

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

— Au 6660.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

—
POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

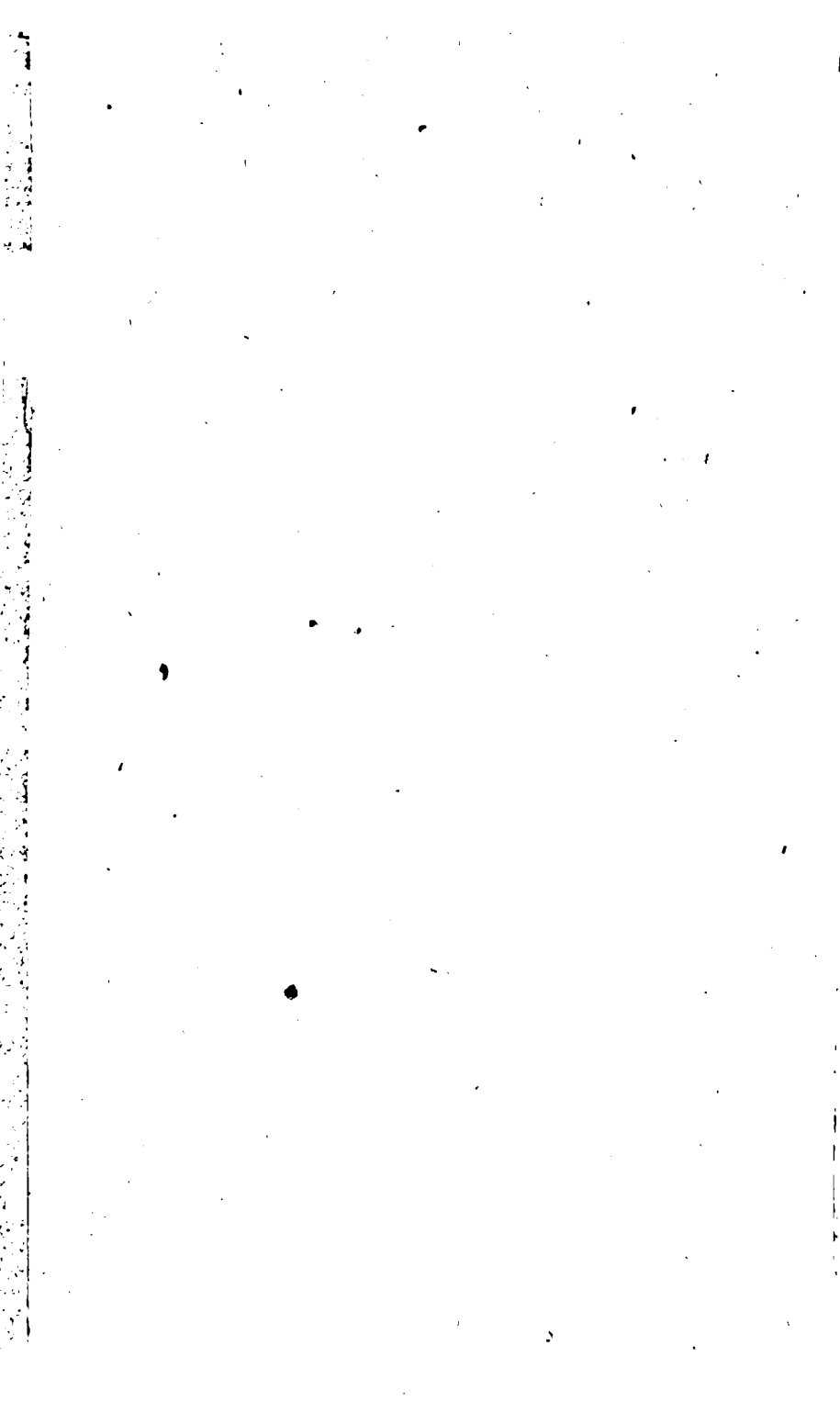
—
TOMUS SEPTIMUS.

L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXVIII.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Ed.
Reitz.
T. II.
p. 751.

ARGUMENTUM.

Menippum fingit auctor, quum in terris de gravissimis rebus nihil certi, imo vero oppositas haud raro sententias philosophorum invenisset, tanquam alterum Icarum nitrifice alatum in Lunam et in ipsam quoque decorum sedem volare; unde quum stultitias et scelera hominum vel privaturum, vel regum, clare despecta derisisset: in Olympo Jupiter maxime de philosophorum doctrina et moribus in consilium vocatis diis decernit, ut proximo vere cuncti philosophi tum ob disciplinae impietatem, tum ob vitae impuritatem, fulmine icti intereant. Maxima hujus et quae Necyomantiae subest fictionis et argumenti similitudo fecit, ut mihi quidem illa Necyomantia vix a Luciano ipso projecta esse videretur; de qua re exposui Tom. III. p. 379. sq. Quod si probabiliter statui, non est quod Jacob sibi sententiam probemus, qui in Porson. Adversas. p. 297. non facile sibi ait persuaderi posse, hunc Icaromenippum pro Luciani dialogo habendum esse; quo nihil certe magis esse potest Lucianicum.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ α) ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

*MEN. Οὐκοῦν τρεῖς χίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι β) 1
μέγρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ γ) πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούν-*

α) ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina personarum in Fl. in hoc opusculo nulla. Spatium tantum distinguuntur. In B 1. Inscriptio est Μεγάλλον καὶ Ἰκαρόν. Sic etiam in B. 5. β) στάδιοι] „omittit P“ γ) ὁ] Belinus mallet ὁδὸν ad Erasmi, opinor, versionem, quae habet ubi.

ICAROMENIPPUS

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. Igitur ter mille haec Lunam usque, quae prima erant a Terra inde studia ad nostra mansio. Hinc ad So-
Lucian. Vol. VII. A

p. 751. τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που d) πεντακόσιοι. τὸ δ' e) ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὴν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν f) τοῦ Διὸς, ἄνοδον g), καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῃ ἀεὶ μίᾳς ἡμέρας.

ETAIP. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρου-
p. 752. νομίς, καὶ ἡσυχῇ πως h) ἀναμειγρῆς; πάλιν γὰρ ἐπακρυώ-
μαί σου παρακολουθῶν i), ἡλίους καὶ σιλήνας, εἰ δὲ τὰ
φορικὰ ταῦτα, σταθμούς k) τινὰς l), καὶ παρασάγγας
ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ εἰταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαί-
ρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν
λογίζομαι τῆς ἐνάγχος ἀποδημίας m).

ETAIP. Εἶτα, ὦ γὰρ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις
ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς n) ἄστροις ἐποιού-
μην τὴν ἀποδημίαν.

d) που] „non legitur in O.“ e) τὸ δ'] Sic ex O. cum *Fritzsche*,
pro vulg. τὸ δὲ. f) τὴν] „abest ab O.“ g) ἄνοδον] „Sic
Edd. omnes. Ἄνοδος O.“ quod *Reitzio* placuit. Sed *Solanus*
maluit ἄν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. Denique
Guil. Lange in *Dissert.* dudum laudata p. 19. conjecit καὶ ταῦτ'
ἄν ὁδὸς γένοιτο. Pro ταῦτα etiam *Belino* videbatur scribendum
ταῦν ἄν. Vid. Adnot. b) πῶς] euclitice, ut par erat, Edd. vet.
Sed πῶς recentt. male, praeter *Fritzsche*. i) παρακολουθῶν]
ἀκολουθῶν 2955. 3011. k) σταθμούςς] „σταθμούς *Græc.*
frustra.“ l) τινὰς] „abest a *PL*“ nec non a Cod. 3011. pro-
bante *Belino*, cujus iudicium secutus *Schmiederus* vocem ut
suspectam notavit, me quidem non adsentiente. m) τῆς ἐνάγ-
χος ἀποδημίας] τὴν ἀποδημίαν in marg. 2954. n) ἐν αὐ-

lem sursum parasangae cir-
citer quingentae. Hinc vero
in ipsum caelum, et arcem
Jovis arduam . . . et haec
fuerint expeditae aquilae
unius dici.

Sod. Quid haec, per Gra-
tias, Menippe, de astris dis-
putas, et immurmurans ea
velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles
et Lunas, insuper vero etiam
grandia nomina, mansiones

quasdam et parasangas, pere-
grina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Soda-
lis, si sublimia atque aëria
videar tibi dicere. Summam
enim apud me nuperae pere-
grinationis repeto.

Sod. Tum tu, o noster,
sicut Phoenices stellis signa-
bas viam?

Men. Non, ita me Jupiter;
sed ipsis in astris peregrina-
tus sum.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ο) ὄνειρον λέγεις, p. 752.
εἰ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν p), ὅς 2
ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν διοπετὴς πάρ-
ειται ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγώ· σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάν-
τος ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ p. 753.
ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερφυραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως
ἐπιτυχῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς q) ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε r) καὶ Ὀλὺμ-
πε Μένιππε, γεννητὸς *) αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν
δυναμὴν ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω,
τῶν οὐρανωίωνων s) ἐνί; ἀλλ' ἐπεὶνὰ μοι φράσον, εἰ δοκεῖ,
τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλι-
πύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάντ

τοῖς] Excidit post haec, ni fallor, articulus τοῖς, qui vix abesse
poterat. ο) μακρόν γε τὸν] „Haec habent Fl. J. Ald. H. S.
etc. Μακρόν τινα τὸν P. et marg. A. 1. W.“ p) λέγειν] „λα-
λεῖν P.“ q) καὶ πῶς] ἄν inserti iubet Belin. ut modo sub
icit. et alibi millies prostituta temeritate. r) θεσπέσιε] Θαυ-
μάσιε Sod. *) γεννητὸς] θνητὸς mallet Fritzsche. Alex. etc.
Praef. p. XXIX. haud inepte comparans Deor. Diall. XX, 7.
s) οὐρανωίωνων] „οὐρανίων male Fl.“

Sod. Longum Hercle som-
nium narras, si imprudens
parasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi
videor narrare, qui modo de
Jove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus
nobis a Jove demissus e cae-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi
illo summo Jove advenio ho-
die, rebus auditis visisque
mirabilibus. Si non credis,
at ego hoc ipso nomine ve-

hementer delector, quod ul-
tra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, di-
vine atque Olympie Menip-
pe, natus ipse et terrestris
quis sim, fidem negare possim
viro supra nubes elato, et,
ut secundum Homerum di-
cam, caelicolarum uni? Sed
illud mihi dic, si videtur,
qua ratione sursum sublatus
sis, et unde copia tibi tan-
tarum scalarum obtigerit?
Quantum enim ad speciem,

p. 753. ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ε) ἡμᾶς εἰπάξιν καὶ σὶ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκῇ προσφερίεις· ἀτὰρ οὐδὲν ἰδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε

p. 754. τῆς κλίμακος, αὐτὲ παιδικὰ γενέσθαι τοῦ υ) αἰετοῦ. οἰκτίρα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

MEN. Ὅρθῳς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκαστός· τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκτεῖνο σύφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

3 ΕΤΑΙΡ. Εἰτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἰδοίκοις μὴ καὶ σὺ πον τῆς θαλάσσης καταπεσὼν x), Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον y) ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

ε) καὶ] „abest a FL“ Seclasis itaque Schm. ut suspectum, me quidem non probante. Est adeo. υ) τοῦ] Vide, an mutata articuli sede, melius habeat locus, sic sonans: οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε τοῦ παιδικὰ γενέσθαι αἰετοῦ. x) καταπεσὼν] „πεσὼν tantum FL. Vulgatae vero favet P.“ y) Ἰκάριον] Ἰκάριος 2955.

non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possumus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, no-

bis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Recte, Sodalis, nec procul a scopo conjecisti. Daedalum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

SOD. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quacunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine faceres?

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἃ τε κηρῶ τὴν p. 754
πτέρωσιν ἠρμωσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκί-
τος ἐτάκῃ, πτερορρύθνας, εἰκότως z) κατέπεσεν. ἡμῖν δὲ
κηρώτα α) ἦν τὰ ἀκύντερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἦδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἤρεμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰεὶν εὐμεγέθη συλλαβῶν, εἰτι δὲ p. 755.
γῆπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερά...
μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπὶ νόειαν, εἰ σοι σχολή,
διίμι b).

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ
τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἦδη κέχρημαι τῆς ακροάσεως.
μή δι c) πρὸς Φιλίου με περιῶδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως
καὶ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

MEN. Ἄκουε ταῖσιν. οὐ γὰρ ἀσείδιον γs d) τὸ θέλημα, 4
μηρότα φίλον ἐγκαταλείπειν, καὶ ταῦτα, ὡς οὐ φῆς, ἐκ
τῶν ὧτων ἀπηρητημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάσω

z) εἰκότως] ὁκείτως 2954. a) κηρῶτα b) Bene J. et V. 3.
Ἀκρωτά cett. male. Ἀκρωτά marg. A. 1. h) δ(ε)μι] „Nil
mutant Edd.“ c) μή δι] „Sic FY. J. H. 1. B. 1. (et 3.) Μηδὲ
Par. S. „Separatim scribendae voces, quum requiratur ne vera.
Μηδὲ foret neque. d) γs] με 3011.

Men. Nequaquam. Nam
Icarus, cujus pennae cera
aptae erant, cum primum
illa ad solem liquefacta esset,
defluentibus pennis non po-
tuit non decidere: at nostrae
sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? jam enim
nescio quomodo sensim me
ad veritatem narrationis per-
ducis.

Men. Sic fere. Aquilam
cepi bene magnam, et vul-
tarem de robustis illis: ho-
rum alis abscissis... sed po-
tius totum ab initio inde

consilium, si tibi otium est,
persequar.

Sod. Omnino vero. Su-
spensus enim sum expecta-
tione narrationis tuae, et
fini auditionis inhio. Ne
vero, per ego te Philium
Jovem obsecro, me contem-
nas, ab initio tuae narra-
tionis auribus quasi suspen-
sum.

Men. Audi ergo: nec
enim lepidum est spectacu-
lum, hiantem amicum desti-
tuere, eumque suspensum,
ut tu ais, auribus. Ego enim

- B. 755. τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων e) ὑπολαβὼν, ἀνακύνπειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν f) ἐπειρώμεν.
- p. 756. καὶ μοι ἐνταῦθα πολλὴν τινα παρῆχε τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὃ, τί τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἤναγκαζόμην. τοὺς τε γὰρ ἀστέρας ἰώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διετρίμμενους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοκὰ μοι, καὶ παντέλως παραδόξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδές αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἔδοκίμαζον. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίτῃσα, καὶ βροντὴ καταρράγεισα, καὶ ὑετός, ἡ χεὶν, ἡ χαλαρὰ κατένεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσέ-
- 5 παστα πάντα καὶ ἀέτερας ἦν. Οὐκ οὖν ἐπειδήπερ οὕτω

e) σπουδα(ων) χυδα(ων) ερη]. Guyet. frustra. f) ἀναβλέπειν] „ἀναβλέπειν“ Pl. Vulgatum servat P. At omnes Edd. vet. tenentur ἀναβλέπειν. idque non dubitavi restituere.

cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, et humilia, et infirmis, humana omnia deprehendissem, divitias dico, et imperia, et potestates: contemptis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsam hoc universum suspicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitis-

set, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam figur

ἀκρίμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων p. 756.
τοῖτον ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὦμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν
με εἶχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὲ τοὺς ἀρίστους
ἐπιλεξόμενος αὐτῶν, ὥς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε
ευθραπύτητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι,
(μᾶλα γὰρ ὑπαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες
ἐνταῦθα μοι κατεφάνησαν) τοῦτοις ἐγχειρίσας ἐμαντὸν, καὶ
ευχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ
ἀκῆυθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς σοφίας διομολογησά- p. 757.
μενος, ἡξίουν μετεωρολίσσης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν
ὄλων διακόσμησιν καταμαθεῖν g). οἱ δὲ τοσούτον ἄρα ἰδέ-
σαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ
εἰς μίτους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλλον h), ἀρχάς τινας, καὶ
εἰλη i), καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ
τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ
γούν*) ἰδοῦκε χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρω λέ-

g) καταμαθεῖν] „μαθεῖν Fl.“ h) ἐνέβαλλον] Imperfectum
resituere placebat e B. 1. et 3. quam in cett. legatur ἐνέβαλον.
i) καὶ εἰλη] „non habet Fl.“ *) ἐμοὶ γούν] Sic correxit
Fritsch. vulgatum ἐμοί γ' αὖν.

illud impetu per omnia ruens,
et prorumpens tonitru, et
pluvia, aut nix, aut grando
delabens; haec quoque omnia
vel conjectura, vel signis
erant mihi impervestigabilia.
Ita igitur animo affectus cum
essem, optimum factu judi-
cabam, de philosophis hiace
discere singula. Putabam
enim, illos certe, quidquid
verum est, posse dicere. Si
ergo delectis illorum optimis,
quantum colligere licebat e
vultus tristitia, et colore
pallido, et menti hirsutiae,
valde enim altiloqui et caeli
consulti homines statim mihi
videbantur: his ergo me cum

commissem, magna vi pec-
cuniae partim e vestigio re-
praesentata, partim in futu-
rum pro summa et fastigio
sapientiae promissa, postu-
labam doceri, quomodo de
sublimitate rerum disputan-
dum esset, et ornatum hujus
universi ediscere. At illi,
tantum aberat, ut veteri illa
me ignorantia liberarent, ut
in multo etiam majores me
dubitationes conjicerent,
principia quaedam, et fines,
et atomos, et inania, et ma-
terias, et formas, et talia
quotidie mihi offundentes.
Quod autem omnium mihi
videbatur difficillimum, illud

p. 757. γοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντί, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξουσιν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ κ) λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἀπόπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἰστασίσαν πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἰδοῦσάντων.

6 ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γέλασθ' ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονικὴν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατοφυλάν· οἱ γὰρ πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμυλ) ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ οὐντερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γῆρας, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπτερόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι m) Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσὶν ἀκρι-

p. 758. βῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου

κ) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd. priores, cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς.“ Excepta tamen B. 3. ubi πρὸς αὐτοὺς. l) χαμυλ) ἀνθρώπων addit 2955. e Scholio, vel ex Homero ipso. Pro ἐρχομένων autem ἐρπομένων maluit Gesner. sine idonea causa. m) ὁπόσοι στάδιοι] „Nil variant Edd.“

erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra,

et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam praec senectute vel pigritia (inertia) caecutientes, tamen et caeli se fines pervidere dicerent, et Solis circumitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortassè, neque Megaris quot stadia sint Athenasque, accurate nosserent, interjecta inter Lunam et Solem regio quot sit ul-

χωρίον ὑπόσων εἴη η) πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, p. 738.
 αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθῃ, καὶ γῆς περιόδους ἀνα-
 μετροῦντες, εἴτε δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα
 ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαῖρας τινὰς ποι-
 κίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπεμετροῦντες ο). Ἐπειτα 7
 δὲ καὶ κείνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυ-
 γμαίνον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς
 ἐκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ
 ρηδείαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ
 διακνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ
 τὴν σελήνην, ὕδατοποιτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου ρ) κα-
 θ' ἑπερ ἱμονιᾷ τινε τὴν ἐκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης q) ἀνα-
 σπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὲν ἐξ ἴσου*) διανεμόν- 8
 τος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥάδιον
 καταμαθεῖν r). καὶ σκόπει, πρὸς Διὸς, εἰ ἐν γεγόνων ἐστὶ

η) ὁ πόσων εἴη] ὁ πόσων ἂν εἴη conj. Bel. aut πόσων ἐστὶ. In
 Cod. 2954 inter πόσων et εἴη spatium est vacuum, quod Be-
 linus putavit priori illi conjecturae suae favere. ο) αὐτὸν
 ἐπεμετροῦντες] „ἀναμετροῦντες Fl. omisso αὐτόν. Vulga-
 tum est in P.“ p) τοῦ ἡλίου] „καὶ τ. ἡλ.] Abest melius καὶ
 a Fl.“ Abest et a Cod. 2955. unde, monente Belino et prae-
 sente Bip. Ed. omisit Schm. nec non Fritzscher. q) θαλάτ-
 τος] Sic Cod. 2955. et Schm. pro vulg. θαλάσσης, ut supra
 c. 6. *) ἐξ ἴσου] „ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat Fl.“
 Cum L. facit 2955. probante Belino. Etiam Fritzscherus recepit
 praestantiorē lectionem. r) καταμαθεῖν] ἐκκαταμαθεῖν 2955.

narum, anderent dicere:
 aërisque altitudines, et pro-
 funditates maris, et terrae
 circuitus dimetientes, insu-
 per vero describentes circulo-
 los, et triangula super qua-
 dratis formantes, et sphaeras
 quasdam varias, caelum nempe
 ipsum permetientes. Deinde
 vero illud etiam quis negat
 impudens et omnino inflatum?
 quod de rebus adeo obscuris
 cum agant, nihil pro conjectura
 proferunt, sed ultra modum
 contendunt,

nec ullam aliis excessus facultatem
 relinquunt, ac tantum non de-
 jerant, candentem massam esse
 Solem, habitari Lunam, aquam
 bibere stellas, cum Sol tanquam
 putcali fune quodam humorem
 e mari hauriat, et omnibus
 ex aequo potum dispen-
 set. Quanta quidem sit inter
 sententias illorum pugna, facile
 est discere. Et vide, per
 Jovem te rogo, utrum vicinae
 sint haec sententiae, et non
 plurimum inter se dissi-

p. 758. τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάμπολυ ε) διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ
p. 759. αὐταῖς ἢ περὶ τοῦ κάμου γνώμη ι) διάφορος, εἴ γε τοῖς
μὲν ἀγένητος υ) τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκῇ· οἱ δὲ καὶ
τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰ-
πὼν ἐτόλμησαν· οὗς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα
τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε
ἔθεν ἤκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἔκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι
πρὸ γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ
τόπον ἐπινόειν α).

ΒΤΑΙΡ. Μάλα τινας, ὦ Μένειπε, τολμητὰς καὶ θαυ-
μασιοποιούς ἀνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ', εἰ ἀκούσας, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν,
καὶ ἀσωμάτων, ἃ διέξερχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέριτός
τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐ-
τοῖς ἢ μάχη· τοῖς μὲν τίλει γ) τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς
δὲ ἀτέλεις τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

α) πάμπολυ] „πάνν πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae πανυπολὺ.
Unde πάμπολυ facit Sol. πανπολὺ marg. A. 1.“ Sic etiam 2955.
Bel. Schm. Sed rectius scribitur retracto accentu πάμπολῳ, ut
ποχ πανπόλλους, πάμπολλα Hermet. c. 61. ipsam πάμπολυ infra
c. 11. Hermet. c. 5. Alex. 4. etc. Sic etiam Fritzsche. ι) γνώ-
μη] γνώσις 2955. υ) ἀγένητος] „Bene sic Fl. Par. H. etc.
Ἀγένητος J.“ nec non B. 3. x) ἐπινόειν] ἐννοεῖν 2955.
y) τίλει] „Τέλειον L. Vulgata est in Fl.“ Τέλειον etiam in
2955. temere probante Belino.

dentes. Primo enim illis sen-
tentia de mundo diversa est,
quandoquidem aliis genera-
tionis et interitus expers esse
videtur; alii vero opificem
illius et modum constructio-
nis dicere ausi sunt, quos vel
maxime admiratus sum, qui
Deum quidem aliquem arti-
ficem huius universi consti-
tuerant, non adjecerunt au-
tem, neque unde veniens,
neque ubi consistens, fabri-
catus sit omnia: cum tamen
ante exortum huius universi

neque tempus, neque locum
cogitare possimus.

Sog. Audaces sane quos-
dam et praestigiatōres ho-
mines narras.

Men. Quid vero si audias
illos, carissime, de ideis et
incorporeis quae disputant,
aut illorum de fine et infinito
sermōnes? Nam haec rur-
sus vehemens illis pugna est,
aliis sine quodam totum hoc
circumscribentibus, aliis au-
tem infinitum hoc esse pu-
tantibus. Verum etiam, mul-

καμπόλλους τινας εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν p. 759.
ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ 2) διαλεγόμενων κατηγινώσκον. ἕτερος
δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀγῆρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
ἰδίδασκε α). Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; 9
ἂν τῶς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ πυρῶν,
καὶ χερῶν, καὶ πλατάνων ἐπώμυντο b). καὶ οἱ μὲν τοὺς
ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων p. 760.
ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρίμα καὶ ἄχθισταί με, τοσαύτην
ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' c) ἔμπαιιν ἐπιδαψιλεύμενοι,
πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα
πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δευτέρα καὶ τρίτα ἐνε-
μον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον
ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ δι-
κωῦντο. εἰτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ
κῶσιν ἰδοῦν οἱ θεοί· ἀλλ' ἡσάν τινες, αὐ d) τῆς συμπα-

2) αὐτοῦ] „restitui ex marg. A. 1. et Pell, et Gron. Αὐτῶν est in P. et Edd. omnibus.“ Αὐτὸν in C. Modo pro τῶν in 2955. est τούτων. a) ἰδίδασκε] „ιδόξατε] ἰδίδασκε Fl. quod melius puto.“ Melius erat Imperfectum, quod servavit 2955. b) ἐπώμυντο] Correxī vitium omnium Edd. ἐπώμυντο. Excipiam tamen nunc Ed. Fritsch. c) οἱ δ'] Vitiose οἱ δ' A. 1. 2. Reitz. Bip. Schm. Gehr. nec multo melius οἱ δ' B. 1. 3. et Wolf. Recte Fritsch. d) οἱ] „Sic ex L. et B. 2. (et 3.) dedi. Oī Edd. ceti. Oī Fl.“

tos quosdam esse mundos, pronunciabant, et eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, docebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et auseres, et platanos dejerabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum

tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronuntiabant, et, divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Di: sed erant quidam, qui omni illos

- p. 76a. σης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμῖς εἰώθαμεν ἀπο-
 λύνειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας e). οὐδὲν γὰρ ὅτε
 μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν τοικότας αὐτοὺς εἰσάγου-
 σιν. ἐνιοὶ δέ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
 p. 761. εἶναι θεοὺς τικας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
 10 νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελήμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα
 ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑπερβρεμέταις τε καὶ
 ἡὔγενοις f) ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων
 τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου
 μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτέ-
 χνωὺς ἔπασχον· πολλὰκις μὲν γὰρ ἂν ὤρμησα g) πιστεύειν
 Hom. τινὲς αὐτῶν, [ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρκεν.] ἐφ' οἷς ἅπασιν
 Odys. ἀμνηστῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές,
 IX, 302. ἀπεγίγνωσσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν
 ὤκητ' ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς h)
 τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα
 p. 762. μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Ἀἰσωπος, αἰετοῖς καὶ
 κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοισι i) βάσιμον ἀποφαίνων τὸν

e) παρηβηκότας], „παροινικότας male Schol.“ f) ἡὔγενοις]
 „Sic J. Fr. Pl. Par. H. 1. B. 1. (et 3.) S. Ald. (1. et 2.)“
 g) ἂν ὤρμησα] Sic 2955. (male, ait Del.) pro vulg. ἀνώρμη-
 σα. Corregerat et Fritsch, h) εἰς] ἐς 2955. Schm. i) ἐνίοτε
 καὶ καμήλοισι] Vulgo post ἐνίοτε comina positum transpo-
 sui post κανθάροις. Vid. Aduot.

cura solverent, uti nos sole-
 mus seniores liberare mini-
 steriis. Nulla enim in re
 non comicis satellitiis simi-
 les illos introducunt. Alii,
 haec omnia supergressi, nec
 esse omnino Deos credebant,
 sed, sine domino, sine duce
 ferri mundum, patiebantur.
 Haec igitur audiens, fidem
 negare non audebam altifre-
 mis et bene barbatis viris;
 nec tamen habebam, ad quam
 partem disputationum con-
 versus aliquid reprehensione
 vacuum reperirem, et ab alio

nusquam eversum. Itaque
 plane Homericum illud usu
 mihi venit. Nam saepe qui-
 dem impetus me capiebat,
 ut uni illorum crederem,
prohibebat at impetus alter.
 Propter quae omnia expers
 consilii, in terra auditorum
 me de hisce rebus verum,
 desperabam. Unam autem
 dubitationis liberationem pu-
 tabam futuram, si ipse vo-
 lucrīs quacunque ratione
 factus in caelum ascende-
 rem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime qui-

οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ p. 76a.
 δυνατὸν εἶναι μοι καταφαίνεται. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰτοῦ περι-
 θείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος k)
 ἀνθρώπινου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρή-
 σαι. καὶ θῆ συλλαβὼν τὰ ὄρνια, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν
 πτέριγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐξέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα
 διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμο-
 σάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς
 χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ τοπρωτὸν l) ἀνα-
 πηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν m), καὶ ὥς περ οἱ χῆνες
 εἰς χαμαιπετιῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
 πετσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον
 ἦν τῆς πείρας ἡπτόμην* καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, p. 763.
 ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέα-
 τρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην n), ὑψηλὰ ο) ἦδη καὶ 11
 μετώρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάριηθος ἢ ἀπὸ Τμητ-

k) διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] „Ita etiam esse in P. et FL
 notat Solan. Sed διαρκέσαι invenio in marg. A. 1.“ διαρκῆσαι
 2955. prave Cf. ἀρκίσαι Harmon. c. 3. διαρκείας. De Luct.
 c. 24. etc. l) τοπρωτὸν] Sic A. 1. et 2. ut alibi, e. g.
 Alex. 4. Pro Imagg. 14. Vulgo distinctim τὸ πρῶτον. m) ὑπηρετῶν]
 „An ὑπηρετῶν; Pell.“ n) κατεπτόμην] „κατε-
 πτόμην B. 1.“ et 3. Vid. Adnot. o) ὑψηλὰ] „deest in FL.“

dem cupiditas, tum vero et
 fabularum auctor Aesopus,
 qui aquilis et scarabaeis, quin
 camelis aliquando, viam in
 caelum aperuit. Atque ut
 ipsi mihi nascerentur alae,
 id quidem nulla ratione fieri
 posse apparebat: si vero
 vulturis aut aquilae mihi ap-
 plicarem alas, has enim so-
 las sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte
 successurum mihi experimen-
 tum. Comprehensis ergo
 avibus, alterius dextram
 alam, vulturis autem alteram

curiose amputavi. Tum re-
 vinctas cum circa humeros
 loris validis aptassem, et ubi
 extremae pennae sunt, ansas
 quasdam parassem manibus;
 ipse me primum experiebar,
 exsultans et subserviens ma-
 nibus, tollens me, anserum
 instar, de humo paullulum,
 et cum volatu extremis etiam
 digitis progrediens. Cum
 vero obediret mihi negotium,
 jam audacius tentabam expe-
 rimenta, atque conscensa
 arco inde me per praeceps
 in theatrum ipsum demisi.

763. τοῦ, μέχρι Γερανίας ἐπειόμεν, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκρο-
κόρινθον ἄνω ρ)· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι
πρὸς τὸν Ταῦγετον. ἤδη δ' οὖν q) μοι τοῦ τολμήματος
μιμελημένου ρ), τέλειός τε καὶ ὑψηπέτης γενόμενος, οὐκ
ἔτι τὰ νεοτῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς,
καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τολοιπὸν ε)
ἔειπον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ
τοῦ βάρους, μετὰ δέ, ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δέ
κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγγόνοιεν ι), πάμπαν τῶν
p. 764. νιφῶν ἀποσπάσας, ἡσθύμεν κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλι-
στα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυνίην. προσελάσας
οὖν, καὶ καθιζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμεν, ἐς τὴν γῆν
ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥς περ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεί-
νους, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων u) Θρηκῶν καθορώμενος,
XIII, 4. ἄρτι δέ τὴν Μουσῶν· μετ' ὀλίγον δέ x), εἰ δόξει μοι, τὴν
5.

p) ἄνω] ἄν FL q) δ' οὖν] „οὖν FL Vulgatam ceterarum firmat
P.“ Cum FL facit 3011. probante Bel. ρ) μιμελημένου]
ἐμιμελημένου 2955. ε) τολοιπὸν] Sic A. 1. 2. ut Hermot.
c. 57. et alibi, pro vulg. τὸ λοιπὸν. ι) ἐγγόνοιεν] ἐγενόμεν
2955. quod probat Bel. habens pro Imperfecto, narrationi scilicet
magis congruente. u) ἵπποπόλων] „ἵπποπόλων Edd.
prioris, male.“ x) μετ' ὀλίγον δέ] καὶ μετ' ὀλίγον 2955.

Cumque sine periculo devo-
lassem, alta jam et sublimia
sapiebam, solvensque a Par-
nethē vel Hymetto, Gera-
neam usque volabam, atque
hinc deinde ad summam Co-
rinthi arcem: deinde supra
Pholoen et Erymanthum, us-
que ad Taygetum. Jam igitur
meditatus audax facinus,
cum perfectus essem et alti-
volus, non amplius quae
pullorum sunt cogito, sed
conscenso Olympo, viatico
adsumto, quam poterat fieri
levissimo, caeterum recta
versus caelum tendo, primo

quidem vertigine mihi ob
profunditatem oboriente;
deinde autem id ipsum quo-
que fero facilius. Cum vero
ad ipsam jam Lunam delatus
essem, multum relictis a
tergo nubibus, fatigatum me
sensi, et maxime ala sini-
stra, vulturina. Appulsus
ergo ibi assedi, interquie-
scens et in terram de super-
iori loco despicens, et, ut
Homericus ille Jupiter, jam
equestrium Thracum terram
adspiciens, jam Mysorum,
paullo post autem, si vide-
retur mihi, Graeciam, Per-

Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων p. 764. ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην γ).

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοὶ καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν x). ὡς ἰγὼγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματός τε πέρι γῆς α) καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάσεις b). εἰόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῇ λόγῳ c), συναποδῇ- p. 765. μι τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διαύθειον. 12 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δύναι d) τινα τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφ' ὧν κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἡπόρουν, ποῦ εἶη e) τὰ τηλικαῖτα

γ) ἐνεπιμπλάμην] Sic Schm. pro vulg. ἀνέκ. e codd. 2955. et 3011. probante Bel. et sequente Fritzsach. x) τοῦτο εἰδῶμεν] „τοῦτ' ἰδῶμεν O.“ α) σχήματός τε πέρι γῆς] Sic, monente Bel. unice recte Schm. et Fritzsach. ex Ox. 2 55. et 3011 pro vulg. σχήματος πέρι γῆς τε. Fl. σχ. τε πέρι γῆς τε. b) εἰκάσεις] „εἰκάσει O.“ c) τῇ λόγῳ] Inepte vulgo post σελήνην interpungebatur. Aptior longe commati locus erat post λόγῳ, ut jam cogites eam sententiam, quam bene dedit Gemesus. d) δύναι] „Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed et habent J. Par. H. etc.“ ἰδῶκουν frustra B. 3. et 4. convenienter cum Brasmi versione. e) ποῦ εἶη] ποῦ ἂν εἶη. jubet Bel.

sidem, et Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebat.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditarum exspecto equidem, de figura terrae, omnibusque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam cogitatione mecum peregrinare, et universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minore; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colos-

δρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἰ γε μὴ τὸν Ῥοδίων) p. 765. Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερνανεσιχότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ἀποστίλβων g), διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπας τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βλος ἦδη μοι h) κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, p. 766. τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, [ὁπόσα i) τρέφει ζεῖδωρος Parod. ἄρουρα.] Hom. Od. IX,

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς 357.e. ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὃ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεῖς ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος εἰς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἰ γε μὴ k) ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ψήθης l) ὀρῶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος,

η) τὸν Ῥοδίων] „τῶν Ῥοδίων O. Nil mutant Edd.“ praeter B. 1. et 3. ubi τῶν Ῥοδίων. Ceterum Schol. videtur legisse τὸν Ῥόδιον, quemadmodum et Quom. Hist. Conscr. c. 25. pro τοῦ Ῥοδίων Κολοσσού duo Codd. habent τοῦ Ῥοδίου K. et similiter Ver. Hist. I, 18. g) ἀποστίλβων] Sic O. et marg. A. 1. pro vulg. ἀποστ. cf. Diall. Mar. XIV, 2. Etiam Fritzsche. recessit a vulg. h) μοι] „deest in O.“ i) ὁπόσα] Sic B. 1. 3. pro vulg. ὁπόσα. k) καὶ εἰ γε μὴ] καὶ εἰ γε καὶ μὴ 2955. l) ψήθης] „ψήθεις O.“

sum vidissem, et illam ad Pharus turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa et eminentia, et placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota jam hominum vita mihi apparuit, non pergentes modo et urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui

caussas agerent, sum mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sed Omnino improbabilia sunt, quae dicis, et sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quacrebabas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, et nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito,

ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς; τοὺς ἀνθρώπους, τὰ π. 766.
θηρία, μικροῦ δὲν, τὰς τῶν ἐμπύδων νεοττίας m);

MEN. Εὐ με*) ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, 13
τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέμπον. ἐπεὶ γὰρ αἰτὴν μὲν ἐγνώ-
ρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἶός τε ἦν καθορᾶν
ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης n),
πάν μ' ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρέιχε τὴν ἀπορίαν.
κατηγεῖ δέ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένω, ἐφίστα-
ται κατόπιν ὁ σοφὸς ο) Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίς τις ἰδεῖν,
καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον
(ἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σελήναϊον δαίμονα P. 767.
ῥήθην ὄρᾶν. ὁ δέ, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὕτως p) τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἔσκες; Hom.
ὁ φυσικὸς οὐτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς q) τοὺς Od.
κρατῆρας ἐμαντὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς XVI,
Σίνης ἀναρπάσας r), δεῦρο s) ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σε- 187.

m) νεοττίας] „νεοττίας O.“ Accentu inepte posito νεοττίας Ed.
Reitz. ceteraeque omnes, praeter A. 1. solam, quae recte νεο-
τίας, ut Musc. Encom c. 9. e. a. *) Εὐ με] εὖγε Fritzschr.
edidit, ut sane solet Lucianus. n) ἐφικνουμένης] „ἀφικνου-
μένης male O.“ ο) σοφὸς] „φυσικὸς O.“ quod praetulit
Fritzschr. p) Οὕτως] „Οὕτω male Ed.“ Sic et 3011. q) εἰς]
ἐς Schm. e 3011. et 2955. r) ἀναρπάσας] ἀρπάσας 2955.
s) δεῦρο] δεῦρ' O.“ et hinc Fritzschr.

quaecunque supra tellurem
sunt cognoscis, homines, ani-
malia, et parum abest, quin
culicem pullicem?

MEN. Bene facis, quod me
admones. Quod enim maxi-
me dicendum erat, illud ne-
scio quomodo praetermi-
serim. Cum enim ipsam
quidem terram visu agnosce-
rem, reliqua vero perspicere
ob profunditatem non pos-
sem, visu jam non amplius
pertingente, valde me ea res
angebatur, et multam praebe-
bat sollicitudinem. Cum au-
tem demisso essem animo,

et tantum non lacrimarer,
a tergo mihi adstat sapiens
Empedocles, carbonarius ad
speciem, et cinere oppletus,
et assatus. Ego vero cum
viderem, (dicetur enim) ali-
quantum perturbatus Luna-
rem quendam me genium
videre putabam equidem. At
ille, Bono, inquit, animo esto,
Menippe,

Non tibi Divus ego: quid
me immortalibus aequas?
Physicus ille sum Empedo-
cles. Cum enim in crateras
ipse me dejecissem, vapor
me de Aetna correptum huc

p. 767. λήνῃ κατοικῶν ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἦκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρουσίας ἀπορίας. ἀνιᾶ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄρεᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτεσιτε Ἑμπεδοκλείς· κἀπειδὰν τάχιστα κατὰπτωμαι ε) πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης u), κἄν x) ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἔγγανων προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἡδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον.

14 αἰτὰρ οἶσθα ὅ, τι δρᾶσας, ὀξυδερκῆς γενήσῃ; Μὰ Δι' γ),

p. 768. ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πῶς ἀγέλης ἀπὸ τῶν Παροδ. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ—Hom. δέν γε z), ἡδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσει α). τὸ γὰρ ὀξυδερκῆς αὐτὸς

127. ἡδὴ γῆθεν ἦκαίς ἔχων τί οὖν b) τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἡδ' ὅς, αἰετοῦ c) τὴν πτέρυγα τὴν δεξιάν

ε) κατὰπτωμαι.] „καταπτῶμαι] Sic Fl. H. Par. Κατάπτωμαι J. et P.“ Vid. Aduot. u) καπνοδόχης] καπνοδόχης Thom. Mag. Vid. Adnot. x) κἄν] Sic Schm. et Fritzsche, cum A. 1. et 2. In cett. solenni errore κἄν. γ) Μὰ Δι'.] Οὐ μὰ Δι' mallet Guyet. At vid. Adnot. z) γε] „σε Ο.“ et 3011. a) δεήσει.] Sic pro vulg. δεήσει Schm. e Fl. et 3011. probante Belino, qui tamen δεήσει Attice dictum putat pro δεῖσθαι. b) τί οὖν] τί δ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) αἰετοῦ] „αἰετοῦ O.“ Sic et in sqq. et secutus Schmiederus.

appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, et rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, et torquet, quod non distincte, quas in terra fiunt, vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario. et noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veni merce-

dis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Jovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habes. Quid igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te dextram

περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν d) πτέρυγι p. 768.
καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἡδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλ-
λων ζώων αἰτός ἐστιν ὀξυωπέστατος e), ὥστε μόνος ἀντίον
δέδορκε f) τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτο g) ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ
γνήσιος αἰτός, ἦν h) ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας i)
βλέπη k). φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέλει,
οἱ δεῦρο ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ l) τοῦ αἰτοῦ m) ἐνεθέ-
μην, τοὺς ἰμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε n) ἡμιτελὴς ἀφίγμαι, καὶ
ἐν πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος o). ἀλλ' ἔοικα τοῖς νό-
θοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ *) σοί, ἡδ'
ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν p).
ἦ γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν
πύργα, θ' αἰετὰ μόνῃ πτερυξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυ- p. 769:
γος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερχῆς ἔση· τὸν γὰρ q) ἕτερον,
οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος

d) τί δ' οὖν] Sic O. probante Reitz, et 2955. quem secutus Schm. nec non Fritsch. pro vulg. τί οὖν. e) ὀξυωπέστατος] „ὀξυωπέστατος O.“ Secutus Schm. ὀξυωπέστατος vittose 2955. et in marg. ὀξυδερχέστατος glossema, ait Bel. f) ἀντίον δέδορκε] „ἀντιδίδορκε O.“ g) τοῦτο] τούτῳ Guyet. sine idonea causa. h) ἦν] ἔν 2955. i) ἀκτῖνας] „ἀκτῖνους male O.“ k) βλέπη] βλέπει 3011. l) τῷ ὀφθαλμῷ] τοὺς ὀφθαλμούς 2955. m) αἰτοῦ] αἰτοῦ Salm. n) γε] „abest a Fl.“ o) ἐνεσκευασμένος] Sic O. 3011. Bel. Schm. Fritsch. pro vulg. ἐσκευασμένος. Cf. Cronos. c. 10. *) παρὰ] παρὰ Fritsch. p) βασιλικόν] „βασιλεῖ O.“ q) γὰρ] „δι Fl. δ' O.“

aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae et oculo commune est? Quod, inquit, multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut sola contra solem obtueatur: et ob id ipsum est rex et vera germanae aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista, inquam. Et jam poenitet me, quod, huc cum exenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-

perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum spuris istis et abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dextro oculo acutum cernes: alter enim oculum fieri non potest, quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque

- p. 769. ὅντα τῆς χειρόνος r). ἄλις s), ἦν δ' ἔγω, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μά-
 ρος αἰετῶδες βλέπει t). οὐδέν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ
 καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρω
 τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς πανόνας ἀπευθύνοντας τὰ
 ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποιοῦν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδο-
 κλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιδῶν, ἐς καπνὸν
 15 ἤρμα διελύετο. Κάπειθ' ἰτάχιστα ἐπτερυξάμεν, αὐτίκα με-
 φῶς πάμμεγα περιέλαμψε u), καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα
 διαφαίνεται. κατακύνσας γούν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς
 πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γινόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαί-
 θρω x) μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα y) οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενος
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ
 δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ z) Ἀντίοχον
 p. 770. Στρατονίχῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μητρὶ α), τὸν δὲ Θετα-
 λὸν Ἀλέξανδρον b) ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ
 Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ

r) τῆς χειρόνος] τοῦ χειρόνος 2955. quae optimam dicit Be-
 linus lectionem, subaudiens scilicet ζών. s) ἄλις] „ἄλῃς
 male J,“ et A. 2, ex illa. t) βλέπει] βλέπει 3011. u) πάμ-
 μεγα περιέλαμψε] „πάμπῳ περιέλαμψε O. μέγα περιελ. P.“
 Πάμπῳ etiam 2955. Forsan auctor περιέλαμψε scripserat. x)
 ὑπαίθρῳ] ὑπαίθρῳ mallet Belinus. At cf. Hermot. c. 77.
 Jov. Trag. c. 16. e. a. y) ὅποσα] „ὅσα Fl. Vulgatum firmat
 P.“ z) δὲ] „deest in O.“ a) μητρὶ α)] „μητρὶ Fl. male.
 Prius cett. et P. Ἀδελφῇ Colz.“ b) Ἀλέξανδρον] „Ἀλέ. O.“

*enim quidquam mihi deces-
 serit: quandoquidem fabros
 etiam vidisse mihi videor
 alteratro oculorum melius ad
 regulas ligna dirigere.* Cum
 his verbis simul facio, quod
 praeceperat Empedocles. Ille
 vero sensim se subducens,
 in fumum paullatim dissol-
 vitur. Vix coeperam mo-
 vere alam, cum statim in-
 gens me lux circumfulget,
 et quae adhuc latuerant, ap-
 parent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide vi-

deo urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea so-
 lum, quae sub divo fierent,
 sed quae domi etiam, cum
 latere se putarent: Ptole-
 macum coeuntem cum soro-
 re, insidiantem Lysimacho
 filium, Seleucum, Antiochi
 filium, furtim innuentem
 novercae, interfectum ab
 uxore Alexandrum Thessa-
 lum, et Antigonom stupro
 socrum suam polluentem, et
 miscentem Attalo venenum
 filium: et rursus ab altera

τὸν υἱὸν ἐγγίοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθε δ' αὖ Ἀρσάκην· 770.
 φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνούχον Ἀρβάκην, ἔκοντα
 τὸ ἔλφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· Σπαρτίνοσ c) δὲ ὁ Μῆδος ἐν
 τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων d) ἐλκετο ἔξω τοῦ
 ποδός, σκύφῃ χρυσῇ τὴν ὀφρὺν e) κατηλοημένος f). ὁμοία
 δὲ τεύτοισ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γι-
 γνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὄρεϊν, μοιχεύοντας, φονεύον-
 τας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρπαζοντας, ἐπισημοῦντας, διδιότας,
 ὑπὸ τῶν οἰκαιοτάτων προδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασι- 16
 λῆων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ιδιω-
 τῶν πολὺ g) γελιότερα. καὶ γὰρ αὐ κατέκτους ἐώρων, Ἐρ-
 μόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἑνὲκα δραχμῶν ἐπιση-
 ποῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλῆα περὶ μισθοῦ h) τῷ
 μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκλη-
 πείου i) φιάλην ὑφαίρουμινον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφι-
 λον ἐν τῷ χαμαιτυπίῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλ-

c) Σπαρτίνοσ] „Σπαρτίνοσ O. et Fl. Vulgata, est in cett. et P.“
 Cam O. et Fl. facit 2955. d) δορυφορούντων] δορυφόρων
 2955. e) ὀφρὺν] Sic A. 1. 2. B. 1. 3, ut Amor. c. 54. e. a.
 pro vulg. ὀφρύν. f) κατηλοημένος] „Nil mutant J. Fl. Fr.
 Par.“ g) πολὺ] πάν 2955. h) μισθοῦ] „Sic P. L. O. Mi-
 σθῶν editum ante, nec male.“ i) Ἀσκληπείου] Vulg. Ἀσκλη-
 πίου. nec variant Codd. nisi quod O. habet Ἀσκληπιού. Nihilominus, monente Schmiedero, restitui legitimam nominis for-
 mam, de qua, praeter alios, Lobesk. ad Phryn. p. 370. prae-
 cepit. Cf. Demon. c. 27. Piscat. 42. Hermot. c. 3. not. Resti-

parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, et Eu-
 nucho Arbacem, dum gla-
 dium stringit in Arsacen.
 Spartinus autem Medus e
 convivio a satellitibus foras
 trahebatur pede, scypho au-
 reo contusus circa supercili-
 um. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in
 regibus videre erat, adulteros,
 homicidas, insidiatores, ra-
 ptiores, perjuros, metuentes,
 proditos a familiarissimis.

Ac regum quidem res sic me
 detinuerunt. Privatorum
 autem multo magis ridiculae.
 Nam illos etiam videbam,
 Hermodorum Epicureum
 propter mille drachmas pe-
 jerare, Stoicum Agathoclem
 de mercede litigare cum di-
 scipulo, Cliniam rhetorem
 ex Aesculapii templo phia-
 lam subducere, Cynicum
 Herophilum pernoctare in
 fornice. Quid enim dicam
 alios? qui parietes perfode-

p. 771. τοὺς λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς διαπαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας k); ὅλως γὰρ, ποιικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θεία.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένειπε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπικλήν σοι l) παρεσχέσθαι m).

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὀρεῖν αὐτὰ ἔργον n) ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷά ο) φησιν Ὁμη-
 Hom. ρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι,
 Iliad. ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε
 XVIII, τις ἐν γειτόνων p) δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε q) μὲν
 491. ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἰώρων τοὺς Γέ-
 τας· ὅτε δὲ μεταβαλεῖν ἐπὶ r) τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν
 ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θα-

tuit etiam. Fritzs. k) ἀπαιτοῦντας] „Sic J. Fl. Fr. Par. etc.“ Vid. Adnot. l) σοι] „deest in O.“ m) παρεσχέσθαι] „παρεχέσθαι (sic) P.“ n) ἔργον] Addebatur vulgo δυσχερές. Sed omissum in O. 3011. et 2955. eiecit, monente Belino, Schmiederus, tanquam glossema manifestum. Cf. Schol. In Cod. 2954. legitur ἔργον ἦν, supra scripto δυσχερές. Omisit etiam Fritzschiu importunam vocem. o) οἷα] „ὅσα Fl. male. Oἷα cett. et P.“ p) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων O.“ ἐγγειτόνων 2955. q) ὅτε] εἴτε vult. Bel. et mox iterum; utrumque perperam. r) ἐπὶ] ἐς 2955.

rent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus

ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoe-

τρα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον ε). καὶ ὁ ρ. 771. Φοινῆς δὲ ι) ἐνεπορεύετο υ), καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἱμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάν- 17 των ταύτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἦδη ρ. 772. ἱπποῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκλιῶν εὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ, τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαινόντος, καὶ τὸν πλησίον κ) ὑπερβαλίσθαι τῆμιγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διὸς, οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοις καὶ καταγεγμένη.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ γ) τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται ζ), οὐ μόνον ἀπρὸς φθεγγόμενους, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τάναντία κινου-

α) ἐπέβλεπον] ἱβλεπον idem. ι) δὲ] „Omisit O.“ Unde seclauit Schm. υ) ἐνεπορεύετο] ἐνεμπορεύετο 2955. „beaucoup mieux. C'est la vraie leçon.“ Hanc Beliniani iudicii levitatem sequi non dedignatus Schm. Lepidum errorem commisit Brasmus reddens: scortabatur, quasi legisset ἐνεπορεύετο, vel simplex ἐπορεύετο. κ) πλησίον] „πλησ. cum duobus virgulis transversis O.“ γ) καὶ γ) Sic, ut par erat, Schm. et Fritsch. cum Ald. utraque. Beitz, et cels. καὶ γ) ζ) συντέτακται] τετακται 3011.

nix, et Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente canticum, et superare vocis magnitu-

dine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, quadis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime et confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: et ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura et habitu dissimilium, contrarioque se motu mo-

p. 772. μένων α), καὶ ταυτὸν οὐδέν ἐπιναούντων, ἄχρῃς ἂν αὐτῶν
 ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι β) δεῖ-
 σθαι λέγων. τὸν τευθεὶν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες ο)
 οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον δ) ᾧ δὴν ἀπᾶδον-
 τες ε), ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ f) τῷ θεά-
 p. 773. τρω πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα g). Μί-
 18 λιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελῶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων
 ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονούσιν ἐπὶ τῷ τὸ h) Σικυώνιον
 πεδῖον γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην,
 ἣ Ἀχαρνῆσι i) πλέθρα κεκτηῖσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλά-
 δος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης
 τὸ μέγεθος τεττάρων k), κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικῇ
 πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνεόουν, ἐφ' ὅπόσῳ τῆς πλου-
 σίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πο-
 λυπλεθρότατος l. αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων
 ἔδουκε μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελο-

- a) ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] „Octo haec verba desunt in O.“
 b) οὐκ ἔτι] οὐδέν τι 3011. Unde conj. Fritzsche. οὐδὲν ἔτι.
 c) σιωπῶντες] „σιωπῶντες J.“ d) καὶ ἄτακτον] „omisit
 O.“ e) ἀπᾶδοντες] ἐπᾶδοντες conj. Reitz. At cf. Adnot.
 f) καὶ πολυειδεῖ] „desunt in O. et Fl.“ g) γιγνόμενα]
 γινόμενα 2955. h) τὸ] „abest ab O.“ i) Ἀχαρνῆσι] „Αχαρ-
 νοῖσι O.“ k) τεττάρων] „τεσσάρων O.“ l) πολυπλεθρό-
 τατος] πολυπλεθρότερος 2955.

ventium, et nihil idem co-
 gitantium, donec unumquem-
 que illorum de scena chora-
 gus exigit, nōn amplius illo
 opus esse dicens. Ab eo
 inde tempore similes omnes
 jam tacentes, nec amplius
 confusum illum et inordina-
 tum cantum invicem turban-
 tes. Vexum in ipso hoc vario
 et multiformi theatro ridi-
 cula scilicet erant, quae fie-
 rent, omnia. Maxime vero
 illos ridere subiit, qui de
 terrae finibus contendunt,
 et qui magni sibi videntur
 eo, quod Sicyonium campum

exercent, aut Marathonis ea
 habent, quae sunt vicina
 Oenoae, aut Acharnis jugera
 mille possident. Cum enim
 universa, ut tunc mihi ex
 alto videbatur, Graecia qua-
 tuor digitos lata esset; ea
 portione Attica aliquota de
 plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset,
 in quo divitibus illis, ut ma-
 gni sibi viderentur, relin-
 queretur. Fere enim, qui
 illorum plurima jugera pos-
 sidet, unam de Epicuri in-
 dividuis particulis mihi vi-
 debatur colere. Despiciens

πόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν π) γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθη, p. 773.
 περὶ οὗτου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου η) πλατυ-
 τέρου, τοσοῦτοι ἔπесον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς
 ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα,
 ὅτε δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ p. 774.
 καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων ο). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὄλον, αὐτοῖς
 μετάλλοις, κεχρησμένοι ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὡ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. 19
 αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκος
 διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαι σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἐω-
 ρακίναί, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους
 δὲ ἐπανιόντας αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις τὴν p)
 κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ
 πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ q) φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς

π) Κυνουρίαν] „Κυνοσουρίαν Edd. et O.“ Sic etiam 2955. et
 3011. Emendaverat Palmer. η) φακοῦ Αἰγυπτίου] „Αἰ-
 γυπτιακοῦ φακοῦ O.“ ο) ἂν ἐγέλων] „ἀνεγέλων Fl. et O.“
 Sic etiam 2955. 3011. Bel. Schm. At vid. Adnot. p) τῇ] „non adest in O.“ q) θεῖ] θεῖ Schol. et sic Fritzsch. col-
 lata formula θεῖ φέρων e Timon. c. 22. At conferas simul θεῖ
 Bis Acc. c. 1. παραθεῖ Quom. Hist. Conscr. c. 57. περιθεῖ Amor.
 c. 41. συμπεριθεῖς De Merc. Cond. c. 24. quamquam nolim
 ignorari θεῖουσι infra c. 24. συνθεῖουσι Bis Acc. 12. διαθεῖν
 Toxar. c. 56. διαθεῖν Ver. Hist. II, 2, 4. bis. παραθεῖας Quom.
 Hist. Conscr. c. 56. ὑπερθεῖουσι Amor. c. 7. In harum forma-

autem in Peloponnesum quo-
 que, ac Cynuriam deinde
 terram videns, recordatus
 sum, de quantilla regione,
 quae lente Aegyptia latior
 non videretur, tot Argivo-
 rum et Lacedaemoniorum
 die uno ceciderint. Verum
 etiam auro sibi placentem si
 quem viderem, quod anulos
 haberet octo, et phialas qua-
 tuor: vehementer hunc quo-
 que ridebam. Pangaeus enim
 totus cum metallis granum
 milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe,
 admirabilis spectaculi nomi-
 ne. Urbes autem, per ego
 te Jovem, et ipsi viri quanti
 superne videbantur?

Men. Puto jam saepe te
 formicarum forum vidisse,
 discurrentes in orbem alias,
 alias exeuntes, alias redeun-
 tes rursus in oppidum: at-
 que alia stercus egerit, alia
 saptum undecunque fabae
 corticem, aut triticum dimi-
 diatum, cum illo currit. Ve-
 risimile autem est, esse apud

p. 774. κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ
 δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς γ), καὶ φιλο-
 σόφους. πλὴν αἷ γε κόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκκαῖς ε)
 μάλιστα ἐφίκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ ι) μικρὸν τὸ παράδειγμα,
 τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς πα-
 λαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γὰρ
 τοὺς υ) Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φύλον, ἐκ μυρμήκων
 ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὐν πάντα ἱκανῶς ἐώρατο,
 καὶ κατεγεγέλαστο x) μοι, διασείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτόμην γ)

Hom.

Il. I,

222.

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

rum usu quanta sit scriptoris nostri inconstantia — subtilita-
 tem, quam forte malis, aegre equidem agnoscam — patet e
 Ver. Hist. II. ubi c. 11. ῥῆϊ et c. 33. παραρῥῆι. Cf. Amor. c.
 37. ubi ἐμπνέι et mox πνέι, ut Ver. Hist. II, 12. Ceterum
 reperias etiam πλεῖν Ver. Hist. II, 42. et ἐκπλεῖν Alex. c. 56.
 porro νῦν Ver. Hist. II, 11. ἐγγεῖ Amor. c. 14 ἐγγεῖν Tox. c.
 45. συγγεῖν Jon. Trag. c. 27. et Bis Acc. 17. Participia tamen
 Praesentis fere plene sonant, ut illa διαθῶν et ἐπερθίσοντας,
 cum quibus cf. διαπνέουσιν Ver. Hist. II, 5. ἀποπνέουσιν Amor.
 c. 40. περιζέοντα et mox συνζέοντα Tox. 20. προσζέοντα Bis
 Acc. c. 21. τοῖς προσπλέουσιν ibid. c. 57. e a. γ) μουσικοῦς ε)
 „δημαγωγούς iterum, male O.“ α) μυρμηκκαῖς. Sic Reitz.
 monitu Graevii correxit antiquum vitium μυρμηκαῖς, ι) δο-
 κεῖ] „deest in O.“ Hinc patere videtur, aut omnino delend-
 dum, aut certe post μικρὸν demum collacandum esse. υ) τοὺς ε)
 „omittit O.“ x) κατεγεγέλαστο] κατεγεγέλαστο Reitz.
 Gehrich. Wolf. Fritzsche. Sed Edd. velt, et hinc Bip. et Schm.
 κατεγεγέλαστο. In Pl. tamen et 3011. κατεγέλαστο, inutilata
 forma. Ἐώρατο autem pro vulg. ἐώρατο scripsi, secutus, ut per
 erat, Struvium, Lectt. Lucian. P. I. p. 248., cum quo etiam
 facit Fritzsche. Quæst. p. 194. γ) ἀνεπτόμην] Vulg. ἀνε-
 πτόμην. Mallet Bel. ἀνεπτόμην. Sed rectiorem formam com-
 mendarunt Pell. Graev. et Struv. confirmatam illam Codice
 3011. Vid. supra ad c. 11. et 13.

illas, pro portione vitae
 formicarum, et architectos
 quosdam, et demagogos, et
 aenatores, et musicos, et
 philosophos. Verum ipsa
 cum suis viris oppida formi-
 cetis maxime similia sunt.
 Si verò parva tibi videantur
 comparatio, conferre homi-
 nes formicarum civitati, an-
 tiquas Thessalorum fabulas

considera. Invenies enim
 Myrmidonas, pugnacissimam
 gentem, homines ex formi-
 cis ortos. Cum ergo satis
 omnia visa mihi pariter ac
 derisa essent, concusso co-
 pore evolavi

*Adque Jovem aegida ha-
 bentem et caetera numina
 Divum.*

Οὐκ α) σταδίων ἀνελήλυθειν α), καὶ ἡ Σελήνη, γυναικίαν 20
 φαιήν προϊεμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως ὄναιο, διακόνη-ρ. 77⁵.
 αἰ μοι τε πρὸς τὸν Δία. λόγοις ἂν, ἣν δ' ἐγώ, βαρὺ γὰρ
 εἶδεν, ἣν μὴ τε φέρειν δέη. Πρασβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλε-
 πὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπείρηκα
 γὰρ ἤδη β), Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσό-
 φων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμὰ πο-
 λυπραγμανεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δε' ἦν τινὰ αἰ-
 τίαν γ) διχότομος ἢ ἀμφικυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κα-
 τοικεῖσθαι δ) με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμα-
 σθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινόησῃ, τοῦτό
 μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλο-
 πμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασὶ μοι ε), ἄνωθεν ἦκον παρὰ
 τοῦ f) Ἥλιου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς ταυτὸν με, ἀδελ-
 φὸν ὄντα μου g) συγκροῦσαι, καὶ στασιάζσαι προαιρούμενος.
 οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς, ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ Ἥλιου,
 λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ 21

- 2) οὐκ α) „οὕτως J. et V. 2. Vulgatam ceterarum servat O.“
 α) ἀνελήλυθειν] „ἀνελελύθειν J. male.“ β) γὰρ ἤδη,]
 Sic O. Vulg. γὰρ, ὡ Μέν. γ) τινὰ αἰτίαν] „Τίνα τὴν αἰτίαν
 O.“ δ) κατοικεῖσθαι] τί, quod vulgo inseruerant, recte
 hand dubie abest a 2955. probante Bel, quem secutus est Schm,
 et novissime Fritzsche. ε) μοι] „μου Fl. μοι παρὰ O.“ Sic
 etiam 2955. probante Fritzsche. f) τοῦ] „γὰρ H. γοῦν Mar-
 cil. male τοῦ Fl. B. 1. J. Par. etc.“ g) μου] „deest in O.“

Stadium nondum evolave-
 ram, cum muliebrem Luna
 vocem emittens, Menippe,
 inquit, ita tibi bene succe-
 dat! ministra mihi apud
 Jovem aliquid. Dixeris, in-
 quam: nihil enim grave est,
 nisi forte ferendum aliquid
 sit. Legationem, inquit, non
 difficilem, et preces defer a
 me ad Jovem. Patientiam
 enim (jam) consumi, Me-
 nippe, omnem, multa illa et
 molesta audiendo a philoso-
 phis, quibus nullum aliud
 opus est, quam curiose de me

disputare, quas sim? quan-
 ta? utrum, et quam ob caus-
 sam dimidiata aut gibbosa
 fiam? Et alii etiam habitari
 me ajunt, alii, speculi instar
 impendere mari, alii, quid-
 quid quisque excogitaverit,
 illud mihi applicant. Deni-
 que, ipsam quoque lucem
 furtivam esse mihi et adul-
 terinam, ajunt, quas desuper
 a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo
 committere, et dissidium in-
 ter nos excitare velle. Nec
 enim satis illis erant, quas

- p. 775. συνελπισταμαι αὐτοῖς h), ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατὰπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; ἀγῶ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὁμως σιωπῶ. σὺ
- p. 776. γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς ι) σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ κ) νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἀνδρας βαθεῖ πᾶγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας l). οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, τῇ τῇ Νύκτι, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι m) ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλωτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε n) ἀπαγγεῖλαι τοῖ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ', ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢ μὴ

b) αὐτοῖς] „abest ab O.“ i) τῆς] „abest a Fl. adest in cett. et O.“ ἀπὸ pro ἐπὶ placebat Guyeto, ὑπὸ Gesnero. At vid. Adnot. k) τὸ] τε conj. Seager. in Diario Class. No. 36. Dec. a. 1818. p. 317. articulo enim nullum esse locum. Mihi quidem non satis liquet. l) ἐνασχημονοῦντας] Et sic Fl. enim cett.“ m) μετοικῆσαι] „μετοικίσαι O.“ n) γε] τε 2955. et B. 3. quod peccatum nec probare Belinus, nec recipere Schmiederus et Fritzschius debebant, vel ob sequens καὶ δὲ, praeterea vero, insuper etiam, quod cum τε conciliari vix potest.

de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quas noctibus faciunt turpia et despuenda, severi interdiu, et viriles obtutu, et habitu graves, et conspiciendi plebejis? Atque ego videns ista tamentaceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium com-

mittentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, et in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, sarpe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi,

τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ο) ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ρ. 776.
ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
καταφλέξῃ, καὶ πᾶσιν τὰς ἐν Περιπάτῳ ρ) διατριβάς· οὕτω
γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμε, ὁσημέραι πρὸς q) αὐτῶν γεωμε-
τρομένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναν- 22
τις ἔειπον τὴν ἐπὶ r) τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔνθα μὲν s) οἷα βοῶν, οὕτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. ρ. 777
μὲν ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ Hom.
τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ Od. X:
τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδύκει μοι, εἰς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
μι, βρόδῳ γὰρ ὥμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὦν ἀε-
τός t) τὸν δὲ αἰτὸν ἡπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ

ο) ἐκείνους] „ἐκείνος O.“ ρ) Περιπάτῳ] „τοῖς περιπάτοις
O. P.“ Hanc lectionem praetulit Fritzsche, ob loca Prometh.
in Verb. c. 6. et Demonact. c. 54. ubi sane Pluralis cum arti-
culo legitur. Sed cf. Philops. c. 14. ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Περι-
πάτῳ ἡλίστατο et Piscat. c. 43. οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. q) πρὸς]
„παρ' O.“ r) ἐπὶ] „ab erat in Par. X. et O. aderat in Fl.
J. B. 1. S.“ Adest etiam in B. 3. et utraque Ald Pro τὴν au-
tem miro errore, nisi fallor, e Par. Ed. μὲν irrepsit in Reitzia-
nam, et hinc etiam in recenti, quum tamen importuna sit h. l.
particula, et Edd. B. 1. et 3. et A. 1. 2. et, tradente Schmie-
dero, etiam B. 4. et Salm. in τὴν consentiant. Probat τὴν, ut
par erat, etiam Fritschius Quaest. p. 174. et recepit in Edi-
tionem suam, falso tamen μὲν narrans vulgo legi, quippe qui
antiquiores Reitziana editiones non consulisset. s) μὲν]
„μοι marg. A. 1. ante μὲν inserit.“ t) ἀετός] „Jam et sic O.
cum quater ante αἰετός.

et adjicere, non posse me loco
meo manere, nisi Physicos
illos obterat, et os obturet
Dialecticis, et Porticum ever-
tat, et comburat Academiam,
finemque imponat illis in
Peripato commorationibus:
ita enim forte quietem agam,
quam quotidie isti dimetiun-
tur. Piet istuc, inquam, et
simul ardua via caelum ver-
sus tendo,

Nulli ubi comparent ho-
minumve boumve labores.

Paullo post ipsa quoque Lu-
na parva mihi videbatur,
terramque jam occultabat.
A dextris autem relicto Sole
inter astra volans, tertio die
appropinquavi caelo. Ac-
primo quidem statueram, sta-
tim sicut eram ingredi: fa-
cile enim futurum putabam,
uti laterem, qui ex dimidia
parte essem aquila; aquilam
autem ab antiquo inde fami-
liarem Jovi esse, noveram.
Deinde vero cogitabam, ce-

- Ρ. 777. Διὶ ὕστερον δὲ ἰλογισάμην, ὡς τάχιστα καταφωράσουςί μ) με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν*) κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διὶ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς-εκλήθηεν πᾶν διδωὺς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε
- Ρ. 778. γὰρ ἡσυχὴ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεισθαι προσεδόκων, τὸν αὐ-
- 23 τὸν τρόπον ἰπτερωμένους χ). Ὁ δὲ Ζεὺς μᾶλα φοβερῶς δριμύ τε γ) καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμέ ἀπιδῶν, φησί,

Hom. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδὲ τοκῆς;
 Od. L. ἔγω δέ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἔξέθανον ὑπὸ τοῦ
 170. θεοῦς, εἰσιήκειν δὲ ὅμως ἀχυνῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφω-
 τίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαν-
 τα διηγούμεν σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς z) ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ α) τοὺς.

υ) καταφωράσουςι·] καταφωράσουςι A. 1. 2. *) γοῦν] οὖν edidit Fritzsche. χ) ἰπτερωμένους] „ἰπαιρωμένους (sic) O. Sed eadem manu superscripsit vulgatam lect.“ γ) τε] „abest a Pl.“ z) ὡς] ὡς ἂν ἐπιθ. et sic ter in sqq. Bel. conj. mi-
 rifica constantia. α) παρὰ] „Sic J. Fl. S. περι εἰ. male.“

leriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso januam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Jovi. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul assidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commoverat; et exspectabant, omnes non ita multo post adventuros homines eo-

dem modo alatos. Jupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae metu oppeterem. Adstabam tamen obstupefactus, et a majestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philosophos, ut pu-

φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσασιμι, ὡς ἀπαγο- p. 778
 ρεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπί-
 νοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν p. 779
 οὐρανόν· ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς Σελήνης ἐπε-
 σταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν b) ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεῖς c)
 τῶν ὀφρῶν, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὡτου περὶ καὶ Ἐφιάλ-
 του, ὅπου d) καὶ Μένειππος ἐτόλμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
 θεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὐριον δέ, ἔφη,
 περὶ ὧν ἦκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἔξα-
 ναστάς, ἐβαδίζεν εἰς τὸ ἐπηκωΐατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς
 γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθίξεσθαι. Μεταξὺ τε προΐων, 24
 ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν
 ἐκείνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἔστιν ὧνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;
 καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν e) ὁ πέρυσσι χειμῶν καθέκτο; καὶ εἰ
 τὰ λάχανα δέεται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἰ
 τις ἐτι λείπεται f) τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δε' ἦν αἰτίαν
 ἑλλίπομεν g) Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ p. 780.

b) οὖν] „non comparat in O.“ c) ἐπανεῖς] ἐπαναίς O. „quod temere probat *Belin*. Quod Schol. habet ὑπανεῖς, errore credo accidisse. d) ὅπου] „desideratur in O.“ e) ὑμῶν] „Nihil hic variare Edd. notat *Solanus*.“ f) ἐτι λείπεται] „ἐπιλείπεται *Fl.* et marg. A. 1. Nil mutat P.“ g) ἑλλίπομεν] „ἐλ-

gnantia dicentes audiverim, ut sermonibus illorum distractus animum desponderim, tum commentum meum deinceps, et alas, et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Olo et Ephialte*, cum *Menippus* etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimitemus.

Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum audiendarum caussa assidendi. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* et, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* et, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquid adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* et, *Quam ob causam intermitterent Athenienses tot annis Jovia-*

p. 78a. τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν h) ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συν-
 ελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ ἑωὶν σεσληκότες; ἐπεὶ δὲ
 περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ
 ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσπο-
 τα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλεία σε εἶναι πάντων θεῶν;
 παίξεις ἔχων i), ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον k) αὐτῶν ἀκριβῶς
 οἶδα, κἄν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις
 ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἱατροῖς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ,

Arae. — μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαί,

Phaen. Πῦσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί — —

v. 23.

καὶ ἡ Δωδώνη τε l) καὶ ἡ Πῖσα m) λαμπραί, καὶ περίβλε-
 πτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλ-
 λων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἱατρεῖον
 p. 781. ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ
 Ἀνουβίδειον n) ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀριεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,

λεῖπον O. Sic etiam 1954. Sed Neipon mallet Belin. b) αὐ-
 τῶν] αὐτῶ, ipsi Jovi, non male conj. Seager. Diar. Class.
 No. 36. Dec. 1818. p. 317. i) ἔχων] „ἐκὼν Par. Sed prius
 J. Fl. B. 1. H. S.“ k) φιλόκαινον] „Hoc revocavi ex Fl.
 Schol. et Coll. et marg. A. 1. quum φιλόκεινον Edd. cett. ha-
 berent.“ l) τε] „δὲ Fl. Vulgatum tenet P.“ m) Πῖσα] In
 prioribus erat Illa. n) Ἀνουβίδειον] Vulg. per errorem
 Ἀνουβιδιον. Vid. Adnot.

lia? et, Utrum Olympium
 suum templum exaedificare
 cogitent? et, Utrum compre-
 hensi essent, qui Dodonaeum
 templum spoliaverant? De
 his cum respondissem, Dic
 mihi, inquit, Menippe, de
 me quid sentiunt homines?
 Quid, inquam, Domine, aliud,
 quam religiosissimum illud,
 regem te esse omnium Deo-
 rum? Ludis tu quidem, in-
 quit. Quam novarum rerum
 studiosi sint, accurate novi,
 etsi non dicās. Fuit enim
 quondam tempus, cum et di-
 vinus ipsis viderer, et medi-

cus, et ego essem in univer-
 sum omnia: [Compita plena
 Jovis, fora tum Jovis omnia
 plena:] ac Dodona et Pisa
 splendidae conspicuaeque
 erant omnibus, prae fumo
 autem sacrificiorum nec pro-
 spicere poteram. Ex quo vero
 tempore Delphis quidem
 Apollo divinandi officinam
 constituit, Pergami autem
 sanandi Aesculapius, et
 Bendideum factum in Thra-
 cia, et Anubideum in Aeg-
 ypto, et Ephesi Dianeum;
 ad illa currunt omnes, et
 celebritates agunt, et heca-

ἐπὶ ταῦτα ο) μὲν ἅπαντες θεοὺς, καὶ πανηγύρεις ἀνέγου- p. 781.
σι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν p), ἐμὲ δὲ ὥσπερ q) παρη-
βηκόια ἱκανῶς τειμιτῆναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων
ἱτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου
τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Ἰλλαίωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίπ-
που συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἅττα r) διεξιόντες, ἀφικνούμεθα 25
ἐς τὸ s) χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, ποῖς στομίοις τῶν φρεά-
των ἰοικυῖαι t), πῶματα u) ἔχουσαι, καὶ παρ' ἐκάστη θρό-
νος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ πῆς πρώτης ὁ
Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυ- p. 782.
τὸν. ἤρχοντο x) δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποι-
κίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν
εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῦτα, Ὡ Ζεῦ, βασιλεῦσαι μοι γένοιτο.
ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδά ὦ Ζεῦ y),
τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν φαίη z),

ο) ταῦτα] „ταῦτοις O. et Fl. Vulgatae adscritur P.“ p) πα-
ριστᾶσιν] „περιστᾶσιν male O.“ q) ὥσπερ] „desideratur
in O.“ r) ἅττα] „Sic Edd. vulgo et P. ἅμα O. et Fl.“
s) ἐς τὸ] „ἐς τι O.“ t) ἰοικυῖαι] „ἰοικυῖαι male J.“ u) πῶ-
ματι] „πῶματα O. et mox iterum πῶμα.“ x) ἠρχοντο]
„ἤρχονται marg. A. 1. W.“ y) ὦ Ζεῦ] „ὦ θεοὶ Codd. O. P.“
Sic tradit Reitz. vel potius Solanus. Sed Schmiederus hanc
variationem falso ad primum votum, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαι etc.
refert. z) φαίη] „ἔφη O.“ Sic etiam 2955, omisso ἂν, quem
secutus est Pritsch.

tombas statuunt: mihi vero
tanquam decrepito satis ha-
bitum honoris putant, si
quinque solidis annis inter-
jectis sacrificent mihi Olym-
piae. Quare frigidiora mea
altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chry-
sippi. Haec talia quaedam
collocuti pervenimus ad lo-
cum, ubi assidentem illum
preces audire oportebat.
Erant autem fenestras dcin-
ceps puteorum orificiis simi-
les, habentes opercula: et

ad unamquamque sella aurea
posita. Ad primam harum
assidens Jupiter, remoto
operculo precantibus se da-
bat. Orabant vero undique
terrarum diversa et varia.
Ego enim ipse quoque capite
admoto preces simul audie-
bam. Erant vero ejusmodi:
*Jupiter, regnare mihi con-
tingat! Jupiter, cepae mihi
nascantur et allia! Jupiter,
pater mihi mox moriatur!*
Alius quidam diceret: *Uti-
nam heres sim uxoris! uti-*

P. 782. εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἶθε λάθοιμι ἐπιβου-
λεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆ-
ναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο
ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ἦτις α) ὑετὸν, ὁ δὲ
κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκά-
στην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπὸ ἰσχυρεῖτο·

Hom. Π. XVI, 250. Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. b)

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσέτεο ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνο-
σίους ἀπράκτους αὐτὸς ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα
μηδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷ δὲ τινος εὐ-
χῆς καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἔθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑποσχομένων,
οὐκ εἶχεν ὁποιῶν μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν c) ὥστε δὴ

P. 783. τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφῆνα-
σθαι δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ

26 διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ
τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατα-

a) ἦτις] „Iti male O.“ b) ἀνένευσε] „ἀνένευ Fl.“ c) αὐ-
τῶν] „αὐτὸν Fl. male. Vulgata in cert. adserit P.“ Μᾶλλον νευ-
σιον 3011. Sed Bel. mallet μᾶλλον ἐπινεύσει αὐτῶν, ob de-
fectum scilicet particulae ἄν, quem in tali syntaxi aegre hic
Criticus ferre solebat.

nam lateam, dum struo fra-
tri insidias! contingat mihi
causam vincere, coronari
Olympia! Navigantium vero
unus Boream adspirare ro-
gabat, alter vero Notum.
Agricola pluviam petebat,
solem fullo. Audiens vero
Jupiter, precibus singulis
accurate examinatis, non
pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc
dedit, abnuvit illud.

Justas etenim preces sursum
admissas per fenestellam re-
ponebat ad dextra: nefarias
autem infectas deorsum flan-

do remittebat, ut ne quidem
prope caelum venirent. In
unis vero precibus dubium
illum vidi. Duobus enim
viris contraria petentibus
et hostias pollicentibus ae-
quales, non habebat, utri
illorum magis annueret! Ita-
que illud Academicum usu
ei venit, neque quidquam
poterat pronunciare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat
se adhuc et dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset
precibus, in proximam trans-
iit sellam, ad fenestram
alteram, admotoque capite,

ῥῳας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας p. 783.
 ἔ καὶ τοῖτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδαρον ἐπιτρί-
 φας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληθόσι d), καὶ
 ῥήμας, καὶ οἰωνοῖς προσέειπεν. εἴτ' ἐκείθιν ἐπὶ τὴν τῶν
 θυσίων θυρίδα μετέειπε, δε' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε
 ἐφ' αὐτὸ τοῦ θύοντος ἐκάστου τοῦνομα. ἀποστάς δὲ τούτων,
 προσέειπε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, α' δεῖ ποιεῖν e).
 Τήμερον f) παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσην ἀστρα-
 πείτω, παρὰ Ἕλλησι νεφέτω g), σὺ δὲ ὁ Βορέας h), πνεύ-
 σον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος
 τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλᾶζης ὅσον μίδιμοι
 ῥίλοι διασχεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ 27.
 ἰδὼ σχεδὸν αὐτῷ διαφικημένων, ἀπήγειμεν ἐς τὸ συμπόσιον.
 ἔπειτα γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃν Ἑρμῆς παραλαβὼν
 ταίεκε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττην i), καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ

d) κληθόσι] Contra Codd. et Edd, auctoritatem scripsi η sine jota, secundum Hermannii praeceptum ad Eurip. Alcest. v. 325. Sic etiam Pro Laps. c. 8. et alibi. e) ποιεῖν] „ποιεῖν G. P. et marg. A. 1. ποιεῖν Edd. et O.“ f) τήμερον] „διήμερον O.“ g) νεφέτω] „νεφέτω male Par.“ forsan Ἕλλησι νεφέτω, errore typorum. h) Βορέας] „Βορρᾶς Fl. Nihil mutat P.“ cum Fl. facit 2955. quem secutus est Fritzsche. i) Ἄττην] Sic solus O. Vulg. Ἄττην. Vid. Adnot.

jurijurando vacavit et jurantibus. Ubi his quoque se prae buisset, et Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut ominibus, et vocibus, et auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renuntiabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit: Hodie apud Scythas pluat, apud

Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: et grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mercurius assidere jussit apud Panem, et Corybantes, et Atten, et Sabazium, inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem

p. 785. ἀμφιβόλους θεῶν. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρείχε, καὶ
 p. 78. ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα k) ἡ
 Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παριγενομένη. ὁ γὰρ βέλτε-
 στος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσασαιτο ἀποβλέ-
 ποντά ποί l) τὸν Ἀλφειὸν, κοτύλην αὖ ἡ καὶ δύο τοῦ νέκταρος
 ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ m) θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πον λέγει,
 καὶ αὐτοὺς, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, τάνκῃ τεθραμμένοι, οὔτε
 Hom. σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν n) αἶθρα οἶνον, ἀλλὰ τὴν
 ll. V, ἀμβροσίαν o) παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκον-
 341. ται, μάλιστα δὲ ἡδονταὶ σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν
 καπνὸν αὐτῇ κλίσση ἀνενηνεγμένον *), καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν
 ἱερῶν, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δέλπνῳ ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε p), καὶ ὁ Σειληνὸς q)

k) μύρτα] „μύρτα Marcell. Nil mutant Edd.“ l) ποί] „πον O.“
 et 3011. probante Belfino et Fritzsche. m) δέ] „καὶ male
 Salm. Recte δὲ Par. H. J. aliasque.“ Γὰρ conj. J. Seager. in
 Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. Imo rectissime habet
 vulgata. lis, quae Menippus coenavit, opponuntur Deorum ipso-
 rum ambrosia et nectar. n) οὔτε πίνουσιν] „οὐ πιν. O. Nil
 mutant Edd et Hom.“ Sic plane narratum in Ed. Reitz. Sed
 negligentius: certe nec Homerus habet οὔτε — οὔτε, sed οὐ —
 οὐδ' nec in textu nostro πίνουσιν. Hinc facile suspiceris, nec
 Oxoniensem lectionem satis recte esse relatum. o) ἀμβρο-
 σίαν] ἀμβροσίαν 2955. *) ἀνενηνεγμένον] Peccabatur
 olim scribendo ἀνηνεγμένον. Emendavi monente Struvio Lectt.
 Lucian. P. I. p. 248 p) ἐκιδάρισε] ἐκιδάρισε 2955.
 q) Σειληνός] „Σειληνός O.“

ministrabat Ceres, et Bac-
 chus vinum, et carnes Her-
 cules, et myrta Venus, et
 Neptunus maenas. Simul
 vero etiam ambrosiam et
 nectar clanculum gustavi.
 Optimus enim Ganymedes,
 humanitate ductus, si qua
 despicientem animadverteret
 Jovem, cotylam unam aut
 duas etiam nectaris mihi in-
 fundebat propensa volunta-
 te. Dii vero, ut alicubi dicit
 Homerus, qui et ipse, puto,

non minus quam ego, ista
 viderit, nec frumento ves-
 cuntur, nec vinum bibunt
 nigricans, sed apponitur
 ipsis ambrosia, et nectare
 inebriantur: maxime autem
 delectantur, si pro cibo han-
 riant ascendentem cum ni-
 dore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem
 altaribus sacrificantes affun-
 dunt. In coena porro ci-
 thara canente Apolline cor-
 dacem saltavit Silenus, sur

κόρδακα ἀρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τὰς γ) τερ. 785.
 Ἡαιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην φθὴν τῶν
 ὕμνων τῶν ε) Πινδάρου. κῆπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα
 ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι ε).

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Hom.

Εὐδον υ) παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε x) νήδυμος ὕπνος. H. II.

ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκείνα, 28
 πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει γ) πῶγωνα, ἣ
 πῶς γίνεταί z) νύξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀελ,
 καὶ συνευχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον.
 ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.
 Κῆπειδὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν· Τὴν μὲν αἰ- p. 786.
 τIAN τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχη- 29
 ται a)· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι b) περὶ τῶν

γ) τὰς] Sic Cod. Graev. Tys Edd. et O. Vid. Adnot. α) τῶν]
 Sic O. P. marg. A. 1. et 3011. et hinc Schm. Vulg. τοῦ. Hinc
 Jacobs. in Append. ad Porsoni Advers. p. 298. τῶν τοῦ mal-
 let, probante Jacobo Quaest. Lucian. Spec. l. p. 5. 1) ὑπο-
 βεβρεγμένοι] „ὑποβεβρεγμένος O.“ Sic etiam 2955. 3011.
 et Schol. sed minus ex more Luciani. u) εὐδον] „εὐδον J.
 et Par. male.“ x) ἔχε] „εἶχε J. ceteraeque male cum O.
 ἔχε Par. ἔχε B. 2.“ Sed B. 3. ἔχε. γ) φύει] „φύσει O. et
 marg. A. 1.“ z) γίνεταί] „ἐγίνετο O. ἐγίνετο Fl. ἐγίνετο
 marg. A. 1.“ a) παρέσχηται] παρέχεται 3011. Unde Bel.
 sine iusta causa fieri vult παρέχει. Plura hujus usus exempla
 Lucianea dabit Index. Interim vide Struvium Lect. Lucian.
 P. l. p. 248. b) κοινώσασθαι] „Sic Fl. B. 1. J. H. Ald.
 8. κοινωρήσασθαι Par. cum O. et marg. A. 1.“

gentesque Musae Hesiodi de
 nativitate Deorum carmina,
 et primum hymnorum Pin-
 dari nobis canebant. Cum
 satias esset, unusquisque, ut
 erat, acquievimus, bene ma-
 didi.

*Ac reliquos pariter mulcet
 Divosque hominesque*

*Tota nocte quies: sed me
 fugit alma volentem,*
 qui cogitarem tum multa
 alia, tum prae caeteris illa,
 quo modo in tanto tempore

Apollo barbam non gignat?
 aut. quomodo nox fiat in cae-
 lo, praesente semper sole,
 et una epulante. Post paul-
 lum obdormiscbam. Mane
 autem surgens Jupiter prae-
 conio vocari concionem ju-
 bet. Et praesentibus omni-
 bus dicere incipit: *Caussam*
vos convocandi hesternus hic
noster hospes prae-buit. Cum
autem olim voluerim com-
municare vobiscum de phi-
losophis, maxime a Luna,

- p. 786. φιλοσόφων. μάλιστα γὰρ c) ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ πλέον d) παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρό πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν, φιλονεικόν, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιπνον, ὑπόμωρον e), τετυφωμένον, ὕβρεισι Hom. ἀνάπλεον, καὶ ἵνα καθ' Ὁμηρον εἶπω, [... ἐτώσιον ἄχθος Iliad. ἀρούρης.] οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ XVIII, 104. διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ἀνομάκασιν f), οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶν g) γελοῖότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν h) περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρὺς ἐπάραντες i), καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσιον σχήματι κατὰ πτευστα ἦθη περιστέλλοντες, ἐμφερεῖς k) μάλιστα τοῖς τραγικοῖς p. 787. ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφ' ἑλῆ τις l) τὰ προσωπεῖα, καὶ

c) γὰρ] „τὰ O. Plane omittit Fl.“ quam secutus est Fritzsche. d) πλέον] Sic ex O. Vulg. πλέον. Usitatiorē illam formam confirmant loca Charon. c. 19. Hermot. c. 58. Toxar. c. 55. c. a. ubi passim conjunctim occurrit ἐπιπλέον. e) ὑπόμωρον] ὑπόμορον ap. Schol. f) Στωϊκοὺς ἀνομάκασιν] „ἐαυτοὺς videatur addendum. Pell.“ Imo iis exemplis addendum hoc, quae collegerunt L. Bos De Ellipss. p. 127. Schaf. ejusque recentiores Editores. g) πολλῶν] „Sic plerique scripti et editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl“ Sic etiam 3011. h) τὴν ἀρετὴν] omittit codex hic idem. i) ἐπάραντες] ἐπαφροντες 2955. k) ἐμφερεῖς] Sic Coll. et O. Vulgatum τοιχοῖς videbatur interpretamentum esse. l) ἀφ' ἑλῆ τις] Vulg. ἀφ' ἑλῆς. Illud

illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam de liberationem differe. Est enim hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pigrum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homérico verbo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, excogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vocarunt, alii

Academicos, Epicuros alii, alii Peripateticos, et alii nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, circumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, et amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculus est homuncio septem drachmis ad certamen illud

τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι p. 787.
 γελοῖον ἀνθρώπιον ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθω- 20
 μένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων κατα-
 φρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνά-
 γοντες εὐεξαπάτητα μερᾶκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρε-
 τὴν τραγωδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι·
 καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰὲ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν, μόνοι δὲ
 καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι
 τῶν ὀβολῶν m) τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μὴδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀχρεῖοι καὶ περικτοὶ καθιστῶντες, [Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ Hom.
 ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν n) βουλῇ·] ὅμως τῶν ἄλλων κατηγο- 11. II.
 ροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοι- 202.
 δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότας o), ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζου-
 σι p) τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι p. 788.

plane legitur in O. latetque in lectione Codicis 2955. ἀφίληται
 τις, quam ipsam praefert *Beitinus*, comisso τις, Passive, credo,
 τὸ ἀφίληται accipiens. *Fritzschium* video mecum plane con-
 sensisse. in) ὀβολῶν] ὀβελῶν conj. *Gesner*. n) ἐν d] „ἐν
 male O.“ o) ἐκμεμελετηκότας] „ἐμμεμλ. Fl.“ p) ὀνει-
 δίζουσι] Sic O. P. 2955. in quo postremo Cod. etiam τοὺς
 πλησ. narrante *Belino* et probante. *Secutus Schma.* servato ta-

conductus. Tales vero cum
 sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductis-
 que adolescentulis ad deci-
 piendum opportunis, cum
 virtutem illam multis sermo-
 nibus tritam tragico clamore
 praedicant, tum disputatio-
 nes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos
 quidem tolerantiam semper
 et temperantiam laudant,
 divitiasque et voluptatem
 despuunt: soli vero, et sibi
 cum sunt relictī, quid dicat
 aliquis, quas edant, quam

venerem exerceant, ut sordes
 delingant obolorum! Gra-
 vissimum vero omnium hoc
 est, quod nullam ipsi neque
 communem rem neque suam
 conferentes in medium, sed
 inutiles et supervacanei,
 Non habiles bello, non con-
 sultantibus apti, tamen ac-
 cusant reliquos; et sermoni-
 bus quibusdam amaris con-
 gestis, maledicta quaedam
 meditati, increpant, et re-
 prehendunt alios: atque ille
 inter ipsos ferre primas
 videtur, qui et vocalissi-
 mus sit, et impudentissi-

p. 78. δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ἦ, καὶ ἱταμώτατος q),

- 31 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν διατε-
νόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων,
ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ r) τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν,
πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη s) ἂν, εἰ τὰ
δίκαια καὶ ἀληθῆ θεοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν,
ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι
δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυ-
πόδετος t) τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος,
τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις
ᾤψαινε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταῖραν u) ἔχει,
ταῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν γίλων τις
ἢ ἑταίρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας
32 δέόμενος, ἀγνοῶ· τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν x), ὧ θεοί, ταῦτα
τὰ θρήμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα

men Dativo. Vulgò legebatur λοιδοροῦσι,, insolentior con-
junctione cum tertio casu. in qua tamen h. l. minus offendit
Fritzschius, quum Dativus τοῖς πλησίων cum ἐπιτιμῶσι potius
cohaerere ipsi videatur. q) ἱταμώτατος] „Recte sic O.
Ἱταμώτατος Edd. omnes male.“ r) δὴ] „deficit in O.“ idque
probaute Belino. s) φαίη] Sic sine jota subscr. Edd. vet.
sed φαῖη male recent. excepta Fritzschiana. t) ἀνυπόδε-
τος] „ἀνυπόδετος Salm. et Amst.“ Sic etiam 1955. Bel. Schm.
Fritzsch. u) ἑταῖραν] Sic correxi vulgatam scripturam
ἑταῖραν. Vid. not. ad II. Ver. Hist. c. 18. in Var. Lectt. x)
ἡμῖν] „ὁμῖν Pl. sola.

mus, et ad maledicta auda-
cissimus. Atqui si eum, qui
contendit et clamat, et accu-
sat alios, interrogas, Tu vero
quid agis? aut quid te dica-
mus, dic per Deos, ad vitam
conferre? dicat sane, si
iusta et vera velit dicere,
Navigare quidem, aut agrum
colere, aut militare, aut ar-
tem quamcunque tractare,
superfluum mihi videtur:
sed clamo, et squalleo, et
frigida labor, et nudis pedi-
bus per hiemen circumeo,

et velut Momus, quae ab
aliis fiunt, ea calumnior.
Et si quis divitum sumtuose
obsonavit, aut meretricem
habet, de hoc laboro atque
indignor: si vero amicorum
aliquis aut sodalium decum-
bit aegrotus, auxilio et cu-
ratione indigens, ignoro.
Tales sunt nobis, Dii, istae
beluae. Illi vero eorum, qui
Epicurei vocantur, vel ma-
xime contumeliosi sunt, nec
mediocriter nos perstringunt,
nec curari res humanas di-

δὴ καὶ ὑβρίζετε εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, p. 789.
 μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς,
 μήτε ὅλως τὰ γινόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὦρα ὑμῖν λογιζε-
 σθαι, δίδωμι γ) ἣν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν,
 οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἐτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον
 οὐδὲν ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιάται,
 πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγούμενου. πρὸς ταῦτα
 βουλευέσθε, ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφέλιμώτα-
 τα, καὶ ἡμῖν 2) ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ 33
 ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραυνώ-
 σωσιν, κατάφλεξιν, ἐπὶ λιψιν, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν
 Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐτοῖς
 παραγγεῖλας, "Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες
 ἐπακρίνονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τό γε νῦν εἶναι, οὐ
 θέμις κολασθῆναι τινα, λερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μη-
 τῶν τούτων τετάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκ χειρὸς περιηγγει-
 λάμην α). ἐς νείωτα οὖν ἀρχομένου β) ἥρος, κακοὶ κακῶς
 ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

γ) δίδωμι] δὴ ὅτι 2955. Hinc conjicias ἤδη ὅτι. 2) ἡμῖν] re-
 ceptum ex Fl. "ἡμῖν cett." Verum B. 3. et ipsa habet ἡμῖν,
 et Erasmi interpretatio, e regione posita, idem exprimit. α) πε-
 ριηγγεῖ λάμην] Sic unus Cod. P. Minus proprie in cett.
 omnibus ἐπηγγεῖλάμην. β) οὖν ἀρχομένου v] „ἀρχομένου οὖν Fl.

centes a Diis, neque omnino,
 quae fiant, inspicere. Itaque
 tempus est, ut rationem harum
 rerum habeamus. Nam si
 semel hi persuadere saeculo
 poterunt, non mediocriter
 esurietis. Quis enim adhuc
 sacra vobis faciat, si hoc
 nihil sibi profuturum speret?
 Quae quidem Luna accuset,
 omnes heri, narrante hospite,
 audivistis. Ad haec jam,
 quae et hominibus utilissima,
 et securissima nobis sint,
 consulite. Haec ubi dixit
 Jupiter, crebris concio voci-
 bus personuit, cum omnes

statim clamarent, fulmina!
 combure! obtere! in bara-
 thrum! in Tartarum ad (ut)
 Gigantes! Imperato rursus
 silentio, Jupiter, Erunt ista,
 ut vultis, inquit, et omnes
 cum ipsa dialectica peri-
 bunt. Verum, ut nunc est,
 puniri quemquam nefas.
 Festi enim, ut nostis, dies
 sunt per menses hosce qua-
 tuor: et jam imperavi (in-
 dixi) justitium. Novo igitur
 anno, ineunte vere, mali
 male terribili fulmine peri-
 bunt.

Нот. "H, καὶ κυανέχουσιν ἐπ' ὄφρ' οἱ νεῦσε Κρονίων.

II. I. Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα
528. αὐτὸν τὰ περὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ c) ποτέ, ὑπὸ τοῦ
p. 790.

34 Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα
εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἡμεῖ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιῦ
αὐτοῦ ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέθηκε d) φέρων
ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὧ ἑταῖρε,
τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἅπειμα τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περι-
πατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

c) ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ] Ad haec verba notat *Belinus*
eandem, quam supra c. 32. variam lectionem λογίζεσθαι δὴ
ὄν. aberrante, credo, calamo vel oculo: nam aliud haud du-
bic referre voluerat. d) κατέθηκε] κατέθηκε 2955.

Haec ubi dicta, superci-
lis pater annuit atris.

*De Menippo autem, ait, haec
mihi placent. Amputatis
alis, ne qua iterum huc ve-
niat, a Mercurio hodie defe-
ratur in terram. His dictis,
concionem dimisit. Me vero*

Cyllenius dextra aure su-
spensum heri circa vesperam
in Ceramico deposuit. Om-
nia audisti, Sodalis, *allata*
e caelo, omnia. Abeo jam,
ambulantibus in Poecilo phi-
losophis bonum illum nuu-
cium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

P. 791.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

A R G U M E N T U M.

Hujus dialogi dramatici scena primum est in coelo, deinde Athenis. Jupiter enim de miseria cum deorum immortalium, tum imprimis de suis infinitis curis ac negotiis graviter questus, monente Mercurio, Justitiam deam jubet Athenas petere, dijudicaturam ibi ipsam lites complures partim illas ex longo inde tempore in suspenso relictas. Idque judicium jam in arce Athenarum habetur, praecone ipso Mercurio. Lites, quae primo die disceptantur, sunt Ebrietatis contra Academiam de Polemonis raptu; Stoeae contra Voluptatem de subducto Dionysio; Virtutis contra Luxuriam de Aristippi possessione legitima, quae causa differtur; Mensariae contra Diogenem, quam ridicule importunus turbat Diogenes; Artis Pictoriae contra Pyrrhonem, qui quum non adsit, desertae litis condemnatur; denique Rhetoricae simul et Dialogi contra Syrum, i. e. Lucianum ipsum, sic ergo bis accusatum, quod vel fidem Rhetoricae datam seffellerit, vel Dialogi amarii naturam et habitum olim graviorem et excelsiorem ad ludicra et indigna detraxerit. Ab utraque accusatione quum reus se defendisset, consensu prope omnium judicium absolvitur.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖεν, ὅπόσοι α) τῶν φιλοσόφων παρὰ 1
μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν β)

a) ὅπόσοι] ὅσοι 3ο11. b) γοῦν] δ' οὖν id Cod.

B I S A C C U S A T U S

S E U T R I B U N A L I A.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS
ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES,
DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Jup. Dispereant vero, quot solos felicitatem esse Deos
quot philosophorum apud contendunt. Si enim sci-

- P. 791. ἤθελσαν, ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχόμεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὅμηρος πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὅς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν c) ἔδυνάτο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὐτοσί, ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανήμερος d) τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον
- P. 792. κησασθαι e) τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων ἦν γάρ τι κἄν ὄλιγον ἐπιρῶσθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρυτραπόμενοι, κατέφλεξαν *) τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται f), φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ g) ἀπὸ τῶν δελφῶν ἐπανιούσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ h) πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελάμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὧτα ἐκκεκώφεται i) πρὸς τῶν ἐν οχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ

c) καθορᾶν] ἀκριβῶς addit 2954. merito a *Bel.* rejectum. d) πανήμερος] Sic 3011. et Gori: cum *Fl.* Vulg. πανήμερος. Cf. *Amor.* c. 15. e) κησασθαι] „ἀλφισαοθαι *G.* ἀλφισαοθαι *P.*“ Sic etiam 3011. et Gori. * κατέφλεξαν] καταφλέξαι *an* belle scilicet emend. *Bel.* f) περιέρχεται] περιέρχεται *Gori.* g) ἀωρὶ] „Ita *Salm. Par. P.* et *margin. A.* 1. Ἀωρὶα cett. *Edd.*“ Scilicet sine jota subscr. *A.* 1. 2. cum jota *B.* 1. 5. et sic legebatur ἀωρὶα adverbialiter *Asiu* c. 24. h) τε αὖ] „non legitur in *Fl.*“ i) ἐκκεκώφεται] „restitui ex *B.* 2. V. 2. et *Salm.* ἐκκεκώφεται enim cett. omnes.“ Illud etiam in *B.* 3.

rent, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicarent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt, poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, et refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scal-

pendae, quod ajunt, sufficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excusis frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens comissantibus, et intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faciunt: et jam quidem Delphis

ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς ε) Κολοφῶνα p. 79v
 θεῷ, κηκεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει λ), καὶ δρομαῖος αὐ-
 θις εἰς τὴν Κλάρον, εἰς εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ
 ὅλως, ἐνθα ἂν ἡ πρόμυτις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος,
 καὶ μασησαμένη m) τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασει-
 σαμένη, κελύη n) παρῖναι, ἄκνον χρη' αὐτίκα μάλα παρ-
 στάναι συνείροντα o) τοὺς χρησμούς, ἢ οἰχεσθαι οἱ τὴν
 δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅποσα ἐπὶ πείρα p) τῆς p. 79z
 μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεα κρέα καὶ χελώνας q)
 εἰς τὸ αὐτὸ ἔφοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥίνα ὀξὺς ἦν, καὶ
 ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς
 ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος,

Ὅρῃ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' r) ἀηδέων,

Ἐπ' ἄλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς s) ἰδίας λύπας

Καρποῦται t). — — —

Parod.
Hyp-
pocr.
πρὸς
φύσιν
l, 6.

k) εἰς] εἰς 3011. et quater deinceps; et sic Bel. Schm. Lang.
 λ) μεταβαίνει] „μετέχεται Fl. Nil mutatur P.“ m) μαση-
 σαμένη] μασησαμένη Schm. errore, ni fallor, typothetae,
 quem repetiit Lang. n) διασεισαμένη, κελύη] „διασει-
 σασα, κελύη P. et marg. A. 1.“ Κελύη etiam Gorl. o) συν-
 ε (γοντα) συνείροντα 3011. Bel. Schm. Lang. p) ὅποσα ἐπὶ
 πείρα] „ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam Par. Sed πείρα Fl.
 J. H. B. 1. Fr. S.“ q) χελώνας] χελώνης conj. Reitz. r) τ')
 Sic numeri caussa scripsi pro vulg. τε. s) συμφοραῖς] συμ-
 φορῶν 3011. Bel. Schm. συμφοραῖς Lang. t) λύπας Καρ-
 ποῦται.] Vulg. καρποῦται λύπας. Mutavi sedes metri caussa.
 Vid. Adnot.

esse cogitur, paullo post
 currit Colophonem, et inde
 Xanthum transit, tum cur-
 riculo rursus Clarum, tum
 in Delum, aut ad Branchi-
 das: et in universum, quo-
 cunque illum Antistita, sacro
 liquore poto, et commansa
 lauro, et commoto tripode,
 adesse jubeat, impigrum
 oportet confestim praesto
 esse, consuentem oracula,
 nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omitto enim di-

cere, quas ipsi artis tentan-
 dae caussa insidias struant;
 dum agninas carnes atque
 testudines una coquunt, adeo
 ut nisi acutas narces haberet,
 derise illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexa-
 tus ab aegrotantibus,

Videtque dura, contrectat-
 que insuavia,
 Et ex malis alienis haurit
 proprios
 Dolores. — — —

P. 795. τί γὰρ ἂν, εἰ τὰς ἀνέμους φυτουργοῦντας u) λέγοιμι, καὶ
 παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσιν x) ἐπι-
 πλέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα γ)
 αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πο-
 2 νοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι z).
 Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων
 βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ
 P. 794. πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ
 πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκάσιον,
 ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι a) τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλα-
 κεύωσιν ἐπ' b) αὐτοῖς· ἐπεὶ καὶ αὐτῷ μυρία αἶτα
 πρᾶττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μό-
 νον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλά-
 ζας c), καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμε-

u) φυτουργοῦντας] „φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit
Salanus.“ x) λιμῶσιν] „*Pell.* potest etiam legi λιμῶσιν,
 sensu optimo.“ y) ὑποφητεύοντα] ὑποφτυνόντα B. 1. et 3.
 z) συντελοῦσι] „*συντελοῦντες P. συντελοῦντες marg. A. 1.*“
 Sic etiam 3011, Unde συντελοῦσι *Schm. et Lang.* Pro ἐκάστοις
Seagero Dist. Class. N. 36. Dec. a. 1318. p. 317. magis placuit
 ἑκάστοι, explicanti: *nullus eximius; nullus ἀσυνβολός.*
Point d'exemption. At non est certe, quod vulgata displiceat.
 a) συνδιαπράττουσι] *συνδιαπρ.* 3011. *Schm. Lang.* b)
 ἐπ'] *in 3011.* quod parum aberat, quin praefertrem. c) χαλά-
 ζας] „*χυλίσας male H. 1. et 2.* quod emendarat in *marg.*
Geen.“

Quid vero si ventos dicam,
 plantarum cultum adjuvan-
 tes, et navigia deducen-
 tes, et adspirantes ventilantibus;
 aut advolantem ad omnes
 somnum; aut somnia, quae
 cum somno pernoctant, et
 oracula illi subijciunt? Haec
 enim omnia Dii praec homi-
 num amore elaborant, et ad
 vitam in hac terra singulis
 conferunt. Et tamen reli-
 quorum *negotia* mediocria.
 Ego vero ipse et pater om-
 nium, quot injucunda su-

stineo, quot negotia habeo,
 inter tot curas distractus?
 cui primum ipsa Deorum
 opera inspicere necesse sit,
 quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum ad-
 ministrant, ne quid negli-
 genter faciant; ac deinde
 sexcenta alia per me pera-
 genda, quae vix assequi pro-
 pter tenuitatem licet. Non
 enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis
 pertinent, pluvias, grand-
 ines, ventos et fulgura ipse

ρος, καὶ διατάξας, πέπαιμαι, τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων p. 791. ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε d), καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιπορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὅφ' ἕνα καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαθυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαῶν, καὶ ἐν Αἰ- p. 795. θίωσιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψιμοῖρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἱπ- Hom. ποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει II. II, 1. 2. νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν e), ἀληθῆς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγνυαί,

d) ἀπανταχόσε] „ἀπανταχοῦσι male P. ἀπανταχοῦ marg. A 1. W.“ e) εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν] „ἢν γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάξομεν marg. A. 1. Ἐπινυστάξομεν etiam Fl. Sed ἢν γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάξομεν 3011. Bel. Gorl. Formam certe hujus verbi — ὥσω in Fut., licet in Lexicis nonnullis obviā, firmo niti fundamento, equidem vix contenderim.

dispensavi atque ordinavi, apud Getas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conui-veamus, ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine co-

ronis ac villis erunt nobis

p. 795. ἄσπονδοι δὲ αἱ κρατῆρες f), ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοὶ καὶ ὅλως, ἄθυστα καὶ ἀκαλλίσθητα g), καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος h) ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔσθηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι i) ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν k):

Hom. ἔγω δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος l) ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω m)
ll. 11, 3.

κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῃ τῷ δεσπότῃ εἶναι δο-
p. 796. κεῖν τετιμημένος. Ὡστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοῖς φιλοσό-
3 φους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε n) καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντα πρᾶγματα; ἰδοὺ γέ τοι o) ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτης ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένους p), ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένους· καὶ μάλιστα, ἀπόσαι ταῖς ἐπιστήμας q) καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους

f) κρατῆρες] „Hoc et tria seqq. omisit Fl. ab ol ad ol transiliens.“ g) ἀκαλλίσθητα] πάντα supplendum suspicatur Guyet. h) μόνος] μόνον 3011. i) ἄλλοι] deest in Gorl. sed recte tuetur et bene illustrat Fritzscheus Quaeat. Lucian. p. 55. k) μεθύουσι καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν] μεθύοντες, εἰ τύχοιεν, καθεύδουσιν 3011. μεθύοντες etiam Gorl. l) ἄσιτος] „ἀθυτος Fl. Vulgatum tenet P.“ m) μερμηρίζω] „Sic Graev. et Hom. Μερμηρίζω Edd. priores male.“ Mermerizō 3011. n) πότε] „ὅποτε marg. A. 1.“ Sic etiam 3011. et Gorl. o) γέ τοι] Sic marg. A. 1. 3011. et Gorl. quos, probante Belino, secutus est Schmied. Vulgo legebatur γούρ. p) ἀποκειμένους] ὑποκειμένους 3011. quem errorem scribendi miror Belino potuisse optimae lectioni praefendum videri. q) ταῖς ἐπιστήμας] „τάς ἐπιστήμας καὶ τέχνας —

aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In univ-
ersum nec mactabitur, nec litabitur, et fames multa
ingruet. Quae cum ita sint,
gubernatoris instar excelsus
solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores
reliqui ebrii sunt, et forte
dormiunt: at ego pervigil,
cibi expers, pro omnibus
Intra animum curas, ac per praecordia verso,

eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter
interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos
praedicant, quando vacare nos
nectari et ambrosiae putent,
qui infinita adeo habeamus
negotia? Ecce enim prae otii
inopia antiquos tot caussarum
libellos servamus repositos,
a rubigine et araneis telis
corruptos; ex eo praesertim
genere, quos acientiae atque
artes contra

τινάς συνεστᾶσι, πάνυ γ) παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ πει- p. 796.
κράσιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
ἐπιβοῶνται, καὶ μετ' ἧς βραδύτητος α) αἰτιῶνται, ἀγροῦντες,
ὥς οὐκ ὀλιγοῖα τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη ι) γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι ιι) ἡμᾶς χ)
ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶ τὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς 4
ἀκούσας γ) δυσχεραίνοντων, λέγει πρὸς πρὸς οὐκ ἐτόλμων.
ἐπὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω.
πάνυ ζ) ἀγανακτοῦσιν, ὦ πᾶτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς
τὸ φανερόν μὲν οὐ τολμᾶσι λέγειν, ὑποτονθορῶνται δὲ
συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον αι· οὗς ἔδει πάλαι,
τὰ καθ' αὐτοὺς εἰδόντας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεικασ-
μένους.

συνέστησαν P. et marg. A. 1. "Cum his faciunt 3011. et Gorl.
nisi quod συνέστησαν habent, (quod quum multo praestare
dixisset *Belinus*, recepit *Schm.*) et in Gorl., si recte conjicio,
Dativi vulgati leguntur. Mibi quidem illud συνεστᾶσι, ut unice
probam, minime videbatur atrectandum. γ) πάνυ] „abest a
FL.“ α) βραδύτητος] βραδυτήτος A. 1. 2. B. 1. sed in B. 3.
jam recte collocatus accentus. ι) συνέβη] συνέβη 3011. *Schm.*
Long. ιι) συνεῖναι] συνεῖναι iid. χ) ἡμᾶς] „ὡμᾶς male
Hag. utraque.“ Sic etiam B. et 3. Sed in hac *Micyllus* tamen
nos reddidit. γ) ἐπὶ τῇ γῆς ἀκούσας] Sic, monente *Be-*
lino, edidi cum *Schm.* a 3011. et Gorl. cum vulgo legeretur
ἀκούων, omissis verbis ἐπὶ τῆς γῆς. ζ) πάντες P. L. et
marg. A. 1. Nil mutant *FL.* J. etc. "Πάντες praeferrī vult *Bel.*
σ) τὸν χρόνον] „Sic Edd. omnes.“

homines quosdam detulere,
antiquos sane quosdam illo-
rum. At illi clamant undi-
que, et indignantur, et ju-
diciū invocant, et tardita-
tis me accusant, ignari, non
negligentia contigisse, ut
diu adeo differrentur judi-
cia, sed prae illa felicitate,
in qua vivere nos arbitran-
tur: sic enim vocant nostras
occupationes.

Merc. Ipse quoque, Jupi-
ter, multa in hoc genere

Lucian. Vol. VII.

querentes in terra cum au-
direm, dicere ad te non sum
ausus. Quando vero tute
sermonem de his iniecisti,
dico nimiram. Omnino gra-
viter ferunt, pater, et con-
querantur, et aperte quidem
dicere non audent, submur-
muran vero collatis capitibus,
moras accusantes: quos
oportebat olim, conditione
sua cognita, rebus judicatis
unumquemque acquiescere.

D

p. 797. ZETZ. Τί οὖν, ὦ Ἐρμῆ, δονεῖ b); προτιθέμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις c) εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν d);

ΕΡΜ. Οὐμεινουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ZETZ. Οὕτω πολεῖ. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος e), ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς f) Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δὲ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι g) ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τοῦ παράπαν ἐδεδίχαστο h). σὺ δὲ, ὦ θυγάτηρ, καθιζομένη παρὰ τὰς στυγὰς θεῶς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας;

5 ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν i); τὴν ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελοῦσαν οὐ φέρουσα;

b) δονεῖ] „Sic bene Fl. H. Par. etc. δοῖ J. et V. 2. „neo non A. 2 c) ἢ θέλεις] „εἰ θέλεις ἢ Fl.“ ἢ θέλεις, ἢ B. 3. d) παραγγελοῦμεν] „παραγγελοῦμεν Fl.“ e) καταπτάμενος] „καταπτάμενος P.“ f) εἰς] ἐς Joii. Schm. Lang. g) ἐφέντι] ἐφέντων Schol. h) ὡς εἰ ἐδεδίχαστο] Hæc verba tanquam scholion ejicienda putavit Bel. Vocem τοπαράπαν, vulgo το παράπαν exaratum. in unam contractam exhibui, exemplo utriusque Ald. i) ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν] „Αὐθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl.“

Jup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus?

Merc. Non sane: sed jam proponamus.

Jup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut veniant hodie in Arcum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestima-

tionum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero injustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, et iudicantibus attende.

Just. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim?

ΖΕΤΣ. Χρηστά ἐλπίζειν γε *k*) δεῖ πάντως γὰρ ἤδη *p.* 797. πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμῆν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν, ὃν φῆς, αὐτὸν ἐκείνον ᾤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθείς τοῖς ἔνδεκα, καὶ εἰς τὸ *l*) *p.* 798. δασμωτήριον ἐμπεσὼν, ἐπιεν ἄθλιος τοῦ κοινείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιοῦ ἀποδιδωκώς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ *m*) τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΤΣ. Ξίνα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν *6* τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως εἰς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον *n*) ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὀρεῖς, ὅσοι τρέβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ *o*) πῶγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ Ἰλας *p*), καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων *q*),

k) γε] *ss* Gorl. 3011. *Bcl. Schm. et Seager. Diar. Class. N. 36. a.* 1818. *p.* 317. *Mibi contra formula communior praeferenda, ss autem per errorem e sequente versu huc delatum videbatur. l) εἰς] ts* 3011. *Schm. Lang. m) περὶ] παρὰ conj. Seager. Vid. Adnot. n) Μέλιτον]* „Μέλτων *Edd. anteriores male.*“ *o) ἀπανταχῇ]* „*Et sic Fl. cum reliqq.*“ ἀπανταχοῦ 3011. *omisso καὶ. p) Ἰλας]* „*Bene sic B. 1. et 2. (et 3) Ἰλας cett. Dabie Hag.*“ *Βίλας* 3011. *q) ἀπαντώντων]* „ἀπαντώντων *adspirato Edd. priores.*“

Jup. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus et conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aescula-

pio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

Jup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, et baculi, et perae, et ubique barba prolixa, et in sinistra liber, et ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambu-

- p. 798. καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρέφειμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βού-
 λεται. πολλοὶ γοῦν r) τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τείως,
 ἐπὶ τὴν πῆραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα
 πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον s) ἐπιγράναντες, αὐτοσχέδιος
 φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περινοστοῦσαι t), καὶ
 καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινουῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παρομίαν,
 p. 799. Θάττον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἐνθα
 ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7. ΑΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με u), ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς
 ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ
 ἔμου διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν
 μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με' ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων
 μηδὲ τοπαράπαν x) ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆ-
 λους εἶναι ἀποκλείδοντας, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς
 θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θυγάτερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκα-

r) γοῦν] δὲ 2954. s) Αἰθιοπίειον] Αἰθιοπικὸν Gorl. fortassis
 verr. t) περινοστοῦσαι] Sic G. P. marg. A. 1, 3011. et
 Gorl. quod jam Schm. vulgato περιέρχονται praetulit. Cf. Ad-
 not. u) με] γε 3011. x) τοπαράπαν] Sic junctim A. 1. 2
 separatim cett. τὸ παράπαν, ut supra c. 4.

lationes turmatim et per
 phalanges sibi invicem oc-
 currentium, et nemo est,
 quin virtutis videri alumnus
 velit. Multi enim, relictis,
 quae ad eum diem habebant,
 opificiis, ad peram ruentes
 et pallium, corpusque ad
 Solem Aethiopum colore
 inficientes, extemporales
 philosophi ex cerdonibus
 aut fabris circumeunt, te
 tuamque laudantes virtutem.
 Itaque, quod est in prover-
 bio, facilius aliquis in navi-
 gio cadens lignum non con-
 tingat, quam oculus quocun-

que respiciens non incidat
 in philosophum.

Just. Quin illi ipsi metum
 mihi incutiunt, Jupiter, quī
 contendunt inter se, et ipsi,
 quae de me disputant, igno-
 rent. Ajunt vero etiam,
 plerosque illorum in suis
 quidem disputationibus me
 affectare, in rebus autem
 gerendis ne in domum qui-
 dem recipere, sed sine du-
 bio exclusuros, si quando
 ad fores illorum veniam:
 olim enim Injustitiam ho-
 spitio ante ab illis receptam.

Jup. Non omnes, filia,

τὸν δὲ γ), καὶ ζ) ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπει p. 799.
ἦδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσαν α).

ΕΡΜ. Προῖωμεν, ὃ Δίκη, ταύτην β) εὐθὺ τοῦ Σου- 8
νίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τμητιὸν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῆς Πάφνη-
θος, ἐνθα αἱ δύο ἰκτεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλειῆσθαι
πάσαι τὴν ὁδὸν γ). ἀλλὰ τί θαρρύνεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ
δίδεθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἰκτεῖνοι πάν-
τες οἱ Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ
Φαλαρίδες, οὓς ἰδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδη- p. 800.
μία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι,
καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κίχνηότες, εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς
καταπτοῖο δ) πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληθής, ὦ Ἑρμῇ, ἂν εἴποις μό-
νος, αἶτε συνῶν ε) αὐτοῖς ταπολλὰς f), καὶ συνδιατρίβων g),
ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ,

γ) δδ] γε 3011. ζ) κφκ] „γε marg. A. 1.“ Falsa haud dubie
haec notatio, aut pertinet ad δὲ modo praecedens, aut ad
alterum καὶ in sequente versu. α) ἐκδικασθῶσιν] ἐκδι-
κασθῶσιν 3011. β) Προῖωμεν, ὃ Δίκη, ταύτην] Vulg.
Ἀπώμεν, ὃ Δίκη, omisso ταύτην. Restitui verba ad lectionem
trium Codd. P. Gorl. et 3011. nisi quod ταύτην traditur in
illis scriptum legi, male accentu transposito. Ceterum cf. Diall.
Deor. XX, 3. in. Tim. 20. in. γ) τὴν ὁδόν] „Nil mutare Fl.
noist Solanus.“ δ) καταπτοῖο] „καταπτῆ L. καταπτῆς marg.
A. 1. W.“ Sic etiam 3011. ε) συνῶν] Συνῶν 3011. Schm.
Lang. ς) ταπολλὰ] Sic A. 1. 2. τὰ πολλὰ duobus vocibus re-
liq. g) συνδιατρίβων] Συνδ. 3011. Schm. Lang.

pravi sunt. Satis autem
fuerit, si vel in paucos ali-
quot bonos incidas. Verum
abite jam, ut vel paucae
hodie *causae* judicentur.

Merc. Abeamus, Justitia,
recta Sunium versus, paul-
lum sub Hymetto ad sinistra
Parnethis, ubi duo illa ca-
cumina: videris enim olim
viae oblita esse. Sed quid
lacrimaris et lamentaris?
Noli metuere: non jam si-
milis est saeculi conditio.

Mortui sunt illi Scirones,
et Pityocampae, et Busiri-
des, et Phalarides, quos tum
metuebas. Jam vero Sa-
pientia, et Academia, et
Porticus tenent omnia: et
undique te quaerunt, et de
te disputant, inhiantes, si-
cunde ad illos rursus devoles.

Just. Tu enimvero, Mer-
curi, solus verum mihi di-
xeris, quippe qui frequenter
cum illis sis, atque verseris
in gymnasiis et in foro,

p. 800. καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γηγένηται, καὶ εἰ δυνατόν· μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ERM. Νῆ Δία, ἀδικοῖν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ h) πρὸς τῆς φιλοσοφίας ὠφέλονται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἄλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάλη-θῇ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισύφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ i) γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παρλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς k) ἀπετελέ-σθησαν, ἀμιγῆς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμύτατοι l· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύ-που μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο m) ὅπως δυνάσασθαι τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ με-
p. 801. ξόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. αἰοὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρω τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶον-

b) γὰρ] „non habet Fl.“ i) ἐπεὶ] „Itē P. et marg. A. 1. Nil mutat Fl.“ Itē etiam 3011. k) ἀκριβῶς] ἀκριβεῖς 3011. l) ἐτοιμύτατοι] ἐτοιμώτατοι B. 1. et 3. Recte reliqq. m) πα-ρεδέξαντο] παρὰδέξαντο 3011.

(forensis enim es, et in con-
cionibus praeconium facis)
quales facti sint, et utrum
fieri possit, ut apud illos
maneam.

Merc. Sane potest: inju-
stus enim sim, si tibi, so-
rori, non dicam: non par-
vum enim e philosophia
fructum vulgus illorum ce-
pit. Etenim, si nihil aliud,
reverentia certe habitus,
moderatus aliquanto pec-
cant. Verum enimvero
etiam in pravos illorum
quosdam incidēs, nam ve-
rum, puto, dicendam est;
in quosdam vero semisa-

pientes et semipravos. Cum
enim illos novo colore infi-
ciendos philosophia susce-
pit, quotquot ad saturitatem
biberunt illius tincturae,
plane boni facti sunt, colore
nullo admixto alio: atquo
ad te recipiendam hi sunt
paratissimi. Qui vero prae
antiquis sordibus non satis
profunde receperunt vim
illam medicamenti penetra-
bilem, hi meliores reliquis,
imperfecti tamen, et ex albo
varii, et punctis pardalium
instar maculosi. Sunt vero,
qui, ubi extra solum summo
digito ahenum contingere, fu-

ται καὶ οὗτοι μεταβεβῆσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ p. 301. τῶν ἀρίστων ἢ διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη 9 πλησιαζομεν τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύομεν n ἤδη καὶ ἐπιπὲρ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο o), ἐς τὴν πύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα, ἐστ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥῆον οὕτως ἀπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσὼν ἔστιν, ὁ κεραιφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί γῆς; ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν p) Διονίσου θεραπεύοντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθιν ἀπὸ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάιδος ἐπιπλουν, καὶ τὴν Μαραθῶναδε q) τῶν βαρβάρων ἀνύβουσιν, ἤκεν ἄκλιτος

n) ἀπονεύομεν] „Sic Fl. J. Ald. Hag. Salm. etc. Ἀπονεύσωμεν P. et marg. A. 1.“ o) κάθησο] „rescripsi ex G. L. et marg. A. 1. quae κάθησω. Κάθησθαι Edd.“ Κάθησο etiam 3011. sequente praepos. ἐς, quam Belino probatam Schm. inuenit, etiam Gorl. Codice accedente. p) τῶν] τοῦ Schol. per errorem, ut videtur. q) Μαραθῶναδε] „ἐν Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ Par. Ex Μαραθῶν marg. A. 1.“ Μαραθῶναδε iam ante Reitz. legebatur in Ald. utraque.

ligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, jam appropinquamus Atticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem jam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle censidere poteris, concionem prospiciens, expectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero concensa arce sic facilius omnes

de loco ad exaudiendum apto advocavero.

Just. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, et excensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, et ab

p. 801. τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος γ) καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπηλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκᾷ μικρὸν ὑπὲρ δ) τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικίον ε) συντελῶν υ.,
p. 802. καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκός, ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ γεμόνων x), πρὸς εἰσι γ) δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ.

ΕΡΜ. z). Καὶ σὺ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε καὶ πηδ-
τικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθύνηροι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ α) ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ *)
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

z) σύμμαχος] ἑύμαχος 3011. Schm. Lang. α) ὑπὲρ] Sic e Gori. pro vulg. ὑπὸ. τ) μετοικίον] Sic Gori. P. et marg. A. 1. pro vulg. μετοικικόν. Nollem in nota ad Lexiph. c. 20. Tom. V. p. 527. ad hunc locum provocassem. υ) συντελῶν] 3011. Schm. Lang. x) ἐκ γεμόνων] Sic vulgo Edd., assentientibus Codd. 3011. et Gork. Sed ἐκ γεμόνων ex P. editit Reitz. et post eum Schm. Vid. quos Schaeferus laudat ad L. Bas Ellipse, p. 296. sq. Ceterum post ἰδὼν cum Schm. et Lang. ἡμᾶς, quod vulgo desideratur, e 3011. inserui. γ) πρὸς εἰσι] „πρὸς εἰσὶναι P. et marg. A. 1.“ z) ΕΡΜ.] Reitzius sic ediderat: ΕΡΜ. Καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ αὖτις etc. cum hac nota: „Longo spatio haec sejungit J. conjungit Fl item Par. nisi quod punctum post καὶ. collocat, aequae ac ceterae.“ Schmi-
derus Praef. Tom. II. p. XVI. maluit: ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. Sed quam in Gori. voces ΕΡΜ. καὶ plane omisse sint, rectius idem Schm. eas ut suspectas notavit; unice autem recte Langius potius omisit καὶ ΔΙΚ. et sequentia verba, cui debentur, Mercurio tribuit, α) δὲ] δαὶ 3011. Schm. Lang. *) ἐγὼ δὲ ἐπὶ] ἐγὼ δὲ αἶμα ἐπὶ legi jubet Struv. Leott. Luciana. P. I. p. 248.

eo inde tempore istam sub
arce speluncam nactus, ibi
habitat prope Pelasgicum,
censeturque inter inquilinos,
et nunc, ut videtur, ex pro-
pinquo nos visos salutatum
accedit.

Pan. Salve, Mercuri et
Iustitia.

Merc. Tu quoque salve,

Pan, canendi et saltandi in-
ter Satyros omnes peritis-
sime, Athenis autem etiam
pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mer-
curi, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit
omnia: ego ad arcem et prae-
conium.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσου- p. 802.
σαν b) τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐ-
τοῖς c), ἀλλὰ πολὺ καταδείκτερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα,
τηλεκοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων.
ὅμως δὲ δις ἢ τρις τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον
ἐνορχιν θύουσι μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, ἵλε'
εὐωχοῦνται τὰ κρία. ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρ- p. 803.
τυρα, καὶ ψιλῶ τιμῆσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἄλλα ἔχει τινά
μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιὰ.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πᾶν, αἰμείνους πρὸς ἀρετὴν 11
ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων d);

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς e) φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους
τοὺς κατηγεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξύναμα f) πολλοὺς, τοὺς
τὸ γένειον ὁμοιοὺς g) ἱμοί, τοὺς λαίλους h);

b) κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν] „κατέπεμψεν ἀποκλη-
ρώσουσαν Fl.“ Alteram hanc vocem etiam exhibet marg. A. 1.
c) πράττω παρ' αὐτοῖς] „τιμῶσι με marg. A. 1. Sed
hoc certe glossa est.“ Sic etiam 3. 11. d) φιλοσόφων] Non
interrogative A. 1. et 2. e) τοὺς] omisit Gort. et inclusit
Schm. injuria. f) ξύναμα] „νῦν ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At
P. σκυθρωποὺς συνάμα.“ Τοὺς ξύναμα πολλοὺς conj. Fritzsche.
Quaestat. p. 195. nou male Pro ξύναμα autem accentu in an-
tepenultimam retracto scripsi cum Fritzscheio ξύναμα, ut Pisc.
51. et jam assepina. g) ὁμοιοὺς] „οὐχ ὁμοιοὺς Edd. veti.
male. Delevit negationem Salm. et Amst. quae recte abest in
Cod. P. Ἀνομοιοὺς L. etiam bene, si οὐκ aerves.“ Deleta negatio
etiam in B. 5. et in versione Micylli: non dissimiles. h) τοὺς

Just. Demisit me, Pan,
ad sortienda iudicia, Jupiter.
Tibi vero quomodo Athenis
vivitur?

Pan. In universum non
pro dignitate apud illos ago,
sed multo, quam speraveram,
tenuius, idque cum tantum
defenderim tumultum, quan-
tus fuit ille a barbaris. Ta-
men bis aut ter anno ascen-
dentes, delectum caprum
non castratum mihi sacrifi-
cant, hircosissime olentem:

tum carnes opulantur, testem
me advocantes laetitiae, et
tenui honorantes plausu.
Veruntamen affert quandam
mihi oblectationem risus il-
lorum et jocus.

Just. Caeterum vero, Pan,
meliores ad virtutem facti
sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras
philosophos? numquid illos
demisso vultu, tristes, simul
multos, illos mento tenuis
mihi similes, loquaces illos?

p. 803. ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅλως ι), ὅ, τε καὶ λέγουσιν, εὐδὲ συν-
 ιημι κ) τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
 ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά λ), οὐ μεμάθηκα, ὃ Δίκη. πό-
 θεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ
 πλαγίου καλάμου η), καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ'
 ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτῆς, καὶ πολεμιστῆς η), ἦν δέη.
 πλὴν ἄλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων ο), καὶ ἀρετὴν

p. 804. τινὰ, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγρω-
 στα ἔμοι καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
 ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προΐούσης δὲ τῆς
 συνουσίας ρ) ἐπιτείνουσι τὸ φθίγμα μέχρι πρὸς τὸ ς) ὄρ-
 θιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ ἅμα ρ) λίγειν ἐθελόν-
 των, τό, τε πρὸς ὥπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ τραχὺς οἰδεῖ, καὶ
 αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν ἀνλητῶν, ὅπου ταν εἰς σ)

λάλους] „τοῖς ἄλλοις male Fl.“ i) ὅλως] vulgo deficiens
 restitui e Gorl. κ) συνίημι] ξυνίημι 3011. Schm. Lang.
 λ) ἀστικά] ἀστυκά e 3011. admisierunt, Belino mouente, Schm.
 et Lang. Sed vid. Deor. Dial. XX, 7. ibique Adnot. Ed. maj.
 Tom. II. p. 361. m) καλάμου] „αἰόλου P. et marg. A. 1.“
 Nec non Gorl. n) πολεμιστῆς] Sic marg. A. 1. Gorl. et
 3011. pro vulg. πολεμικός, quod e glossemate videtur ortum.
 ο) αἰεὶ κεκραγόντων] „omisit Fl.“ ρ) συνουσίας] ξυνου-
 σίας 3011. Schm. Lang. ς) τὸ] „τὸν Pell. (u. τόμον.“) ρ)
 ἅμα] Sic, suadente Fritzsche Quæst. p. 172. edere placuit e
 Codd. P. et Gorl. pro μεγάλα. s) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang.

Just. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio
 omnino, nec sapientiam illo-
 rum intelligo: monticola
 enim ego, et comtula ista
 dicta atque urbana non di-
 dici, Justitia: unde enim in
 Arcadia Sophista aut Philo-
 sophus? ad obliquam arun-
 dinem usque, et fistulam ego
 sapiens: caeterum caprarum
 pastor, et saltator, et, si
 opus sit, pugnax. Verum
 audio tamen illos semper
 clamantes, et virtutem quan-

dam, et species, et naturam,
 et expertia corporis profer-
 re, ignorabilia mihi et pere-
 grina nomina. Ac primo
 quidem pacifice occipiunt
 suos inter se sermones: pro-
 cedente vero disputatione,
 ad orthium usque modum
 vocem intendunt; adeo ut
 a nimia contentione, et simul
 dicendi studio, et vultus
 rubescat, et intumescant cer-
 vices, et venae surgant velut
 tibicinum, cum in angusta
 inflanda tibia vim sibi ad-

στερὸν τὸν αὐτὸν ἐμπνεῖν βιάζονται. διαταραξάντες γε οὖν p. 804.
 τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον *t)* συγχέαν-
 τες *u)*, ἀπίσσι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωῖτα
 ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι *x)*. καὶ
 οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾖ, καὶ
 θρασύτερος, καὶ διαλυομένων ἀπελθῇ ὕστερος *y)*. πλὴν ἀλλ'
 ὃ γε λειώσ ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὀπόσοις
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ *z)*· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς
 τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν πεκηλημένοι *a)*. ἐμοὶ μὲν οὖν *b)* p. 805.
 αἰσθόμενος τινας ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιωμένη ἐπὶ τῇ
 τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ *c)* δημοφελές τε ἐνῆν τῇ

t) ἐπισκοπούμενον] ἐπισκοπούμενοι *Par.* et *Hag.* *u)* συ-
 χέαντες] συγχ. 3011. *Schm. Lang.* *x)* ἀποξυόμενοι] Sic
 3011. et *Gorl.* pro vulg. ἀπιεσμένοι. *y)* ἦ, καὶ — ὕστερος]
 Hunc locum vulgo sic mutilatum: ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐ-
 τῶν ᾖ θρασύτερος varie restituunt Codd. et 3011. quidem, quem,
Bellin probante, secutus est *Schm.* αὐτῶν ἦν καὶ θρασ. ube-
 rius *P.* αὐτῶν ἦ (sic) καὶ θρασ. διαλυομένων ἀπελθῇ (sic). ple-
 nissime *Gorl.* qui ad haec addit ὕστερος. Hunc ego secutus
 modo ἦ in ἦ, et ἀπελθῇ in ἀπέλθῃ, mutavi cf. *Icarom.* c. 30.
fin. Quamquam haud diffiteor non minus recte scribi potuisse
 ἦν καὶ (cum 3011.) et ἀπὴλθεν, reliquis e *Gorl.* admissis.
 "ὃς ἂν cum Indicativis junctum satis, opinor, vindicavi in not.
 ad *Diall. Mortu.* IX, 2. *Ed. min.* II. 72.) *z)* ἀσχολεῖ] „πε-
 ρισαχολεῖ] Ita conjunctum omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tan-
 tum, περί prorsus ejecto." Cum *Fl.* facit 2954. et jam etiam
Schm. Graev. conj. περί ἀσχ. et sic edidit *Lang.* Perperam
Abresch. *Lectt. Aristaeon.* p. 164, corrigi voluit: ὀπόσοι περί
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολοῦνται. *a)* πεκηλημένοι] „Sic
 dedit *Solan.* *Κεκλημένοι* Edd. hac priores." *Solan.* emendatio-
 nem confirmavit margo Codicis 2954. *b)* οὖν] abest a *Gorl.*
c) δὲ καὶ] Sic marg. *A.* 1. *W.* 3011. *Gorl.* Vulg. δὲ γε. Cete-
 rum δημοφελές editum in utraque *Ald.* vitiose.

hibent. Perturbatis igitur
invicem sermonibus, et con-
 fusio quaestionis statu abeunt
 plerique conviciantes sibi
 invicem, sudorem de fronte
 digito incurvato detergen-
 tes: et ille viciasse videtur,
 qui vocalior est et audacior,
 et discedentium abiit poste-
 rior. Interim vulgus illos
 stupet, maxime si quos nihil

magis necessarium occupatos
 tenet, atque adstant, auda-
 cia illorum atque clamoribus
 defixi ac delinīti. Mihi igi-
 tur his *indiciis* vani homi-
 nes esse videbantur, aegre-
 que ferebam illam barbae
 similitudinem. Utrum vero
 aliquid publice utile insit in
 illo eorum clamore, aut quid
 illis boni ex verbis istis exo-

p. 805. βοῇ αὐτῶν, καὶ τί d) ἀγασθὼν ἐν ταῖς ῥημάτων ἐκείναις ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε δὲ μὴδὲν ὑποστυλάμενον τῶνδε διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλὰς ἤδη ἐθεσάμην περὶ δέλφιν ὀψίαν e). . . .

12 ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν· ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττει ἴδοξί;

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λιῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ f) καταστησόμεθα g) τήμερον, Ἐλαφροβλιῶνος ἐβδόμη ἑσταμένον. ὅποσοι γραφεὺς ἀπῆντεγκον, ἤκειν εἰς h) Ἀρειον πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὰ δικαστήρια i), καὶ αὐτὴ παρίσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων k) ὁ μισθὸς τριώβολον l) ἐκάστης δίκης· ἀρι-
p. 806. θμός τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθίμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν m), ἀπέθανον, καὶ τοῦ-

d) καὶ τί] Sic corrigere placuit vulgatum καὶ τι. e) ὀψίαν] Abrupti sermonis signum, olim neglectum, posui praeconiibus Wiel., Bel., Schm. et Lang. Quale autem illud sit, quod supprimit Par., vide sis supra Icarom. c. 21. et alibi passim. f) τὴν τύχην] „δίκη B. 1. et 2.“ et 3. g) καταστησόμεθα] „Revocavi lect. Fl. (et B. 3.) καταστησόμεθα Edd. cett.“ h) εἰς] ἐς 3011. 2954. Schm. Lang. i) τὰ δικαστήρια] Sic e Gort. pro vulg. τὸ δικαστήριον. k) ἀπάντων Ἀθηναίων] „ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων Fl. l) τριώβολον] τριώβολον B. 1. 3. Par. Hag. m) εἰσελθεῖν] εἰσελθεῖν 3011. Schm. Lang.

riatur, non equidem dix-
rim. Verum si absque dis-
simulatione rem ipsam di-
cere fas est, (habito enim
hic, ut vides, in specula)
multos illorum saepe jam
vidi, sero vespere. . . .

Just. Exspecta, Pan. Non-
ne Mercurius conoionari tibi
visus est?

Pan. Nempe.

Merc. Audito, popule.
Forum iudiciorum, quod se-
lix faustumque sit, agemus

hodie, Februarii ineuntis
septimo. Quicunque caus-
sas detulerunt, veniant in
Areopagum: ibi Justitia sor-
tietur dicas et ipsa aderit
judicantibus. Iudices ex
omnibus Atheniensibus: mer-
ces uniuscujusque causas
triobolum. Numerus judi-
cum pro portione criminis.
Quicunque vero dato libello
ante, quam in iudicium ve-
nirent, mortui sunt, eos quo-
que remittat Deacus. Si quis

τους ὁ Δίακος ἀναπεψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικασθαι p. 806.
οἶηται, ἐξέσιμον ἀγωνεῖται n) τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφρασις ἐπὶ
τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἤλκεν, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
σαν. οἷς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ο) ἔλκοντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ
ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ,
ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτι-
κῶν, ᾧ τὴν Ἥχῃ εἰωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ
λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἔμοιγε p), ὁσημέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι q).

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν,

13

ΔΙΚ. Εὐ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, οἷς ὄρεῖς, προσίασι r) p. 807.
θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρτα.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

n) ἀγωνεῖται; „ἀνέχεται Fl. Ἀγωνεῖται P.“ ο) συνθέλου-
σιν] συνθίουσιν 3011. Schm. Lang. p) ἔμοιγε] restitui ex
L. qui ἔμοχ et ex Pell. qui ἔμοιγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd.“
Scribi certe debebat ἔμοιγε. Ceterum nec male Solanus et
Gesnerus coniecerunt ἔχει μοι. q) ἀκούοντι] „ἀκούων τι
male B. 2. (et 5.) quum bene esset in B. 1. etc.“ r) προσί-
ασι] συνθίουσι Gori.

*injuste in tua causa judi-
catum esse putet, provoca-
tione certabit: est autem ad
Jovem provocatio.*

amatoriam quandam canti-
lenam, qua cavillari soleo
Echonom. Auditionum vero
et judicialium orationum sa-
tis mihi fuerit, qui quotidie
in Areopago litigantes au-
diam.

Pan. Vah tumultus! Quan-
tos tollunt, Justitia, clamo-
res! Quam studiose vero
concurrunt trahentes alii
alios arduo ascensu in collem
Martium! Jam vero adest
etiam Mercurius. Itaque vos
quidem occupaminor in ju-
diciis, et sortiminor, et ju-
dicatote, ut vobis legitimum
est. Ego vero, discedens
in speluncam, fistula canam

Merc. Age, Justitia, ad-
vocemus.

Just. Bene mones. Densi
enim, ut vides, cum tumul-
tu accedunt, vesp darumqne
instar bombum circa arcem
faciunt.

Athen. Teneo te, sceleste.

Alius. Calumniator es.

p. 807. *ΑΑΑ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην.*

ΑΑΑ. Ἐξελέγω σε δεινὰ εἰργασμένον,

ΑΑΑ. Ἐμοὶ πρώτῳ ε) ἀποκλήρωσον.

ΑΑΑ. Ἔπαι, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΑΑ. Μὴ ἄγχι με.

ΔΙΚ. Οἴσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῇ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βλοῖς, ἢ ἐπιστήμας, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθην κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμού.

ΔΙΚ. Ἐπὶ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοά κατὰ τῆς Ἑδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔρυστήν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

p. 808. *ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν τ).*

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Δωγένης.

ε) πρώτῳ] Sic Gorr. pro vulg. πρώτον. τ) δικασάτωσαν] δικαζέτωσαν Gorr.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In jus veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Just. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.

Just. Sortire septem judices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.

Just. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Just. Quinque et his litem judicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

p. 808.

ΕΡΜ. Ἡ ὡ) Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινάτωσαν x).

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν γ), ὡ *Δίκη*, 14
τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεξηγεμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν z). αὐταὶ δὲ
εἰς α) ὕστερον δειδικάζονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοιαὶ γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα,
εἰ καὶ μὴ παλαιὸν b), ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκε-
κληρωμένοις c). ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικὺς, ὡ Ἐρμῇ, χαριζομένην τὴν δέησιν d).
ἀποκληρώμεν δ' e) ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
ικαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὲ τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ f). *Διάλογος*
τῷ αὐτῷ g), ὕβρεως.

n) Ἡ] „Caret articulo FL.“ x) κρινάτωσαν] Sic 5011. et
Gorl. pro κρινέτωσαν. γ) ἀποκληροῦμεν] Quæras, an ἀπο-
κληρώμεν; At est Atticæ formæ Futurum, in quo omnes con-
sueverunt libri. Cf. *θέλεις διηγῆσθαι*; Hermot. c. 80. et vid.
Adnot. nostram ad Catapl. c. 9. Tom. III. p. 606. De forma
autem ipsa *Matthias Gramin. maj.* §. 178. 2. d. z) διανύ-
σωμεν] Sic G. Gorl. et 5011. pro vulg. διανύσωμεν. α) εἰς]
ἐς 5011. *Schm. Lang.* b) μὴ παλαιὸν] Sic P. Gorl. et
5011. pro vulg. νεώρον. c) προαποκεκληρωμένοις] „ἀπο-
κληρωμένοις FL.“ d) τὴν δέησιν] τῇ δέησει *Guyet.* e) δ']
δὲ 5011. *Schm. Lang.* f) τῷ Σύρῳ] „τὸν Σύρον FL. Vulga-
tum firmat P.“ Cum FL. facit Gorl. g) τῷ αὐτῷ] „τὸν αὐ-
τὸν FL. Prius tenet P.“ Cum FL. facit Gorl.

Just. Tres solos sortire.

Merc. Pictoria contra
Pyrrhonem deserti ordinis.

Just. Novem judicent.

Merc. Visne illas quoque
sortiamur, Justitia, duas nu-
peras, delatas contra rheto-
rem?

Just. Antiquas prius ex-
pediamus: hæc postridie ju-
dicabuntur.

Merc. Venum similes illæ
quoque, et crimen, licet non
antiquum, tamen finitimum

his, quæ modo sortiti sumus.
Itaque inter hæc judicari
aequum est.

Just. Videris, Mercuri,
gratificari velle alicujus pre-
cibus. Sortiamur tamen, si
videtur. Venum solas hasce:
satis multæ enim judices
sortitæ sunt. Cedo libellos.

Merc. Rhetorica malæ
tractationis dicam scribit
Syro: Dialogus eidem, con-
tumeliæ.

P. 808. ΔΙΚ. Τῆς δὲ ἡ) οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται ἰ) τοῦνομα.

P. 809. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ. κωλύσει κ) γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτων.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροφίους λ) ἥδη Ἀθηναῖον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικασθαι· πλὴν ἀλλὰ κλήρου μ) ἔνδεκα τοὺς αὐτοὺς ν) ἑκατέρω τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ ο), μὴ πολὺ ἀναλλασκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μίθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μίθῃ. τί σιγᾷ, καὶ διανεύεις ρ); μαθὲ q), ὦ Ἑρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπιδημένη, μὴ καὶ r) γέλωτα ὄφλας ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις s) δὲ καὶ ἔσιγηται ι), ὡς ὀρᾷς.

b) δὲ] δαὶ 3011. Schm. Lang. i) ἐγγέγραπται.] „Recte sic Fl. Fr. B. 1. Hag. Par. Salm. Ἐγγέγραπται male J. et V. 2.“ i. e. Ald. 2. k) κωλύσει] κωλύει Gorl. neque id male. l) ὑπεροφίους] Sic G. pro vulg. ὑπεροφίας. m) ἀλλὰ κλήρου] Sic Codd. G. et P. pro vulg. ἀποκλήρου. n) τοὺς αὐτοὺς] τοσοῦτους conj. Sam. Petit. o) φείδῃ] „φῶν male FL“ p) τί σιγᾷ καὶ διανεύεις;] Vulg. τί σιγᾷς καὶ διανεύῃ; Veram lectionem servavit Gorl. q) μαθὲ] In prioribus erat μάθε. r) καὶ] „non habet FL“ s) μόγις] „μόλις FL“ ι) ἔσιγηται] Sic probabilius A. 1. W. et Gorl. quam quod valgo habent ἔσιγηκα.

Just. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, Rhetori Syro: nihil enim impediet, etiam sine nomine.

Just. En extraneas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur dicas; quas trans Euphratem judicatas esse sportebat. Verumtamen sortire undecim, eosdem utriusque dicæ.

Merc. Bene tu quidem,

Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicium.

Just. Primi sedcant Academiae et Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid tacet, et nutat? Accede. Mercuri, et audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem stat, ut vides.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν η) ρ. 809. τούτων τινά· πολλοὶ γάρ οἱ x) κἄν ἐπὶ τριβόλῳ διαρῶν-
γῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς γ) ἐθέλῃσι ἐν γε z) τῷ φανερῷ ρ. 810. συναγορεύσαι Μέθῃ· πλὴν εὐνοήματα γε ταῦτα ἔοικεν
ἀξιοῦν.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰετὸς πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύα-
σται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσπεῖ, τάναντία καλῶς δύνα-
σθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον α)
εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκείτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερα b) τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν ῥέον. ἡδίκηται
δὲ c) ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας d) ἐμοῦ,
ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αἰτιῇ, μηδὲν

η) δεινῶν] „κοινῶν Fl. Vulgata est in cett. item in P. L.“
x) οἱ] In prioribus omnibus οἱ, minus commode: valde dis-
plicet oratio sic expleta: πολλοὶ γὰρ εἰσιν, οἱ — ἔτοιμοι εἰ-
σιν. Imo cf. Rhet. Praec. c. 20. οἱ μὲν γὰρ συνίεντες, ὅλγοι.
et alia ejusdem formae. γ) οὐδὲ τις] οὐδὲ εἰς 3011. z) ἐθε-
λήσει ἐν γε] „restitutum ex P. G. nam ἐθέλῃσι γε Edd.
male.“ α) πρότερον] Sic J. marg. A. 1. et Gori. pro vulg.
πρότερα, quod sententiam pervertit. b) πρότερα] Sic Fl. et
Gori pro vulg. πρότερον. c) δὲ] „non comparat in Fl.“ d) ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας] „ὅκ' Acad. Fl.“

Just. Itaque patronum ad-
hibeat, de acribus illis ali-
quem. Multi enim, etiam
triboli causa dirumpere se
parati.

Merc. Sed nemo temere
volet sanasam Ebrietatis pa-
lam suscipere. Et tamen cum
ratione istuc videtur petere.

Just. Quid?

Merc. Academia semper
in utramque partem dicere
parata est, et hoc ipsum me-
ditatur, contraria bene posse

dicere. Haec ergo, ait, pro
me primum dicat, deinde
posterius pro se verba faciet.

Just. Nova quidem ista
ratio. Sed dic tamen, Aca-
demia, utramque causam,
quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices,
primum quae pro Ebrietate
dicentur: illius enim nunc
aqua fluit. Maxima vero in-
felix injuria a me, Aca-
demia, affecta est, mancipio,
quod solum habebat amicum

- p. 810. αἰσχρὸν ὦν e) πράξειεν f) οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης. ψαλτρίας g) ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς h) ἐσπέραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραυπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στροφάνοις διηρθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μὴδὲ πώποτε νῆφοντα Πολέμωνα εἶδον i). ἔπει δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδροποδισαμένη αἰτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
- p. 811. πρὸς αὐτὴν ἀπαγαγοῦσα k), ὑδροποιεῖν τε κατηνάγκασε l), καὶ νῆφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίπειν κατακείμενον, βηματῖα σχολιά m) καὶ δίστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθούντος αὐτοῦ ἐρυθήματος, ὠχρὸς ὁ ἄθλιος n),

e) ὦν] „ὁ Fl.“ f) πράξειεν] Sic P. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. προτάξειεν, pro quo temere *Belinus* scribi voluit προεταξιν vel προτάξειεν ἄν. g) ψαλτρίας] e Gorl. pro vulg. ψάλτριον. h) εἰς] εἰς 3011. *Schm. Lang.* i) εἶδον] „ἰδόντες Fl.“ k) ἀπαγαγοῦσα] Sic emendavit *Solan.* vulgata ἀγαγοῦσα ex P. cum quo consentiunt 3011. et Gorl. nec *Schm.* dubitavit his obsequi auctoritatibus. l) κατηνάγκασε etc.] κατηνάγκασα, ac deinde μετεδίδαξα, περισπάσα et ἐπαίδευσα Gorl. et 3011. a prima manu. Sed servare placuit varium orationis colorem vel ob praecedentia ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας. m) σχολιά] „restitutum ex B. 1. J. *Fr. Salm.* etc. nam σχολιά *Hag.* 1. et 2. ac *Par.* n) ὠχρὸς ὁ ἄθλιος] Inserui articulum vulgo omissum ex probissima *Solani* conjectura.

et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa agebat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu commissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltriis, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad

Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plangio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coegit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, et cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miscrasque, et multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore

καὶ θινὸς τὸ σῶμα γέγνηται, καὶ τὰς ὁδὰς ἀπάσας ἀπο-
μαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλὸς εἰς ο) μέσην ἐσπέραν
κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ p) ληρεῖν
διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς
ἐμοῦ ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται
σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς q) ἐρῶ:
καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ θενσάτω.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ
ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκούσαι πάνυ εὐλογα, ὦ ἄνδρες 17.
δικασταί, ἢ r) συνήγορος s) εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ κἄμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσασθε, αἰς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ταυτῆς οἰκέ-
την εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην,
ἀλλ' οἰκῆον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προσαρπάσασα t)
νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἑδονῆς, p. 812.

o) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. p) ἐγὼ] omittit 3011. haud im-
probante Belino. q) ἐμαυτῆς] „ἐμοῦ αὐτῆς Pl. Vulgatae
consentit P.“ r) ἢ] „ἢ Par. Bas.“ i. e. B. 1. et 3. s) συν-
ήγορος] συνήγορος 3011. Schm. Lang. t) ἀλλ' οἰκῆον —
προσαρπάσασα] „Fl. ἀλλ' οἰκῆον ἐμοί τὴν φύσιν, προσαρπά-
σασα etc.“ Προσαρπάσασα etiam G. et Par. nec non Codd. 3011.
et Gori. Nihilominus praestat, quod recepimus, verbum, re-
spondens illis, quae in Ebrietatis oratione legebantur, ἄνδρα
ποδισαμένην αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα
μετὰ βίας etc.“

pallidus, miser, et rugosus
corpore factus est: et can-
tilenarum omnium oblitus,
sine cibo nonnunquam et
sitians ad mediam usque
vesperam desidet inter nu-
gas, quas multas ego, Aca-
demia, doceo. Maximum
vero illud, quod etiam ma-
ledicit Ebrietati incitatus a
me, et sexcenta de ea mala
narrat. Dicta sunt fere, quae
pro Ebrietate debebant. Jam
etiam pro me agam. Et hinc
mihi fluat *clepsydra*.

Just. Quid tandem ad haec
dicet? sed aequum vicissim
infunde.

Acad. Sic quidem omnino
rationabilia auditu pro Ebrie-
tate dixit patrona. Sin vero
me etiam benevole audieritis,
quam nulla istam injuria
affecerim, cognoscetis. Nam
Polemonem illum, quem
suum ait servum, non male
natum, neque pro Ebrietate,
sed familiarem mihi et inge-
nio similem, praeripuerat
juvenem adhuc et tenerum,

- p. 812. ἤπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνουργεῖ u), δέφθηκε τὸν ἄθλιον x), τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχεῦσα ἔκδοτον, ὥς μηδὲ μικρὸν αὐτῇ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρησθαι νομίζατε. περιγῆι γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραυπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κομᾶζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλιως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι γ) παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς z) καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἔβόα, καὶ συγγεῖν a) ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν b), ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμῖς ἐπεφρονεῖσθαι αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν διαβροχος τῇ Μέθῃ)
- p. 813. ἀνένηκε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφηρείτο c) τοὺς στεφάνους,

u) ξυνουργεῖ] „ἐπουργεῖ Fl.“ x) δέφθηκε τὸν ἄθλιον] Sic Schm. e Gork. pro δέφθηκεν ἄθλιον. γ) μέντοι] γε addit Gork. z) περὶ ἀρετῆς] ἀρετῆς περὶ mallet Bel. ut elegantius. a) συγγεῖν] συγγεῖν 3ori. Schm. Lang. b) συνουσίαν] ξυνουσίαν lidem. c) ἀφηρείτο] Vulg. ἀφῆρεν re. Sed ἀφαίρεται 3ori. et Gork. probante Bel. Unde Schm. mallet ἀφῆρετο, quippe cogitans de Imperfecto Medii, quod jam legitime resultat.

adjuvante Voluptate, quae et ipsi frequenter ministrat, corruptisque miserum, commissationibus et meretricibus dedititium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumbat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque, contumelia

majorum suorum, et totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute et temperantia. At ille cum tibia et coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curarem; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrie-

καὶ τὴν αὐλητικὴν κατεστώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύ- p. 813.
ναι. καὶ ὥσπερ ἐξ ὑπνῶν βαθύς ἀνεγρόμενος d), ἐαυτὸν
τε ἑώρα ὅπως δέκναιτο, καὶ τοῦ πάλαι βίον κατεγίνωσκε,
καὶ τὸ μὲν ἐρύθηκα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπὴνθει, καὶ ἡφα-
νίσκωτο. ἡρυσθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἐποδρῶς ὥσπερ εἶχεν, ἡτορμάλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλε-
σαμένης, οὔτε βιασαμένης e), ὡς αὕτῃ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ'
ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων, καὶ μοι ἤδη
κάλει πτότον, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διακείται πρὸς
ἐμοῦ e). τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γελόως
ἐχοντα, καὶ f) μῆτε φωνὴν ἀφίεναι, μῆτε ἐστάναι ὑπὸ τοῦ
ἀφράτου θυνάμενον, ἐπέστρεψα g), καὶ ἀνέτησα, καὶ ἀντὶ
ὑπεραπόδον κόσμιον ἄνθρωπον καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον
τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε h) χάριν οἶδεν
ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα ὑμεῖς p. 814.
δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ δ) ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνείναι.

- d) ἀνεγρόμενος] „Sic Par. et P. Ἀνεγρόμενος J. Fl. Hag.
Fr. Salm. etc.“ e) οὔτε βιασαμένης] „deficient in Fl.“
e) πρὸς ἐμοῦ] „Nihil hic variare Edd. notat Solan.“ f) καὶ]
„non legitur in Fl.“ g) ἐπέστρεψα] „Sic dedi ex Fl. Ἐπέ-
στρεψα aliae.“ Ἐπέστρεψα (sic) 3011. h) τε] „omittit Fl.“
i) ποτέρῃ] ποτέρῃ B. 1, sed Ald. utraque. ποτέρῃ sine jota,

tatem ab illa disputatione
rediit, abstulitque coronas,
et tacere jussit tibioinam, et
purpuræ illum puduit: et
tanquam e profundo somno
expergefactus, tum se, quo-
modo affectus esset, inspexit,
tum vitam condemnavit su-
perioiorem. Hinc ille ab
ebrietate rubor deflorescens
evanuit, cum a pudore po-
tius eorum, quas fecerat,
erubesceret: et tandem, ut
erat, ad me venit transfuga,
neque vocantem, neque vitam
adhibentem, ut ista dicit;
sed quod ipse sua sponte
hæc meliora putaret. Et

iam illum mihi voca, ut dis-
catis, quomodo a me affectus
sit. Munus ego, Iudices, cum
accepiasem ridicule se haben-
tem, et neque vocem mitte-
re, neque stare præ mero
valentem, converti, ad so-
brietatem reduxi, et præ
mancipio virum honestum,
et sobrium, et quantivis
pretii Gracis reddidi. Et
mihi tum ipse gratiam habet
harum rerum causa, tum
pro ipso necessarii. Dixi.
Vos autem jam considerate,
cum ultra apostatam esse illi
fuerit melius.

p. 814. *ΕΡΜ.* Ἄγε δὴ ἐ) μὴ μίλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά-
18 σιγῇ δ), καὶ ἄλλοις m) χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶχαι τινα καὶ ἐ) τῇ Μείθῃ
19 τιθίμενον. Καθίσατε α) οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἑδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἑραστοῦ δικάζειν. ἐγκύχεται τὸ ὕδωρ ἡ
κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, γὺ ἥδη λέγα.

20 *ΣΤΟΑ.* Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δακασταί, ὡς πρὸς
εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν
τούς πολλούς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ
μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν
χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δακνῶ·
ὅμως δέ, ἢν ἐπιλήσῃς ἀκοῦσάί μου λεγούσης, θαρσύνω πολὺ
δικαιότερα ταύτης ἔρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλη-

p. 815. μά ἔστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῇ ἐπαγωγῇ
τῆς ὀψεως, ἑραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα p) τὸν Διο-

quod e B. 3. restituit Reitz. k) Ἄγε δὴ] „ἄγετε Fl. sine
δὴ. Vulgata vero est in P “ l) ἀνάσσητε] „deficit in Fl.“
m) ἄλλοις] „Sic Fl. ἄλλους cett.“ n) καὶ] „abest a Fl.“
ο) Καθίσατε] Sic emendavi vulgatum errorem καθήσατε,
pro quo etiam scriptum potuit κάθησθε, ut supra c. 13. pr. κα-
θήσθωσαν. Sed cf. Asin. c. 10. ubi pro eodem vitio vulgato
κάθησον. Codex 2955. suppeditavit κάθισον. Ceterum notat
Schmied. in Gorl. aliam personam haec loqui usque ad τὸ
ὕδωρ. p) σώφρονα] „σώφρονα male Fl.“

Merc. Age sane, nolite
ounctari, ferte suffragia, sur-
gite. Judicare oportet etiam
alios.

Just. Omnibus, una ex-
cepta, vincit Academia.

Mero. Mirum non est, esse
aliquem, qui sumum Ebrietati
calculus adjecerit. Sedete
jam, quibus sortito obvenit
judicare causam Porticus
contra Voluptatem de ama-
tore. Infusa jam est aqua.
Tu jam, varie picta, [*Po-
cile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem,

Judices, quam speciosam con-
tra adversariam mihi dicen-
dum sit, quin vestrū etiam
plerosque video coniectis in
istam oculis ei arridere, me
autem despicerē, quod in-
cute sum tonsa, virili vultu,
et tristis atque severa videor.
Tamen si volueritis andirō
me dicentem, confido, multo
me justiora prae ista dictu-
ram. Nimirum hoc ipsum
etiam praesens crimen est,
quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum ama-
torem, virum tunc tempe-

νόσιον φανατίσασα, πρὸς αὐτὴν περισπάσει, καὶ ἦν γε οἱ p. 815.
 πρὸ ἡμῶν γ) δίκην ἐδίδασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μίθῃ,
 ἀδελφῇ τῆς παραύσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζειτε γὰρ ἐν τῷ
 παρόντι, πότῃρα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους
 χορῇ βουῶν, μηδὲν σεμνὸν μηδὲ ρ) μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας,
 ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγήσαμένους τὸ τερπνόν,
 ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν αἰ-
 ᾶμαχον δεδιώτας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμέ-
 νους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλει, καὶ ταῖς
 ἰσχάσι τοιαῦτα γὰρ αὐτῇ διέλιπα τοῖς ἀνοήτοις προτεί-
 νουσα, καὶ μόρμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγειται αὐτῶν ε)
 τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ πὸν δαίλαιον ἐκῆνον ἀφηνιάσαι ι).
 ἡμῶν πεποίηκε υ), νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ αἶψά ὑγιαίνου-
 ποτὲ προσήκατα τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φέβεται,

γ) ἡμῶν] „correx. Solan. et marg. A. 1. ἡμῶν enim Edd. om-
 nes male.“ Sed ἐμοῦ Codd. 3011. et Gorl. ρ) χορῇ βουῶν,
 μηδὲν σεμνὸν μηδὲ] Pro his vulgo haec sola legebantur:
 δεῖ ζῆν, μηδὲν, omis. σεμνὸν μηδὲ. Explevi et mutavi locum
 auctore Cod. Gorl., praeterquam quod minus recte in illo legi-
 tur οὐδὲν et οὐδὲ. s) αὐτῶν] „deest in Fl.“ ι) ἀφηνιάσαι.]
 ἀφηνιάσαι minus recte B. 1. et 3. ἀφηνιάζειν enim, non ἀφ-
 νίην, Lucianum est, ut Deorum Diall. XXV, 1. e. s. u) πε-
 ποίηκε] ἐποίησε Gorl.

rantem, Dionysium, dece-
 ptum ad se traduxit: quam-
 que ante vos modo causam
 judicantur iudices inter Aca-
 demiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti causae gemina
 est. Dispicite enim nunc,
 utrum porcorum instar hu-
 mum spectantes in voluptate
 vivere deceat, nihil grave
 nec magnanimum cogitantes;
 an post honestatem colloca-
 to, quod delectat, liberos
 liberaliter philosophari, ne-
 que dolorem, ut invictum
 quiddam, metuentes, neque

suave quod est mancipiorum
 more sequentes, quaeren-
 tesque felicitatem in melle
 et ficibus? Tales enim escas
 imprudentibus ista propo-
 nens, et laborem velut terri-
 culamentum quoddam osten-
 tans, plerosque ad se allicit:
 in quibus etiam miserum
 istum, nostras ut habonas
 excuteret, adduxit, cum ob-
 servasset aegrotantem: ne-
 que enim sanus unquam ora-
 tionem illius admissurus erat.
 Verum quid ego isti indi-
 gner, quae ne Dis quidem

p. 816; ἀλλὰ τὴν ἐπαμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφραγεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν διπλὴν λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον x) δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύοντα αὐτὸς ἐκρυφῶ τῷ δακτυληρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε γ), οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ὑμέτερον z). Θηοῖα, εἰ πεισθέντες a) τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πότους; οὐδὲν γὰρ ἂν b) ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τῆς γῆν, ἐκείνων μὴ παρησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάντοτε μακροῦς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δὲ γε ἐθέλησαι κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνειρωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθῆι τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου α) μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖεργα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπῶν. τῶν παρ' ἡμῶν γεγνημένων τοὺς θεοὺς.

ΕΡΜ. Μετάσθηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγει.

x) ἤκουον] „ἀκούει Fl.“ neque hoc male. γ) ἐρωτᾶτε] „πρότερον ἐρωτᾶτε G.“ ἐρωτᾶ 3011. sed Gori. ὑπὸν ἐρωτᾶ, ποτί-
ρους. vitiose. z) ὑμέτερον] Sic Schol. et versiones Gesn. et Wiel. pro vulg. ἡμέτερον. a) πεισθέντες] „restitui ex Angl. G. P. et marg. A. 1. προςθέντες Edd. male.“ b) ἂν] „omit-
tit Fl.“ c) γε τοῦ ὅρκου] τε τῶν ὅρκων Gori.

parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si
sanum sequi iudicium volue-
ritis, impietatis etiam poe-
nam ab ista sumseritis. Au-
divi equidem, neque ipsam
ad dicendum se comparasse,
sed Epicurum adducturam
esse patronum: adeo tribu-
nalis majestatem per delicias
conculcat. Verum illud certe
istam interrogate, quales pu-
tet futuros fuisse Herculem
et vestrum Theseum, si, vo-
luptatis castra secuti, fugis-
sent labores. Nihil enim

impediebat, quo minus
iustitiae plena esset terra;
illis detrectantibus laborem.
Haec dixi, non vehementer
gaudens longis orationibus.
Si vero voluerit in brevi
altercatione mihi respon-
dere, celerrime, quam nihil
sit, intelligatur. Verum vos
jurisjurandi memores, reli-
giose jam ite in suffragia, nec
Epicuro credite dicenti, ni-
hil inspicere eorum, quae
apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epi-
cure, pro Voluptate dicito.

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ δ) ἄνδρες δικάσται, πρὸς ὑμᾶς p. 817.
 ἐρῶ. διὲ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπὶ 21
 δαίς τιςιν, ἢ φαρμάκοις, ἂν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Διοῦ
 τὸν Διονύσιον κατηπάρασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς
 ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν ε) ἢ Ἡδονή, φαρμακίς ἂν εἰκότως
 ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐλίκρως, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς
 μαργανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλευθέρος, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει,
 μὴ ἀπωγαρμώντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδία
 μυσαχθεῖς f), καὶ ἦν φησιν ἐπὶ κεφαλῇ g) τῶν πόνων
 τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι h) λῆρον εἰσθεῖς, τοὺς μὲν
 ἀγκύλους i) ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους k)
 ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἰδραπέτευσεν, ὥσπερ
 δισμὰ πικρὰ διακόψας l). τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀν-
 θρώπινα καὶ εὐ· βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον,
 ὅπερ ἐστὶ, ποτηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν εἰσθεῖς, αἰσ- p. 818.
 κλίειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λυμένι προσενέαν-

d) ὦ] „non habet Fl.“ e) ἀποβλέπειν] Sic Gorl. pro vulg.
 βλέπειν. f) μυσαχθεῖς] „Recte sic Fl. Par. V. 2. Salm. (et
 B. 3.) Μυσαχθῆς J. Fr. H. B. 1. nec non A. 1. et 2. g) φη-
 σιν ἐπὶ κεφαλῇ] Sic Codd. G. P. et Gorl. pro φησι κε-
 φάλαιον, quod omnes exhibent Edd. h) παραγίγνεσθαι.]
 ejici voluit Guyet. i) ἀγκύλους] „ἀγκύλους J. H. 1. et 2.
 male.“ Sic etiam A. 1. et 2. k) λαβυρίνθους ὁμοίους]
 „λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mutat P.“ l) διακόψας] „restitutum
 P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποκόψας Edd. absurde.“

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adigit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius in-

suavitatem, et quam pro summa laborum venire tantum ait felicitatem, nugae esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus et labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubeus, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, et laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portam, et

- p. 818. τα m), και γαλήνης επιθυμούντα, συνωθούντας επί κεφαλήν ἐς τὸν πόρον n), και ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, και ταῦτα, ὥς περ ἐκίτην ο) ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλείου p) βωμὸν ἐπὶ q) τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα r); ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλὰ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαίμων.
- p. 819. νήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τις ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξαιεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς και τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ και τις ἄλλος, και μάταια τῶς τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν s) εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ κατρεῖν και ἀνέχεσθαι πόνους t) πολλὰ διεξιόντας,
- p. 820. ἰδίᾳ δὲ u) τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, και μέχρι μὲν τοῦ λόγου x) νουνομένου, οἶκοι δὲ μετὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντας.

m) προσέονται] „προσόντα (sic) L. προσενόντα Fl. Ceterae quod edidimas.“ n) πόρον] „πόντον, melius respondet allegoriae, Pell.“ Sic etiam Gesnero visum. o) ἐκίτην] „receptam ex G. Οκίτην Edd.“ p) ἐλείου] „ἐλαίου Fl. male.“ q) ἐπὶ] mallet abesse Schm. r) καταφυγόντα] Sic G. et Gorl. pro vulg. καταφεύγοντα. s) δοκιμασθὲν] Sic Codd. Gorl. et 3011. cum Edd. Par. et Amst. probante Belino pro vulg. δοκιμάσας. t) τοὺς — πόνους] „τούτους — τοὺς πόνους Fl. sola.“ u) δὲ] offendit *Solanum* adeo, ut abesse mallet. x) μέχρι μὲν τοῦ λόγου] „Sesutus sum Par. P. et marg. A. i. Μέχρι τοῦτον παρ. eum Edd. celt. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L.“

tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore cuius, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Equis vero justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam

eorum, quae a Portien do-
centur, gnarus, si quis alius,
et solum, quod honestum
est, idem bonum ad eum
diem arbitratus, cum deinde
didicisset malum esse labo-
rem, quod ex duobus melius
probaverat, illud elegerit.
Videbat nempe, arbitror,
eos, qui de tolerantia et pa-
tientia doloris multa dispu-
tant, privatim colere Volu-
ptatem: et quantum ad
disputationem gerere se for-
titer, domi vero ad Volu-

τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ p. 320.
 ἀθλίως γ) τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἐνθα ἂν λήσιν καὶ
 ἀσφαλῶς παρανομήσιν ἐλπίσωσι z), χαλδὸν ἐμπιπλαμένους α)
 τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον
 ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι b), ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος c)
 πυτήν, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ d) χαίρειν τοῖς πόνοις e) φρά-
 σαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμεῦντο ἅπαντες
 τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἡλπιζεν ὠφελῆσαι
 εἰ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ f) δὲ ἡλ-
 γησε καὶ ἐπόησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον g) αὐτοῦ καθί-
 κειο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἐαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ,
 καὶ τάναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίσταυσε,
 καὶ ἔγνω ἄνθρωπος εἶναι, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχον· καὶ
 διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι, ὅς
 ἂν [ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, [λόγοις χαίρει, τὸν Parod.
 Eurip.
 y) ἀθλίως] „ἀθλίους marg. A. 1. W.“ z) ἐλπίσωσι] ἐλπί-
 σουσι 3ο11. a) ἐμπιπλαμένους] ἐμπιπλ. B. 1. et 3. b) ὡς — ὁρᾶσθαι] Ejici hæc verba ut scholion cupit Bel.
 c) Ἀΐδος] Sic A. 1. 2. cum Homero. Vulg. transposito ac-
 centu Ἀΐδος. d) μακρὰ] „recepti ex J. et Cod. P. Μακρὰν
 Fl. Par. Salm. Hag. Fr. B. 1. etc.“ Vid. Adnot. e) πόνοις]
 „νόμοις Fl. Prius recto cett. et P.“ f) ἐπεὶ] Sic Gorr. Schm.
 pro vulg. ἐπειδὴ. g) ἀληθέστερον] „ἀληθέστερος marg.
 A. 1.“

ptatis leges vivere: atque
 erubescere quidem, si appa-
 reat, eos de contentione re-
 mittere, et sua prode de-
 creta: verum miserum in
 modum Tantali illud sup-
 plicium sustinere; et ubi la-
 tendi spem habeant, et se-
 cure leges violandi, pleno
 se haustu ingurgitare suavi-
 bus. Si quis igitur Gygis
 anulum det istis, quo induti
 non videantur, aut Orci ga-
 leam; bene novi, futurum,
 ut, longum valere jussis la-
 boribus, ad Voluptatem tru-
 dentes alter alteram seran-

tur, imitati omnes Diony-
 sium: qui ad morbum usque
 sperabat, profuturas sibi
 aliquid illas de tolerantia
 disputationes: cum vero do-
 leret atque aegrotaret, se-
 rioque penetraret ad ipsum
 dolor; videns, disputare
 contra Porticum corpus su-
 um, et contrarias sententias
 ponere; illi potius, quam
 istis credidit, seque homi-
 nem esse, et hominis habere
 corpus, agnovit, atque per-
 rexit illo non tanquam sta-
 tua uti, bene gnarus, qui
 aliter dicat, et voluptatem

p. 820. δὲ νοῦν ἐκὺς ἔχει.] εἴρηκα· ὑμεῖς h) δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνιρωτῆσαι ἐπι-
p. 821. τρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον, ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἤρῃ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ i); οἶσθα τί k) διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον l);

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνέναι οἱ διαστὰς τὰ διούλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγει. ψηφοφορήσουσι m) γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

h) ὑμεῖς] „ἡμεῖς male V. 2. (A. 2.) Recte alise.“ i) δέ] dat Soli. Bel. Schm. k) τί] Sic Solan. e Cod. P. pro vulg. δ, τι, pro quo in nonnullis Edd. vult. reperitur δε. l) προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον] „προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. et marg. A. 1.“ m) ψηφοφορήσουσι.] „ψηφοφοροῦσι Fl.

accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnia equidem.

Port. Quid vero? nosti quid differens et indifferens, productum et rejectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilem.

Just. Quis superavit?

ΕΡΜ. Πάσης ἢ Ἡδονῇ.

p. 821.

ΣΤΟΑ. Εφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κύλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴν n) καὶ Τρυφὴν, καὶ 23
Ἀριστιππὸς δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτίραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀριστιππὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐμενουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς γάρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐστιν ὀρεῖν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφύρεως, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικεῖτε ο), ὑπερκείμεται γὰρ καὶ αὕτη p. 822.
ἢ δίκη ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου p), παρα-
πλήσιον γάρ τι q) καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστ' ἔάν r) μὲν
ἢ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστιππὸν ἔξῃ ἢ Τρυφῇ·
νικώσης δὲ αὐτῆς s) Στοᾶς, καὶ οὗτος ἐσται τῆς Ἀρετῆς
κατακείμενος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι t),

n) Ἀρετῇ] Ἀρετῇ etc. conj. Solan. citra necessitatem. ο) φι-
λονεικεῖτε] Sic O. A. 2. et Fl. (in qua postrema tamen φι-
λονεικεῖτε) In cett. vulgo φιλονεικῆτε. p) Διονυσίου] „Διονύ-
σου male O. Prius recte Fl. Fr. J. etc.“ q) τι] „abest a Fl.“
r) ὥστ' ἔάν] Sic scripsi, quum vulgo legeretur ὥστε ἂν, pro
quo in 3011. est ὥστε ἴαν. s) αὐτῆς] „αὐτῆς male Par. Recte
aliae. Αὐ abest ab O.“ nec non Gorl. Dubitavi tamen abjicere
vel ob locum Charon. c. 16. τοῦτον μὲν ἱκίονου — ἱκίον δὲ
αὐτοῦτον. t) τὸ δεῖνα μέντοι] Totum locum sic vulgo
distinctum: τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικασ-
κὸν, ἀδ. etc. et hinc male intellectum, ad Scageri normam

Merc. Omnibus calculis
Voluptas.

Port. Provoco ad Jovem.

Just. Quod bene vertat!
Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Vir-
tus et Luxuria. Aristippus
autem ipse quoque adsit.

Virt. Priorum me oportet
dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, ut ser-
mones illius indicant et opera.

Lux. Nequaquam; sed me,
Luxuriam. Meus enim vir

est, ut videre licet coronis,
et purpura, et unguentis.

Just. Nolite contendere.
Differetur enim haec quoque
caussa, usque dum Jupiter
pronunciet de Dionysio. Vi-
cinum enim quiddam etiam
hoc esse videtur. Igitur si
vicerit Voluptas, etiam Ari-
stippum habebit Luxuria:
vincente contra Porticu,
etiam hic Virtuti adjudica-
tus erit. Quare alii jam
adsunto. Verum quid sis?

p. 822. μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν, ἀδίκαστος *) γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥς γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν υ);

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε x).

24 *ΕΡΜ.* Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τολῶν y) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσεται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; πέφeyγεν z) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ δαίμων ἐπηρμένος τὸ βάκτρον οὐ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία ἔδοκε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

p. 823. *ΕΡΜ.* Ἄλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὃ
25 Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐφύκε τοῦτο ῥάξειν.

polivi et interpretatus sum. Vid. Adnot. *) ἀδίκαστος] „ἀδικος male O.“ υ) ἀνάβασιν] Post hanc vocem interrogationis notam posui, quam in prioribus non invenio. Int. βούλου, unde pendeat Coniunctivus. De significatione vocis μάτην et omnino de hac orationis forma cf. Diall. Mort. XXII, 1. ibique Adnot. Tom II. p. 618. x) δικάσεται] „restitui ex O. Δικάσεται Edd. priores.“ y) τολῶν] „omittit Fl.“ et Gori. z) πέφeyγεν] Sic O. 3011. et Schol. pro vulg. ἀπέφeyγεν.

ne capiant hi sportulam. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam (*gratis*) ergo adscenderint viri senes viam tam longam?

Just. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Justitia, si non desierit mihi molesta

esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam statim fuste illam percutiam.

Just. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim sic facturum putabam.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγείται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

p. 823.

ΔΙΚ. Τεῖγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἤδη κενρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπὶ ἔδοξε, προτέραν ἐςάγαγε α) τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνελλυθᾶσιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην β), καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου γ) ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δ) δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτε, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρώτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς 26
εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελεῖ *De-*
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' *mosth.*
De Co-

α) ἐςάγαγε] Sic Schm. essentiente *Belino* e 3011. et *Gorl.* pro *ron. in.*
vulg. ἐλάγε. In Ox. est ἀπάγαγε. β) χθὲς — ἐπηγγελμένην] „Quatuor haec desunt in O.“ γ) Διαλόγου] „Διάλογον male *Fl.* Διαλογουμένου O. omissa quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P.“ δ) ἀπολογουμένου] „διαλογουμένου marg. A. 1.“

Just. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Just. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam Rhetorices. Vah quot conveniunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obso-

leta est causa, sed nova et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetorices et Dialogum per vires accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetrice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus urbem et vos omnes

p. 84. ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. ἔπειθ' ε) ὅπερ ἐστὶ f) βάλιστα
 δίκαιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν g), τὸν μὲν ἀν-
 τίδικον σιωπᾶν καλεῦμαι· ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βεβού-

De- λημαι h), τὴν κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ δὲ ταῦτα
 mosth. παρίσταται μοι i) γινώσκων, ὅταν τε εἰς k) ἃ πέπονθα

III. in. ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν
 γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος l) ἐρεῖ πρὸς
 ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὤψεσθε m),
 ὥστε n), ὅπως μὴ χᾶρόν τι πείλωμαι o) πρὸς αὐτοῦ, δέ-
 ψασθαι δεῖον p). ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσιμιάζωμαι,
 τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ q) ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγο-
 27 ρίας. Ἐγὼ γάρ, ὧ ἄνδρες δικασταὶ r), τουτονὶ s) κομῶν
 μεράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνήν, καὶ μονονοῦχί
 κἀνδυν ἐνδεδυκῶτα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν ἰα-

e) [ἐπειθ'] Sic O. et Gorr. cum *Demosth. pro vulg. εἰθ'*. f) ὅπερ ἐστὶ] rescripsi e vet. Edd. et ipso *Demosth.* pro eo quod *Reitz.* et recentt. habent ὅπερ ἐστίν. g) ὑμῖν] „Sic bene O. *Fl. Fr. J. Par.*“ h) καὶ βεβούλημαι] „non habet *FL.*“ i) οὐχὶ δὲ ταῦτα παρίσταται μοι] Vulgo legebatur: οὐχὶ ταῦτα (*Reitz.* et recentt. τ' αὐτὰ. sed *FL.* τὰ αὐτὰ, in cett. vet. ut editum) δέ μοι παρ. γ. Sed παρίσταται μοι, omisso δέ, O. Nos secuti sumus *Demosthenem*, cum quo consentit *Cod. Gorr.* k) εἰς] ἐς *3011. Schm.* et mox iterum. l) οὗτος] „ὡς αὐτός P. Nil mutat *FL.*“ m) ὤψεσθε] „ὤψεσθαι male O.“ n) ὥστε] „non habet O.“ o) πείλωμαι] *πελώμαι B. 1. et 3.* p) δεῖον] δεῖν conj. *Seager.* in *Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 318.* q) εἰκῇ] *εἰκὴ A. 2.* r) δικασταὶ] „omisit *FL.*“ s) τουτονὶ] Sic *Schm.* ex *Oz.* pro vulg. τουτον. Perperam *Par.* τοῦτο.

benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respicio, et cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-

millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Joniam ober-

ἵλαν εὐρύουσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὁ, τι χρήσαιτο ε) ἐαυτῷ p. 824. οὐκ εἰδότε, παραλαβοῦσα ἐπαιδευσα· καὶ ἐπεὶ u) ἰδοῦκε μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς x) ἑμὲ, ὑπέπτησέ γ) τε p. 825. γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολι-
ποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευον z) με πλούσιοι, καὶ
καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ a)
ἐραυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανῇ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ
μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη b), πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους.
εἶτα ἀγαθοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλάκας τοὺς ἱμῶς, παρε-
πέγραφα c), καὶ ἵστον ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας d)
τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περιουσιεῖν ἐπι-
δεικόμενῳ τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν e), οὐδὲ τότε περιε-
λείφθην f)· ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιη-
γόμεν γ), καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰδοῖμον ἐποιοῦν, κατα-

ε) ὁ, τι χρήσαιτο] ὁ, τι ἂν χρήσαιτο more suo, mallet *Bel.*
Ceterum in vet. Edd. scriptum est. u) ἱπείδῃ] Sic Codd. P.
O. Gorl. et Thom. M v. ἀτενὲς. Vulgo erat ἐπειδὴ, in non-
nullis etiam ἐπειδὴν, testante quidem *Reitzio*. x) εἰς] ἐς 3011.
Schm. Lang. γ) ὑπέπτησέ] „υπέπτηος male J.“ Sic ta-
men etiam *Lang.* forsitan incuria. z) ἐμνήστευον] ἐμνηστεύ-
οντο Gorl. ad legitimam normam, quam alibi observavit noster,
ut *Tox. c. 37. H. l.* videtur hoc interpretamentum esse. Cf.
infra c. 29. τοσοῦτων μνηστευόντων. *Eurip. Alcest. v. 750. Herm.*
a) τοῦτῳ] „deest in O.“ b) ἐπεσενεγκαμένη] „ἐπεσενεγκ-
α. O. ἐπεσενεγκ. Fl.“ c) παρεπέγραφα] „παρέπεγραφα Fl.“ d)
διαμαρτόντας] „διαμαρτάνοντας Fl. Nil mutat P.“ *Διαμαρ-
τάνοντας Lang.* audaciore consilio. e) εὐπορίαν] Sic
Schm. suadente *Belino* ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. εὐπο-
ρίαν. f) περιελείφθην] ἀπελείφθην 3011. et Gorl. in quo
posteriore etiam οὐδέποτε pro οὐδὲ τότε. g) ἄνω καὶ κάτω

rantem adhuc, et quid se fa-
ceret dubium, assummi, at-
que institui. Et cum docilis
mihi videretur, et intentis
me oculis respicere, (tum
nempe reverebatur me ad-
huc, et colchat, et solam ad-
mirabatur) relictis aliis, qui-
cunque me petebant, divites,
et honesti, et claris majori-
bus, ingrato me isti despon-
savi, pauperi, ignobili, ju-
veni, dotem afferens non

parvam, multas admirabi-
lesque orationes: deinde ad
tribules illum meos dedu-
ctum, adventitium hominem
tabulis adscripsit, et civem
feci: adeo ut qui spe nu-
ptiarum mearum exiderant,
angerentur. Cum vero illi
visum esset circumfere ad
nuptiarum felicitatem osten-
tandam, neque tum destitui
(relicta sum); sed ubicunque
illum secuta, sursum deor-

p. 825. κοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι *h*) αὐτῶν, τὸν Ἰόνιον *i*) συνδείπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέθετο, καὶ συνῆν αἰεὶ *k*), μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ'.

p. 826. ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν *l*) εὐ-

28 δοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῶ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς *m*) ἐπάρας, καὶ μέγα φρονήσας *n*), ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ, τέλειον *o*) εἶασεν· αὐτὸς *p*) δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τοῦτ' αὖ συνέσσει· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἑλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν *q*) ἐμοὶ λόγων συντεμῶν· εἰς μικρὰ

περιγρόμην], „καὶ κατὰ περιγρομένη O. omisso ἀνω.“ Περιγρομένη 3011. vitiose, rectius περιγρομένη Gorl. ut Ox. quos secutus est Schm. quod quo minus et ego facerem, impeditur proxime sequens καὶ, quod plane necesse est copulative sumi. *h*) ἐθελήσαντι], „θελῶ. O.“ et Gorl. *i*) Ἰόνιον], „Ἰώνιον Edd. priores. Vid. Adnot. *k*) αἰεὶ] Sic Schm. ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. μοι, probantibus Belino et Jacobo Quaestat. Luciana. Spec. l. cap. 3. *l*) τῇν] „Consentit O. 4. *m*) ὀφρῦς] ὀφρῦς A. 2. sola, ut et alibi. *n*) μέγα φρονήσας] Sic O. P. 3011. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. μεγαλοφρονήσας. *o*) τέλειον] „καὶ τέλειον O.“ *p*) αὐτὸς] „repositus Solan. ex G. P. O. et marg. A. 1. Αὐτὸς editum ante.“ Αὐτὸς etiam Schol. *q*) ἐν] „abest ab O.“

sum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: et denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, semperque mecum consuebat, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis

sibi jam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum et amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, et

δὲ καὶ κομικὰ γ) ἐρωτήματα κατακλίσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ p. 826.
 τοῦ λέγειν ὃ, τι βούλεται μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινὰς p. 827.
 λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν
 ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μει-
 δίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπιστῆσαι τὴν χεῖρα
 ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μικρὰ δ) ἐπιπῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ
 ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος,
 ἑμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον
 τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλ', οἶμαι, καὶ ε) εἰς ἐκεῖνον ὑβρι-
 ζειν υ). Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς 29
 περὶ τῆς κακώσεως x) νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμον γαμετήν, p. 828.
 παρ' ἧς τοσαῦτα ἐτίληθε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ἔστιν, οὕτως
 αἰτίμως ἀπέλιπε, καὶ νῦν δὲ γ) ὠρίχθη πραγμάτων· καὶ
 ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνον ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται
 ἅπαντες προστάτιν z) ἑαυτῶν α); ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω,

γ) κομικὰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. Vulgo erat κομματικά,
 unde Solan. conj. κομμωτικά. δ) μικρὰ] Sic L. et Fl. pro-
 bantibus Reitzio et Belino pro vulg. μικρά. ε) ἀλλ', οἶμαι,
 καὶ] Sic O. et 3011. (in quo posteriore etiam ἐς ἐκ. quod imi-
 tati sunt Schm. et Lang.) pro vulg. ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι,
 ὑβ. υ) ὑβριζέειν] „ὑβριζει Fl.“ x) τῆς κακώσεως] Sic
 cum articulo O. 3011. Gorl. Schol. Bel. Schm. Sine articulo
 Edd. vulgo. γ) καὶ νῦν δὲ] Sic O. pro vulg. καὶ καὶ νῦν. z)
 προστάτιν] „Sic recte Fl. J. Par. etc. Προστάτην Salm.“
 In eundem errorem incidit Bip. simul cum B. 1. et 5. α) ἑαυ-
 τῶν] „Amst. sola male ἑαυτῶν.“

comicas, interrogatiunculas
 se ipsum concludere, ac pro
 eo, quod dicere debebat, si
 quid vellet, magna voce,
 breves quosdam sermones
 contexere, et tanquam colli-
 gere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plan-
 sus multus, illi non redie-
 rit; sed illud forte, ut leni-
 ter arrideant auditores, aut
 manum, intra terminos ta-
 men, moveant, aut parum
 capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant.

Ista adamavit generosus, me
 contempta. Ajunt autem, il-
 lum neque cum suo isto ama-
 sio pacem habere, sed in
 istum quoque, ut arbitror,
 contumeliosum esse. Quidni
 igitur ingratus sit iste, et
 legibus de mala tractatione
 teneatur? qui legitimam uxore,
 a qua tanta bona acce-
 perit, et per quam sit nobi-
 lis, ita ignominiose tamen
 deseruerit, et novas res ap-
 petierit: idque hoc ipso tem-
 pore, cum solam me admi-

p. 828. τοσούτων μνηστευόντων b), καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τῆς θύ-
ραν, καὶ τοῦτομα ἐπιβοασμένοις μεγάλη τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοι-
γειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γάρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον
τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται
πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρη-
στὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν οἶδε τοῦ c)
τρίβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἶρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί,
ὕμεις δὲ, ἦν εἰς d) τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖ-
σθαι. θέλῃ τοῦτο μὲν e) μὴ ἐπιτρέπετε f). ἄγνωμον γὰρ ἐπ'
ἐμέ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονῆν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμε-
νον, τὸν Διάλογον, οὗτος g) ἀπολογισθῶ, ἦν δύνηται.

p. 829. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥη-
τορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα h) τοῦ
Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

30 ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί i), ἡ ἀντι-
δικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῇ χρῆσομαι τῶ λόγῳ, καὶ αὐτὸ

b) μνηστευόντων] „μνημονεύοντων male O.“ c) ὃν οἶδε
τοῦ] Vulgo ὃν τοῦ ei ὁρῶ post οὐδὲν. Sic, ut edidimus, O.
ei Gorl. d) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. e) μὲν] „ex O. in-
sertum; aberat ab Edd.“ f) ἐπιτρέπετε] ἐπιτρέψετε Gorl.
et 3011. probante Bel. g) οὗτος] οὕτως verterat Gesner. im-
prudenter, ut omnem hunc locum, quem nunc castigatam
habet. h) τὸ σχῆμα] Articulum, qui vulgo deerat, restitui
ex O. et Gorl. i) δικασταί] „recepti ex O. aberat ab Edd.“

rantur homines, patronam-
que suam profitentur. Ego
vero tot procis adhuc reni-
tor, et fores pulsantibus,
nomenque meum magna voce
inclamantibus neque aperire
volo, ne audire quidem. Vi-
deo quippe, nihil praeter
clamorem illos afferre. Iste
autem ne sic quidem ad me
convertitur, sed ad amasium
suum respicit, quid tandem,
Dii boni, bonum recepturum
se ab illo exspectans? quem
sciat praeter pallium nihil
habere. Dixi, Iudices. Vos
autem, si mea ratione in

caussa dicenda uti voluerit,
hoc nolite concedere. In-
grati enim animi est, meum
in me gladium acuere. Imo
secundum amasii sui, Dia-
logi, rationem iste causam
dicat, si possit.

Merc. Hoc quidem pro-
bari non potest, Rhetorica.
Neque enim fieri potest, ut
solus ipse causam dicat dia-
logi habitu, sed perpetua
oratione ipse quoque utatur.

Syr. Quandoquidem hoc
etiam, Iudices, indigne tulit
adversaria, si longa oratione
utar, qui ipsam hanc dicendi

τὸ κ) δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ p. 829.
 ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ λ) ἐπελυσάμενος τῶν
 κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.
 πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγή-
 σατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς m) τοῦς
 Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην
 τῷ γάμφῳ δι' αὐτὸς δὲ αἰτίας ἀπολειπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ n)
 τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὧ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίου ἐνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε ο).
 Ἐγὼ γὰρ ὄρων ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ μένου- 31
 σαν p) ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμέ-
 νην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, p. 830.
 καὶ τὰς τρίκας εὐθετήλουσας εἰς q) τὸ ἐταιρικόν, καὶ φυ-
 κλὸν ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
 πτευον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι r) τὸν ὀφθαλμὸν
 φέροι ε). καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα
 ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπιμπλατο μυθούτων ἐραστῶν,

κ) αὐτὸ τὸ] „ταῦτα Fl.“ λ) αὐτὰ] „αὐτὸς Fl. male. Vul-
 gatum firmant P. L.“ m) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. n)
 τουτονὶ] „τοῦτον O.“ ο) ὑπολάβοιτε] „ὑπολάβετε O.“
 p) μένουσαν] Sic O. et Gorl. pro vulg. ἐμμένουσαν. q) εἰς]
 ἐς 3011. Schm. Lang. r) ὅποι] „ὅπου O.“ s) φέροι] „φέ-
 ρει Fl.“ Accedant 3011. et Gorl. probante Belino, aut vult
 φέροι, modo Optativus summoveatur.

facultatem a se habeam: Judices: neque quidquam
 multa quidem apud vos non
 dicam. Capitibus vero ipsis
 eorum, quae crimini mihi
 dedit, dissolutis, permittam
 vobis videre de omnibus.
 Quaecunque nimirum de me
 narravit, vero narravit.
 Etenim instituit me, pere-
 grinata est mecum, Graecis
 me adscripsit, et harum re-
 rum nomine gratissimum
 mihi fuerit illius conjugium.
 Quas vero ob causas, re-
 lecta illa, ad hunc me Dia-
 logum converterim, audite,

utilitatis me meae causa
 mentiri cogitaveritis. Ego
 namque videns istam non
 amplius temperantem esse,
 neque in decenti illo habitu
 permanere, quo usam olim
 Paeaniensis ille Rhetor du-
 xerat; aed ornare se, et ca-
 pillos meretricio more dispo-
 nere, et infucare faciem, et
 genas pingere: statim suspi-
 cabar aliquid, et, quo ocu-
 lum ferret, observabam. Ac
 reliqua praetermitto. Sin-
 gulis vero noctibus impleba-

- p. 830. κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοιπόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι ι) σὺν οὐδενὶ κόσμῳ, τολμώντων υ). αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς θρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἦ. x) παρέκλυπεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων γ) ἀκούουσα z) τραχείᾳ τῇ φωνῇ ὥσθ' αἰσιν εἰρωτικὰς α), ἣ καὶ παρανοήγουσα τὰς θύρας b), ἐμὲ οἰομένη λανθάνειν c), ἥσέλγαινε d), καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὕπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι e) μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἔδοκίμαζον f). ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι 32 ὑπ' αὐτοῦ. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχε μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα εἴη σχεδὸν γεγενητέ, p. 831. θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστέων g) ἐπαίνους ἐκφυγόντα h). εἰς δὲ τὴν

ι) εἰσβιάζεσθαι.] εἰσβαλ. 3011. Schm. Lang. υ) τολμώντων] *tolmōntwn Ald.* 1. 2. mendose. x) ἦ] „omittit Fl.“ γ) ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων] „Quatuor haec desunt in O.“ Itidem in Gorl. Et idem narrat *Bel.* de tribus prioribus vocibus. z) ἀκούουσα] „ἀκούσαι. Fl. Vulgatum est in P.“ a) εἰρωτικὰς] *εἰρωτικὰς Gorl.* b) θύρας] „Sic O. et marg. A. 1. *Θυρίδας Edd.*“ c) λανθάνειν] Sic O. 3011. et Gorl. pro vulg. *λανθάνειν.* d) ἥσέλγαινε] „Bene sic O. P. B. 1. (et 3.) *Salm. Hasylwys male J. Fl. Hag. Fr.*“ e) γράψασθαι] „γράψασθαι O. Γράψαι Th. Mag.“ f) οὐκ ἔδοκίμαζον] „Haec et sequentia male desunt in O.“ g) ἀριστέων] „Sic etiam Fl.“ h) ἐκφυγόντα] Sic Schm. e conj. *Gesneri* et

tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam commissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, et his, quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, et cum illis adulterari: quod ego non

ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis et litibus discedere, et quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus et lau-

Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ p. 851. Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαί- των, καὶ κρότων οὐ δεομένους ι). πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσας ὁ Σύρος, πλὴν μιάς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος. Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμένετε, 33 διπλασίονα ἀποισόμενοι κ) τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΔ. Ἐγὼ δέ, ὡς ἄνδρες δικασταὶ ι), μακροὺς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς ιι), ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ὥσπερ εἶωθα ιι). ὅμως δέ, ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώ- της παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ ο) προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ

Cod. Gorl. pro vulg. ἐκφυγόντα. ι) συνδιαλεγόμενους — δεομένους] Sic scripsi e Codd. G. P. 3011. et Gorl. Vulgo legebatur συνδιαλεγόμενον, omissis plane, quae jam inserta habes. Κρότου vulgatum, quod etiam in G. et P. est, rectius, opinor, κρότων legitur in Gorl. et 3011. κ) διπλασίονα ἀποισόμενοι] „διπλάσιον οισόμενοι Pl.“ Πουησόμενοι Gorl. pro ἀποισόμενοι. ι) δικασταὶ] „non habet Pl.“ ιι) πρὸς ὑμᾶς] absunt a Gorl. ιι) ὥσπερ εἶωθα] „ὥσπερ δὲ νόμος Pl. omissis reliquis.“ ο) τὸ] „sine articulo Pl.“

dicibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantes, laudes ac plausum non desiderantes. Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Just. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Just. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Jam tu dic, Dialoge, iisdem ju-

dicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque caussae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium et rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem et contumeliac, quibus ab isto sum affectus, hao fere sunt: quod me gravem ad

p. 831. περιύβρισμαί πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν
 τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε p) πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν
 Plat. ὄλων περιόδου ἀκαπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν
 Phaedr. κροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 p. 832. ἐλαύνον φέρεται, κατασπῆσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα q)
 πεύμενον, καὶ ἀναβαίοντα ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ r),
 καὶ τὰ περὰ συντρίψας, ἰσοδύνατον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε.
 καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σωματικὸν προσωπεῖον
 ἀφείλε μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι,
 καὶ μικροῦ δέιν γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκα-
 θεῖρξε s) τὸ σκῶμμα t), καὶ τὸν ἱαμβον, καὶ κυνισμόν, καὶ
 τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην u), δεινούς ἄνδρας ἐπε-
 κερτομήσαι x) τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς y) ἔχοντα.
 τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππον τινὰ τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα
 ὕλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ ἀρχαῖον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον
 ἐπειρήγαγέ μοι φοβερὰν τινὰ ὡς ἀληθῶς κύναν, καὶ τὸ

p) τε] „non habet Fl.“ nec B. 3. q) ἀψίδα] Sic corlexi vul-
 gatam ἀψίδα ad praeceptum Grammaticorum veterum. Spitz-
 ner. Prosod. Gr. p. 36. r) ὑπὲρ τὰ νῶτα] Sic G. marg.
 A. 1. W. et Gorl. pro vulg. ὑπὲρ τὰ. s) συγκαθεῖρξε] μοι,
 quod vulgo adliderant, quum omittat 3011., ejecerunt, monen-
 tibus Solano, Gesnero, Reitzio, Belino, Schmiederus, Bipon-
 tinus Editor, Laugius. t) σκῶμμα] „σκομμα male Par. Hag.
 utraque. Recte Fr. Fl. Salm. etc.“ u) Ἀριστοφάνην] „Αρι-
 στοφάνη Fl.“ x) ἐπεκερτομήσαι] ἐπὶ τὸ κερτομήσαι Gorl.
 y) καλῶς] „ὁρθῶς marg. A. 1.

eum diem, atque de Dis, ac
 natura, et universi circuitu
 disputantem, sublimem, su-
 pra nubes incedentem per
 aëra, ubi *magnus in caelo*
Jupiter volucrem currum
agens fertur, detractum in-
 de, cum ad ipsam jam absi-
 dem volarem, et supra caeli
 terga pararem escendere,
 confractisque alis, ad vulgi
 consuetudinem detruxit, et,
 tragica illa modestaque per-
 sona detracta, allam comi-
 cam Satyricamque mihi, ac

tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in unum
 collata inclusit mecum, jo-
 cum mordacem, et Jambum,
 et Cynicam licentiam, cum
 Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducen-
 dum, quae sunt maxime se-
 vera, ad irridendum, quae
 bene habent. Denique Me-
 nipponem quendam de antiquis
 canibus, latrantem valde et
 mordacem, ut videtur, ef-
 fossum ad me introduxit ter-
 ribilem vere canem, et oc-

θῆγμα λαθραίων z), ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδρανε. πῶς οὖν p. 833. οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος a) διαμένων b), ἀλλὰ καμωθῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῶ; τὸ γὰρ πάντων ἀποπώτατον, κρᾶσιν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων c) βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκентаύρου δίκην, συνθεῖόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἔρεῖς, ὦ Σύρε;

34

ΣΤΡ. Ἀπροςδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα, ἢ d) τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτη e) αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεισι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν p. 831.

z) λαθραίων] „Sic Fl. Par. Hag. Salm. etc. Λαδρῶδιον J.“ et Gori. a) σχήματος] „omissit Fl.“ b) διαμένων] „restitutum ex P. Διακείμενος Edd.“ Recens calloti Codd. videntur in διαμένων consentire, quin nihil ab iis, qui contulerant, notatam sit varietatis. Cf. supra c. 31. in. c) μέτρων] „Sic dedit Solanus ex L. P. et Ms. Gr. Μπεύγων ante editum.“ d) ἢ] olim post διάλογον positum huc transposuerat Schm. e Codd. P. et G. Omuiuo omisit Lang. e) ταύτη] „διὰ τοῦτο L. et marg. A. 1. sed omisso καὶ.“ Sic etiam Gori. et 3011.

culte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim, qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam iata de me dicturum: quem ego talem cum aocepissem, qui tristia adhuc vulgo videretur, et a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque graciosus multitudini haberetur; primo quidem humi

p. 834. εἶθισα ἐς τὸν f) ἀνθρώπινον g) τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ h), τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας, ἡδίων τοῖς ὀρώσι παρεσκευάσας. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κομῶδιαν αὐτῷ παρέξεν, καὶ κατὰ τοῦτο i) πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τίως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ k) δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ l) μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα m) ἐκτεῖνα καὶ λεπτὰ κάθηναι πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος n), εἰ ἀθάνατος ἢ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον κατεσκευάζετο o), τῆς ἀμιγῶς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα p) ἐκέραννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορφῆς εἰδωλον q), κολα-

sed ex glossamate credo. f) τὸν] „τὸ FL.“ g) ἀνθρώπινον] „άνινον marg. A. 1. W.“ Ceterum ordinem verborum clementiorem restituerunt e Cod. 3011. Schm. et Lang. Legabatur enim prius: ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τοῦτον τρόπον. h) μετὰ δὲ,] In prioribus pressime sic distinguebatur: μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, etc. i) τοῦτο] „τοῦ το male FL.“ k) τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] „Quinque haec desunt in FL.“ λόγους ἀκάνθαις, i. e. dialogos philosophicos, vide Diall. Mort. X, 8. et eandem, quae h. l. cum echinis comparisonem Pisc. c. 51. l) ὅπερ] ἄπερ Gorl. m) γλίσχρα] Sic L. G. P. marg. A. 1 et Gorl. pro vulg. λογά. n) κάθηναι — σμικρολογούμενος] Sic Codd. G. 3011. et Gorl. pro vulg. καθήμενος — σμικρολογούμεναι. o) κατεσκευάζετο] Sic marg. A. 1. 3011. et Gorl. pro vulg. εὐχρίσατο. p) τὰ πάντα] Vulgo omissum articulum e Codd. 3011. et Gorl. suadente Belino restituerunt Bip. et Lang. q) μορφῆς

incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, et subridere coactum, jucundiorē reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego,

quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assideo, minutim cum illo disputans, Utrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, et quae semper unius modi suique similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscbatur universum, infuderit? et, Utrum Rhetorice civilitatis particulae simula-

κείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ ὀδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα p. 835.
 λεπτολογῶν r), καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κινώμενοι. καὶ
 τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἣν λέγεται
 ὡς οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶ συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδῶν ὄξυ-
 δοκεῖ ε). ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιεῖ, καὶ τὰ
 πτερά ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει ε), τὰ υ) πρὸ τοῖν πο-
 δοῖν οὐχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἔνθα οὐκ ἂν, οἶμαι,
 μεμψακό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπά-
 σας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσαι καὶ ταῦτα, βάρβαρος
 αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν
 παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελό-
 γημαί, ὡς δυνατόν ἐμοί κ). ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν
 ψῆφον ἐνέγκατε γ).

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ- 35
 νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμίλει τοῦτο ἔθος
 ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετυπημένην οὕτως φέρειν ε). καὶ μὴ

[ἰδῶλον] „μηδίου male Par. Μόριον ἢ ὄλον Pell. r) λεπτο-
 λογῶν] „λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.)“ Sic etiam marg. A. 1.
 ε) ὄξυδοκεῖ] „ὄξυδοκεῖ Fl. Salm. et marg. A. 1. Ceteras
 sex ὄξυδοκεῖ.“ 1) ἀποβλέπει conj. Guyet u) τὰ] „ὅτ τὰ
 marg. A. 1. W.“ 2) ἐμοί.] „ἣν Fl. Vulgatum firmat P.“
 γ) ἐνέγκασ] ἀνέγκασ Gorl. 2) ὁδῶς φέρειν] „οὗτος
 φέρει] Nihil mutat Fl.“ Scilicet corrupta haec putaverat Mar-

crum sit, et quarta pars adu-
 lationis? Gaudet enim, nes-
 cio quomodo, minutis id
 genus disputationunculis, ut
 illi, qui libenter scalpunt
 scabiem: et illa cura jucun-
 da illi videtur, et vehemen-
 ter sibi placet, si dicatur,
 non cujusvis esse perspicere,
 quae ipse acute adeo de ideis
 cernat. Haec nempe a me
 etiam postulat, et alas illas
 quaerit, ac circumspicit, non
 videns interim, quae sunt
 ante pedes. Nam caetera-
 rum rerum caussa nihil, pu-
 to, mihi objiciet, quasi hac

veste Graeca detracta, Bar-
 baricam sibi, ipse Barbarus
 cum videar, induerim. In-
 justus enim fuisset, si talia
 contra leges in ipsam de-
 signassem, et patria illum
 veste spoliasset. Causam
 dixi, ut potui. Vos vero
 similem superiori ferte cal-
 culum.

Merc. Vah, ipsis decem
 vincis: idem enim ille, qui
 ante, ne nunc quidem ejus-
 dem est sententiae. Nimirum
 haec consuetudo est, pertu-
 sum omnibus isto modo ferre
 calculum, nec desierit opti-

p. 836. παύσαιο α) φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε
ἀγαθῇ τύχῃ· αὐριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

cilius, censueratque legendum οὕτως φέροι, quod jam confir-
matum Codice Gorl. probavit *Fritzsch*. Quaestst. *Luciann.*
p. 195. qui idem etiam τοῦτω ἔθος, neque id improbabiliter,
scribendum arbitratur. α) καὶ μὴ παύσαιο] ,μὴ παύσαιο
τούτου, sine καὶ P.⁴⁰ Similiter Gorl. μὴ παύσαιο τούτου. La-
born adhuc locus, cui sic mederi conatus *Marcil.* καὶ μὴ παύ-
σαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις.

mis quibusque invidere. Sed feliciter. Cras judicabimus
vos quidem discedite nunc reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

p. 836.

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ARGUMENTUM.

Dialogus hic est, in quo ad exemplum Socratis Platonici Simo parasitus satis festiye demonstrat, artem, quam ipse profiteatur, parasiticum vere esse artem, i. e. systema perceptionum consentientium et coexercitatarum ad finem vitae utilem; argumenta autem petit tum ex ipsa natura tum e fine parasiticae. Deinde ostendit hanc artem optimam esse ac praestantissimam omnium et singularum; idque efficitur potissimum comparatis aliis disciplinis, maxime philosophia et rhetorica. Denique probat honestam esse candem, innoxiam aliisque vel maxime commodam et utilem.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, 1
καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἑκαστὸς τινα ἐπιλαμβάνει,
δι' ἧς αὐτοῖς α) τί τις καὶ ἄλλω χρήσιμος· σὺ δέ, ὡς
ἴσκειν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναίω,
ἢ ἄλλω μεταδόῃς b);

a) αὐτοῖς] Sic Gori. pro vulg. ἑαυτοῖς. b) μεταδόῃς] Sic
Schm. e 3011. et Gori. pro vulg. μεταδοῃς. Vid. ad Hermot.
c. 19. Tom. IV. p. 397.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Quid tandem igitur sunt et alii utiles; tu vero, est, Simo, quod alii homines, ut videtur, opus habes nulum, liberi pariter ac servi, unde vel ipse fructum artem unusquisque aliquam capias, vel alii quidquam norunt, per quam et sibi impertias?

p. 836. ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἔρωτάς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἔρωτᾶν.

ΤΤΧ. Ἔστιν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν;

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΤΧ. Τί δέ, ἱατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέ c) ταύτην.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΤΧ. Τί δέ, ρητορικήν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

p. 837. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι d), καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δόκει e) ταῦτο καθάπερ ἀγροσῦντι ὀνειδίσαι· φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκῆς.

ΤΤΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξεμάθεις διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ θυματικῶν τινα f), τεκτονικήν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδέ

c) οὐδέ] Olim οὐδέπω. Correxī e Gorl. d) εἶναι:] plane inducendum putat *Fritasch*. Quæst. p. 180. aut scribendum εἶν. Aliud sane est Catapl. c. 11. ubi vid. not. Tom. III. p. 608. e) δόκει:] „δοκῆν P. minus recte. Nil a vulgata abit *Fl.*“ *Donk* B. 3. et *Schol.* in prioribus nostræ Edd. h) τένα:] Sic melius, spero, scripsi pro vulg. τένα. Sonat sic etiam interpretatio Latina.

Par. Quid sibi hæc tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Musicam?

Par. Non, per Jovom.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricon? A Philosophia enim

tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam *abesse* optem. Itaque noli putaro, te hoc mihi obijcere tanquam ignorantī. Ajo enim malum me esse, et pejorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed populare unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim

τάλλα οὕτως ἔχει σοι g), ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δευθῆναι p. 837, τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθως λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμι.

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ἑτέρως;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἦν εἰ μάθεις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ δὲ καὶ h) λόγῳ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὕτω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετημέναι λόγους. ὥστε, ὅτι τέχνην μὲν τινὰ ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκαι, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τινὰ δὲ, αὐθις ἀκούσθ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τὸ γε i) τῆς τέχνης παράδοξον k) ἴσως φανείται σοι ἀκούσαντι.

g) [ἔχει σοι] „ἔχοιμι Par. male. ἔχοιμι ὥς (l. e. idem quod in Par.) P. ἔχει σοι recte Edd. Fl J. etc.“ h) δὲ καὶ] Sic Fl. et Gorr. commate, nisi fallor, quod jam necessarium erat, post λόγῳ posito. Nam vulgo haec sic legebantur: εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Exercitationi et usui artis (τῷ ἔργῳ) opponitur disciplina ejusdem (λόγος) quae rationibus ac praeceptis (mox dicuntur οἱ λόγοι) continentur. In sequentibus correxi versionem verborum καὶ μὴ — ἔχω, nec eam ob causam in difficultate me versari, quam eandem etiam a Fritzschio video castigari Quæstat. Lucian. p. 132. qui optime explicat et illustrat hanc loquendi rationem. i) Τό γε] „tòτε male Fl.“ k) παράδοξον] „νόημα Marci. Non comparet

alioquin res tuæ ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cujus igitur alterius?

Par. Cujus? Praeclare, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; an vero etiam cum ratione, non habeo dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nunc tibi licet cognoscere neque propterea mihi succensere. Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

Par. Novum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

p. 837. *TTX.* Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάξω μαθεῖν.
ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδῃ.
TTX. Μηδαραῖς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτικὴ.

2 *TTX.* Κἄτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην ὃ φαίη αἶν;

ΠΑΡ. Ἐγὼ γε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδε-
 p. 838. μίαν m) ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι
 τὴν μανίαν n) δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφήσεις ο).
 φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι
 τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς,
 ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν p) τούτων ἀναδεχομένην
 εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

TTX. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

TTX. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

in Edd. neque Codd. 1) ταύτην] „abest a Fl.“ m) μηδε-
 μιαν] „Ita Par. Μη δὲ μίαν J. Fl. Hag. Bas. Fr. Ald. Salm.“
 n) τὴν μανίαν] „Nihil mutant Edd.“ Scilicet Marcilius vo-
 luerat τῆς μανίας. ο) ἀφήσεις] Sic Fl. pro vulg. ἀφίς, quod
 etiam in Cod. P. esse tradunt. Sed ἀφίς marg. A. 1. quod
 proprius ad Florentinam lectionem, quam ad vulgatam, acce-
 dere videtur, p) παιδαγωγὸν] „πατέρα P.“

Tych. Atqui eam ipsam ob
 causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed
 nunc dicito, nisi tamen pu-
 dore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui
 non idem insaniat, hanc ar-
 tem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si
 vero insanire tibi videar, at
 tu etiam insaniam illam in
 causa esse putato, quod
 aliam nullam artem novi, et

criminibus me jam absolves.
 Ajunt enim, Deam illam,
Insaniam, gravem caetero-
 quin esse habentibus, sed
 excusare illorum peccata,
 quorum causas, magistri
 aut paedagogi instar, in se
 recipiat.

Tych. Igitur, Simon, Pa-
 rasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego
 illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus
 ergo?

ΠΑΡ. Πάνυ ὀνειδίσας q), ὦ Τυχιάδη.

p. 838.

ΤΤΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν ἀποκα-
λῶν r);

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμα.

ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ὁπόταν σε βουλόμεθα γνωρίζειν
τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῶ s), ὅτε χρήζοι μαθῆν, ὁ παράσι-
τος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ι) ἐμὲ, ἢ Φειδίαν
ἀγαλματοποιόν u). χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τε ἦτιον, ἢ
Φειδίας ἔχειρε τῷ Διὶ.

p. 839.

ΤΤΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι πρόωσται x) γέ-
λως πάμπολυς γ).

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

ΤΤΧ. Εἰ z) ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥς περ ἔθος, ἐπι-
γράφομεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

q) Πάνυ ὀνειδίσας] Πάνυ ὁρθῶς ὀνόμασας conj. Seager.
Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 318. male, iudice etiam Frit-
schio Quaest. p. 87. qui recte cum Scholiaste facit, ironi-
cumque vocis πάνυ usum satis bene illustrat. r) ἀποκαλῶν]
Sic marg. A. 1. W. P. Gorl. 3011. probante Belino pro vulg.
καλῶν. s) τῶ] „Sic dedi ex Fl. Τῶ cett.“ excepta tamen Ald. 1.
Deinceps εἰ τε mallet Bel. et ὅ, τε perperam dedit Schm. In
B. 1. et 3. autem est χρήζω. ι) τοῦτο λέγοντες] „λέγοντες
τοῦτο Fl. u) ἀγαλματοποιόν] χαίρεισθε ἂν addendum
conj. Jaks. τιμῆσθε, aut simile, Guyet. At vid. Adnot. x)
πρόωσται] Sic scripsi e conj. Jacobsii pro vulg. προϊστάς.
γ) πάμπολυς] πολὺς 3011. z) Εἰ] εἰς 3011. et Gorl.
quod Belinus mendose scriptum putat pro εἰ γέ σοι, ego, si
liceat conjicere, potius pro: Τί γάρ, εἰ etc. Sed nolo tamen

Par. Egrege vero male-
dixisti.

Tych. Sed non erubescis,
cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si
non ita me vocarem, eru-
bescerem.

Tych. Et, per Jovem, si
designare te velimus eorum
alicui, qui te non norunt,
isque cupiat nosse; nempe
dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis desi-
Lucian. Vol. VII.

gnaveritis istuc dicentes,
quam si Phidiam vocetis sta-
tuarium. Nec minus enim
ego hac arte, quam suo illo
Jove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi
consideranti multus erupit
risus.

Par. Quid?

Tych. Si epistolis in sum-
mo, uti moris est, inscriba-
mus, Simoni Parasito.

G

p. 89. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἱμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ α) ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3 ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἦ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀγορίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε, ἐπειδὴν πυρθάνηται τις, ὅποια β) τις αὐτῇ τέχνῃ ἐστί; λέγειν, (οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν,) παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δὲ σοι φίλον ἀκούειν, p. 840. καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν γ), ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος.

ΤΤΧ. Οὐδὲν δ), εἰ καὶ σμικρὰ λέγοις, ἀληθῆ δὲ, διοίσεις.

hujus Sphingis haberi interpres, quae certe documento esse potest, maximum Codicis 3011. et Gorl. esse consensum, ut maxime sit probabile, vel unum ex altero, vel utrumque ex eodem fonte mansisse. α) Δίῳ] Διονυσίῳ conj. Solan. β) ὅποια] Sic correxi vulgatum vitium ὅποιά, ut saepius alibi. γ) ὦν] „ὅμως ὦν FL.“ δ) Οὐδὲν] Sic Solanus rescripsit ex Fr. Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΤΧ. et ΠΑΡ. FL. hic omisit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens “Omisit easdem personarum notas etiam Gorl. Tanto facilius οὐδὲν, quod vulgo cum antecedentibus jungebatur plane otiosa illud, vel potius inepta, ratione, ad sequentia, quo haud dubie pertinet, referri potuit. Verba autem Tychiadae, quae antea mutilata et corrupta sic legebantur: Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖσι διοίσεις, cum Jacobo Codicum op̄e ad maxime probabilem rationem revocaui. Pro vulg. enim δὲ τοῖς-legunt δὲ τοῖ 3011. et 2954. δέοι P. δὲ simpliciter Gorl. Pro ἀληθεῖσι autem ἀληθῆ δὲ οὐ P. ἀληθῆ δὲ Gorl. et ἀληθῆ Paris, Gesnerus, in vulgatis ac-

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si Dioni inscribas, Philosopho.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec ars sit, respondeatur, (sicut

Grammatica, Medicina,) Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc paratus.

Tych. Etsi pauca dicas, modo vera, nihil intererit.

ΠΑΡ. ἴθι ε) δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δο- p. 840.
κῆ, ἥτις ποτὲ f) οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, σκοπαῖμεν. οὐ-
τοι γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις,
εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιεν g) αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἵστί τέχνη; ὥς ἐπίστασαι h).

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει i) λέγειν αὐτήν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τι- 4
νος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων k) ἐγγεγυμνασμένων p. 841.
πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκάλου γε εἰπόντος l), οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι m) τούτων ἀπάντων ἡ παρασι-
τική, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη n);

quiescens, pro ei καὶ tamen εἰπέ conj. et reddidit. Solanus conj.
ei καὶ αμ. δὲ ἀληθῆ δὲ, οὐδὲν διολοῖ. Belinus; ei καὶ αμ. δ'
εἰποῖς, ἀληθῆ δὲ διολοῖ. Huic assentitur Schmiederus, nisi
quod οὐδὲν praefigendum censet. e) ἴθι] „ἴσθι male J.“
ποτὲ] δὲ Gorl. g) μετέχοιεν] Certissimam hanc Gesneri con-
jecturam pro vulg. μετέχοιμεν, quod ferri nullo modo poterat,
non dubitavi recipere. h) ὥς ἐπίστασαι] „Pell. An οὐ;
Nil mutant Fl. Fr J. etc.“ Et pro ὥς mallet Solan. In Gorl.
legitur: Τί ποτ' οὖν ἵστί ἡ τέχνη, λέγῃ πάνυ ὥς ἐπ. in quibus
vera lectio latere videtur. Nunc certe cum Seagero placuit
distinctionem, sic olim positam: — τέχνη, ὥς ἐπίστασαι; ad
eam rationem revocare, quam jam Gesnerus in versione secu-
tus erat. i) ὄκνει] „ὄκνει Edd. antea male.“ k) ἐκ κατα-
λήψεων] „restitutum ex Fl. quae quidem junctim ἐκκατάλ.
Discretim Salm. et marg. A. 1. W. Ἐκκατάληψων Edd vulgo
male. Ἐκ καταλήψεως συγγενομένων G.“ l) ἐκάλου γε εἰ-
πόντος] „ἐκείνῳ γε εἰπὼν Fl.“ et Gorl. m) μετέχοι] μετέ-
χει 3011. n) εἴη] ὡς εἴη Gorl.

Par. Age ergo, primum
de arte, si tibi videtur, quae
tandem sit genere, videamus.
Sic enim assequamur forte
etiam artes speciatim: si
quidem recte illius partici-
pes sint.

Tych. Quid tandem ergo
est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari
eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex
homine docto audire, con-
stat ex perceptionibus con-
sentientibus et coexercitatis
ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille
dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec
convenient in Parasiticam;
quid aliud ipsa quoque, quam
ars, sit?

p. 841. TTX. Τέχνη γάρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι α).

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς ρ) τέχνης εἶδουσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, p. 842. καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ ς) καθάπερ αἱ ποτηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ρ) ἀποφθέγγεται ε)· δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ ι) καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων ιι). πρῶτον μὲν τὸ δοκιμαῖεν, καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· χ) καὶ ὅτῳ γ) παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ ζ). ἡ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τιὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ α) ἐπίσταται διαγινώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ· τοῦτον β) δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κίβδηλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,

ο) ἔχοι] ἔχει 3011. ρ) τῆς] „abest a Fl.“ ς) ἀλλὰ μὴ] desunt in Fl. et 3011. ρ) σαθρὸν] „sapro Edd. priores.“ Quod Gesnerus secutus est et Reitzius recentioresque. Edd. admisserunt, coniecerat sic Casaubon. ad Pers. III, 21. ε) ἀποφθέγγεται] „ἀποφθέγγονται marg. A. 1. et Fl. male.“ Sic etiam 3011. Totum locum Fritzscheius Quaest. p. 154. sic suspicatur legendum: λόγος, μὴ καθάπερ αἱ ποτηραὶ χύτραι διακρουόμεναι σαθρὸν ἀποφθέγγονται. ι) εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ] desunt in 3011. ιι) ἐκ καταλήψεων] „Sic Salm. et Amst. Ἐκ καταλήψεων cett. et P. Ἐκ καταλήψεως Fl.“ χ) αὐτόν] Sic B. 3. Reitz. et recent. Αὐτόν A. 1. 2. B. 1. minus bene. γ) ὅτῳ] „recepti ex P. L. Οὕτω cett. Sed mox ὅτω eadem recte.“ ζ) μεταγνοίῃ] μεταγνοίῃ Reitz. et pleraeque vet. Sed μεταγνοίῃ Codd. 3011. Gorl. et Edd. Salm. Amst. Bip. Schm. probante Bel. ε) εἴπερ] „ἥπερ vult Marcil. Sed prius Edd.“ β) τοῦτον] „Nil mutant Coll. et Fl.“ Οὐ, pensés-tu? subaudit Bel. Rectius φήσομεν mente repetetur.

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vitiosae cum pulsantur testae, maligne respondeant. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum

quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quemque cum parasitus esse coeperit, non poeniteat. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, ve-

οὐχ ὥσπερ c) τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ d) p.842.
φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς
Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι e),

Eurip.

Οὐδείς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι.

Med.

ὅς δὴ καὶ μέλῳν ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἤγε f) καὶ τὰ v. 515.
οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μακτικῆς γνωρίζει τε Maub.

καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, 5
καὶ πράγματι πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνοῦστα-
τον ἑαυτὸν τῷ κρείσσοντι ὑποδείξει, ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ
καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

TTX. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-
τὸς g) ἀπέλθοι h) πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ
τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι i) οἶσι;

e) οὐχ ὥσπερ] Sic conj. Marcil. Vulgo aberat negatio, quam
præeunte Solano restituiimus. Vid. Adnot. d) μὴ] „Hoc ha-
bent Ms. Angl. et Par. Abest in Edd. cett.“ e) διειδέναι.]
„διείναι male FL. Vulgatum tuetur P.“ f) ἤγε] Vulgo erat
τέχνη πέφυκεν, εἰ γε. Sed Gori. omittit πέφυκεν, quod haud
dubie e superiore versu huc aherravit, et habet ἢ γε pro εἰ γε.
g) παντὸς] „Nihil mutare FL. adscripsit Solanus. h) ἀπέλ-
θοι.] Sic Gori. et 3011. pro vulg. ἀπέλθῃ. i) πλάττεσθαι.]
„Nihil mutant Edd. Πλάττεσθαι legit Gesner.“

Int nummi, sic homines aperti
statim sint. Verum id ipsum
accusat etiam vir sapiens
Euripides, dicens:

*In qua virum queas ma-
lum dignoscere,*

*Innata nulla corpori certa
est nota.*

Unde etiam natura major
Parasiti ars est, quæ qui-
dem res quoque obscuras
adeo, et minime manifestas,
magis quam divinatio, in-
telligit ac novit. Scire vero
dicero ac facere idonca, qui-

bus in familiaritatem perve-
niat, et benevolentissimum
se alenti ostendat, nonne in-
telligentiæ, et robustæ ad
percipiendum facultatis esse
tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coe-
nis meliori quam quisquam
conditione discedat aliquis,
et jucundior conviva habeat-
ur illis, qui non eandem,
quam ipse, artem habent,
idne sine ratione ac sapien-
tia putas effici?

p. 843. TTX. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί k) δὲ, τὸ ἐπιστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην l) ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα, τοῦ γενναιοτάτου Plat. Πλάτωνος οὕτως λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιᾶσθαι m) μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοότης ἀκυροτέρα ἢ Stallb. κρίσις: "Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ- Toim. I. γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥα- p. 233. π. 844. δὴτος. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέ- 6 ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις n) αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἶεν o) ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλύσιν p) οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν q) τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνί- 7 τήν. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ r)

k) Τί] Τὸ Gorl. l) πολυπραγμοσύνη] Hunc locum sic distinctum praebet B. 3. τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀτέχνου etc. errore manifesto. Vide tamen, an scripserit auctor: πολυπραγμοσύνης ἀτέχνου τινὸς etc. m) ἐστιᾶσθαι.] „ἐστιᾶσθαι Exc. Fl. Sed prius cett. cum P. et Plat. l. d.“ n) τοῖς κεκτημένοις.] „τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt.“ o) εἶεν.] Sic e conj. Guyet. quam confirmatam Codd. 3011. et Gorl. probante Belino recepit Schm. pro vulg. εἴη. p) ἀπολλύσιν.] Vulg. ἀπόλλυσιν. Conjecerant Guyet. ἀπολλύουσιν, Bel. ἀπόλλυνται inscite, unice vere Reitz. sic, uti cum Schm. et nos edidimus. q) τήν.] „Abest articulus a Fl. r) καὶ] ἂν mallet Bel. hoc necessarium ratus ad expellendum soloecismum, illud se capere negans.

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.* Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatam etiam Parasiticam,

ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non perennat apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sint in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne

μανίας εἴη ζητεῖν; ἔγωγ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐ- p. 844.
δὲν εὐχρηστώτερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ
τούτου ἐστὶ ε).

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτι- 8
κῆ, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχυρς. ὥστε τέχνη μὲν μὴ
δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δὲ τιτὰ τοιαύτην. p. 845.

ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἱσμεν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. φέρε γὰρ, εἰ
ἐπιτρέψας τις ἑαυτῷ ι) ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι υ),
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθεῖν ἂν;

ΤΤΧ. Οὐχ οὕτω x.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἡ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσεται γ) σώζειν ἑαυτόν;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα.

δ) οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ.] ὡς οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ.
Fl. Pro ὄν etiam ὄν marg. A. 1. W. ι) τις ἑαυτῷ] Vulgo
σὺ σεαυτῷ, et mox σωθείης ἂν. Restitui locum auctore Gorl.
cum quo etiam Codex 3011. facere videtur, qui teste Belino
eis habeat pro σὺ. υ) χειμῶνι] χειμῶνος 3011. x) Οὐχ οὐ-
τω] „Οὐδ' οὕτως male Fl.“ Οὐδ' οὕτω 3011. Conjecias forsan
secundum Florentinae lectionem scribendum: Οὐχ οὕτως. Sed
vid. ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 49. γ) δυνησεται.]
Emendaverat Gesn. quem Reitzius et recent. secuti sunt, δυ-
νησται. Nos vero servavimus, ut oportebat, veterem et unice
probam lectionem, a qua sola Junt. paullulum recedit, exhi-
bens per errorem συνησται.

insanum fuerit quaerere?
Ego enim nihil in vita utilius
invenio, quam edere et bi-
bere: ac ne vivere quidem
absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

Par. Verum nec ex illo
genere est Parasitica, qualis
forma et robur, ut ars non
videatur, sed totis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia

est. Inertia enim nunquam
quidquam recte peragit ei,
qui illam habet. Age enim,
si quis sibi committat in mari
ac tempestate navim, guber-
nandi imperitas, sperasne
illum servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi
quod non habeat artem, qua
servare se possit?

Tych. Sic est.

p. 845. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ ε) παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΤΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνίῃ δὲ οὐ;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα α) ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ.

ΤΤΧ. Τέχνη, ὡς εἶκαε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπαιδάντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάνικας, καὶ τοὺς μὲν ξύντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθάρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει β) τοιοῦτον εἰ-
p. 846. πῶν. οὐκοῦν εἰ μῆτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μῆτε δύναμις, σύστημα δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γ) γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν δ) σήμερον.

9 ΤΤΧ. Ὅσον ἐν τούτου εἰκάσω· ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως ε) καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδοῖς f) τῆς παρασιτικῆς·

z) Οὐκοῦν καὶ] Οὐκοῦν ἄρα παρ. 3011. narrante Bel. Sed quum mox, referente quidem Schmiedero, in Gorl. legatur: Οὐκοῦν ἄρα τέχνη etc. alterutrum suspicor falso retulisse; in utrum vero haec suspicio cadat, tanto minus nunc curo, quum in neutro loco ἄρα admitti posse videatur. a) ἄρα] οὖν ἄρα 3011. b) ἔχει.] Sic Gorl. et 3011. pro vulg. ἔχει, pro quo Bel. etiam maluisset ἐν ἔχει. c) ἐκ καταλήψεων] ἐκκαταλ. junctim Ald. utraque. d) ἡμῖν] καὶ 3011. e) ὅπως] ἀλλ' ἐκείνο σκόπει δὲ, ὅπως 2954. Bel. Schm. Inscrit σκόπει etiam Schol. Sed merito Fritzschius Quaestat. p. 31. pro interpretatione habet. f) ἀποδοῖς] Subscripsi jota, prioribus omissum. Cf. δῶς Hermet. c. 74. Pro Imagg. c. 24. c. a.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, et aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, et contusos al-

teros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dicere potest. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum et comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

ΠΑΡ. Ὁρθῶς σὺ γε g) λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὐ- p.846.
τως ἂν μάλιστα διωρισθαι, παρασιτική ἐστι τέχνη ποτίων,
καὶ βρωτίων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεγόντων, τέλος δὲ αὐτῆς
τὸ ἡδύ.

ΤΤΧ. Ὑπέρυγι h) μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ
τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίοις τῶν φιλοσόφων
μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος
εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ 10
σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς
ἄρα i) μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγε i) φημι k) τέλος χαριέστερον εἶναι l), Hom.
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη m) μὲν ἔχῃ κατά n) δῆμον ἅπαντα, Od. IX,
— — παρὰ δὲ πληθῶσι τράπεζαι 5.
p.847.

Σίτου καὶ κρειῶν o), μέθυ δ' ἐκ p) κρητῆρος ἀφύσσων

g) σὺ γε] „σὺ Fl. a) h) Ὑπέρυγι] „Sic Edd. Ὑπερ εἰ ad-
levit Solanus non addens conjectura an varia lectio sit.“ i)
ἄρα] ἂν mallet Bel. k) φημι] „Sic Homer. l. d. item P. et
Par. Φηοὶ male Fl. Ald. Hag.“ l) εἶναι] „Sic Hom. L.
Fl. V. 2. et Par. Ἐμμεναι male cett. φηοὶ χαριέστερον ἔμμεναι
ἄλλο marg. A. 1.“ m) εὐφροσύνη] „εὐφροσύνη male Edd.
omnes.“ n) ἔχῃ κατά] Vulgo ἔχῃ κατὰ, quod Guyetus e qui-
busdam Edd. Homeri in ἔχῃ κατὰ mutandum censuit. In al-
tera voce nos facile sumus obsecuti. o) κρειῶν] „κρεῶν Edd.
quod corrigendum esse etiam Guyetus monuit. p) δ' ἐκ] „re-
stitutum ex Hom. At Edd. omissa praepositione.“ Eundem er-
rorem etiam in Maximo Tyrio Dissert. VII, 3. correxit Reis-
kius, respiciens hunc quoque Luciani locum.

Par. Recte tu illud postu-
las. Videtur enim mihi re-
cte ita finiri: *Parasitica est*
ars esculentorum et poculen-
torum, atque propter ista di-
cendorum, finis autem illius
voluptas.

Tych. Pulcherrime defi-
niasse mihi tuam artem vi-
deris. Sed illud dispice, ne
cum philosophorum quibus-
dam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo
sit idem finis felicitatis et

Parasiticae. Apparebit au-
tem ita. Saepiens enim Ho-
merus, admiratus Parasiti
vitam, beatam nempe et in-
videndam esse solam,

Non equidem finem potio-
rem ullum arbitror esse,
Quam si laetitiae populum
tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa*
sit alle

Pane ac carne, merumque
cavis crateribus hau-
stum

p. 847. Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγγεληγ) δεπάεσσα.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ
χνῶμην ποιῆ φανερωτέραν, εὐ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
οὐχ ἑτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον νο-
μίζων. καὶ μὴν γ) οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τοῦ-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ ε) τῶν Ἑλλήνων ι),
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλο-
κρήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἥλιον ἐξεπόρθη-
σεν, ὅτε τοὺς υ) Ἑλληνας φεύγοντας κατέσχευε, ὅτε εἰς Τρο-
ίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ
p. 848. φάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον·
ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὐθις
παρὰ τῇ Καλυψοῇ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύ-
ειν, καὶ τροφῇ, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ
κινεῖν πάσας τὰς λείας x) κινήσεις, οὐδέποτε γ) εἶπε τοῦτο

q) ἐγγελη] „ἐγγελη P.“ Sic etiam 2954. et Edd. B. 1. 3. r)
εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν] εὐδαιμονίζων. καὶ οὐ μὴν
Gorl. s) σοφωτάτῳ] „φιλοσοφωτάτῳ P.“ Sic etiam 2954.
ι) Ἑλλήνων] „Sic L. Par. Hag. Ὀλων cett. et P. Λόγων
Fl. et marg. A. 1.“ u) τοὺς] „Articulo caret Fl.“ x) λείας]
„τελείας marg. A. 1. et L. Nil mutant Edd.“ Τελείας etiam
2954. γ) οὐδέποτε] οὐδὲ τότε conj. Fritzsche. Quaesit. p. 77.
ad modum probabiliter.

*Circum omnes pincerna
ferat, cyathisque mini-
stret.*

Et quasi non satis illa admi-
ratus esset, suam ipsius sen-
tentiam manifestiorem red-
dit, bene dicens:

*Haec nostro nobis pul-
cherrima corde videntur:*
nihil aliud, quantum dicit,
beatum putans, quam para-
sitari. Ac non vulgari viro
illos sermones tribuit, sed
Graccorum sapientissimo.
Atqui si voluisset Ulysses
Stoicum illum finem lauda-

re, poterat ea dicere, cum
Philocteten reducit e Le-
mno, cum vastat Ilium, cum
fugientes Graecos retinet,
cum Trojam ingreditur, fla-
gellis a se ipso sectus, ma-
losque et Stoicos indutus
pannos. Verum eo tempore
non dixit hunc *potiorem fi-
nem*. Quin etiam in Epicu-
reorum vivendi ratione con-
stitutus rursus apud Caly-
psionem, cum liceret ipsi in
otio vivere, et luxuriari, et
Atlantis filiam subigere, et
mollibus omnibus moveri

τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκα- p. 842.
 λούνητο δὲ δαιτυμόνες. αἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει;
 πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐκῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν
 τε ἀκούειν^{α)} αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξέλης καί·

Παραπλήθωσι α) τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν β).

Ὁ γε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ 11
 τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν γ) εὐδαιμονίας, τέ-
 λος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἴσται, καὶ οὐδὲν
 Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις
 ἂν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀό-
 χλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμ-
 πεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγ-
 χάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος δ) οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν⁸⁴⁹
 περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπεριλας, καὶ μεγέθους
 ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ

α) ἀκούειν] „constans lectio.“ α) παραπλήθωσι] παραπλή-
 θωσι Fl.“ Πλεῖν δὲ πλήθωσι et mox κρεῶν edidit Schm. o
 Codd. 2954. et Gori. convenienter cum Hem. At quidni tum
 etiam ἡμενοι pro καθήμενοι; Imo vero ex memoria haec libe-
 rius et decerpia recitantur. β) κρεῶν] „Sic etiam Fl. Fr. J.
 Par.“ Vid. not. praecedentem. γ) αὐτὸν] „αὐτῶν Fl.“ δ)
 Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος mallet Guyet. cum Obsoposo in-
 terprete.

motibus, nunquam hunc di-
 xit *finem potiozem*, sed vi-
 tam Parasitorum. Vocaban-
 tur autem eo tempore Para-
 siti *convivae*. Quomodo igitur
 dicit? Rursus enim ver-
 sus ipsos memorare operae
 pretium est; neque enim sa-
 tis intelligere licet, nisi sae-
 pius recitentur:

*Convivaeque sedent dein-
 ceptis. Et:*

*Mensa exstructa sit alto
 Pane et carne.*

Atque Epicurus valde impu-
 denter suffragatus Parasiticac

finem, felicitatis, quam ipso
 statuit, finem facit. Hoc
 autem esse furtum, neque
 curae esse voluptatem Epi-
 cureo, sed Parasito, sic di-
 scas. Equidem arbitror, vo-
 luptatem primo quidem in-
 esse in corporis a molestia
 vacuitate: deinde in eo, si
 neque anima tumultus vel
 perturbationis plena sit. U-
 trumque horum consequitur
 Parasitus: at Epicureus ne-
 que alterutrum. Qui enim
 quaerit de figura terrae, de
 mundis infinitis, de magni-

p. 819. τῶν θεῶν, εἴτε εἶπιν, εἴτε οὐκ εἶσι, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ
 τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον
 ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσειν.
 ὁ δὲ παράσιτος, πάντα e) καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπε-
 στευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολ-
 λῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τακτικού παρενο-
 χλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας
 καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας f) ἀπο-
 12 πλέων οἴκαδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσ-
 ἦκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ
 Ἐπικουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφός, ἤτοι φαγεῖν
 ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται g),
 ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ
 ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι h), παράσιτος
 p. 850. ἐστί, καὶ οὐχ ὅς i) λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζή-
 σεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

e) πάντα] πάντ 2954. f) ἐπὶ τῆς σχεδίας] ἀπὸ τῆς Σηφίας
 vult Solan. quam ingeniosam solertiam facilius, quam oportue-
 rat, secutus est Wieland. g) οὐ ζήσεται:] „Et sic Fl. cum
 cett.“ h) ἔχοι] ἔχει Schm. e 2954. et Gort. i: ὅς] Sic ne-
 cessario corrigendum erat vulgatum ὥς; quod jam offenderat
 Jacobsium in Porson. Adverss. p. 299. conjicientem ei καὶ ἄλ-
 λως λέγει. Mecum facere video Fritzschium Quaestat. p. 34. sq.

tudine solis, ac distantis, de
 primis elementis, ac de Diis,
 sintne an non sint? qui de
 ipso bonorum fine semper
 pugnat, et ab aliis dissidet;
 ille non in humanis modo,
 sed in mundanis etiam est
 molestiis. At Parasitus, qui
 bene habere omnia putet,
 ierdatque, non meliori haec
 esse loco posse, quam sunt:
 cum securitate multa et tran-
 quillitate, nulla re tali ipsum
 interpellante, edit et dormit
 supinus, pedibus manibusque
 remissis, ut Ulysses in rato
 domum navigans. Quin non

hanc solum ob rationem ni-
 hil pertinet ad Epicurum
 voluptas; verum etiam ob
 ista. Epicurus enim iste,
 quicumque demum est ille
 sapiens, aut habet quod edat,
 aut non habet. Si non ha-
 bet, tantum abest, ut sua-
 viter vivat, ut ne vivat qui-
 dem. Si vero habet, aut a
 se habet, aut ab alio. Si ab
 alio habeat, Parasitus est, et
 non, ut ait, *Philosophus*:
 si vero a se, non vivet sua-
 viter.

Tych. Quomodo non sua-
 viter?

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοις) τὸ φαγεῖν παρ' αὐτοῦ, πολλά p. 850.
 ται, ὃ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη·
 καὶ ἄθροι πύσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν
 τὰς ἐγγυσιμένους ὀρεῖξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῆς;

ΤΤΧ. Κῆμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κερτημένῳ ἴσως τοῦτο
 παρέχει l) τῷ δὲ ὀλίγα καὶ m) μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης
 οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ n) τέλους· λέγω
 διό) τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν p) ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς
 οὐσίας ἀφθόνης ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε
 ἐφικέσθαι· τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα
 τὰ αὐτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίας, τοῦτο μὲν, τῷ μα-
 γελῶ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ q)
 μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο r) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ
 ἡδέος ὑστερεῖν s)· τοῦτο δὲ, τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν
 οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; P. 851.

k) ἔχοις] ἔχει iterum, ut supra, 2951. Gorl. *Schm.* qua muta-
 tione neutro loco opus erat. l) παρέχει] „Forsan πάρεσται
Pell.“ Magis ὑπάρχει placeret *Fritzschio* Quaestat. p. 168, nisi
 sana ipsi videretur vulgata. m) καὶ] Mallem ἢ. n) τοῦ]
 „deest in *Fl.*“ o) δὲ] δι Gorl. p) μὴν] μὲν id. q) ἢ εἰ
 μὴ] „Sic B. 2. (et 3.) *Par.*“ II μὴ omissio εἰ cett. *Et* μὴ omis-
 sio ἢ L.“ r) τοῦτο] τοῦτον conj. *Gesner.* quem jure suo ca-
 stigat *Fritzsch.* Quaestat. p. 125. s) ὑστερεῖν] ὑστεροῦντα
 conj. *Seager.* *Diar.* *Class.* N. 36. a. 1818. p. 318. Et sic sane

Par. Quia si cibum a se
 habeat, multa sane, Tychia-
 de, hanc vitam consequi ne-
 cesse est. Et vide, quot ac
 quanta? Oportet eum, qui
 suaviter vivere velit, cupi-
 ditates omnes explere. Aut
 aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic vi-
 detur.

Par. Igitur ei, qui multa
 possidet, hoc forte suppedi-
 taverit: illi vero, qui pa-
 rum aut nihil, non item.
 Itaque pauper non fiat sa-
 piens, neque ad finem per-

veniat, dico autem volupta-
 tem. Sed neque dives, de
 suis opibus copiose mini-
 strans cupiditatibus, poterit
 ad illum pervenire. Quid
 ita? quia necesse est, eum,
 qui sua impendat, in multas
 incidere injucunditates: cui
 nunc pugnandum sit cum co-
 quo, si male paravit cibum,
 aut, si non pugnet, mali id-
 circo edendi cibi, et volu-
 ptate carendum: nunc cum
 dispensatore rei familiaris,
 si male dispenset, pugnan-
 dum. An non ita est?

p. 851. TTX. Νῆ Δία, κῆμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν οὖν τ) Ἐπικούρου πάντα συμβαίνειν εἰ-
κὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασιτῷ
οὔτε μάγειρός ἐστιν, ἢ χαλεπήνη, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκο-
νόμος u), οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων x) ἀχθε-
σθείη γ), καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι z), μό-
νος οὗτος ὑπὸ μηδεὶός, ὧν ἐκείνους ἀνάγκη a), ἐνοχλούμε-
13 νος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, κῆκ τούτων
καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη,
δοκτεόν, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ
πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης.
κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης b)
ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόρον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ
οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξατο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην,

expectabatur; quamquam nolim anacoluthon sine auctoritate
extrudi, in quo auctor paullo negligentior superioris Insuitivi
περιπέτειν recordatus esse videtur. τ) οὖν] vulgo omissum
inseruerat Schm. c Gori. Ita etiam Seagero visum. u) οἰ-
κονόμος] οἰκίας vel συνοικίας conj. Solan. x) ἀπολλυμένων]
„restitutum ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. et marg. A. 1. Ἀπο-
λογοῦμενος Edd.“ γ) ἀχθεσθείη] ἂν Belinus, ut solet, ad-
dendum putat. z) φάγοι καὶ πίοι] φάγη καὶ πίνη 3ο11. Gori.
a) ὧν ἐκείνους ἀνάγκη] Vulgo legebatur ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγ-
κη, sed novissimum hoc vocabulum sine jota scriptum in Edd.
vett. ἐκείνους autem in Edd. J. et B. 5. nec non in L. et marg.
A. 1. Sic in promptu statim erat emendatio, in quam eandem
incidit etiam Fritzsche Quæstat. p. 195. b) πάσης γὰρ
τέχνης] πάσας γὰρ τέχνας conj. Guyet. At vid. Aduot.

Tych. Per Jovem, mihi quoque videtur.

Par. Epicuro quidem eve-
nire ista possunt omnia. Ita-
que nunquam consequetur
finem. Sed Parasito neque
coquus est, cui irascatur, ne-
que agor, neque dispensator,
neque vasa argentea, de qui-
bus deperditis gravetur; et
habet omnia, ut solus ipse
edat ac bibat, earum, quibus
isti necessario conflictantur,
molestiarum a nulla inter-

pellatus. Verum artem esse
Parasiticam, tum ex his, tum
ex reliquis satis demonstra-
tum est. Superest, ut de-
monstremus, etiam esse opti-
mam: idque non simplici-
ter; sed primo quidem,
communiter artibus omni-
bus esse præstantiorem; de-
inde etiam singulatim una-
quaque. Communiter ergo
omnibus ita præstat, quod
omnis artis disciplina neces-
sario adhibet laborem, me-

ὥς εἶπαι, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπόρ. 851.
 δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ c) τῶν δι-
 δασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιὼν, ὠφθῇ σκυ-ρ. 852.
 θρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ
 μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δείπνον ἔρχεται, μάλιστα
 ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνον-
 τες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτάς d) ἀποδιθρά-
 σκουσι. τί δέ, οὐ κἀκείνο ἐννοῶσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν
 ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
 ρες τοῦτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν πα-
 ράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε
 αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρῶ-
 γμα καὶ ἐντιμον e), καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ 14
 μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ f) ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ
 μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλή g) Par.
 γὰρ, [καὶ ὕρθιος οἶμος ἐς αὐτό h).] ἡ δὲ [... καὶ —] πα-Εγγ. v.
 ρασιτικῇ μόνῃ τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν 290.

c) ἀπὸ] „recepti ex J. V. 2. B. 2. et MS. Gr. 'Ex cett. Edd.' Sic
 etiam Codd. 3011. et Gori. Sed B. 3. ἀπὸ τῶν διδασκαλῶν
 cum B. 2. d. δι' αὐτάς] „Sic esse in omnibus Edd. notat
 Solanus.“ e) [ἐντιμον] ἐν τιμῇ conj. Seager. quod sane con-
 cinnius foret. f) τὸ] „Delet articulum Pellet.“ g) πολλή]
 „Sic Fl. J. Ald. Amst. Fr. Salm. πολλοὶ Par. Hag. B. 1. et
 2.“ πολλὸς conj. Reitz. quum μακρὸς sit in Hesiodo. h) αὐ-
 τὸ] „Sic J. Fr. Ald. Hag. Par. Αὐτοῦς Fl. Salm. B. 1. et 2.“

tum, plagas, quae nemo
 est, quin abominetur. Hanc
 vero solam, ut videtur, ar-
 tem discere licet sine labore.
 Quis enim de coena unquam
 discessit plorans, ut quos-
 dam de magistris videmus?
 Quis vero ad coenam iens
 visus est tristis, ut qui scho-
 las frequentant? Quin Pa-
 rasitus sponte sua ipse ad
 coenam venit, artis cupidis-
 simus: qui vero artes di-
 scunt alias, odio eas habent,
 adeo ut quidam propter eas
 aufugiant. Quid vero? non-

ne illud etiam cogitandum
 est, quod illis in artibus pro-
 ficientes his maxime rebus
 patres matresque muncran-
 tur, quibus Parasitum quo-
 tidie? *Pulchre per Jovem,*
inquiunt, scripsit puer; date
illi cibum: non recte scri-
psit; ne date. Adeo ea res
 et ad honorem gravis et ad
 poenam videtur. Verum
 aliae artes postremum hoc
 habent post disciplinam, et
 hunc fructum lubenter reci-
 piunt: multa enim, et ardua
 ad illud via est. Parasitica

- p. 852. αὐτῷ τῷ ι) μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ k) μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν l) οὐ τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφήν γεγύνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
- p. 853. εὐθὺς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ m) ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἡ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἔνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἔνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μὲν τιν) διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ
- 15 καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὐ ἔνεκα γίνεται; Καὶ μὴν ἐπεινὰ γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' εἰους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει·

Ego quidem αὐτὸ invenī in B. 1. et 3. non αὐτοῦς. Sed αὐτὰς habent Gori. et 5011. probante *Helino*. i) τῷ] „Sic B. 1. et 2. (et 3.) *Par.* P. recte. Tò male J. Fl. *Salm.* etc.“ k) αἱ] καὶ conj. *Seager.* valde improbabiler. l) τεχνῶν] τέχνας legendum arbitratur *Fritzsche*. Quaestat. p. 51. At vero per totam hanc artium comparisonem a parasitica non distinguuntur αἱ τῶν ἄλλων τέχναι, quod etiam vereor ut satis recte dici poterit, sed semper, id est, plus decies, αἱ ἄλλαι τέχναι, vel αἱ λοιπαὶ τ. Si cui autem contractior loci natura fraudi fuerit, suaserim huic, ut fugat auctorem minus Lucianicum scripsisse: οὐ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ (ἄλλαι τέχναι) etc. m) τῷ] „bene *Par.* B. 1. (et 3.) et G. Tò rursum male Edd. cett.“ n) μὲν τιν) Sic corrigendum videbatur vulg. μέντοι. Eandem suspensionem proponit et docte illustrat

vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; et simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa: et struere fabrum domos non struendi causa:

sed Parasitum nihil sequi aliud; verum idem et opus ipsius esse, et illud, cujus causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum ex hilarari dici: Parasitum vero

πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν p. 853.
 βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ 16
 ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις
 δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μακθάνειν. Καὶ 17
 αἱ μὲν ἄλλαι τέχαι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ πεποιημένῳ
 ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐν χωρὶς αὐλῶν, οὔτε
 ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ο) ἵππου. αὕτη p)
 δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ p. 854.
 ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι q) αὐτῇ. Καὶ, ὡς 18
 εἴποι, τὰς ἄλλας τέχνας μακθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύ-
 την δὲ, λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι δι- 19
 δάσκαλοι τίνες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ
 ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην r), καὶ αὕτη θεία τινὶς s) μοῖρα
 παραγίγνεται. Κἄκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 20
 ὀδεύοντες, ἢ πλείοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύ-
 τηι t) δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὀδῷ, καὶ πλείοντι.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Fritsch. Quaest. p. 21. sq. o) χωρὶς] ἄνευ Gorl. p) αὕ-
 τη] „αὕτη Edd. priores.“ Correxerunt Jens. et Solan. q)
 χρῆσθαι] χρᾶσθαι Fl.“ r) Σωκράτην] „Σωκράτη Fl.“
 s) θεία τινὶς] Sic Gorl. Sed vulgo θεία omitebatur. t) ταύ-
 τη] αὕτη 3011.

triginta mensis dies festos
 agere. Omnes enim Deorum
 esse illi videntur. Porro qui
 in reliquis artibus recte ver-
 sari volunt, ii paucio cibo et
 potu paucio utuntur, aegro-
 torum instar: qui enim co-
 pioso potu aut cibo gaudeat,
 ille non didicerit facile. Et
 reliquae artes sine instru-
 mentis nullo modo ministra-
 re possunt artifices: neque
 enim tibia canere licet sine
 tibia, neque psallere sine
 lyra, neque sine equo equi-
 tare. Haec vero ita commo-
 da, ita non gravis artifici, ut

etiam nihil armorum habens
 uti ea possit. Et, quod nec
 iniquum est, alias artes di-
 scimus mercede data; hanc
 accepta. Insuper aliarum ar-
 tium quidam sunt magistri;
 Parasiticae autem nullus:
 sed quemadmodum poetica,
 auctore Socrate, ita haec
 divina sorte contingit. Etiam
 illud mihi considera, quod
 reliquas artes, qui iter fa-
 ciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via
 etiam et naviganti licet uti.

Tych. Utique.

H.

Lucian. Vol. VII.

p. 854. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
21 δοκοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτῇι δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.

ΤΤΧ. Τί δέ, οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν
σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΤΧ. Πῶς οὖν ὁ παρασίτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων,
οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν
αἱ ἀρχαὶ φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτι-
κῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία x) τις. τὸ γὰρ θρουλλούμενον τοῦ-
το τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς γ), ἡ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς.

ΤΤΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ'
οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ z) πρότε-
ρον, εἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπον-
p. 855. δῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων.
ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗ-
τος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;

u) ἀδότη] „Nil mutant Edd “ Nisi quod B. 3. habet αὐτῇ et
Schm. αὐτῇ, Jensis, opinor, auctore. x) γενναία] Vulga-
tum scribendi vitium γενναία correxerat Schm. γ) εὐροῖς]
εὐροῖς 3011. quod temere probat Bel. aut scribi iubet οὐκ ἄν
ἄλλο εὐροῖς. z) δεῖ] δὴ male FL“

Par. Verum etiam, Ty-
chiade, videntur hanc appe-
tere artes ceterae, ipsa vero
alteram nullam.

Tych. Quid vero? nonne
qui aliena sumunt, injuste
agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Pa-
rasitus, sumens aliena, solus
non injuste agit?

Par. Non habeo, quod di-
cam. Verum aliarum artium
prava quaedam ac vilia sunt
initia: Parasiticae vero ori-

go plane generosa. Illud enim
tritum amicitiae nomen non
aliud invenies, quam Parasiti-
cae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimi-
cum aut ignotum hominem,
sed neque mediocriter fami-
liarem ad coenam vocat: sed
oportet, puto, hunc prius
amicum fieri, ut particeps
fiat libationum et mensae, et
artis huius mysteriorum.
Ego ergo saepe audiui dicen-
tes, Qualis autem hic sit

ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν p. 855.
 ἡγουμένων φίλον. "Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν 23
 ἔστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν
 γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες *a)*, καὶ ἰδρῶν-
 τες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται,
 ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχει-
 ρίζεται τὴν αὐτοῦ *b)* τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.
 Ἐκείνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, 24
 ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει *Hom.*
 φυτόν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα *c)* Od. IX. 108.
 πάντα νέμειται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ 25
 χαλκία οὐδὲν κοιλύει τὴν ἐαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἔάν τε
 πονηρὸς, ἔάν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται
 ἢ μωρὸς ὦν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. ὦλον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικὴν.
 ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι
 ἀντὶ τούτου, ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδι- 26

a) κακοπαθοῦντες] „κακοπαθοῦντες Hag. 2. Correxit Gesn.
 Et recte κακοπ. ceti.“ *b)* αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd. vet. et Schm.
 Recte ediderant Reitz. et Bip. *c)* ἀνήροτα] „recte B. 1. et
 2. (et 3.) Par. Salm. Ἀνήροτα male J. Fl. Fr. Ald. Hag.
 utraque.“

amicus, qui neque comedit
 neque bibit nobiscum, ut qui
 putarent videlicet solum, qui
 una bibat atque cibum ca-
 piat, fidelem amicum. Hanc
 vero maxime regiam esse ar-
 tium, etiam hinc non mini-
 mum intelligas. Reliquas ar-
 tes enim non cum molestia
 tantum et sudore exercent,
 sed, per Jovem, sedentes at-
 que stantes, nempe velut
 servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accum-
 bens, velut rex. Illa enim
 quid dicere attinet de illius
 felicitate, quod solus, ut do-

cti Homeri verbis utar, nec
 plantat manibus plantam, nec
 arat; sed sine semine et ara-
 tro depascitur omnia? Por-
 ro Rhetorem et Geometram
 et fabrum nihil prohibet ar-
 tem exercere suam, etsi ma-
 lus sit vel stultus: parasitari
 autem nemo potest, qui vel
 stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem
 ostendis esse Parasiticam!
 Itaque ipse mihi velle videor
 Parasitus fieri, pro eo, qui
 sum.

Par. Quantum ergo com-
 muniter omnibus praestet

- p. 855. *χθαι μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέ-*
ρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παρα-
βάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς d) καθαι-
 p. 856. *ροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων*
καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ
δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν e),
ὥς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπισιτήμας ἀποφαίνονται f) τινες.
ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαμι g) τὴν παρασιτικὴν
πολὺ κρατοῦσαν, (σχολῇ) h) δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν
δόξει προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπει-
 27 *νίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορι-*
κῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ
μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐκ i). οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορι-

d) πῶς] πῶς male Schm. cum nonnullis vet. Edd. e) τὴν φιλοσοφίαν] „Articulum omittit Fl.“ Inserit autem Marcell. *μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὥς etc.* Certe tale quid sane desideratur, vere, opinor, ab auctore scriptum. f) ἀποφαίνονται] „ἀποφαίνουσι Fl.“ g) ἀποδείξαμι] ἀπέδειξα malet Bel. nimis vitium majoris ope corrigere conatus. „Vitium enim h. l. et mihi sane videtur esse *ἐπειδὴν* cum Opt. ubi necessario Coniunctivus requirebatur. In illis enim locis Amor. c. 16. Asia. c. 21. et similibus, ubi *ἐπειδὴν* cum Opt. reperitur junctum, *ἐπειδὴν* est *quoties fere*, quod quam parum h. l. conveniat, facile perspicitur. Malui tamen nunc timidioris religionis, quam nimiae audaciae, crimine argui. h) σχολῇ] Deest in Gorl. unde mihi admodum suspectum est, ut nota lectoris cuiuspiam censoria, qui de veritate hujus rationis dubitasset. *Seagerus* aut ironiam dicit inesse, quam equidem ab h. l. alienissimam puto, aut reponendum πολὺ. i) οὐ] „male omissum in Fl.“

artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, considerare-mus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimis-que praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetori-

cam et Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiore esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in

κὴν ἔν τε καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ p.856.
 δὲ τὸυναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ
 ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ
 ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐιέρως μὲν γὰρ Ἐπικουρῶν δοκεῖ τὰ πρά- p.857.
 γματα ἔχειν, ἐιέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐιέρως δὲ
 τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐιέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπά-
 του, καὶ ἀπλῶς, ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι.
 καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης k) κρατοῦσιν, οὔτε
 αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δῆλον ὅ,τι l) τεκμαίρε-
 σθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην m),
 ἥς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί n) δὴ ποιεῖ; ἀριθμητικὴ
 μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρὰ τε ο) ἡμῖν, καὶ
 παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ
 παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα
 πασῶν.

k) γνώμης] „γνώμης Pell.“ l) δῆλον ὅ,τι] Sic Seager. pro
 vulg. δηλονότι. iam non est, quod καταλείπεται Jacobsio cre-
 damus corrigendum esse καὶ τὰ λοιπὰ Ἰσιν. m) τέχνην] τέχ-
 νης 3011. n) ἐπεὶ τί] ἐπεὶ τοι conj. Guyet. o) τε] Sic cor-
 recti vulg. γε cum Fritzschio Quaest. p. 122.

rerum natura adest: nam de
 hac constat; de istis non
 item. Neque enim Rhetori-
 cen quoque unum idemque
 putamus omnes: sed quidam
 artem; alii contra ea iner-
 tiam; alii vero maleficium;
 alii aliud. Similiter vero
 Philosophiam, quae eodem
 se modo atque aequaliter ha-
 bet, non idem putamus om-
 nes: aliter enim se res ha-
 bere videntur Epicuro, ali-
 ter vero Stoicis, aliter Aca-
 demicis, aliter denique Pe-
 ripateticis; simpliciterque
 aliam alius putat esse Phi-
 losophiam: atque in hunc

certe diem neque in eadem
 sententia iidem manent, ne-
 que ars illorum una esse vi-
 detur. Ex quibus non ob-
 scurum est, quid conjicere
 relinquatur. Neque enim
 omnino artem esse dico,
 quam ne esse quidem cer-
 tum sit. Nam quid tandem?
 Arithmetica una est et ea-
 dem; et bis duo apud nos
 pariter et apud Persas, qua-
 tuor sunt; et convenit de
 his inter Graecos pariter et
 Barbaros: Philosophias vero
 multas ac diversas videmus;
 et neque principia omnium,
 neque fines consentire.

- p. 857. ΤΤΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.
- p. 858. ΠΑΙ'. Καὶ μὴν καὶ ρ) τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ 28 τι ς) κατὰ ταύτας ἀσὺμφωνον ς) εἶη, καὶ παρῆλθοι ε) τις συγγνώμης ἀξιώσας ι), ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἶη ι). φιλοσοφίαν δὲ τίς κ) ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων γ); μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὄρῳ καὶ ἡπειρον οὔσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φι-
- 29 λοσοφία μία. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίνεται τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προκειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦ-
- p. 859. το, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλ-

p) Καὶ μὴν καὶ] „Sic Fl. Non adest καὶ posterius in aliis.“ Κατὰ μὴν τὰς μὲν etc. conj. Seager. non video quamobrem. q) τι] „τις Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τις.“ ς) ἀσὺμφωνον] „ἀσὺμφωνος Fl.“ ε) παρῆλθοι] παρῆλθη 3ο11. ι) ἀξιώσας] „ἀξίως ἵσται Fl.“ η) προσδεκτέος εἶη] „Tria haec absint a Fl. et merito. Vid. nott.“ Προσδεκτέος conj. Jens. probante Seagero. κ) δὲ τίς] δὲ τις siue interrogationis nota Edd. vet. quem errorem Reitz. correxit. Τίς ἂν ὡς mallet Bel. γ) ὀργάνων] ὀργανικῶν corrigi vult Seager. Cf. Adnot.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae verita-

tis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.* Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est cunctum in

λον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν ²⁾ εἶναι, p.859.
 τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. Ἡ μὲν 30
 τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσει καὶ ἐν
 βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταῦτα ³⁾, καὶ ὡσαύτως. καὶ
 οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλοις μὲν τοὺςδε, ἐτέρως δὲ τοὺς ⁴⁾, πα-
 ρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοι ⁵⁾ τινες ⁶⁾, οἷον ⁷⁾
 Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ
 πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, καὶ συμφωνία ⁸⁾ τῶν
 ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κιν-
 δυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὥς 31
 δὲ καὶ τὰ ἄλλα χεῖρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης,
 πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
 μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολ-

²⁾ μίαν] „ἂν Fl. et marg. A. 1. W.“ ³⁾ ταῦτα] ταῦτα B. 3.
⁴⁾ δὲ τοὺς] „Et sic esse in Fl. adscripsit Solanus. Sed est
 et in cett. praeter B. 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺςδε B. 2.“
⁵⁾ Ἐτέρως τοὺςδε Schm. nihil monens, cur ita. Vid. Adnot ⁶⁾
 Παράσιτοι τινες] Sic Fritzsche. Quaestst. p. 195, sq. e Cod.
 Gorl. cum quo Schol. quodammodo videtur conspirare, pro
 vulg. ὡς ἔοικεν, ἐν παρῳλοῖς τινίς. ⁷⁾ οἷον] „οἱ Schol. et
 Coll.“ ⁸⁾ καὶ συμφωνία] „omisit Fl.“

diversa sententiarum, ex illo
 ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum na-
 tura illud, cujus una non
 sit perceptio. Quod enim
 disputatur, Quid deorum
 potius illud sit? et nun-
 quam in uno aliquo conve-
 nitur; illud ipsam tollit ejus,
 de quo quaeritur, substan-
 tiam. Verum non ita se ha-
 bet Parasitica: sed inter
 Graecos pariter ac Barbaros
 una est, et circa eadem eo-
 dem modo *versatur*: neque
 est, ut dicat quisquam, ali-
 ter hos, aliter vero illos pa-
 rasitari: neque sunt, ut vi-

detur, Parasiti quidam, qui,
 velut Stoici aut Epicurci,
 decreta habeant diversa, sed
 omnibus respectu omnium
 est consensus aliquis et con-
 venientia actionum pariter
 ac finis. Itaque, quantum
 mihi videtur, Parasitica for-
 te hoc respecta etiam sa-
 pientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his
 dixisse mihi videris. Verum
 quantum ad reliqua etiam
 deteriore esse tua arte Phi-
 losophiam, quomodo demon-
 stras?

Par. Igitur illud primum
 dicendum est: Philosophiam

p. 86o. λοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μῆχρὶ γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΤΧ. Καὶ τίνας αὖ ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζοντας;

ΠΑΡ. Οὐς τίνας μέντοι, ᾧ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲ, ὡς f) κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐκτεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΤΧ. Οὐ, μὰ τὴν Δί', ᾧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ, οὐς τίνας καὶ εὐροις g) εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὡ γένναϊς, αὐ μοι δοκεῖς ἀνήσους εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους· ἐπεὶ πάντως αὖ καὶ ἐπιγνώμαι, οὐς τίνας λέγω, δύναίω.

ΤΤΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὴν Ἡρακλίᾳ, ποθᾷ δὴ ἀκούειν, τίνες εἰσὶν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ h) καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν i) ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, 32 καὶ οὐς ἥκιστα οἶτε. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἡκέ ποτε

f) ὡς] „abest a Fl. Αἴτω Pell. (et Gess.) pro κατὰ.“ Kai Guyot. conj. satis probabiliter. g) καὶ εὐροις] καὶ εὐρης Gori. et 5011. probante Del. cui etiam αὖ εὐροις placeret. h) δείξω καὶ] „Utrumque omittit Fl.“ i) ὧν] ὡς legit et vertit Gess.

nemo unquam Parasitus ad-
amavit: Parasiticam vero
appetisse, multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc
diem appetunt.

Tych. Et quos dicere pos-
sis Philosophos, parasitandi
studiosos?

Par. Quos nimirum tu
quoque, Tychiade, cum bene
noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitude
quaedam illis inde, non ho-
nos accedat.

Tych. Non, ita me Jupi-
ter, Simon: sed vehemen-

ter dubito, quos inventurus
sis.

Par. Videris mihi, vir
optime, non audisse eos, qui
vitas illorum scripsere, alio-
quin omnino posses, quos
dicam, agnoscere.

Tych. Verum cupio, me-
hercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam,
et recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur,
praestantissimos, et quos tu
minime putes. Igitur Ac-
schines quidem Socraticus
ille, qui longos illos urba-

εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναίτο δι' αὐτῶν p.860.
γνωσθῆναι k) Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην
ἀναγκοῦς, καὶ δόξας ἡυδοκιμηκέαι l), λοιπὸν ἐκάθητο ἐν p.861.

Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σακράτους διατρι-
βαῖς ἐρῶσθαι φράσας. Τὶ δέ, καὶ Ἀριστίππος ὁ Κυρη- 33
ναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοι φιλοσόφων;

ΤΤΧ. Καὶ πάνν.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον δι-
τριβὲν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν
ἀμίλει τῶν παρασιτῶν αὐτὸς ἡυδοκίμει m) παρ' αὐτῷ· καὶ
γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς n) τὴν τέχνην εὐφυΐας·
ὥστε τοὺς ὀψοποιοῦς ὁσημέραι ἐπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διο-
νυσίος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ 34
καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν o) ὁ
γενναϊώτατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν p) ἐπὶ τού-
τῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ πα-
ρασκευῆν ὑπὸ ἀφύτας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικέ-
μενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐθις

k) γνωσθῆναι] γνωσθῆναι conj. Seager. Vid. Adnot. l) ἡυδο-
κιμηκέαι] Sic cum Solano scripsi pro vulg. εὐδοκ. et mox
iterum in eadem cussaa. m) ἡυδοκίμει] Iterum cum Solano
correxī vulg. εὐδοκ. n) πρὸς] εἰς 3011. et Gori. o) ὑμῶν]
p) Et sic Edd. vett. p) εἰς Σικελίαν] ἐν Σικελίᾳ 3011.

nosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos fe-
rens, in Siciliam, ut per
illos, si posset, Dionysio
Tyranno innotesceret; le-
ctoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo
tempore in Sicilia, parasitans
Dionysio, desedit, lon-
gum valere jussis Socratis
disputationibus. Quid vero,
Aristippus Cyrenaeus non
de nobilibus tibi videtur
Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eo-
dem tempore versabatur Sy-

racusis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasito-
rum princeps apud illum au-
diebat: et erat sane praeter
ceteros ingenio ad eam ar-
tem apto: adeo ut coquos ad
ipsum quotidie mitteret Dio-
nysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout di-
gnum erat, ornasse artem
videtur. At Plato ille vester
praestantissimus, venit et
ipse quidem hoc consilio in
Siciliam: cum vero paucis
diebus parasitatus Tyranno
fuisset, illa parasitatione,
quod satis ad eam ingenii

- p. 861. δευτέρῳ σιόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν
 p. 862. ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίᾳ ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφο-
 ρὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νε-
 κίου.

ΤΤΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

- 35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστοτέλους δὲ ὁ μου-
 σικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νη-
 λέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θα-
 νάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπι-
 36 στασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μό-
 37 νον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν,
 ὥσπερ ἦν, παρασιτία q) σπουδάσαντας ἐδείξα. παράσιτον
 38 δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθιλήσαντα. Καὶ μέντοι
 εἰ ἔστιν εὐδαιμον τό μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, -μηδὲ ῥιγοῦν,
 ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους
 μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι),
 παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς
 τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλόσοφῳ ὁμοίος.

q) παρασιτία] „Ita cum puncto subscr. Par. Fr. (et B. 3.)
 Sine eo cett. Περὶ οὐκ V. 2.“ r) εὕροι] εὕρη 3ο11.

non haberet, excidit: atque
 Athenas regressus, ubi mul-
 to se labore ad eam rem pa-
 raverat, altero cursu denuo
 navigavit in Siciliam; coe-
 natusque paucos dies propter
 inscitiam excidit: similisque
 videtur illa, quae Platoni in
 Sicilia evenit calamitas, cladi
 ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac
 de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum
 Aristoxenus Musicus, vir
 memorabilis, qui et ipse
 Parasitus fuit Nelei. Jam
 Euripidem Archelao ad mor-
 tem usque parasitatum esse,

et Anaxarchum Alexandro,
 omnino nosti. Aristoteles
 vero inchoavit tantum, ut
 reliquas artes, ita et Para-
 siticam. Ergo Philosophos,
 ut res orat, Parasiticae vitae
 operam dantes, ostendi: Pa-
 rasitum vero nemo dicere
 potest, philosophari qui vo-
 luerit. Jam si beatum est
 non esurire, neque sitire,
 neque rigere; haec nulli ad-
 sunt alii, nisi Parasito. Ita-
 que Philosophos quidem ali-
 quis multos et rigentes in-
 veniat, et esurientes: Para-
 situm vero non inveniat;
 aut ille non fuerit Parasitus,
 sed infelix aliquis aut men-

ΤΤΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ δια- p. 863.
φέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπα- 39
δεικνύεις,

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' ε) αὐτοῦ πολέμου. ἐν δὲ
τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ
τούς ἔχοντας ταύτας, ὅποιοί τινες εἰσὶ. πρότερον δέ, εἰ δο-
κεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες αὖ
εἰεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ
κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΤΧ. Ὡς ε) οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀν-
δρῶν· καὶ ἔγωγε πάλας γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν, ποῖος
αὖ εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζης, μηδὲ τὸ πρῶγ- 40
μὰ σοι δοκῇ u) χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ'
ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβε-
βληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξεῖναι, καὶ μὴ
περιορᾶν ἔξω δηουμένην x) τὴν γῆν· τὸν σιρατηγὸν δὲ πα-

- a) ὁ δ' ε) Sic B. 1. 3. In reliquis δ δ'. ε) Ὡς] deest in Gorl.
et 3011. haud improbante Belino. u) δοκῇ] „δοκεῖ male Fl.“
x) δηουμένην] Sic 3011. et Gorl. et hinc Schm. monente
Belino pro vulg. δηουμένην.

dicus mortalis, aut Philoso-
pho similis.

Tych. Satis ista. Sed mul-
tum etiam praestare Philoso-
phiae ac Rhetoricae Parasit-
icam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime,
tempora vitae hominum, al-
terum pacis, arbitror, alte-
rum vero belli. In hisce
vero necesse omnino est,
manifestas fieri artes, ear-
umque professores, quales
sint. Prius autem, si vide-
tur, consideremus tempus
belli, et quales maxime vi-
deantur tum privatim sibi,
tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non medio-
cre certamen virorum de-
nuncias! et olim intra me
rideo equidem, qualis sit col-
latus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis
admireris, nec ludibrio tibi
dignāres videatur, age, apud
animum ipsi nostrum finga-
mus, nunciatum subito, ho-
stes irruptionem in patriam
nostram fecisse, necessita-
tem autem postulare, ut con-
tra ipsos erumpamus, nec
agros vastari extra patia-
mur: imperatorem ad nu-
meros vocare, quicumque
militari sunt aetate, et ve-

- p. 863. *παγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ*
δὴ χωρεῖν γ) τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους
τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀπο-
δύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι,
p. 864. *γυμναῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὧ γενναῖε,*
καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν
αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικό-
τας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ,
καὶ μάχην σταδαιάν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύ-
ματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους,
41 *ὥσπερ ἐκείνους, τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρῃ δὲ*
πάλιν μεταβάς τὸν παρασίτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ
ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς. καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς; οὐ μέ-
λας δέ, οὐδὲ λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ
προσείκειν) ἔπειτα θομοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς,
μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότε καὶ θῆλυ
ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν
γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰς) ἀποθάνον
42 *καλῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ α)* ταῦτα εἰπάζειν, ἔχοντας αὐτῶν πα-

γ) χωρεῖν] „χορεῖν male J. et V. 2. nec non A. 2. 2) καὶ εἰ]
 „εἰ καὶ FL.“ Deinceps ἀποθάνη Joll. 3) δεῖ] „resistit. ex
 J. et V. 2. Δὴ ceti. male.“

nire sano reliquos, in his
 vero etiam Philosophos quos-
 dam, et Rhetoras, et Para-
 sitos. Primo igitur illos
 exuamus. Oportet enim,
 qui armandi sunt, primum
 nudari. Inspice vero viros,
 o bone, singulatim, et pro-
 ba corpora. Quosdam igitur
 illorum prae indigentia vi-
 debis tenues et pallidos hor-
 ridosque, quasi jam saucios in
 acie relictos. Certamen qui-
 dem, et pugnam statariam,
 et impressionem, et pulve-
 rem, et vulnera, nonne ri-
 diculum fuerit dicere, per-

ferre posse homines, quales
 illi sunt, refectione qua-
 dam indigentes? Vide au-
 tem contra in alteram par-
 tem transgressus Parasitum,
 qualis appareat. Nonne iste
 multum primo corporis ha-
 bet, et colore est jucundo?
 neque niger neque albus,
 quorum alterum mulieri,
 servo alterum convenit. De-
 inde animosus, vultu, ut
 nos, minaci, et sanguine re-
 pletus: non enim honestum
 est oculum timidum et esse-
 minatum ferre in pugnam.
 Nonne talis et pulcher fue-

ραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἶπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥη-ρ. 864. τῶρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο δ), p. 865. φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΤΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῆς) μέ-τριον. λέγε δὲ ὁμως d).

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξηλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, οἷοι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο e) εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Λισχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθύς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέ-λεσαν Ἀθήνησιν αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς f) εἶγε τις καὶ ἄλλος g) Ἀθηναῖος κατὰ ταῦτα h) ἐπολέμει, καὶ κεί-

- b) παρετάξατο] „recepī ex J. V. 2. G. et marg. A. 1. παρε-
δξατο ceu.“ c) ὑπισχνῆ] „ὑπισχνῆ Fl. et marg. A. 1. W.“
d) λέγε δὲ ὁμως] Sic formata et collocata verba praebet
margo A. 1. W. cujus auctoritatem. non invito Reitzio, secuti
sunt Wiel. Bel. et Schm. Vulgo enim legebantur haec: Λέγω
δὲ ὁμως, et adscripta quidem sequentibus Parasiti verbis. e)
διὰ τοῦτο] διάτορον conj. Jacobs. κατὰ τοῦτο Fritzsch.
Quaest. p. 196. cum Tacito (Histor. I. 6.) interpretans: cui
neque vox ad hanc formam esset. Vitio certe aliquo laborare
hunc locum et ego facile Solano credo. f) ὡς] καὶ legi vult
Jacobs. Act. Monac. Tom. II. p. 443. Aliter totum locum
constituit Guyet. quem vide in Adnou. g) ἄλλος] „ἄλλως
V. 2. male.“ h) κατὰ ταῦτα] Vulg. κατ' αὐτὰ. Sed Fl.
καὶ ταῦτα, quod vestigium genuinae lectionis secutus correxi

rit, dum vivet miles, et pul-
cher, si pulchre moriatur?
Sed quid opus est conjectu-
ris ista effingere, cum ipsa-
rum rerum habeamus exem-
pla? Ut enim simpliciter
dicam, in bello, quicumque
usquam fuerunt Rhetores vel
Philosophi, parum extra mu-
ros progredi non sunt ausi;
si vero quis etiam coactus in
aciem prodit, hunc ajo or-
dinibus desertis refugiasse.

Tych. Ut mira omnia, et

mediocre nihil promittis!
Dic tamen.

Par. E Rhetoribus ergo
Isocrates tantum abest, ut in
proelium progressus unquam
sit, ut neque in tribunal es-
cenderit prae timiditate;
opinor neque vocem illi ob
id ipsum suppeditasse. Quid
porro? Nonne Demades, et
Aeschines, et Philocrates
prae metu, denunciato sta-
tim Philippi bello, et pa-
triam et se Philippo prodi-

- p. 865. *τος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἱ γε δοκοῦντες ἀνδρείότεροι i), καὶ κ) ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδοροῦμενοι τῷ Φιλίππῳ, τίποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ*
 p. 866. *ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι ἐκάθηντο l) παρ' αὐταῖς, ἤδη πολιιορκοῦμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 De- φαιότατος m) αὐτῶν, ὅτ' αὐτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 mosth. χῶς, Φίλιππος γάρ ὁ Μακεδόνων n) ὀλεθρος, ὅθεν οὐδὲ
 Phil. III. *ἀνδράποδον πρίατο τίς ποιε,“ τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν*
 P. 92. *Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν*
 Vol. I. *εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα*
 Dind. *πρότερον δειήκουσας οὐδενός, πάνυ γνῶριμα ὄντα, οὐχ ὅπως**

ita, ut etiam *Guyetus* voluerat. i) ἀνδρείότεροι.] „recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.“ k) καὶ κ) Sic *Ald.* utraque. In eett. omnibus est καὶ. l) ἐκάθηντο.] Sic e *Gorl.* et 3011. auctore *Belino*, correxit *Schmiederus* vulgatum καθηντο. m) κορυφαιότατος.] Sic 3011. 2954. et *Gorl.* non reluctantis *Belino* pro vulg. κορυφαῖος. Sic idem noster Quom. Histor. Conscr. c. 34. licet ipse hunc Superlativum damnasse videatur Soloeec. c. 5. ubi vid. not. n) Μακεδόνων.] Μακεδῶν malent, *Solano* innuente, *Bel.* et *Schäfer.* ad *Demosth.* Aunott. Tom. I. p. 570. Μακεδῶν ἄν *Valcken.* Distr. de Phil. p. 273. Cf. *Wytttenbach.* Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 78.

derunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus

non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae jam obsessi, sententias quasdam et consultiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, unde neque servulum quis emat*; progredi ausus in Bocotiam, ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista

Ἀθηναίους, ἀλλὰ Θοράξι καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κά- p. 866.
θαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ 43
λόγους λέγειν ἡσυχότες, ἀρετὴν δὲ ο) οὔ. τί δὲ περὶ τῶν
φιλοσόφων λέγεις; αὐ γὰρ δὴ τούτους, ὥπερ ἐκείνους, p. 867.
ἔχεις p) αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀν-
δρίας q) ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς
ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δει-
λότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ r) οὕτω. πρῶτον μὲν,
οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν s) ἔχῃ φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευ-
τηότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογέ-
νης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Διοσχίνης,
καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὐδὲ t) εἶδον
παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πό-
λει u) μάχην ὁ σοφὸς ἀνὴρ Σακράτης, φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ

o) δὲ] καὶ B. 3. in qua totus hic locus corruptus. p) ὥπερ
ἐκείνους ἔχεις] Alio ordine, qui praestantior visus Belino,
3011. ἔχεις ὥπερ ἐκείνους, et sic Schm. quoque. q) ἀνδρίας] 3011.
Cf. De Salt. c. 12. et Hermot. c. 7. ibique Varr. Lectt. r) δὲ] δὴ vulgo. Necessario correxi, monente etiam
Fritschio Quaestat. p. 196. quod confusionis genus saepissime
jam a nobis per hos libros notatum. s) ὅστις εἰπεῖν] „εἰ-
πεῖν ὅστις FL“ Belinus conj. ὅστις ἂν εἰπεῖν vel ὅστις εἰπεῖν ἔχη.
t) οὐδὲ] Sic Gori. 3011. Bel. Schm. pro vulg. οὔτε. u) ἐν

prius a quoquam audisti, quae
sint notissima, non dico
Atheniensibus, sed Thraci-
bus ac Scythis, unde purga-
mentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi
Rhetores, et verbis facien-
dis exercitati, ad virtutem
non item. Quid vero ais de
Philosophis? neque enim
sane habes, quod hos, quem-
admodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychia-
de, de fortitudine disputan-
tes quotidie, et virtutis no-

men conterentes, multo
etiam timidiore oratori-
bus apparebunt mollioresque.
Considera vero ita. Primo
non est, qui nominare queat
Philosophum in proelio mor-
tuum. Aut enim plane non
militarunt, aut, si milita-
runt, fugerunt omnes. An-
tisthenes quidem, et Dioge-
nes, et Crates, et Zeno, et
Plato, et Aeschines, et Ari-
stoteles, et omnis illa turba,
ne viderunt quidem aciem.
Solutus vero ausus progredi in

p. 868. τῆς Παύρηθος x), εἰς τὴν Ταυρείου παλαιστράν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειώτερον ἰδόνκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεδόμενον ὀαρίζειν γ), καὶ σοφισμάτια προβάλλειν ε) τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ α) μάχεσθαι.

ΤΤΧ. Ὡς γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοῦ καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖ χαριζόμενος τῇ σεαυ-
44 τοῦ τέχῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πο-
λέμῳ, καὶ α) λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέ-
σθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος b) Ὀμή-
ρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις c) οὐκ ἐπίσταται
p. 869. παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὁ

τῇ πόλει.] ἐπὶ Δηλῷ conj. Palm. ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ Gesn. Bel. Heindorf. ad Platon. Charm. in εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, deleta voce μάχην, Guyet. εἰς τὴν Ἀμφιπόλειος μάχην Menag. ad Diog. Laert. II, 22. x) ἐκ τῆς Παύρηθος] suspecta fuerunt Heindorfio l. I. γ) ὀαρίζειν] Vulg. ὀραίζειν. Sed ὀαρίζειν Cod. G. et marg. A. 1. W. Unde certissima conjectura fecit Graevius ὀαρίζειν. z. προβάλλειν] „παράβάλλειν marg. A. 1.“ α) Σπαρτιάτῃ] σπαρτῷ conj. Kuster. α) καὶ] suspectum Gesnero, haud, opinor, immerito. b) οὐδεὶς ἀνήκοος] οὐδεὶς μὴ ἀν. conj. Marcil. ἀνηκοὺς Solan. οὐδ. οὕτως ἀν. Fritzsch. Quaest. p. 196. et ante eum jam Seager Diar. Class. Vol. XIX. p. 24. bene quidem omnino, at vereor, ut necessario. c) ὅστις] „Sic Fl. B. 1. Par. aliaque. “Ὅς J.“ Sic etiam Gori.

pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palae-
stram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanus se-
dentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, et argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audi-
vi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis

incessere. Itaque non vide-
ris mihi quidquam tuae arti
condonans contra illos men-
tiri. Sed, si videtur, age
jam et tu, Parasitus in bello
qualem se praestet, dicito:
et an omnino antiquorum
quisquam Parasitus fuisse
dicatur?

Par. Atqui nemo, amice,
Homerum non audivit, etsi
aliarum omnium rerum rudis
sit: nemo ergo est, qui ne-
sciat, apud illum praestantis-

τε γὰρ Νέστορ ἐκείνος, οὐ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ p.86g.
 λόγος ἀπέρρχει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ
 οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ d) ἰδὸκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γεν-
 ναιότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν
 Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσ-
 περ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἰάντας εὐχεται γενέσθαι
 αὐτῷ e), οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐαλωκέναι τὴν
 Τροίαν, εἰ τοιούτους, ὅποῖος ἦν οὗτος ὁ f) παράσιτος, καί-
 περ γέρων ὦν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα
 τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον g), παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως
 λέγει.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐπω γε μὴν p.87o.
 δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄνδρι τῷ Ἀγαμέμνονι 45
 παράσιτοι ἦσαν.

ΠΛΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

ΤΤΧ. Ποίων;

d) ὅσπερ] „Sic Fl. Ald. Fr. Salm. ὥσπερ B. 1, et 2. (et 3.)
 J. Par. Hag.“ Tacite Schm. ὥσπερ, nescio an inconsulto. e)
 αὐτῷ] αὐτῷ vet. Edd. quod nihil inoneus correxit Reitz.
 f) ὁ] abest a Gorl. g) ἔγγονον] ἔγγονον corrigendum censuit
 Solan.

simos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: et neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat e corpore praestantissimus et justissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque et admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troja, si tales, qualis hic

Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

Tych. Quorum?

p. 870.

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλείων ἡ δέπας ἰ) αἰεῖ

Hom.

"Ἐστῆχ', ὥσπερ ἐμοί, πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι κ).

II. IV,

262.

ἐνιαυθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλείον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
 τήριον διαπαντὸς λ) πλήρης εἰστήκει μ) τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ
 μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι β, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δε' ὅλου ν) τοῦ
 βίου μόνῳ συνδαιπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, οὐχ ο) ὥσπερ
 τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς καλουμένοις ρ).
 τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορι,
 Hom. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον q', φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιοθέντια
 II. VII, ὅψε τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δαίπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ ὁ
 312. Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδαιπνοῦν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς φησι.
 Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα
 τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνο-
 νος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἀνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ

h) πλείων] Sic Solan. ex Hom. pro vulg. πλείον. i) δέπας] δέπα Bip. et Schm. per errorem. κ) ἀνώγοι] ἀνώγει Gorl. et 3011. quod eo usque placuit Belino, ut etiam in Homero soloecisimum, quem dicit, vulgatum corrigi juberet. λ) δια-
 παντὸς] Sic A. 1. et 2. In cett. διὰ παντός. μ) εἰστήκει] Sic 3011. Bel. Schm. pro vulg. ἐστήκει. ν) δε' ὅλου] „Quae-
 dam διόλου.“ ο) οὐχ] „recite Fl. Par. Bas. Oux J.“ Quod
 praemissum vulgo erat ἀλλ', monente Fritzsche Quaeestst.
 p. 154. auctore Codice Gorl. plane expunxi, Schmiederus ut
 suspectum notaverat. ρ) καλουμένοις] Sic J. et Gorl.
 vulg. προσκαλ. q) ἄγον] „Sic. Fl. et Hom. ἄγον Edd.
 cett.“

Par. — Tibi pocula sem-
 per

Plena steters, velut mihi,
 si potare luberet.

Hic enim plena semper po-
 cula dixit, non quo pocu-
 lum perpetuo plenum stete-
 rit Idomeni, et pugnanti et
 dormienti; sed quod ipsi per
 totam vitam liceret soli coe-
 nare cum rege, non ut reli-
 quis militibus, qui certis
 modo quibusdam diebus vo-
 carentur. Ajacem enim so-

litaria contra Hectorem pu-
 gna praeclare defunctum,
 Ad divum, ait, Agamemnona
 ducunt, honoris causa coe-
 nae regis adhibendum. Ido-
 meneus vero atque Nestor
 coenabant cum rege quotidie,
 ut ipse ait. Nestor vero Pa-
 rasitus mihi videtur regum
 maxime artifex et bonus
 fuisse, nec enim coepisse
 artem in Agamemnone, sed
 superiori tempore in Caeneco
 et Exadio: videtur autem

Ἐκασθίου· δονεῖ δὲ οὐδὲ ἂν παύσασθαι r) παρασσιῶν, εἰ p. 870.
μή s) Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

TTX. Οὐτοσί μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ
ἄλλους τινὰς οἴσθα, πειρᾷ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ p. 871.
Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων 46
Ἑλλήνων φανλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα,
κατίας ὦν; ἐγὼ γὰρ αὐτὸ αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως
τικμαρῆσθαι τοῖς ἐργοῖς αὐτοῦ χεῖρω t) εἶναι· τὸν τε γὰρ
Ἔκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἶσω
μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσα, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναὺν ἤδη
καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτηνον αὐτῆς οὐχ οἱ φανλό-
τατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν
ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε
τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ
Διὸς υἱόν u), ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ
οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἔκτορα Ἀχιλλεὺς

r) ἂν παύσασθαι.] In prioribus omnibus ἀναπαύσασθαι.
Sed desiderabat sententia particulam ἂν, et ἀναπαύσασθαι, quod
semper et natura sua vim habet requiescendi viresque debili-
tatas colligendi et restaurandi, incommodissimum est h. l.
Sic in promptu erat emendatio, quam neminem facile credo
fore, qui jure quodam damnet. s) εἰ μή.] Addiderant olim
καὶ, excepta Pl. quae illud omittit. Etiam Schm. pro suspecto
Incluserit uncia. t) χεῖρω.] χεῖρωνα Pl. u) τὸν τοῦ Διὸς
υἱόν.] τὸν παῖδα τοῦ Διὸς δοίη.

nec desisse parasitari, nisi
mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem prae-
clarus Parasitus. Si vero
alios etiam nosti, tenta di-
cere.

Par. Quid ergo, Tychia-
de, nonne etiam Parasitus
Achillis fuit Patroclus, isque
nec ullo Graecorum aliorum
deterior, neque mente neque
corpore, licet esset adhuc
juvenis? Etenim nec ipso il-
lum Achille deteriore esse,
ex operibus illius intelligere

mihī videor. Hectorem enim
perruptis portis, ad naves
intra vallum pugnantem hic
expulit, et navem Protesilai
jam ardentem restinxit: licet
vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teu-
cer Telamonis filii, miles
alter egregius, alter sagitta-
tor: ac barbarorum quidem
interfecit multos, in his vero
etiam Sarpedonem Jovis fi-
lium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum
ipsum Hectorem Achilles in-

p. 871. ἀπέκτανεν, εἰς ἓν; καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεῖα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊώτατος Ἐκτωρ προσπίπτων x) τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ y) τοῖς οἰκέτοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

TTX. z) Τίνας δὴ ταύτας;

Hom.
II. XVI,
847.
p. 872.

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες x' a) αὐτόθ' ὅλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δα-
μέντες

47 TTX. Ταῦτα μὲν ἱκανά b). ὅτε δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλεῖως, περὶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ᾧ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

TTX. Θαυμαστά λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐκῶν·

Hom.
II.

XXIII,
83.

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι c) ὅστις, Ἀχιλλεῦ,
x) προσπίπτων] καὶ προσπ. 3011. quam particulam, monente Belino, recepit Schm. quo jure, non capio. y) αὐτοῦ] αὐτοῦ sola, quantum vidi, B. 3. z) TTX.] „Alerat persona TTX. et seq. IIAP. in Edd. Adjeci ex Jonsio.“ a), x') Sic omnes Edd. vett. pariter ac Codd. Luciani. Sinistre itaque Solanus, ex Homero, ut ait, ἀν' restituit, et sic restitutum receperunt Reitz, et recentt., quum vice versa x' non solum in Luciano servandum, sed etiam Homero ipsi restituendum esset. b) ἱκανά] ἱκανόν 3011. c) τιθήμεναι] „recte Salm. et Hom. Τιθέμεναι Edd. cett. male.“

terfecerit solum solus, et ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum redatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me contra arma tulissent, Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere,

Par. Ipsum, Tychiade; Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐγράφημεν ἐν ὑμετέροις d), δόμοις. p. 872.
καὶ πάλιν ὑπερβὰς e),

Καὶ νῦν f) με δεξιμένους, φησιν g), ὁ Πηλεὺς.

Ἐρεφεν ἐνδυκίως h), καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, Ibid.
τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τῶν φίλων ἐβούλετο τὸν
Πάτροκλον λέγειν, οὐκ αὖ αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλευ-
θερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τῶν φίλων λέγει θεράπον-
τας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρα- p. 875.
σίτους δηλονότι· ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενείως καὶ
αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε
τῶν παρασίτων i). ἀκῶπει δὲ ὅτι καὶ ἐγκαυχᾶτο τὸν μὲν Ἰδο-
μενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον k) Ἀρήϊ,
Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀρι- 48
στογείων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης
φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμόδιος; τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἐραστὴς;

d) ὑμετέροις] ἐμετ. 3011. cum B. 3. e) ὑπερβὰς] Sic
vere 3011. ὑποβὰς inarg. A. 1. quod. depraevatum ex ὑπερβὰς
geniuit vulgatum ἀποβὰς. Vult Parasitus, verba quaedam Pa-
trocli, quae in Homero leguntur, quae quidam praetermitti.
Cesnerus ἀποβὰς reddiderat: jam discendens. f) καὶ νῦν]
„Sic Edd. omnes. Ἐνθα ex Hom. adlevit Cesn.“ Liberius ver-
ba poetae Parasitus pronuntiat, ut mox ἔρεφεν pro eo quod in
Homero est, ἔρεφεν γ'. g) φησιν] Sic vulgo omnes, praeter
Bip. ubi φησι, quem errorem etiam suum fecit Schm. h) ἐν-
δυκίως] Ibidem B. 1. i) οὕτως — παρασίτων] Haec verba
absunt in Gori. k) ἀτάλαντος] „ἀτάλαντος ora A. 1. W.“
ἀτάλαντος B. 3.

Verum una, ut vestris
una sumus aedibus alti.
Et rursus, transgressus,
Hic me susceptum, in-
quit, Peleus
Et studioso aluit, iussit-
que tibi esse ministrum:
hoc est, Parasitum. Si enim
amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset
Ministrum; liber enim erat
Potroclus. Quos ergo vocat
Mimistros, nisi hos, qui ne-
que servi essent, neque ami-
ci, nempe Parasitos? Qua

ratione etiam Merionem Ido-
menci et ipsum Ministrum
nominat: cum sic, puto,
tum vocarentur Parasiti.
Vide autem, quam hic etiam
Idomeneum, Jovis qui filius
esset, non dignetur vocare
Martē aequiparandum, sed
Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne et Ari-
stogiton, plebejus homo et
pauper, ut ait Thucydides,
Parasitus erat Harmodii?
Quid vero? nonne idem
etiam amator? Aequum enim

- p. 873. ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἔραστοι τῶν τρεφόντων εἰ-
 σιν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τῇ Ἀθηναίων πόλει
 τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 1) καὶ νῦν ἐστῆκε
 χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ,
 49 τοιοῖδε m) ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ
 ποῖόν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον
 μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστάποισήσάμενος ἐξεισιν ἐπὶ τὴν παρὰ
 p. 874. ταξίν, καθάπερ καὶ ὁ n) Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν
 ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν ἐστιάσει ο), καὶ p) εὐθὺς ἄμα
 ἔω μάχεσθαι θέοι q) καὶ ὅν ἄλλος στρατεύεται χρόνον ὑπὸ
 θεοῦς, ὃ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει τὸ κράτος, ὃ δὲ θωρα-
 κιον ἐνδύεται, ὃ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου
 τρέμει, οὗτος δὲ r) ἐσθλὴ τότε μάλα παιδρῶ τῷ προσώπῳ,
 καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται. ὃ δὲ
 τρέφων αὐτὸν s) ὁπισθεν ὑποκρίσσεται τῷ παραδίτῳ, κακίᾳ

1) ἀφείλετο] „Nil mutare Edd. addidit Solan.“ m) τοιοῖδε] τοιοῦτοι 3011. n) καὶ ὁ] absque a Gorr. o) ἀλλ' ὅν — ἐστιάσει.] Haec sic. refngi vult Bol., ἀλλ' ὅν δὲ ἐν πολ. μ. φ. ἐστιάσει, qua emendatione nullo pacto est opus. Nec placet cum Guyeto verba, ὅν ἐν πολ. μάχεσθαι φησιν, pro glossemate haberi, quibus aegre carere possumus. p) καὶ] Sic placebat vulgatum καὶ corrigere, pro quo Guyet., Solan. et Gern. voluerant κἄν, melius etiam Perizon. et καὶ, q) θέοι] θεοί 3011. r) εὐθὺς δὲ] „εὐθὺς de emendat Gern.“ Absit haec emendatio. Nihil hoc. anacalutho apud nostrum frequentius. s) αὐτὰρ] αὐτὸν A. 2.

est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Ili ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti. Tu vero qualem suspiciaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem

in proelio pugnare iubet, cum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoquo tempore milites alii praemetu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metnenda suspicans tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, est post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,

τος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῇ σάκει κα- p. 874.
λύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφαισμένων, γυμνῶσας ἑαυτὸν, τοῦ-
τον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτὸν. 50
Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι ι) παρὰσιτος ἐν πολέμῳ η), οὐκ ἂν ἐπ'
αὐτῷ δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυρθείη, με-
γάλην τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατα-
κειμένῳ· ὥς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παρα-
κειμένον, ξηρὸν, ῥυπαῖον, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προ-
τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν κα-
ταφρονήσῃ τούτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς x) αὐτῆς
οὕτω κακοδαίμονας ὄρων; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς y)
καὶ κδητάς ὄρων ἀνδρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν
ἀποροῦσαν συμμαχῶν, τοὺς ἐν τῇ εἰρητῇ z) κακούργους
ἐπιλύσαι τῇ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ α) πρὸς ῥή-
τορας καὶ φιλοσόφους εἶσιν οἱ παρὰσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ p. 875.

51

- ι) καὶ πέσοι] κατεπίσσει legi vult Bel. quia κατεπίσσει 3011.
η) ἐν πολέμῳ] ἐν τῇ πολ. imprudens edidit Schm. e 3011.
ut putarat, qui Codex, tradente quidem Belino, non hic, sed
infra sub finem capitis, articulum immittit. x) ὑπασπιστάς]
„Nil mutant Edd.“ Scilicet Anonymus voluerat ὑπερασπ. quo
minime opus est. y) χλωροὺς] χλοροὺς male Hag. 1. et 2.
z) εἰρητῇ] Sic Bip. et Schm. rectius quam quod olim ha-
buerant εἰρητῇ leni spirita. Cf. Ver. Hist. II, 30. ubi vulgo in
omnibus, et Asin. c. 41. ubi saltem in Courier. Ed. asperum
invenias. α) ἐν πολέμῳ] ἐν τῇ πολ. 3011. Belino probante
sine justa causa. Supra saepius in hac formula, ubi omnino
significatur in quovis bello, omissus articulus; ut mox in con-
traria formula, ἐν εἰρήνῃ.

ut Teucrum Ajax, suo cly-
peo occultat, emissisque tel-
lis, suo nudato corpore, hunc
tegit, quippe qui hunc po-
tius, quam se, servare cu-
piat. Si vero cadat etiam
in proelio Parasitus, non
sane illius *interfecti* neque
ductorem ordinis, neque mi-
litem pudeat, magni nempo
corporis, et sicut in convi-
vio pulchre jacentis. Et ope-
rae pretium est juxta jacens
videre Philosophi, cadaver

aridum, squalidum, longam
habens barbulam, jam ante
pugnam demortuum, imbe-
cillum homuncionem. Quis
non contemnat eam civita-
tem, propugnatores illius ita
miseros si videat? Quis vero
non conjiciat, pallidos et
comatos homunciones si ja-
centes videat, civitatem au-
xiliis egentem maleficos de
carcere belli causa solvisse?
Tales quidem in bello ad
Philosophos et oratores com-

p. 875. τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴν φιλοσοφίαν, ὅσον αὐτὴ ἢ εἰρήνην πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία β).

ΤΤΧ. Οὐπὼ ξυνίημι ᾧ, τι c) ταῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὁμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγίσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια εὐ πάρεσιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μετριὸν ἔστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἔπει τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἔστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων αὐδαίς ἂν ὑποσταίῃ θηρίων

b) χωρία] σχολία (loisirs, divertissemens) vult Bel. et hic, et mox pro πόλεως χωρία. sine ullo iudicio et sensu. c) δ, τι.] Sic Reitz, et recentt. cum B. 3. in qua tamen mox πῶς circumflexum. In reliquis vult. ὅτι.

parati sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondam intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et venationes, et coenationes, loca urbis dixerim?

Tech. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in

forum quidem et ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras et gymnasia, et convivia persequitur, et ornat ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore confecti meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurren-

ὁμοσεῖον· ὃ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ p. 875.
 δέχεται ῥαδίως, μεμελητηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις κατα-
 φρονεῖν· καὶ οὔτε ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρι-
 κῶς, ἀλλὰ κἄν ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ
 παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς
 δαΐκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ
 ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἥτοι παλζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' p. 876.
 ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὔτις
 ῥῶν καὶ σκώπτων, ἢ ἀνθρώπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ
 κείμενος, εἰς γῆν d) ὀρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπό-
 ταιον ἦκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦ-
 τὸν ἔστιν, ὅσον ἐν βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, 52
 ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκο-
 ποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἑαίνον e). πρῶτον τοίνυν f)
 ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ θόξης καταφρονοῦντα,
 καὶ οὐδέκ' ἄν μίλον αὐτῷ, ὡν g) οἱ ἀνθρώποι οἶονται h).
 περὶ i) ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὐροί τις ἂν, οὐ τινας,

d) εἰς γῆν] εἰς τὴν γῆν Gori. quod non, credo, debebat Schm.
 recipere. Cf. Herodot. c. 5. ubi Πρωτέρη picta dicitur εἰς γῆν
 ὀρῶσα. e) ἐκείνῳ] „recepit ex J. Exείνον cett.“ Exείνων vole-
 bat Gesn. f) τοίνυν] „non adest in Fl.“ g) ὡν] „τί ἂν
 J. et marg. A. 1.“ h) οἶονται] „οἶωνται J.“ ὀρέγονται conj.
 Seager. Vid. Adnot. i) πέρι] deteri vult Schm. licet satia

tem feram: at Parasitus in-
 vadentes manet, et facile
 excipit, coenarum medita-
 tione edoctus illas contemne-
 re: et neque cervus illum,
 neque horridus aper percel-
 lit; sed etiamsi aper dentem
 in illum acuat, contra in
 aprum acuit Parasitus. Nam
 lepores magis ipsis canibus
 persequitur. In convivio au-
 tem Parasito quis certare
 audeat, sive jocanti, sive
 edenti? Uter magis exhila-
 rare convivas poterit? hicne
 tandem canens et dicteria
 jaciens, an homo ridens

nunquam, in palliolo accum-
 bens, dejecto vultu, ut qui
 ad funus venerit, non ad
 convivium? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Phi-
 losophus, quale canis in
 balneo. Sed age, his relictis,
 ad ipsam jam vitam Parasiti
 veniamus, ita ut istorum si-
 mul vitam inspiciamus et
 comparemus. Primo igitur
 Parasitum gloriae contemto-
 rem semper videas, neque
 curae ipsi esse, quid homines
 sentiant. Circa Rhetores au-
 tem ac Philosophos invenias,
 non quosdam, sed omnes, a

- p. 876. ἀλλὰ πάσης, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβένης. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἰσχίον *k*, ἔστιν, ἐπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον ταῦ πυρός. οἳ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν θάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαίμονως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροισι ἐπ' αὐτῷ, ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων
- p. 877. εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας *l*). ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως *m*) μισθὸν αἰεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι *n*) πρεσβύτερος ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ
- 53 οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὃ λαμβάνει *o*) Εὐροῖς δ'.

jam contra se ipsos vindicaverint *Solan. et Gessn.* *k*) αἰσχίον] αἰσχιστον 3011. et 2954. *l*) ἄλλος δὲ — μανθάνοντας] „Integer hic versus deest in *Fl.*“ Item in *Gorl.* *m*) ὁμοίως] „Et hoc deest in *Fl.*“ nec non in *Gorl.* *n*) οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι] *Vulg.* οὐκ αἰσχύνεται. *Ite* etc. Correxī corruptum locum ita, ut vestigia lectionis *Junf.* et marg. *A. 1. W.* εἴ το pro *Ite* sequeretur. Alias *VV. DD.* conjecturas vide in *Adnott.* *o*) λαμβάνει] λαμβάνει *A. 2.* Olim legebatur, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Sed verba ὅτι μισθός, quum in *Fl.* desint, in *Codd.* vero *Gorl.* et 3011. οἷον ὅτι μισθός, i. e. plane sic, legantur, ut in *Scholio* ad h. l., siue cunctatione extinxi. Omnino ad-sentitur *Fritzsche.* in *Edit. Alexandri* etc. p. 324.

superbia et gloria conteri, et non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enimvero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philoso-

phorum, qui maxime jam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipse poscat, nec erubescat, quod senex vir propterea peregrinatur et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit,

ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· p. 877. οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω q) τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὄντι r) ὀργισθῆναι. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οἰδέν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν καὶ ἥκιστα s) πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν, ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν ι). οὔτε γὰρ χρήματα ἐστὶν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οὐκίτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὡς διαφθειρομένων πᾶσα υ) ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται x)] ἐπιθυμῇ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐρδεῖα τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. 54

p) τούτους] τούτοις Reitz. quem errorem propagarunt recenti. In vet. omnibus est τούτους, ut in 3011. q) ἔξω] „ἔξωθε Pl.“ r) ὄντι] addit ἂν Bel. pro more suo. s) καὶ ἥκιστα] Priorem voculam vulgo omissam restitui e. Gorl. et 3011. probante etiam Belino. ι) λυπηθεῖν] addit ἂν Bel. pro more suo. υ) πᾶσα] Sic marg. A. 1. W. Gorl. et 3011. pro vulg. πάντα. x) ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται.] ineptissimum additamentum, e glossemate vocis διαφθειρομένων ortum; quod

quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, et iras, et invidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc

ipsi commoditatem paranto arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, (cum tamen soleant interire.) Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

Tych. Verum, Simo, victus penuria angere illum probabile est,

p. 878. ΠΑΡ. Ἀγνοῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
 ράσιτος ἐστίν οὗτος, ὅστις ἀποβαί τροφῆς. αἰδὲ γὰρ ἀν-
 δρείος ἀπορία ἀνδρείας ἐστίν ἀνδρείος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπο-
 ρία φρονῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε οὐδὲ γ) παρασίτος
 ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντας,
 οὐχὶ μὴ ὄντας. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείας οὐκ ἄλλως ε) ἢ παρου-
 σία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ
 ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἐστὶ·
 ὡς εἰ γε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τιῶς, καὶ
 οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΤΧ. Οὐκ οὐκ οὐδέποτε α) ἀπαρήσει παράσιτος τρο-
 φῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν· ὥστε οὐκ ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
 55 ἐστίν, ὅτῳ λυπηθεῖν ἂν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλό-
 σοφοι, καὶ φῆτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλεί-
 60 στους αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν
 δῇ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ

postquam sensisset Solanus, accesserunt Belin. Bip. Schm. et
 Jacobus Quaestus. Spec. I. p. 21. γ) οὐδὲ] Sic necessario cor-
 rigendum erat vulg. οὐτε, ut visum etiam Fritzsche Quaestus.
 p. 196. a quo tamen dissentio, quatenus etiam γε in γὰρ mu-
 tandum censuit. Vis limitandi et simul intendendi huic parti-
 culae propria, si usquam, hoc certe loco tenenda. ε) οὐκ ἄλ-
 λως] Priorera vocem, in Edd. vulgo omissam, restitui, Delino
 auctore, s. 3011. et Gori. α) οὐδέποτε] „οὐδέποτε Fl.“

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, et prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus parasitandi

facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic consentaneum est. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent; etiam januas firmiter

μάλα ἔρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπι- p. 878.
 βουλευσείη b) αὐτοῖς, δεδιότας c). ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
 δωματίου προστίθῃσιν d) εἰκῇ· καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέ-
 μου ἀνοιχθῇ e). γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδὲν τι
 μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ
 ἀπαιών, ἀνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ.
 φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγώ f), οὐδενὸς ὅντος δεινοῦ, p. 879.
 τόξα ἐνισκευασμένους. ζῦλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον
 ἀπιδόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει g) 56
 κατηγορεῖσθαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδί-
 κημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γὰρ τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος,
 ἀλλ' ἐαυτὸν h) ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχῃ i),
 ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδική-
 ματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς k), οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος
 εἶνα λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐὰν τι ἀδικῇ,

b) ἐπιβουλευσείη] ἂν addi cupit Bel. c) δεδιότας] „δε-
 διότες Edd. priores male.“ excepta tamen B. 1. quae recte δε-
 διότας. d) προστίθῃσιν] προσ. Gorl. Ceterum monente J.
 Seagero interpretum post εἰκῇ, nom ante, ut vulgo. Ratio est in
 proximo. e) ἀνοιχθῇ] ἐνοχληθῇ mallet Bel. f) φιλο-
 σόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγώ] φιλ. δὲ ἤδη ἐγὼ πολλ.
 εἶδον Gorl. g) ἔχει] ἔχει 3011. quod probat Bel aut etiam
 malit ἂν ἔχει. h) ἐαυτὸν] „ἐαυτῷ ora A. 1. W.“ Sic etiam
 Gorl. et 3011. i) τύχῃ] τύχη 3011. k) δὲ ὁ κακός] „Non
 habet haec tria Fl. Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός.
 Marg. A. 1. W. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem
 sumit, credo, ut saepe.“

occludere, timentes igitur,
 ne quis noctu sibi insidie-
 tur. At hic januam obdit
 conclavi temere, idque tan-
 tummodo, ne aperiatur a
 vento. Srepitus vero si noctu
 exoriatur, nihilo movetur
 magis, quam si non ortus
 esset. Et si per desertum
 eat, sine gladio iter facit.
 Nihil enim usquam metuit.
 Philosophos autem saepe ego
 vidi, telis instructos, cum
 nihil usquam esset metuen-
 dum. Clavas enim habent,

etiam cum in balneum eunt,
 aut ad prandium. Porro Pa-
 rasitus nemo accuset adul-
 terii, aut de vi, aut raptus,
 aut cuiuscunque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem
 Parasitus non fuerit, sed
 ipse se injuria afficiat. Ita-
 que si forte adulterium com-
 mittat, simul cum injuria no-
 men etiam injuriæ recipit.
 Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bo-
 nus, sed ut improbus: sic, pu-
 to, Parasitus, si quid sceleris

p. 876. αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δέ, ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὧν ὁ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ m), καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα n) γεγραμμένην.

57 TTX. ο) Ἄλλα, γῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τοῦ p) τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. q) Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονώστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσ-

1) καὶ γ] καὶ B. 1. 3. m) ἴσμεν.] Vulg. ἴσμεν. n) τινι.] „τινι Fl. cum accentu. Τινι cett. Τινι J. sola.“ ο) TTX.] „Deest hic nomen personae in Fl.“ Item in Gorl. p) τοῦ] Monitus Bipontinus Editor a Cod. 3011. et Belino, nec nou Edd. Salm. et B. 4. collatis, restituit hunc articulum, qui in sola Reitz. deerrat. q) ΠΑΡ.] „Et hanc personam omittit Fl.“ item Gorl.

committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relictā etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest

quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Jovem; vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex

ουρίας φθινήσαντας γ), τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ p. 88a.
θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέ-
στατον, φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δὲ τις καὶ δοκεῖ βίαια
τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας δ) ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλληται σοι τὰ πρὸς τοὺς 58
φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου ε). λοιπὸν δὲ, εἰ καλὸν καὶ
λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν.
ἔμοι μὲν γὰρ δοκοῦσιν *) ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαρίζο-
μενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ
τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ
δύνασαι γιγνώσκειν, ὅτι πλούσιος ἄνῃρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου u)
χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖων ἄνευ
παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς
ὀπλων αἰμιότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος
ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπει-
νός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κο-

γ) φθινήσαντας] „Sic Edd. φθίνωσ. vult Gesn.“ δ) ἀπε-
πτήσας] „Sic Edd. quas monitu Wetstenii sequor. Ἀποπτή-
σας, evolsans, dederat Gesner.“ Similiter etiam Obsopoeus:
mortuus avolasse creditur. ε) τοῦ παρασίτου] „τῶν παρα-
σίτων J. et V. 2.“ nec non Gori. *) δοκοῦσιν] δοκεῖ 2954.
u) Γύγου] „Sic Edd. omnes habere notat Solanus.“ Vid.
Adnou.

urinae difficultate interiisse,
alios in exsilio: Parasiti au-
tem mortem id genus nemo
dixerit, sed beatissimam
edentis ac bibentis. Si quis
vero etiam violenta morte
videatur finisse, ille cru-
ditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra
Philosophos pro Parasito
certatum certamen est. Su-
perest, ut dicere coneris,
An etiam honesta atque uti-
lis alenti sit ista possessio?
Nam mihi videntur tanquam
a patronis, et liberalitate

quadam pasci a divitibus; id
ipsum autem pudori esse ei,
qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis es,
Tychiade, si non potes in-
telligere, vtrum divitem, si
vel Gygis haberet aurum,
solus si cibum capiat, pau-
perem esse; et si progre-
diatur in publicum sine Pa-
rasito, mendicium videri. Et
quemadmodum miles sine
armis eo contemtor, et
vestis sine purpura, et sine
phaleris equus, sic etiam
dives sine Parasito, humilis

P. 881. σμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ.

59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὕνειδος αὐτῷ ἐστίν, ὥς σὺ φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ, δηλονότι x) ὥς κρείττονι χείρωνα· ὅπως γ) γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσitelés ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον. ὃ γε μετὰ τὸ z) κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὄρων παρσιτώτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τούτου προεσθιοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὔτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσει τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγών.

60 ΤΤΧ. Πάντα a) μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξιθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτηςτος ὦν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγί-

x) δηλονότι] cum Gesnero ad sequentia retuli, quam vulgo in Edd. comina post hanc vocem poneretur. γ) ὅπως] ὅμως conj. Seager. z) τὸ] „τοῦ Pell.“ a) πάντα] „ταῦτα Fl.“

homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo dives: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire Parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat,

hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

Τυχλ. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus ma-

στων γιγνυμνασμένους. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον β) αὐτὸ τὸ p. 881.
ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. p. 882.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, εἰάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ
ἐρωτώμενον, ἢ γ) ἀριστα δύε. φέρε γάρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σικεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ
ἄλλο ἐστὶ;

ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαί-
νεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναι μοι, πότερόν σοι δο- 61
κε διαφέρειν, καὶ προκειμένον ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς
ἴσῃς, ἢ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

b) αἰσχίον] αἰσχρὸν mallet Solan. At recte interpretatus Geske-
rus. c) ἢ] „Sic recte Fl. Par. Ald. Fr. etc. Et male J. et
V. 2. et marg. A. 1.“

ximis. Superest, ut audiam,
an non ipsum Parasiticae ho-
men turpiculum sit.

Par. Vide ergo respon-
sionem, an satis tibi videat-
ur dici, et tenta ipse vicis-
sim ad quaesita respondere,
quomodo optimum tibi vide-
bitur. Age enim, *siton* vete-
res quid vocabant?

Tych. *Cibum*.

Par. Quid autem *sikeisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

Par. Nonne igitur con-
Lucian. Vol. VII.

stat, *parasitari* nihil esse
aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est,
quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi
responde: utrum tibi videtur
praestare, et utrum propo-
sitis duobus elegeris, *navi-
gare*, an *juxta navigare*?

Tych. Equidem *juxta navi-
gare*.

Par. Quid vero, *curre-
rene*, an *juxta currere*?

Tych. *Juxta currere*.

p. 882.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;*ΤΥΧ.* Τὸ παριππεύειν.*ΠΑΡ.* Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;*ΤΥΧ.* Τὸ παρακοντίζειν.*ΠΑΡ.* Οὐκοῦν ὁμοίως ἂν ἐθέλοις d) καὶ τοῦ ἐσθίειν e)
μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

p. 883. *ΠΑΙΔΕΣ.* ἀφίξομαι καὶ ἐφ' ὅς f) καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με g) αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνης, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

d) ἂν ἐθέλοις] Sic J. V. 2. marg. A. 1. W. et Gorl. pro vulg. ἐφ' ὅς, pro quo Seager. conj. ἀνθ' ὅς ἂν. e) ἐσθίειν] „Anon. Forasan σιτεῖν, adscripsit.“ Deberet σιτῆσθαι, notat Schmied. f) ἐφ' ὅς] Vulg. sine jota subscr. g) με] „μοι FL.“

Par. Quid vero, *equitare?* an *juxta equitare?**Tych.* *Juxta equitare.**Par.* Quid autem, *jaculari*, an *juxta jaculari?**Tych.* *Juxta jaculari.**Par.* Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis, (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter?

Tych. Necesse est tibi as-sentiri. Atque in posterum ego ibi, ut pueri, mane veniam et post prandium, discendae hujus artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

p. 883.

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΟΝ.

*Anacharsis Scythia, advena Atheniensis, cum Solone hospite de exercitationum juventutis Graecae, inprimis Atticae, gymnico- rum ratione et utilitate disputat ita, ut usum earum vel serio ne- get, vel jocosos perstringat et in risum vertat. Contra Solon has artes defendit ostendens, quanta utilitas in universam civitatem, sive pace, sive bello, ex illis redundet. De qua re quum postremo nondum omni ex parte sibi persuasum habeat simplicior scilicet adversarius, in suspensio quodammodo relinquitur causa; ita ta- men, ut cum Graeci Luciani aequales, institutis istis adhuc ad- haerentes, tum hodie quoque praeoccupati quorundam hominum ani- mi vix dubitare possint, quin Solonis facunda sapientia certami- nis palmam reportaverit; ii vero, qui minus praepeditis sint men- tibus, facile cum Belino (Convers. Francogall. Tom. IV. p. 75.) le- pidam quandam adversus illas posteriorum aetatum exercitationes satyram agnoscere possint. Ansam autem ad hunc dialogum con- scribendum praebuerunt, opinor, Galeni, clarissimi tum tempo- ris medici, graves hujus, quam vocare solebat, *κακοτεχίας* accu- sationes, quas Anacharsidis rudior, si ita vis, sapientia non mi- nus festive, quam subtiliter, omnino haud leviter, fulcire ac sta- bilire videtur. Conferas tamen etiam quae de hac re monuerunt Wieland. Convers. German. Tom. IV. p. 323. sq. et Aug. Pauly Praef. ad convers. hujus libelli vernaculam, quae prodiit Tubingae a. 1823. et ad singularem ejus cum Somnio et Patriae Encomio edi- tionem, Tubing. 1825. p. xvi. sq.*

p. 883.

ANAXAPSEIS) ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1 ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν b), ὃ Σόλων, τίνας ἔνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πληῷ συναφύρονται καλινδούμενοι c), ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς d) εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ) λίκα τε ἡλείψαντα, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον e) ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσι τε ἀλλήλους συννενευκότες f), καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ g) ἀράμενος ἐκείνοσι, τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύντειν οὐκ ἔα, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πληόν· τέλος δὲ, ἦδη

a) ANAX.] „Nomina personarum in fronte non habet J. nec Fl. etc. Αναχάρσιος καὶ Σόλωνος B. 1. et 2.“ nec non B. 3.

b) ὑμῖν] „ὑμῖν FL. Ceterae ὑμῖν cum M.“ c) καλινδούμενοι] „Sic Fl. J. Ald. Fr. etc. Κυλινδ. M.“ d) κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς A. 1. et 2. e) ἕτερον] „Sic M. Fl. Ald. Par. Fr. B. 1. et 2. Hag. ἄτερον J.“ f) συννενευκότες] „rescripti ex W. Synen. Edd.“ g) ἦν ἰδοῦ] „Sic Edd. et M. Ἦνιδε Pell. Καὶ νῦν ἰδοῦ Marc.“ Καὶ μὴν ἰδοῦ Bel.

ANACHARSIS SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. Ista vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, et mutuo mul-

cere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, tradunt se invicem pronis capitibus, et frontibus arietum instar concurrunt. Et ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illam non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-

περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν p.884.
 ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν
 ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ
 τοῦ ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαν-
 τες h) τὸ χρῆσμα i), καὶ τοῦ βορβοροῦ ἀναπλησθέντες, ἐν
 ἰδρωτί ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἔμοι γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ
 οἱ ἐγγέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἕτεροι δὲ ἐν 2
 τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ
 οὔτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βᾶθειαν ὑποβαλλόμενοι ἐν
 τῷ ὀρύγματι πᾶττουσιν τε k) ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες p.885.
 ἐπαμῶνται l) τὴν κόνιν ἀλεκτρούων δίκην, ὥς ἀφυκτότε-
 ροι m) εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν n)
 ὀλισθον ἀφαιρούσης o), καὶ βεβαιωτέραν ἐν ξηρῷ παρεχού-
 σης τὴν ἀντιληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐ- 3
 τοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπесόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὐ-
 τοσι γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν p) ὁ κακοδαί-

h) ἀφανίσαντες] ἀφίσαντες mirificum Belini commentum.

i) χρῆσμα] „ita bene J. Fl. Par. sic. χρῆμα W. sed in mar-
 gine erat χρῆσμα.“ k) πᾶττουσιν τε] „ex W. restitunt. Τα-
 ράττουσι τε Edd.“ l) ἐπαμῶνται] „Et hoc recepi ex W.
 Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι
 Edd.“ m) ἀφυκτότεροι] ἀφικτ. B. 1. 3. n) τὸν] τὸ mal-
 let Sol. o) ἀφαιρούσης] „ἀφαιρούσης marg. A. 1. W. J.
 At prius Fl. Bas. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. et M. p) ἀπο-
 πτύσειν] „rescripsi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores.“

dem vero jam cruribus suis
 illius ventrem complexus,
 suoque cubitu gutturi illius
 subjecto, suffocat miserum,
 qui istius interim humerum
 plaudit, suppliciter eo gestu
 rogans, puto, ne plane fau-
 ces sibi elidantur. Ac ne
 olei quidem caussa parcunt;
 quo minus inquinentur, sed
 deterso unguento, oppleti
 stercore, sudore insuper
 multo *diffuentes*, risum mihi
 quidem praebeant, anguilla-
 rum instar alterius alter ela-
 bentes manibus. Alii in sub-

divali aulae idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed are-
 nam istam profundam sub-
 stratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, et
 sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar,
 adcumulant, puto, ut minus
 inter complectendum elabi
 possint, lubricitatem illam
 auferente arena, et firmio-
 rem praestante in sicco com-
 prehendi facultatem. Illi
 vero conspersi, recto statu
 verberibus se invicem calci-
 busque impetunt. Hic ergo

- p. 885. μὲν οὕτως αἵματος αὐτοῦ q) καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πύξ, ὡς ὄρεος, παταχθέντος r) ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὐτοσί διΐστησιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ 4 τοῦτον s) εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ
- p. 886. ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω 5 εἰδέναι, τίγος ἀγαθοῦ t) ἂν εἴη ποεῖν· ὡς ἔμοιγε μανία u) μᾶλλον εἰσπέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μεταπέσειε με, ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

- 6 ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν Σκυθικῶν ἰθὺν ἀπᾶλλοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα x) ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίῃ

q) αὐτοῦ] „αὐτοῦ L.“ quod in Addendis probat Reitz. et recipit Schim. r) παταχθέντος] „παταχθέντες male M.“ s) τοῦτον] „τοῦτων male FL.“ t) ἀγαθοῦ] „ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat FL.“ u) μανία] „cum puncto subscr. M. Salm. Amst. ceterae sine eo, male.“ x) δόξαντα] „Sic Edd. et M.“ Voluit scilicet δόξαντα Solan..

miser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin iucitat etiam, et, qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et jactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire vclim, cui bono

sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic sunt, videri, cum peregrina tibi sint, et multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas et disciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non

αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ ἡγάθε· οὐ γὰρ μανία τὰ γι- p. 886.
γνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παλοῦσιν ἀλλήλους, καὶ
κυλλοῦσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει
τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν
ἐπάγει γ) τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατροπῆς, ὥσπερ οἶμαι
σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔση
τῶν πεπηλωμένων, ἢ κικονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα
ἡδὺ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ p. 887.
ὀφείλημα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι δια-
θείη, εἴσεται ὥς οὐ μάτην παρεζώσμεθα z) τὸν ἀκινάκην.
Ἄτερ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί ἢ
φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον
ἐφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυ-
κίου α)· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὀρεῖς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ
κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ

γ) ἐπάγει] „Ita M. FL. Ald. B. 1. Hag. Par. Fr. Salm. Παρ-
χει J. et marg. A. 1.“ z) παρεζώσμεθα] Sic correxi vul-
gatum διεζώσμεθα ex M. marg. A. 1. W. Ed. FL. et Cod. 3011.
in quo Codice praeterea nullam per hanc libellam lectionis
varietatem, quae quidem alicujus momenti sit, reperiri tradit
Belinus. α) Λυκίου] „Λυκίου FL. Vulgatum probat M. et
Edd. cet.“ Florentina lectio placet Belino Vers. Vol. IV. p. 89.

sunt furor, quae sunt, ne-
que injuriae causa isti se
invicem percutiunt, et in
luto provolvunt, aut con-
spargunt pulvere; verum
utilitatem ea res habet non
injucundam, et robur non
parvum corporibus conciliat.
Si proinde moraberis, quod
facturum te spero, aliquam-
diu in Graecia, non ita multo
post unus et ipse eris de il-
lis luto aut pulvere oppletis:
adeo tibi ea res jucunda pa-
riter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vo-

bis eveniant utilia ista atque
jucunda. Mihi quidem si
vestrum aliquis tale quid
faciat, sentiet, non frustra
nos accinctos acinace. Ve-
rum dic mihi, quod nomen
posuistis his, quae hic sunt,
aut quid facere istos dicamus?

Sol. Locus ipse, Anacharsi,
Gymnasium a nobis appella-
tur, et est illud Apollini
Lycio sacrum. Vides signum
illius, illum ad columellam
se acclinantem, sinistra ha-
bentem arcum: dextra vero
supra caput reflexa velut e

p. 887. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μα-
 8 κροῦ ἀνάπαυόμενον δείκνυσιν τὸν θεόν. Τῶν γυμνασμάτων b)
 δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ'
 ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παῖειν ἀλλήλους ὀρ-
 θοσιάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι
 γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς c), καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλ-
 λεσθαι d), ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατή-
 ας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται
 τὰ ἄθλα.

p. 888. ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

9 ΣΟΛ. Ὀλυμπίᾳσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ
 ἐκ πίτυος, ἐν Νεμείᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ
 μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθη-
 ναίοις, τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνά-
 χαρσι; ἦ e) διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι f) δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ· ἄλλα πάνσεμνα; ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι

b) γυμνασμάτων] Sic Fl. „B. 1. Ald. Fr. Hag. Par. Salm.
 Γυμνασίων J. et W.“ c) πυγμῆς] „πυγμῆς male J.“ d)
 ὑπεράλλεσθαι] „Bene sic Edd. principes septem et Salm.
 ὑπεράλλεσθαι J. sola.“ e) ἦ] restitui e vett. Edd. Prave ἦ
 Reitz. et recentt. Vide, quae de his particulis disserui in mi-
 nore Edit. Diall. Deor. X. (XIV.) 1, et ibid. in Ind. f) ταῦ-
 τα εἶναι] „εἶναι ταῦτα W.“

longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae sit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, et disci, et saltus: quorum omnium certamina proponimus, et, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, et reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiac corona olcagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olca. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus au-

ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερ- p. 888.
 σπουδακέναι περὶ τὴν ἀναλρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆ-
 λων ἔνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα g) προπονέειν καὶ κινδυ-
 νεύειν, ἀγχομένους πρὸς h) ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους,
 ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὄτῳ ἐπιθυμία,
 ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλοῖ καταχριόμε- p. 889.
 νον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ
 τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς 10
 ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ
 γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦ-
 σα τούτοις δόξα, τοῦ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ
 ἧς καὶ λακτιζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
 κλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ i) προσγένοιτο ἂν αὐ-
 τη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ
 ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ
 τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυ-

g) τοσαῦτα] „ταῦτα Fl. Prius ceti.“ h) πρὸς] „Sic esse in
 Edd. omnibus addidit Solan.“ i) ἀπονητὶ] „ἀπονητὶ W.“
 At vid. Hermann. ad SophocL Ajac. v. 1206.

ferendis supra etiam, quam
 possunt, contendunt athle-
 tae: adeo ut malorum causa
 et apiorum tantum laboris
 praecipiant, et periculum
 incurrant, ne alter ab altero
 suffocentur, et luxentur;
 quasi non liceret sine mole-
 stia copiam malorum, cui
 volupe sit, consequi, aut
 coronari apio, vel pinu,
 etiam ut non linatur tibi lu-
 to facies, neque calcibus
 venter ab adversariis con-
 tundatur.

Sol. Sed, vir optime, non
 ad nuda ista munera respi-

cimus. Haec enim victoriae
 signa sunt, et indicant, qui
 vicerint. Verum quae con-
 sequitur gloria, ea vero
 quantivis pretii est victori-
 bus: pro hac etiam calcibus
 peti praeclarum videtur his,
 qui bonam ex laboribus fa-
 mam venantur: nec enim ea
 sine labore contigerit; sed
 oportet, qui illam appetat,
 multa ab initio subire diffi-
 cilia, ac tum demum utilem
 illum honestumque finem ex
 laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais
 finem jucundum atque uti-

p. 890. σιτελές, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὀψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σείλινα ἔχοντες k).

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἴ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρόν δὲ ἄλλα σοι δόξει l) περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιῶν, ὁρᾷς m) τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θίαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρία ὄρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικῆσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

11 ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὃ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσοῦτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν n) αὐτοὺς, αἵματι φαινομένους ὀρῶντες, ἡ ἀγχόμενους πρὸς ο) τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσθετι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῶν p) δὲ τοῖς Σκύ-

k) ἔχοντες] Interrogationis formam hic et modo post πληγαῖς notavit *Faulx*, minus ad Lucianae orationis colorem accommodate. Τοῦτο φησὶ simpliciter dicit Anacharsis, lepide cavillans colligendo ex antecedd. quas Solon nolle. Eandem prope vim habet in dialogo Lucianeo *μανθάνω*, et quae sunt ejusdem naturae. l) δόξει:] „Sic M. cum *Pl. Fr.* etc. *Δόξη J.*“ m) ὁρᾷς] „Sic Edd. et M.“ n) εὐδαιμονίσουσιν] „εὐδαιμονίζουσιν M.“ o) πρὸς] „ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Pl.* cum cett.“ p) ἡμῶν] ὑμῶν B. 1.

lem, quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae caussa laudabunt, qui diu (*multum*) ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant et apia.

Sol. Imperitius es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paullo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum caussa, et impleta theatra

tot millium capacia, et laudatos athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero

θαις, ἦν τις, ὃ δόλων, ἡ κατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἡ p. 890.
 ἀνατρέψῃ προσπεισὼν, ἡ θοιμάτιον q) περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβῦται r) τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἄν ἐπ' ὀλίγων τῶν
 μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὗτοι γε s) ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα οὐ διηγῇ τὸ Ἴσθμοι, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρειν t) μοι ἔπειν, ὧν
 πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φῆς ἀπανταχόθεν τοὺς ἀρί-
 στοὺς παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαν-
 μάξω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιού- p. 891.
 τοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅ, τι u) τοῦ-
 το τερπνὸν αὐτοῖς, ὅρᾳν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζο-
 μένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ
 συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὃ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίῳν, ἡ 12
 Ἴσθμίων, ἡ Παναθηναίων x), αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
 ἰδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ

q) θοιμάτιον] „θοιμάτια M. et FL. male.“ r) πρεσβῦται] In prioribus omnibus πρεσβῦται. s) οὗτοι γε] Sic confidenter scripsi contra omnium librorum auctoritatem pro vulg. οὗτοι γε, quippe confusus certissimo, ut mihi quidem videtur, praeccepto Hermannii ad Viger. p. 803. sq. t) οἰκτεῖρειν] οἰκτεῖρων B. 3. u) ὅ, τι] Sic scribendum putabam pro vulg. ὅτι. Neque jam opus est, ut mox pro vulg. γε, jubente Fritzscheio. Quaeletat. p. 123. ponatur τε. Explicantis est γε h. l. x) Παναθηναίων] „παρ' Ἀθηναίων male M.“

Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui paucis testibus hoc eveniat, nedum in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit ob ea, quae patiuntur: spectatores autem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos

valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis jucunditas, videre ferientes se et conflictantes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

SoL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Ne-

p. 891. οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ θρω-
μένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θιαταῖς,
βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας
θαυμαστάς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχυρὸν ἄμαχον, καὶ
τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀητητήτους, καὶ σπου-
δὴν ἄληκτον γ) ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν
ἐπαύσω ἐπαιῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

13 *ANAX.* Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκείνα,
τὰν ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν,
ὄρω οὐθενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε
πατριδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φί-
λων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσοῦτοι γε-
λοϊότεροι ἂν εἴην, ἄριστοι μὲν, ὡς φῆς, ὄντες, μάτην δὲ
τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ υἰσχύνοντες

p. 892. τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη z) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις,
ὡς μῆλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιεντο νικῆσαντες. ἡδὺ

γ) ἄληκτον] „ἀλεκτον W. male.“ z) τὰ μεγέθη] „Nil mu-
tare in hoc verbo Edd. et M. adscripsit Solan.“

que enim dicendo quisquam
ita te admovere quasi possit
voluptati eorum, quae ibi
fiunt, quam si sedens ipse
inter medios spectatores,
vidcas virtutes virorum, pul-
chritudines corporum, et
habitus ad valetudinem ad-
mirabiles, et horribiles peri-
tias, et robur invictum, et
audaciam, et honoris cupi-
ditatem, et animos insupe-
rabiles, et studium nunquam
deficiens victoriae: bene
equidem novi, finem te lau-
dandi, et inclamandi, et
plaudendi non facturum.

Anach. Per Jovem, So-
lon, et irridendi insuper at-

que cavillandi. Omnia enim
illa, quae modo enumerabas,
virtutes, et habitus bonos,
et pulchritudines, et auda-
ciam, video nullius magnae
rei causa vobis desperire,
cum neque patria sit in peri-
culo, neque regio vastetur,
neque amici aut familiares
abripiantur ad contumeliam.
Itaque tanto fuerint magis
ridiculi, si, cum sint, ut ais,
praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et
malis conflictentur, ac pul-
chritudines istas ac magni-
tudines arena foedent ac li-
voribus, ut pomo aut oleae
ramo potiantur victores.

γάρ μοι αἰεὶ μεμνησθαι τῶν ἄθλων, τοιοῦτων ὄντων. ἀτὰρ p. 892.
εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν.

ANAX. Εἰτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀθλῷ καὶ ἀμφιβό-
λῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ', εἰδότες, ὅτι ὁ
μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι α) πᾶμπολ-
λοι μάρτην ἄθλοις πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαβόντες β);

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω γ) ἐννεονηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μὴδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἔθων ἐν ψόγῳ ἐτίθετο. ἦν δὲ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι,
ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν δ) πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄρι-
στοι γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινεσθῇ ποτὲ ε) καὶ τὰς
ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα
περὶ f) αὐτάς, καὶ εἶπῃ, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν
ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάρτην σπουδάζε-
σθαι δοκοῦσι.

α) ἡττώμενοι.] ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M.

β) λαβόντες.] Sic W. et marg. A. 1. pro vulg. λαμβάνοντες;
quod minus rei conventit. γ) μηδέπω.] „Sic W. et marg. 1.
W. Μηδένποτε Edd.“ δ) οἰκηθεῖν.] receptum ex M. et Fl.
Οἰκηθεῖν Edd. cett.“ ε) ποτὲ.] restitui e W. et Fl. pro vulg.
τότε. f) περὶ.] Sic W. et marg. A. 1. Πρὸς Edd. priores
omnes eum principe. Lucianus fere scribit φιλοτιμίσθαι πρὸς
τινά, et περὶ τῶν.

Suave enim mihi semper
meminisse praemiorum, quae
tanta sint scilicet. Sed dic
mihi, omnesne ea accipiunt,
qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex
omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, So-
lon, de obscura et ancipiti
victoria tot homines labor-
rant, idque cum sciānt, victo-
rem unum omnino futurum,
victos autem plurimos, qui
frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi,

nondum quidquam de recta
reipublicae gerendae ratione
cogitasse: nec enim instituta
pulcherrima reprehendenda
duceres. Si vero tibi curae
fuerit aliquando scire, quo-
modo pulcherrime condi-
possit civitas, et qua ratione
optimi fiant illius cives, lau-
dabis aliquando etiam exer-
citationes hasce, et honoris
studium, quo in illis versa-
mur, et scies, multam habere
admixtam laboribus utilita-
tem, etiamsi frustra nunc
laborare videantur.

- p. 892. *ANAX.* Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδέν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνιον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείας τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἔξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξέ-
 p. 893. νον g), προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα h) εἶναι σε, καὶ ἔθων τῶν ἀρίστων εὐρετήν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητήν, καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκoῖς λέγων, κεχηρῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τε i) καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 *SOL.* Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥάδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχὺ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἰσηῆκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δο-

g) ξένον] „Sic W. et Fl. ξένων Edd.“ h) τινῶν ξυγγραφέα] „ξυγγραφέα τινὰ M.“ i) τε] ex Longol. Excc. pro vulgato τε, in quo assentitur M.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatii superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, et, qui sint apud vos mores, cognoscam, et formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, et morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse,

atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, et discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te tum de republica, tum de legibus disputantem.

Sol. Universa quidem, sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus

καὶ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκουμεν, καὶ ὅπως αὐ- p. 893.
τοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ
βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑψίστασθαι
τοὺς πόρους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι k), ὥς μάθοις, οὐ
τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς,
καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα
τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἀθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ’
ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάντῃ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ
μειζόν τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου, καὶ αὐτοῖς
ἐκείνοις, προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι
τοῖς ἀγαθοῖς, πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυρος,
οὐδὲ καλίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ’ ὅς l) ἐν αὐτῷ συλλαβῶν ἔχει p. 894.
τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. ὅλον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τέ
ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλούτον, καὶ
δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων m) ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σω-
τηρίαν· καὶ συνόλως, τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖζῃαιτο γενέ-
σθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν
φημι, συναναπέμπεται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγί-
γνεται, ἐφ’ ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

k) διέξειμι] „restitutum ex W. Διέξειμι Edd. priores.“ l) ὅς] ὡς B. 1. m) πατρίων] „παντοίων L. et marg. A. 1. W.“

nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, et quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid sit melius, incipiunt, et virile robur accipere, et pares esse laboribus; haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam

certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est; et corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, et communiter patriae, et divitias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum, et rei familiaris conservationem, et in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, et certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

p. 894. *ANAX.* Εἴτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ
 16 τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ,
 καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δύ-
 ξει μικρὰ εἶναι, ὅποταν ἃ λέγω καταμάθῃς n). ἀπὸ γάρ
 τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά
 ἔστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου,
 ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως
 ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ, τῶν
 Ἰσθμοὶ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν
 ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὥς φῆς, προθυμῇ
 ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν
 κοινὸν ἀγῶνα, ὃς ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω ο). καθ' ὁδὸν γὰρ
 αὖν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροῖ, καὶ τάχ' αὖν ἴσως ἀπὸ
 p. 895. τούτων πεισθεῖην, μὴδ' p) ἐκείνων ἔτι καταγέλῳ, εἴ τινα
 ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἑστεφανωμένον. ἀλλ'
 εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ q)

n) καταμάθῃς] „Sic W. Καταμάθοις Edd.“ ο) οὕτω] „οὕ-
 τως FL et W.“ Vid. Adnot. p) μὴδ'] Vulg. μὴδ', accentu
 retracto. q) ἐπὶ] „Sic recte Par. aliaesque. Ἐπὶ male J. FL.“

Anach. Tum tu, Solon,
 vir admirabilis, talia ac tanta
 praemia cum recensenda ha-
 beres, mala narrabas et apia,
 et silvestris olivae ramum,
 et pinum?

Sol. Verum, Anacharsi,
 nec illa parva tibi videbun-
 tur, si, quae dico, percepe-
 ris. Eodem enim consilio ista
 fiunt, et partes ista omnia
 parvae sunt illius certaminis,
 et coronae illius, quam modo
 enarrabam, undique beatae.
 At sermo meus, migrato,
 nescio qua ratione, ordine,
 illorum prius mentionem
 fecit, quae in Isthmo fiunt,

et Olympiae, et Nemeae.
 Sed nos jam, otiosi enim
 sumus, et tu, ut ais, audiendi
 cupidus, recurremus facile
 ad principium, ad commune
 illud certamen, propter quod
 ajo studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon,
 fuerit. Sic enim magis ordi-
 ne nobis sermo processerit:
 et forte celeriter hinc didi-
 cero non amplius illos irri-
 dere, si quem videam olea
 sibi placentem, aut corona-
 tum apio. Sed, si videtur,
 in umbrosum illum locum
 progressi assideamus in sedi-
 libus, ne turbent nos, qui

τῶν θᾶκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες *r)* τοῖς *p. 895.*
παλαιούσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι
ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη *s)* ἐμπίπτοντα γυμνῇ
τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῦλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς
μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
ἔτους, ὅτιπερ *t)* τὸ πυρῶδέστατόν ἐστι, τοῦ ἀστέρους (ὃν
ὑμεῖς κῦνα φασί) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξη-
ρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, *τε u)* ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν
ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν
ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω, ὅπως γη-
ραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς-τὸ θάλλος, ὥσπερ
ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύ-
σκιόν τε, ἔνθα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὧ Ἀνάχαρσι,
καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ *x)* ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν *y)* τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἐτι

r) ἐπικεκραγότες] οἱ ἐπικ. conj. *Jacobs.* At etiam sine arti-
culo probabilis oratio, etsi minus distincta. *s)* φλογώδη]
„φλογμώδη W.“ quod *Pauly* ob sequens φλογμὸς praeferendum
putat. *t)* ὅτιπερ] „An ὅτιπερ; *Pell.*“ Vid. *Adnot.* *u)* ὃ, τε]
Sic recte *B. 3. Reitz.* et recenti. Sed ὅτε *B. 1. A. 1. 2.* prave.
x) αἱ] „abest a J. et V. 2. adest in *Ald. Fl. etc.* et *M.*“ *y)*
ἡμῖν] ὑμῖν *B. 3.*

inclamant luctantibus. Alio-
qui, dicetur enim, neque
solem facile fero, qui acu-
tus et fervidus incidit nudo
capiti: pileum enim relin-
quere domi visum est, ne
solus inter vos peregrino
habitu circumeam. Tempus
autem anni, quod quidem
fervidissimum est, astro,
quod caniculam vocatis, adu-
rente omnia, et siccam ari-
dumque aëra reddente; at-
que sol circa meridiem jam
ipsi imminens capiti, aestum
hunc intolerabilem corpori-

bus inducit. Itaque te ad-
miror, quomodo senex jam
homo, neque sudes ad ac-
stum, ut ego, neque omnino
incommodi quidquam sentire
videaris, nec umbrosum lo-
cum circumspicias, quo su-
beas, sed facile excipias so-
lem.

Sol. Nempe vani isti la-
bores, Anacharsi, et perpe-
tuae in luto volutiones, et
subdivales in arena aerum-
nae, hoc nobis contra solis
jacula propugnaculum prae-
bent: nec jam indigemus pi-

p. 895. πῖλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα καλύσει καθικνεῖσθαι τῆς

p. 896. κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις,

17 πρόσξεις z) οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λήγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν, ἢ σέ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα, ὅποσα οἷε ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδασκῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. a) ὅσα b) γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ μεταπέισης, πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικῶς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτήν c), ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, "Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾔμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτως (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύ-

p. 897. θης μὲν ἔστι σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελ-

z) πρόσξεις] „πρόσξεις W.“ et hinc Schm. Vid. Adnot. a) ὁμολογοῦσα] „emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν.“ b) ὅσα] „recepti ex W. L. et marg. A. 1. „Ὅσα Edd. priores.“ c) αὐτήν] „αὐτῇ. Sed vulgatum firmat M.

leo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim et examinare meum sermonem memineris. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edoccar, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam:

et in re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, et aliam me*

εἰς μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης p. 897.
 ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω d), καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστή-
 σατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει e) παρὰ τὴν Ἀθηναῶν.
 καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχύνοιτο f) ἡ Ἀθηναίων πόλις,
 παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν g) 18
 ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις.
 ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομαὶς καὶ πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἀμα-
 ξης βεβιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε
 οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωρακῶς h), περὶ πο-
 λατίας διεξίοιμι, καὶ διδάσκειμι αὐτόχθονος ἀνδρας, πόλιν
 ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν ἐννομίᾳ κα-
 τοικηκότας; καὶ μάλιστα σέ i), ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὡς φαίνει k),
 ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι l), ὅπως ἂν ἀρι-
 στα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονή-
 σιαι m). πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πειστέον n) σοί p. 898.

d) ἀναγεγράφθω] „ἀναγραφένθω J. et V. 2. item marg. A. 1.
 At prius celt. et M.“ e) ἐν πόλει] ἢ ἐν πόλει conj. Odofr.
 Muller. Vid. Adnot. f) αἰσχύνοιτο] „αἰσχυνοῖτο] αἰσχυνηται
 W.“ Vitium linguae vulgatum correxi. g) ὑμῶν] „Bene sic
 Fl. aliseque. Ἑμῶν male J. et V. 2.“ h) ἐωρακῶς] „ἐω-
 ρακῶς M. male.“ i) σέ] „omissum in M.“ k) ὡς φαίνει]
 „Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l) ἐπίστασθαι]
 „ἐπίστασθε W. male.“ m) εὐδαιμονήσεις] „εὐδαιμονήσαι
 Fl. et W.“ n) πειστέον] „πιστέον male M. Nihil a vulgato

*meliozem discendi ac vivendi
 rationem docuit. Itaque tan-
 quam beneficus erga vos scri-
 batur hic vir; et aeneum il-
 lum statuite juxta conditores,
 in urbe, juxta Minervam.*
 Et bene noris, non ductu-
 ram sibi pudori Athenien-
 sium civitatem, a barbaro
 et peregrino discere, quae
 prosunt.

Anach. Illud nempe erat,
 quod audiebam de vobis
 Atheniensibus, irrisores cum
 dissimulatione vos esse in
 sermonibus. Nam unde ego,

pastoricius et vagus homo,
 qui in plastro consumsi vi-
 tam, nunc hanc nunc aliam
 terram obiens, qui urbem
 habitavi nunquam, nec alias
 praeterquam nunc vidi, de
 civitate disputem, et doceam
 homines solum, in quo pri-
 mum orti sunt, incolentes,
 qui urbem hanc antiquissi-
 mam per tot jam saecula bo-
 nis legibus habuerunt? et te
 praesertim, Solon, cui haec,
 ajunt, ab initio statim di-
 sciplina fuerit, scire, quo-
 modo optime civitas insti-

p. 898. καὶ ἀντερῶ, ἦν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βε-
βαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδού γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον,
ἐν τῷ συνηρεφεῖ ο) ἴσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδέια καὶ
εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ
ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παιδων εὐθύς
διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ
τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί p) ἡ κόνις,
καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο
γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς l) εὐθύς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ'
ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ
μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν
ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ
περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ, μὴ
ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ
ἐπιρροῖοι r).

19 ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαροι, ταμειύσῃ ἄμεινον,

abit Fl. " ο) συνηρεφεῖ] „recepi ex M. et Salm. Συνηρε-
φεῖ enim Edd. cett." p) τί] „ὅτι Fl. Prius cett. et M." Ge-
nuinum fortassis ὅ, τι. q) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς junctim, ut so-
let, Ald. utraque. r) ἐπιρροῖοι] Sic legis certae, non libro-
rum, auctoritate motus correxi vulgatum ἐπιρροῖα. Alibi, ut
Timon. c. 19. Diall. Deor. VII, 2. Diall. Mort. III, 2. ad
vitandum vitium et in ἦν mutatum. Vide loco omnium Pop-
pon. ad Xenoph. Cyrop. III. 3, 50.

tuatur, et quibus usa legi-
bus beata esse queat. Verum
enimvero illa quoque in re
parendum tibi, velut legis-
latori: et contra dicam, si
quid minus recte mihi di-
ctum videbitur, ut eo discam
firmitus. Et ecce jam evitato
sole, in opaco sumus, et ju-
cunda hic sedes atque op-
portuna in saxo frigido. Ita-
que ab initio inde exorsua
rationem doce, cur assumptos
a pueris inde adolescentulos
statim labore subigatis, et
quomodo vobis optimi viri
evadant a luto, et ab exer-

citationibus hisce; et quid
pulvis et volutationes ad vir-
tutem illis conferant? Hoc
enim praesertim ab initio
statim cupiebam audire: re-
liqua vero in posterum per
partes suo quodque loco me
docebis. Illud vero mihi,
Solon, in oratione tua me-
mineris, te acturum esse cum
barbaro: hoc eo dico, ne
implices aut producas ser-
monem. Metuo enim, ne
priorum obliviscar, si multa
postea adfluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi,
dispensabis melius, ubicun-

ἐνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πρόβω p. 898. ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὁ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψεις s) αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πρόβω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ι) ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς u) ἡμῖν δίκας p. 899. δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὅποταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθίσταται φόνον, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρωτ x) τῶν κρινόμενων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἔστ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἢ βουλὴν, καθ' ἣσυχίαν ἀκούουσα· ἦν δὲ τις ἢ ῥοῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς ἐννουσιτέρους ἀπεργάσασαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινώσιν ἐξωθεν ἐπάγῃ γ) τῷ πράγματι, (ὡς πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ

s) διακόψεις] Sic, flagitante re ipsa, e B. 3. emendavi vulgatum διακόψης. ι) τῇ] Hunc articulum, in Reitz. Ed. operarum culpa omissum, restituerunt Birpp. u) φονικὰς] φωνικὰς B. 1. x) ἐκατέρωτ] ἐκατέρων male W. y) ἐπάγῃ] Vulg. ἐπάγει, cuius loco illud necessario ponendum videbatur, non solum concinnius esse, ut dicit Fritsch. Quaestist. p. 196.

que tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, et longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Arcopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judi-

candum *caussas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, et audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat *caussae*, qualia multa judi-

p. 899. ἰὼν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται z) βλέποινεν. ὥστε καὶ σὺ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιούμεαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε. ἦν αἰσθη καταρρήτορευόμενος α) ἄχρι δ' ἂν οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξίστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλλήν ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθισθαι, εἰ ἀποτελείτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

p. 900. ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικράν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρελῷ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαι σὺν.

- z) Ἀρεοπαγῖται.] Sic. W. et hic et paullo post bis pro vulg. Ἀρεῶν. Quo jure *Pauly* formam Ἀρεῶν. corruptam dicat, non video. Cf. *Hermot.* c. 64. Nec video, quam recte *Lobeckius* *Parerg.* ad *Phrynich.* p. 698. legitimis formis accenseat Ἀρεῶν. quam formam certe hujus loci auctoritate non poterat satis tueri, quoniam variae lectionis magnum esse momentum videatur.
- a) καταρρήτορευόμενος.] „καταρρητορευόμενος W.“

cibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi et involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituto equidem: et ex mei consilii lege audi, et tacere jube, si sentias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica causae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam

disputabimus, ut molestum sit, si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et bonorum judicum opera, qui ex vero calculum lataturi sint. Hac ergo conditione jam dico: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχείων προακούσαι χρή σε, ἄρ. 910.
 περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ 29
 τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ
 νησοῖλους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἰδραῖον, καὶ
 ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολι-
 τευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τοῦ-
 τος γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ
 ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷον τι ἐν ἡμῖν b)
 ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοίνυν κατανοήσαντες, ἐπι-
 μελούμεθα μὲν, ὥς ὀρθῶς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως,
 κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὥς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθὲν τε
 οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν c) ταύ-
 ταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀφαλέστατον περιπεφραγμένον d) p. 901.
 μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πο-
 λιταὶ ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γί-
 γνοιτο. τοὺς γὰρ τοιοῦτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρή-
 σισθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-

b) ἡμῶν] „Sic M. etiam cum Edil. Sed ἡμῶν cum Solano Icho.“
 Vid. Adnot. c) ἔκτοσθεν] Sic A. 1. 2. Reitz. et recurt.
 Sed ἔκτοσθεν B. 1. et 3. Promiscuè utraque occurrit forma,
 illa De Merc. Cond. c. 3. 41. Bis Accus. et saepius; haec
 Vit. Auct. c. 26. Gall. c. 24. e Cod. Gorl. d) περιπεφρα-
 γμένον] „πεφραγμένον W.“

Sol. Igitur paucis ante re-
 liqua audiendum tibi est,
 quae de civitate statuamus
 ac civibus. Civitatem enim
 non in aedificationibus in-
 esse iudicamus, ut sunt moe-
 nia, et templa, et navalia:
 sed ista quidem uti corpus
 quoddam firmum, et immo-
 bile esse, ad receptionem et
 securitatem civium: vim
 vero omnem ponimus in ci-
 vibus: hos enim esse, qui
 ista impleant, et gubernent,
 et perficiant omnia, et cu-
 stodiant, quale quid in no-
 bis unicuique est anima. Hoc

igitur considerantes, cura-
 mus quidem, ut vides, etiam
 corpus civitatis, ornamusque,
 uti quam pulcherrimum no-
 bis sit, cum intus paratum
 aedificiis, tum etiam exter-
 nis illis munimentis ad sum-
 mam securitatem circum-
 septum. At maxime et ex
 omni parte illud provide-
 mus, uti cives boni quantum
 ad animas, et valentes fiant
 corporibus. Tales enim et
 suae vitae modum pulchre
 habituros re publica in pace
 gerenda, et in bello serva-
 turos civitatem, liberamque

- p. 901. σεν τὴν πύλιν, καὶ ἔλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτοὺς. ἐπειδὴ δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται e) αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόρους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηρικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκωμεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὥς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὅφ' f)
- p. 902. ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνουντο g) αὐν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρὸς γαῖα καὶ νῆπιά ἐστι, σκέπουναι, καὶ περὶ-

e) ἀναφύηται.] „Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W.“ f) ὅφ'] „recepti ex Fl. M. et marg. A. i. W. Ἀφ' Edd. cett.“ g) γίγνουντο] „Ita Edd. omnes et M.“ Vid. Adnot.

et beatam custodituros. Ad primam quidem illorum educationem matribus, et nutricibus, et paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, et rubor, et metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, et ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur majus consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia

vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformantur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam

φράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτωντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπει-
 δὲ δὲ ἤδη παχύνεται τὸ ἔρνος, τηλικαῦτα περιτέμνουσι
 τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες *h*) αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δο-
 νῆν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν 21
 τοῖνον ψυχὴν μουσικῇ τοπρῶτον *i*) καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρ-
 ρηίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπα-
 λέξασθαι διδάσκομεν· προῖοῦσί δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνῶ-
 μας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὀφελίμους ἐν μέτροις
 κατακοσμήσαντες, ὥς μᾶλλον μνημονεύειν, ῥαψωδοῦμεν
 αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις
 ἀειδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γείρονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ᾄδουσιν, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
 τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσιόδός τε ἡμῖν, καὶ Ὀμηρος
 ἰποίησαν. ἐπειδὴ δὲ πλησιάζωσι *k*) πρὸς τὴν πόλιν, καὶ
 δέη αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ... καίτοις
 ἔσω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐ-
 τῶν ἀσχοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς *l*) προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι
 τοῖς τοιοῦτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν·

h) παραδιδόντες] παραδόντες W. Nil mutat FL. *i*) τοπρῶ-
 τον] Sic A. 1. 2. Vulg. τὸ πρῶτον. *k*) πλησιάζωσι] Sic
 ex M. aptius nexae sententiae scripsi pro vulg. πλησιάζωσι. *l*)
 ἐξ ἀρχῆς] A. 1. 2. junctis vocibus.

crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua pu-
 tatione resecant, et ventis
 eos quatiendos agitandosque
 dum permittunt, fertiliores
 efficiunt. Ad mentem qui-
 dem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agi-
 tatam accendimus, et literas
 pingere, et clara voce legere
 docemus. Progredientibus
 jam virorum sapientium sen-
 tentias, et opera antiqua, et
 sermones utiles, versibus
 exornata, ut memoria faci-
 lius complectantur, praeci-
 nimus. Illi vero audientes
 praeclara quaedam facinora,

et actiones celebres, paulla-
 tim concupiscunt, et ad imi-
 tationem excitantur, ut et
 ipsi canantur, et admirationi
 sint posteris, qualia multa
 nobis Hesiodus Homerusque
 fecerunt. Cum vere ad rem-
 publicam accedunt, et opor-
 tet illos jam tractare com-
 munia... Quamquam extra
 causam ista forte: neque
 enim quomodo animos exer-
 ceamus, ab initio nobis ad
 dicendum erat propositum;
 sed cur talibus illos labori-
 bus exercendos putemus.
 Itaque silentium ipse mihi
 impero, non exspectato prae-

p. 902. ὥστε αὐτὸς ἑμαυτῷ m) σιωπῆν προστάτω, οὐ περιμένειν
p. 903. τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην n) σέ, ὅς ὑπ' αἰδούσης,
οἶμαι, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ
ἀναγκαιότατα ο) μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀπο-
σπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἦρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκούσαι ἥδιστα
παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥτεον ἀναγκαῖα λέγειν δια-
τοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωματίων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
προφῶρήσεων, καὶ ἀποπλανῆν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ
σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα ἐρῶ διὰ βραχείων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ
22 αὐτῶν διασκεύσεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ῥυθμίζομεν οὖν
τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες,
οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλους γραμ-
μασιν ἀναγεγραμμένοι p), κελδοντες ἅ τε χρὴ ποιῆν, καὶ

m) ἑμαυτῷ] „ἐαυτῷ Fl.“ n) Ἀρεοπαγίτην] Sic M. pro
vulg. Ἀρεσκ. quod tamen Fl. tuetur. Vid. supra c. 10. ibique
not. o) τὰ ἀναγκαιότατα] „τὰ μὴ ἀναγκαιότατα W. male.“
p) ἀναγεγραμμένοι] Vulg. ἅμα ἀναγεγρ. Sed ἅμα γεγρ.
Fl. et W. Denique ἀναγεγρ. sine ἅμα Ms. Graev. Unde ἅμα

cone, aut ipso te Areopagita,
qui prae pudore, credo, su-
stines jam tantum extra caus-
sam blaterantem.

Anach. Dic mihi, Solon,
in eos, qui necessaria non
dicant in colle Martio, sed
reticent, nulla a consilio
poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me inter-
rogasti, nondum enim ap-
paret.

Anach. Quia praetermis-
sis, quae pulcherrima sunt,
et mihi ad audiendum jucun-
dissima, minus necessaria
dicere cogitas, gymnasia, et

laboriosas exercitationes cor-
porum.

Sol. Nempe memor sum,
vir optime, eorum, quae in
principio dicta sunt, nec
volo inde sermonem abdu-
cere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam tur-
bet. Verumtamen ista quo-
que dicam breviter, quoad
ejus fieri potest: accurata
enim earum rerum conside-
ratio alterius disputationis
fuerit. Mentis igitur illorum
ad concinnitatem quandam
formamus, partim communes
legos dum illos edocemus,

ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν p. 903. λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχροῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι q) πρὸς p. 904. ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγου-
τες αὐτοὺς δημοσὴ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τρα-
γωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
νους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν r).
τοῖς δὲ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίε-
μεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχροὶ καὶ ἀνάξια τῆς πό-
λεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν,
ἀμείνους γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολ-
λῶν, ὡς φεύγειν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς s), 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρεά,

uncis incluserunt Schm. et Paul. ego prorsus eji ut incom-
modum et per errorem e sequente ana ortum. q) φιλόσο-
φοι.] σοφοὶ corrigi voluit Bel. r) σπεύδοιεν] „σπεύδαιν W.
Sed vulgatum tenet M.“ s) οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς]
Comma vulgo post φῆς interpositum, deleui monente Frit-
schio. Quaest. p. 88.

quae publice omnibus pro-
positae ad legendum magnis
literis descriptae, tum quae
facienda sint jubent, tum
quibus abstinendum; partim
virosum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere,
quae opus est, discant, et
quae justa sunt facere, et ex
aequo secum invicem con-
versari publice, neque con-
cupiscere turpia, et honesta
appetere, nihil autem quid-
quam per vim agere. Illi
porro viri Sophistae apud
nos et Philosophi appellan-
tur. Verum etiam in thea-
trum conductos publice cru-

dimus in Comoediis et Tra-
goediis, virtutes dum spe-
ctant veterum virorum et
vitia: ab his ut avertantur,
ad illa vero contendunt. Co-
moedis vero etiam ridicula
jacere in cives, et male illis
dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna
hac civitate agentes sentiant,
idque cum illorum ipsorum
caussa, meliores enim sic
sunt maledictis; tum multi-
tudinis, ut fugiant propter
similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos
dicis Tragoedos et Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Cal-

p. 904. καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοισι, κεκηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διεβαινον οὐκ οἷδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἴμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταξεν. οἱ δὲ κωμῳδοί, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἴμαι, αὐτούς, πίδαξ τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ θεέ, ὥκτειρον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον, ὅφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾶδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεΐα ᾄσμα-

p. 905. τα ε) καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιού-

ε) ᾄσματα] „Edd. sine puncto (praeter B. 1. et 3.). Sed W. ᾄσματα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit.“ Ego certe illud ne usquam negligetur, quantum in me erat, sedulo curavi. Contra ὧδε in seqq. et ubique praecedente fere *Ald.* utraque, sine jota scripsi, licet reclamantibus cett. vet. et recentt. fere omnibus Edd. *Lehm.*

ceos habent graves et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, et nescio quomodo factum, ut tamen firmiter illis in calceis incederent. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores, et minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excel-

sos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsii, inutilia

τοὺς παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται. p. 905.
 Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκούσαι, ὧδε 24
 καταγυμνάζομεν, ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ
 καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν
 πρὸς τὸν αἶρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις,
 ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγο-
 ρεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἔλαιον, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς
 εὐτονώτερα γίγνονται υ). ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκῆπη x)
 νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἔλαιον μαλατιζόμενα, δυσραγέστερα καὶ
 πολλῶν διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ'
 εἰ ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ
 ἔλαιου διατεθήσεσθαι. τούντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια
 ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν
 μὲν τινα πυκτεῖναι, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς
 τοὺς τε πόρους καρτερεῖν ἐθίζουσιν, καὶ ὁμοίως χωρεῖν ταῖς
 πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
 ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοει-
 δεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων

υ) γίγνουντο] „γίγνουντο. W.“ Modò εὐτονώτερα prave sola B. 1.
 x) σκῆπη] „σηπη Ald. sed correctum in marg.“ Σκῆπη B. 3.
 sed recte B. 1.

sunt cantica, et moduli tibiarum. His ergo omnibus, aquae his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exeremus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera et minime compacta sunt, primo adsuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus et subigimus, ut con-

possint. Absurdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilior, et diutius durare, quae tamen mortuae jam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, et magistria uniuscujusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare docemus, ut labores tolerare discant, et obviam ire adversarii ictibus, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis

- p. 905. ἀφειδῶν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννέενκοτες γ) παλαίονσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠδισμοὺς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ
- p. 906. ἀγρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν z) τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολέμιος ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς a), καταρρίψει τε θάττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧς Ἀνάχαρσι, ἐν ἐκείνῳ τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρησασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρῶμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγω-
- γ) συννέενκοτες] „Sic W. Συνν. cett. et Edd.“ z) χρεῖαν] χρεῖαν B. 1. 3. a) συμπλακείς] „συμπλεκείς W.“

efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, et facile surgere, et impulsiones, et complexus, et inflexiones, et ut angī se pati queant, et in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum et maximum sine controversia sibi parantes. Mipus enim obnoxia malis, et patientiora corpora illis, dum

ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usū enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, et, ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora

νισταῖς. Ἐννοεῖς γάρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο b), οἷους εἰκὸς p. 906.
 εὖν ὄπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσ- 25
 μείειν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν,
 ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-
 κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε p. 907.
 εὐθύς πολλῶ c) θεόμενα d), καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τοῦ κρά-
 νει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥς περ νῦν, τὸ μεσημ-
 βρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διαψῶσι, καὶ τὸν
 κοινορτόν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθύς τα-
 ραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γε-
 νέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν
 ὑπέρθυροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι,
 καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἐμψυχον e), καὶ θερμόν, καὶ ἀν-
 δρώδεις ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες f), οὔτε
 ῥινοὶ, καὶ κατεσκληρότερες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶ-
 ν, καὶ περιττόν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ g)
 ἰσχὺν καὶ τόνον καρτεῖεν, ἀμιγῆς τοῦ φαύλου περιλειμ-

b) τοῦτο] „τούτου M.“ e) εὐθύς πολλῶ] „πολλῶ εὐθύς M.“
 d) θεόμενα] „ρόντα V. 2. et marg. A. 1. Πτόντα J. Vulga-
 tum servat M.“ e) ἐμψυχον] „εὐψυχον J. sola. f) ἀπολαύ-
 οντες] „ἀπολάμποντες W. Nil mutat Fl.“ Vid. Adnot. g) ὃ
 δὲ] τὸ δὲ mallet Bel. quod equidem qui fieri possit, non video.

et robustiora reddiderimus, et levia, et contentioni apta, et ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque mollem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa

meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum et ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili adspectu juvenes, multum animi, et caloris, et virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad justam quasi proportio-

p. 907. μένον *h*), ἐρύωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶν-
τες τῶν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ *i*) τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν
p. 908. τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,
καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινουῦντα *k*) καὶ προσσωρεύ-
26 οντα *l*). Καὶ διὰ τοῦτο *m*) ὑγιαίνει τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήκιστον *n*) διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψι τε ἂν ἰδλεῖν ὁ
τοιούτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανεῖν· ὥσπερ
ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτόν, καὶ
ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· αὐθις γὰρ ἐπὶ
τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
καλάμη ἀναφλεγέη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς
μεγάλης ἐνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ καταμι-
κρὸν *o*) ὑποτυφόμενος, χρόνον ὕστερον *p*) καὶ αὐτὸς ἂν
κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοι-
οῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ' ἐπικρα-

b) περιλειμμένον] „περιλειμμένου M.“ i) καὶ] „abest
a Fl. adest in cett. et M.“ k) διευκρινουῦντα] „διακρι-
σούντα V. 2. Prius reliquae omnes et M.“ l) προσσωρεύ-
οντα] Sic Paul. e conj. Reitz. pro vulg. προσωρ. Vid. Adnot.
m) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. et 2. n) ἐπιμήκιστον]
Sic M. et Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον.“ Sic cum Fl.
etiam B. 1. et 3. o) καταμικρὸν] Sic junctum A. 1. 2. B.
1. 3. Sed κατὰ μικρὸν Reitz. et recent. p) ὕστερον] ὕστερον
conj. Göller. Actis Monacc. T. I. p. 212. ut Vit. Auct. c. 14.
Sed non tentandum putabam vulgatum. Cf. Ver. Hist. I, 22.

nem circumscripti; qui si
quid inutile est carniū et
superfluum, sudoribus ab-
sumserint, quod autem vim
ac tenorem praestat, since-
rum omnis vitii relictum
valide servant. Quod enim
ventilantes tritico, hoc nobis
exercitationes praestant in
corporibus, glumam *nempe*
atque paleas flatu abigunt,
fructum autem purum sepa-
rant, et acervant. Hinc va-
lere illos necesse est, et quam
longissime durare in labori-
bus: seroque sudare talis

incipiat, raro infirmus esse
deprehendatur. Quemadmo-
dum si quis ignem simul in-
jiciat in triticum atque ejus
stipulam, atque in paleas,
redeo enim ad ventilantem:
multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum
vero paullatim, neque flamma
surgente magna, neque uno
impetu, sed paullatim fumi-
gans, aliquamdiu post et ip-
sum comburatur. Non igitur
neque morbus, neque labor,
in tale corpus incidens facile
illud redarguat, aut superet

τήρειν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδοθεν q) γὰρ εὖ παρεσκευάσται αὐ- p. 908.
 τῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς
 μὴ παρῖεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχασθαι r) μήτε ἥλιον
 αὐτὸν s), μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρὸς τε τὸ
 ἐνδιδόν t) ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπι-
 ρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγ- p. 909.
 καίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ u) εὐθὺς ἐπάρδον
 τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ
 προπονεῖσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος,
 ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρῖπιζομένη πλείων γίγνε-
 ται. Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκούμεν αὐτοὺς ἐς μῆ- 27
 κός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον
 ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀν-
 τίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπε-
 ρῖσαι τὴν βᾶσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου
 πρὸς τὸ ὑπέικον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τά-
 φρον x), εἰ δέοι, ἢ εἰ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο

q) τὰ ἔνδοθεν] „ἔνδοθεν τε W. omisso τὰ.“ r) παραδέχε-
 σθαι] παραδέξισθαι B. 3. s) αὐτὸν] „omittunt Fl. et W.“
 t) ἐνδιδόν] Sic W. pro vulg. ἐνδιδόν. u) ἀποπληροῖ]
 „ἀνυπληροῖ marg. A. 1. W.“ x) τάφρον] „τάφρον Amst.
 Salm. J. Ald. Hag. etc. Τάφρον recte W. Par. Fl.“

temere. Nam interiora bene parata sunt, et exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum et ad necessarios usus repositum, supplet statim, et vigorem recreat, et labori in longissimum tempus invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed

incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis concilians. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstat

p. 909. ἀσχοῦνται ἡμῖν γ), ἔτι καὶ μολυβδίδας z) χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιγερεῖς, ἀσπίδι μικρᾷ ἰοικὸς, ὄργανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺν, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκείνῳ

p. 910. τοίνυν ἄνω τε ἀναρρήπτουσιν a) εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πόρῳ, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο b). καὶ ὁ πόνος οὗτος ὥμους τε αὐτῶν

28 κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις c) ἐντίθησιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, οὗτου ἕνεκα ὑποβέβληται d). πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἡ πιῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθον e) ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι f), ἰδρύνων ἐν τῷ πηλῷ,

γ) ἡμῖν] „Punctum hic est in M.“ Id si est minoris distinctionis signum, recte illud h. l. positum, post ἐτι autem, ubi vulgo ponebatur, omissem. Nempe conjunge ἐτι καὶ, praeterea etiam; quam formula nemo est qui ignoret. z) μολυβδίδας] Sic W. et Fl. probante Schneidero in Lex. et sequentibus auctoritates illas Schm. et Paul. pro vulg. μολυβδίδας. a) ἀναρρήπτουσιν] „Sic Edd. Ἀναρρήπτουσιν W.“ b) ὑπερβάλοιτο] „ὑπερβάλλοιτο M.“ c) ἄκροις] non tentandum, quod vere factum, vid. Adnot. d) ὑποβέβληται] Sic male, ut ait Reitzius, recte, ut ego censeo, pro vulg. ὑποβέβληται exhibent Fl. et W. Ex ἅπερ scilicet finge verbi subjectum. e) τὸν ὀλισθον] „Ita et M. cum Edd.“ f) γίγνεσθαι] „γίγνεσθαι M.“

aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud, cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, et difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur et sursum jactant in aërem, et in

longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat digitis pedum. Lutum vero et pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei causa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne-

ὁ σὺ ταῖς ἐγγέλυσιν g) εἰκάζεις, οὐκ ἀχρεῖος, οὐδὲ γελοῖον p. 910.
 ὅν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ,
 ὅποταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς
 ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας h). αἰρεσθαι
 τε ἐν πληῶ ἰδρωκότα μετ' ἑλαίου, ἐκπεσεῖν καὶ διαρῶσθαι
 τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα
 πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ i)
 χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξε-
 νεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἦκειν k) μετέωρον
 πομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσχοῦμεν, τὰ χαλε-
 πώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῶς εὐκολώτερον
 φέροιεν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντιον l) χρησίμην οἶο- 29
 μεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν
 γὰρ ἐν τῷ πληῶ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον m) p. 911.
 ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ n) ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέν-
 τες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ

g) ἐγγέλυσιν] „ἐγγέλεις M.“ quod recepit *Pauly*. h) διολι-
 σθαίνοντας] „διολισθάνοντας W.“ i) καὶ] transponendum
 videtur, καὶ ἐς τοὺς πολέμους χρ. k) ἦκειν] εἶκειν, *recedere*,
 legendum suspicatur *Dorvill.* ad *Charit.* p. 264. et 617. Ed.
Lips. minime vel necessario, vel probabiliter, etiam alibi ἦκειν et
 εἶκειν facile commutari inter se potuisse probavit. l) τούναν-
 τιον] „ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. et M.“ m) διαδιδράσκον]
 „διαδιδρασκόμενον W. et marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl.“ n)
 καὶ] „omittit Fl. et M.“

cesse est, cum madescent in
 luto, quod tu anguillis com-
 parabas: idque nec inutile
 est neque ridiculum, sed
 ipsum quoque ad robur et
 contentionem non parum
 confert, cum ita se habentes
 cogantur fortiter alteri al-
 teros prehendere, et conti-
 nere elabentes; tollere sane
 eum, qui praeter oleum in
 luto permaduit, elabi et ef-
 fluere manibus studentem,
 noli parvum quiddam putare.
 Atque haec omnia, ut dicebam
 ante, in bello etiam utilia, si

oporteat amicum vulneratum
 facile sublatum acie efferre,
 aut etiam hostem comprehen-
 sum sublimem rapere. Ac pro-
 pter hoc ultra modum illos
 exercemus, propositis diffici-
 lioribus, uti minora multo fe-
 rant facilius. Pulverem au-
 tem contra ea ad hoc utilem
 putamus, ne de complexu ela-
 bantur: postquam enim in
 luto edocti sunt continere
 illud, quod praec lubricitate
 facile effugit, adsuescunt etiam
 effugere, ipsi comprehensi si
 fuerint, e manibus, idque

p.911. μήν καὶ τὸν ἰδρωῖτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον, ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιῇ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι ο) τοῖς σώμασιν ἐμπεπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾶ, καὶ στιλπνότερον ποιῇ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἠδέως ἀν-παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν εἰνα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλη τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ p) γυμναζομένων, ἀποπλύναι q) τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε, ποτέρῳ ἂν ὁμοιος εὖξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιω ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἐκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν r), καὶ λευκὸν s) εἶναι ἀπορίᾳ 30 καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι t), καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ

- ο) ἀνεωγόσι] ἀνεωγῶσι B. 1. et 3. p) Λυκείῳ] „Fl. et M. quoque λυκείῳ habere notat Solanus, nescio quare, nisi quod minore lid habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus.“ Vid. Hemsterh. ad Diall. Morti. I, 1. q) ἀποπλύναι] „Sic et Fl. cum reliquis et M.“ Volebat autem Solanus ἀποπλύναι, assentiente Reitzio, sed Paul. ἀποπλυνάμενον. r) διαρρεῖν] „δαιριῖν male M.“ s) λευκὸν] λευκός conj. Conr. Reitz. t) γενέσθαι] γενήσασθαι conj. Seager. At vide simillimam

etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: et facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quem-

cunquo delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem et lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praecipites? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiamsi neutrum factis tentaveris, consistentem et compactum esse potius, quam esse delicatum, et diffluere, et album esse defectu, et fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes

βιώσασθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν, εἰ
ἐπίοικεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιόικοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν
τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε
αὐτὸν πολὺ ἀμείνουσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν
φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀρχίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις,
ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν
αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν
πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν υ), ὅποτιαν ἐς τε εἰ-
ρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιο
ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σάλων, ἦν ποτε ὑμῖν x) ἐπίωσιν 31
οἱ πολέμιοι, χρυσάμενοι τῷ ἐλατῷ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε
καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτούς προβεβλημένοι·
κῆκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς y), καὶ φεύγουσι δε-
δότες, μὴ σφίσι κεχηρύσει πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στά-
μα, ἢ περιπηδῆσαντες, ὡς κατὰ νότον χένησθε, περιπλέ-
ξετε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διώχχετε, ὑπὸ

locum Diall. Morit. XI, 2. et quae illic contra Hemsterh.
sunt dicta. u) λέγειν] „Non habent legem Fl. et W. Habent
cert.“ x) ὑμῖν] „Sic emendavi ex Fl. Fr. Salm. M. Ἡμῖν
J. Par. Hag. Ald. B. 1. (et 3.) male.“ y) ὑμᾶς] „recte Fl.
Fr. Ald. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. et M. Ἡμᾶς J.“

nobis civitatis bonos futuros,
et fore ut in libertate ipso-
rum opera vivamus, devi-
ctis, si invadant, hostibus;
terribiles autem vicinis, uti
noa metuant plerique, et
tributa pendant. Pace vero
multo illis utimur meliori-
bus, qui de re turpi nulla
aemulentur, neque ex otio
vertantur in contumeliosam
libidinem; sed in talibus re-
bus agant, et otium omne
consumant. Et quod dixi
commune bonum et summam
civitatis felicitatem, hoc
dicere licet, quando ad pa-
cem pariter ac bellum optime

parata videtur juvenus, in
iis, quae pulcherrima nobis
sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si
quando invadunt vos hostes,
uncti oleo et pulvere sparsi
etiam vos proceditis, pugnos-
que contra illos expeditis.
Et ipsi nempe metuunt vos
et fugiunt, timentes, ne sibi
hiantibus in os ingeratis
arenam, aut corpore saltu
circumacto, qua terga pos-
sitis invadere, crura deinde
circa ventrem illorum im-
plicetis, angatisque ipsos cu-
bitu subjecto sub galeam:

- p. 912. τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν το-
 ξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥςπερ ἀν-
 θριάτων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν
 ἥλιον. καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη z)
 καὶ ἀθέρεις ὑμῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς
 πληγὰς, ἀλλὰ ὅψέ ποτε ἄν, καὶ μόλις, κατατεμνόμενοι βα-
 θεῖσι a) τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε b). τοιαῦτα
 32 γὰρ φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Ἡ
 τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμψ-
 δῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν προτετῆ ὑμῖν ἔξοδος c),
 ἐκείνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεκηνότα, ὡς φοβερώτεροι
 p. 913. εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι d) αὐτοὺς, καὶ ὑπο-
 θέσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδὴ· φεύγουσί τε γὰρ, ἦν
 δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκῃτε, ἄφυστα τοῖς πολεμίοις ἔσται,
 ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοῖς. ἀλλ' ὅρα,
 μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως,
 καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανί-

z) καλάμη] κάλαμοι B. 3. male. Cf. c. 26. a) βαθέσι] „ἀν
 βαθεῖσι F. l. praemisso ἄν etiam retentō.“ b) ὑποδείξετε]
 „Sic dedit Solanus ex W. ὑποδείξετε Edd. priores.“ c) ἔξο-
 δος] ἔξοδον A. 2. prave. d) μορμολυττόμενοι] „μορμο-
 λυτιούμενοι W.“

et, per Jovem, alii sagittas
 arcu mittent nimirum, et
 jaculabuntur; in vos vero
 tanquam in statuas, non pe-
 netrabunt tela, qui colorem
 a sole traxeritis, et multo
 sitis sanguine instructi: ne-
 que enim stipula vos estis
 aut paleae, qui celeriter ce-
 datis plagis; sed sero tandem
 aliquando, et vix, profundis
 confossi vulneribus, paululum
 sanguinis subostenderitis. Ta-
 lia enim dicis, nisi plane
 aberravi a sensu similitudi-
 nis. Aut forte illa tunc ar-
 ma sumetis Comoedorum et

Tragoedorum, et si eruptio
 vobis proposita sit, galeas
 illas imponetis hiantes, ut
 formidabiliores sitis hosti-
 bus, quos sic larvati perter-
 reatis: altosque illos indue-
 tis calceos nimirum, leves
 enim, si ita opus sit, fugien-
 tibus, et, si ipsi persequa-
 mini, effugere ea hostes non
 poterunt, magnos ita gradus
 illorum ope vobis facienti-
 bus. Verum enimvero vīde,
 ne illa, quae ita lepida vobis
 videntur, nugae sint et lu-
 dus merus, et occupatio
 otiosorum, ac remittere ani-

σχοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, p. 913.
 ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς
 ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παι-
 δᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς θυεμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνον μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀγέοντας ε) τὴν κόνιν κατὰ τὸ ἔλαιον,
 διδάσκετε f) αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα
 δίδοντες g) τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφίρεσθαι πρὸς τὸν ἀντι-
 μον, ἀλλ' ἔστι λόγῃ βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλπιζομένη,
 καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀρι-
 στερίᾳ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν
 τιнос εὐμενέῃα σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μὴδέπω ἀπολώλατε
 ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γὰρ τοι ἦν πα- p. 914.
 σάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον h) τὸ παρὰ τὴν ζώνην,
 μόκος ἐπεισπέσω i) τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοῇ ἂν
 ἴλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων k), καὶ οὐδενὸς
 ἀνταβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάν-
 τας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-

ε) ἀγέοντας] „Et sic Fl eum cett. et M. Possel et ἀγέντες
 conjici.“ Cf. Adnot. f) διδάσκετε] „δίδικοι M. Διδασκατε
 accentu in prima collocato Fl.“ g) διδόντες] „διδούς M.
 Nihil a vulgato abit Fl.“ h) ξιφίδιον] „ξιφίδιον W.“ i)
 ἐπεισπέσω] „Nihil mutat Fl.“ k) ἐκείνων] „Punctum post
 ex — habet Fl. et spatium vacuum quod vel novem literas cap-
 peret; nihil tamen omisit.“

num volentium adolescentu-
 lorum. Si vero volueritis
 liberi omnino ac beati esse,
 aliis vobis gymnasiis opus
 erit, et exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac cer-
 tamen non inter vos cum
 ludo, sed contra inimicos
 vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus.
 Itaque, relicto pulvere atque
 oleo, sagittare illos docete
 et jaculari, nec date levia
 illis jacula, quae ventis fe-
 rantur; sed esto lancea lon-
 ga, quae cum sibilo contorta

feratur, et lapis manum im-
 plens, et securis, et in sini-
 stra scutum, et thorax, et
 galea. Ut vero nunc habetis,
 Deorum cujusdam benevo-
 lentia servari mihi videmini,
 qui nondum ab ingruentibus
 paucis levis armaturae mili-
 tibus perieritis. Certe, si
 stricto isto parvo ad zonam
 gladiolo solus irruam in ju-
 venes illos vestros omnes,
 ipso primo clamore capiam
 Gymnasium, fugientibus illis,
 et nemine contra intueri
 ferrum auso, sed circum-

p. 914. *μενοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδοις οὐκ εἶναι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γίνονται ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβαλίντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατίθεικε 1) βαθεῖα οὖσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόγον ἓνα κρένους πολέμιου ἰδόντας.*

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα m) ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαροι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ n) οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καθ' αὐτοὺς ἄριστοι o) γίνονται, ἀσχοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῦν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ p) ἄμενον χρήσαιντο ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν

1) *διατίθεικε]* „*μετατίθεικε* Fl. quod et adpictum orae A. 1. W. Vulgatum est in M.“ m) *ταῦτα]* ταῦτα conj. Paul. bene, nec tamen necessario. n) *ἐπειδήπερ]* „*ἐπειπερ* Fl. et W.“ o) *ἄριστοι:]* ἄριστα Schm. manifesto errore typogr., quem tamen reddidit Paul. p) *πολὺ]* „*πολλοὶ* male Fl. et marg. A. 1. W.“

stantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis actrepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susce-

perunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymna-

τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐ- p. 914
δὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἄλλα ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστη μάλα πολλὰ, οἷς χρῶμεθα, p. 915.
ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους,
καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι
ὀπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι q), περιττὸν ἐν
εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν
ᾄσσει r) σιδηροφοροῖη, μηδὲν δεῖον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι s) εἰς
τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες.
τό, τε ι) γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾷδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ
οἱ πόλεμοι u) μάλα πολλοί, καὶ ἄθηλον, ὁπότε τις ἐπιστάς,
κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, φονεύσειεν. ἦ,
τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαιρέτως x), καὶ μὴ ἐν νόμῳ

q) παρεζῶσθαι.] „receptum ex FL et W. Περιζῶσθαι Edd.
hac priores“ r) ὅστις ἐν ᾄσσει.] ὅστις ἂν ἐν ᾄσει vult Bcl
s) ἐξενέγκοι.] „ἐξενέγκη minus bene M.“ ι) τό, τε.] Vulg.
τότε, quod tamen iam Schm. et Paul. ita correxerunt, ut spa-
tiolo relicto utramque syllabam separarent. u) πόλεμοι.]
„Nihil mutant Edd. et M.“ x) αὐθαιρέτως.] „rectius abest
in W. et FL“ Imo vix abesse potest. Nec ante hanc vocem
enim Gesnero inserendum καὶ τό, vel τό, τε. quamquam illud
vere fecit Pauly. Vid. Adnot.

sium? Ego certe tale nihil
in urbe vidi, quam undique
totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris,
Anacharsi, si diutius apud
nos moreris, et arma uni-
cuique nostrum multa, qui-
bus utimur, quoties opus eat,
et cristas, et phaleras, et
equos, et equites quartam
fere partem civium. Verum
arma gestare semper, et cin-
ctum esse acinace, super-
fluum in pace putamus: ac
poena sancita est, si quis in

urbe cum ferro sit, ubi opus
non est, aut arma in publi-
cum efferat. Vobis vero
ignoscendum, quod in armis
semper vivitis. Cum enim
habitetis sine munimentis,
expositi estis insidiis; et
bella vobis bene multa: ob-
scurumque, quando aliquis
subito adstans detractum de
plastro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos
diffidentia, quum suo quisque
arbitrio, non lege quadam
in communione civili viva-
tis, necessarium semper fer-

p. 915. *ἑμπολιτευομένων γ)*, ἀναγκαῖον αἰετὸν τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα, εἰ τις βιάζοιτο.

35 *ANAX.* Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖον ἔνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φείδεσθαι 2), ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείρομεν· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπιείγοντος, καταπονεῖτε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμνυόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῇ πηλῇ καὶ τῇ κόπῃ ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐωκας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόνδε α) το δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὕγρων ὁμοίαν p. 916. αὐτὴν οἶσαν· δέδιαις οὖν, μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κτραμευῖ λάθῃ διαρρέυσαι ἐν ταῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κτεῖον καὶ ξηρὸν οἰχεται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς εἰδυθεν ἀναπληροῦμενον. τὸ δὲ οἶχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις αὖ αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ

γ) *ἑμπολιτευομένων*] Sic scripsi e W. et marg. A. 3. W. pro vulg. *ἑμπολιτεύουσθαι*. 2) *φείδεσθαι*] Hanc veterem lectionem, monente *Pritzschio* Quæst. p. 132. restituendam putabam, quum *Solanus*, *Reitzius* et recentt. scripsissent *φείδεσθαι*. α) *τοιόνδε*] Sic veteres Edd. secutus scripsi *Reitz.* *τοιόν δέ*, minus recte; sed vitiosissime recentt. *τοιόν δέ*. Vid. ad *Hermot.* c. 20. et 22. in *Varr. Lectt.* Tom. IV. p. 29. et 32.

rum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora,

sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsis, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt,

τὸν τῆς "Υδρας b) μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὥς ἀντὶ μιᾶς p. 916.
κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ c) αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύ-
μναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ αἰονος ἦ, μηδὲ διαρκῇ τὴν ὕλην
ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτετο ἂν,
καὶ καταμαραίνετο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται d).
ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσεως ἂν,
καὶ μείζον ποιήσεως ἐν βραχεῖ e), παραθήγῳν τῷ πνεύ-
ματι καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσεως, οὐκ ἔχον ἀπο-
χρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὥς διαρκῇ εἶναι πρὸς τὸ
ἐντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς, οἶμαι, τῆς ῥίξης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμει. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμέ εἶρηκας, ἀκριβοῦς τινος φρον-
τίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι
πάντοις εἶπε, τίνος ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς f)
Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε
πολλοὶ, ὡς φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομέ-
νους, οὐδέ ποτε ἐν ὀπλοῖς ποιεῖσθε g) τὴν ἀμίλλαν, ἀλλὰ p. 917.

b) τῆς "Υδρας] „περὶ τῆς "Υδρας W.“ c) δὴ] „Nil mutat Fl.
nec M.“ d) γίγνεται] Sic Schm. et Paul. e M. pro vulg.
γίνεται. e) ποιήσεως ἐν βραχεῖ] „ἐν βραχεῖ ποιήσεως M.“
f) τοῖς] „τῷ „neque id male, me quidem arbitro. g) ποιεῖ-
σθε] „ποιεῖσθαι W. male.“

secundum illam Hydrae fa-
bulam, si quam audisti, ut
pro uno abscisso capite, duo
semper alia succreverint. Si
vero ab initio non exercean-
tur, neque contenduntur,
nec satis ipsis suppeditetur
materiae, tum demum lac-
datur a laboribus et consu-
matur: quale quid in igne et
lucerna solet fieri. Eodem
enim flatu vel accendas
ignem, et maiorem brevi
tempore facias, quippe quem
spiritu quasi acuas; vel ex-
stinguas flammam lucernae,
si non satis materiae illi

suppeditetur, ut durare ad-
versus vim flatus possit: nec
enim *flamma ejusmodi* satis
firma de radice existit.

Anach. Ista enim vero, So-
lon, non plane intelligo. Sub-
tiliora enim, quam pro meo
captu, dixisti, accurata qua-
dam cogitatione et mente
acutum cernente indigentia.
Illud vero mihi omnino di-
cito, Cur non etiam in Olym-
piciis certaminibus, et in
Isthmo, et Pythone, et reli-
quis, cum multi, ut ais, con-
veniunt visuri juvenes cer-
tantes, interdum in armis

p. 917. γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότενον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὐ τινος ἔνεκα οὕτω h) ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἠγοῦμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι i) αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο k) ὥς δὲ τοσοῦτους l) ἀποδυσόμενοι, εὐξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὥς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιωνικότατον ἕκαστος αὐτὸν m) ἀπεργάζεται n). καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὃ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν o) δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν εἶτε ἡ p) ἄσκησις, ἀπίσιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιοῦτων ἀρετῆς καὶ νόρων ἐρασθέντες ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβά-

b) οὕτω] Sic e M. pro vulg. τοῦτο, vindice etiam *Fritzsche* Praef. ad Ed. Alex. etc. p. XXXI. i) ἐγγενέσθαι] „γενέσθαι Fl Vulgatum probat M.“ k) διὰ τοῦτο] „διαιτοῦτο J.“ nec non A. 1. et 2. l) τοσοῦτους] „Hoc praetuli ex FL et W. Τούτους Edd. vulgo.“ Ceterum verba ὥς ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι tanquam scholion e textu proscribenda censuit *Belinus*. m) αὐτὸν] αὐτὸν sola A. 2. n) ἀπεργάζεται] „Sic Edd. et M.“ o) ἑαυτὸν] „αὐτὸν W.“ p) ἡ] abest ab M.“

instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos et feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur ita faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui in tanta multitudine exuendi sint, et

bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddat unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, et quod maxime sit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita

λοι ἐν τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν p.917.
 τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τού-
 των εἰκάζειν παρέχουσιν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ
 πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιοντ' p.918.
 ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τος-
 αὐτήν προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν 37
 πάθοις, εἰ θεάσαιτο καὶ ὀρεγύων καὶ ἀλεκτρούωνων ἀγῶνας
 παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἡ γέλαση
 δηλονότι, καὶ μάλιστα ἦν μάθης, ὥς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρω-
 μεν, καὶ προσιέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρῖναι, καὶ
 ὄρεᾶν τὰ ὄρεα διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγο-
 ρεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑπὸδύεται γὰρ τις ἡρέμα
 ταῖς ψυχαῖς ὄρεμῃ ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι q)
 καὶ ἀιολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρούωνων, μηδὲ r) προα-
 παγορεύουσιν s) ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων t), ἢ του ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειραῖσθαι αὐτῶν u), καὶ
 ὄρεᾶν τιρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς

q) ἀγεννέστεροι] ἀγενέστεροι B. 3. ex errore, opinor. r) μὴ-
 δὲ] „μὴ δὲ J. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg.
 A. 1. sed dubie anne voluerit δὴ.“ s) προαπαγορεύουσιν]
 „Sic M. et Edd. excerpta Fl. quae προαπαγορεύουσιν. Ἀπαγο-
 ρεύουσιν Ms. Gr.“ t) καμάτων] „καμάτων M.“ u) αὐτῶν]
 „αὐτοὺς Pell.“

expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, et liberis, et uxoribus, et sacris, armati, qui pro olca et malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant. Verum quid diceres, si coturnicum et gallorum apud nos pugnas videres, et studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, et im-

peratum esse adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur et minus audaces gallis, nec prius quam illi deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos,

p. 918, σκαίων, καὶ προέτι γε ἄλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἁρί-
στους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν δυσμε-

38 τῶν. Ἐπεὶ δὲ φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα
ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο, ἥν ποτε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθῆς,
μὴ καταγέλασαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἷσθαι μάτην ποιεῖν

p. 919. αὐτοὺς, ὁπόταν ἡ σφαίρας πέρι x) ἐν τῷ θεάτρῳ συμπε-
σόντες, παίωσιν y) ἀλλήλους, ἥ ἐς χωρίον ἐξεληθόντες, ὕδατι
περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολέμιων ἀλ-
λήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρῃς ἂν ἐκβάλῃσι
τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς
κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἡ ἔμπαλιν, συνωθοῦν-
τες ἐς τὸ ὕδωρ z), (τὸ φάρ ἀπὸ τούτου εἰρήνην λοιπὸν) καὶ
οὐδεὶς ἂν ἐτι παύσῃ. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾷς μαστιγουμένους
αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ
καὶ μητέρας παρεστῶσας α), οὐχ ὅπως ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς
γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἥν b) μὴ ἀντέχουεν πρὸς
ταῖς πληγαῖς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς

x) πέρι.] περιδινόμενοι conj. Wyttendach. Animadv. ad *Plu-
tarch.* Opp. Morr. T. I. p. 467. Vid. Adnot. y) παίωσι.]
„παίονσιν W.“ z) συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] glossema
videntur Guyeto. a) παρεστῶσας] „παρεστῶσας W. male.“
Παριστώσας B. 3. et hoc mendose. b) ἥν] „el M.“ At ἦν cum
Optativo vid. Hermot. c. 53. et, quae illic collata sunt, locis;
praetera, si placet, Pro Imag. c. 19. Gall. c. 1. e. a.

quibus melius aliquis utatur
adversus inimicos. Cum au-
tem dicas, Anacharsi, te
reliquam etiam Graeciam
peragraturum, memento, ubi
Lacedaemonem veneris, ne
derideas illos, neque putes,
frustra illos laborare, cum
aut de pila in theatro cer-
tantes impetu facto, alteri
alteros caedunt; aut ingressi
in locum aqua circumdatum,
divisique in suam quisque
phalangem, hostiliter, nudi
et ipsi, se mutuo invadunt,
donec circumscripto illo loco

alterum agmen alteri eji-
ciant, nempe Lycurgi faction-
nem Herculani, aut contra,
detrudentes in aquam; hoc
enim facto pax caeterum,
neque quisquam alterum per-
cusserit: maxime vero si
videas, cum flagris caedun-
tur ad altare, et sanguine
fluunt; patres vero aut ma-
tres adstantes adeo indigne,
quae aguntur, non ferunt,
ut etiam minentur, si non
durent ad plagas, atque illis
supplicent, ut quam longis-
sime ferant molestiam, et

τὸν πόνον, καὶ ἐγκατεργῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ p. 919.
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες
εἶναι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν.
ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνασταθέντας c). ὅταν τοίνυν ὀρθῶς κἀκέῖνα, μήτε
μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μήτε εἶπης, ὥς d) οὐδεμιᾶς
εἴτε αἰτίας ἀναγκαίας τλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βλα-
ζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων e). εἶποι γὰρ ἂν σοι p. 920.
καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν πολάζει αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὧν,
οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ f) θρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πό-
λεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους g), καὶ
παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν h) μάλ-
λοντας τὴν πατρίδα. καί τοι κἄν μὴ ὁ Λυκούργος εἶπῃ, ἐν-
νοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὥς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος
ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκισμέ-
νων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν,

c) ἀνασταθέντας] „Sic M. J. V. 2. Ἀνατιθέντας L. Ἀνα-
τεθέντας Edd. cett.“ d) ὥς] „omittit Fl. et M.“ e) διατε-
θέντων] „π—ως δ—ες Fell.“ Ἐπιτιθεμένων mallet Paul.
f) αὐτὸ] „αὐτὰ L.“ g) καρτερικωτάτους] καρτερικος.
B. 1. et 5. h) σώζειν] „σφίζειν W. cum paucis subscr.“

mala tolerent. Multi ergo
huic certamini immortui
sunt, cum nollent se victos
fateri, dum vita superesset,
in oculis suorum, neque ce-
dere corpore: quorum etiam
statuas videbis honorari pu-
blice, a Spartanorum repu-
blica positas. Etiam ista
proinde cum videbis, noli
putare illos furere, neque
dicito, illos nulla idonea
causa aerumnas sustinere,
neque tyranno cogente, ne-
que hostibus illam necessi-
tatem imponentibus. Dicat
enim pro illis etiam Lycur-

gus illorum legislator multa
rationabilia, quidque spe-
ctans illos ita castiget, qui
non ut hostis, neque odio
illud faciat, nec qui sobolem
civitatis ita consumere velit
temere, sed quod postulet,
ut patientissimi, et malo
omni superiores sint, qui ser-
vaturi sint patriam. Quam-
quam, etsi non dicat Lycur-
gus, ipse, puto, intelligis,
quam non unquam captus in
bello talis arcanum quoddam
Spartae enunciaturns sit,
hostibus ipsum torquenti-
bus; sed, derisis illis, ita

p. 910. αἰμυλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὡς εἰ) πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ Σόλων, ἱμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἣ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανεύσατο;

ΣΟΛ. Πρὸς βύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρητήθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρητας, ὅτι ἤκουσεν κ) εὐνομοτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων λ), ἱμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα μ), καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

p. 921. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὃ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ n) συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς

δς] δς conj. Conr. Reitz. frustra. κ) ἤκουσεν] ἤκουεν W.^a λ) σὺ καὶ σὺ, ὃ Σόλων] „ὃ Σόλων, οὐχὶ καὶ σὺ W.“ μ) γὰρ ταῦτα] „γὰρ καὶ ταῦτα M.“ Insertum καὶ assumserunt Schm. et Paul. n) Οὐκ· ἀλλὰ] Gesn. Οὐκ; ἀλλὰ etc. interpretatus: Non? Verum etc. contra usum linguae tum coinmunem, tum proprium Luciani, deliquit. Quare nec textum mutavi, et versionem Latinam textui genuino accommodavi.

flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset, pulsatus est; an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Creten- ses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum

Minos, Jovis filius, conditor fuerit.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non admodum dignum nobis putamus.

Anach. Nequaquam. Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa,

ἐνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. οἷς p. 921.
 ἔγωγε, ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν
 αὐτὰ δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημο-
 σία πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅποτιαν ὁρῶ τυπτο-
 μένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας ο), ἢ τι ἄλλο τοι-
 οῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου p) δεῖσθαι
 μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλασται ὑφ' ἑαυτῆς q)
 πάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὧ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόκ- 40
 των, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷον κρατεῖν. ἔσται γὰρ τις ὁ καὶ
 ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντιρῶν ἐν Σπάρτῃ r). πλὴν
 ἀλλ', ἐπέπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ
 πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς s) ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃ
 ὅσα παρὰ σοῦ, οἷς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς
 με, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκῦθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς
 παρ' ὑμῖν t), καὶ οἷς τισι γυμνασίῳις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως
 ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

o) λωποδύτας] λωποδίτας B. 1. et 3. p) ἔλλεβόρου] „Bene-
 sic M. Fr. B. 1. et 2. (et 3.) Par. Salm. Ἐλεβόρου J. V. 2.
 Ald. Fl. Hag.“ q) ἑαυτῆς] „αὐτῆς W.“ r) ἀντιρῶν ἐν
 Σπάρτῃ] „ἐν Σπάρτῃ ἀντιρῶν M.“ s) ἀρεσκομένῳ αὐ-
 τοῖς] „receptum ex M. et Fl. Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκομένος
 ἐν τούτοις Edd. cett. t) ὑμῖν] Sic Reitz. nescio unde, et
 Edd. recentt. Sed ἡμῖν pessime A. 1. 2. B. 1. 3.

quae vel ad unumquemque
 singulatim, vel communiter
 ad civitatem perveniat. Igi-
 tur si quando peregriner
 Spartae, equidem, quo tem-
 pore ista faciunt, metuo,
 ne statim publice lapidibus
 ab iis obruar, si ad singula
 rideam, videns, pulsari illos
 tanquam fures, aut grassa-
 tores, aut qui aliud ex co
 genere fecerint. Omnino
 enim helleboro mihi indi-
 gere eorum videtur civitas,
 quae tam ridicula fieri pu-
 blice patiatur.

Sol. Ne puta, o generose,

Lucian. Vol. VII.

te desertam litem, vel ab-
 sentibus viris, dum solus
 dicis, victurum. Erit enim
 Spartae, qui pro istis etiam
 ea, quae par est, tibi re-
 spondeat. Verum quando-
 quidem ego nostra tibi enar-
 ravi, tu autem non satis illa
 probare videris, nihil in-
 justi ego abs te petiturum
 me arbitror, ut tu etiam vi-
 cissim enarres mihi, quo
 modo vos Scythae juvenes
 vestros quibusque in exer-
 citationibus educetis, et quo-
 modo probi apud vos viri
 fiant.

N

p. 922.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε
 δεηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ'
 ὑμᾶς, οἳ γε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν
 μίαν πληγὴν· θεилоὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε, ὅπως
 ἂν εἴη. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συν-
 ουσίαν, ὡς ἅ, τε αὐτὸς ἔφησ' (μ), εἰ μᾶλλον ἐννοήσαιμι
 καθ' ἡσυχίαν, ἅ, τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ
 ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἐσπέρα
 γὰρ ἦδη.

u) [φης] in iisdem Edd. vett. scriptum φης cum jota.

Anach. Justissime tu qui- in crastinum, si videtur, dif-
 dem istuc, Solon. Et enar- feramus disputationem, ut
 rabo tibi Scytharum legiti- et, quae ipse dixisti, magis
 ma, non ita splendida for- adhuc silentio perpendam,
 tasse, neque vestris similia, et quae dicenda sint, me-
 qui neque alapam mala unam moria percurrrens cogitem.
 excipere audeamus, meticu- Nunc autem ut se res habet,
 losi homines; sed dicetur his ita dictis abeamus. Jam
 tamen, qualia sint. Verum enim est vespera.

A R G U M E N T U M.

Quemadmodum in libello de Sacrificiis, ita etiam in hoc; patronum LUCIANUS agit sanas rationis adversus religiosas vulgi superstitiones, quippe ostendens nunc argumentando, nunc ridendo, tum varias, quas teneat vulgus, de Orco opiniones varias, tum ritus, quos vulgo observent, funebres ridiculos esse et absurdos. Cf. Argum. libelli De Sacrificiis Tom III. p. 74.

Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῦς πένθεσι 1
 γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων
 δῆθεν αὐτοὺς αὐτοῖς α) λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται
 τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
 νοις β) οὕς γ) ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περ-
 σεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ ποινήρα
 ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε δ) εἰ τούναντίον ἡδίων ε) καὶ

α) αὐτοῖς] „αὐ Fl.“ Αὐτοῖς αὐ 3011. β) ἐκείνοις] „αὐτοῖς
 ἐκείνοις Fl.“ Sic etiam Codd 3011. Gorr. Aug. Sed videtur
 hoc αὐτοῖς e praecedentibus iteratum, certe ob illud ipsum
 αὐτοῖς, quod praecedit, non iterum admittendum. γ) οὕς]
 οἷς Aug. δ) οὔτε] εἴτε 3011. ε) ἡδίων] ἡδέα 3011.

D E L U C T U.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eve-

niunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora

- p. 922. βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπι-
τρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι.
μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ἃς τινὰς περὶ αὐτοῦ
p. 923. τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, οὗ
2 τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν f). Ὁ μὲν δὲ
πολύς ὁμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ g) καλοῦσιν, Ὁμήρου
τε καὶ Ἡσιόδου, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων
πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον
τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄιδην ὑπελήφασιν, μέγαν δὲ καὶ
πολύχωρον τούτον εἶναι, καὶ ζοφερόν h) καὶ ἀνήλιον, οὐκ
οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθο-
ρᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελ-
φὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοι-
αῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ
προσηγορίᾳ τετιμημένον. τούτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ'
αὐτῷ i) πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τοι-
οῦτον k). κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθα-

f) ἐπιτηδεύουσιν] ἐπιτηδεύονται 3011. g) σοφοὶ] πολλοὶ
3011. h) ζοφερόν] φοβερόν 2954. improbane Jacobo Quaestus.
Luciann. Spec. l. p. 21. i) αὐτῷ] „Sic Fl. Par. Hag. Ald.
Salm. etc. Αὐτῶν J. et marg. WA. 1. W.“ k) τοιοῦτον] τὸν
τοιούτον vulgo. Sed omittunt articulum Fl. Aug. 3011. et 2954.
et hinc Schm. Vid. Adnot.

sint ac meliora his, quibus
eveniunt; sed institutis et
consuetudini illum dolorem
suum condonantes. Cum igitur
mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius
volo dicere, de morte ipsa
quas habeant sententias: sic
enim apparebit, cuius rei
caussa in supervacuis illis
elaborent. Vulgus igitur pro-
miscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque
Hesiodo, et fabularum au-
ctoribus caeteris, fidem qui
habeant, et legem sibi sta-
tuant illorum fictionem, lo-

cum quendam sub terra pro-
fundum esse putant inferos,
eumque magnum et spatio-
sum esse, et tenebricosum,
ac sole carentem; eundem
tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae
in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in
magno illo hiatu fratrem Jo-
vis, Plutonem [*s. Ditem*]
nomine, qua quidem appel-
latione (ut aliquis mihi ta-
lium peritissimus retulit)
ideo cohonestatus est, quod
dives sit mortuis. Hunc porro
Ditem suae civitatis, et vi-

όντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαμβάντα, κα- p. 923.
τέχειν δεσμοῖς ἀλύκτοις, οὐδενὶ τοπαράπαν l) τῆς ἀνόδου
ὑφείμενον m), πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πᾶν ὄλγων
ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιρρέεσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ θ
ποταμοῖς μεγάλοις τέ καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνο-
μάτων· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοι-
αῦτα κέκληνται, τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρό-
κειται n), πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαγνῶντας, ἣν οὐκ ἐν p. 924.
διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμῆως· βαθεῖα τε
γὰρ περᾶσαι ο) τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ
ὄλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. 4
Ἐρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλη ἀδαμαντίνη p), ἀδελ-
φιδούς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἔστηκε q), τὴν φρουρὰν ἐπι-
τετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῇ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρ-
χαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φιλῶν τε καὶ εἰρηνικὸν

l) τοπαράπαν] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ παράπαν. cf. infra c. 24. Bis Accus. c. 4. Pro Lapa, c. 6. et ibi adnot. m) τῆς ἀνόδου ὑφείμενον] Ita *Fl. B.* 1. (et 3.) *Ald. Fr. Par. Hag.* Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφείμενον J. et marg. A. 1. W. " Τῆς ἀνω ἐφείμενοι (sic) 3011. n) πρόκειται] Sic monebte *Belino* et praeunte *Schmiedero* scripsi e. J. V. 2. et *Cod.* 3011. pro vulgato vitio προῦκεται, pro quo in L. et G. πρόσκειται, probante *Graevio*. o) περᾶσαι] Sic correxi vulgatum περάσαι. Vid. *Spitzner.* *Proasod.* p. 56. p) πύλη ἀδαμαντίνη] Interjectum olim erat οὐση. Sed ejicit, *Belino* auctore, *Schmiederus*, praeuntibus *Codd.* 3011. et *Gorl.* q) ἔστηκε] Sic 2954. 3011. *Gorl. Aug. Bel. Schm.* pro vulg. ἵσται.

tae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, et terrorem vel ipso nomine injicientibus: Coecytis enim [*ploratus*], et Py-

riphlegethontes [*ignicremi*], et similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, et portam, quae adamantina est, Aëacus stat, fratre re-

- p. 924. πρὸςβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν γ) ὑλακτῶν,
 5 καὶ τῷ χάσματι δεδιτόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην
 εἰς τὸ εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
 -φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Αἰθήρης γοῦν διὰ
 τοῦτο δ) ὠνόμασται ι). ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς
 πάλοι ἐκείθεν ἀφιγμένοι Ἕλκηστις τε, καὶ Πρωτεσλαος οἱ
 Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου
 Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ
 δοκεῖν, οὐ πίνοντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμίμνητο αὐτῶν.
 p. 925. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσε-
 6 γόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν
 ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν,
 ὄχλος πολὺς, Ἑριννῆς τε, καὶ Ποινὰι, καὶ Φόβοι, καὶ
 7 ὁ Ἑρμῆς οὗτος μὲν γε οὐκ αἰεὶ υ) συμπαραῶν. Ἱπάρχου δέ,
 καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ
 Ῥαδάμανθυς, Κρηῖτες ὄντες, καὶ ς) υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι
 δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ'.

γ) ἀποδιδράσκειν] διαδιδράσκειν 2954. δ) διὰ τοῦτο] δια-
 τοῦτο una voce A. 1. et 2. ι) ὠνόμασται] „ὠνόμασται vult
 Solan ex FL. Vid. nott.“ υ) αἰεὶ] „Sic Edd. constant.“
 Μῦθος vox Φόβοι corrupta videbatur Solano, sed injuria. ς)
 καὶ] abest a Gori. cum quo fere facit Aug. οἱ Κρηῖτες, ὅτις
 υἱοὶ τ. Δ.

gis genitus, cui custodia il-
 lius credita, et prope illum
 triceps canis, asperimus, qui
 advenientes quidem amico
 vultu et pacato adspiciat,
 fugere autem si qui conen-
 tur, latratu atque rictu ter-
 reat. Hunc qui lacum supe-
 rarunt, eos intus pratum
 suscipit magnum, consitum
 asphodelo, et potus expu-
 gnator memoriae: Lethes
 [oblivionis] enim potus pro-
 pter hoc ipsum appellatus
 est. Haec nimirum narra-
 runt antiquis, qui inde re-
 dierunt, Alcestis atque Pro-

tesilans, Thessali, et Aegei
 Theseus filius, et Homeri-
 cus Ulysses, graves et digni
 fide testes, ut mihi videtur,
 qui de fonte illo non bibe-
 runt, neque enim alias me-
 moriam eorum retinuissent.
 Dis ergo, ut illi dixerunt,
 et Proserpina, imperant, at-
 que in dominio habent omnia;
 ministrant vero illis, et im-
 perium una exercent, turba
 multa, Furiae, Poenae, Ter-
 rores, et Mercurius: hic
 quidem non semper prae-
 sens. Magistratus vero et
 Satrapae et iudices sedent

ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ p. 925:
εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, τῷ
ἀρίστῳ βίῳ συνυπομένους. Ἄν δέ τινας τῶν πονηρῶν λά- 8
βωσιγ), ταῖς Ἑρινύσι παραδόντες, εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χω-
ρίον 2) ἐσπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας πολασθησο-
μένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κυκῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί
τε καὶ καόμενοι α) καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ
συμπεριφερόμενοι β), καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ
Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός c) ἔστηκε, κινδυνεύων p. 926.
ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου 9
βίου, πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
τῶν σωμάτων, σκιαὶ γινόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα d) ταῖς παρ' ἡμῖν
χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· e) ὡς εἴ
τε f) μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγ-

γ) λάβωσι.] λαβῶσι B. 3. 2) εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρίον]
Sic 3011. Gorl. Aug. cum Fl. pro vulg. εἰς τὸν — χωρον.
Deinceps ἐσπέμπουσι J. et Aug. pro vulg. ἐπὶ. Vid. Adnot. α)
καόμενοι.] „καυόμενοι“ Sic Fl. B. 1. Par. etc. recte καόμενοι
J. Contra vid. eundem Reitz. in Varr. Lectt. ad De Sacrific.
c. 2. extr. cf. Diall. Marr. IV, 2. ibique notulam. β) συμ-
περιφερόμενοι.] Hanc optimam Belini conjecturam, cui etiam
Seagerus assentitur, non dubitavi recipere pro vulg. συμπερό-
μενοι. cf. Diall. Deor. VI. extr. Ceterum omnino haec verba
καὶ ὑπὸ γυπῶν — συμπερόμενοι in Aug. desunt. γ) αὐτός]
receptum ex G. L. et marg. A. 1. Αὐτός Edd. omnes. δ) ἄρα]
abest a Gorl. ε) τῶν τάφων] τὸν τάφον 3011. f) εἴ
τε] εἰ τῷ B. 3. εἴπε 3011. Mox καταλελειμμένος in eadem illa B. 3.

duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Jovis filii. Ii vero bonos quidem viros et justos, qui cum virtute vixere, ubi plures conveniunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detruunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiun-

tur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori miser metuit. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, et inferiis, quas tumultis illo-

- p. 926. γενῆς, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώτων ἐν αὐτοῖς πολυ-
 10 τεύεται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιλήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὄβολόν, ἐς τὸ στόμα κατέθησαν αὐτῷ g), μισθὸν
 τῷ πορθμῇ τῆς ναυτικῆς γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-
 σαντες, ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ h) διαχωρεῖ παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μα-
 κεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὄβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν
 μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα i) καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ αὖν, οὐ πα-
 ραδεξαμένου τοῦ πορθμῆως, ἀνατόμπιμοι k) πάλιν ἐς τὸν
 11 βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτοὺς, αἷς
 οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τρεῖς ἐκεῖ, καὶ
 p. 927. μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ᾗδη
 βιαζόμενον l) καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι, προ-
 τίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶν δηλονότι
 12 παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Οἰ-

g) ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ] μεθῆκαν ἐς τὸ στόμα αὐτοῦ 3011. h) καὶ] καὶ εἰ vulgo. Sed expunxi, auctore Cod. 3011., importunum ei, ex sequente opinor, verum huc per errorem importatum. Sic non opus erit ad *Seageri* conjecturam confugere, qua alterum ei autē δύναται ejiciatur. i) πορθμῖα] πορθμῖα B. 1. et 3. contra usum linguae imprimis Lucianum. Vid. Adnot. k) ἀνατόμπιμοι] ἀνατίμπι μοι 3011. pessime corrupta. l) βιαζόμενον] „Sic Fl. J. Fr., *Par.* etc.“ Vid. Adnot.

rum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, et fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit et apud inferos commet? valcatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegi-

neticus obolus? neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitorē non admittente re-jecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ablucunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste lacus his, qui ibi sunt) et unguento optimo unxerunt proclive jam ad foctorem corpus, et floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi con-

μεγαλὴ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ πικρὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ p. 927.
 πάντων δάκρυα, καὶ στέφνα τυπνόμενα, καὶ σπαραττομένη
 κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρ-
 ρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶν-
 τες οὐκ ἄνθρωποι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦν-
 ται m) πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδα-
 φος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστε-
 φανομένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς
 κομπήν κεκοσμημένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πα- 13
 τὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
 αὐτῷ, (προκείμεθι γὰρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκ-
 μαϊότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δράμα ᾗ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ
 ματαίας ἀφίησι n), πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ'
 ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει ο) γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τι p. 928.
 φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέ-
 κνον ἡδιστον, οἶχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὧρας
 ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ εἶ p) τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ

m) καλινδοῦνται] „Sic Fl. J. Ald. Salm. κυλινδοῦνται B. 1.
 (et 3.) Par. Fr. Hag.“ n) ἀφίησι] ἀφίησι 3011. ο) φήσει]
 „φησι Fl.“ Sic etiam Aug. p) εἶτι] „Nihil variat Fl.“ Inter-
 pretes plane non reddunt, praeter Erasmus, qui subiicit su-
 per haec. Suspecta omnino videtur vocula.

spiciantur a Cerbero. Inter
 haec ploratus, et fletus mu-
 lierum, et lacrimae ab omni-
 bus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae
 cruentatae: alicubi vestis
 etiam laceratur, et pulvis
 inspergitur capiti, et mise-
 riores vivi mortuo. Nam
 illi quidem humi saepe vol-
 vuntur, et capita allidunt
 solo: at iste decorus et pul-
 cher, et ultra, quam fas est,
 coronatus, sublimis jacet et
 elatus, ornatus quasi ad pom-
 pam. Tum mater, et, per
 Iovem, pater, de medio co-

gnatorum agmine progressus,
 eumque complexus, (propo-
 situm enim fingamus juve-
 nem, et pulchrum aliquem,
 ut magis in eo actus quasi
 fabulae vigeat) voces quas-
 dam absurdas ac vanas edit,
 ad quas ipse mortuus, vocis
 usu impetrato, respondeat.
 Dicet enim pater lugubri
 voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime,*
sicne abis mihi, et mortuus
es, et ante maturam aetatem
abreptus es, solo me relicto
infelici, non uxore ducta,
non susceptis liberis, non

- p. 928. γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος q), οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κομμάσῃ r) πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν
 14 ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φή-
 σει, οἴόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἐν τούτων, καὶ ἐπι-
 θυμῆν καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέ-
 χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵπ-
 πους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους s) ἐπικατέσφα-
 ξαν t), καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν,
 15 ἢ συγκατάρωξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν u)
 αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' οὖν πρεσβύτερος ὁ πενθῶν οὕτως x),
 πάντα ταῦτα, ὅποσα εἶρηκε y), καὶ ἐν τούτων πλείονα,
 οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα γ) τραγῳδεῖν ἔοικεν· (οἶδε γὰρ οὐκ

q) οὐ στρατευσάμενος] non leguntur in Ang. r) κομμάσῃ] κομήσῃ 3. 11. s) οἰνοχόους] οἰνόχους B. 3. t) ἐπικατέ-
 σφαξαν] „ἢ συγκατάρωξαν male inserit Fl.“ u) ἀπολαύ-
 σουσιν] Sic B. 3. et recentt. Ἀπολαύσουσιν male B. 1. A. 1.
 et 2. x) οὕτως] „Et sic Fl.“ οὕτως legi vult Fritzsche.
 Quaest. p. 197. Dubitabam sequi, adversantibus libris ad
 unum omnibus, sed comma ponebam post οὕτως, quod aliis
 omnino omissum erat, aliis importunissimo loco ante hanc vo-
 cem collocatum. y) εἶρηκε] „Absurdissimum, ait idem
 Fritschius, certo in εἶρηκα debet converti. Rediit ad c. 13.“
 Hoc quid sit, adeo equidem non capio, ut paene credam, a
 Seagero, qui idem jam conjecerat, seductum Fritschium hanc
 assumpsisse falsissimam opinionem. Quodsi enim de absurdi-
 tate quadam h. l. omnino quaeratur, certo crimen ejus non in
 εἶρηκε, sed e contrario in εἶρηκα, conjiciendum. Reddeas modo
 ad ipsum illud c. 13. γ) εἵνεκα] „scripsi ex Fl. Ald. J. B. 1.
 (et 3.) Salm. Bruns Fr. Hag. Par.“

*attigisti militiam, agrum
 non coluisti, non pervenisti
 ad senectutem! Non comis-
 sabis iterum, non amabis,
 filii, non inebriaberis in con-
 vivio cum aequalibus!* Haec
 autem atque his similia di-
 cet, putans, filium suum ad-
 huc indigere talibus, et ap-
 petere ea etiam post mor-
 tem, participem autem eo-
 rum non posse fieri: Quam-
 quam, quid ista dico? Quot

enim etiam equos, et pelli-
 ces, alii vero etiam pocilla-
 tores jugularunt in funere,
 vestemque et alium mundum
 una combusserunt, defode-
 runtve, quasi usuris ibi et
 fruituris apud inferos? Sc-
 nex igitur iste lugens, quae-
 cunque dixit, et his etiam
 plura, neque filii causa tra-
 gica voce proclamasse vide-
 tur; novit enim non audi-
 turum, etsi plusquam Sten-

ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος·) οὔτε p. 920.
μὴν αὐτοῦ 2). φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν a), ἱκανὸν
ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται
βοῆν. λοιπὸν οὖν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἔνεκα ταῦτα p. 920.
ληρεῖν, οὔθ' ὅ, τι b) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδὸτα, οὔθ'
ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε c) τὸν βίον αὐτὸν d) ἐξε-
τάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετὰστασιν
ὥς τε τῶν δεινῶν ἔδυσχέρανεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐ- 16
τὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνεῖα
πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦ-
σαι ματαιάζοντα e), ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας;
τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κό-
μην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοι-
δορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω
καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ f) τί σοι δεινὸν πάσχειν

2) αὐτοῦ] αὐτοῦ maluit Solan. frustra. a) γινώσκειν] „Ita
Fl. B. 1. (et 3.) Fr. Ald. V. 2. Par. Hag. Γινώσκειν Salm.
Amst. Γινώσκων J.“ b) ὅ, τι] Scripturam Edd. vet. ὅτι cor-
rexerat Jensius, c) οὔτε] οὐδὲ legi jubet Fritzsche l. l. At
οὔτε est illud ipsum οὔθ', quod inodo bis praecesserat, cum
ratione repetitum. d) αὐτὸν] Vulg. αὐτοῦ. Sed αὐτὸν unice
vere Aug. et, si quid video, L. Solanus scilicet, haec Longolii
Excerpta inspiciens, haeserat, αὐτὸν illic an αὐτῶν exaratum.
Ceterum αὐτὸν probatum etiam Fritschio. e) ματαιάζον-
τα] „Consentiunt Fl. J. Fr. Par. etc. Ματαίωρτα Suid.“
f) ἢ] Sic Edd. vet. praeter J. et V. 2. ubi ἢ, quod Reitz.
et recentt. minus recte praelulerunt.

torea voce inclamet: neque
sua ipsius, cum sic sentire
et arbitrari etiam sine cla-
more sufficiat; nemo quippe,
ut ad se ipse clamet, opus
habet. Relinquitur ergo, il-
lum praesentium caussa sic
delirare, qui neque quid filio
acciderit sciat, neque quor-
um abierit; quin, qui ne-
que vitam ipsam, qualis fue-
rit, explorarit: alioquin
enim ipsius inde transitum
non tanquam malum quid-
dam graviter ferret. Dicat

ergo illi filius, exorato Aeaco
et Dite, ut paullum prospici-
cere de illo *inferorum* ostio
sibi liceat, et a vanis quere-
lis patrem revocare, *Quid
clamas, homo infelix? quid
molestias mihi facessis? De-
sine comas vellere, et faciei
cutem cruentare. Quid ma-
ledicis mihi, et miserum me
vocas, et fato malo usum,
qui multum te melior factus
sim ac beatior? Aut quid
mali pati tibi videor? illud-
ne, quod non talis, qualis*

- p. 929. δοκῶ; ἢ διότι g) μὴ τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην, ὅλος εἰ
 σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρύτιδωμέ-
 νος, κυφὸς h), καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως i), ὑπὸ
 τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας
 ἀναπλήσας k), καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ
 τοσοῦτων μαρτύρων; αἱ μάταια, τί σοι χρηστὸν εἶναι δο-
 κεῖ παρὰ l) τὸν βίον, οὐ μηκέτι μεθέξομεν m); ἢ n) τοὺς
 πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ
 Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας, μὴ τούτων ἐνδεὲς γενόμενος, ἀπό-
 λωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δέ, ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ
- p. 930. πεινῆν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ φειγοῦν,
 17 τοῦ ἀμπεργόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο-
 εῖν, διδάξομαι o) σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ φειγώσεις. οἶχη μοι, κακὸς δαίμων,

g) ἢ διότι.] Sic Edd. vett. pleraeqne. Sed πῶς δὲ J. ἢ διότι
 V. 2. et ἢ τί σοι marg. A. 1. Perperam Reitz. et recentt. ἢ
 διότι. h) κυφὸς] καὶ κυφὸς 2954. i) ὅλως] ὅλος sola, quod
 sciam, B. 5. k) ἀναπλήσας] ἀναπλήσας 3011. et Ang. l) παρὰ]
 „recepti ex Fl. nam περὶ Edd. cett.“ m) μεθέξο-
 μεν] μεθέξομαι 3011. et Gorl. et hinc Schm. u) ἢ] „ἢ] Ita
 interrogantis more dedi ex marg. A. 1. pro vulg. ἢ.“ Et hoc
 vitium amplexi sunt recentt. o) διδάξομαι] „Servavi scri-
 pturam Edd. Salm. Par. licet διδάξομαι sit in J. Fl. Ald. B. 1.
 (et 3.) Hag. Fr.“ Scilicet ut recte se haberet conjunctivus,
 ita saltem Aoristo Medii non erat locus. Vid. ad Somn. c. 2.
 Tom. I. p. 172. sq.

*tu es, senex factus sum, calvo
 capite, facie rugosa, incur-
 vus, imbecillis genibus, at-
 que in universum a tempore
 ipso veteranosus, post menses
 multos atque Olympiadas im-
 pletas denique sic delirans
 sub tot testibus? Stolide, quid
 boni tibi videtur in vita, cu-
 jus non amplius futuri si-
 mus participes? Potationes
 dices nimirum, et coenas, et
 vestes, et res Venereas; ac
 metuis, ne hisce carens mi-
 ser sim? Non cogitas autem,*

*non sitire multo esse, quam
 bibere, melius; et non esu-
 rire, quam edere; et non ri-
 gere, quam copiam habere
 vestium? Age vero, quando-
 quidem ignorare videris, do-
 cebo te lamentari verius. Ita-
 que repetito initio clama,
 Fili miser, non amplius sities,
 non esuries amplius, non al-
 gebis. Abiisti mihi, infelix,
 effugisti morbos, febrim non
 amplius metuis, non hostem,
 non tyrannum. Non amor
 tibi facesset negotium, non*

ἐκφυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δειδιῶς, οὐ πολέμιον, p. 930.
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρίψει p), οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῃ q) δις ἢ τρίς τῆς
 ἡμέρας, ὡ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ r), γέρων
 γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλέπομενος. Ἄν 18
 ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶε πολὺ ἀληθέστερα, καὶ s)
 γελοιότερα ἐκείνων ἔρεῖν; ἀλλὰ ὅρα t) μὴ τόδε σε ἀνιά,
 καὶ u) διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
 κῆτα δέδιδας, μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθῆς ἐν τῷ μνή-
 ματι x); χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίσσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
 διασαπέντων, ἡ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
 καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὄρᾱν δυ-
 νησόμεθα γ). καὶ ταῦτα μὲν ἰσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κω- p. 931.

p) παρατρίψει] παρατρέψει Reitz. et Bip. cum Edd. vet.
 Sed διαστρέψει G. διατρέψει L. Virumque tam διατρέψ. quam
 διαστρέψ. adscriptum marg. A. 1. Διαστρέψει 3011. Gorl. Aug.
 sed ἀναστρέψει 2954. in cuius tamen margine διαστρ. Unde
 Schm. edidit διαστρ. Nostra emendatio παρατρίψει, accom-
 modata quam maxime ad vulgatum παρατρέψει, debetur Guyeto,
 cum quo facit Boissonad. ad Philostrat. p. 373. et Gesneri
 interpretatio. Vid. Adnot. q) σπαθήσεις ἐπὶ τούτῃ] σπα-
 θήσεις σε τὸ λουτρὸν conj. Jacobs. Vid. Adnot. r) κατα-
 φρονηθήσῃ] „Bene ita Par. Hag. Salm. B. 1. (imo B. 3.)
 et 2. καταφρονηθείσῃ J. Fl. Ald.-Fr.“ Adde B. 1. cui errans
 Reitzius veram lectionem adscripsit. s) καὶ] εἰ καὶ conj.
 Seager. Pro γελοιότερα Jacobs, maluit γενναϊότερα. neutram
 emendationem necessariam duco. t) ὅρα] „Ara esse in quo-
 dam addit Solan. et οὐ in Pell. non vero satis distincte.“
 u) καὶ] ὅτι conj. Marcil. x) ἐν τῷ μνήματι] „ἐν ἐπιμνή-
 ματι Fr. Vulgatum est in cett.“ y) δυνασόμεθα] restitui
 ex L. Διησόμεθα Edd. hac priores.“ Cum quibus etiam faciunt

coitus te atteret, neque in-
 super infercies te bis aut ter
 in die: o miseriam! Neque
 senex factus contemneris, ne-
 que molestus eris ipso con-
 spectu juvenibus. Haec si
 dicas, pater, nonne putas,
 te multo veriora ietis et ma-
 gis ridicula dicturum? Ve-
 rum vide, an non illud te
 cruciet, et cogites tenebras,
 quae apud nos sunt, et mul-
 tam caliginem; deinde illud

metuas, ne tibi suffocer in
 sepulcro conclusus? Oportet
 autem adcoGITARE illud, pu-
 trefactis oculis, aut etiam,
 per Jovem, combustis paullo
 post, si quidem cremare ma-
 decrevistis, neque tenebras
 neque lucem videre poterim-
 us. Ac ista forte quidem
 tolerabilia. Quid vero ma-
 fletus ille vester juvat, et
 ille ad tibiam planctus pe-
 ctorum, et mulierum illa im-

p. 951. κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στεροτυ-
πλα, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρηῆνον ἀμειρία; τί δὲ
ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος τ); ἡ τί ὑμῖν δύ-
ναιται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἡ νομίζετε καταστάξαι αὐτὸν
πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἰδίου διῆξασθαι; τὰ μὲν γὰρ
ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν α), καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὥς τὸ
μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων β) ὁ καπνὸς παρα-
λαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνή-
σας γ) τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόπρις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σκοδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ
οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή,
οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν δ) τὰ
σιτία μειαστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλας
δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπήει ἀνακαγ-
χάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου ε) τοὺς
ταῖς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

20

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτῳ κάλυψε.

Hom. πρὸς Διὸς f), ἃν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-

II.
XVI,
502.
p. 952.

Codd. 3011. et Gorr. favente *Belino*. τ) ἐστεφανωμένος] ἡστεφανωμένος J. α) καθαγισμῶν] καταγ. B. 1. et 3. β) παρεσκευασμένων] παρασκευασμάτων 3011. γ) ὀνήσας] ὀνήσαν Aug. δ) ὑμῶν] ἡμῶν J. ε) μου] μοι Aug. f) πρὸς Διὸς] δὲ, quod vulgo addunt, omisi praecedente FL et monente etiam *Fritzschio* *Quaestus* p. 197.

moderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulchro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis, cum, quae suavissima sunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesset inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci

nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Di-tis imperium est, neque as-phodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque clarum cachinari subiit: at impedit lin-teum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

Per ego vos Jovem obsecro, si dicat talia conversus mor-

πλίνας αὐτὸν g) ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα h) δικαιο- p.932.
 τατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι,
 καὶ μεταστειλάμενοι τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνε-
 λοχότα i) παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι' ἂν k) ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χη, πρὸς τὸ μέρος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, 21
 ὁ αὐτὸς ἅπασι l) νόμος τῆς ἀβελτερίας m). τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλω n) περι-
 χρεῖ ο), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθλεί, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδεσπον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεο-
 μένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν, ἐνέ- p.933.
 χυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ p).

g) αὐτὸν] αὐτὸν A. 1. et 2. h) οἰώμεθα] οἰόμεθα B. 1. et
 3. minus h. l. recte. Vid. *Fritzsch.* l. l. p. 198. i) συνε-
 λοχότα] Sic Aug. confirmans *Guyeti* et *Jensii* conj. pro vulg.
 συνελκχότα. *Συνανεχότα* 3011. et, nisi *Schm.* narrando erravit,
Gorl. Συνελκχότα Reitz. conj. k) ὅποι' ἂν] ex emendatione
Fritzschii l. l. pro vulg. ὅποι ἂν. l) ἅπασι] ἅπασιν B. 1.
 et 3. m) ἀβελτερίας] Vulg. scribebatur ἀβελτηρίας. Vid.
 ad *De Sacrif.* c. 1. n) ὑάλω] „ὑάλω *Fl. Σιάλω* Edd. *Cogn.*
 In ὑάλω consentiunt nostri Codd. et Edd.“ *Ἐλέω* tamen etiam
 3011. o) περιχρεῖ] „Emenda *περιχρεῖ* vel *περιχρεῖ*, quod
Guyet. etiam monuit.“ Item *Menag.* et *Wiel.* p) γενόμε-
 νος ἐν καιρῷ] ἐν καιρῷ γεν. *Schm.* nescio an praeter volun-
 tatem Editoris.

tans, et nixus cubito; nonne
 aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi
 homines et vociferantur, et
 arcesso quodam lamentatio-
 num Sophista, qui veteres
 multas calamitates collegerit,
 hoc adiutore et praecentore
 quasi suae amentiae utuntur,
 et qualiacunque ille incepit,
 suas querelas illius cantui
 subjiunt. Et quantum ad
 lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod

vero superest, divisi per gen-
 tes quantum ad sepulturae
 rationem, Graecus illos cre-
 mat, humat Persa, Indus
 vitro quodam oblitit, Scythia
 vero edit, succis velut muria
 condit Aegyptius. Hic vero
 (quae vidi, narro) siccatum
 cadaver convivam suum et
 compotorem solet facere.
 Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegyptio solvit inopiam
 pignori oppositus in tempore
 frater paterve. Aggesti qui-

- p. 933. Χώματα q) μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ ἐπι-
 22 γράμματα, πρὸς r) ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περιττά,
 23 καὶ παιδιαῖς προστοικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθε-
 σαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς
 24 τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περιδαιπνόν, καὶ πάρεσιν
 οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετε-
 λευηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὥς οὐκ ἀηδῶς, μὰ
 Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ
 p. 934. τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηνυθηκότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος s), ὃ
 οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρί-
 του δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τοπαράπαν t) κλάειν u) διέγνωνκας,
 αὐτοῦ γε x) τούτου ἔνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ
 διαρκέσης πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς
 ἀπάντων ῥαψωδοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

Hom. Καὶ γάρ τ' ἠὺκομος Νιόβη ἐμνήσατο οἶτον. καὶ,

Il.

XXIV.

602.

q) χώματα] „χώματα Fl. male.“ r) πρὸς] „καὶ πρὸς Fl. male.“ s) μὲν τίνος] Sic scripsi re ipsa flagitante. Vulg. μὲν τίνος, partim cum interrogationis nota post ὀδυρόμεθα, partim sine illa. t) τοπαράπαν] Sic rursus ex Ald. et 2. ut c. 2. pro vulg. τὸ παρὰπαν. u) κλάειν] Sic sine jota subscr. e Fl. In cett. κλάειν. Vid. ad Vit. Auct. c. 15. Var. Lectt. x) γε] Sic necessario scribendum ducebam pro vulg. τε, jubente etiam Fritzsche Quæstet. p. 198.

dem tumuli, et pyramides, et cippi, et inscriptiones parvo tempore durantes, quæ non superflua, et lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, et funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi caussam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post hæc omnia sunt parentales epulae. Adsunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non

inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferro inedia diutius non possint. Et, *quo usque tandem, ajunt, lugemus? amice. Pater requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevist, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias.* Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:
Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

p. 34.

οἱ δὲ ἄπικνται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιό-
τες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλότατων τοῖς
ἀνθρωπίνους πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων
γελοιότερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνώ-
μινα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν
θάνατον οἶσθαι.

Hom.
Il.

XIX,
225.

Et: *Non jam ventre licet fun-
ctos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pu-
dore quidem ab initio, et
veriti, si videantur post ca-
rissimorum mortem huma-

nis tamen passionibus ob-
noxii. Haec, et multo his
magis ridicula, inveniat ali-
quis, si observet, in luctu
fieri propterea, quod vulgus
maximum malorum putat
mortem.

ARGUMENTUM

Valedicit Lucianus rhetoricas studio et usui, acerbe perstringens cum omnino pravas rhetorum aequalium rationes et turpes mores, tum potissimum unius cujusdam, de quo hodie non liquet, ignorantiam, audaciam, fastum vitaeque omnis impuritatem, quem sistit auctor artis et virtutis suae ipsum peritissimum et impudentissime disertum praeceptorem.

- 1 Ἐρωτᾶς, ὦ μεράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ
σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον α) ὄνομα, σοφιστῆς β) αὐ-
p. 2. τὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοι φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην
τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον
εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων,
καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι
δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινές
ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ·

a) πάνδημον] „Sic Fl. Ald. B. 1. et 2. (et 3.) Hag. Par. etc. Πάντιμον J. V. 2. Ms. Graev. et L.“ Sic et 3011. b) σοφιστῆς] „ὁ σοφιστῆς J. sola.“

RHETORUM PRAECEPTOR.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem tatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque

καὶ μάλιστα, ὅποτε c) νέος τις αὐτὸς ὢν ὑπεργόμενος τῶν p. 2
 ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς, ὅθιν d) ἢ ταῦτα ἐμπορίσαιοτο, ἱερὸν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ σὺ τῶν e), τοῦτο
 αἰτεῖ f) προσελθὼν. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοί, καὶ πάνυ
 θαρρόων, ὡς τάχιστα g) δεινὸς ἀνὴρ h) ἔσθ' ἰσχυρὸς γινῶναι τε τὰ
 δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐβελήσῃ
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς i) παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκηται πρὸς τὸ τέρας. Τὸ μὲν οὖν θῆραμα k) οὐ σμ- 2
 ῖκρον, οὐδὲ ὀλίγης τῆς ἀπαιτήσεως δεόμενον· ἀλλ' l) ἐφ' ὅτῃ
 καὶ ποιῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὀριεῖν ὑπο- p. 3
 μιναι ἄξιον. ἀνάπτε γοῦν, ἀπύσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἔδο-
 ξα, καὶ πλοῦταιοι, καὶ, νῆ' αἰ', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ
 τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδοθε, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος 3.
 τῶν ἐπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινὰς τοὺς πό-

c) ὅποτε] εἴ ποτε vult Bel. pro more suo. d) ὅθιν] ὅποθεν
 3011. et Gorl. e) σὺ τῶν] Vulg. τῶν σὺ: Gorl. καὶ σὺ τῶν,
 unde, misso καὶ, ordinem vocum mutavi, auctore *Fritsch.*
Quaestat. p. 154. f) αἰτεῖ] „αἰτεῖς Fl. sine commate post
 σὺ“ Sic etiam 3011. g) τάχιστα] „ita dedit *Solan.* ex L.
Μάλιστα Edd. priores. Τάχιστα etiam marg. A. 1.“ h) ἀνὴρ]
 „omittit Fl.“ i) ἀκούσῃς] „ἀκούσῃ Fl.“ k) τὸ μὲν οὖν
 θῆραμα] desunt in 3011. et Gorl. l) ἀλλ'] Sic *Schm.* c
 3011. pro vulg. ἀλλὰ.

tandem sint, studes ediscere.
 Verum nulla, puer, invidia
 est: inprimis ubi juvenis
 aliquis, optimarum ipse re-
 rum cupidus, ignarus autem
 unde haec petat, illud tan-
 quam consilium, rem san-
 etam, uti tu modo, rogatum
 veniat. Audi ergo, quod in
 mea potestate est, et cum
 fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias; tum ad cogno-
 scendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea
 manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, et diligen-
 ter ea meditari, et studiose

viam pergere, donec ad me-
 tam perveneris. Atque illud,
 quod venaris, non parvum
 est, neque parvae curae in-
 dignum, sed in quo multum
 laborare, et vigilare, et nihil
 non sustinere aequum sit.
 Vide enim, quot homines,
 qui antea nihil essent, nobi-
 les, et divites, et, per Jo-
 vem, generosissimi, ob di-
 cendi facultatem visi sint.
 Interim tamen noli metuerе,
 neque te magnitudo eorum,
 quorum spes proponitur,
 ipsa assequendi difficultate
 rejiciat, qui putes, infinitos

- p. 3. τους προπονήσειν m) οἰθήεις. οὐ γάρ σε τραχεῖαν τινα, οὐδέ ὀρθιον, καὶ ἰδρωτός μεστην ἡμεῖς γε n) ἄξομεν, ὡς ἐκ μίσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακράν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ο) ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τὸ γε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτο ἐστίν p), ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτοκωτάτην, καὶ ἱππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ q) θυμῳδιᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐωνθῶν καὶ σικῆς ἀκριβοῦς, σχολῇ (καὶ βάθην ἀνιών r), ἀνδρωτέῃ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρῳ, καὶ ἀγρευσεις s) οὐ καμῶν, καὶ, τῇ Δι', εὐωχίῃ t) κατακείμενος, ἐκείνους u), ὅπόσοι τὴν ἐτέραν ἐτρέποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου ἐπὶ
- p. 4. κατὰ δυσβαίων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μάλιστα ἀνέφ-

m) προπονήσειν] προπονήσαι 3011. n) γε] „abest a Fl.“ o) τὸ πολὺ] „Sic Fl. Ald. Hag. Par. etc. Eustoχολὸν J.“ p) τοῦτό ἐστιν] τοῦτ' ἐστὶ 3011. Bel. Unde Schm. tacite τοῦτ' ἐστίν. q) τῇ] excidit in Gorl. ob sequentem, opinor, syllabam. r) ἀνιών] προσίων 3011. s) ἀγρεύσεις] „αἰρήσεις L. et marg. A. 1. W.“ Unde αἰρήσεις Solan. ut in Gorl. t) εὐωχίῃ] εὐωχίσεις 3011. u) ἐκείνους] „restitutum ex Fl. et Salm. Eupnovs cett. male. Eupnovs Marcil. frustra. Eκαίρους etiam marg. A. 1. sed deletum deinde Gesner. vulgatum tueri conatur.“ Eupnovs etiam 3011. quod ob antithesin sic magis notatam non omnino displicet Guil. Langio in Dissert. acad. Animadv. ad quosdam Luciani libellos Hal. 1795. p. 25.

tibi ante subeundos labores. Neque enim nos quidem asperam te, neque arduam, et plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, et prae-ruptae, et laboriosae, et ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per jucundissimam simul et maxime

compendiariam, et equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida et umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, et praedam nullo labore capies, et, ita me Jupiter, epulabere jam accumbens, cum illos, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adhuc adacensum per difficilia et lubrica prae-

πάντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ p. 4
 τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχελαῖς ταῖς πέτραις· σὺ
 δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσθι,
 ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς
 μονονουχί καθιεύδων λαβών. Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχσεις οὕτω 4
 μεγάλη· ἀλλὰ x) πρὸς Φίλλου Διὸς γ), μὴ ἀπιστήσης z),
 εἰ βῆσθά τε ἄρα καὶ ἡδιστά σοι ταῦτα ἐνιδείξιν φαμέν.
 εἰ α) γὰρ Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικωνος λα-
 βών, αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε
 θιῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος·
 ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν,
 ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχί-
 στην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαι σοι βούλομαι 5
 Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελεῇ γε-
 νομένην, καὶ τῇ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἤρχε μὲν γὰρ ἡδὴ
 Ἀλεξάνδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δα-
 ρεῖον καθηρηκώς· ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν

z) ἀλλ' αὖ] „σὺ δὲ L. et marg. A. 1.“ nec non Gorl. γ) Διὸς]
 „non habet Fl.“ probantibus Reitzio, Belino, et, qui etiam
 nunc scilicet, Schmiedero. Vid. Adnot. z) ἀπιστήσης] „ἀπρ-
 στήσης marg. A. 1. W.“ α) εἰ] ἢ conj. Guyet. Vid. Adnot.

capitula vix repentes, devo-
 lutos nonnunquam in caput,
 et vulnera multa asperis in
 rupibus accipientes: tu con-
 tra ea olim supra coronatus,
 felicissimus eris, qui brevi
 tempore, quaecunque bona
 sunt, a Rhetorice tantum
 nondormiens acceperis. Pro-
 missio sane quam magna. Sed
 per ego te amicitiae praesi-
 dem Jovem rogo, ne fidem
 nobis deneges, si facillima
 simul et snavissima haec tibi
 nos ostensuros esse dicimus.
 Si enim Hesiodus, paucis ex
 Helicone sumtis foliis, poeta
 statim de pastore factus est,

et Deorum genera atque ho-
 minum, a Musis obsessus
 cecinit: Rhetoremne, quod
 multum infra poeticam ma-
 gniloquentiam est, brevi
 tempore fieri posse negabi-
 mus, si celerrimam quis viam
 ediscat? Quorsum ego etiam
 enarrare tibi volo Sidonii
 cujusdam mercatoris inven-
 tum, quod ob negatam illi
 fidem caruit successu, et
 utilitatem audienti nullam
 attulit. Imperabat jam Persis
 Alexander, post devictum
 praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes
 imperii partes discurrere ta-

- p. 4. τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας b)· ἐν Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐκίχυντο ἢ
 p. 5. ὁδὸς· ἐκπεριῖναι c) γὰρ ἴδαι τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς c) τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας d), ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἰκοσιμηκίστους ἀνδρὶ εὐζῶνα σταθμούς τούτους διανύσαντας e). ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τε παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχῶν ἐκπέμπειν τοῖς σατραπαῖς τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. ἴατε δὴ f) ὁ Σιδωνίος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, εἰ βασιλεῦ, ὑπασχνοῦμαι δέξιν ὁδόν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς g) Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαῖη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαῖη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὐτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλην ὃ γε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παρώδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον
 6 ἰδόνκει τοῖς πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος, ὥς οὐδὲν σε κωλύσει h) ῥήτορα δοκεῖν

b) κομίζοντας] κομίζοντας 3011. Bek. c) ἐκπεριῖναι] ἱμν. B. 3. c) εἰς] ἐς 3011. Schm. d) ἐλάσαντας] ἐπελάσαντας Gori. e) διανύσαντας] „rescriptum ex J. et V. 2. διανύσαντα enim ceit.“ f) δὴ] „δὴ Fl.“. g) εἰς] ἐς 3011. Schm. ut solet auctor per hanc narratiunculam. h) κωλύσει] „Sic

bellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestum hoc forebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo

Sidonius mercator, *Egotibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam a Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos emperet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstar, quin Rhetor videaris, intra unum

μᾶς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περ- p. 5.
σῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης
ἐκείνος i), εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδείξαι
τὴν ὁδόν, (δύο γάρ ἐστιν, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγειν)
ἧς ἐφ' οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὕψη-
λου καθήσθω, πᾶν καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλ- p. 6.
θείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς k) ὑπερ-
βύον· ἐπὶ l) θυάτρφ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεστῶτα
εἶναι, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστιον. καὶ ἡ δόξα δέ,
καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ αἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐ-
τὴν, ἔρωςαι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ m) ἀπανταχόθεν περι-
πλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. ἡ ποῦ n) τὸν Νεῖλον εἶδες γρα-
φῇ μεμνημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς
ἡ ἰππεποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν (ἐν αὐτῷ) ο).
μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν p) παίζοντα (πῆχας αὐ-

Fl. Ald. Hag. Par. etc. Κάλυς J. et marg. A. 1. W. " nec
non Gori. i) Κέβης ἐκείνος] Κυζικηνός conj. Garnier. Vid.
Adnot. k) καρποῖς] „omisit Fl.“ l) ἐπὶ] Sic Schm. c
3011. probante Belino, pro vulg. ἐν. m) πολλοὶ] ἄν addit
3011. n) ἡ ποῦ] restitui e J. et Ven. utraque pro vulg. αὐ
πον. Est illud ἡ, de quo actum ad Tox. cap. 62. Tom. VI.
p. 502. sq. Utilitur enim nunc auctor alia imagine, potiore ipsi
via. Prius cum Amoribus comparaverat Plautus, nunc cum
Cubitis Nili comparat, si forte alter vidiaset aliquando hanc
tabulam pictam. o) ἐν αὐτῷ] Vid. Adnot. p) αὐτὸν] „αὐ-
τὸν J.“ nec non A. 11 2. et B. 1. Sed B. 3. αὐτῶν, ut Reitz.
et recentt.

nec solidum diem alis tra-
jecto monte ex Persia in Ae-
gyptum. Volo autem tibi
prius, ut ille Cebes, imagine
verbis depicta utramque
viam ostendere. Duæ enim
sunt, quæ ducunt ad Rhe-
toricem, quam non medio-
criter adamasse mihi videris.
Nimirum ipsa jam in alto
sedeat, pulchra undique,
Amaltheæ cornu dextra ge-
rens, fructibus abundans
omnigenis: ad alteram vero

manum imaginare adstantem
Plutum, aureum totum at-
que amabilem: adstant vero
etiam Gloria, et Vis, et
Plautus circa illam undique,
parvis Cupidinibus similes,
multi, amplexi se mutuo,
circumvolent. Aut forte Ni-
lum depictum vidisti, ipsum
quidem jacentem in croco-
dilo quodam aut hippopotamo,
ut plerique in eo re-
praesentando pingunt; par-
vos autem ludentes circa il-

P. 4. τοὺς οἱ Αἰγύπτια καλοῦσι). τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ρητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόξει δὴ σὺ ὁ ἐρωστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα q) γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκείνα ἔχεις, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἑπαίλους· νόμος γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γε-
 7 γαμηκότος. Εἴτα ἐπειδὴν πλησιάζεις τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶ-
 P. 7. τον ἀπογινώσκεις τὴν ἁνάδον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, ὁποῖον r) ἡ Ἄστρος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον s) αὐτὴν ἀπανταχέθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπιτῆναι φεθίαν, Λιονύσου τινός, ἡ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, διεσπῆν. ταῦτά σοι δεκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὄρεος δύο τιτὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίπλος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρώτα· καὶ ἐφθῃ γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος εὐ μάλα ὑπαδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεή-
 σει t)· ἡ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ u) ἀνθηρὰ, καὶ εὐνδρος, τοιαύτη, αἶαν μικρῇ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ ια) x) αὐτὰ
 q) ὅτι τάχιστα] διταχίστα A. 1. 2. et alias quaedam vett.
 r) ὁποῖον] Sic e. Gort. et 3011. pro vulg. οἶα. s) ἀπόξυ-
 ρον] „ἀπόξυρον Fl. male.“ t) δεήσαι] Vulg. δεήσαι. Sed οὐ-
 δὲν ὑπ' ἐμοῦ δεῆσαι J. et L. Unde scripsi, quod debebam, mo-
 neute etiam Fritzschio Quaestst. p. 199. u) καὶ] „abest a Fl.“
 x) καὶ τὰ] „Pro καὶ, πολλάκις hic habet Fl. postea τὸ, πολ-
 λάκις omittens.“

lum puerulos, Cubitos illos
 vocant Aegyptii: tales etiam
 circa Rhetoricam sunt Plau-
 sus. Accedo jam tu, amator,
 cupiens nimirum quam ce-
 lerrime in summo esse, ut
 et ipsam uxorem ducas, ubi
 escenderis, et omnia illa ha-
 beas, Plutum, Gloriam, Plau-
 sus: lege enim fiunt omnia
 mariti. Deinde cum ad mon-
 tem accedis, primo quidem
 desperas ascensum, et simi-
 lis tibi res videtur, qualis
 Aornus visa Macedonibus,
 cum praeruptam undique
 oernerent, neque avibus adeo

ad transvolandum facilem,
 Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem.
 Haco tibi primum videntur.
 Tum post paullo vides duas
 quasdam vias: quin altera
 semita modo est angusta, et
 spinis obsita, et aspera, si-
 tim multam ostentans ac su-
 dorem. Et jam occupavit
 illam pulchre ostendere He-
 siodus, itaque nihil mea
 opera indigebit. Altera au-
 tem lata, florida, irrigua,
 talis, qualem paullo ante di-
 cebam; ne etiam eadem di-
 cendo saepius retineam te,

λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. p. 7.
 Πλὴν τό γε τοσοῦτον γ) προσθήσαι μοι δοκῶ, ὅτι z) ἡ 8
 μὲν τραχὺς ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἴχνη τῶν ὁδῶν. p. 8.
 πόρων εἶχεν· εἰ δὲ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ'
 ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα πικρὰν, οὐδὲν δέον· ἡ
 εἴρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὐσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρ-
 ρωθέν μοι ἐφάνη, οἷα a) ἐστίν, οὐχ ὁδεύσαντε αὐτῇ. οὐ
 γὰρ ἐώρων νείος εἶε αὖν, τὸ βέλτεον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεί-
 νον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐν τῶν πόρων φύεσθαι τὰ
 ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως· ἀπονητὶ γοῦν ὀρῶ τοὺς παλ-
 λους μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς b)
 τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ c) δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀρκεό-
 μενος, εὐ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορῆς, ἀποτέρων
 καὶ d) τραπητέον. τί οὖν e) ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ

γ) τοσοῦτον] Sic Schm. e 3011. et Ed. Par. pro vulg. τοσ-
 οῦτο. z) ὅτι.] διότι 3011. et 2954. a) οἷα] Vulg. in priori-
 bus οἷά. b) τῆς] abest a Gorl. c) ἐπὶ] „Melius ita FL J.
 V. 2. Par. Salin. „Eni male L. Hag. Fr. B. 1. et 2. (et 3.)
 et Ald. sed correctum in marg. „Eni δ' ἰση Pell.“ „Eni δ'
 οὖν εἰς τ. a. ap. scripsi e conj. Jacobsii, cum qua convenire
 videtur Marcilii emendatio: ἐπὶ δ' οὖν d) (i. e. εἰ) τ. a. ap.
 Sed Schm. e Codd. Gorl. et 3011. edidit: ἐπὶ δ' οὖν τὴν ἀρ-
 χὴν ἄφ. omissio sic, quod sic vulgo legitur. d) καὶ] male omi-
 tunt 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. e) εἰ οὖν] Vulg. ὥς
 οὖν — δόξει, ἰγώ σοι φράσω. Sed ὥς ἂν J. δ' ἂν L. δ' οὖν Gorl.
 δ, τι οὖν 3011. cujus lectionis vestigium secutus scripsi τί οὖν,
 et omnino adornavi locum ita, ut bene monstraverat Fritzsche.
 Praef. ad Alex. p. XXI. Schm. edidit δ, τι οὖν cum 3011.

cum jam Rhetor esse posses.
 Verum illud modo adjicien-
 dum puto, asperam illam at-
 que arduam, non multa ha-
 buisse viatorum vestigia: si
 vero quaedam, ea omnino
 antiqua. Et ego etiam miser
 per illam ascendi, tot susce-
 ptis sine caussa laboribus.
 Altera vero, utpote aequa-
 bilis, anfractum habens nul-
 lum, e longinquo mihi, qua-
 lis sit, conspecta est: non
 qui ipse ea iverim, nec enim,

juvenis cum essem, videbam;
 quod sit melius, sed vera
 dicere poetam illum puta-
 bam, ex laboribus nasci bona,
 dicentem. At illud non ita
 habebat. Video enim sine
 labore plerosque majora con-
 secutos quadam eligendarum
 rationum viarumque felici-
 tate. Quando igitur primum
 adveneris, dubitabis, scio,
 et jam dubitas, in utram te
 vertas? Quid igitur jam fa-
 ciendo facillime ascendes in

p. 8. ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐχαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δόξεις; Ἐγὼ σοὶ φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ αὐτὸν f) ἐξαπαιτηθῆναι, καὶ πονῆσαι. οὐδὲ ἄσπομα καὶ 9 ἀνέροτα φέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς p. 9. οὐδὲ πρόσκεισιν σοὶ καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσιληρος, ἀνδρωίδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύς g), ἀρρογοπὸς τὸ βλέμμα, ἐγγηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγούμεν, λήρους τιναὶς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σε, ἔπεισθαι σε παραμιλούμενος, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμυντὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ περὶ τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσεις h) εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν φηγορικὴν, εἰ κατὰ τούτων i) ὀδευόμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν σάλων βαίνοντες, εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλισίης τῇ βάσει k), ἐκπαισθῆναι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κелеύσει ζηλοῦν ἑαίνους τοὺς ἀρχαίους

δ) αὐτὸν] Sic e Gori. et marg. A. 1. pro vulg. ταυτὸν. g) ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύς] ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύων 3011. h) φήσεις] „recepti ex J. Φησὶν ceti.“ Cum his etiam 3011. i) τούτων] „τούτων Fl. male.“ k) βάσει] „ἐπέη marg. A. 1. W.“ nec non 3011. Gori. et Schol.

summum, et beatus eris, et illam duces, et admirabilis omnibus videberis? Ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugae quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, et Platonis,

et aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, et his, quae nunc sunt, maiora, sed obscuram, et pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, et lego ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel paucillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros, obsoletis oratio-

ἄνδρες, ἔωλα παραδείγματα πᾶσαντις τῶν λόγων, οὐ δέ- p. 9.
δια μιμείσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου,
καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν 1), καὶ Νηαιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ
νευρώδη, καὶ σιληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμ- p. 10.
μαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ
λίπαρ 2), ἀναγκάια ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύ-
νατον γὰρ εἶναι· ἄσεν τούτων διανύσαι 3) τὴν ὁδόν. ὃ δὲ
πάντων ἀσφαρότατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πάμπολυ
ὑπογράψει 4) τῆς ὁδοπορίας, εἴη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας,
οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας 5) ἀρ-
θροῖν, ὡς προσηκουσὶν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι,
πολλὰ χαίρειν φράσσεντα τῇ ἐλπιδιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ·
πρὸς δὲ τούτοις 6), οὐδὲ μεθόους ὀλίγου ἀπαιτεῖ 7) τῶν
τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιο σοί, εἰ μὴ μεγάλα
πρότερον λάβοι 8). Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος 10

1) Κριτίαν] „Κριτήντα] Sic Edd. omnes. Κριτίαν L. Κριτήντα male in nota Graevii.“ Κριτίαν 3011. et Gori. Κριτίαν ὑπό-
την conj. Solan. e Philop. c. 18. Ἡγίου καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν
καὶ Νηαιώτην s. Νηαιώτῃ conj. Bel. e Plin. H. N. L. XXXIV.
p. 6-8. Καὶ τῶν ἀμφὶ Ἀμφικρύτην conj. Toup. ad Longin.
sect. 3. p. 278. Vid. omnino Adnot. m) λίπαρ 2) e Ms.
Graev. et marg. A. 1. W Ἀλίπαρ 3) Edd. priores.“ n) δια-
νύσαι 4) διανύσαι priores. Recte eadem c. 15. o) ὑπογρά-
ψει 5) ὑπογράψει 3011. p) ὅλας 6) „desideratur in FL.“ q)
πρὸς δὲ τούτοις 7) ὃ δὲ ἐν τούτοις 3011. Bel. r) ἀπαιτεῖ
„ex marg. A. 1. recepi pro vulg. ἀπαιτῶν.“ Gean. reddit ἀπαι-
τοίη. s) λάβοι 8) λάβῃ Gori.

num exempla propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Critiae, et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera, et accurate intentis *quasilineis* descripta: laborem porro et vigiliam, et potum aquae, et assiduitatem, necessaria esse dicet, et quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*,

quod plurimum etiam tibi temporis itineris hujus praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciaret labori, et longum valere speratam illam felicitatem jubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magni quiddam ante acceperit. Ille

- p. 10. ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος; νεκροὺς εἰς μίμησιν
παλαιῶν προτιθεῖς 1), καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι
κατορωρυγμένους, ὡς τε μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιοποιῶν
υἷον, καὶ ἄλλον Ἀτρωμήτου τινὸς γραμματιστοῦ, ζηλοῦν
p. 11. ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μῆτε Φιλίππου ἐπιώντος, μῆτε
Ἀλεξάνδρου ἐπιτάκτονος 2), ὅπου τὰ ἐκείνων τίσις 3) ἐθό-
κει χρήσιμα 4)· οὐκ εἰδὼς, ὅποια νῦν περικινετόμηται, τα-
χεῖα καὶ ἀπράγμων 5), καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός 6).
σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε 6)
ἐκτραχηλίῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προηγήσας
τοῖς πόναις παρασκευάσῃ· ἀλλὰ εἰ πάντως ἔρῃς, καὶ τάχε-
στα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀπαίξων ἔτι, ὡς 7) καὶ
σπουδαῖοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι 8) τῷ μὲν 9) δασεῖ 10) τούτῳ, καὶ
πέραν 11) τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν λέγῃ, ἀνα-
βαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξάπασιαν δύνῃται,

1) προτιθεῖς] „προτίθεσθαι Fl.“ 2) ἐπιτάκτονος] „Nihil
variant Edd. nec O.“ 3) τίσις] τίσις 3011. et hinc Schmie-
derus, seductus incito iudicio Helini, qui et ipse seductus
Gesneri interpretatione, τίσις ob ὅπου pleonastice dictum pu-
taret, quasi τίσις idem nunquam significare possit, ac τότε. 4)
χρήσιμα] τὰ χρήσιμα 3011. 5) ταχεῖα καὶ ἀπράγμων]
„βραχεία καὶ ἀπραγμονα O.“ 6) ὁδός] „ἡ ὁδός O.“ 7) μὴ
σε] „καὶ σε O.“ 8) ὡς] „non habet O.“ 9) ἴθι] „recepti ex
O. Isth. Edd.“ 10) δασεῖ] „λασεῖ male O.“ 11) πέραν] „Et
sic Fl.“

quidem ista dicet, insolens
homo et obsoletus vere et
Saturnum olens, qui mortuos
antiquos ad imitationem pro-
ponat, et ernere te postulet
rationes olim sepultas, tan-
quam maximum quoddam
bonum gladiatorum fabri fili-
um, et alium Atrometi gram-
matistae, aemulari te iubens;
idque in pace, neque Philip-
po invadente, neque impe-
rante Alexandro, ubi illo-
rum ratio utilis tum videba-
tur; nesciens, quae nunc
recens inventa sit, brevis,

et minime laboriosa, et di-
recta via Rhetorices. At tu
noli credere, neque atten-
dere illi, ne te forte assum-
tum evertat, aut denique,
ante tempus ut consenescas
laboribus, efficiat. Verum
si omnino amas Rhetoricen,
et quam celerrime illa vis
potiri, pleno adhuc vigore
dum frueris, ut etiam ab
illa colare; videlicet hirsu-
tum illum, et ultra medio-
critatem virilem, longum
valere jube, ascendere ipsum,
et alios, quotquot decipero

ἀνάγειν, καταλειπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόν- p. 11.
τας g). Σὺ δὲ πρὸς h) τὴν ἑτέραν ἔλθων, εὐρήσεις πολ- 11
λοὺς μὲν καὶ i) ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα,
καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βᾶδισμα, ἐπιπε-
κλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικῆον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ p. 12.
φαῖνμα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ θακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
λὴν κινῶμενον· ὀλίγας μὲν εἶτε, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς
τρίχας εὐθετεῖζοντα, πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κι-
νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον
ἐκτεῖον ποιητήν. λέγει δὲ, ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζοις k) αὐ-
τὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ
καὶ Χάρισι, διαλάθοι· καίτοι τί φημι; κἄν, εἰ μόνον γάρ
σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Τμήτιον ἐκείνο ἀνοίξας στόμα,
καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφείη l), μάθοις ἂν, ὡς οὐχὶ τῶν
καθ' ἡμᾶς τίς m) ἔστιν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ

g) ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας] „ἀσθμα-
νόντα καὶ ἰδρ. π. συνόντα O. et FL., Sic etiam Gorl. et hinc
Schm. h) Σὺ δὲ πρὸς] Sic 3011. Gorl. O. et marg. A. 1.
et hinc Schm. probante Bel. pro vulg. Πρὸς δὲ, omisso σύ.
i) πολλοὺς μὲν καὶ] „Sic O. Miv in Edd. aberat.“ k)
γνωρίζοις] γνωρίζεις 3011. l) ἀφείη] Vulgatum ἀφίη cor-
rēxi, monentibus etiam Jacobsio ad Achill. Tat. p. 400. et
Fritzsch. Quaest. p. 199. Idem a me factum Scyth. c. 5. et
De Saltat. c. 18. quam rem, etsi pusillam, Fritzschius, quum
non ignoraret, non debebat certe tacere. m) τίς] „abest ab O.“

potest, educere; anhelan-
tesque et multo sudore dif-
fluentes relinque. Ad alteram
vero viam transgressus, cum
alios multos invenies, tum
in his omniscium quendam
et usquequaque pulchrum
hominem, fluctuante incessu,
infracta cervice, vultu femi-
neo, mellita voce, unguenta
spirantem, summo digito
scalpentem caput, paucos il-
los jam quidem, sed crispas
ferrugineo colore capillos
studiose componentem, deli-
catissimum quendam Sarda-

napalum, aut Cinyram, aut
Agathonem ipsum, venustum
illum poetam Tragoediae.
Dico autem ideo, ut his il-
lum indiciis agnoscas, neque
fugiat te res adeo divina,
adeo Veneri cara atque Gra-
tiis. Quamquam quid dico?
Si enim ad te claudentem
oculos accedens dicat ali-
quid, Hymettio illo aperto
ore, et consuetam vocem
emittat, statim agnoscas, non
esse de nostro genere ali-
quem, qui terrae fructum
edimus, sed peregrinum

- p. 12. τι ξέναν ἀνίστασθαι δράσασθαι ἢ ἀμβροσίῳ τρέφόμενον. τούτω τῷ
 πρὸς ἐλθὼν καὶ παραδοῖς σεαυτὸν n), αὐτίκα μάλα
 ῥήτωρ ἔσῃ o), καὶ περίβλεπτος, καὶ, οἷς ὀνομάζει αὐτὸς,
 p. 13. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα
 ἑλαύνων τοῦ λόγου. διδάσκεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα
 12 μὲν ἐκεῖνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ γελοιόν γάρ
 ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον
 ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συν-
 κρίψω που πλεῶν ἐν ἥρῳα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη ἂν p)
 τοιγαροῦν πρὸς σέ αὐδὲ πως, ἐπισπασάμενος q), ὁπόσον ἔτι
 λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο,
 καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα r) τὴν κωμικὴν, ἢ
 Μάλθακην, ἢ Γλυκίραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνῇ τοῦ
 ἀθέγματος. ἀγροίκον γὰρ τὸ ἀφρονεπικόν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἄβρου s) καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσῃ δ' οὖν t). πάνυ με-
 τριάων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν αε, ὦ ἀγαθὲ u), ὁ Πύθιος

n) σεαυτὸν] „ἐαυτὸν Fl.“ o) [εσ] „non adest in O.“ p) αὐ]
 Desideratur haec particula in O.“ Φαίη τοιγ. ἄν. 3ο11. q) ἐπι-
 σπασάμενος] „restitutum ex L. G. O. et marg. A. 1. Ἀσπασ-
 σάμενος Edd. Ἐσπασάμενος Fl. etiam recte.“ Quid ita? r)
 Αὐτοθαΐδα] „αὐτός, Θαΐδα G. O.“ pec non 3ο11. et Gorr.
 s) ἄβρου] „τοῦ ἄβρου G.“ t) δ' οὖν] „Sic Fl. B. 1. et 2.
 Hag. Pur. Salm. Δ' οὖν male J. Tolm. O.“ Sic et Gorr. u)
 ὦ ἀγαθὲ] „ὦ γὰρ magis Auice O.“

quoddam monstrum, rore
 pastum vel ambrosia. Ad
 hunc igitur si accesseris, huic
 te si tradideris, e vestigio
 Rhetor eris, et conspicuus,
 et, ut ipse appellat, rex in
 dicendo sine labore consti-
 tueris, quadrigis orationis
 invectus: assumptum enim te
 prima statim ista docebit.
 Potius vero ipse te alloqua-
 tur: ridiculum enim fuerit,
 pro eo me Rhetore verba
 facere, malum forte talium
 tantorumque ut metus sit,
 ne lapsus alicubi personam

Herois, quam ago, conteram.
 Dicat ergo ad te ita fere,
 ubi prius quantum adhuc
 superest comae demulserit,
 ac venustulum illud atque
 molle, ut solet, subriserit,
 Comicam Autothaidem, aut
 Malthacen, vel Glyceram
 quandam blanditia vocis imi-
 tatus: rusticus enim est vi-
 rilis ille vultus, nec delica-
 tum amabilemque Rhetorem
 decens. Dicet igitur modeste
 admodum de se: *Nunquid*
te, vir optime, Pythius misit
ad me, quem Rhetorum vo-

ἐκέρπει πρὸς μέγ), ῥητόρων τὸν ἄριστον προσκλιπὼν, ὥσπερ p. 13, ὅτε γ) Χαιρεφῶν ἤρατο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ε), ὅστις ἦν p. 14. ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ πλῆθος αὐτὸς ἡμεῖς ἀκούων ἀπάντων ὑπερεκπεπληγμένων α) τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούμενων, καὶ τεθηπόων, καὶ ὑποπαπτηχόων β), αὐτίκα μάλα εἰσῆ, πρὸς οἷον τένα δαιμόνιον ἄνδρα ἡμεῖς. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν γ), ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυός, ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυῖς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφοινοῦντα εὐρήσεις, ἐπόθον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέκτιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ δ) τοὺς ἐκιδιδόντας. Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις ε) γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῶον μάθεις, ἔπου μόνον, ᾧ Κλητίους) μῆλημα, οἷς ἂν εἰπῶ, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους.

α) ἐκέρπει πρὸς μέγ] „ἐκέρπει ἐπ' ἐμὲ O.“ Sic etiam Gorl. ex 3011. γ) ὅτε] „ὅ O.“ 2) αὐτῷ] „abest ab O.“ α) ὑπερεκπεπληγμένων] Sic non solus Gorl. Cod., ut narrant Schmiederus, sed etiam Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. et fortassis reliquae quoque Edd. vet. Quare ὑπερεκπεπληγμένων suspicor peccatum esse Reitzianae, quod imprudenter repetierant Bip. et Schm. β) ὑποπαπτηχόων] „ὑπεπτηχόων O.“ γ) παραβαλεῖν] „adacivi ex J. Fl. Salm. Παραβάλλειν L. Ald. cett. male.“ δ) χοροὶ] „χορικά J. Vulgato adsentimur O.“ ε) ἐθέλεις.] „ἐθέλεις O.“ 6) Κλητίου] „Κλητίου Pall. quod probō. In O. plane derst. Deest etiam in 3011. Gorl. et apud Schol. Unde auctore Belina omisit Schm. Vid. Adnot.

caris optimum, ut Chaeremphanti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percelli, et decantare eadem, atque stupere, et fascas nobis submittere: statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Expectabis vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat comparari: sed

si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi nostrum opus et prodigiosum videbitur; quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alias, quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a choris, qui tonos accinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytiii, ea quae dicam, et aemulare omnia. Et leges, quibus

- P. 15. οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε g) μᾶλλον δὲ ἤδη προοιῶρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς h), εἰ μὴ προτελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅποσα ἡ ἄλλη προπαιδεία i) τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαλοῖς μετὰ πολ-
 15 λου καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσει k). ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς l) ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείων ἔξω διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ m) πάντα ταῦτα ὁ
 15 ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὅποσα χρὴ αὐτὸν σε οἰκο-
 θεν ἔχοντα ἦκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπι-
 σιτισασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι θυνηθείης. ἔπειτα
 καὶ n) αὐτὸς, ᾧ μὲν προϊόντι. ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ᾧ
 δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἤλιον θῆναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς
 P. 16. πάντας ἀποφανῶ, ὅλος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα,
 καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγων ἐπιχειρούντων ἔχων.
 πόμιζε o) τοῖσιν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἰτα θρά-

g) παραφύλαττε] „φύλαττε O.“ h) μηδὲ πτοηθεὶς] „μη-
 δὲ πτοηθῆς O. Μη δὲ discretim etiam J. aliaeque quaedam, hic
 et fere ubique.“ i) προπαιδεία] In vet. προπαιδεια. Sed
 cortexerat accentus collocationem Reitz. k) δεήσει] Sic O.
 pro vulg. δεήσει. l) τοῖς] „omittit O.“ m) παρὰ] „restit-
 ut. ex FL et O. Nam περί Edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταύ-
 τα, omisso πάντα.“ n) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Mag.“
 o) ἔχων. πόμιζε] „Decet ἔχων in O. et pro πόμιζε legit τό-

te uti jussero, accurate mihi
 observa. Quin potius jam
 procede, nihil cunctatus, ne-
 que perterritus, si non ini-
 tiatus ante sis illis, quas
 ante Rhetoricen altera illa
 praevia disciplina dementi-
 bus et vanis hominibus multo
 cum labore tanquam viam
 substernit. Nihil enim iis
 opus erit Sed illotis pedibus,
 aut proverbium, ingredi-
 ere, nihilo propter hoc deterius
 conditione futurus, etiamsi
 neque communissimum illud
 scias scribere literas. Aliud
 enim quid Rhetor, supra ista

omnia. Dicam vero prius,
 quas oporteat ipsum te via-
 tici instar ad hoc iter domo
 afferre, et quomodo commea-
 tum parare, ut quam celer-
 rime emetiri illud possis.
 Tum ipse quoque partim
 progredienti in via osten-
 dens, partim admonens, ante
 solem occasum Rhetorem su-
 pra omnes efficiam, qualis
 ipse sum, qui extra contro-
 versiam primas et medias et
 ultimas feram eorum, qui
 audent dicere. Affer igitur
 maximum quidem inscitiam,
 deinde confidentiam post

ὅς ἐπὶ τοῦτοις· καὶ ἄλλοις δὲ p) τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. p. 16,
αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιεικείαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἷοι
ἀπόλασθε. ἀχρεΐα γάρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ
μὴν q) καὶ βοήν r) ὅτι μεγλοτην, καὶ μέλος ἀναισχυντον, καὶ
βαδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκᾶ πάνυ, καὶ μόνα s)
ἴσιν ὅτε ἱκανά. ἢ ἱσθῆς t) δὲ ἴστω εὐανθῆς, καὶ λευκῇ,
ἔργον u) τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ
σῶμα· καὶ ἢ κρηπίς Ἀττικῇ καὶ γυναικείᾳ x), τὸ πολυ-
εχιδίς ἢ y) ἐμβὰς Σικυνωΐα, πῖλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα,
καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον εἰς. ταῦτα μὲν αὐτὸν
πρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῶν ἔρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι z) τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν p. 17.
σε ἢ Ῥητορικῇ γνωριῇ καὶ προσήσεις α), οὐδὲ b) ἀπο-
στροφῇσεται καὶ σκορακίῃ c), καθάπερ ἀτέλεισιν d) τινα

μῆτε. Deest ἔχων etiam in 3011. probante Belino. Uncis in-
clusit Schm. p) τοῦτοις· καὶ ἄλλως δὲ] Pro his τούτω καὶ
tantum O. Sic Schm. cum Solan. q) μὴν] „omittit O.“
r) βοήν] βοήν A. 2. s) μόνα] „Et hoc deest in O.“ t) ἢ
ἱσθῆς] „καὶ ἢ ἱσθῆς O.“ u) ἔργον] „ἔργα O. et mox male
Ταραντινῆς.“ ἢ λευκῇ ἱστία (ἔργον) τῆς 3011. unde Belinus
vult, ἢ λευκῇ ἱστία ἔργον τῆς T. x) γυναικείᾳ] In prioribus
γυναικείᾳ. Quae modo praecessit copula καὶ, eam non habet O.
nec Gorl. y) ἢ] Sic e conj. Gesn. pro vulg. ἢ. z) δὴ σοι]
„σοι δὲ Pl.“ a) προσήσεις] προσήσεται 3011. b) οὐδὲ]
„Quaedam οὐ δὲ, ut solent.“ (Sic scil. correxi Reitzii notam:
οὐδὲ δὲ] „Quaedam αἰδῶ, ut solent.“ c) καὶ σκορακίῃ] „καὶ
οὐδὲ σκορακίῃ 3011. Bel.“ d) ἀτέλεισιν] „ἀταλῆσιν O.“

haec, et praeterea audaciam
atque impudentiam: pudor-
em vero, aut aequitatem,
aut modestiam, aut ruborem,
domi relinque: inutilia enim
et contraria negotio. Verum
quimvero clamorem quam ma-
ximum asser, et modulatio-
nem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec
vero necessaria omnino, et
quae sola interdum suffi-
ciant. Vestis autem sit flo-
rida, et candida, de Turen-
tino tetrino, ut corpus per-

luceat: crepida Attica, et
muliebris, illa scissilis: aut
calceus Sicyonius, qui in al-
bis coactilibus magis deceat.
Sint etiam pedissequi multi,
et semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet.
Reliqua in via jam inter pro-
grediendum vide atque audi.
Nimirum leges tibi explico,
quibus utentem agnoscat te
Rhetorice atque admittet, ne-
que aversabitur et jubebit
facessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum ex-

- p. 17. καὶ κατασκοποῦν τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ ε) σχήματος μὲν τὰ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα f) πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ g) πλείω γὰρ τῶν εἰκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα h) ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἅττα, καὶ κῆτα i), καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπίπατε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ k) ἀνόμοια p. 18. τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα l) καὶ ἀπορῥᾶ. ἢ πορφύρα μόνου ἔστω καλῇ, καὶ εὐανθῆς, κᾶν m) σισύρα τῶν παχεῶν τὸ 17 ἱμάτιον ἢ. Μετὰ δὲ, ἀπορῥῆτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπαριακίς ὑπὸ τῶν πάλαι n) εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας o) ἀποτοξέυει προχειρίζομενος ἐς p) τοὺς προσομοιούντας. αὐτῶ γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀποβλέπονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήπονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγ-

e) ἀλλὰ] „deest in Fl.“ etiam in 3011. probante *Belio*. f) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ O.“ Sic etiam *Gorl.* et *Schm.* g) ἢ οὐ] „omisit Fl.“ h) Ἀττικὰ ὀνόματα] „Ἀττικῶν ὀνομάτων O.“ i) καὶ κῆτα etc.] „καὶ τὸ κῆτα, καὶ τὸ μῶν O.“ k) εἰ] Sic *O.* *Gorl.* et marg. A. 1. pro vulg. ἐάν, quod vix ferri potest, et ex sequenti voce formatum videtur. l) ἀσύμφυλα] „Recte sic *Par. Salm. J.* (et B. 3.) Ἀσύμφυλα male *Fl. Ald. B. 1. Hag. Fr.*“ m) κᾶν] καὶ finxit in versione *Bel.* pessime. n) πάλαι] „Et sic habere *Fl.* cum *J. Fr.* et *Ox.* notat *Solan.*“ o) συμφορήσας] *συμφ.* 3011. *Schm.* p) ἐς] „πρὸς O.“ et 3011.

ploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, et decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa, in promptu et extrema lingua habeto, illud ἅττα et κῆτα et μῶν, et ἀμηγέπη, et λῶστε, et similia, et in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adasperge: reliquorum vero nulla cura

sit, si dissimilia his, et ex alia quasi tribu sint, et absona. Purpura modo pulchra sit, et florida, licet crasse de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt et peregrina verba, et rarerent a veteribus dicta. Atque hæc collecta in promptu habe, ut jaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cujus supra caput suum sit eruditio, si

σασθαι μὲν γ) τὸ ἀποξόσασθαι λέγοις ρ), τὸ δὲ ἥλιφ θέρε- p. 18.
σθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρράβωνα ε) δὲ προτίμιον ι), τὸν
ὄρθρον δὲ ἀπροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ
ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει υ) τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι
δεινὸν, εὐλεξίν καλῶν κ), τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχη-
στην δὲ χειρίσοφον. ἂν βολοικίσης δέ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν
ἴστω γ) φάρμακον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς p. 19.
ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ζ) ποιητοῦ,
ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ἀπηκρίβωμένος α). ἀλλὰ καὶ
ἀναγίγνωσκε β) τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σὺ γέ, μηδὲ εἰς γ) τι ὁ
λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημόδοκός, ἢ ὁ
ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγων λόγους,
καὶ ἃς φασὶ ταύτας μελέτας, οἷς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
συστάμενος ἐν καιρῷ καταχρησθαι δ), καθάπερ ἐκ τὰ-
μείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ ε) δέη λέγειν, καὶ εἰ παρ- 18

q) μὲν] „omittit O.“ r) λέγοις] λέγει τις 3011. ε) ἀρρά-
βωνα] „Recte sic Fl. Ἀρράβωνα male J. Ald. B. 1. Hag. Par.
Salm.“ ι) προτίμιον] „pronóμιον G. O. et marg. A. 1.
(nec non Gorl.) In vulgato conspirant Edd.“ υ) ὀνοματο-
θετεῖ] „νομοθέτει O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. κ) καλῶν]
„καλεῖν O.“ γ) ἐν ἴστω] ἐν ἴστω marg. Cod. Gorl. α) ἢ]
„abest ab O.“ α) ἀπηκρίβωμένος] „ηκρίβωμένος O. et Fl.“
β) ἀναγίγνωσκε] „ἀναγίνωσκε O.“ γ) μηδὲ εἰ] „μηδ' αἰ O.
Μὴ δὲ εἰ J. et aliae quaedam.“ δ) καταχρησθαι]. „καὶ
χρησάσθαι marg. A. 1.“ ε) καὶ] „deest in O.“

ἀποστειγγίσασθαι dicas pro
destringi, et pro sola uti
εἰληθερεῖσθαι, et arrhabonem
nomines προτίμιον, et dilu-
culum ἀπροκνεφές. Interdum
vero et ipse facies, ac pones
rebus, nova et absurda no-
mina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξίν, et
prudentem σοφόνουν, salta-
torem vero χειρίσοφον. Si
vero vel in jungendis verbis
peccaveris, vel barbara sinu-
gula protuleris; unum sit re-
medium, impudentia, ac in
promptu statim nomen alicu-

jus, qui neque sit, neque
fuerit unquam; poetae, vel
solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probaverit,
vir doctus, et linguae ad
summam accuratationem peri-
tus. Verum leges etiam non
tu quidem vetera, neque si
quid nugator ille Isocrates,
aut expers Gratiarum De-
mosthenes, aut frigidus Pla-
to, scripsere; sed libros paul-
lo ante nostram aetatem edi-
tos, et istas, quas decla-
mationes vocant, ut com-
meatus ab iis instructus ha-

- P. 19. ὄντες ὑποβάλωσι f) τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν g)
 λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῇ, λεγέσθω h), καὶ
 ἐκφραυλιέσθω, ὥς οὐδὲν ὅλως ἀνδρωδὲς αὐτῶν ἐλομένων.
 P. 20. μὴδὲ μελλήσας i), λέγε ὃ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν k)
 ἔλθῃ, μὴδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὥς τὸ πρῶτον, ὥσπερ
 οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἔρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι l), καὶ
 τὸ δευτέρον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ
 τὸ πρῶτον ἐμπέσον, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη,
 περὶ τῇ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς.
 πλὴν ἀλλ' ἐπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιωπά μόνον. καὶ
 περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰν-
 δοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μα-
 ραθῶν, καὶ ὁ Κυναγιειρός, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο.
 καὶ αἰὲ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω,
 καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν m) βελῶν σκεπένεσθω, καὶ

f) ὑποβάλωσι] „ὑπολάβωσι male O.“ g) τῶν] Sine articulo
 Fl.“ h) λεγέσθω] „Ἀν ἐκλεγέσθω; Pell.“ δυσχερῇ, εὐχερῇ
 λεγέσθω conj. Gesn. i) μὴδὲ μελλήσας] „καὶ μὴ μελλήσας]
 μὴδὲν ἐπιμελήσας O. et marg. A. 1. δὲ μὴ μελλήσας Edd.“ Re-
 statini locum ad vestigia variarum lectionum, assentiente Fritz-
 schio Quaestist. p. 200. k) ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν] Vulg.
 corrupte ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλ. Omittit xs-Fl. Mutavit Gesn. ἐπὶ γὰρ
 γλῶτταν ῥῆμα, et sic interpretatus est. Nos vero correximus
 ad exemplum loci Quom. Hist. Conser. c. 32. ubi paene ea-
 dem ratione libri variant. Vid. omnino Διδωτ. l) προσή-
 κοντι] „τῷ προσήκοντι O.“ m) Περσικῶν] „Μηδικῶν O.“
 et Gori.

beas, quo in tempore abu-
 taris, atque inde, tanquam
 e penu, depromas. Si vero
 etiam dicendum sit, et ar-
 gumenta quaedam praesen-
 tes subjiciat, atque dicendi
 materiem: quaecunque dis-
 ficilia sunt, dicantur, et
 contemnantur, quasi virile
 omnino nihil ipsi elegerint:
 tu vero nihil cunctatus di-
 ciso, quidquid tandem in
 buccam venerit, nihil curans
 ista, ut primum, sicut nempe
 primum est, suo tempore di-

cas, et secundum post hoc,
 et post illud tertium: sed
 quod subierit primum, pri-
 mum dicatur; ac si ita usu
 veniat, fronti ocrea circum-
 detur, et galea cruri. Verum
 insta, et verba continua, et
 modo ne tace. Et si de stu-
 pratore aliquo aut adultero
 dicas Athenis, quas apud
 Indos aguntur et Ecbatanis,
 dicantur: praeter omnia vero
 Marathon et Cynaegirus, sine
 quibus nihil fiat: et semper
 navigetur Athos, et pedibus

Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας η) θαυμάζεσθω, καὶ τὰ ρ. 20.
 Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς,
 καὶ τὸ Ἀρτεμισιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ ο), πολλὰ ταῦτα καὶ
 πυκνὰ καὶ ἐπὶ πᾶσι ρ) τὰ ὀλίγα q) ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπι- ρ. 21.
 πολεῖται; καὶ ἐπανθείτω ρ), καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα καὶ τὸ
 δῆπουθεν, κᾶν μηδαμοῦ s) αὐτῶν δέη· καλὰ γὰρ ἔστε καὶ
 εἰκῇ λεγόμενα. Ἦν δέ ποτε καὶ ᾄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, 19
 πάντα ᾄδίσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κᾶν ποιεῖ ἀπορήσης
 πράγματος ὦδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας
 ἑμμελῶς, πεπληρωμέναι οἶον τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι
 τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μὴρὸς πατασσέσθω, καὶ λα-
 ρύγγιζε u), καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε
 μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγα-
 νάκτε, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν x),
 ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔτοιμοι, καθέζε-
 σθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως
 δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλια-

η) ὁ Λεωνίδας] Sine articulo Fl. Λεωνίδης marg. A. 1.^a ο)
 Πλαταιαί] „restitut. ex O. Πλαταιαὶ Edd. male.“ ρ) ἐπὶ
 πᾶσι] Sic Fl. et marg. A. 1. Vulg. ἐπὶ πᾶσι, cujus lectionis
 originem subtiliter explicat Fritzsche. Quaest. p. 200. q) τὰ
 ὀλίγα] „Articulum habent J. Fl. V. 2. Omittunt cett. et O.“
 ρ) ἐπανθείτω] „συνανθίστω O.“ s) μηδαμοῦ] „Sic Edd.
 omnes Μηδὲν O.“ u) ᾄδίσθω] „σοι ᾄδίσθω O.“ n) λαρύγγιζε]
 κελάρυζε Schol. et 2954. x) ἐστήκωσιν] „ἐστήκωσιν male Fl.

transeat Hellepontus, te-
 gaturque sol a sagittis Per-
 sici, et fugiat Xerxes, et
 Leonidas in admiratione
 sit, et legantur sanguineae
 Othryadis literae, et audian-
 tur Salamis, et Artemisium,
 ac Plataeae. Multa haec
 sunt et crebra: tum super
 omnibus pauca illa nomina
 in summo quasi latent, et
 florum instar praeniteant:
 perpetuumque sit illud ἄττα,
 atque δῆπουθεν, licet nus-
 quam illis sit opus: pulchra
 enim sunt, etiam cum dicun-

tur temere. Si vero aliquando
 etiam cantandi tempus esse
 videatur, cantentur omnia et
 fiant cantilena. Et si quando
 non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa
 in cantum voce, iudicibus
 impletam tibi harmoniam
 existima. Atque illud hei
 malorum! frequens esto, et
 percutiatur femur, tum mo-
 dulanti gutture pronuncia,
 et screatu verba distingue,
 et inter agendum fluctuante
 podice ingredi. Et si te
 non laudent, indignator il-

p. 21. κῶν ἀρξάμενος, ἥ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας γάμων, ἣν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ

p. 22. νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ γ) μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ z) λῆγασί τε, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι δοῦν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα a), καὶ φωνήν, καὶ βᾶδισμα b), καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται c), καὶ τὸν ἰδρωτὰ ὀρώντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν d) ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν e) ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε f) ὅρα, μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος

21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰ, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν g) ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοντό σε καταπτεύμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίωνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν

y) οἱ] „καὶ O.“ z) καὶ] „Hic vero abest καὶ ab O.“ a) καὶ σχῆμα] „τὸ σχῆμα sine καὶ O.“ Sic et Gori. b) καὶ βᾶδισμα] „Utrumque omittit Fl.“ c) θαυμάσονται] „τιθή-
πασι O.“ et Gori. d) οὐχ ἔξουσιν] „οὐκ ἔχουσιν O. Vulga-
tum tuctur Fl. J. sic.“ e) σμικρὰν] „μικρὰν O.“ f) ὥστε] ὥστεp Reitz. typhothetae, opinor, culpa. g) τῶν δειπνῶν] „τὸν δειπνῶν male O.“

lis, et maledicito: sin pu-
dore quodam stent suspensi,
ad abeundum parati, assi-
dere illos iubeto, atque in
universum, regnum quoddam
exerceto. Ut vero vulgus
etiam copiam admirentur
rerum dicendarum, ab Illa-
cis inde temporibus facto
initio, aut, per Jovem, a
Deucalionis et Pyrrhae nu-
ptiis, si videatur, ad illum,
qui nunc est status rerum,
orationem deducito. Nam
qui intelligunt, pauci; ii-
que maximam partem boni-
tate quadam reticebunt: si

quid vero dicant etiam, in-
vidiam quadam videbuntur
facere. Sed vulgus habitum,
et vocem, et incessum, et
inambulationem, et cantil-
lationem, et crepidam, et
illud tuum ἅττα admirabun-
tur, ac viso sudore tuo atque
anhelatione, non poterunt non
credere, formidandum te in
dicendo certatorem esse. In-
primis vero etiam illa extem-
poralitas excusationem non
parvam praestat, atque apud
populum admirationem. Ita-
que vide, ne unquam scribas,
aut post aliquam cogitatio-

χορὸν ἔχειν οἰκίῳν h), καὶ συνάδοντα ταῦτα μὲν σοι τὰ p. 22.
ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ, προϊόντα i) σε δορυφορεῖ-
τωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφησ μετὰ
διαλαμβάνοντα k). καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια ὑπὲρ l)
σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ. p. 23.
τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως μοι
τῶν παλαιῶν ἃ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. "Ὁ δὲ μέγιστον, 22
καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλι-
πον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἦν μὲν τις κα-
λῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκεῖτω m).
ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ n), πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν
ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρή. ἐπίσημον γάρ·
καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν o),
τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλῆσοντα p),
ὡς ναυτιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ
ἐπισφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης q) δὲ μὴ πολλάκις τὴν

- h) οἰκίῳν] „omisit O.“ i) προϊόντα] „προσιόντα male Fl.“
k) διαλαμβάνοντα] „Nihil mutant Edd. nec O.“ Conj. Sol.
διαλέγοντα. l) ὑπὲρ] „Sic Fl. Ald. Hag. B. i. Par. etc.
Περὶ J.“ m) δοκεῖτω] „δοκεῖ τῶν O.“ n) ἐνεχθῇ] „ἐν-
εχθίντων O.“ o) ἐπειπεῖν] „εἰπεῖν O.“ p) ἐνοχλῆσοντα]
„ἐνοχλήσαντα Fl. male.“ q) ἐπισείσης] „καὶ ἐπισείσης O.“

*nem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte depre-
hendaris. Amici autem sem-
per plaudant pedibus, et mer-
cedem solvant coenarum, si
quando labare te sentiant,
praebentes manum, et inter
moras laudationum inve-
niendi quid dicas occasio-
nem suppeditantes. Nam il-
lud quoque tibi curae sit,
chorum tibi tuum uti habeas,
qui concinat. Haec quidem
observanda tibi in ipsis
orationibus. Post ea vero
prodeuntem te deducant, suo
tectum satellitio, et de his,
quae dixisti, disputantem.*

*Et si quis forte fiat obviam;
admiranda de te dicito, et
supra modum te ipse lauda,
ut gravis ei sis: Quid enim
ad me ille Paeaniensis? et,
Ad unum forte veterum mihi
certamen est? et id genus
alia. Quod autem maximum,
et ad famam parandam in
primis necessarium, fere
praetermissem. Quicunque
dicunt, eos deride. Et si quis
bene dixerit, aliena, non sua,
proferre videatur: si feratur
mediocriter, -eprehensione
digna sint omnia. In reci-
tationibus ultimus omnium
ingredere; facit enim te con-*

- p. 25. χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ' ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἡ δὲ
τὸ πλεῖστον· ὑπομειδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου r)
μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ
τῶν μέμψεων s) τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὅσα t). τὰ δὲ ἄλλα,
χρὴ θαρρῆεῖν· ἡ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχηγνία, καὶ τὸ
ψεῦσμα u) πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰ τοῖς χεῖ-
p. 24. λεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ
περίβλεπτον x) ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ
23 ἔξω. Ἰδίᾳ y) δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῶ, κυ-
βεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνέειν, μοιχεύειν, ἢ αὐχεῖν z)
γε α), κἄν μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ
γραμμάτια ὑποδεικνύναι b) ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα·
καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-

x) γ(γνου] „γ(νου O.“ s) τῶν μέμψεων] „τῆς μέμψεως O.“
t) τὰ ὅσα] „desunt in Fl.“ u) τὸ ψεῦσμα] „ψεύδος, et
sine articulo O.“ x) καὶ περίβλεπτον] „omiserat O. sed in
marg. additum.“ y) Ἰδίᾳ] „Beue sic Ald. Hag. Par. etc.
Male sine puncto J et Fl.“ z) ἢ αὐχεῖν] Sic Schm. ex O.
Vulg. ἢ aberat. a) γε] „Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε,
quod Edd. habebant.“ b) ὑποδεικνύναι] „ἐπιδεικνύναι O.“

spicuum: et tacentibus omni-
bus peregrinam quandam
laudationem subicere me-
mento, quae aures prae-
sentium advertat et offendant,
ut nauseent omnes ad ver-
borum insolentiam, et aures
obturent. Neque vero manum
saepe ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assur-
gas, nisi semel forte aut bis
ad summum. Subride autem
frequenter, et ostende, non
placere tibi, quae dicuntur.
Ancipites autem sunt repre-
hendendi occasiones apud eos,
qui pronas ad calumniandum
aures habent. Caeterum con-

fidendum est: audacia enim,
et impudentia, et mendacium
in promptu, et jusjurandum
in extremis semper labiis, et
invidia contra omnes, et
odium, et maledicentia, et
calumniae probabiles. Haec
celebrem te brevi et conspi-
cium facient. Atque talia
sunt, quae extra sunt et
apparent. In privato autem
fucinora omnia committere
tibi decretum sit, aleatorem
esse, inebriari, libidinari,
moechari, aut certe gloriari,
etsi non feceris, idque apud
omnes dicere, et literulas
ostendere scriptas a mulieri-

ταικωνίδιος εὐδοκιμοῦντος c)· καὶ τὸ d) δεῖνα δέ, 'μὴ p.24.
 αἰδεσθῆς e), εἰ καὶ f) πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐρῶσθαι
 δοκοίης· καὶ ταῦτα, γενειότης, ἥ καὶ, νῆ Δία, φαλακρὸς
 ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔτισσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δέ
 μὴ ὦσιν, οἱ g) οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοι-
 ούτου πρὸς τὴν ρητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων
 ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὅρας ὡς λαλίστραι αἱ γυναι-
 κες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ
 δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις h), καὶ κατὰ ταυτί γε i) διοίσεις τῶν
 ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιπτοῦσθαι k) χρὴ μάλιστα μὲν τὰ p.25.
 πάντα· εἰ δέ μὴ, πάντως ἐκείνα. καὶ αὐτὸ δε σοι τὸ στόμα
 πρὸς ἅπαντα ἡδέως l) κεχρημένῳ, καὶ ἡ γλῶττις ὑπηρετεῖτω
 καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δέ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ m) βαρβαρίζειν,
 οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιπορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν,

c) σου — εὐδοκιμοῦντος] „σοι — εὐδοκιμοῦντι male Fl.“
 d) τὸ] „τὸν Fl.“ Post δὲ comma posui, in prioribus omnibus
 neglectum. Vid. Adnot. e) αἰδεσθῆς] „Sic dedi ex J. V. 2.
 O. L. Αἰδεσθῆς Edd. cett.“ f) εἰ καὶ] Sic scripsi cum
 Fritsch, pro vulg. κἄν, idque ex O. g) οἱ] Caret articulo
 O.“ h) πάσχοις] „Ex O. sic dedi, cum πάσχεις Edd.“ i)
 καὶ κατὰ ταυτί γε] Haec verba, quae vulgo in Edd. desunt,
 ex mente Solani restitui duce Florentina, quae καὶ καταντί γε
 habet, unde Schm. scripsit καὶ ταυτί γε. k) πιπτοῦσθαι.]
 πιπτοῦσθαι mendose B. 3. l) ἡδέως] „ὁμοίως O.“ et Gori.
 „Ἐτοίμως conj. Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 965.
 m) οὐδὲ] „καὶ O.“

bus. Etenim pulcheresse velle
 debes, et hoc agere, ut mulie-
 res studiose videantur te se-
 ctari. Nam hoc quoque ad
 Rhetoricen vulgo referent,
 quasi ea causa in ipsa quo-
 que gynaeconitide gratiosus
 sis. Sed interim! ne pudeat
 te; etiamsi a viris alterius
 rei causa amari videare,
 idque barbatus cum jam sis,
 aut, ita me Jupiter, calvus.
 Sed sint, qui etiam hac ipsa
 causa te utantur. Si vero
 non sint, servi certe suffi-

cient. Multa enim ex hao
 etiam re commoda facultati
 dicendi utilia accedunt: ma-
 jor certe impudentia atque
 audacia. Vides, ut loqua-
 ciores sint mulieres, et abun-
 de maledicant, ac supra vi-
 ros. Si ergo idem quod il-
 lae patiaris, his quoque in
 rebus praezelles reliquis. Ve-
 rum etiam pice velli oportet
 maxime sane per omnia: si
 vero minus, omnino quidem
 illa... Ipsum vero os tibi ad
 omnia hiet facile, et mini-

- p. 25. καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ
 24 μάλιστα ἢ n) πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέ-
 σης ο). πάντα αὐτῇ γε p) ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γι-
 γνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. "Hν q) ταῦτα, ὦ παῖ,
 καλῶς ἐκμάθης, (δίναςαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
 θαυρόων ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα,
 καὶ ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δέ, οὐκ
 ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρίσται σοι τὰ ἀγαθὰ
 παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ r) ἐμὲ, ὅς πατὴρ μὲν
 ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ
 Ξοῖν καὶ Θμουῖν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπα-
 φροδίτου s) τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδό-
 p. 26. κίμος t) εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρίφε-
 σθαι συνῆν τινα κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἔραστῃ. ἐπεὶ δὲ
 τὴν ὁδὸν ταύτην ῥέσστην οὖσαν κατείδον, καὶ διεκπερά-
 σας u), ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη

n) ἢ·] ἢ B. 3. ο) διαρκέσης] „διαρκέσῃ O. et marg. A. 1.“
 p) γε] „τε Fl.“ q) ἢ·] „ἐν male O.“ r) γὰρ] „omisit O.“
 s) ἐπαφροδίτου] Sic e Cod. Graev. qui plane ita habet,
 et e vestigiis lectionum ἐπ' ἀφροδίτου marg. A. 1. et ἀμφο-
 δίου O. scripsi pro vulg. ἐπ' ἀμφοδίου. t) ἀδόκιμος] „re-
 cepi ex Fl. quam ἀδόκιμον esset in cett.“ u) διεκπεράσας
 „διεκπείρας O.“ et Gorl. x) Προφεινός] „bene J. Hag. Par.
 Salm. etc. Ποτεινός B. 1. et 2.“ nec non 3.

stret lingua cum ad sermo-
 nes, tum ad alia, quaecun-
 que poterit. Potest autem
 non soloecismos tantum com-
 mittere aut barbarismos, ne-
 que nugari solum, aut pe-
 jerare, aut maledicere, aut
 calumniari, ac mentiri; sed
 noctu aliud quoque subire
 ministerium, imprimis ad
 multos adeo amores si non
 sufficias. Omnia quidem illa
 norit, et nativa magis fiat,
 neque quidquam aversetur.
 Haec si, puer, diligenter
 edidiceris, potes vero; ne-
 que enim quidquam est in

illis difficile: confidenter tibi
 polliceor, non longo inter-
 jecto tempore optimum te
 Rhetora et nobis similem red-
 ditum iri. Quod sequitur,
 non opus est uti ego dicam,
 quot brevī bona a Rhetorice
 adfutura tibi sint. Vides
 enim me, qui ignobili patre
 natus sim, et ne pure qui-
 dem libero, ut qui ultra Xoin
 et Thmuin servierit, matre
 autem sarcinatrice venerea
 quadam. Ipse vero, qui for-
 ma viderer esse non omnino
 contemnenda, primo solorum
 alimentorum pretio fui cum

Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, p. 26, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθρινὸς x] ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήας παισὶν ὁμῶν-
μος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γραῖ συνοικήσας γ), τὸ πρῶτον
μὲν ἐγαστριζόμεν πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναι-
κὸς ἐβδομηκοντούιδος z), τέταρτος α) ἔτι λοιποὺς b) ὁδόν-
τας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεμένους. πλὴς ἀλλὰ
γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ
ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σόρου φιλήματα, ὑπερήδιστα μοι ἐποίησεν p. 27.
ὁ λιμός. εἴτε ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὢν εἶχεν ἀπάντων
κατέστην, εἰ μὴ κατάρατος τις οἰκίτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρ-
μακον εἶχεν c) ἐπ' αὐτὴν d) ἐωνημένος. Ἐξωσθεὶς δὲ ἐπὶ 25
κεφαλῇ, ὅμως αὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ
καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ e) ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς
τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνού-
μενος. καὶ ἡττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοῖνικες δὲ ἐπὶ τῇ

γ) συνοικήσας] „συνοικίας male O.“ z) ἐβδομηκοντού-
ιδος] „ἐβδομηκοντούιδος Th. Mag. V. τριηκοντούτης. Vulgatum
tinetur Fl etc.“ α) τέταρτος] „τέταρτος O.“ b) λοιποὺς]
„λοιπὸν O.“ c) εἶχεν] ἦεν marg. Cod. Gorl. d) αὐτὴν]
„αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat.“ e) καὶ] „recte J. Ald.
Fr. Hag. Salm. sine accentu, καὶ male Pl. Par. B. 1.“ et 3.

amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc
viam esse facillimam, eam-
que emensus in summo jam
essem, (aderant mihi enim,
parce, cara Adrastea! prae-
sidia illa, quae modo dice-
bam, omnia, confidentia, in-
scitia, impudentia) primo
quidem non amplius Pothi-
nus nominor, sed jam Jovis
et Ledaë pueris cognominis
factus sum. Deinde adjunxi
me ad anum mulierem, a
qua primum laute alebar,
amare dum simul mulierem
septuagenariam, dentes ad-
huc quatuor habentem reli-

quos, auro revinctos et ip-
sos. Verumtamen paupertatis
caussa laborem sustinui,
cum frigida illa de capulo
oscula suavissima mihi fa-
mes redderet. Deinde parum
aberat, quin heres constitu-
tus essem, quas habebat,
omnium, nisi servus execra-
bilis indicasset, venenum a
me, quod illi darem, esse
emtum. Praeceptum igitur eje-
ctum, necessariis tamen ne
sic quidem carui. Sed Rhe-
tor esse videor, et in judiciis
probandum me praebeo, prae-
varicans saepe, et iudicium
corruptionem imprudentibus

- p. 27. θύρα χλωροί, καὶ ἐστεφανωμένοι f)· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοῦς
 δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς δαίμασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι
 πρὸς g) ἀπάντων, καὶ ἐπλοημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ
 τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυ-
 σθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ
 p. 28. κακίᾳ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε h) δοκεῖ. ταῦτά σοι πα-
 ραιῶ, νῆ i) τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραι-
 26 νέας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος k).
 Εἰς· ὁ μὲν γεννάδας l) εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται m)· σὺ
 δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε,
 ὅπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἔλθειν· καὶ οὐδὲν σε κωλύσει ἐπό-
 μενον τῷ νόμῳ n)· ἐν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν o) καὶ
 ἐν τοῖς πληθείαις εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γα-
 μεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης
 καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν,
 ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκείνο p) πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα

f) καὶ ἐστεφανωμένοι] Copulam vulgo omissam inserui ex
 O. et Gorl. g) πρὸς] „πρὸ male O.“ h) ἔμοιγε] „μοι τα-
 ντα O.“ i) νῆ] „νῆ O.“ k) ἐπισπασάμενος] ἐπιστάμενος
 αὐτοῖς 3011. Schol. probante Belino. l) γεννάδας] „γεν-
 νάσθας male O.“ m) πεπαύσεται] „πέπαυσαι male O.“
 n) τῷ νόμῳ] „τοῖς νόμοις O.“ et Gorl. o) κρατεῖν] „κρο-
 τεῖν male O.“ p) ἐκείνο] „omissum in O.“

*pollicens. Et plerumque caus-
 sa equidem cado: sed palmas
 tamen in janua virides, et
 in coronam plexas. Illa enim
 ad infelices esca utor. Sed
 id ipsum quoque, quod odio
 sum omnibus, et quod insi-
 gnis sum ob morum perversi-
 tatem, et prius etiam ora-
 tionis, quodque digito osten-
 dor, atque ipse princeps in
 omni malitia dicor, non par-
 vum mihi quidem videtur.
 Haec tibi, ita me popularis
 Venus! praecipio, quae
 multo prius ipse mihi prae-
 cepi, eaque ratione gratiam*

*mihi non parvam conciliavi.
 Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit.
 Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta,
 quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam
 te prohibebit, quo minus
 legi illi obsecutus cum in
 judiciis vincas, tum bene
 audias apud multitudinem,
 et amabilis sis, ducasque non
 anum quandam comicam, ut
 tuus ille legislator et magi-
 ster, sed mulierem pulcher-
 rimam Rhetoricen, adeo ut
 magis te deceat de te dicere,*

φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν γ) περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ p. 28.
 ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι)
 ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ
 ἐπιπολάζων r), ἀσύμβολος s) ὦν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα.
 μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι t)· ὥστε ἀκονεῖ ἀνακηρύττεσθε,
 καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει
 ἡμῶν u) κεραιήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάστην
 καὶ πρανῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

γ) *πρέπειν*] „Et hoc neglexit O.“ r) *ἐπιπολάζων*] *ἐπι-
 πλάζων* conj. *Guyet.* plane inutile commentum. s) *ἀσύμ-
 βολος*] „restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος ceu. et O.“ Vid. Adnot.
 t) *πέπαυμαι*] „πεπαύσομαι O. minus recte.“ u) *ἡμῶν*] *ὑμῶν*
 legi jubet *Fritzsche.* Quaest. p. 200 convenienter cum
 versionibus Latinis. At ego nec necessitatem mutandi, neque
 rationem idoneam, vidi.

tePlatonis illo volucri curru
 vectum ferri, quam ipsum
 de Jove dicere decuit. Ego
 vero, ignavus enim et timi-
 dus sum, de via vobis dece-
 dam, et desinam Rhetorice
 sectari, qui non eadem, quae
 vos, ad eam conferre pos-
 sim. Vel potius jam desii.

Itaque sine pulvere praedi-
 candos vos atque admiran-
 dos praebete, illud solum
 recordati, non celeritate vos
 vestra vicissae, qui veloci-
 res judicatis, verum quod
 facillimam et declivem viam
 elegistis.

A R G U M E N T U M.

Narrat amicus amico ut rem maxime mirabilem, non modo multitudinem hominum, sed etiam eruditissimos et sapientissimos, qui quidem vulgo habeantur, viros mendacis, vanissimis et absurdissimis adeo fere addictos inhaerere, ut veritati et sanae rationi in sempiternum valedixisse videantur. Refert scilicet confabulationem maximorum illius aetatis philosophorum e diversissimarum formularum asseclis, qui quum forte ad Eucratem aegrotantem visendum convenissent, variis narrationibus, ex sua ipsorum vita repetitis et anili arte mirum in modum conflatis et exornatis, Luciano nostro incredulo — is enim est Tychiades — de incredibilibus quibusdam morborum curationibus, de spectrorum visionibus, de viribus magicis, de medicamentis amatoris, et quae alia sunt ejus generis, persuadere conjuncta opera contendunt; eo tamen successu, ut tandem taedio affectus Tychiades hunc indignissimorum philosophorum consessum cum quadam indignatione relinquat et in erectioris sapientiae sinum confugiat.

- 1 ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγειται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγίης λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα δεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

α) ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥς] Sic B. 1. 3. Sine personarum notatione A. 1. 2. Τυχιάδης καὶ φιλονκλεις vitiose Reitz. et recent. nescio unde. Scribi enim saltem debebat Φιλονκλῆς.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADAE AC PHILOCLIS.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant?

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους πολλοὺς ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρησίμου ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν *b)*, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόρην, ὅποσοι τῆς χρείας ἔνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἱπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ τοιοῦτο φαρμάκου ἐχρησάμενοι ἐν ταῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἱποικί, ἐπὶ τε αὐτοῦ *c)* ψυχῇ. ἀρνούμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, αἱ ἄριστε, φημί, οἳ αὐτὸ ἀντι τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται *d)*, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδοατρίᾳ *p. 30.* βροντες ἐπ' αὐδεμῇ προφάσει ἀναγκαίᾳ. ταῦτάς οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνας ἀγαθοῦ τοῦτο ποιούσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατακενόηκας ἤδη τινὰς ποιούντους, οἷς ἔμφυτος ἔρως εὐτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν *e)* οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι

b) φασὶν] Comma ante hanc vocem necessario ponendam Edd. vet. omiserant, recte posuerant Reitz. et recenti. *c)* αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. *d)* περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται.] Nil mutant Edd. neque Coll. Vid. Adnot. *e)* εἰσιν] abest a *PL*.

Phil. Multa sunt, Τυχιάδῃ, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicujus causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceiverunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt, qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel redditum sociorum. Ve-

rum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cujus boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam

p. 30 αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιφούνται;

ΤΤΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνειδὺς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστούς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ἔνταυς, ὡς ἀνιᾶσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς f) τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε φησὶ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῃ τῷ ψεύσματι g) κερημένους, οἷς μὴ μόνον ἐξαπατᾷ τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ p. 31. μέχρις ἡμῶν δυνάμεισθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἐπεσὶ καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις ἐδείσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐπεισιν, ὅποτεν Οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθεῖος δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐκανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Αἴδου πᾶσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς

f) αὐτούς] αὐτοὺς B. 3. g) ψεύσματι] ψεύματι ead. B. 3. quae omnino per hunc libellum minus etiam quam alias est castigata; veluti statim legas ibi κερημένους pessime.

amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et auto-

hos, poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deciperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promothei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Jupiter ait, taurus vel cynus factus, et ut ex muliere in

ὄρνειον *h*) ἢ ἐς ἄρκτον μετέπειεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ *p. 31.*
 Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα,
 πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κη-
 λῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. *3*
 Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς
 οὐ γελοῖον; εἰ Κρητὲς μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ
 αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
 ἀναδοθῆναι φασί, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς *i*) ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνό-
 τερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄψεως ὀδόντων, Σπαρ-
 τοὺς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν οὖν *p. 32.*
 ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἶηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ'
 ἐμφρόνως *k*) ἂν ἐξετάζων ταῦτα; Κοροῖβον τινός, ἢ Μαρ-
 γίτου νομίζοι *l*) τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ
 τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πᾶνα *m*) ἦκειν
 ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρεΐθυϊαν ὑπὸ

h) ἐς ὄρνειον] *Is* τι ὄρνειον 2954. *i*) τῆς Ἀττικῆς] „τῆς γῆς
 Ἀττικῆς G. *I*ῆς etiam additum in marg. A. 1.“ *k*) ἐμφρό-
 νως] „εὐφρόνως FL.“ *l*) νομίζοι] Sic ob praecedens οἶηται
 cogites de νομίζῃ corrigendo, cf. certe Toxar. c. 37. et quae ibi
 in Varr. Lectt. notata sunt. *m*) Πᾶνα] Πᾶνα in prioribus
 omnibus.

avem aut ursam aliqua mu-
 tata sit. Ad haec vero Pe-
 gasos, et Chimaeras, et Gor-
 gones, et Cyclopes, et quae
 sunt ex eo genere, absurdae
 omnino et portentosae fa-
 bellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Larvam
 Lamiamque metuunt. Quam-
 quam poetarum forte tole-
 rabilia fuerint *mendacia*.
 Quod vero jam civitates et
 gentes multae, communiter,
 et publice, mentiuntur, qui
 non ridiculum? Si Creten-
 ses, Jovis sepulcrum osten-
 dentes, non erubescunt, Athe-

nienses vero Erichthonium
 de terra exstitisse ajunt, pri-
 mosque homines, olerum in-
 star, de Attico solo enatos:
 multo hi quidem speciosius,
 quam Thebani, qui de ser-
 pentis dentibus Spartos [*sa-
 tivos*] quosdam germinasse
 narrant. Si quis vero haec
 tam ridicula non putet vera
 esse, sed, iis prudenter exa-
 minatis, Coroebi cujusdam
 aut Margitae judicet, cre-
 dere, aut Triptoleum per
 aëra vectum alatis draconib-
 us, aut Pana venisse ex
 Arcadia auxiliatum in Ma-

p. 32. τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβῆς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἡ) ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθείαι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταὶ, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες ο) τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἰ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφείλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῶ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν p) διαφθαρεῖναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν

p. 33. ξένων τάληθές ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μίας ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιο εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΤΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἦκω σοι τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον

n) αὐτοῖς] αὐτὸς 2954. ο) ἐγκαταμιγνύντες] Ita hic Reitz. cum recentt. correxerat vulgatam olim formam, *ἐκ* — ὅτις non item Ver. Hist. I, 7. vocem *καταμιγνύντες*, ubi vid. Varr. Lectt. p) αὐτῶν] τῶν ἀληθῶν edi jussit Bel. pravam et ridiculam habens vulgatam, quae tamen unice genuinam exprimit auctoris sententiam: *enarratores* scilicet *rerum fabulorum*, qui hactenus quidem hac vice functi erant. Modo pro *κωλύσῃ* vix dubito, quin verius scribatur *κωλύσαι*. cf. Scyth. c. 5. Varr. Lectt.

rathonem, aut raptam a Boreia Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet, qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, et civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, et si qui alii, angustiores tali-

bus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis et fabulosis auditis, vel potius in

δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπαιὼν ὠχύμην, οὐ φέρων τοῦ πρά- p. 33.
γματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑρινυὲς ἐξή-
λασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος q).

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκείνος, οὕτω βα-
θὺν πώγωνα καθειμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ φιλο-
σοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευ-
δομένου ἀκοῦσαι παρῶν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμήσαι ται-
οῦτον.

ΤΤΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστάσαιο, ὡς δὲ καὶ ἐπαύμνυτο τοῖς πλείστοις,
παραστησάμενος τὰ παῖδια, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς
αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη r)
τοῦ καθεστηκότος ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσοῦτον χρό- p. 34.
νον ἐληλήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περι-
στέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα, πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ;

q) διεξιόντος] „Sic Edd. nec. quidquam varietatis habent
Codd. Διεξιόντες vult Solanus; et sic textui Ald. superscri-
ptum est.“ r) μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη] μεμνηνα, καὶ ἔξω ἣν
vult Bel. pro genii sui indole.

media eorum enarratione,
discessi, qui ferre egressam
modum licentiam non pos-
sem. Sed tanquam Furiae
quaedam me ejecerunt, illo
portentosa multa et absurda
enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade,
fide dignus Eucrates est, ne-
que quisquam temere credi-
derit, illum, qui prolixam
adeo barbam submiserit, ho-
minem sexagenarium, et in
philosophia diu versatum,
vel sustinere posse, ut audiat
aliud se praesente mentien-
tem, nedum ut ipse tale quid
audeat.

Tych. Nempe nescis, so-
dalis, qualia dixerit, quo-
modo fidem illis facere stu-
duerit, quomodo dejeraverit
ad pleraque, pueros etiam
suos (per quorum caput ju-
raret) interponens, ut etiam
vultu in illum defixo varia
cogitarem: jam quidem fu-
rere hominem, et mente non
constare; nunc, impostorem
esse, ac tamdiu me fugisse,
qui leonina pelle simium te-
geret ridiculum; adeo ab-
surda narrabat.

Phil. Quaenam ista? per
ego te Vestam rogo, Ty-

p. 34. εἶθ' ἔλω γὰρ εἰδέναι, ἣν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πάγωνι ἔσκεπεν.

5 ΤΤΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκληις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι θεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κἀκείνον ἴδοιμι, (ἡγνοήκειν γὰρ, ὡς νοσοίῃ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεοντίχον οὐκ εἶναι, (ἐφθάκει γὰρ, ὡς ἔφασκον s), ὀλίγον προεξηληλυθῶς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλειόδημός τε ἦν, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἰων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιούντα, ὡς μόνον ἀκρεβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι ε) δυνάμενον. ὄρᾳς, οἷους ἄνδρας σοι φημι, πανσόφους, καὶ

p. 35. παναρέτους, ὅ u), τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης

s) Ἐφασκον] Ἐφασκον 2954. u) ὑποφητεῦσαι] ὑποφτεῦσαι male 2954. u) παναρέτους] Interrogationis nota, quam post hanc vocem vulgo posuerant, sublata, sequentia arctius cum antecedentibus conjunxi et Gesneri interpretationem: quodque caput rei est, de unaquaque secta, correxi, monitu Schäferi ad Dionys. Halic. p. 145. et Fritzscheii Quaestst. p. 38.

cliade. Volo enim scire, cequam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab ejus puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe et Leontichum convenirem, et viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac

Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paullo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, et interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni et virtute praeditos, florem ipsum de unaquaque

προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβερούς p. 35.
τὴν πρόσωπον. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ
χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥῆον ἐδόκει ἤδη
ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ
ῥεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὐθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέ-
ζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέ-
λευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὅποτε
εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένον τι, μεταξὺ
εἰσιῶν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως x), μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦ-
τα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, θρο-
μαῖος ἔλθοιμι γ), ἐκαθεζόμην πλησίον. Οἱ μὲν δὲ ἐνύγχα- 7
νον ἤδη ὑπὲρ z) τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες,
τὰ δὲ καὶ α) τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινας
ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησί,
τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυ-
γαλῆς b), οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδῆσειεν εἰς

x) πεφυλαγμένως] „πεφυλαγμένος B. 2. sola.“ nec aliter B. 1.
et 3. Mox pro more suo Belinus vult scribi μὴ ψαύσαιμι ἄν,
et mox ὡς ἄν ἀγνοῆσαιμι. γ) ἔλθοιμι] „ἐξέλθοιμι marg. A. 1.
W.“ z) ὑπὲρ] „περὶ Fl. sola.“ nec non 2954. probante Be-
lino. α) τὰ δὲ καὶ] τὰ μὲν δὲ καὶ 2954. quae, licet maxime
depravata, tamen „sine cunctatione adoptat“ Belinus. b) μυ-

secta, venerabiles omnes, ac
tantum non adspectu ipso
terribiles. Insuper vero ade-
rat Antigonus Medicus, mor-
bi caussa, puto, advocatus.
Ac jam mollius videbatur
habere Eucrates; eratque
familiaris illi morbus: de-
fluxio enim iterum in pedes
illi descenderat. Igitur assi-
dere me apud se in lectulo
jussit Eucrates, submissa
paullum ad infirmitatem si-
gnificandam voce, cum me
vidissit, quamquam claman-
tem illum, et contenta voce
aliquid dicentem, in ipso in-

gressu audirem. Et ego,
summa cautione adhibita, ne
forte pedes illius attingerem,
excusatione illa vulgari pro-
lata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim
statim venisse, prope illum
assedi. Illi forte jam de mor-
bo partim dixerant, partim
adhuc disputabant, insuper
vero etiam curationes unus-
quisque nonnullas subjecie-
bant. Nam Cleodemus, *si
ergo, inquit, sinistra aliquis
humi tollat dentem mustelae,
ita uti dixi intersectae, et
excoriati modo leonis pelle*

p. 35. δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψει περὶ τὰ

p. 36. σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι πυρθέονυ καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πάγωνος αἱ ὄρθαι, μεγάλα δύναιντο, εἰ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπωδῆς ἐκάστῃ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται c). καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλειόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα d) εἶναι, διότι ὡκὺ ἐλάφος. ἔναγχος δὲ Αἴβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὡκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰρουῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος 8 τοῦ Αἴβυος. Ἐγὼ δὲ, οἷσθε γάρ, ἔφη, ἐπωδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-

γαλῆς] In prioribus omnibus μυγᾶλης. c) ἐπαγγέλλεται] „δύναται marg. A. 1.“ d) τὸ δέρμα] „διὰ τὸ δέρμα J. sola frustra, cum marg. A. 1.“ Sic etiam 2954. et χρῆσθαι id. pro χρῆναι.

deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed cervæ virginis et nondum initæ: et probabilius sic res est: celere enim cervæ et robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervæ oportere pellem

esse, propterea quod velox cervæ. Sed nuper e Libyæ vir sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse leones cervæ. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Laudabant præsentibus Libyn, qui recte dixisset. At ego, Putatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ridebant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemnari ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quæ essent mani-

σταλμην e) τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς φρονῶν p. 36. ἀντίποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρός Ἀντίγονος ἰδοὺ μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιώων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης. οἶνον τε παραγγέλλοιεν ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως, ὑφαρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ p. 37. τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινας ἀφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν θῖνα κορύζης μεστός εἴην, ὡς πιστεύουσιν f) τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπιγέλrouσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς γὰρ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσ- αριώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν g) γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νε- μείου λέοντος τὸ δέσμα ἐνδύσῃ h) τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγα- λᾶς i). ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύ-

e) ἐπιστάμην] ἐπιστάμην corrigit Bel. soloecismorum ille felicior auctor quam exstinctior. f) πιστεύσειν] πιστεῖν 2954. quod monuit Belini praetulit Schm. vulgato. Mihi vero πιστεῦσαι auctor vere scripsisse videtur. g) οὐκ ἂν] „ὡς ἂν male J. Οὐκ celt. Δε οἷς ἂν etiam marg. A. 1.“ h) ἐνδύσῃ] „ἐνδύσῃ J. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσης pejus marg. A. 1.“ Ἐνδύσῃ etiam 2954. i) μυγαλᾶς] μυγάλας B. 1. et 3. Cf. cap. praeced.

festissima, ac de quibus ne-
mo sanus contradiceret, quasi
non ita se haberent. Verum-
tamen Antigonus Medicus
videbatur delectari mea in-
terrogatione: olim enim,
puto, negligebatur, qui au-
xilium de arte sua afferre
vellet Eucrati, et vino illum
abstinere iubens, et vesci
oleribus, et in universum
de contentione remittere.
Cleodemus ergo subridens,
Quid ais, inquit, Tychiade?
Incredibile tibi videtur, quas-

liles ad morbos? Mihi
vero, inquam; nisi omnino
pituita plenus mihi sit na-
sus, ut credam, externa, et
quae nihil communicent cum
internis rebus, morbos exci-
tantibus, cum oculis qui-
busdam, ut dicitis, praesti-
glisque operosa esse, et sa-
nationem, si appendantur,
immittere? Enimvero hoc
non contigerit, neque si quis
in pelle de Nemeaeo leone
sexdecim totas mustelas de-
liget. Ego enim leonem ipsum
saepe claudicantem prae do-

- p. 57. οντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ k) τῷ αὐτοῦ l) δέρματι.
 9 Πάνν γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ m). τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καὶ μοι n) δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπειτῶν τὰς καταθέξεις, καὶ βουβώνων ἰάσεις, καὶ τᾶλλα ὑπόσα καὶ αἱ γράϊς ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί ο) δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰήσῃ γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ, ξυμπεραίνει, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, φασὶν, ἐκκρούεις τὸν ἦλον. οὐδὲ γὰρ ἂ φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον p), διότι φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τοῦ τε q) πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν,
 p. 38. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβώνος δραπετεύοντος, ἔτι r) σοι
 10 γράων μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν,

k) ὁλοκλήρῳ] „Sic Edd. magnū consensu. Ὀλίγω male J. et marg. A. 1.“ l) αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. m) ὠφελεῖ] „ὁμιλεῖ Fl.“ n) καὶ μοι] καί μοι 2954. Bel. Schm. o) τί] „ὅτι marg. A. 1. et Fl. male.“ Ὁ, τι etiam 2954. p) τὸν λόγον] „τῷ λόγῳ Fl.“ et 2954. q) τοῦ τε] „οὕτω τε τοῦ J. cum V. 2. et marg. A. 1.“ οὕτε πυρ. 2954. r) ἔτι] ἐτέον conj. Jacobs.

lore in integra sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissimum quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae jam et anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni et ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur, in-

quam, concludis, Dinomache, et clavo, quod ajunt, clavum ejicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos credere, si quidem non

εἴ γε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷον τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων P. 58.
 γίνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λῆγε, ὦ ἄριστε· κω-
 λυεῖ γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν ὕντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ
 εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὀρώ, καὶ
 ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἱατρι-
 κῆς, ἀνισιάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτοῖς, καὶ οἱ παῖδες
 αὐτοῦ, ἥπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦν-
 τας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς s) περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦ- 11
 τον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι.
 ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
 σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαμ τὸν ἀμπε-
 λουργόν, ἐρῶμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμ-
 φι πλῆθουσιν ἀγορᾶν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη
 σεισηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
 ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσεργύσαν τὸ θηρίον, δακτεῖν
 κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθᾶσαι, καὶ καταδύ-
 ναι αὐθις ἐς τὸν τ) φωλεόν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον P. 59.
 ὑπ' ἀλγυθόνοιον. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαμ
 ἐωρῶμεν u) αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προς-

s) μυγαλᾶς] In omnibus prioribus μυγᾶλας Cf. c. 7. et 8. t)
 τὸν] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Τῶν J. et V. 2.“ u) ἐωρῶ-

putas fieri posse, ut per di-
 vina nomina sanationes con-
 tingant. Illud quidem, in-
 quam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet,
 etiamsi Dii sunt, tamen talia
 esse mendacia. Ego vero et
 colo Deos, et curationes il-
 lorum video, et quae bene
 faciant laborantibus, quos
 medicamentorum et medici-
 nae opera restituant. Aescu-
 lapius enim ipse, ejusque
 filii, medicamentis bonis
 miscendis sanabant aegro-
 tos, non leonibus mustelisque
 alligandis. Omitte istum,
 inquit Ion. Ego mirabile

quiddam vobis enarrabo.
 Adolescentulus eram circa
 quatuor et decem fere annos.
 Venit autem aliquis patri
 nuncians, Midam vinitorem,
 robustum caetera servum, et
 efficacem, pleno foro a ser-
 pente morsum, jacere jam
 putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis ap-
 plicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu appetiisse polli-
 cem, ac subito suam rursus
 cavernam subiisse: illum
 vero plorare, qui periret do-
 loribus. Haec igitur nunea-
 bantur: ac Midam videba-
 mus ipsum in grabato afferri

- p.39. κομιζόμενον, ὅλον φθηκότα, πελιδνόν, μυθῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρῶν x), Θάρρεις, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοὶ ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς γ) φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς λύσεται z) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἤκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπαυθῇ τινὲ ἐξελάσας τὸν ὄν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναριήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ α) ἐνεκόμιστο, ᾗχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπῶν. τοσοῦτον ἡ ἐπαυθῇ ἔδυνήθη, καὶ ὁ σιηλίτης
- 12 ἐκείνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεοπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἀγρὸν b) γὰρ ἔλθων ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικὰ c) τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἐπτά, θείῳ καὶ θαυτῷ παθαγνίσας τὸν τύπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν d) ὄρων. ἦγον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι

μεν] ὁρῶμεν 2954. x) παρῶν] „παρελθὼν Fl.“ γ) ὥς] Rectius, et forsitan verius scriberetur ὁδς. Certe hoc reddiderunt interpretes ad unum omnes. De his Chaldaeis vid. ad Hermot. c. 6. Toim. IV. p. 383. z) λύσεται] „λύσεται Fl. Ἰάσσο marg. A. 1. W.“ Cum Fl. consentit 2954. a) οὗ] φ conj. Elsner. e loco sacro Marc. II, 4. sed frustra. b) ἐς τὸν ἀγρὸν γάρ] Sic Schm. e 2954. probante Fritzsche. Quaestat. p. 100. pro vulg. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν. c) ἱερατικὰ] „ἱερά Ven. et marg. A. 1.“ d) τῶν] „omittit Fl.“

u conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem jam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristè autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesse, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret in super pedi illius lapidem,

quem de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit et ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nomini-bus, loco per sulphur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit.

πρὸς τὴν ἐποικίην ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἐχίδναι, p. 39.
καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοι τε, καὶ γύσαλοι· ἐλεῖ- p. 40.
πιτο δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξεργύσαι
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος
οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα ἰνὰ τῶν ὄφειων τὸν
νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν ἐπὶ τὸν δρά-
κοντα, καὶ μεταμικρὸν ε) ἦκε κἀκείνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθη-
σαν f), ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ g) ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐ-
τίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φουσήματι, ἡμεῖς δὲ
ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἰων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ ὕφης, ὁ 13
πρεσβευτῆς ὁ νέος, ἄρὰ καὶ ἐχειραγωγῇ τὸν δράκοντα ἥδη,
ὡς φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκείνος, ἐπεσιγηρίζετο;
σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπε-
σιότερος ὢν σου πάσαι τὰ τοιαῦτα, (ᾧμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ
δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι h) ὁμῶς ὅτε τοπρῶ-

ε) μεταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρὸν Cf.
καταμικρὸν Anach. c. 26. παραμικρὸν Amor. c. 52. Toxar. c.
61. et similia. f) συνηλίσθησαν] „ex emendatione Solani
Συνηλίσθησαν Edd. Nec quidquam varietatis ex Codd. nota-
tum invenio.“ g) αὐτὰ] „αὐτοῖς Fl. et marg. A. 1.“ idque,
nisi fallor, verum. h) ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι] „πιστεῦσαι
αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Et pro γίγνεσθαι erat
πιστεῖσθαι. In marg. Ald. Wess. duo haec adscripta: δυνατῷ
πιστεῖσθαι αὐτὰ, additumque: vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι
ἂν αὐτὰ.“

*Veniebant igitur velut tracti illi confestim ab illo ipso
ad incantationem angues, multi et aspidēs, et viperae,
ac cerastae, et jaculi, et rubetae ac bufones. Reman-
serat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non
poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At
magus negat omnes adesse, atque unum serpentium mi-
nimum natu electum, lega-
tum mittit ad draconem. Et venit paullo post iste etiam.
Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylonius: at
illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus,
combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens
ille legatus, junior, numquid manu ducebat draconem ve-
tulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingredieba-
tur? Tu quidem ludis, Cleo-
demus inquit: ego vero et ipse magis etiam, quam tu,
incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum
volantem vidi peregrinum,*

- p. 40. τὸν ι) εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐμπολὺ ἀντισχῶν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὀρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
- p. 41. ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε κυρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπύμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἐκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παριστάς, καὶ
- 14 τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ᾧ εἶδον γέγονε ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλούς κ). ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου ι) θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκάτης

i) τοπρῶτον] Sic rursus, ut saepissime alibi, ex A. 1. et 2. scripsi pro vulg. τὸ πρῶτον. k) Ἀλεξικλούς] „Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent.“ l) Δημαινέτου] „Sic Fl. J. Fr. etc. Δημέου Schol.

barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose et gradatim? Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, et super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae ostendit, im-

mittendis amoribus, daemonebus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Laina. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia jam Peripateticæ scholæ placita didicisset, qui vel duodeviginti

ὦν, ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ- p. 41.
 λος ἀμνηχανῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι, μὴνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ
 δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεί-
 νον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ
 παραιτίκα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκ-
 κειδεν δὲ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρή-
 σαι τὴν σελήνην, (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ m) τὰ τοιαῦτα p. 42.
 τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς
 οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν
 Ἀναξικλέα n) τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἐπτὰ μηνῶν
 τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργί-
 ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρῶν. μετὰ δὲ,
 τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ
 τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε
 ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικίαν
 μορφήν ἐπέδεικνυτο, εἴτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύ-
 λαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρειος ἐκ πηλοῦ ἐρῶ-

m) ἐπιτοπολὺ] „Sic J. Par. Hag. Salm. etc. Ἐπιτολὺ Fl.“

n) Ἀναξικλέα] „Sic jam J. Fl. Fr. Par. Hag. Salm. etc.
 nec quidquam Codd. juvant.“

annorum adolescens jam
 analysi uteretur, et acroa-
 maticos de natura libros ad
 finem usque pertractasset.
 Attamen consilii circa suum
 amorem inops, omnia mihi
 indicat. Ego vero, quod ma-
 gistrum decebat, Hyperbo-
 reum illum magum ad eum
 deduco, quatuor in praesens
 minarum mercede interposi-
 ta; oportebat enim statim
 numerare aliquid ad sacri-
 ficia: sexdecim vero, si frui
 daretur Chryside. Ille vero
 plenam cum servasset Lunam,
 (tum enim plerumque talia
 sacra peraguntur) fossa in
 subdivali domus depressa,

circa mediam noctem evoca-
 vit nobis primo quidem Ana-
 xiclem, patrem Glauciae,
 ante menses septem defun-
 ctum. Graviter autem ferebat
 senex amorem, atque irasce-
 batur: denique vero tamen
 amare illi permisit. Post
 vero Hecaten evocavit, quae
 Cerberum secum duceret, et
 Lunam detraxit, multiforme
 spectaculum, diversamque
 prae se speciem ferens. Pri-
 mo quidem muliebrem prae
 se formam gerebat: tum bos
 fiebat pulcherrima: deinde
 catella videbatur. Tandem
 Hyperboreus de luto cum fin-
 xisset parvulum Cupidinem,

- p. 42. τῶν τε ἀναπλάσας, Ἀπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μεταμικρὸν ο) δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Ἰλκαυκίαν, οἷς ἂν ἐμμανίστατ' ἐρωῶσα, καὶ συνῆν, ἄχρι δὴ ἀλεκτρινοῦτον ἠκούσαμεν ῥῥόντων. τότε δὴ ἡ τε σελήνη ἀνέπτατο εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ
- 15 αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ ταῦτα *) εἶδες, ὦ Τυ-
χιάδῃ, οὐκ ἂν ἔτε ἠπίστησας p) εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπι-
θαῖς χρήσιμα. εὐ λέγεις q), ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν,
- p. 43. εἰ γε εἶδον αὐτὰ, εὖν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὁξυτερκεῖν ἔχω· πλὴν ἄλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἐραστὴν r) γυναῖκα καὶ πρόχειρον s)· οὐχ ὁρῶ δέ, τίνας ἔνεκα ἐδεήθῃτε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἰ-
κοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Ὑπερβορέους δυνατόν ἦν. πάνν
γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπαθὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ

ο) μεταμικρὸν] Sic iterum, ut cap. 12., ex utraque Ald. pro vulg. μετὰ μικρόν. *) ταῦτα] ἂν 2954. p) ἠπίστησας] ἐπιστ B. 3. turpi mendo. q) εὐ λέγεις] „Aliam personam hic addendam monet marg. A. 1. W.“ r) ἐραστὴν] „Et sic Fl. cum cett.“ s) πρόχειρον] πρόθυμον 2954.

Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans januam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quas ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra evanescere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia.

Recte, inquam, mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilenique et promptam, non video, quam ab caussam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum au-

ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκείνα μὲν γὰρ ἦν ψόφον p. 43.
 ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς
 φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν
 ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζει αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνά-
 μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν,
 καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τετιάρων
 μῶν, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται.
 γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἰων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἔγωγε οὖν u) 10
 ἠδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων ἀγῆς, ὅσοι τοὺς δαι-
 μονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξά-
 δοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγην,
 ἀλλὰ πάντες x) ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
 τὸν ἐπὶ τούτων y) σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπήκτον- p. 44.
 τας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας,
 καὶ ἀγροῦ πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀρίστησι καὶ ἀπο-
 πέμπει ἀρίτους, ἐπὶ μισθῷ z) μεγάλῃ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται, ὅθεν εἰς-
 ἐληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὃ

t) αὐτῇ] αὐτῇ h, l. majore jure velle poterat *Jensius*, quam
 Somn. c. 9. Nihilominus servavi vulgatam omnium librorum
 lectionem. Intellige enim ipsam, i, e. eam, de qua nunc praee-
 ceteris agitur, feminam, oppositam spectris. u) γοῦν] δὲ 2954.
 x) πάντες] „abest a Pl.“ y) τούτων] „τούτω Pl.“ z) ἐπὶ
 μισθῷ] οὐκ ἐπὶ μ. voluit *Jens.*

diant aeris aut ferri, fu-
 giunt; nempe et haec vos
 dicitis: haec autem argen-
 tum si qua tinniat, venit ad
 sonum. Alioquin ipsum quo-
 que Magum admiror, si,
 cum possit ipse amari a di-
 tissimis mulieribus, et solida
 ab illis talenta accipere, pro
 quatuor minis sordidus homo
 Glauciam reddit amabilem.
 Ridicule facis, inquit Ion,
 qui fidem neges omnibus.
 Itaque lubens interrogaverim
 te, de illis quid sentias, qui
 daemoniacos liberant terro-

ribus, aperte adeo ipsa quo-
 que spectra excantantes? Et
 haec me dicere nihil opus
 est: sed norunt omnes Syrum
 illum e Palaestina, talium
 curationum Sophistam: quot
 ille traditos sibi cadentes ad
 Lunam, distorquentes oculo-
 los, spuma os repletum ha-
 bentes, tamen suscitatur, et
 sanos dimittit magna mer-
 cede malis liberatos. Cum
 enim adestat jacentibus, et
 interrogat, unde intraverint
 in corpus? ipse quidem ta-
 cet aegrotus: respondet vero

- p.44. δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ α), καὶ ἀπειλῶν ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγωγ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα b), ἦν δ' ἔγώ, τὰ τοιαῦτά σε ὄρῳ, ὦ Ἴων, ὃ γὰρ καὶ αἱ ιδέαι αὐταὶ φαίνονται, ὥς c) ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρόν τι θίαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώτεροντας Μόνος d) γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα e) εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν f), οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἔγώ δὲ οὐχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταρατιζόμενην πρὸς
- p.45. αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὄρῳ μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν g) ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καί μοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἔγώ, ἀπιστήσαιμι

a) μὴ πεισθῇ] „ἀπειθολή Fl. sine μῆ.“ Sic etiam 2951. probante Belino. b) οὐ μέγα] „Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. A. 1.“ c) ὥς] „ὅσα J. et marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. Fr. Par. etc.“ d) μόνος] „Hic rursum aliam personam inserit marg. A. 1.“ e) τὰ τοιαῦτα] αὐτὰ 2954. f) ἐντετυχήκεσαν] Suspicor scripsisse auctorem ἐντετυχήκασιν. g) ἐπωδὴν] „ἐπαισιδὴν Fl.“

Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adjuratione, et, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vi-

dit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdum? Ego vero non semel, sed decies millies jam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Jam vero ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, et carmen me multorum nominum docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo,

Εὐκράτης τῷ Δείωνος, σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ μάλιστα ἐλευθε- p. 45.
 ρως h) τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
 σίας i); Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκρά- 18
 τής, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες, φαινόμενον k),
 καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρονσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ
 μόνον ἀκούσκειας ἂν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάν-
 των. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ εἰώρακας, ἔφη,
 εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημη-
 τρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν διασκύοντα, ἦν
 δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέ-
 σιως, ἀπειτραμμένον εἰς τὴν l) διασκοφόρον, ἡρέμα ὀκλά-
 ζοντα τῷ ἑτέρῳ, ἰοικότα ξυναναστησομένῳ m) μετὰ τῆς
 βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἥδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν p. 46.
 καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ διασκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ'
 αὐτὸν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν
 καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ ταῖ

h) καὶ μάλιστα ἐλευθερως] Ita ex Fl. pro vulg. μάλιστα, καὶ ἐλευθ. i) οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
 σίας] „σοὶ λέγοντι ἐπ' ἔξουσίας Fl.“ nec non ita 2954. „Ἐπ'
 ἔξουσίας hinc praeferit Fritzsche. Quaest. p. 138. quia frequen-
 tius Luciano. Imo propter hanc ipsam causam servandum duxi
 vulgatum, cujus illud videretur esse glossema. k) φαινόμε-
 νον] „Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus.“ idque
 satis jejunum. l) τῇν] „Sic Edd. omnes, excepta Amst. quae
 τὸν casu magis quam consilio.“ m) ξυναναστησομένῳ]

inquam, non credam Eucrati
 Dinonis filio, sapienti viro,
 et liberrime, quae sibi vi-
 dentur, et cum auctoritate,
 domi suae dicenti? Illud
 enim de statua, inquit Eu-
 crates, quod domesticis omni-
 bus quot noctibus apparet,
 et pueris, et adolescentibus,
 et senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex
 nostris omnibus. De qua,
 inquam, statua? Non vi-
 disti, inquit, ingrediens, in
 aula stans signum pulcher-
 rimum, Demetrii opus, sta-

tuarum humanarum artifi-
 cis? Num discobolon, in-
 quam, dicis, incurvantem
 se ad habitum emittendi jam
 disci, reflexo vultu ad eam,
 quae discum fert manum,
 paullum submisso genu al-
 tero, ut in ipso statim jactu
 surrecturus una videatur?
 Non, inquit, illud; quan-
 doquidem Myronis operum et
 ipsum est, discobolus, quem
 dicis. Neque illud juxta stans
 dico, illud taenia redimitum
 caput, pulchrum; istud enim
 Polycleti opus. Sed omitte,

- p. 46. δεξιά εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κροῖλου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἔσθηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνεωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκείνον
- 19 λέγω, Πέλιχος n) ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκῇ. Νῆ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ ο) δεξιά τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους, ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον p) πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρυσώσα, ὅποτε μ' ἰάσατο q) διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος
- p. 47. οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης. ἦ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ, ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἦ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθῆλοι, εἴ γε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ὧς, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα r) ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;

„ἐναντησομένῳ Fl. male.“ n) Πέλιχος] Πέλλιχος scribi jubet Bel. Vid. Adnot. ο) τὰ] „Caret articulo Fl.“ p) κεχρυσωμένον] „Sic Par. Hag. B. 1. (et 5.) Salm. Κεχρυσωμ. male J. Fl. Ald.“ q) μ' ἰάσατο] „Nihil mutant Fl. J. Fr. Par. etc.“ r) ποιοῦντα] „Bene Fl. Hag. Par. Salm. etc.

quae sunt ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesiotaes opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, calvam, seminudam amictu, cujus barbae pilos aliquot ventus videtur jactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitudine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Jovem, inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem et corollas aridas, cujus pectus bracteis inauratum est. At

ego, inquit, Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium jam febris quera perirentem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est: et noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas ejusdem esse immittere, quibus velit, queras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit et placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, in-

ἱπιδαν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὃ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς p. 47.
 βάσεως, ἔφ' ἣ ἔστηκε, περιέεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ
 πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ᾄδοντες· καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὃ
 δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν
 καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ
 οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριάς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ s)
 Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκείνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὥς Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπε-
 ποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐτ' Δημητρίου ἔργον εἶναι, p. 48.
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπέτεῦε γοῦν, ὡς φῆς,
 ἀπὸ τῆς βάσεως u) καὶ οὗτος. "Ὁρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, 20
 μὴ σοι μεταμелήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα
 ἐπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νομην-
 νίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὃ Ἴων ἔφη,
 ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὥς Εὐκράτες;
 ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδης
 ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς x) τοῖν

Πιούττα male J. " s) τοῦ] „Tὸν Exc. Τοῦ Fl. J. etc. et L."
 t) οὐ] οὐ B. 3. u) βάσεως] „σιώσεως Fl. et marg. A. 1."
 x) πρὸς] „Et sic Fl. cum J. ceterisque."

quāt, nox oritur, descendens
 de sua basi, in qua stat, do-
 mum orbe quodam circumit,
 et omnes illi occurrunt, non-
 nunquam etiam cantanti,
 neque est, quem laeserit:
 modo opus est, ut illi dece-
 datur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes.
 Quin etiam lavat saepe, et
 tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiat. Vide ergo,
 dicebam, ne non Pelichus sit
 illa statua, sed Cretensis Ta-
 lus, Minois famulus. Nam
 et ille aeneus erat Cretae cir-
 cuitor. Si vero non ex aere,
 sed ex ligno factus esset, Eu-

crates, nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificiiis. Nam,
 ut ais, fugit de sua basi hic
 quoque. At tu vide, inquit,
 Tychiade, ne dicti te postea
 poeniteat. Novi ego, quid
 usu venerit ei, qui obolos
 furatus fuerat, quos singulis
 noviluniis ipsi offerimus.
 Gravissima quidem oportuit
 evenire, inquit Ion, sacri-
 lego. Quomodo igitur ultus
 est illum, Eucrates? volo
 enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades nega-
 turus sit. Multi, inquit, oboli
 ad pedes illius jacebant, et

- P. 48. ποδοῖν αὐτοῦ; καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ γ) πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ z) κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τωδός, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Αἰβυς τις οἰκέτης, κατάρματος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελίσθαι πάντα ἐκείνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περιεσυσλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνετο, καὶ κατεφώρασε τὸν Αἰβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιεῖμι ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἀθλιος α), ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥςπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φάρια, γενομένης τῆς β) ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὥς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκαστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ c) ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιᾷδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκοῶπτε, κῆμέ, ὥςπερ τὸν d) Μίνωος ἡλικιωτὴν, παραπαλεῖν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ'.
- P. 49.

γ) ἀργυρᾶ] „omittit Fl.“ z) κηρῷ] κερῷ utraque Ald. α) ἀθλιος] „Nihil mutare Fl. addidit Solan.“ β) τῆς] „abest a Fl.“ c) αὐτοῦ] „τοῦ marg. A. 1. Forsan τῷ voluit.“ d) τὸν] „Ita Fl. Par. Hag. B. 1. Salm. Τοῦ J. Sed eodem redit.“ Non certe omnino.

nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti bracteolae, votum cujusdam, aut satisfactionis merces eorum, qui per ipsum febre erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem cir-

cumit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes

ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἄλω-
 πεκῆθεν *e)* εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρω-
 ποποιός ὢν, οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου,
 ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἰδεδίαιν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τού-
 τοις Ἀντίγονος *f)* ὁ ἱατρὸς εἶπε· κῆμοι, ὦ Εὐκράτες,
 Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς
 μόνον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλίς *g)* ἀποσβῇ, περιλείπει τὴν οἰκίαν
 ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ
 τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἣν δ' ἐγώ, καὶ Ἱπ-
 ποκράτης ἤδη ὁ ἱατρὸς *h)* θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγαπακτεῖ,
 ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' *i)* ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ἂν ἔδει
 ἀγαπᾶν, εἰ τις ἐναγλίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπείσειεν,
 ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ *k)* Εὐ-
 κράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτῶν πέντε *l)*
 ἔειπον. ἐνύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ
 ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσοῦσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείς
e) Ἄλω πεκῆθεν] „Ἄλω πεκῆθεν Edd. priores.“ *f)* Ἀντί-
 γονος] „Ἀντίγονος male FL.“ *g)* θρυαλλίς] „Bene Fr.
 Salm. Amst. Θρυαλλίς male cett.“ *h)* ὁ ἱατρὸς] „Non habet
 FL nec opus est.“ *i)* ἐφ'] „Sic J. V. 2. marg. A. 1. et 5.
 Ἀφ' Edd. cett. demta FL quae ὑφ'. *k)* ὁ] „ὦ male FL.“ *l)*
 πέντε] notē 1954. male, ait Bel.

erit, et opus illud Demetrius
 Alopeciensis elaboraverit,
 non Deorum faber, sed ho-
 minum statuarius; nunquam
 ego statuam Pelichi timuero,
 quem, neque si vivus mihi
 minatus esset, valde metuis-
 sem. Post haec Antigonus
 Medicus ait: Etiam mihi,
 Eucrates, aeneus Hippocra-
 tes est, cubitali circiter ma-
 gnitudine, qui tantum, ubi
 linum lampadis extinctum
 est, totam orbe domum cir-
 cumit, perstreptit, pyxides
 evertit, medicamenta confun-
 dit, convertit januam, prae-

sertim ubi rem sacram dif-
 ferrimus, quam singulis an-
 nisei facimus. Postulat ergo,
 inquam, modo etiam Hip-
 pocrates sacrificari sibi, et
 indignatur, si non suo tem-
 pore opimis epuletur hostiis?
 Quæm contentum esse dece-
 bat, si quis inferias illi mit-
 tat, aut libet mulsum, aut
 caput coronet. Audi ergo,
 inquit Eucrates, idque sub
 testibus, quod ante quinque
 annos vidi. Erat tempus
 anni circa vindemiam: ego
 vero, relictis in agro circa
 meridiem operis, solus abii

p. 50. τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆεν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρηθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον m) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ' n) οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς, ὅλον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρᾷ προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαλαὴν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεὶν ὀφίοπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφορῆς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ φοικῶδες o) τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο p), εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνλούς ἐσπειραμένους. ὁρᾷτε, ἔφη, ὅπως ἄφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἰδεῖν κενεὸν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχεος τρίχας πᾶσιν q), ὁρθὰς ὑπὸ 23 τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινό-

m) λάσιον] In 2954. supra scriptum λαγεῖον. n) τὸ δ'] τὸ δ', vel τὸ δ' in omnibus prioribus. o) φοικῶδες] „φοικῶδες male Fl.“ p) βοστρυχηδὸν περιέκειτο] „περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἰλ.“ q) πᾶσιν] „Sic Edd. πάσας Solan. Sed in nou. mutavit sententiam.“

in silvam, cogitans interim aliquid et commentans. Jam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, et venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quan-

tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumjacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore. Ion igitur, et Dinomachus, et Cleodemus, hiantes atque intenti hominem

μαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεκηνότες αἰτένες, προσεῖχον p. 50.
 αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς θινός, ἡρέμα προς- p. 51.
 κυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα,
 γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνεόουν μεταξὺ, οἷοι
 ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν
 θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ ποίγωνι διαφέροντες
 τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγαγότεροι 24
 πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ
 Εὐκράτες, οἱ κύνεις δὲ τῆς θεοῦ πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν;
 ἐλεφάντων, ἥδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες
 καὶ αὐτοὶ r), καὶ λάσιοι, πιναρᾷ s) καὶ αὐχμώσῃ τῇ λά-
 χνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφρα-
 γίδα t), ἦν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύ-
 λου u). ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδα-
 φος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέ-
 γεθος· εἶτα ὥχετό μετ' ὀλίγον ἄλλομένη ἐς τὸ x) αὐτό·
 ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκνυσα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλη-

r) καὶ αὐτοὶ] „Sine καὶ Fl.“ Unde pro suspecto habuit et
 notavit Schm. neque id, credo, injuria; licet equidem in tall-
 bus non adeo sim suspiciosus. s) πιναρᾷ] „bene V. 2. Πι-
 ναρᾷ reliquae.“ t) σφραγίδα] σφραγίδα B. 1. et 3. Cf.
 Alex. c. 20. ibique Varr. Lectt. u) δακτύλου] „Sic Fl. B. 1.
 (et 3.) Ald. Hag. Par. Salm. Δακτύλου J.“ x) τὸ] deest
 in Fl.“

audiebant, viri senes, qui
 naso se trahendos praebe-
 rent; et tacite adorabant
 colossum plane improbabili-
 lem, mulierem dimidium
 stadium altam, giganteum
 quoddam terriculamentum.
 Ego vero interea cogitabam,
 quales hi homines et ver-
 sentur sapientiae caussa cum
 adolescentulis, et multis ad-
 mirationi sint, qui tamen
 solo capillitio cano et barba
 distent a puerulis, quibus
 ipsis caeteroqui facilius men-
 dacio ductari se patiantur.
 Igitur Dinomachus, Dic

mihi, inquit, Eucrates, ca-
 nes Deae quanti erant? Ele-
 phantis, inquit ille, Indicis
 altiores, nigri et ipsi, hir-
 suti, villis sordidis ac squa-
 lidis. Ego itaque cum vi-
 derem, constitui, conversa ad
 interiorem partem digiti pala-
 anuli, quem Arabs mihi de-
 dit. Haecate vero, cum per-
 cussisset anguino pede solum,
 hiatus effecit maximum,
 Tartarea magnitudine: tum
 paullo post in illum desiliens
 evanuit. Ego sumto animo,
 protensoque capite intropexi,
 apprehensa tamen arbore in

- p. 51. σίον πεφυκότος; ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν· εἴτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄιδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐπίους αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς, αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἢδ' ὅς, ἡ κατὰ φύλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ γ) ἀσφοδέλου κατακείμενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἢδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἢδ' ὅς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς. ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγαστωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἄνδρας τάληθ' ἡ λέγειν. ἅμα γοῦν ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα z), καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρῆας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὐπω a) τέλειον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπέ, Πυρρῆα, εἰ ἀληθ' ἡ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρῆας, καὶ

γ) τοῦ] „omittit Fl.“ z) ἀκριβῶς ἐώρακα] ἱκανῶς ἐώρακα Schol. a) οὐπω] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Οὕτω J.“

proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegthontem, lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indutum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum amicis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epi-

curei divino Platoni et libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc dilucide, sed conjecturam inde faciens, quod calvus erat et ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et hiatus clausus est, et quidam servorum requirantes me, et in illis hic ipse Pyrrhias, adstitere, nondum plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum di-

ύλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τε ὑπολάμ- p. 52.
πειν ἀπὸ τῆς θαλῆς μοι ἐδόκει· κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρή-
σαντος b) τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλεό- 25
δημος δέ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἴ-
δες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε τι c)
ἰθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἰθεράπειεν Ἀντίγονος
οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετός, ὅλος καύσωνος
σφοδρότερος d). ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας,
ἐπικλεισάμενοι e) τὰς θύρας, ἄξω περιέμενον. οὕτω γὰρ
ἐκέλευσας, ὡς Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέ-
πισθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι f) νεανίας ἐρηγορότι g), p. 53.
πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἰτα ἀναστήσας,
ἄγει διὰ τινὸς χάσματος εἰς τὸν Ἀἰδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώ-
ρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ
μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον
ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ
Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὃ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς, ὃ

b) ἐπιμετρήσαντος] „Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam
tenent Fl. J. etc.“ c) τοιόνδε τι] Sic A. 1. et 2. Τοιὸν δέ
τι B. 1. et 3. Τοιὸν δέ τι Reitz. et recentt. Cf. Hermot. o. 20.
cum Varr. Lectt. d) καύσωνος σφοδρότερος] „Nihil
mutant Edd. Καύσος σφοδρότατος θερμότερος G.“ e) ἐπι-
κλεισάμενοι] „ἐγκλεισ. marg. A. 1.“ f) μοι] omittit Fl.
g) ἐρηγορότι] „ἐρηγοροῦντι Fl.“

cam? Per Jovem, ait Pyr-
rhias, etiam latratum audiui
per hiatum, et ignis sublu-
cere de facie mihi videbatur.
Et ego risi, corollarium ad-
dente teste latratum atque
ignem. Cleodemus autem,
Non nova, inquit, neque non
visa aliis haec spectasti, cum
ipse quoque non ita pridem
aegrotans tale quid viderim.
Visebat me autem et curabat
hic Antigonus. Dies erat
septimus. Febris talis, ut
ipsa ardentissima esset ve-
hementior. Omnes autem,
me solo relicto, clausis fori-

bus extra exspectabant: ita
enim jusseras, Antigone, si
qua possem somnum capere.
Tunc igitur adstat mihi ju-
venis vigilantem undique pul-
cherrimus, veste candida in-
dutus: deinde surgere me
jussum deducit per hiatum
quendam ad inferos, ut sta-
tim conspectu primo agno-
scerem Tantalum, et Tityum,
et Sisyphum. A reliqua quid
vobis dicam? Cum vero es-
sem apud tribunal, (aderat
autem Aeacus quoque et Cha-
ron, et Parcae, et Furiae)
aliquis velut rex, Pluto, at

- p. 53. Πλούτων, μοι δοκεῖ h), καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνη-
 ζομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέ-
 βαιεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ·
 ὁ δὲ Πλούτων ἡγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα
 με, Οὐπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω.
 σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκία Δημόλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρα-
 κιον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη i)
 ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγελλον k) δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήσκειται Δη-
 μύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἀπηγγέλλετο. καὶ μεταμικρὸν l) ἡκούομεν οἰμοιγῆς ὀδυρο-
 μένων ἐπ' αὐτῷ m). Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος;
 ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἧς n) ἐτάφη,
 ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπειὶ o)
 ἀνέσιη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν
 ἡμέραις. οὔτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λμοῦ

b) μοι δοκεῖ] „Constans lectio.“ Cf. Adnot. i) ἡδη] „deest
 in Fl.“ k) ἀπήγγελλον] Sic Schm. e Fl. pro vulgata forma
 vitiosa ἀπήγγειλον, pro qua equidem, nisi respicerem prin-
 cipis Editi. nis auctoritatem, conjicerem ἀπήγγελλον. l) μετα-
 μικρὸν] Sic rursus A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρόν. Cf.
 supra c. 12. 14. etc. m) αὐτῷ] „αὐτὸν Fl.“ n) ἧς] Ita,
 monente Schäfero ad L. Bos Ellips. p. 552., e 2954. Fl. et
 marg. A. 1. edidi pro vulg. ἧ. quod in Vat. mutatum in ἧ·
 Vid. Bast. Additain. ad Ep. Crit. p. VII. et Epimetr. II ad
 Append. Epist. crit. in Aristoph. Plut. edit. Hemsterh. Lips.
 1811. o) ἐπει] ἀφ' οὗ 2954.

*mihī videtur, assidebat, pro-
 nunciāns eorum, qui paullo
 post morituri essent, nomina,
 quos ultra diem ipsi dictum
 in vita manere contigerat.
 At juvenis me illi sistebat.
 Sed Pluto indignabundus ad
 ductorem meum, Nondum,
 inquit, impletum illius filum
 est: abeat igitur. Tu vero
 jam fabrum adhuc Demy-
 lum: jam enim supra colum
 vivit. Et ego laetus recur-
 rens ipse quidem jam sine
 febrerā, denunciabam vero
 omnibus, moriturum mox esse*

*Demylum: in vicinia autem
 nostra habitabat, aegrotans
 ipse quoque, ut nunciabatur.
 Et paullo post audiebamus
 planctum eorum, qui illum
 deplorarent. Quid mirabile,
 ait Antigonos? Ego enim
 novi, quendam vicesimo die
 post, quam sepultus fuerat,
 revixisse, qui et ante mor-
 tem, et cum rediisset in vi-
 tam, hominem curaverim.
 Et quomodo, inquam, vi-
 ginti diebus neque putruit
 corpus, neque alioquin fame
 periit? nisi forte tu Epi-*

διεφθάρη; εἰ μὴ τινὰ γε ρ) Ἐπιμενίδην οὐ γε ρ) ἐθερά-p. 54.
 πνευες q). Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμοῖν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ 27
 Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἦδη ἐξ ἐφῆβων,
 ὁ δὲ ἔτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι
 ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρὶ· ἐμοὶ δὲ
 εἰσεκομίσθη θρόνος· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
 πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων r) Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων,
 (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν s) τὴν χεῖρα) ὥς t) ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ,
 πρὸς σέ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν u) μου γυναικα, τὴν τούτων
 μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἡγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς
 περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε,
 τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣ
 ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμη δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ
 μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμεν παρα-
 μυσθούμενος τὸ γε πένθος· ἀνεγίνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισεύρεται δὲ
 μεταξὺ ἡ Ἀθηναίετι αὐτῇ ἐκείνῃ, καὶ καθίσταται x) πλη-

p) γε] alterutrum otiosi censet Bel. q) ἐθεράπνευες] „ἐθερά-
 πνευας marg. A. 1.“ r) υἱέων] „Nihil mutant J. Fl. Fr. Par.“
 s) αὐτοῖν] „αὐτοῖς FL.“ ἐπιθείς αὐτοῖς superscriptum in
 2954. t) ὥς] „abest a FL.“ u) μακαρίτιν] „μακαρίτην
 Par.“ Sic et B. 1. et 3. Ceterum μακαρίτιν, ut A. 1. 2. Reitz.
 et recentt. scripserant, mutavi ad eam, quae de his Femininis
 valet, regulam prosodicam. Similiter correctum μεοῖν Amor.
 c. 27. x) καθίσταται] „καθίσταε marg. A. 1. W. An καθίσταε;
 adscripsit J. J. Wetst.“

menidem quendam curasti.
 Haec dum loquimur, super-
 veniunt filii Encratis redeun-
 tes de palaestra, quorum al-
 ter jam ex ephebis excessit,
 alter circa quintum decimum
 annum est. Hi, cum salu-
 tassent nos, assident in lecto
 apud patrem: mihi vero il-
 lata est sella. Et Eucrates,
 quasi admonitus ad conspe-
 ctum filiorum, *Ita, inquit,*
hisce fruar, injecta utrique
manu, ut vera tibi, Ty-
chiade, narrabo. Uxorem

meam, nunc felicem, horum
matrem, norunt omnes quan-
tum amaverim: declaravi
autem iis, quae illius causa
feci non viventis modo, sed
etiam vita functae, qui mun-
dum illius omnem una cre-
maverim, et eam, qua viva
gaudebat, vestem. Septimo
autem a morte illius die, ego
hic in lectulo, uti nunc, ja-
cebam, luctus solatia quae-
rens: silentio enim legebam
Platonis de anima librum.
Inter haec supervenit De-

- p. 54. σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὗτος, δειξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλας ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δέ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, οἷς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκῦ-
- p. 55. σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἡττάτό με, ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλειν χρυσοῖν ὄντιον, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παρά- πεσόν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο γ) ἡμεῖς οὐχ εὐρόν- τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλά- κτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ μέντοι σαν- δάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον.
- 28 Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναργέειν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἕς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παλεσθαι ἄξιον ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως
- 29 ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσηλθὼν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ

γ) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. 2. ut Anach. c. 36. et alibi.

maeneta ipsa illa, et prope assidet, ut nunc Eucratides hic, ostendens filium suum juniorem: qui statim puerili more cohorrui, pallidus jam ante ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus illam cum ejulatu lacrumabar. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat juxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc lo-

quentibus nobis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca repertum, postea crematum est. Adhucne fidem negare talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, et quas singulis diebus appareant? Non per Jovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu ve-

τοῦ προσώπου, ὁλσθα τὸν αἰδῖμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν p. 55.
 ἱερὸν ἐπανομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέ-
 πνέυσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ
 τῶν πνευμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτούς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς
 ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν
 ἀπὸ μηχανῆς ἐπείσχυκλῆθῃναι z) μοι τοῦτον ᾄμην ἀπὸ α) p. 56.
 τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐκεῖ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτοῦ τοῦ
 Κλειοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον
 ἦδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς
 ἀλλήλους b) ἐφιλοσοφεῖτε c); μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα d).
 καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
 τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον
 πείθομεν (δελξας ἐμεῖ) ἡγεῖσθαι δαίμονας τινας εἶναι, καὶ
 φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολῆν ὑπὲρ γῆς, καὶ
 φαίνεσθαι οἷς ἂν e) ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρῶ θρίασα,
 καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀργυρωτον. ὁ δέ, ὄρα,

z) ἐπείσχυκλῆθῃναι.] Sic e praestantissima Kusteri et Guyeti
 conj. cui Solanus, Reitzius et Belinus fauerunt, pro vulg.
 ἐπείσχυκλῆθῃναι. Eandem horum verborum variationem vid. Con-
 cil. Deor. c. 9. qui locus nunc potest Codicum instar haberi.
 a) ἀπὸ.] „Et sic FL.“ Melius haud dubie legeretur ὑπὸ, quod
 nescio an priori ἀπὸ cesserit. Sed facilius nunc fertur ἀπὸ,
 ubi Kusteri emendationem admisimus. b) ἀλλήλους.] „αὐ-
 τοὺς marg. A. 1. cum FL.“ et 2954. c) ἐφιλοσοφεῖτε.]
 „Admisi ex FL. φιλοσοφεῖτε cett.“ d) ἐπήκουσα.] „Sic Edd.
 Τηχ. vult Solan.“ e) ἂν.] deest in B. 3.

nerabili: nosti illum sa-
 pientiae caussa celebrem,
 divini cognomine insignem.
 Atque ego illo conspecto re-
 spirabam, illud ipsum venire
 mihi ratus, securim contra
 mendacia. Os enim, cogi-
 tabam, istis hic obturabit vir
 sapiens, prodigiosa adeo nar-
 rantibus. Et, quod est in
 proverbio, e machina Deum
 immissum mihi hunc a For-
 tuna putabam. Ille vero cum
 assedisset, assurgente illi
 Cleodemo, primo quidem
 percontari de morbo, et cum

mollius jam habere, ab Eu-
 crate audisset, *Ecquid vero,*
 inquit, *inter vos philosopha-*
bamini? dum enim intro,
audivi: et videtur mihi, bene
vos esse disputationem col-
locaturos. Quid vero aliud,
 inquit Eucrates, *quam ada-*
mantino huic, me autem
ostendebat, persuadere stu-
demus, uti putet, daemones
quosdam esse, et spectra, et
vita functorum animas va-
gari in terra, et, quibus ve-
lint, apparere. Igitur eru-
 bui equidem, et vultum Ari-

- p. 56. ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπὴρξάτο, ἢ ἀπειμῆθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τω τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δι', ἡδ' ὅς ὁ Δεινύμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεσιῶτα
 30 ὁρᾶσθαι οἶται. Πῶς λέγεις, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀνιδῶν εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε f), ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμῖς. ἀλλὰ, ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἔρου g), ἐνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι
 p. 57. δευχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον h), παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις i) ἰδεῖν, ὅθεν τὸν

f) ἀπολελόγησθε] „Ἀπολογίσομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1. Vulgatum servant ceteri.“ Ἀπολελόγησθαι B. 3. g) ἔρου] Sic e marg. A. 1. scripsi pro vulg. ἔρου, quod idem vellem etiam Vit. Auct. c. 7. vel invitis omnibus libris fecissem. h) Κράνειον] „Ita Fl. Fr. J. B. 1. Hag. Ald. Salm. Κράνιον Par.“ i) ἐθέλοις] ἐθέλεις vult. Bel.

gnoti verecundia dejecit. *Atque is, vide*, inquit, *Eucrates*, num hoc dicat *Tychiades*, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane rejicienda dixerit. Non ita est, per Jovem, respondebat *Dinomachus*, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbi-

tratur. *Quid ais?* inquit *Arignotus*, torvum me intuens; nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Jam caussam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando *Corinthum* veneris, interroga, ubi sit *Eubatidae* domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad *Craneum*, ingressus in eam dic ad janitorem *Tibium*, velle de videre, unde dae-

δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας k) ἀπῆλθε, p.57.
καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκίσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ 31
τοῦτο ἦν, ὧ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αὐλῆτος ἦν,
ἡδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς
ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ τα-
ραχάδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κα-
τέρρεε. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρῆσαν παρελθεῖν εἰς αὐ-
τήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ
δὲ μοι Αἰγύπτιαί μάλ᾽ ἀλλὰ πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς
τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου,
καὶ μόνον οὐκ l) ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδί-
σοιμι m), εἰς προὔπιον κακὸν, ὥς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχρον
λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι κα-
ταθεὶς τὸ φῶς, ἀνγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμυλῇ καθεζόμενος.
ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομί-
ζων, καὶ δεδῖξσθαι καμὲ ἐλπίζων, ὥς περ τοὺς ἄλλους, αὐ-
χμηρὸς, καὶ n) κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλων ο) εἰ

k) ἀνορύξας] „recepī ex L. marg. A. 1. Fl. et Salm. Ἀνορύξας
Ald. J. Hag. Par. etc.“ l) μόνον οὐκ] „Sic J. et marg.
A. 1. Mononou Fl. Par. Hag. Salm. Ald. B. 1. Fr.“ m) βα-
δίσοιμι] „an addi vult Bel. n) καὶ] „abest a Fl.“ o) προς-
βάλλων] προσβλέπων 2954.

monem Pythagoricus Ari-
gnotus, efosso loco, exege-
rit, et habitabilem ab eo inde
tempore domum praestiterit?
Quid vero hoc erat, o Ari-
gnote? interrogabat Eucra-
tes. Deserta fuerat, inquit,
diu propter terrores. Si quis
vero immigraret, mox per-
cussus fugiebat, a terribili
et tumultuoso spectro ejectus.
Ergo jam collabi domus, et
defluere tectum; nec omnino
quisquam erat, qui auderet
in illam ingredi. At ego, his
auditis, sumo mecum libros,
(sunt autem mihi Aegyptii

plures de talibus) ingredior
domum circa primam quie-
tem, dehortante meo hospite,
ac tantum non manum in-
ficiēte, cum, quorsum irem,
audisset, in praesentem, ut
ipse putabat, perniciem. Ego
vero, sumta lucerna, ingre-
dior solus, et in maximo con-
clavi deposito lumine, lego
tacite, humi sedens. Adest
daemon, ad unum se de mul-
tis venire putans, et futurum
sperans, ut me quoque, sicut
reliquos, perterreat, squali-
dus, comatus, caligine ni-
grior: atque adstans tentat

- p. 57. ποθεν κρατήσῃς, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γινόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδιστάτην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατῆδον αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδον, τολοπὸν ρ) ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νέκρον ἐύρησεν με οἰομένων, κα-
- p. 58. θάπερ τοὺς ἄλλους, προσελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρὸς-εἰμι q) τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος r) αὐτῷ, ὅτι καθάραν αὐτῷ s) καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἰπόντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὐ καταδεδυνκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρίθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἔωλος, μόνον τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκεῖμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου t) ἐπαύσατο ἐνο-

p) τολοπὸν] Sic ex Ald. utraque pro τὸ λοιπόν. Cf. Hermot. c. 57. Icarom. c. 11. q) πρὸς εἰμι] „προσέχομαι marg. A. 1. Sed glossa est.“ r) εὐαγγελιζόμενος] εὐαγγέλλων sine αὐτῷ 1954. s) αὐτῷ] „αὐτοῦ Pl.“ t) τὸ ἀπ' ἐκείνου] Sic vulgo. Sed τοῦ ἐκείνου duabus vocibus A. 1. et 2. quae eadem alibi etiam una tantum voce τοῦ ἐκείνου, ut Demon. c. 11. Toxar. 25.

ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vera, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegi in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nun-

cium allaturus, puram et metus expertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, jussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossum cadaver antiquum, cujus sola ossa sua figura composita jacerent. Hoc igitur effossum sepelivimus. Caeterum domus ab eo inde tempore

χλουμένη ὑπὸ τῶν ῥασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρι- p. 58.
γνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπανιν αἰδέσιμος, 32
οὐδεὶς ἦν ἐτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκε μου
πολλὴν τὴν ἀνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα,
Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν
κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην,
ὦ Ἀριγνώτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς
ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμαίων; τὸ γοῦν τοῦ
λόγου ἐκεῖνο, Ἀνδρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφνηας. σὺ δὲ,
ἦδ' ὃς ὁ Ἀριγνώτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε
Δεινομάχῳ, ἢ Κλειοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, p. 59.
φέρει, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ
τὰναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμα-
στόν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως
ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον.
ὥστε u), ἐπειδὴ καθεύξας x) ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν,
ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων; καὶ νύκτωρ καὶ

u) ὥστε] Sic pro vulg. ὥςγε scripsi e conj. Solani, probata illa
etiam Fritzschio Quaestat. p. 48. x) καθεύξας] καθεύξεν
conj. Seager. inepte. Loci structuram, frequentissime apud
Lucianum obviam, ut in eodem libello supra c. 15., saepius
notavi, ut ad Herimot. c. 27. Tom. IV. p. 410. quod Fritz-
schius, ubi de hac ratione agit, ignorare nec potuit, nec de-

infesta spectris esse desiit. Haec cum dixisset Arigno-
tus, divina vir sapientia et
venerabilis omnibus; nemo
jam erat praesentium, quin
magnae me accusaret amen-
tiac, qui fidem talibus non
haberem, idque ipso di-
cente Arignoto. Ego vero
nihil trepidans, neque ob-
comam, neque ob opinionem
de viro, Quid istuc, inquam,
Arignote, tunc etiam talis
es, sola spes veritatis, idem
tamen sumi et spectrorum
plenus? Ergo tu nobis, qui
thesaurus eras, ut est in pro-

verbio, carbones appares?
Tu vero, inquit Arignotus,
si neque mihi credis dicenti,
neque Dinomacho, aut huic
Cleodemo, neque ipsi Eu-
crati, age dic, ecquom fide
digniore putas contraria
nobis dicentem? Per Jovem,
inquam, admirabilem virum,
Abderitanum illum Demo-
critum, qui nempe adeo cer-
tus erat, nihil horum con-
sistere posse, ut, cum inclu-
sisset se in monumentum ex-
tra portas, ibique perpetuo
scriberet et commentaretur
nocte atque interdiu, ado-

- p. 59. μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλό-
 μνοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι
 μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
 στάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπη-
 δῶντες· ὁ δὲ οὕτε ἔδρασε τὴν προσποίησιν αὐτῶν γ) οὕτε
 ὅλως ἀνέβλεψε z) πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύ-
 σασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι
 τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένης τῶν σωματίων. τοῦτο φῆς,
 ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημό-
 33 κριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν
 καὶ ἄλλο διηγέσσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκού-
 σας. τάχα α) γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσ-
 βεβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε
 γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ
 παιδείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κόπτων b)
 p. 60. ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἔλθων, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκείνο ἡχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.

buit. Adde, si opus sit, Fritzschanis et nostris exemplis
 Demon. c. 15. Amor. c. 28. Alex. c. 46. Rhet. Praec. c. 4.
 γ) αὐτῶν] „αὐτὸν male J. sola.“ cum A. 2. z) ἀνέβλεψε]
 „Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg. A. 1. Ἐνέ-
 βλεψε vulgo.“ a) τάχα] „Sic Fl. Ald. Fr. B. 1. et 2. Hag.
 Salm. recte. Ταχὺ J. V. 2. et L. cum marg. A. 1.“ b) Κό-
 πτόν] Κόπτων mutata accentus sede B. 1. Κόπτων mendose B. 3.

lescentulis quibusdam ludi-
 ficari illum et perterrere vo-
 lentibus, quod mortuorum
 instar nigra veste ornati, et
 personis ad craniorum simi-
 litudinem effectis, illum cir-
 cumstarent, crebris passibus
 exsultantes: nihil ipse hanc
 illorum assimulationem me-
 timerit, nec omnino ad illos
 respexerit, sed inter scriben-
 dum illud solum dixerit, De-
 simite ludere! Adeo firmiter
 credebat, nihil amplius esse
 animas, cum sunt extra cor-
 pora. Hoc ais, inquit Eu-
 crates, amentem hominem

etiam Democritum fuisse, si
 quidem ita statuit. Ego au-
 tem vobis etiam aliud quid
 enarrabo, quod mihi usu ve-
 nit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque,
 Tychiade, audiens, vi qua-
 dam ad narrationis verita-
 tem adigaris. Cum in Ae-
 gypto viverem juvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo mis-
 sus a patre, cupido incessit
 animus, Coptum inde ad-
 verso flumine petere, ad Me-
 mnonem audiendum, mira-
 biles illos sonos oriente sole
 edentem. Atque illius qui-

ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς p. 6a.
 ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν c) ὁ Μένων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεισιν ἐπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 περιτὸν d) ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν 34
 ἀνάπλουον ἔτευχεν ἡμῖν συμπλέων Μемφιτῆς ἀνὴρ τῶν ἱερῶν
 γραμματέων e), θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν
 πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων f). ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἰκο-
 σιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ψυχήκεναι, μαγεύειν παι-
 δευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμημένον, ἐν
 ὀθονίοις g), νοήμονα, καθαρῶς h) ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη,
 σιμὸν, πρόχειλον i), ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἧδ' ὅς;
 ἐκείνον τὸν Παγκράτην καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν, ὅστις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁμυιασμεν τὸ πλοῖον,
 ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ ὅη καὶ ἐπὶ προ-
 ποδεῖλων ὀχοούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ

c) ἔχρησεν] ἔχρισεν et paullo ante ἄσημον turpes errores B. 3.

d) περιτὸν] ἀποῤῥητον conj. Jacobs. in Callistrat. p. 135.
 eleganti, ut solet, iudicio, sed tamen περιτῶ. e) ἱερῶν
 γραμματέων] „Ita J. Ald. Hag. Par. B. 1. Fr. Salm. ἱε-
 ρῶν γραμματέων G. Ἱερῶν γραμματέων Pl.“ f) Αἰγυπτίων]
 „Αἰγυπτίων] Nil mutare Fl. Fr. addit Solanus. Sed volens
 legi Αἰγυπτίων frustra.“ Non id frustra: vid. Adnot. g) ἐν
 ὀθονίοις] „Ael pro his duobus verbis habet Pl. scribens
 ἐξυρμημένον αὐτὸν νοήμονα. οὐ καθαρῶς ἑλλ. etc.“ h) καθαρῶς]
 „οὐ καθαρῶς Pl.“ i) πρόχειλον] „προχειλῆ Fl.“

dem audiui non, ut vulgus,
 vocem nullius sensus: sed
 oraculum mihi ipse aperto
 ore Memnon reddidit versi-
 bus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis
 recitarem versus. In reditu
 autem navigabat forte nobis-
 cum homo Memphiticus, de
 sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae
 omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et vi-
 ginti annos in adytis sub terra
 habitasse, Magicis artibus
 dum instruitur ab Iside.

Pancraten dicis, inquit Ari-
 gnotus, meum praeceptorem,
 virum divinum, rasum, linea
 indutum, cogitabundum, pu-
 re loquentem Graece, proce-
 rum, simum, labiosum, ex-
 tenuatis cruribus. Ipsum
 illum, inquit, Pancraten.
 Ac primo quidem, quis es-
 set, ignorabam. Cum vero
 viderem illum, si quando
 appelleremus navigium, cum
 alia multa prodigiose facere,
 tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has
 vero illi se submittere, et

- p. 61. ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνωσαν ἱερὸν τινα
 ἄνθρωπον ὄντα, καὶ καταμικρὸν k) φιλοφρονούμενος, ἔλα-
 θον ἐταῖρος αὐτῶν, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων
 ἐκοινωνεῖ μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πελθεῖ με, τοὺς
 μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ
 μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν
 διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο l) οὕτω διήγομαι.
- 35 Ἐπειδὴ δὲ ἔλθομεν m) εἰς τι καταγώγον. λαβὼν ἂν ὁ
 ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον. ἢ καὶ τὸ
 ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπαρτήν ἐποίη-
 σαι βιάζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ
 δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὠψώνει n), καὶ ἐσκεύαζε,
 καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἰτα δὲ
 ἐπειδὴ αἷλις ἔχοι o) τῆς διακονίας, αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρη-
 θρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπαρτήν ἐπειπὼν, ἐποίη-
 σαι ἂν p). τοῦτο ἐγὼ πάννυ ἐσπουδακῶς, οὐκ εἶχον ὅπως q) ἐκμά-
 ροιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαине γὰρ αὐτοῦ r), καίτοι πρὸς
- p. 62.

k) καταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. κατὰ μικρὸν. l) τὸ
 μετὰ τοῦτο] τὸ μετὰ τοῦτο A. 1. et 2. m) ἔλθομεν]
 ἔλθομεν (sic) Bel. legi jubet. n) ὠψώνει] Vulgo ὠψώνει.
 Rectam formam exhibet B. 3. et Contr. Reitz. Index. o) ἔχοι]
 εἶχε Bel. temere, ut solet in talibus. p) ἂν] idem eadem te-
 meritate expungi vult. q) ὅπως] idem ἂν addi vult, ut fa-
 stidias iterumque tam obstinatam incertitiam referre-
 r) αὐτοῦ] „non adest in Fl.“ nec in 2954.

adulari caudis; divinum
 quendam hominem esse agno-
 vi: et cum paullatim blan-
 ditiis ad illius amicitiam
 adspirarem, opinione celerius
 sodalis ipsius ac familiaris
 factus sum. Itaque omnia
 mihi impertivit arcana, et
 tandem persuasit mihi, ut,
 servis omnibus Memphi re-
 lictis, solus ipse se sequeretur,
 neque enim defuturos mini-
 stros. Ac postea ita viximus.
 Quoties in stabulum quoddam
 veneramus, sumtum ille vir
 vectem de janua, aut scopas,

aut pistillum, vestibulis in-
 duebat, et carmine quodam
 pronunciato, ut incederet,
 efficiebat, ut aliis omnibus
 homo esse videretur: isque
 abiens et aquam hauriebat,
 et obsonabat, parabatque,
 omnibusque in rebus dextre
 operam nobis dabat, mini-
 strabatque. Tum ubi satis
 ministerio illius usus esset,
 rursus scopas, aut pistil-
 lum, carmine alio pro-
 nunciato reddidit. Hoc ego
 maximo studio non potui ta-
 men impetrare ab eo, uti

τὰ ἄλλα προχειρότατος ὦν. μιᾷ δὲ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν ἐπὶ— p. 62.
 κούσα τῆς ἐπωδῆς s), ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκο-
 τεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ὥχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντελέ-
 μενος τῇ ὑπέρῳ, ἃ ἴδει t) ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὕστε- 36
 ραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν
 τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
 ἐκέλευον u) ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα
 ἐκόμισε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρεῖ, ἀλλ' ἴσθι
 αὐτίς ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ'
 ὑδροφόρεῖ αἰε, ἄχρι θῆ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπανιλοῦν x). Ἐγὼ δὲ ἀμχανῶν τῇ πράγματι, (ἐδεδίεν
 γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ
 ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη·
 τὰ δὲ, ἐκάτερον γ) τὸ μέρος, ἀμφορέα z) λαβόντα ὑδρο-
 φόρεῖ, καὶ ἀνθ' ἐνὺς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι a). ἐν
 τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενό-

s) τῆς ἐπωδῆς] „τὴν ἐπωδὴν Fl.“ t) ἴδει] „Sic Par. Salm.
 Ἐδοι Fl. J. Ald. Hag. etc. Lege igitur ἴδοι.“ Imo lege ἴδει,
 quod ut probum per se est, ita etiam habetur in B. 5. et ex
 ἴδει facilius, quam e ἴδοι, fieri potuit ἴδοι. u) ἐκέλευον]
 „Ita Fl. Ald. Par. Salm. aliaeque. Ἐκέλευσα J.“ x) ἐπαν-
 ιλοῦν] „ἐπανιλοῦν male Fl.“ γ) ἐκάτερον] „ἐκάτερον marg.
 A. 1.“ Ἐκάτερον A. 2. manifesto errore. z) ἀμφορέα] „ἀμφο-
 ρέας Fl.“ a) οἱ διάκονοι] Sic Reitz. et vet. Edd. Sed

discerem: illo enim invide-
 bat, licet ad alia esset prom-
 tissimus. At certo tandem
 die clanculum sublegi in-
 cantationem, erat vero trium
 syllabarum, prope adstans
 in angulo tenebricoso. Atque
 ille in forum abiit, cum
 praecepisset pistillo, quid
 facio opus esset. Ego verò
 postriedie illius diei, ipso
 aliquid in foro negotii ha-
 bente, sumo pistillum, exor-
 natumque, dictis similiter
 syllabis, aquam afferre ju-
 beo. Cum vero plenam am-
 phoram attulisset; desine,

inquam, nec amplius affer
 aquam, sed rursus esto pi-
 stillus. At ille non amplius
 parere mihi voluit, verum
 afferre aquam perrexit, do-
 nec aqua haurienda domum
 opplevisset. Ego consilii
 inops, (metuebam enim, ne
 aegre ferret rediens Pancra-
 tes, quod etiam factum est)
 securi arrepta bifariam pi-
 stillum disseco. Sed utraque
 illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno
 duo mihi jam erant ministri.
 Inter haec adest etiam Pan-
 crates, intellectoquus. quid

- p. 62. *μενον, ἐκείνα μὲν αὐτοῖς ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς b)*. αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανὴς ὤχετο ἀπιδὼν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἄν ἐκείνο, ἀνθρώπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; *νη Δί', ἡδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκίτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἀπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν*
- 37 *ἐπικλυσθῆναι c)* τὴν οἰκίαν ἐπαντλονμένην. Οὐ παύσθε, p. 63. *ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μή, ἀλλὰ κἄν τῶν μερακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ φοφοδεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὖγε ὑπέμνησας, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων,*

ὑδροφόρος sine articulo 2954. Unde διάκονοι sine articulo Bip. et Schm. monitu Belini. b) ἐπὶ τῆς ἐπωδῆς] „ἐπαοιδῆς marg. A. 1.“ c) ἐπικλυσθῆναι] „ἐπικλυσθῆναι Edd: priores.“ Illud certissima Gronovii conj.

actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, et conspici desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Jo-
sem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus,

at certe horum adolescentulorum caussa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque adsuefacere talibus audientibus, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis di-

καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων p. 63.
 ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει
 τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεis; ἐγὼ
 δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ
 Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος d), καὶ οὗτος ὁ
 Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα e)
 δοῶ περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου
 τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπάρ διαλεχθέντος f)
 μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
 τός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, p. 64.
 καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν
 οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέσι-
 τόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς
 ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμμα-
 τεῖον παραδῷ g) τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην
 ἐν παράπλῳ πεπραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ τι περὶ μελ-
 λόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκρά- 39

d) ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος] „ἐκτυπούσαν τὴν σφραγίδα
 FL.“ Vulgo edebatur h. l. σφραγίδος. Sed vid. supra c. 24. et
 Varr. Lectt. e) ἄπιστα] „ἀπιστοῦντι G. et L. Nihil mutant
 Edd.“ f) ὑπάρ διαλεχθέντος] Sic scripsi ex emendatione
 Larcheri ad Herodot. Tom. V. p. 317. probante Belino et
 Schneidero Lex. s. ὑπερδιαλέγεσθαι. Vulgo erat ὑπερδιαλεχθέν-
 τος. g) παραδῷ] Vulgo sine jota subscr. Cf. Pro Imagg.

co, et divinis vocibus, et quae
 a Deo agitati quidam pro-
 clamant, aut audiuntur ex
 adytis, aut virgo versibus
 devincta loquens futura si-
 gnificat? Nimiram etiam
 talibus fidem negabis? Ego
 vero, esse mihi sacrum quen-
 dam anulum, cujus sigillum
 Pythii Apollinis imaginem
 exprimat, eumque Apollinem
 loqui mecum, non dico, ne
 tibi incredibilia de me ipse
 gloriari videar. Quae vero
 in Amphilochi templo audi-
 vi, in Mallo, Heroë mecum
 extra somnia loquente, et de

rebus mihi meis consulente,
 quaeque ipse vidi, dicere no-
 bis volo: tum deinceps, quae
 Pergami vidi, et audiavi Pa-
 taris. Cum enim ex Aegypto
 domum redirem, audito, il-
 lud Malli oraculum illustris-
 simum esse verissimumque,
 et dilucida fundere oracula,
 dum ad verbum respondeat
 his, quae in tabellis scripta
 Prophetæ tradat aliquis;
 optimum factu putabam, ut
 obiter tentarem oraculum, et
 de futuris aliquid delibera-
 rem cum Deo. Haec adhuc
 dicente Eucrate, cum vide-

p. 64. τους λέγοντος, ἰδὼν οἱ h) τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήργετο τῆς περὶ τὰ χρησιμώτα τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν i) μόνος ἀντιλέγειν ἀπα- σιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαιναρίαν, (καὶ γὰρ συνίην k), ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόντιχον ἐπιζητήσω· δεόμεναι γὰρ αὐτῷ το συγγενέ- σθαι: ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγάσθε l) τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶς μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξῆεν. οἱ δὲ

p. 65. ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐ- τοὺς m) καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλης, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥς- περ οἱ τοῦ γλεύκου πιώντες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπρωάμην ληθευδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐρ-

c. 24. et not. Tom. VI. p. 54. h) οἱ] „of J. male.“ Sic etiam A. 2. i) δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν] „Pro his tribus δοκιμάσας tantum Fl. Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. A. 1. sine du- bio ex Fl.“ k) συνίην] „Sic et Fl. cum cert. Anne συνίην;“ Sic et ego quæram. l) ἡγάσθε] „ἡγάσθαι Fl. male“ m) αὐτούς] Sic, invitis omnibus libris, scripsi pro vulg. αὐτούς.

rem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragoe- diam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gra- vari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, inquam, *discedo requi- siturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem sa- tis vobis non esse humana putatis, ipsos jam vocate*

Deos, fabulosarum disputa- tionum vestrarum adjutores: et cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter ar- ripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem et ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Phi- locles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vo- mitorii indigens. Lubens au- tem alicunde et magno eme- rim medicamentum oblivio- nem inducens eorum, quæ audivi, ne quid mali mihi faciat in me residens illo-

γύσεται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γούν, p. 65.
καὶ δαίμονας, καὶ Ἐκάτας ὁρᾷν μοι δοκῶ.

ΦΙΛΑ η). Καὶ αὐτὸς, ὃ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέ- 40
λαυσα ο) τῆς διηγήσεως. φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυτῶν, καὶ
τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυτῶντες κύνας δάκω-
σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὃ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῇ
κυρὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κἀκείνος φοβεῖται.
ταὶ σὺ τοῖσιν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολ-
λῶν πνευμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δῆγματος. οὕτω
δαίμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΤΧ ρ). Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὃ φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξίφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὃ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ q) μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων πνευμάτων.

η) ΦΙΛΑ.] „Persona haec omissa erat in Edd. At in *Fl.* designa-
batur lacuna, ut solet.“ In B. 1. et 3. non neglecta haec per-
sonae notatio. ο) ἀπέλαυσα.] „restitui ex *Fl.* quod marg.
A. 1. W. etiam adscivit. Ἀπῆλαυσα cett. male.“ ρ) ΤΤΧ.]
„Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam *Fl.*“ excepta
certo B. 3. ubi non abest. q) οὐδὲν οὐ.] „μηδὲν sine οὐ *Fl.*“

rum memoria. Portenta enim, et Daemones, et Hocatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire et aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem, quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu

igitur morsus in Eueratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertiisse, ita daemonibus mihi mentem oplexisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, et rectam in omniibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

A R G U M E N T U M .

Est haec laudatio balnei, ab Hippia, magni ingenii, doctrinae et artis architecto, lucri, creda, privati caussa recens exstructi, cujus adumbrationem F. Weinbrenner, clarissimus nostrae nationis et aetatis architectus, edidit in opere sic inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Carlsruh. 1822. gr. fol. Fasc. I. Voluit scilicet Lucianus frequentem ejus usum ab aedificii magnificentia, elegantia, arte et commoditate commendare; adductus, ni fallor, ad hoc consilium, cui minus parem eum fuisse Wielandius dicit, ab ipso artifice, non quidem junior, ut opinatur idem Wielandius, sed fama jam et auctoritate quadam pollens, qua compensari quodam modo posset exigua artis ipsius peritia.

- 1 *Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστιώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὃ γε νοῦν ἔχων οὐ τοῖς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται, α) νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρᾶξαι β) τί κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἶμαι, τοῦ*

a) μεταστελεῖται] μεταστέλλεται 2954. et Gorl. b) πρᾶξαι.] In prioribus πρᾶξαι. Cf. Abdic. c. 32. Jov. Trag. c. 32. etc.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

Eruditorum ex numero illos maxime laudandos ajo equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoquo attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones ver-

borum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbi-

διακρίνειν ῥυθμούς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένον, ὃ καὶ ψα- p. 66.
 λειν c) καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν
 στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι
 οὐ ταίτιται μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ
 προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι;
 οἷον τῶν d) πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν p. 67.
 κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.
 Πρὸς δὴ τί e) ταῦτ' ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπι- 2
 δείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅπόσοι ἐπὶ f)
 τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γινόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς
 τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλειπον. ἐπεὶ οἱ
 γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκό-
 τως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον g) τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον h) χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-

c) ψαλεῖν] Ita e Cod. 1428. ubi, teste *Belino*, legitur ψάλειν,
 pro vulg. ψάλαι, quod certe ψῆλαι scribendum erat. d) τῶν]
 „omissit Fl.“ e) πρὸς δὴ τί] πρὸς τί δὴ 1428 et hinc *Schm.*
 f) ἐπὶ] „in Fl.“ et *Gorl.* g) Σώστρατον] Σωλοστρατον
 2924. et 1428. Σωλοστρατον 3011. cum *Gorl.* h) Πτολεμαῖον]
 „Sic Edd. omnes, praeter J. quae Πτολαιμαῖον.“ Scilicet *Πτο-*
λεμαίω voluerat *Solanus* cum *Palm.* probante etiam *Belino*.
 Cum J. autem facit A. 2.

tror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie et adhortandis militibus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem actatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus. Quorsum vero ista dixi?

Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsi-

- p. 67. λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολέμιων τριήρεις καταφλέξαντα i) τῇ τέχνῃ. καὶ
- p. 68. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ
- 3 συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται. Ἐν δὲ τούτοις καὶ Ἰππίου τουτουῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὄντινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὁξέος k), καὶ ἐρμηνεύσαι σαφειάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσειν l), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἡντύχησαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου ο).
- p. 69.

i) καταφλέξαντα] „Nihil abit Fl. nec Wech. id est Wechelliana Ed. aliquot dialogorum.“ k) ὁξέος] Correxī vulgatum ὁξέως. Cf. Herimot. c. 64. Zeux. c. 2. etc. l) ὑποσχέσειν] ὑποθέσειν conj. Gesn. Vid. Adnot. m) ἡντύχησαν] „εὐτύχησαν Fl.“ n) εὐθείας] deleri vult Bel. Vid. Adnot. ο) συν-

dione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum trajecturum exercitum, commento quodam inam tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, et ad intelligendum vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum

reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Ippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem injicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in intelligendo acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores jam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accu-

καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον p.6j.
ἀποτετόμενος, ἐν ἐκείνῃ εὐδοκίμησας, εἶναι τις ὁμως ἔδο-
ξεν ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν,
εἰ δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμως ἕκα-
στον τούτων οὕτως ἐντελῶς δεικνυσιν, ὥς ἐν αὐτὸ μόνον
ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων,
καὶ κατόπτρων θεωρίαν, εἴτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ
παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν
εἴη ἐπαινεῖν. "Α δὲ ἑναγχος ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατε- 4
πλάγην, οὐκ ὀκνήσας εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ
τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βαλανελου κατασκευή·
περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνοσις p) θαυμαστή.
Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ
ὄρθιος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει- p.70.
νὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην
ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος q), καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν

σταμένον) „Et sic Fl. cum Wech. ceterisque.“ συνιστά-
μενον id. Bel. Sed συνιστάμενοι, deleto superiore δὲ, Solan.
Totum locum inde a verbis: οὐκ ἐν τοιαύταις etc. usque ad
συνισταμένου pro spurio habet Guyet. p) σύνοσις] „Σύντοσις
male Fl. cum marg. A. 1.“ q) βαλλόμενος] Sic e Fl. scri-
psi pro vulg. βαλλόμενος.

rate construentis. Atqui re-
liquorum unusquisque, si in
uno quodam artis opere, sibi
desumto, bene rem gessis-
set, tamen esse aliquid visus
est: hunc vero et mechani-
corum principem, et geome-
trarum, et harmonicorum,
musicorumque esse apparet:
et tamen unumquodque ho-
rum adeo perfecte *in se esse*
ostendit, quasi illud ipsum
unum modo sciret. Scien-
tiam de radiis, et refractioni-
bus, et speculis, insuper
etiam Astronomiam, in qua
effecit, ut pueri videantur
superiores, landare, non

parvi temporis fuerit. Quae
vero illius opera nuper cum
stupore viderim, enarrare
non pigrabor. Argumentum
quidem commune, et in vita
nostra satis frequens balnei
aedicatio: at ingenium, et
intelligentia in re ita vulgari
admirabilis. Locus erat non
aequabilis planitiei, sed ac-
clivis admodum et erectus,
quem cum accepisset ab una
parte vehementer humilem,
solo alterius aequavit, sub-
jecta toti operi firmissima
crepidine, eorumque, quae
imponenda erant, securitate,
positis rite fundamentis,

- p. 70. ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἑμπεδωσάμενος, ὕψει r) δὲ πάν-
 ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχόμενοις τὸ ὕλον κρα-
 τυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα. τῷ τε τοῦ τόπου μεγέ-
 θει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς s) κατασκευῆς ἀρμο-
 5 θιώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα. Πυλῶν
 μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψιός μᾶλλον ἢ
 ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμαρείαν. εἰσιόντα δὲ τοῦ-
 τον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκο-
 λούθους καὶ ὑπηρεταῖς διατρεβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς
 τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων t). βαλανεῖον δ' οὖν
 καὶ ταῦτα προπεωδέστατα, χαρίεσσα, καὶ φωτὶ πολλῷ κατα-
 p. 71. λαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἰτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, πε-
 ριτὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρόν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν
 τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρω-
 θεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος
 ὕψει τε ὑψηλότερος, καὶ φωτὶ u) παιδρότατος, ψυχροῦ

r) ὕψει] „ἄψει Pell.“ Imo ἄψει voluit, ut Solan. probante
 etiam Wielandio. Vid. Adnot. s) τῆς] „καὶ τῆς Fl.“ t)
 τῶν ἐς τρ. παρεσκευασμένων οἰκημάτων] τὰ ἐς τρ.
 π — ἐνα οἰκῆματα Guyet. Vid. Adnot. u) φωτὶ] „Bene Hag.
 Par. Salm. male φωτὶ Fl. Fr. J. Wech.“ et Ald. 2.

stabilita. Altitudinibus autem
monitum praeruptis valde,
 et ad securitatem continuis,
 totum opus roboravit. Quae
 porro inaedificavit, ea cum
 ad loci magnitudinem con-
 gruunt, tum propter obser-
 vatam in tota structura pro-
 portionem, maxime sunt
 concinna, et respondentem
 sibi. fenestrarum rationem
 servant. Porta alta, gradus
 ad ascendendum latos ha-
 bens, supina magis quam ar-
 dua, ad ascendentium com-
 moditatem. Per hanc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit
 oecus communis, bene ma-

gnus, ubi morari commode
 pedissequi et ministri pos-
 sint, *situs* ad sinistram pa-
 ratorum ad delicias cubicu-
 lorum: balneo enim etiam
 haec pulchre conveniunt,
 secessus jucundi et multo
 lumine illustrati. Tum con-
 tinens illis oecus, superva-
 caneus ille quidem quantum
 ad balneum, at necessarius,
 quatenus beatis hominibus
 recipiendis destinatum est.
 Post hunc ab utraque parte,
 quae sufficiant exuere se vo-
 lentibus, spoliaria; et me-
 dius *inter ea* oecus altissi-
 mus et multa luce laetissi-

ὑδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαῖνῃ λίθῳ κεκοσμη- p. 71.
 μένος x), καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας
 ἐργασίας, ἡ μὲν Τυγίας, ἡ δὲ Ἀκυληπιουῦ. Εἰσελθόντας γ) 6
 δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ
 θερμῇ προαπατῶν, ἐπιμήκης, ἀμφοιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν
 δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρε-
 χόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλ-
 λωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
 ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἶκων ἀπάντων κάλλιστος, σιῆναι p. 72.
 τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι z) προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι
 ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφέλιμώτατος, Φρυγίου
 καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφῃν ἄκραν ἀποστίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς
 ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ
 ἔνδον οἶκος κάλλιτος, φωτὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ αἶς
 πορφύρα α) διηριθμμένος. Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πνέ- 7
 λους παρέχεται. λουσαμένοι δὲ ἔνεσι σοι μὴ τὴν διὰ τῶν

x) κεκοσμημένος] „restitui ex Fl. J. Ald. Salm. (et B. 3.).
 Κεκοσμημένος male Wech. Par. Κεκομημένος Hag. 1. et 2.
 (nec nou B. 1.) Unde κεκοσμημένος deinde natum videtur.“
 γ) εἰσελθόντας] εἰελθ. conj. Gesn. z) ἐγκαθέζεσθαι]
 ἐγκαθίσαι 2954. ἐγκαθίζεσθαι 2957. et Gori. Cf. De Merc.
 Cond. c. 19. ibique Varr. Lectt. α) πορφύρα] πορφύρα sine
 jota subscr. A. 1. 2. B. 1. et 3.

mus, aquae frigidae descen-
 siones habens tres, Lace-
 daemonio lapide exornatas.
 Statuae in illo de candido
 lapide vetusti operis, Hy-
 geae una, altera Aesculapii.
 Progressos excipit oculus le-
 niter tepidus, calore non
 molesto occurrens, longus,
 utrinque rotundus: post
 quem in dextra parte hilaris
 admodum oculus ungendi fa-
 cultatem comiter praebens,
 jannas utrinque habens Phry-
 gio lapide politas, intrantes
 de palaestra recipiens. Tum

post hunc oculus alius, oeco-
 rum omnium pulcherrimus,
 ad stationes ac sessiones ju-
 cundissimus, ad commoran-
 dum minime noxius, ad vo-
 lutationes commodissimus,
 Phrygio lapide et ipse ad
 summum usque tectum ful-
 gens. Deinde transitus ex-
 cipit calidus, Numidico la-
 pide incrustatus. Interior
 deinde oculus pulcherrimus,
 luce multa plenus, et pur-
 purae instar floridus. Tria
 hic labra calida praebet. Cum
 vero laveris, licet tibi non

- p. 72. αὐτῶν οἶκον αὐθις ἐπανίεναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ
 ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ
 φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ b)· ὕψη πρὸς
 τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ
 πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθίει. κατὰ γὰρ
 Pind. τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένου c) ἔργου, πρόσωπον χερῇ
 Ol. 41, 4. θέμεν d) τηλαυγές. τοῦτο δ' αὖν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς e) μάλι-
 ατα, καὶ τοῦ γέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν f) μεμηχανη-
 p. 73. μένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδό-
 χον οἶκον, εἰς βορρᾶν g) προκεχωρηκότα h) ἐποίησεν, οὐκ
 ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ
 θάλλπους δεομένους, νότον, καὶ εὐρον, καὶ ζεφύρον ὑπέθηκε.
 8 Τί ἂν σοι τὸ i) ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιόστρας, καὶ τὰς
 κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχέϊαν τὴν
 ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

b) τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ] τῇ ἡμέρᾳ ἔνδον Gorl. c) ἀρχομένου]
 Sic 2957. et marg. A. 1. W. ubi tamen ἀρχομένους mendose,
 idque convenienter cum Pind. Vulgo erat ἀρχομένους, quod
 tamen Schmiederus jam mutavit, auctore Belino. d) θέμεν]
 θέμεναι 2957. e) αὐγῆς] „restitui ex L. et Fl. Αὐτῆς Edd.
 cett.“ f) φωταγωγῶν] „Φωθ. male Amst. Salm. Recte Fl.
 J. Par. etc.“ g) βορρᾶν] „Βορᾶν Edd. priores male.“ h)
 προκεχωρηκότα] προσεχ. 1428. 2954. 2957. Bel. i) τὸ]
 „omittit Fl. et merito.“ Iino immerito; nec Schmiederus de-
 bebat mea quidem sententia nuncius includere. Hunc articuli

per eosdem redire oecos, sed
 celeri via ad frigidam per
 conclave mediocriter cali-
 dum, idque in multa luce,
 et multo intus die. Ad haec
 altitudines congruentes, et la-
 titudines longitudinibus pro
 portione respondentes, et
 multa ubique Gratia atque
 Venus epitet. Etenim ex
 praeclari Pindari praecepto,
*Qui opus incipiunt, faciem
 ponant e longinquo fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit
 maxime, e splendore, et

luce, et fenestris, si quis
 machinetur. Sapiens enim
 vere Hippias oecum frigi-
 darium fecit, ut in boream
 procurrat, nec meridiani ta-
 men aëris expertem: eos
 autem, qui tepore multo in-
 digent, noto et euro atque
 zephyro subjecit. Quid dein-
 de tibi dicam palaestras, et
 communes eorum, qui vestes
 custodiunt, commorationes,
 celerem habentes ad lavacra
 nec per ambages transitum,
 utilitatis pariter causa et

χρησίμον τε καὶ ἀβλαβοῦς ἔνεκα; καὶ μὴ μὲ ὑπολάβῃ τις p. 73.
 μικρὸν ἔργον προθέμενον, νοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι.
 τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοιναῖς καινὰ k) ἐπωσῆσαι κάλλους δείγμα-
 τα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, ὅσον καὶ τόδε τὸ
 ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπιδείξατο, πάσας l) ἔχον
 τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐ-
 φεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν
 χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ
 πεκοσμημένον, ἀφόδων m) μὲν ἀναγκαίων δυσὶν n) ἀναχω- p. 74.
 ρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὡρῶν o) δὲ διτ-
 τὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ
 δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν
 πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ, βασιλάνου μοι p) εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν
 οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δη-

pleonasmum quis est qui ignoret? maxime Luciani familiarium.

k) καινὰ] κοινὰ 2957. l) πάσας] „πάσας male J.“ m) ἀφό-
 δων] „Sic dedi ex Fl. et Schol. Ἀφόδων Edd. cett.“ n)
 δυσὶν] „Sic recte L. B. 1. (et 3.) Par. Lucian. H. J. V. 2.
 Hag. Fr. Salm.“ nec non A. 1. et 2. o) ὡρῶν] „Bene
 Wech. Par. Ὠρῶν male cett.“ praeter B. 1. et 3. ubi recte
 ὡρῶν. p) ἀλλὰ καὶ — μοι] „ἀλλὰ καὶ βασιλάνου καὶ ἀχαρί-
 στου μοι μᾶλλον marg. A. 1.“ et Gorr. Ceterum „μὴ male J.“
 habet pro μοι.

salubritatis? Et ne putet
 aliquis, parvum me opus
 oratione exornandum susce-
 pisse. In communibus enim
 excogitare nova pulchritu-
 dinis specimina, non parvae
 sapientiae esse arbitror equi-
 dem. Quale sane hoc quoque
 opus nobis admirabilis ille
 Hippias eduxit, quod omnes
 habeat virtutes balnei, uti-
 litatem, opportunitatem, cla-
 rritatem, proportionem; quod
 loci ingenio accommodatum
 sit, quod usum sui securum

praebeat: et praeterea cae-
 tero apparatu ornatum, sel-
 larum familiaricarum duobus
 secessibus, et januis pluri-
 bus apertum: horarum ge-
 mina indicia, alterum per
 aquam et mugitum, alterum
 per solem, exhibens. Haec
 si quis viderit, neque dignam
 operi laudem tribuerit, ille
 non stupidus modo, sed in-
 gratus etiam, vel invidus
 potius mihi videatur. Ego
 proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem

ρ. 74. μισυργὸν ἡμεψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ
 λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους q) ἔξω τούτους
 κοινωγήσοντάς μοι τῶν ἐπαινῶν.

q) καὶ ἄλλους] „omisit FL“

muneris oratione remunera-	lavandi, multos novi et alios
tus sum. Si vero deus prae-	in partem laudum mearum
buerit quandoque copiam	venturos.

A R G U M E N T U M.

Senior Lucianus, recitaturus scripta sua, praefationis loco comparat se cum Baccho ab Indis non impune contempto, additque fabulam Indicam de fonte, ex quo senes gratam quandam facundiam hauriant. Singula quaedam vel ad auctorem, vel ad auditores, pertinentia, aegre ignoramus.

“Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ’ Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ 1 οὐδὲν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) φα- p. 75. σιν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα c) τοὺς ἀνθρώ- πους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ, ἐλεεῖν τὴν τολμάν, ὡς d) αὐτίκα μάλα συμπατηθσομένου e) ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάσσεται. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ f) τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόν- των, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτοῦ καὶ οἱ λόχοι γυναικίς εἰεν g)

a) προσλαλία] „Sic Edd. Προλαλία Schol. Index Hag. et Wech.“ Sic etiam 3011. probante Bel. b) ἡ] „Sic Fl. etc. ‘O Schol.“ c) τὰ πρῶτα] ταπρῶτα una voce A. 1. et 2. d) ὡς] „abest a Fl.“ e) συμπατηθσομένου] „Sic recte Fl. Fr. B. 2. (1. et 3.) Par. Salm. Συμπατησομένου J.“ f) ὑπὲρ] „Hoc dedi ex J. et L. Τὸ Fl. Ald. Hag. Par. Salm. etc. male. Ἐπεὶ vult Solan.“ g) εἰεν] ἦσαν vult Bel. male.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita ajunt contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius

audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius et ordines esse mulie-

- ρ. 75. ἔκφρονες h) καὶ μεμνηνῆαι, κίττω ἑστειμέναι, νεβρίδας ἑτημμέναι, δόρατά τινα i) μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κίττο-πολῆια καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κούφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίδι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμ-πανα) ὀλίγους δὲ τινὰς ἀγροίκους νεανίσκους ἐνῆναι γυ-μνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας k),
 2 οἷα τοῖς ἀρτί γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν
 ρ. 75. στρατῆλάτην αὐτῶν l), ἑφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλειον ὑπεξευγμένον, ἀγένηιον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειάν, κεραιφόρον, βοτρυόεις m) ἐστειφανωμένον, με-τρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμ-βάδι ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν n) πρεσ-βύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ῥινόσιμον, ὅτα μεγάλα ὀρθια *) ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ'.

h) ἔκφρονες] ἐκφρόνες B. 3. mendose. i) δόρατά τινα] δόρατια, omisso τινα, Gort. et Aug. k) κεράστας] „καὶ κέρ-ατα Marc. et L. In vulgato conspirant Edd.“ l) αὐτῶν] αὐ-τὸν emendaverat nescio quis in Cod. Aug. Et interpretes quo-que reddiderunt *ipsum*, sensum quendam suum non improbum secuti. m) βοτρυόεις] βότρυαι Vat. quidam, teste *Bastio* Epist. Crit. ad *Boisson*. p. 199. ut conjecerat *Conr. Reitz.* in Ind. At vid. *Corayum* ad *Heliodor.* p. 10. sq. et *Schäfer.* Meletemin. p. 110. n) βραχὺν] „Sic *Fl. Ald.* V. 2. *Fr. Hag.* B. 1. *Par. Salm.* *Τραχὺν* J. et marg. A. 1.“ nec non *Schol.* ut videtur. *) ὀρθια] ὀρθια C. Aug. in textu, vulgata super-cripta.

res insanas et furentes, he-dera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis et ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attin-geret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos juvenes, nudos, sal- tantes cordacem, qui candas haberent, cornutos *cornicu- lis*, qualia recens natis hac-

dis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi junctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cor- nutum, coronatum avis, mi- tra revinctum comas, am- ctum purpura, et auro cal- ceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, cras- siusculum, ventricosum, si- mum naribus, auribus lon- gis et erectis, tremulum, innixum baculo, asino ve- ctum plerumque, eumque

ὄντων τὰ πολλὰ ἐπιπλέοντα, ἐν κροκωτῷ ο) καὶ τοῦτον, πάντα p. 76. πρῶτον p) τινὰ συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἔτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν ἰοικόντα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωννα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρῳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκυρτῶντα ὅλον τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἡνεωμένους q) τὰς κόμας, ὅποτε προσκοί, καὶ βοᾷν, ἐνὶ r). τοῦτο s) δ' P. 77. εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα t). ὁμοφάγους γάρ τινες αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, 3 ἐγγέλων, ὡς τὸ ἐκός, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἴπερ ἄρα u), τὰς γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν

ο) κροκωτῷ] „Recte Salm. sola. Κροκωτῷ media correpta cett. omnes male.“ Ceterum voces καὶ τοῦτον monitu Fritzscheii Quæstist. p. 85. cum antecedentibus, ut par erat, conjunxi, non, ut vulgo, cum sequentibus. p) πρῶτον] „Constans lectio. Ἀπιδυὸν vult Solan.“ q) ἡνεωμένους] ἡνεωμένους sola Reitz. errore typothetae. r) ἐνὶ oī] „Eὐ oī] Sic J. Ald. Salm. B. 1. (et 5.) Eὐ oī Wech. Eὐ oī FL. Eὐ oī Par. Hag.“ Cur Wecheliamam secutus sim, vid. Adnot. s) τοῦτο] „τοῦτον Pell.“ t) θρέμματα] τρέμματα B. 3. u) εἴπερ ἄρα] Comina post hæc vulgo omissum recte restituerat Schm.

crocota indutum, congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, barba proluxa, iracundum et vehementem, qui altera manu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum intentans, exercitum totum circumsaltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare permissos ventis capillos ad illius adventum, et clamare

Evoc; suspicari autem, hac voce appellari ab illis dominum. Greges porro jam directos a mulieribus, et dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim illas crudivoras. Audientes ista ludi et rex illorum, ridebant, ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis autem

- p. 77. ἔδοκε, καὶ φονεύειν γυναῖκα μεμνηνότεν, καὶ θηλυμίτρην x) ἄρχοντα, καὶ μεθύον μικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμνήτας γ) ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλλετο z) πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρους a) καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς b) ἐμπεπληκώς, (ὄπλον γὰρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ c) p. 78. τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὄπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπιστάξαντες d), καὶ ἐγγαλινούσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήεσαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον ἐκείνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες e) τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆ-

x) θηλυμίτρην] Sic correxi vulgatam formam θηλυμίτρην, quam jure suo vitiosam vocat Lobbeck. ad Phrynich. p. 628. y) γυμνήτας] Vulgatum γυμνήτας correxi ad exemplum loci Ver. Hist. I, 38. Cf. γυμνήτας Zeux. c. 8. Voce γυμνήτης Lucianus non facile usus. z) ἡγγέλλετο] „ἡγγέλτο Fl. et marg. A. 1. W.“ nec non Aug. vulgata tamen superscripta. a) αὐτάνδρους] ἀντάνδρους B. 3. b) πυρὸς] „Sic Fl. Wech. Par. etc. Φλογός J. et L.“ Hoc habent etiam 2957. et Aug. omittunt plane Gori. et 3011. Unde suspicor alienae manus hanc vocem esse et deinceps corrigendum ἐμπεπληκώς. e) xq n] τὸ ἐκ conj. Jacobs. eleganter. d) ἐπιστάξαντες] ἐπιστάξαντες B. 1. et 3. e) προτάξαντες] „Ita dedi ex J. Hag. Ald. B. 1. Salm. (et B. 3.) προτάξαντες Fl. Par. quod et adscriptum margini A. 1.“

viris etiam vincere indecorum videbatur, et interficere mulieres furentes, et mitratum muliebriter ducem, et ebrium parvum seniculum, et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nunciaretur jam igno vastare regionem Deus, et cum ipsis hominibus cremare urbes, et silvas incendere, et Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-

chi arma ignis, patrius illi et de fulmine) hic jam festinanter sumere arma, et ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, et atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi, constitutis in prima acie ele-

γον τὴν φάλαγγι· ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, p. 78. τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ f) τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σειληνός, τοῦ εὐω-
σύμου δὲ ὁ Πάν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σά-
τυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασι τὸ
εὐοῖ g). εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγέτο, καὶ τὰ κύμβαλα
τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε h), καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ
κέρως ἐπηύλει τὸ Ὀρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυά-
λιόν τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήθη-
σαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπέλωσμένοι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων
ἀπογυμνοῦσαι τὸν σιδήρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν
αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφειγον, οὐδ' ἐντὸς P. 79.
βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος i)
ἐαλώκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο k) ὑπὸ τῶν τέως κα-
ταγλωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς 5
τὸν Διόνυσον l) οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι

f) αὐτῷ] „*Αὐτῶν Fl. et marg. A. 1. sine dubio ex eadem.*“
g) εὐοῖ] „*Εὐ οῖ*“ Sic jam et *Par.* quae ante *εὐ οῖ* habebat.
Ed of J. etiam et *Wech.* aliaequae. *Eὐοῖ Fl.*“ h) ἐσήμαίνε] „*ita Fl. Fr. J. Wech. Par. etc. Ἐσήμηνε vult Solan.*“ Quam
ob causam illud, non capio. i) κατὰ κράτος] κατακράτος
nna voce A. 1, et 2. k) ἀπήγοντο] ἡπάγοντο Aug. in textu,
sed supra ἀπηγάγοντο. l) Διόνυσον] „*Λόγον Fl. sed ex glossa*
natum.“ Habet hoc etiam *Cod. reg. Par. Proverbium hoc est,*
de quo actum ad *Hermot. c. 55. Tom. IV. p. 436. sq. quod-*
que h. l. intactum est relinquendum. Descendit inde vox

phantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan si-
nistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti
Satyri: tessera omnibus il-
lud Evoc. Simul pulsantur
tympaena, et classicum cym-
bala sonant, ac Satyrorum
aliquis cornu sumto incinit
orthium, et Sileni asinus
Martium quiddam rudit, et
insultant illis cum ululatu
Maenades, succinctae draco-

nibus, et de summis thyrsis
ferrum nudantes. At Indi et
illorum elephantes, inclinato
statim agmine, sine more et
modo fugiunt, nec intra teli
jactum venire ausi, ac tan-
dem visuperati captique ab-
ducuntur ab his, quos modo
deriserant, experimento do-
cti, non esse ex prima fama
deridendos externos exerci-
tus. Verumenimvero, *Quid*
ad Bacchum iste Bacchus?
aliquis forte dixerit. Quod
mihi videtur, (et per ego

- p. 79. δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβανταῖν, ἢ τελείως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰμὰ εἰκάτω τοῖς θεοῖς) ὁμοῖόν τε πᾶσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων τοῖς ἰνδοῖς ἐκείνοις, ὅσον καὶ πρὸς τοῖς ἐμοῖς. οἰόμενοι m) γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖα τινα, καὶ κομιδῇ κομικά παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι n), τοιαῦτα πεπιστεύκασι, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ο) δοῖαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται, ὡς αὐτὸν θεὸν παρέχειν τὰ ὅσα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἑλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τε ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κειτοῦ σιδήρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν p) τολμῶσι τῷ παρα-
p. 80. δοῖαν τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρόων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν, ὡς πρότερόν ποτε, τὴν τελετὴν q) ἐτελέσωσιν ἐπιθεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων r) κοινῶν τῶν τότε καιρῶν,

ἀπροςδιόνους, quae mox c. sq. occurr. non sine horum verborum respectu, quod vel patet ex οὐδ' αὐτὸ, illic adjuncto. m) οἰόμενοι] αἰόμενοι conj. et vertit Gesn. Vid. Adnot. n) ἀκούεσθαι] „ἀκούσεσθαι Fl. quod Solanus recipi voluit.“ Sic etiam in Aug. ο) ὅ, τι] Sic Reitz. veterum Edd. scripturam ὅτι monita Jenzii emendaverat. p) ἐπαινεῖν] ἐπαυῖναι vel ἐπαινεῖν conj. et vertit Gesn. probante Belino. q) τελετὴν] „Bene Fl. Fr. Wech. Par. etc. Τελευτὴν male J.“ r) κώμων] „κώμων male J. sola.“

vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me eum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt (putent) Satyrica, et ridicula quaedam, et plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum planè non veniunt, quasi non oporteat descen-

dentes de elephantibus aures praeberè commissationibus muliebribus, et Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant. invento pro hedera ferro, neque sic redire (laudare) audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuncio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, et recordati fuerint commissationum illius temporis communium, neque contemserint

καὶ μὴ καταφρονήσῃσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι p. 80.
 δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐμβακχεύσειν ε) καὶ αὐ-
 τοὺς, καὶ πολλὰς μεθ' ἡμῶν ι) ἐρεῖν τὸ εὖοι υ). Οὗτοι 6
 μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούντων ὃ, τι καὶ φίλον.
 ἔγω δέ, ἐπειδὴ περ εἶμι ἐν Ἰνδοῖς ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν
 διηγήσασθαι τι τῶν ἐκῆθεν, οὐκ ἀπροςδιόνυσσον x) οὐδ'
 αὐτὸ, οὐδ' ὣν ποιούμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μα-
 χλαίοις, οἱ τὰ λαὶὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ροὴν αὐ-
 τοῦ βλέπεις γ), ἐπινεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν κα-
 θήκουσι· παρὰ τούτοις ἄλλος ἐστὶν ἐν περιφράτῃ, οὐ πάνυ
 μεγάλην χωρίαν, συνηρεφεῖ δέ. κιστὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπε-
 λος, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰς
 τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου z) ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου,
 ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ α)
 Ἰνδοὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ

α) ἐμβακχεύσειν] „Ἐμβακχεύσειν male Fl.“ ε) ἡμῶν] ὑμῶν
 B. 3. υ) εὖοι] „Εὖοι] Eboi rursus Fl. Eū oi Par.“ x)
 οὐκ ἀπροςδιόνυσσον] restitutum ex L. et Bas. Οὐχ ἂν πρὸς
 τὸν Διόνυσσον cett.“ Basileensis tertia est, ubi lego οὐχ ἀπρος-
 διόνυσσον. Prima insidet commune vitium. γ) βλέπεις] βλέ-
 ποις Aug. z) διειδεστάτου] „διειδεστάτου male B. 2. (et 3.)
 Recte cett.“ α) οἱ] „male abest ab J.“

Satyros ac Silenos, biberint-
 que ad satietatem de hoc
 cratere; futurum; us ipsi
 quoque occupentur Baccho,
 et saepe nobiscum Evoc il-
 lud ingeminant. Atque hi
 quidem (liberum enim au-
 dire) faciant, quidquid pla-
 cuerit. Ego vero, quando
 adhuc inter Indos versamur,
 volo etiam aliud vobis de il-
 lis rebus enarrare, nec ipsum
 abhorrens a Baccho, nec ab
 instituto nostro alienum.
 Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si

secundum flumen respicias,
 pascentes ad Oceanum usque
 perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspectu, re-
 gione non admodum magna,
 sed opaca, hedera enim multa
 et vites plane illam inum-
 brant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidis-
 simae aquae, Satyri unus,
 alter Panis, tertius Sileni.
 Intranit illud nemus Indi quo-
 tannis semel, sacrum facien-
 tes Deo, bibuntque de fon-
 tibus non omnibus omnes,
 sed pro diversa aetate, ado-

- p. 8a. μὲν μετράκκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανί-
 7 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σιληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. "Α μὲν οὖν πᾶ-
 p. 81. σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἣ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. α δ' β)
 οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ
 ἄλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῖν ὁ γέρων, καὶ κατὰσχῃ αὐτὸν
 ὁ Σιληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ κερηβαροῦντις)
 καὶ βεβαπτισμένην ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ
 φθίγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίγνεται αὐτῷ, καὶ
 λαλίστατος ἐξ ἄφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίῃς παύ-
 σιας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακράς
 Hom. συνέλπειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν
 II, III, 222. Ὀμήρου ἐκεῖνον ῥήσασα, νηφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χιμερῆσι
 διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν
 Id. εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ δ) τεττιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτρο-
 ibid. χον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἡδῃ
 III, 151. ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
 ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν
 b) δ'] δι B. 3. c) κερηβαροῦντι.] „κρηβαρῶντι Fl.“ c)
 ἀλλὰ] καὶ addit Gori. non male, nec tamen necessario.

lescentes nimirum de Saty-
 rorum fonte, de Panico viri,
 de Sileni autem mei aequa-
 les. Quae igitur adolescen-
 tulus, cum biberunt, eve-
 niant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum
 fuerit dicere. Sed quae senes
 faciant aqua illa ebrii, nar-
 rare haud alienum. Cum bi-
 bit senex, et occupavit il-
 lum Silenus, primo aliquam-
 diu mutus est, et crapula
 laboranti atque bene madido
 similis. Deinde subito vox
 splendida, et loquela vehe-
 miens, et spiritus modulatus
 illi contingit, et est ex plane
 muto loquacissimus, quem

nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, et longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, et decentia, et, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam et volubile ad seram usque vesperam perpetuant. Inde autem, jam dimissa ebrietate, tacent, et ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex

γὰρ ἀτελῇ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη, ὃν διεξῆι, τὸν e) p.81.
 λόγον, δύντος f) ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελ-
 θεῖν g), ἐς νέωτα πινὼν αὐθις ἐκίνα συνάπτει, ἃ πέρυσε
 λίγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν 8
 Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν p.82.
 εἴτε ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἦδη, καθότι τῷ
 μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τε παραπαίωμεν, ἢ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν Ἰλιως.

e) τὸν] „deest in FL.“ f) δύντος] „recte FL. J. Wech. Par.
 Δύναντος Cod. Abb.“ g) ἐπεξελεῖν] „ἐξελεῖν FL. sola.“

imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere; altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi illius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me Jupiter, quorsum pertineat fabula adjunxero: jam enim videtis, qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Silenus erat propitius.

ARGUMENTUM.

Herculem, Gallis Ogmium dictum, ut eloquentias praesidem describit auctor e mira quadam ejus pictura Gallica, cujus vim et consilium suas personas eloquentiaequae senili lepide accommodat.

- 1 Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὅγμιον^{α)} ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πᾶν ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον^{β)} ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλάντι^{γ)}ας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριῶν, ῥυσὺς^{δ)} τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοι εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον^{ε)} ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τὴν^{ς)} Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται^{ς)} τὴν τοῦ

α) ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] „Prosalia Schol. Prius Edd.“ Cum Scholio consentit 3011. β) Η] „O Schol. Vulgatum servant Fl. J. Wech. Par. etc. γ) Ὅγμιον] Ὅμογιον conj. Toup. Vid. Adnot. δ) ῥυσὺς] δὲ addit Gorl. ε) μᾶλλον] ἄλλον Aug. ς) τὴν] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. τοῦ. Rectius fortasse scripsissem τὴν τοῦ Ἡρ. ut mox ἐς τὴν μορφήν τὴν τοῦ Ἡρ. γ) ἐνῆπται] „ἐνῆται G. Vulgatum tenaciter servant Edd.“ Ενδίδνται Aug. in marg.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, et ad nigerri- mum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Japetum do tartareis specubus, et omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, et clavam dextra prae-

λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γορ- p.81.
τὸν h) παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ
προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς ἐστὶ ταῦτά γε i). Ὡμην 2
οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων k) θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν p.83.
τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλείους, ἀμυνο-
μένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ l) γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ
αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν m) ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνοῦ ἀγέ-
λας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. Κα- 3
τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην τῆς εἰκότος. ὁ γὰρ δὴ
γέρων Ἡρακλῆς ἐκείνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλήθος
ἔλκει ἐκ τῶν ὧτων ἅπαντας δεδεμένους. τὰ δεσμά n) δέ
εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρον εἰργασμένα,
ὄρμοις ἰοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὁμως ἀφ' οὕτως ἀσθε-
νῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἂν

h) γορτυδόν] γορτυδόν B. 3. i) ταῦτά γε] „Haec periori §.
connectere malit J. J. Wetstenius.“ Sic vere interpungitur in
Aug. Vulgo scilicet post ἐστὶ maxima erat distinctio, quam
jure reliquit Schm. assentiente Fritzsche Quaeest. p. 149.
Minus feliciter Jacobs. in Porson. Advers. p. 300. πρώτῃ γε
conj. ab initio sequentis sententiae collocata. Infelicissime Be-
linus post ταῦτά γε requiri censet ἰδών, aut simile verbum.
k) Ἑλληνίων] „Sic et Fl. cum J. Fr. Weck. Par. etc.“
l) τοιαύτῃ] non legitur in Gorl. m) λείαν] „λῆαν male
Weck.“ n) τὰ δεσμά] Articulum, quem olim omiserant,
restituit Schm. e 2954. et Aug., cujus posterioris auctoritatem
secutus idem Schm. scripsit εἰς σειρὰ, omisso pronomine en-
clitico.

fert, et pharetra appensa,
et intentum arcum sinistra
ostendit: atque in universum
est Hercules hac quidem ex
parte. Itaque suspicabar, ut
contumelia afficerent Grae-
corum Deos, talia Gallos in
figuram Herculis designasse,
quem tali pictura ulcisci vel-
lent, qui suam quondam re-
gionem invaserit, ac praedas
ibi egerit, cum quaerens
Geryonis greges multas per
occidentem gentes percurre-

ret. Verum quod insolent-
tissimum in illa pictura, non-
dum dixi. Nempe senex ille
Hercules, hominum magnam
multitudinem trahit, auri-
bus omnes revinctos. Vin-
cula autem illi sunt tennes
catenae, ex auro atque ele-
ctro elaboratae, monilibus
pulcherrimis similes. Et ta-
men ab infirmis adeo catellis
tracti, neque fugam moliantur,
cum possint facile, ne-
que omnino contra tendunt,

- p. 83. εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἔπονται καὶ γιγνησύτες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις ο), εἰ λυθῇσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοκώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ἀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς p) ταῖς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη
- p. 84. τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν.
- 4 Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὀρῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελεύς δὲ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαιδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφίεις, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνγμα, πᾶν γὰρ ταρatto-

ο) ἀχθεσθησομένοις] ἀχθεσμένοις Gori. Unde Struvius Gramm. Gr. p. 228. vult ἀχθεσμένοις. Cf. tamen Heindorf. ad Plat. Hipp. maj. c. 28. p) ταῖς σειραῖς] Importunissimas voces, in quibus etiam Gesnerus offendit, ejiciendas putat Jacobs. Ταῖν χειρῶν corrigi vult Seager. Mihi τῆς σειρᾶς — sic enim Scholiasten scripsisse arbitror — e glosemate τῶν δεσμῶν ortum videtur.

ant obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque urgent omnes, et, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero

sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet Hercules adillos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae hujus aenigma: vi-*

μένει ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κέλτοί οὐχ, p. 84.
ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν q) οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ'
Ἑρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυ-
ρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποιήται, μὴ θαυμάσης' μόνος
γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπιδεικνυσθαι τὴν ἀκμὴν,
εἰ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λήγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν r)

. . . ὀπλοτέρων φρένες ἡρέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λείψαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτως γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώτ-
της τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λε-
γόμεσαν ἀφ᾿ αἰσιν εὐανθῆ τινα. λείψια γὰρ καλεῖται, εἰ γε
μύμνημαί, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὧτων ἐκδεδεμένους τοὺς
ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἑρακλῆς ὁ
λόγος s) ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν t)
ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ

Hom.

Il. III,

108.

Bur.

Phoen.

v. 553.

Hom.

Il. I,

249.

Ibid.

III, 152.

5

q) Ἑρμῆς] „Et sic Fl. cum cett.“ r) ὅτι αἱ μὲν τῶν] Sic
vulgo in Edd. vet. haec verba leguntur; quae nescio a quo ad
numeros epicos admodum sinistre composita sic dedit Reitz. et
recent. Ὅτι μὲν αἱ τῶν etc. quod arbitrium nec cum Home-
ricis convenit. s) ὁ λόγος] „ὁ λόγιος conjicit J. J. Wetste-
nius.“ At recte vulgatam tuetur Fritzs. Quaeest. p. 4. sq.
collatis superioribus c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς etc. qui etiam Ja-
cobii conjecturam omnino haec delentis merito reprobat. t)
τῶν] abest ab Aug.

deris enim plane in illa per-
plexus. Vim dicendi nos Galli
non, uti vos Graeci, Mercu-
rium putamus esse, sed Her-
culi illam assimilamus, quod
hic Mercurio multum est for-
tior. Si vero senex reprae-
sentatus est, noli mirari. So-
la enim eloquentia in sene-
ctute solet plenam vim et ma-
turitatem ostendere, si qui-
dem verum dixere vestri poe-
tae,

Suspensa incerto est ju-
venum sententia motu:

Dicit senex meliora ju-
nioribus.

Ita quidem etiam Nestoris
apud vos lingua mel defluit.
Et concionatores Trojanorum
vocem emittunt liliaceam,
hoc est, floridam; [florum
instar suavem] flores enim,
si recte memini, sunt lilia.
Itaque neque illud mireris,
si auribus revinctos hic Her-
cules, h. e. eloquentia trahit,
qui noris illam aurium atque
linguae cognationem. Neque
vero contumelia in ipsum est,

p. 85. ταύτη τετρούπηται· μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κομικῶν τινῶν
 λαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθῶν,

Ignot.
 auct.

. . . τοῖς γὰρ λάλοισιν u) ἐξ ἄκρου

Ἡ γλωττα πᾶσιν ἐστὶ x) τετρουπημένη.

- 6 Τὸ δ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλῆα λόγῳ τὰ πάντα
 ἡγοῦμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ
 πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν,
 οἶμαι, ὄξεῖς, καὶ εὐστοχοὶ, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τι-
 τρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι.
- 7 τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο πα-
 ρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
 τηλικῶδε y) ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐ-
 θις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ
 καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκότος. τίως μὲν γὰρ
 ἔδεδίειν, μὴ τινι ὑμῶν δόξαιμι z) κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα
 ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κῆτά τις Ὀμηρικὸς
 νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

n) λάλοισιν] Sic scripsi ex emendatione Casaub. ad Theophr.
 p. 103. et Gesneri, pro vulg. λάλους. Vitiosos jambos dederunt
 Reitz. et recentt. sejunctos voce λάλους. x) ἐστὶ] „ἐστιν] ἐστὶ
 melius legas.“ Si recte Reitzius consulisset Edd. veteres, in-
 venisset constantem lectionem eam, qua sane opus erat. y)
 τηλικῶδε] τηλικῶ τε (potius τηλικῶ τε) mavult Bel. frustra.
 z) δόξαιμι] ἂν addi jubet Bel. pro more suo.

*hac parte perforatum esse.
 Memini enim, pergebat,
 etiam quorundam de como-
 dia jamborum, quos a vobis
 didici,*

*Extrema enim loquacibus
 Pertusa lingua est omni-
 bus foramine.*

*In universum autem puta-
 mus, oratione Herculem per-
 fecisse omnia, sapientem vi-
 rum, et eloquentiae viribus
 pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto
 sunt, acutae, collineantes ad
 scopum, celeres, quibusque
 vulnerentur animi. Alata*

*nempe verba vos quoque esse
 dicitis. Haec tum Gallus.
 Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc
 me progredi, hoc actatis ho-
 minem, quique hoc decla-
 mandi genus olim desiissem,
 et rursus de me calculum
 dare tot iudiciis; oppor-
 tune in mentem venit ejus
 imaginis memoria. Ante
 enim metuebam, ne cui vo-
 strum viderem plane ado-
 lescentuli more istuc facere,
 et praeter actatam juvenari;
 ac deinde Homericus aliquis
 juvenis increparet mihi illud,*

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

Χαλεπὸν γῆρας κατελήφε σε α),

Ἥπιδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδείας δὲ τοι ἵπποι·

ἐς τοὺς πόδας β) τοῦτο ὑποσκήπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-
σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιῶν προά-
γομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι ταιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν
τῆς εἰκότος. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ 8
ὅσα τοῦ σώματος γ) ἀγαθὰ, χαίρειω, καὶ ὁ Ἔρως ὁ σὸς, p. 86.
ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσδὼν δ) με ὑποπόλιον γένειόν γ), χρυσο-
φαέννων f) εἰ βούλεται πετρυγῶν, ἢ ἀετοῖς παραπετρίσθω,
καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλι-
στα ἀνηβῶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ
ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν g)
πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε θεός, μὴ κενωθείς λάθοι ὁ γωρυτὸς
αὐτῶ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας
τὸ ἔμαντοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλας νενεωκλήμενον

α) κατελήφε σε] δικάζει vult Bel. ut in Homero est, omnino-
que versus duo Homericos accurate restituendos putat. β) τοὺς
πόδας] τὰς ποδῆς inepte conj. Bel. γ) τοῦ σώματος]
Articulum vulgo omissum restituit Schm. ex Aug. δ) εἰσδὼν]
ἐκδὼν Schm. ex Aug. ε) γένειόν] deleri vult Guyet. τὸ
γένειον legi Reitz. Alii pro με maluerunt μου, vel μεν. Vid.
Fragmenta Anacreont. in Ed. Fischer. p. 289. f) χρυσο-
φαέννων] „χρυσοφαίων Fl. Idem adscriptum margini Ald.“
χρυσοφαέννων — πετρυγῶν Gesn. χρυσοφαέννων — πέρυξι de
Pauw. ad Anacr. g) τοξεύειν] „τοξέει Fl.“

Jam periit tua vis, gravis sensim canente mento, aura-
arripuitque senectus; tis reclusus, si voluerit, alis,
Invalidusque tibi famu- tis aut aquilis praetervolatus: ac
lus, tardique caballi, non curabit Hippoclitides. At
in pedes hoc ultimum ja- dicendi facultate vel maxime
ciens. Sed ubi recordor se- rejuvenescere, et florere, et
nis illius Herculis, ad agenda vigere tempestivum fuerit,
omnia provehor, nam me et auribus trahere, quam
pudet talium ausorum, qui fieri possit, plurimos, et
imaginis propositae aequalis sagittas emittere saepius, cum
sim. Itaque robur, et cele- metus non sit, ne imprudenti
ritas, et pulchritudo, et vacua fiat pharetra. Vides,
quaecunque corporis bona quomodo meam ipse acta-
sunt, valeant: ac tuas, Teie tem senectutemque consoler.
poeta, Cupido, intuens me, Ethac ipsa causa ausus sum

Lucian. Vol. VII.

U.

- p. 86. τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐόντων ἐπισκηνάσας,
αὐθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαιος. εἴη δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ
παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὥς νῦν γε μάλιστα πλησιοστίου
p. 87. τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιον
φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν ἡ) τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
ται i) τις,

Hom. Οἷον ἐκ ρακέων ὁ γέρον ἐπιγοννίδα φαίνει.

Od.

XVIII,

73.

h) ἡμῖν] „ὑμῖν male Fl.“ i) ἐπιφθέγγεται] „ἐπιφθέγγον-
το Fl.“

subductum olim navigiolum
iterum deducere, et pro co-
pia instructum, in medium
mare dimittere. Adspiret
modo a vobis, Dii, dextra
aura! Nuno enim vel maxi-
mo implente vela, et bono,

et secundo vento indigemus,
ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud
inclamet aliquis,
*Quod semur a pannis se-
nior tam vilibus effert!*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΤΚΝΩΝ.

p. 87.

7

ARGUMENTUM.

Magnam, quam de facultate sua dicendi conceperant auditores, expectationem extenuaturus narrat auctor, se quoque ipsum aliquando expectatione plenum in Eridano fluvio sperasse. se electrum cynosque illos esse inventurum, de quibus mira fabulatur poetæ, sed ridicule se spe ista excidisse. Callida hæc et ingeniosa, nec tamen minus simplex et ingenua, modestia.

Ἡλέκτρον περί καὶ ὑμᾶς α) δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρη-
νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρους
ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μερικάκιον, ἀλ-
λαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐκ αὐτῶν δάκρυον
δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμείλει καὶ αὐτὸς ἀκούων
τῶν ποιητῶν ἁδόντων ἡλπίζον, εἴ ποτε γεινοίμην ἐπὶ τῷ
Ἡριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προ- p. 88.

α) ὑμᾶς] „ἡμᾶς] rescripsi ex J. marg. A. 1. et V. 1. Ὑμᾶς cett.
male cum Ald. et Fl.“ Imo vero optime Schm. restituit ὑμᾶς.

DE ELECTRO SEU CYNIS.

De electro nimirum vobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quæ deplorent Phaëthontem, et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum descent adolescentulum, mutatas esse in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subitum populorum unam,

U 2

- p. 88. κόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἤλεκτρον
 2 ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ προπολλοῦ b), κατ' ἄλλο μὲν τι c) χρέος,
 ἦκον d) δὲ ὅμως ἐς τὰ χαρῖα ἐκείνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀνα-
 πλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν,) οὔτ' αἰγείρους εἶδον, πάνυ
 περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαί-
 θοντος ᾗδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ
 διαπνυθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιεζόμεθα,
 τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας e); ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιουν
 σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· κἀγὼ τὸν μῦθον διη-
 γούμην αὐτοῖς, Φαίθοντα γενέσθαι Ἑλίου παῖδα, καὶ τοῦ-
 τον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι
 τὸ ἄρμα, ὥς ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦ-
 ναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς
 αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ὑμῖν f), ἵνα-
 περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι,
 3 καὶ δακρύειν ἔτι g) ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι,

b) προπολλοῦ] Sic A. 1. et 2. pro vulg. πρὸ πολλοῦ Cf. Sal-
 tat. c. 27. o. a. c) μὲν τι] Vulg. μέντοι Emendavi mobitu
 Fritschii Quaestst. p. 21. sq. qui omnino de hoc loco bene
 meritus est. d) ἦκον] „Nihil mutant Edd. Ἦκον vult Solan.“
 Parenthesi verbis ἔδει — Ἑριδανόν inclusis, quod priores Edi-
 tores facere neglexerant, bene jam procedit et cohaeret oratio.
 Cf. Fritsch. l. l. e) ἐκδιδούσας] „omittit FL“ et Gori.
 f) ὑμῖν] „ἡμῖν“ restitutum ex L. et Venet. Ἑμῖν cett.“ Imo
 ὑμῖν restituendum videbatur. Vid. Adnot. g) ἔτι] Inserui hanc

et expansq sinu excepturum
 paucas lacrimas, ut electrum
 habeam. Et sane non ita diu
 est, cum alterius quidem rei
 caussa, sed veni tamen in
 loca illa: oportebat enim
 adverso Eridano navigare.
 Sed nec populos vidi, dili-
 genter licet circumspicieus,
 neque electrum: quin neque
 nomen Phëthontis noverant
 incolae. Requirente enim me
 atque interrogante, quando
 veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant
 nantae, postulabantque, uti

clarius, quid mihi vellem,
 dicerem. Hic ego fabulam
 ipsis enarro, Phaëthontem
 fuisse Solis filium, et hunc,
 adultus cum esset, petiisse
 a patre currus ipsius agendi
 facultatem, ut et ipse diem
 unum faceret: illum dedisse,
 hunc excussum curru periis-
 se, et sorores ipsius dum lu-
 gerent hic circiter, dicebam,
 apud vos, ubi etiam cecidit,
 apud Eridanum, populos
 factas esse, et lacrimari
 etiamnum propter eum suc-
 cina. Quis haec tibi, dicebant.

ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; p. 88.
 ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπύπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς
 αἰγείρους, ὥς φης, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷοι ἡμᾶς
 δυοῖν ὀβολοῖν ἔνεκα ἐρέττειν ἂν, ἣ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς
 ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγωντας τῶν αἰ-
 γείρων τὰ ὄακρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο
 καὶ ἐσιώπησα διασχυρθεὶς, ὅτι παιδίον τινὸς ὡς ἀληθῶς p. 89.
 ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω
 ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν
 δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐψευσμένους ἡνιωμένην, καθά-
 περ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅς γε ἦδη ἀνέ-
 πλαττον, ὅσα καὶ οἷα χρῆσθαι αὐτῷ. Ἐκείνο δὲ καὶ πάντῃ 4
 ἀληθῶς h) ἄμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς
 ᾄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὐτοῖς i) ἡρώ-
 των τοὺς ναύτας, (ἀνεπλήρομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι,
 πηνίκα ὑμῖν k) τὸ λεγρὸν ἐκείνο ᾄδουσιν l) ἐφ' ἐστῶτες ἐπὶ
 ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνός παρέδρους

hanc vocem e Gorl. vulgo omissam. h) ἀληθῶς] „ἀληθῶς
 FL.“ i) αὐτοῖς] „bene FL Fr. Wech. Par. Αὐτοῖς male J.“
 k) ὑμῖν] „ἡμῖν“ recte L et J. Ἰμῖν FL. cum eccl. male.“
 Hoc „male“ equidem non intelligo. l) ᾄδουσιν] „FL. ᾄδου-
 σιν sine puncto subscripta.“

*narravit impostor et mendax
 homo? Nos vero neque auri-
 gam quemquam excidare vi-
 dimus, neque habemus, quas
 ais, populos. Si vero quid
 esset tale, putasne nos duo-
 rum obolorum caussa remi-
 gatuos, aut tracturos ad-
 verso flumine navigia, cum
 divitiis nobis esse liceret,
 legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non medio-
 critèr me momordit. Et ta-
 cui, cum puderet me, cui
 re vera accidiaset, quod pue-
 ro, ut poëtis crederem impro-
 babilia adeo mentientibus,
 ut sanum nihil illis placeat.*

*Una igitur hac spe non parva
 falsus, aegre ferebam, quasi
 ex ipsis manibus electrum
 perdidissem, qui jam imagi-
 natus fueram, ad quot res et
 quomodo illo usurus essem.
 Illud tamen, et quidem cer-
 to, quatabam me apud illos
 reperturum, cycnos multos
 canentes in ripis fluvii: ac
 rursus interrogabam nautas,
 (nam adhuc adverso flumine
 navigabamus) Verum cycni
 certe quando vobis modula-
 tum illud carmen canunt ad-
 stantes hinc et hinc fluvio?
 Ajunt enim, illos Apollinis
 comites, homines canendū*

- p. 89. αὐτοὺς ὄντας, ὀδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 5 ὄρεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομέ-
 νους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλῳτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ
 ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταπνευδόμενος τῆς χώρας
 ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ σχεδὸν
 ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους
 ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν
 οὗτοι πᾶν ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς
 κολοιοὺς Σειρήνας m) εἶναι πρὸς αὐτούς· ᾄδόντων δὲ ἡδὺ,
 καὶ οἷον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν,
 6 πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα
 p. 90. ἐξαπατηθῆναι ἐν n), πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἐκα-
 στα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ νῦν δέδωκα ὑπὲρ ἱμαντοῦ, μὴ
 ὑμεῖς ἄρτι ἀφικόμενοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι
 ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ'
 ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑπο-
 σχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνείναι τοῖς λόγοις.
 ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ

m) Σειρήνας] μεν addebatur vulgo. Sed recte omisit Fl. pro-
 bante etiam Fritzsche. Quaest. p. 210. n) [ἐν:] „Isti L.“

peritos, hic aliquando in
 volucres abiisse, et propterea
 adhuc canere, non oblitos
 Musicae. At illi cum risu,
 Tu homo, inquam, non de-
 sines hodie mentiri de regio-
 ne nostra atque fluvio? Nos
 vero semper navigantes, et
 a pueris inde fere opus fa-
 cientes in Eridano, paucos
 quidem cycnos interdum vi-
 demus in palustribus ripis
 fluminis, et crocitant hi
 quiddam plane alienum a
 Musis, et imbecillum, adeo
 ut corvi vel graculi Sirenes
 sint ad illos. Canentes au-
 tem suaviter, atque ut tu ais,
 ne per somnium quidem qui-

dem audivimus. Itaque mi-
 rari subit, unde ista de no-
 bis ad vos pervenerint. Mul-
 tum decipi in talibus potest,
 si quis credat iis, qui in
 majus extollunt narrando
 omnia. Itaque ego etiam pro
 me nunc sum sollicitus, ne
 qui modo venistis, et jam
 primum nos auditis, electra
 quaedam et cycnos invenire
 apud nos cum speraretis,
 discedatis paullo post irri-
 dentes illos, qui, pretiosa id
 genus multa inesse nostris
 in orationibus, vobis fuerant
 polliciti. At ego testor, talia
 me de meis rebus gloriantem
 neque vos, neque alium

τῶν ἑμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν p. 90.
 ἀκούσειε ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν ο)
 Ἱριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς
 ἀποσπάξει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν
 λιγυρωτέροις p). τὸ δὲ ἑμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ
 ἄμουσον q), οὐδέ τις ὧδ' ἔχουσιν, ὥστε ὄρα, μὴ τοιοῦτό
 τι πάθης μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷον τι πάσχουσιν οἱ
 τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὄρωντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι
 αὐτὰ, οἷα διεφαίνετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς p. 91.
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπύσσωσι, πολλῶ μικρότερα
 εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ
 ἱδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τὰμα, μηδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνι-
 μήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

ο) ἐντύχοις ἂν] „ἐντύχης sine ἂν Fl.“ p) λιγυρωτέροις]
 Vulg. λιγυροτ. correxi monente Seagero Diar. Class. Vol. XIX.
 p. 26 Cf. Phalar. I, 11. De Salt. c. 72. q) ἄμουσον] „Sic
 G. L. marg. A. 1. et J. Ἀμυθον Fl Wech. Par. etc.“

quemquam unquam andi-
 visse, neque auditurum un-
 quam esse. Alios quidem
 invenias non paucos, Eri-
 danos quosdam, quibus non
 electrum, sed aurum ipsum
 orationis stillat, multum
 poëticis cynis modulatiores.
 Ego vero qualis sim, jam
 videtis, simplex, literarum
 expers; neque cantus adest.
 Igitur vide, si quis majora
 de nobis speras, ne tibi ac-

cidat, quod his, qui aquis
 submersa vident. Arbitrati
 enim, tanta esse illa, quanta
 desuper adspicientibus vide-
 bantur, dilatata a radiis um-
 bra; cum extracta multo
 minoraprehendunt, in-
 dignantur. Jam igitur tibi
 praedico, effusa aqua, et
 detegens me, ne quid magni
 te hausturum speres, aut
 spei vanae culpam in te ipso
 conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

A R G U M E N T U M.

Laudatio muscae, exercendi ingenii causa, ut Gilb. Cognatus putavit, et ex tempore, ut Wielandio visum, habita; quod perorandi genus illius aevi sophistis admodum fuit frequentatum.

1 Ἡ μυῖα ἔστι μὲν οὐ τὸ α) μικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπύσι, καὶ κώνωσι, καὶ τοῖς ἔτι λεπιοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίτης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ β) αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι γ)· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ
p. 92. τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστιν δ) ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλότερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικῇ λεπιοτέρα, καὶ ε) μαλακώτερα· καὶ μὴν διήνθι-

α) οὐ τὸ β] „Sic et Fl. cum J. Par. etc. Οὕτω L.“ β) τὰ β] „omisit J. non item Fl. aliaeq.“ γ) ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι.] insilitia habet Guyet. δ) ἔστιν] μὲν, quod vulgo addebatur, ejeci praeunte Fl. et imperante Fritzschio Quaestst. p. 174. Ortum puto e sequentis vocis initio. Abest etiam ab Aug. ex quo praeterea ἔστιν scripsi pro vulg. ἔστι. ε) καὶ] τε καὶ Aug.

MUSCAE ENCOMIUM.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, et minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istae magnitudine superat, quantum ipsa ape minor. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plu-

mis toto corpore velut comata sit, majores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et

σται f) κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτήν, p. 92. ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, περυσσηται g). Ἡ 2 δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν περῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ἢ) ὡς οἱ σφηκες μετὰ ροιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὃ, τὸ ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ αἵρος. καὶ μὴν κἀκεῖνο πρόσκειται αὐτῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὀδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνώς i) οἷα k) κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβροτον τῶν μελιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμένης l). ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα m); ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ 3 ἄλλο σῶμα, ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν ἐνπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα, ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχον-

- f) διήθησται] „διήθησθαι Wech.“ Διήθησται B. 1. g) περυσσηται] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. ἐκπερυσσηται. Praepositio originem videtur debere praecedenti ἐκπετάσασα. h) οὐδ' ἢ] οὔτε Schm. ex emendatione interlineari Codicis Aug. inscite. Sexcenties enim οὔδ' inveneris post οὔτε. Cf. infra cap. 9. i) ἀπηνώς] „Sic Edd. constanter. Ἀπηνώς vult Solan.“ k) οἷα] Sic monente Fritzsche, id quod jam saepius a me factum, correxi vulgatum οἷα. l) ἐνδεικνυμένη] ἐνδεικνυμένη Gorl. frustra. Vid. Fritsch. Quaest. p. 173. m) λιγυρωτέρα] Sic Bip. et Schm. ex Reitz. ubi tamen cum accentus vitio legitur λιγυρώτερα. In vet. erat λιγυροτέρα, quod et ipsam mendum supra De Electr. c. 6. emendavi.

sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locustarum instar cum saltu conjunctus, neque cum perstrepeute impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcunque partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non silentio, verum cum cantu quodam volat, non in-

festo, qualis est culicum; neque graves fremitus apum, aut terribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt placidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo canali continetur cervicibus, et circumactu est facile, non adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes, multum habentes de cornu: pectus compactum,

p. 92 τες· στέρνον· εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ
 p. 93. κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ γαστήρ δὲ αἰχρώ-
 ται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ πολλί-
 θας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγρον αἰς
 σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι,
 ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὕτη ἔχουσα προνο-
 μεύει n) τε καὶ ἐπιδαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κο-
 τυληθόντι κατὰ τὸ ἄκρον ἰοικυῖα ο). ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς p)
 προκύνπτει, ᾧ κεντούσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ
 καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης
 ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἐξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσ-
 σαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυοῖ καὶ ὅσα q)
 χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τετάρων βεβηκυῖαν,
 ἔχουσαν τε ἐν ταῖν χερσὶν μειώρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
 4 πάνυ, καὶ καθ' ἡμῶν. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη,

n) προνομεύει] „προνομένη Wech. male.“ ο) ἰοικυῖα] ἰοικυῖαν scribendum putat Jacobs. Animadv. ab Achill. Tat. p. 699. Oblitus sui haud dubie auctor, ant, si malis, sibi constans strictioris regulae immemor neglectis verbis superioribus, ἣν - ἔχουσα postremum in κατέχει reliquisque verbis subjecti loco cogitavit proboscidem. Sic certe excusos auctorem, quum parum referat, ipsa Musca, an ejus proboscis habeatur subjectum. p) ὁδοὺς] „ὁδοὺς adspirate FL.“ q) καὶ ὅσα] ὅσα καὶ legi jubet Fritzsche. Quaest. p. 202. At loca collata non evincunt corrigendi necessitatem. Non enim illinc patet, quidam etiam καὶ ὅσα dici potuerit.

e quo enati pedes non omni-
 no, ut in vespis, adstricti.
 Alvus munita ipsa quoque
 est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Ul-
 tiscitur se non circa novis-
 simam alvi partem, uti vespa,
 et apis, sed oro ac probos-
 cide, qua eo modo, quo
 elephantī, instructa et ante
 se pascitur, et comprehen-
 dit, et adhaerescens conti-
 net; cum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero
 dens emicat, quo ubi pupu-

git, potat sanguinem. Nam
 bibit quidem lactem quoque:
 sed suavis illi etiam sanguis,
 cum dolore non magno co-
 rum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor
 solis incedit; anterioribus
 autem duobus, velut mani-
 bus utitur. Videas igitur
 illam quadrupedem ingredi,
 ferentem manibus sublatum
 esculentum quiddam humano
 plane more, atque ut nos.
 Nascitur non statim talis,
 sed vermis primum, sive ex

ἀλλὰ σκόληξ τοπρώτον γ) ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων p. 93.
 ζώων ἀποθανόντων· εἴτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει,
 καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ
 κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποίκεται σκόληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστε-
 ρον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαιτος, p. 94.
 καὶ ὁμοτράπεζος ἀπάντων γέυεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος
 γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάνυ
 γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς ε) συμμεμέτρηται) τῷ φωτὶ
 χαίρει μάλιστα, κἂν ι) τοῦτω πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρή-
 νην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν 5
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διασθράσκη-
 λοχῶντά τε γὰρ ἐπιηρεῖ, καὶ ἀντίον υ) αὐτῷ ὄρεῖ, ἐκκλί-
 νουσα τὴν ὀρμὴν, ὥς μὴ ἄλλοκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περ-
 πεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν
 καὶ τὴν ἀλκὴν x) αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ
 μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἀρίστον
 τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ υἱ

γ) τοπρώτον] Sic A. 1. et 2. pro vulg. τὸ πρῶτον. ε) αὐ-
 τῆς] αὐτῇ Aug. ι) κἂν] κἂν B. 1. et 3. υ) ἀντίον] ἐναν-
 τίον Aug. x) ἀλκὴν] „Alia loquū, ajunt Coll In nostris nihil
 varietatis est.“

hominibus, sive animalibus
 aliis demortuis. Deinde paul-
 latim et pedes profert, et
 pinnas gignit, et ex repente
 fit volucris: fit etiam gra-
 vida et vermiculum parit,
 muscam paullo post futurum.
 Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque con-
 tubernio et mensa utatur,
 omnia gustat praeter oleum,
 quippe quod bibisse illi mors
 est. Verum brevis aevi cum
 sit, omnino enim arctis vita
 illius terminis circumscripta
 est; luce gaudet maxime, et
 in ea versatur: noctu autem
 quietem agit, et neque vo-

lat, neque canit, sed con-
 trahit se, et nusquam movet.
 Prudentiam illius non par-
 vam in eo dico *inesse*, cum
 insidiatorem et hostem suum
 araneum effngiat. Insidian-
 tem enim observat, et con-
 tra intuetur, devitans im-
 petum, ne reti illius capia-
 tur, et in cirros bestiae in-
 cidat. Fortitudinem illius et
 robur nos dicere nihil atti-
 net, sed poetarum magnilo-
 quentissimum Homerum.
 Nam laudare studens He-
 roum praestantissimum, non
 leoni, aut pardali, aut apro,
 robur illius comparat, sed

Hom. τὴν αἰκλὴν αὐτοῦ εἰκάξει, ἀλλὰ τῷ γ) θάρσει τῆς μυίας, καὶ
 II. τῷ αἰρέστω, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θρά-
 XVII. 570. σος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργο-
 P. 95. μένη, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφέται τοῦ δῆγμα-
 τος. οὕτω δὲ πᾶν ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυίαν, ὥστε
 οὐχ ἄπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις,
 οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν
 ἀγέλαον πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν
 Ἀθηναίων ὀπότε τοῦ Μενέλεω 2) τὸ βέλος ἀποκρούεται α),
 ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
 κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυίαν αὐτῆς ἐπεισάγει
 τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστω αὐτὰς
 ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσεπῶν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη
 6 καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥς γ' ὀπίσταν τι δάκνη,
 P. 96. τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶς, καὶ
 ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ὑπὶδας αὐτοῦ παρεια-
 δομένη, καὶ τῇ αὐτῆς β) προνομαίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέ-
 θους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων

γ) τῷ] „τὸ male Ald.“ 2) Μενέλεω] Μενελάου Aug. α) ἀπο-
 κρούεται] „ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem ad-
 scriptum marg. A. 1.“ b) αὐτῆς] Vulgatum αὐτῆς omnino
 videbatur corrigendum.

audaciae muscae, et intre-
 pidis illius improbisque co-
 natibus. Neque enim auda-
 ciam ait illi inesse, sed for-
 titudinem. Nam etiam re-
 pulsa, ait, tamen non desi-
 stit, sed morsum appetit. Ita
 autem omnino laudat atque
 amplectitur muscam, ut non
 semel, neque paucis men-
 tionem illius injiciat, sed
 saepe: adeo commemoratione
 illius ornantur versiculi.
 Nunc enim gregarium illius
 ad lac volatum enarrat; nunc
 Minervam, cum defendit a
 Menelao telum, ne in vitalia

illius labatur, comparans
 matri dormientem infantem
 suum curanti, muscam rur-
 sus comparationi inducit.
 Quin etiam appellatione
 pulcherrima eas ornavit,
 dum *frequentes* dixit, et
 turbam illarum vocavit *gen-
 tes*. Adeo autem robusta
 est, ut morsu vulneret non
 hominis modo cutem, sed
 bovis etiam et equi. Quin
 elephantem dolore afficit,
 intra rugas illius dum repit,
 et sua proboscide propor-
 tione magnitudinis suae sau-
 ciat. Coitus, et Veneris, et

πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς p. 96.
 αἰλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ
 θηλείᾳ ἐπιπολύ c)· κῆκείνη φέρει τὸν θυμφίον, καὶ συμπέ-
 τόνται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθει-
 ρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπρους ἐστὶν d). Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ 7
 φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι
 δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ e) παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς
 καὶ ἀθανασίας αὐτῆς f) λόγῳ. ἀπαθανοῦσα γὰρ μυῖα τέ-
 φρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ,
 καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεισθαι
 πάντας, ὅτι κῆκείων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἡ γε g) καὶ
 ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ ἡνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι
 τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει h)
 τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις
 ἀφεῖσα i) αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ' ἑαυτὴν· εἰτα ἐπα-

c) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ B. 1. 3. et mox iudem. d) καὶ ἔμπρους
 ἐστὶν.] non leguntur in Aug. e) αὐτὸ] „αὐτῷ male Fl.“
 f) αὐτῆς] αὐτοῦ Fl. recte, adjecit Solanus. At nec vulgatum
 improbo. Schm. αὐτοῦ edidit, quod etiam Aug. habet. g) ἡ
 γε] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. εἴγε. h) ἐπαληθεύει.]
 „ἐπαληθεύει male Fl.“ ἑρμηνεύει Aug. sed in marg. ἐπαληθεύει,
 i) ἀφεῖσα] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. Salm. Ἀφίσις
 J. et marg. A. 1.

nuptiarum multa illis est
 libertas: ac mas non, ut in
 genere gallinaceo, cum in-
 scendit, statim iterum desi-
 lit; sed diu inequitat femi-
 nae, atque illa fert sponsum,
 volantque una, neque illum
 in aëre coitum volatu distur-
 ban. Praeciso capite musca
 diu vivit corpore reliquo,
 et spirat. Quod autem ma-
 ximum in natura illarum
 est, hoc jam volo dicere.
 Ac videtur mihi solum illud
 Plato praetervidisae in suo
 de anima illiusque immer-

talitate libro. Mortua enim
 musca insperso cinere resur-
 git, et instaurata illi nativi-
 tas, atque alia de novo vita,
 contingit; adeo ut plane per-
 suasum esse debeat, illarum
 quoque immortalē esse ani-
 mam, quae quidem etiam
 cum discessit, redit, et
 agnoscit, et suscitāt corpus,
 et, ut volet musca, efficit,
 et fidem conciliat illi de
 Clazomenio Hermotimo fa-
 bulae, animam illius saepe,
 ipso relicto, pro se peregrin-
 natam, deinde reducem in-

- p. 96. νελοῦσα ἐπλήρου αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμό-
 8. τιμον. Ἀργὸς k) δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετος αὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 p. 97. ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ
 τράπεζα. καὶ γὰρ αἷγες αὐτῇ ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιτις
 αὐχ ἡμιστά μυίαις ἢ l) ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ m)
 ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν
 προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεσιᾶται
 9 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἡ καλιὰν
 οὐχ ἐν τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πιῆσιν κατὰ
 τοὺς Σκύθας ἐπανηρημένη n), ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς τυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστὶαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν
 10 φωτὶ δρώμενον ο) αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν,
 ἄλλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ φθικὴν, καὶ ἀντερα-
 σθῆναι γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τοῦ Ἑνδύ-
 μωνος. εἰτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μετράκιον συνεχῶς ἐπῆ-

k) ἀργὸς] „Sic Edd. et Thom. Mag.“ l) ἢ] „Ita dedit Solan.
 Kai Edd. priores.“ m) οἱ] „abest a Fl.“ n) ἐπανηρη-
 μένη] ἐπανηρημένη Mallet Reitz. o) δρώμενον] „Forsan
 δρώμενον, adpinxit Solanus.“

plevisso corpus, suscitasse
 Hermotimum. Jam ipsa mu-
 sca vacua opere et solum
 alieno labore partis fruitur,
 ac plena illi ubique mensa.
 Nam et caprae illi mulgen-
 tur, et non minus muscis,
 quam hominibus, laborat
 apis: et coqui huic condiunt
 opsonia, et regibus ipsis
 praegustat, mensisque inam-
 bulans cum illis epulatur,
 et una fruitur omnibus. Pul-
 litiem vero suam aut nidum
 non uno loco constituit, sed
 volatum erraticum Scytharum
 more suscipiens, ubi-

cunque a nocte deprehendi-
 tur, ibi et larem sibi et cu-
 bile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque oc-
 culte cupit agere quidquam;
 neque putat quidquam se
 turpe facere, quod in luce
 factum pudori esse sibi de-
 beat. Fertur etiam fabula,
 mulierem quandam, Muscam,
 olim fuisse, pulcherrimam,
 loquacem vero eandem at-
 que argutam, et cantus aman-
 tem; rivalem autem Lunae
 in amando Endymione fuisse.
 Deinde cum dormientem su-
 biude ludibriis suis, et can-

γειρεν ἔρραχιλοῦσα, καὶ ῥδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ' αὐτόν, p. 97.
 τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς
 τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς
 κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ p. 98.
 Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ
 δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότη-
 τος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ
 δυνατόν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζειται. *Εγέ-* 11
νετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ,
ποίητρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη εἰαῖρα p) τῶν
Ἀττικῶν ἐπιφανῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη,
Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς, τὸ
τῆς μυίας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδούντο τὰς θυγατέρας
οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν q) τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ
ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὡς ἐν τοῦτοις,

Λεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Incert.

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σάμαθ', ὡς πλησθῇ φόνου·

Trag.

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

p) ἑταῖρα] Non variatur in accentu. Vid. ad Ver. Hist. II, 18.
 Varr. Lectt. q) οὐ·] γὰρ Aug.

tionibus, et comissionibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse, et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, et de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poetria, pul-

chra sane, et docta; et alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Istaec momordit Muscā ad usque cor viri*. Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

*Proh dedecus, si musca
 forti robore*

*Corpus virorum amore cae-
 dis insilit:*

*Armatus hastam sed vere-
 tur hosticam.*

p. 98. πολλὰ ἂν εἶπον εἰπεῖν καὶ περὶ Μύας r) τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

12 Γίνονται δὲ καὶ μέγιστα τινες μυῖαι, ὥς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν αἰκνύταται. αἱ γὰρ καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπιτηχυῖαι τοῖς

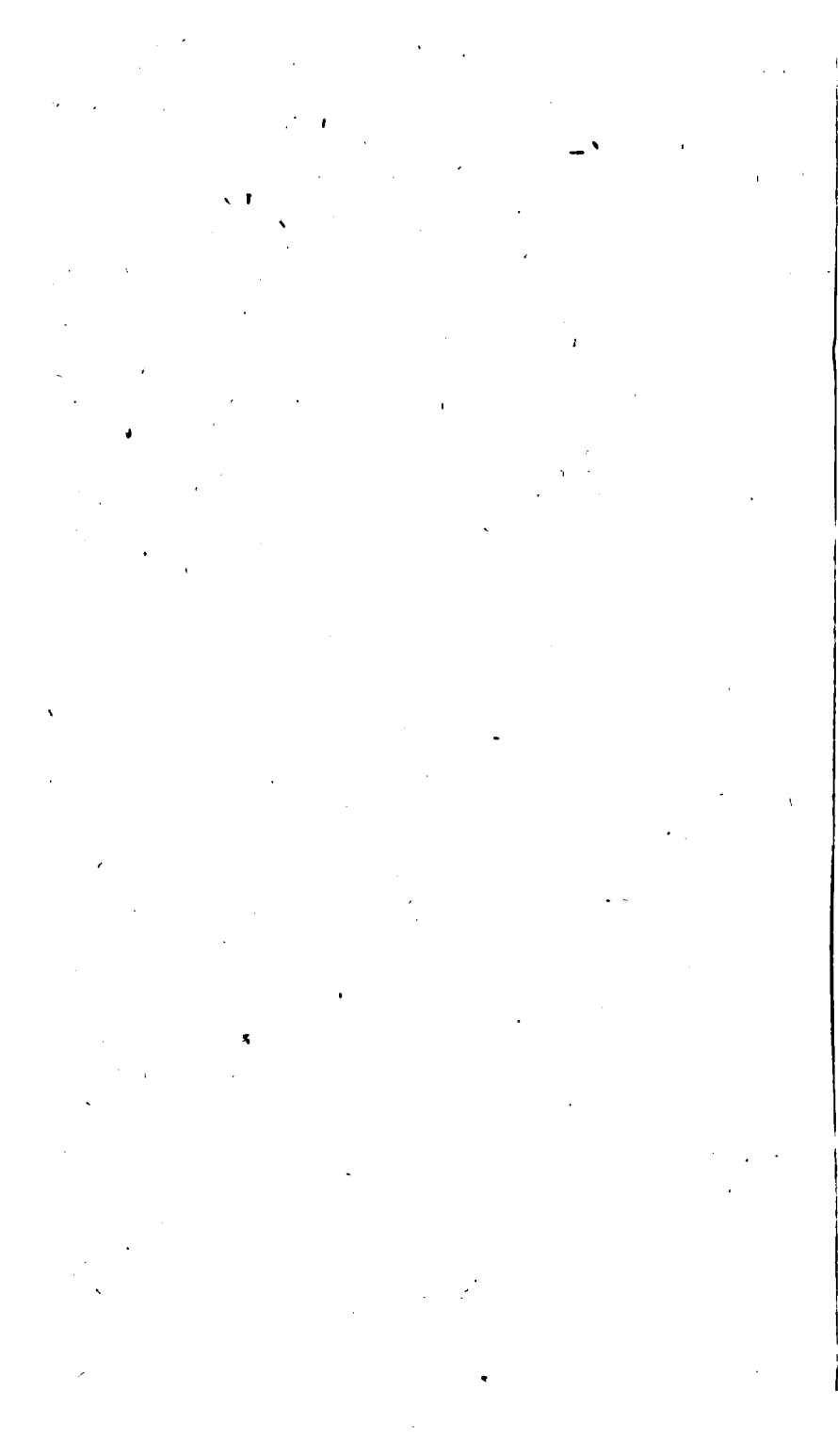
p. 99. ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἄκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρωῖσι, βαίνοντες s) ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' εἰ ἔχον εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

r) Μύας] τῆς Μύας Aug. s) βαίνοντες] „καὶ βαίνοντες marg. A. 1. W.“ Praeterea attende masculinum in βαίνοντες, quo utitur auctor, ad solos mares muscarum respiciens.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo asperissimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, et toto hie-
me sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud prae-

sertim mirabile est, quod utrumque et marium opus et feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut Veneris ille et Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

SCHOLIA

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 1. ΙΚΑΡΟΜ., Η ΤΙΠΕΡΝΕΦ.] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν α) εἰσαγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἰκαρον τὸν Δαίδαλον ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλόπραχμον καὶ περίεργον καὶ φασματώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἀρμοζόμενος β), ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθέτους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκριομένης τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας γ) εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως δ), ὥστε, εἰ πίστις ὑπῆστι ε) Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυατίως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης ς) ἐρασθῆναι κατὰ Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοίος, φασίν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσπαροπασίας ἐσχῆκε τούτου, τερατείαις τε συνευκαιρῶν γ), καὶ εἰς μηδὲν ὕγιες h) διαβολὰς τὴν σχολὴν ἀποδιατρέβων. διὸ καὶ ὁ παρῶν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι i) τοῦτο δὴ τὸ συνήθες αὐτῷ προσηρημένος, καὶ ὑπερνεφέλα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,

a) τὸ πτηνὸν] Hanc lacunam V. Codicis et sequentes ex C. supplevimus. *Solan.*

b) ἀρμοζόμενος] *Reitz.* ἀρμοζόμενον. correxit *Schmiederus*. Ceterum errorem Scholiastae, qui posteriorem Menippum, de quo *Philostrat.* Vit. Apollon. IV, 25. agit, cum Luciano multo antiquiore confuderit, jure suo notavit *Wieland.* Vers. Tom. I. p. 200. Cf. *Solan.* ad Diall. Mortu. I. Tom. II. p. 467. *Lehm.*

c) ὥρας] „ὥραν Edita. Mutavit *Solanus*."

d) οὕτως] „οὕ Exc. G. Οὕτως recte C."

e) εἰ πίστις ὑπῆστι] „Pro his tribus ὑπέστη tantum C."

f) Ἐμπούσης] Vitium vulgatum Ἐμπούσας corrigere non dubitavi. *Lehm.*

g) συνευκαιρῶν] Sic Cod. Venet. probante *Bastio* Epist. Crit. p. 48. Vulgo legebatur συγκαίρων. *Lehm.*

h) εἰς μηδὲν ὕγιες] „πρὸς μηδὲν ὕγιος C. εἰς μηδὲν ὕγιος V."

i) φασματολογῆσαι] Vulg. φασματα. quod *Schmiederus*, quemadmodum et alia minutiora in hoc Scholio, tacite correxerat. *Lehm.*

ἄλλον ἄλλῃ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientibus ex C.

Ead. 1. 22. σταθμὸς] μονή. V.

Pag. 2. l. 1. παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὄργανα ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον, ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἢ ἄλλοι δὲ, ζ'. κ) V. Ὁ παρασάγγης μέτρον ἔστιν παρ' Αἰγυπτίοις, μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νεῖλου ἐπικλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ζ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολλακίς ἐν τῇ Αναβάσει ι) τοῦ Κύρου G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliiqae. Solan.)

Ead. 1. 9. ὑποξενίζοντος m)] ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενου V.

Ead. 1. 12. λογίζομαι] ἀριθμῶ. G.

Ead. ibid. τῆς ἐναγχος] τῆς χθесινῆς G.

Pag. 3. l. 2. παρασάγγας ὅλους] ὁλοκλήρους V.

Ead. 1. 5. Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ] ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

Ead. 1. 9. τὸ πέρα πίστεως] ὑπὲρ τὴν n) πίστιν V.

Pag. 4. l. 1. ἐκείνῳ τῷ Φρυγί] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρυγὲς μετράσκος εὐπρεπὴς· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἄετόν, ἤρπασεν αὐτόν, καὶ ἐποίησεν αὐτόν οἰνοχόον V.

Ead. 1. 5. προσφερές] ὁμοιον. V.

Ead. 1. 6. οὔτε παιδικὰ] ἐρώμενον. V.

Pag. 5. l. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε ο) οὖν ἐπέιοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτόν καὶ εἰς αὐτόν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

κ) ζ'.] „ζ' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno exponit septem cum scimisse. ζς. est in V.“

ι) Αναβάσει] Legebant ἀναγνώσει, quod, monente Reitzio, emendavit Schmiederus. Lehm.

ii) ὑπόξενίζοντος] „ὑποξενίζοντας editum ante, et διαλεγόμενους. Emendavit Solanus.“

ii) ὑπὲρ τὴν] Ἐπὶ διὰ τὴν Editā. Sed cum abesset διὰ in G. C. et V. merito deleui, quod vel sine Codd. delendum erat. Reitz.

ο) ὅτε.] „Bene sic dedit Solanus, cum antea ederetur ὅτι.“

Ead. 1. 4. τὰ ἀκύνπερα] τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα V.

Ead. 1. 8. αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὦμους. V.

Ead. 1. 15. ἀστεῖον] ἡδύ. G.

Pag. 6. 1. 16. διαῖξασα] ὀρμήσασα. V.

Ead. 1. 18. καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] ἄδηλα. V.

Pag. 7. 1. 6. ὑψαγόραι p) τινές] Τυαγόραι, ὑψηλά λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονούντες. V.

Ead. 1. 10. ἡξίουν μετεωρολέσχης τε] περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

Ead. 1. 11. ἐδέησαν] ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσχυσαν. V.

Pag. 8. 1. 8. τερατουργίαν q) ματαιολογίαν. V.

Ead. 1. 9. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] ἀντὶ, τῶν ἀνθρώπων. V.

Pag. 9. 1. 6. ἄγνωμον r)] ἀνόητον. G.

Ead. 1. 10. μύδρον μὲν] αἰθήρον πεπυρωμένον. V.

Ead. 1. 15. εἰ ἐν γειτονίᾳ s) ἐστὶ] εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

Pag. 10. 1. 4. δημιουργόν]. Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα. Cod. 2954.

Ead. 1. 7. ἐτεκταίνετο] κατεσκεύαζε. V.

Ead. 1. 12. τί δ' εἰ ἀκούσειας] εἰς Πλάτωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλη V.

Ead. 1. 13. ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρας τῆς] Δύο γὰρ ταῦτα, τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως· τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν t) ἄγνωτος τὰ ἡμέτερα καὶ περιερίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης τὸ ἤδη *) πρὸς παύσαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμη-

p) ὑψαγόραι] „Τυαγόραι bis editum antea. Correxuit Solanus.“

q) τερατουργίαν] „Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. Cler. Emendavit Solanus.“

r) ἄγνωμον] Male sic edebatur; Οὐρανογνώμων] ἀνόητος. Sed in Ms. V. recte ad ἀγνώμων referēbatur. Solan.

s) ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Luciani Codd. et quidem melius. quod C. etiam confirmat. Solan.

t) ἐπὶ στάσιν] Ἐπλοτασιν inde fecerat Solanus. Non obsceundavi, quia non addidit unde habeat, et quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπλοτασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. Reitz. Facilius corrigas ἐπὶ κατὰστάσιν. At vel sine correctione mens Scholiastae plana est. Vult, τὸ πῶς fingere res, stabilire (ἐπὶ στάσιν ἀγν) et terminare. Ichm.

*) τὸ ἤδη] „ὡ ἤδη lectum aute. Mutavit Solanus.“

κός τῶν γινομένων υ) τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης κ) τῷ ἐνδιλεχῇ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

Pag. 11. 1. 1. παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαίξει. G.

Ead. 1. 2. ἔτερος] Ἐμπεδοκλῆα μωμάται διὰ τὸ νεῖκος. G.

Ead. 1. 5. ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] Πυθαγόραν γ) λέγει. V.

Ibid. οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] Σωκράτην κ) λέγει. V.

Ead. 1. 7. τῶν ὄλων ἀρχήν] Εἰς Μωσεία ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

Ead. 1. 11. τοῖς δὲ τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

Ead. 1. 12. ἔτε δέ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη διαγεῖ. V. Mox ibidem: ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφον] τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς α) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

Ead. 1. 13. οἱ δέ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem et astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573. in Fragm. Menandri. Solan.

Ead. 1. 14. εἴτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρείους φησί. V.

Pag. 12. 1. 2. τοὺς παρηγηκότας c)] γεγηρακότας. V.

Ead. 1. 3. δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφα πρόσωπα ἅτινα συνεξέρχεται d) μὲν τοῖς κομφοδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

Ead. 1. 5. ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

Ead. 1. 7. ὑψιβρεμέτας τε] ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὃ ἐστίν, ὑπερηφάνους. V.

Ead. 1. 9. ἀνεπίληπτόν τι] Εἰ ληπτὸς e) ἐστὶ τῶν

υ) γινομένων] „ἡνωμένων C.“ vera fortassis lectio. *Lehm.*

κ) παρεχομένης] παρεχόμενος voluit *Solanus*, nescio quare, *Reitz.*

γ) Πυθαγόραν] „Πυθαγόρας Edita male. Correxuit *Solanus*.”

κ) Σωκράτην] „Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.”

α) αὐτός] Αὐτὸν et ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *Reitz.*

β) ταῦτα] „Ταύτης erat in Edd. Correxuit *Solanus*.”

γ) παρηγηκότας] Παροινικότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* In *Fritzsche.* Ed. invenio παρηνοκότας. *Lehm.*

δ) συνεξέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *Solan.*

ε) Εἰ ληπτὸς] „In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ (sic) ὑπόμνητα.” Cf. supra ad vocem *δημιουργον* cap. 8. Scholion Codicis 2955. *Lehm.*

ὄλων ὁ τεχνίτης, οὐπερ f) τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη g)
μόνον, Λουκιανοῦ κακίστου *) ἄθιον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυ-
κεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

Ead. l. 10. ἀτεχνῶς] πᾶν. V.

Ead. l. 12. ἔτερος δέ με θυμὸς] λογισμός. V.

Ead. l. 17. Αἰσωπος αἰτοῖς καὶ κανθαροῖς] Ὁ μυ-
θοποιὸς πλάττει h) δὲ μῦθον, ἐν ᾧ τὸν i) κάμηλον εἰσάγει δια-
λεγόμενον τῷ Διῷ. V.

Pag. 13. l. 8. λαβᾶς τινὰς] κρατήματα. V.

Ead. l. 16. Τμητοῦ] Ὀρη τῆς Αἰτικῆς. V.

Pag. 14 l. 2. εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου
ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας· τὸν Ταῦγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς,
ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

Ibid. Ερυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege
Strabonem aliosque. G.

Ead. l. 5. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβᾶς] Τὸν
Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει. ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πη-
νειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν k), ὕψος ὑψηλὸν καὶ
μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης παρατεῖνον l). V.

Ead. l. 6. ὡς ἐνῆν] ὡς δυνατόν ἦν m). V.

Ead. l. 10. κάμνοντος] κοπουμένου n). V.

Ead. l. 14. τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν] τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

f) οὐπερ] „ἐπερ ediderat Clericus. Mutavit Solanus.“

g) συνέστη] „συνέστησε edita. Mutavit Solanus.“

*) κακίστου] Sic pro vulg. κάκιστον rescribendum conj. J. J. Wet-
sten., probante Reitzio in Add. Lehm.

h) πλάττει] „πράττει lectum aute. Merito correxit Solanus.“

i) τὸν] τὴν Cod. V. male, ait Solanus; nescio quare. Nam non so-
lum communis generis est κάμηλος· sed in Aphthonii fab. 15. in
qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi
cornua largiatur, τῆς καμήλου et ἡ κάμηλος προσελθοῦσα legitur.
Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam in masculino,
quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis
sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. alios-
que; quia feminae in venatu potiores habitae. Reitz. Improbaverat
τὴν Solanus ob sequens διαλεγόμενον· quod tandem et ipse Reitzius
vidit in Add. Lehm.

k) Τεμπῶν] „Τημπῶν edebatur ante male.“

l) παρατεῖνον] „Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde,
Solanus.“

m) ἦν] „Non aderat in Impress. Adjecit Solanus.“

n) κοπουμένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου.
Reitz. Vulgatum, quod nihili est, retinuit Bip. Sed Schm. alteram
Reitzii emendationem, κοπουμένου, edidit, qua equidem meliorem
non habeo in promptu. Similiter Hesych. κύμνει· κοπιᾷ. Lehm.

Pag. 16. l. 1. καὶ εἰ γὰρ μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρίας ἦν χαλκοῦς, ἤλιψ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἤλιψ ἀνέκειτο ο). ἐξήκοντα μὲν πηγῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαματοποιοῦ. — Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ ρ) Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεία ὑποδομήται τετραγώνος, σταδιαῖος q) τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾶσθαι μιλίων r). ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἢν' ἡ ἡμέρας μὲν σημείον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρρός, πρὸς ὃν οἱ πλείοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχουεν ἐμπύκτοντες τοῖς τοῦ Παραϊτονίου ἔρμασι διαφθεῖρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος s), ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωτράτου τοῦ Κυνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΥ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΤΗΡΕΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ t). V.

Ead. l. 16. καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς οὗτος (λέγεται u) οὕτως) ἦν ὀξύδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

Pag. 17. l. 10. σποδοῦ πλέως] ἀνάπλεως. V.

Pag. 18. l. 6. ἐπὶ τῆς καπνοδόξης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόξης, ὡς ἀπολομένη διὰ πυρός. V.

Ead. l. 8. μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τοῦ Ἐνδυμίονος ἱρασοθεΐσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίονος ὄμνυσι. V.

Ead. l. 10. ἀτὰρ] ἀλλὰ δὲ. V.

Ead. l. 12. νῦν γὰρ δὴ λημῶν] ὀφθαλμῶν· λήμη x)

- o) ἀνέκειτο] ἀντίτο priores omnes, quam stolidam mendam, o compendio scribendi ortam, de meo corrigere non dubitabam. *Lehm.*
- p) Πηλουσίῳ] *Hólei* Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ó δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *Reitz.*
- q) σταδιαῖος] Vid. *Prideaux* ex *Josepho* hoc falsi arguentem *Hist. suae* L. I. Part. II. ad Ann. ante Christum 284. *Solan.*
- r) ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC stadia tantum penetrare dicit. *Solan.*
- s) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi *Lucianam* Quom. Conscr. Hist. c. 62. *Solan.* „Adleverat orae *Hemsterhus.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. G.“
- t) πλωϊζόμενων] In prioribus πλοῖς. Sed vid. Quom. Hist. Conscr. c. 62. ibique Varr. Lect. Omuiuo autem de hoc verborum genere adeas praecipientem *Lobeckium* ad *Phryn.* p. 614. sq. *Lehm.*
- u) οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξύδερκής. *Solan.* Melius *Schmiederus* verba λέγεται οὕτως pro suspectis notavit. *Lehm.*
- x) λήμη] Vulgo prave λῆμα. Cf. Schol. ad *Jov. Trag.* c. 10. ubi tamēn perverso accentu olim λημή scriptum erat. *Lehm.*

γάρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὀψος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμβλα. C.) Non plane scriptum.

Pag. 19. l. 10. καὶ μὴν παρὰ σοὶ] Ἐν σοὶ ἔστι, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτησασθαι. V.

Ead. l. 13. πτερούξασθαι] ταῖς πτέρυξι τὸν αἶρα γ) πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

Pag. 20. l. 6. κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν] κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

Ead. l. 12. Πτολεμαῖον z) μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπὶ κλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναικα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδοχῶν, οὗτος Ἀγαθοκλῆα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτῷ a) ἀπέκτεινε. V.

Ead. l. 14. Στρατονίκη] Ἰυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ Φιλαδέλφῳ erat itidem additum. G. Hoc ultimum Scholion legitur etiam in Cod. 2955. Belino teste.

Pag. 21. l. 5. τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος] διατεθρυμμένος, τεθρισμαμένος, συντετριμμένος. ἀλοῶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde παιραλοίας. C.)

Ead. l. 10. διατριβὴν] Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρελήφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

Ead. l. 16. ἐν τῷ χαμαῖ τυπεῖω] πορνείῳ. V.

Pag. 22. l. 5. τερωπὴν b)] τέρωψιν. V.

Ead. l. 8. ἐνεργον ἦν] δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. Solan. Ita est. Vid. Varr. Lectt. Lehm.)

Ead. l. 10. εἰλαπίναι] εὐωχίαι c), ἄριστα. V.

Ead. l. 13. τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] τὴν

y) ἀίτρα] Ἀνδρα legebatur sine sensu. ἄτρα inde fecit Solanus, ego ἀίτρα. Reitz.

z) Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum ante. Reitz.

a) αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. Solan. Hoc praetulit Schmiederus, ego illud; quoniam referebat indicari, cui insidiae fuerint structae, non item, quis ipse occiderit insidiantem, quod jam erat indicatum. Lehm.

b) τερωπὴν] „τερωπολήν lectum ante misere.“

c) εὐωχίαι] „εὐωχίαις Edita prave.“ Non mibus prave etiam Reitz. et Bip. ἄριστοι, quod correxit Schmiederus. Lehm.

τῶν Γετῶν δ) χώραν. οἱ δὲ Γεῖται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρόν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστάν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὑστερον οὕτως ἐξωλοθρεύθη ε) Δεκεβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τισσαρακοντα περιστῆναι ἀνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίττων ἐν τοῖς Γετικοῖς. Gens fera et barbara et immitissima. G.)

Pag. 23 l. 5. ὁ ποῖός τις ὁ κυκεῶν οὗτος] Κυκεῶν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφ(ίτων) f) καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν g) συγκτεται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

Ead. l. 6. παραστησάμενος] Παρίστασαι, καταδουλοῖς h). ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρεφάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. V.

Ead. l. 12. γέλοιος] Γέλοιος i) καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

Ead. l. 16. ἀπφθὰ] ἔξω τῆς φθῆς. V.

Pag. 24. l. 8. τὸ Σικυνώνιον πεδῖον] Σικυνὼν πόλις, ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὴ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθηναίαι.

Pag. 25. l. 1. τὴν Κυνοσουρίαν] Περί τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφισβήτητον ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἴτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότων,

d) Γετῶν] Hic ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in *Traiano. Cler.*

e) ἐξωλοθρεύθη] Vulg. scribebatur ἐξολοθρεύθη. Alia hujus generis vitia per hoc Scholion tacite emendavi. *Lehm.*

f) ἀλφ(ίτων)] „ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον, Quae ex C. emendavit *Solanus*."

g) ἀπὸ πολλῶν] „Et hoc et reliqua ex C. emendavit *Idem*. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐν πολλῶν συγγεῖσθαι τὸν βίον."

h) καταδουλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *Solanus*; non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adaequor; ita alienum hic est hoc verbum. *Reitz.* Imo sanissima sunt, quamquam sine grano salis huc translata e *Suida* s. παρίστασαι. Et sequentia ad verbum descripta ex eodem s. παραστησάμενος. Sed quae ultimo loco habes, prave vulgo scripta legebantur ἐνώπιον συστήσομαι, quum in *Suida* sit ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. *Lehm.*

i) γέλοιος] Confer supra de hac differentia ad *Jov. Trag.* c. 53. Videtur autem Scholiastes hic in *Luciano* γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinans an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. *Reitz.*

ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικημέναὶ ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

Ead. l. 2. φακοῦ πλατύτερον k)] Φακὸς l), ὁ ὠμὸς φακῆ δέ, ἡ ἐψηθεῖσα. V.

Ead. l. 6. τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

Ead. l. 15. θέει φέρων] τρέχει. V.

Pag. 26. l. 3. ταῖς μυρμηκίαις] τοῖς τῶν μυρμηκῶν τόποις. V.

Ead. l. 7. τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ m) χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ηὔξατο τῷ Διὶ. ὁ δὲ τοὺς μυρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

Ead. l. 10. ἐς αἰγλόχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφεῖν, καὶ τοῦτο δέσμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγλόχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

Pag. 27. l. 3. βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακοπῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βαστάσαι n) τι. V.

Ead. l. 12. τὸ φῶς ο)] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

Pag. 28. l. 6. καὶ τὸν ἐπὶ σκηπῆς ἐκάστου βίον] Τὴν ἐκάστου p) κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δορυμῶς καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηπῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων (διαβιούντιος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

k) πλατύτερον] Animadvertas hanc vulgatam vocis praefixae formam, cui tamen nihil, nisi errorem utcumque commissum, subesse arbitror. *Lehm.*

l) φακός] Φάκος editum erat, quod audacter ex *Luciano* mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακῆ scribunt. Vld. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῆν, sed paullo post ter, quater, φακῆν, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακῆ et φακῆν. Ego φακῆ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *Reitz.* Imo ad analogiam unice recta forma φακῆ, i. e. φακέα. Et sic ipse *Reitzius* cum ceteris scripsit *Epist. Saturn.* 35. quamquam paullo ante c. 25. φακῆν, satis inconstanter. Nec *Scholias* ad *Soloeis.* c. 7. cum hoc nostro convenit. *Phrynichus* a *Piersono* emendatus: Φακός, φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ, φακῆ δέ, φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ. nbi vide etiam *Lobeckium* p. 455. *Lehm.*

m) αὐτοῦ] Sic haud dubie scripsit *Scholias* pro eo, quod vulgaverant, αὐτοῦ· scribere certe debebat, siquidem alienae personae cogitationem vitare vellet. *Lehm.*

n) βαστάσαι] „βαστάζειν V.“

o) τὸ φῶς] „Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit *Solanus*.“

p) Τὴν ἐκάστου] „Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.“

Ead. l. 14. ἵνα γ)] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ὅπου. V.

Pag. 30. l. 8. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφ' ἑξέσθαι γ)] "Ὅμοιον τοῦτο τῇ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ. "Ἦξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἦδη. ἦδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

Ead. l. 11. δριμύτε καὶ τιτανῶδες] κατάπληκτικὸν καὶ φοβερόν, ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

Ead. l. 15. ἐμβεβροτημένος] Γραῖ ἐξηχηθείς. G.

Pag. 31. l. 1. ἀπαγορεύσαιμι] ἀπαρνήσαιμι. V.

Ead. l. 2. διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] ὑπὸ διαφύρων δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

Ead. l. 5. ὑπανεῖς] ὑποχαλάσας. G.

Ead. l. 6. τί ἂν λέγοις, φησὶν, "Ἦτος πέρι καὶ Ἐφιάλτου" Ἦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero *Voss.* in Fol. sic: καὶ Ἐφιάλτου] Ἦτος καὶ Ἐφιάλτης) ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἦδη ὄρη ἐπιθύντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτοις ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (Ἀλωέως t) παῖδες, οὗτοι ἀναμετροῦν ἐπειράθησάν τὰ τῶν οὐρανίων u) σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντό τε τοῖς ὕρσειν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ. συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκείθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ x) — —. V. Ἦτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, et superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic: Ἦτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, et Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsi autem ex Analogia θηρᾶ hoc, et ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρέουσας· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη al-

q) ἵνα] Hoc Scholion in V. et Impr. prave ad ἵνα μὴ δέξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.*

r) ἀφ' ἑξέσθαι] „ἀφ' ἑξέσθαι Edit. At *Lucianus* accommodavit *Solanus*." Quem *Scholiastes* innuit *Euripidis* locum, legitur in *Hecuba* v. 158. *Matth. Lehm.*

s) Ἐφιάλτης] „θεομάχοι ὄντες addit C."

t) Ἀλωέως] „Vulgabatur Ἀλωέως. Emendarat *Solanus*."

u) τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae alters, (leg. a terra. *Lehm.*) et Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *Solan.*

x) Δημῶ — —] Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur *Δημοσθένης* Thrax Grammaticus, de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *Cler.* In Coll. G. de eo nihil est. *Solan.*

tissima, ἡ Ὅσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum umbra
ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς
τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζε-
σθαι τὴν σκιάν, κατακρηνησθέντες ἀπάλοντο. hinc confictum,
montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab
Apolline sagittis confixos. G.

Ead. l. 9. χρηματίζαντες] διοικήσαντες. V.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια τοσοῦτων γ) ἐτῶν] Διά-
σια ἐορτὴ Ἀθηνῶν, ἣν ἐπιτελοῦν ζ) μετὰ τινὸς συγγνώμης,
θύοντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ α). τὸ δὲ Ὀλύμπιον, ὅπερ
ἔστιν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλορ-
γίαν β) ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν
πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζί-
κῳ νεῶς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς
ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο
τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. 5. εἴκοι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασπα-
ννεν τεθείσθαι.)

Pag. 32. l. 2. ἐν Δωδώνῃ νεῶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ
Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

Ead. l. 6. παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως
ἐνικα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον c). Φιλόκαινον d) δὲ εἶπεν, ὅτα
αἰετὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

Ead. l. 11. ἡ Πίσσα e)] ἐνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς
τιμὴν τοῦ Διὸς. V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua
templum Olympii Jovis, et certamen quinquennale, quod
Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

γ) τοσοῦτων] „Τοιούτων Edita male.“

ζ) ἐπιτελοῦν] „Ἐπιτελοῦν legebatur. Corregerat Solanus.“

α) Μειλιχίῳ] „Μειχίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus.“

β) μεγαλοργίαν ἀπορούντων] Sic G. recte. In V. aliter, με-
γαλοργίας ἀπόρους scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur re-
cepi. Reitz.

c) σημαῖνον] Vulg. σημαίνων. Rectius genus restitui e Cod. Par.
S. German. n. 315. referente et probante Bastio ad Gregor. Cor.
p. 147. Ed. Schäf. Lehm.

d) φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γρα. φιλόκει-
νον. G. — Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cle-
ricus, adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed
plane contra suam ipsius sententiam, et veritatem; nam in ipso
Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia
elaboravit, quam Luciano textum excussit, aut imprudens Vossiani
Cod. lectioni adpinxit id quod lectioni Cod. G. adpictum opor-
tuit. Reitz.

e) ἡ Πίσσα] „Hoc Scholion male ad aliena verba relatum suo loco
reddidit Solanus.“

Pag. 33. l. 4. τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνους, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως f) καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥτιον τῶν Πλάτωνος g) νόμων τὸ χρειώδεις ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνέπιακτοί μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελὲς τε καὶ ἀκαρπον. V.

Pag. 34. l. 15. τὸ Ἀκαδημαῖκόν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει h)] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρόωνσι ἤτοι Ἐφετικαῖς ἀπονέμεις, Λουκιανὸς ἀντιδιαστέλλονταί γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας ὡς αὐτῶν ἔστιν ἐκείνων τῶν Πυρρόωνσι ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσειςιν. ἐπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὀψιτέραν παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν i). V.

Pag. 35. l. 16. τοὺς μετόλικους k)] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομισθήσαν. V.

Pag. 36. l. 2. μύρτα] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης l). V.

Ead. l. 8. καὶ αὐτὸς] Ut Homerus, sic et Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic et Lucianus βωμολόχος. G.

Ead. l. 12. αὐτῇ κνίσσῃ] σὺν αὐτῇ τῇ λίπῃ. V.

Ead. l. 14. καὶ ὁ Ξεληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

Pag. 37. l. 2. καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] τὸ, Ἄριστον μὲν ὕδαρ. V.

Ead. l. 4. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.

Ead. l. 10. κατέδραθον] (lege κατέδαρθον) κατεκομήθην. G.

Pag. 38. l. 5. ὑπόμορον] δυσθανόντα. m). V.

Ibid. τετυφωμένον] ὑπερήφανον. V.

Ead. l. 14. εὐεικότες] Γραῖ ἐμφορεῖς. G.

Pag. 40. l. 4. ἦν ἔρη] ἐὰν ἐρωτήσης. G.

f) ὡσαύτως] In omnibus prioribus mendose. ὡσαύτως. *Lehm.*

g) τῶν Πλάτωνος] „Τοῦ Πλάτωνος vulgabatur. τῶν rescripsit Solanus, addiditque haec esse corrupta; in C. vero sic legi: οὐδὲν ἥτιον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες.“

h) ἐπεπόνθει] „ἐπεπόντων lectum antea prave.“

i) συγκατάθεσιν] „Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκύθειν.“

k) τοὺς μετόλικους] „Et hoc Scholion male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πλάνα (in Reitz. Ed. legitur τὸν πάντα. *Lehm.*) relatum in ordinem revocavit Solanus.“

l) μυρσίνης] Alias μυρσίνη est myrtus arbor. Long. Past. L. 2. p. 53. bis. Sed et μυρσίνη dicitur *Ael.* V, 6. *Reitz.*

m) ὑπόμορον, δυσθανόντα] Pravis et hic usus est codicibus; sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανὲς habent. *Solan.*

Ead. l. 9. ὁ Μῶμος] Τούτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γεγόμενα. V.

Pag. 41. l. 10. διατεθρύλλητο] θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

Ead. l. 16. τὴν ἐκ χειρὶ αὐτοῦ] τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

Ead. l. 17. εἰς νέωτα] εἰς τὸ ἐξῆς n), ἦτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπιρρόημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παροφηζόμενον δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστώτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, εἰς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, εἰς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

Pag. 42. l. 3. τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ καλύον, καὶ αὐθις ἀναλαβόντα αἰτοῦ πτέρυγας καὶ γυπαῶν, ἀναπτῆναι ταύταις καὶ πάλιν; G.

Ead. l. 5. ὁ Κυλλήνιος ο)] Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 44. l. 8. κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

Ead. l. 9. ἀφηνιάσαντες] τὸν χαλινὸν ἀπορρόιψαντες. V.

Pag. 46. l. 11. οἷς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες p) τῶν ἔργων ἀπταινται q). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως r) τε ἐπιτελούντων λέγεται. V.

Pag. 47. l. 4. ὡς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητόν s) λεγόμενος, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κα-

n) εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. *Reitz.*

o) ὁ Κυλλήνιος] „Ad alia verba relatum hoc Scholion in sedem propriam revocarat *Solanus*“.

p) διαμέλλοντες] „Διαμέλοντες ante editum“.

q) ἀπταινται] „Ἀπτονται antea fuit. Mutavit *Solanus*“.

r) θρύψεως] ὀλίσψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. *Solan.*

s) Τρητόν] Legebatur una voce παρατρητόν, sed liquet ex *Pausania*, in Corinthiacis, locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητόν dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *Clar.*

τεργάζασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

Pag. 47. l. 9. ἐν Αἰθίοψιν] Homeri cum hoc, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔοντας. Et μοκ Εἶθ' ἔ) ὄγε τέρεπετο διατλ' καὶ τὰ ἐξῆς. Odyss. 1. (v. 22.) G.

Pag. 48. l. 12. ἐώλους δίκας] Ἐωλὸς ἐστὶν ὁ χθεσινὸς ἄστρος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μὴπω τελεσθείσας, ἀλλὰ υ) φυλαττομένας. V.

Ibid. ὑπ' εὐρωτός] σήψεως. V.

Ead. l. 3. καὶ μάλιστα ὀπόσαι] καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν x) τεχνῶν. οἶον, ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς τῆς γραμματικῆς. V.

Pag. 49. l. 4. ὑπερήμερους] παραβαινούσας τὴν προθεσίαν, τουτέστι διαπαρasuρούσας. V.

Pag. 50. l. 9. ἐξεῖναι ἐφ' ἐντων] ἐκκλητον δεδωκότων. V.

Ead. l. 10. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. V.

Ead. l. 12. παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν y) τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

Pag. 51. l. 3. ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

Ead. l. 7. μηδὲ τὸν ἀλεκτρύονα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Παίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν ἐπαρέποντα τυθῆναι. z) τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρύονα, ὃν συνεξάτατο. V.

Pag. 52. l. 9. δεδύκτονται] ταράττουσι. V.

Ead. l. 12. προσποιεῖσθαι με] ἰδιοποιεῖσθαι. V.

Ead. l. 15. προεπεξενῶσθαι] ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

Pag. 53. l. 5. ἐκλειῆσθαι πάλαι] Ὅτε τὸ ἐκλειῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

Ead. l. 8. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad Iovem Tragœdum c. 21. G.

Ibid. Βουσιερ.] Φαλαρ.] Hic ad Iov. Trag. remittebat Solanus. Sed iam dedi bina hæc Scholia ad 2. Ver. Hist. c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. REITZ.

ε) εἶθ' In Homero ipso hodie legitur ἐνθ'. *Lehm.*

υ) μὴπω τελεσθείσας, ἀλλὰ] Hæc tria in Edd. non comparantia supplevit Solanus, nec dubito, quia ex Codice; ideo etiam addidi. *Reitz.*

z) περὶ τῶν] „Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τεχνῶν“.

y) ἦν] „aberrat in editis. Inseruit. Solanus.“

z) τυθῆναι] „ἀποδοθῆναι C.“

Pag. 54. l. 13. *θευσοποιόν*] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

Pag. 55. l. 6. *τὴν πνύκα ὀρώσα*] τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνωθῆαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

Ead. l. 8. *ἐπηκόου*] Ἐπήκοος χώρος ὁ πρὸς φορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι· ἦτοι ἡ περιωπή G.

Ead. l. 13. τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ἔδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν α) V.

Ead. l. 15. τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρείος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἐπεμψε Δάτιν στρατηγόν, ὃς ἔλθων b) εἰς Μαραθῶνα, ἠττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

Pag. 56. l. 2. *σπήλυγγα*] σπήλαιον. V.

Ead. l. 3. ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος Ἀθήνησιν c) ὑπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Pag. 57. l. 5. *ἁπώσάμενος κυδοιμόν*] πόλεμον. λέγεται d) γὰρ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι V.

Pag. 58. l. 3. *ὄρειος γὰρ ἔγωγε*] ἐν ὄρεσι διαιτῶμενος. V.

Ead. l. 4. *ἀστικά*] πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis nec hoc satis recte. Solan. Cf. tamen Suidas s. v. ἀστικός. Lehm.

Ead. l. 12. *συνουσίας*] Ἐς τὸ ἀκριβέστατον e) ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

Ibid. *μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον f)*] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ μέζον καὶ ὀξύ τῆς φωνῆς. V.

Pag. 59. l. 7. *τεθήησαι*] θαυμάζουσι. V.

Pag. 61. l. 11. *ἄλεις ἔχοιμι*] ἀντὶ τοῦ, ἄλεις ἔχω, ἡγουν

a) αὐτόν] Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz.

b) ὃς ἔλθων] „Ὅς γε ἔλθων lectum ante. Particulam γε delevit Solanus“.

c) Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solanus, rursum non addens unde. Probo tamen, quia sic et alibi emendatum ex Codd. Reitz.

d) λέγεται] Λέγουσι V. et mox ἐφόνευσεν. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solanus quoque non mutavit. Reitz.

e) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον] „Haec et sqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit et huc retulit Solanus.“

f) τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit Solanus. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si τόμον intelligas. Sed praestat τὸ et interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέγεθρος legebatur. Reitz.

ἀρκούτως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικά ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μήτε κατ' εὐχὸν κεῖται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ g) ῥήματος. ὅλον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθοις h), κατὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

Pag. 62. l. 19. ἀργυραμοιβική] τραπεζιτική. V.

Pag. 63. l. 5. κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰς αὐτὸς, κακὸς δαιμον Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. κακώσεως τῷ Σύρῳ] διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Pag. 69. l. 8. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

Pag. 70. l. 12. ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

Pag. 71. l. 11. μορμολυττομένη] ταράττουσα. V.

Ead. l. 12. ἀφηνιάσαι] φυγεῖν. V.

Ead. l. 15. ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φείδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους i) ὑπέκρουσαν ἀθείους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρὸςβέοντας V.

Pag. 72. l. 7. τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

Pag. 73. l. 10. τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους k) λόγους], τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

Pag. 74. l. 3. τοῦ ἐλέου βωμόν] Βωμός ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου l), ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεθῶσι, κατέφευγον. V.

Ead. l. 9. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι] Τριχῶς m) ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ὠφελείσθαι n) τῷ πρώτῳ ο) εἶναι

g) ὑποτακτικοῦ] „Προτατικοῦ legebatur. Correxuit Solanus.“

h) εἰσέλθοις] „Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.“

i) διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθιοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσαν. Solan. Secutus Schmiederus optimum Solani consilium. *Lehm.*

k) ἐκείνους] Ad *Lucianum* hoc adcommo-davit Idem (Solanus), quum ἐκείνου legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz.*

l) ἐλέου] Hic scriptum fuit ἐλάου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E et τοῦ AI confuderit. Vrd. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler.*

m) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni. *Reitz.*

n) ὠφελείσθαι] „Post hoc verbum inserebatur in C. ὥςπερ οἱ θεομαρτυρούμενοι.“

o) τῷ πρώτῳ] Πρώτου Exc. G. et V. In C. haec decurtata sunt, et seqq. fere omnia omis-sa. *Solan.*

κρίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελῆσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχὸς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἶονεῖ ὠφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὅμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τὸ, τε ἅφ' οὗ συμβαίνει βλαπτεσθαι, ὡς ὁ καϊόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἴσθησιν ρ) ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἔνεκεν πόνοις αὐτὸν ἐκδόντα ἀναιρῶς διακτεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ ἰδὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὴδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτῃν ἔχει διαφορὰν. καὶ ἐν τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἔξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονιμείας ς), ἡ δικαιοσύνης, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖτις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ γ). ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος δ), καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προοιουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπίστια, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμυλὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν. σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ δια-

ρ) αἰσθησις] Exc. G. αἰσθησιν et V. quod in Impr. prave αἰδῆσιν editum est. Solan.

ς) φρονιμείας] V. et Exc. G. φρονίμεις. In Impr. erat φρόνησις. Solan.

γ) τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. et Exc. G. In priorē Impresso erat articulus ante τελ. et ποιητικὰ. Solan.

δ) θάρρος] L. θάσος· quamvis in C. G. etiam sic scribatur. Solan.

νοίαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώ-
πον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ
τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην
τῇ φύσει. τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ
ἔστι τὸ κατὰ ἀνάλογον^{ι)} καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένως
ζώντων κακοδαιμονούντων. διότιⁱⁱ⁾ δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν
τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί,
τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι
τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, ὅλον τὸν ὁμολογουμένον βίον·
καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα
τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν
ἀδιάφορα λέγουσιν, ὅλον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πένιαν, σχο-
λήν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἓνα μὲν τρό-
πον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε
ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους
ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν
εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰ-
σθητηρίων ἀριότητά· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆ-
ρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν
ψυχῆς παράστασιν, καὶ σώματος, καθ' ἣ μὲν ἔστι φάσις
ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρ-
τερούντων, τὸ δὲ τρωτόν καὶ πηρώσεως δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια
τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ
ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν
περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνῶμην, ὀξύτητα
διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν,
ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἔστι τέχνη, κτῆ-
σις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τρι-
χῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμέ-
νοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις
ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· ὅλον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα,
ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νοθρότητα διανοίας, καὶ
τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν.
περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιΐας, καταφρόνησιν παρὰ
ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια· οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπρο-
ηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα
τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν
πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρή-
σιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς
ἢ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας

i) ἀνάλογον] Ἐνα λόγον V, Sic mutavit primus Editor. Solan.

ii) διότι] Διογ. V. i, c. Διογένης. Solan.

εὐσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν· δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· ὅσον εὐφυῖα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἔστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, ὅσον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὐτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιτὰς, ἢ ἀρτίλους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἔστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχέσεις κατὰ τοὺς σπερματικούς x) λόγους γενομένη, ὅσον ὑγίεια καὶ αἰσθησεις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, ὅσον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν, καὶ αἰσθησεις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἔστι, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ γ) εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, ὅσον ὑγίεια; εὐαισθησία, ἀπονία, ἄλλος σώματος τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, ὅσον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἔστιν. ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

Pag. 74. l. 10. ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; καί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi V. c. 22. Solan.)

Pag. 75. l. 5. τὴν τοῦ Ἀἵδος κυνέην] τὴν τοῦ ᾗδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην φορῶν z) οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. V.

Pag. 75. l. 14. οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν etc. (ut in V. ad ὠφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) et multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quae-

x) σπερματικούς] Sic V. bis; quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Λόγους σπερματικούς Stoicis esse *leges naturae*, unde oriantur omnia, mirer, si forte fugerit Solanum. *Lehm.*

y) ἑαυτὰ] „Sic V. ἑαυτοῦ Edd. male.“

z) φέρων] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in *Impress. Solan.* Imo φορῶν, *gestans*, recte servaverat liber scriptus. *Lehm.*

dam ποιητικά. quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρος, τελικά μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, et quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ υἡία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

Pag. 77. l. 16. τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰσθῆι μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτό· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δεικνυσιν. δεῖσαν α) γὰρ καὶ ὠρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτέλες τὸ τριώβολον. V.

Pag. 78. l. 12. πέφευγεν] Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοιβική β) φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

Ead. l. 16. ὁ Πύρρων δέ] Ὁ Πύρρων ζωγράφος πρότερον ὦν; γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμασι γ). V.

Pag. 79. l. 9. ἔωλον] παλαιάν. V.

Pag. 80. l. 14. κἀνδυν ἐνδεδυκότεν] Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρχαδικόν δ). V.

Pag. 82. l. 10. αὐτὸς δὲ τὸν γεν.] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφους μᾶλα σεμνῶς ἢ βαθεῖα ἡσκέτο ὑπὲρ. V.

Ead. l. 14. τὸ ἄμετρον] ἀνερον. V. Inverte, ut recte habeat. Solan.

Pag. 83 l. 4. ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν (ἡτορικῶν λόγων ε), καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν f) ἐν υἡιατρῇ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πε-

a) δεῖσαν] „Sic V. Δεῖσαν Edita.“ Oportuit certe δεῖσαν cum circumflexo. *Lehm.*

b) Ἀργυρομοιβική] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13. et *Lucianus* et Scholiastes habent ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. *Luciani* α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Judicium, quam exemplum, *Reitzii* sequi maluit *Schmiederus*: ego vice versa. *Lehm.*

c) ἐν ἐπιστήμασι] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noster, non significans unde hauerit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Reitz.*

d) Ἀρχαδικόν] Ἀρχαδικόν V. et G. quod in Impress. ita mutatum est. *Solan.*

e) λόγων] „In Edd. aberat. Inseruit *Solanus*.“

f) ἐπιδεικτικῶν] Ἐπιδεικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat Editor, quod *Gronovius* recte in ἐπιδεικτικῶν mutari jubet. *Solan.*

παρρησιασμένως χειρονομούντων g) ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλὰ τι h) πρὸς ἕπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (εἰ) i) ποτε ἀστεῖον ῥηθεῖν μεδίαιμα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ πρόσωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴ που βραχὺ τι δεήσει ἐπισῆσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἔξανύεται k). V.

Ead. l. 11. περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. V.

Pag. 85. l. 10. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἐπαγγελίας κομμητικῶς l) διεξέρχονται λέγει. διὸ καὶ ταῖς θυεῖν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῶν τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηγήσεσι, καὶ οἷς τις τοιοῦτοις ἄλλοις. τὸ δὲ m) μεθύοντας καὶ κοιμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς n) ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλούς μεταλαμβάνει. οὐδὲ o) γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἱπαινοῖς τῶν ἀρετῇ κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων p). V.

Pag. 86. l. 14. καὶ τυράννων κατηγορίας] διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας q) ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς r) τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' αἷτα τοιαῦτα. V.

Pag. 88. l. 8. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο] Τὰ

g) χειρονομούντων] Sic vulgatum χειροτονούντων correxerat Bastius Epist. Crit. p. 254. Lehm.

h) ἀλλὰ τι] „ἀλλὰ αἷτε C.“

i) εἰ] „Inseruit unciaque seclnsit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum.“

k) ἔξανύεται] „restitutum ex V. Impressa prave ἔξανύεται. In C. ἔξανύεται.“

l) κομμητικῶς] Κομμητικῶς δ. λέγει C. quod probet. Solan. Legabatur enim κομμητικῶς et λέγων. Sed mutavit Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 399. et postea etiam Schmiederus Lehm.

m) δὲ] „Mhδὲ editum antea prave. Delevit μὴ mauns eadem.“

n) εἰς] „Eis legabatur male.“

o) οὐδὲ] „Excidit εὐρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. et G.“ Inseruit εὐρέθη Schmiederus post γὰρ. quamquam uncia inclusum. Lehm.

p) κώμους — ἐνισταμένων] „Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων.“

q) μελέτας] Eas Latini Causas Ciceronis tempore, Controversias Quintilianii aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. Cler.

r) αἷς] „Hc antea datum pessime.“

Πλάτωνος α) τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει ι) τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δέ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχροτάτα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἳ τε γὰρ Σάτυροι καταιγέλαστοι ὀραῖσθαι ιι), αἳ τε κωμῳδαίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχροῦς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δέ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδροῦμενον. τῷ τε γὰρ ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβλῶν, διεχειρίσατο χ). οἳ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι γ) φιλόσοφοι, πᾶσι διελοιδροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένειπος εἰς ἦν. V. .

Pag. 89. l. 5. οὔτε πεζὸς ζ)] Καταγινώσκει τοῦ ῥήτορος ὁ Διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἄλλότριον. V.

Ead. l. 15. πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαλεῖν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐκάνων, διασυρτοῦ τέθεικεν ἔνεκα. τῷ α) γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελαῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

Pag. 91. l. 6. τὰ πρὸ β) τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς Θράκτις τοῦτο ἐκείνο, ὃ ευφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς θάλητα τὸν φυσικόν. V.

α) Τὰ Πλάτωνος etc.] Inverso ordine edita: "Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ."

ι) εἰσάγει] „Non aderat in editis. Addidit Solanus; et ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit."

ιι) ὀραῖσθαι] „Τοῦ ὀραῖσθαι edita. Expunxit articulum Solanus, sed ante Λουκιανός, ὃ addidit."

χ) διεχειρίσατο] Scripsit, opinor, διεχρήσατο. *Lehm.*

γ) λεγόμενοι] „Γινόμενοι lectum antea male."

ζ) οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus et suo loco reddidimus. *Solan.*

α) τῷ] Requirebat nexus τὸ, quamquam nec improbabile, τῷ scripsisse auctorem minus attentum. *Lehm.*

β) πρὸ] Sic rescripsi, cum πρὸς editum legerem. *Reitz.*

Ead. l. 8. ὡς θαυματίον c) τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον d). οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς. αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

Ead. l. 16. τὴν τετροπημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτέθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετροπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετροπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Λισίηνς ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχον. τὴν γὰρ τετροπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένην Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 1. ΠΑΡΑΣΙΤΟΤ] Τῶν πάνυ σπουδαιότητων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ καὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

Pag. 94. l. 5. μὰ Δία] Ἡ ἀπομοτική e) συνυπακουμένην ἔχει τὴν ἀρνησιν, καὶ οὐδὲ πρόσκειται f). V.

Ead. l. 12. Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ g). ὀνειδίζων, ἀλλ' h) ὡς εἰδότε καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ i) κακὸς εἶναι. ἡ οὕτως ἀπλούστερον, ἔγωγε μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ δοκῇς k) παρέχειν ἄγνοιαν, ὅπηνίκα μέ τις

c) ὡς θαυμάτιον] „Aliter lectum ante; sed ad Lucianum adcommodavit Solanus.“

d) διεσμιλευμένον] „Sic rescripsit Idem ex V. et C. quum διαμειλισμένον editum offenderet.“

e) ἡ ἀπομοτική] Τὴν ἀπομοτικὰ Solanus dederat, bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz.

f) πρόσκειται] Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Scholio hinc decimo υπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. Reitz. At nihil certius tum b. l. tum ubicunque alibi hac emendatione. Ceterum ne quid taceam, modo scripsi audacter συνυπακουμένην pro eo quod hactenus Edd. inserat vitio συναπαι. Lehm.

g) δοκεῖ] Sic tacite Schm. correxerat vulgatum δοκεῖ. Lehm.

h) ἀλλ'] „Ait legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

i) τῷ] „Sic bene dedit Idem, quum ederetur τὸ κακός.“

k) δοκῇς] „Δοκῆς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C.“

τοῦτο, ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως. V.

Pag. 96. l. 12. ἀπαιτεῖσθαι] ἀπολύειν. V.

Pag. 97. l. 1. πᾶν] Βίρωνεία. V.

Pag. 100. l. 4. μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαφρόν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γραὶ ἄλλα μὴ etc. G.)

Pag. 102. l. 12. παρὰ τοῖς κεκτημένοις δ) αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτησθαι. ὥσπερ οἰκοδομικῇ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτίθης m), (οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος,) πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ n) βίον εὐχρήστου σεσυλημένοι ο). εἰτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐντίθεται παρασιτῶ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύων αὐτὴν ἀπεφῆναι πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σε — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως p) ἐξοστρακίζομένη. V.

Pag. 104. l. 15. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἱ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφῆναντο. V.

Pag. 107. l. 10. καὶ οὐδὲν Ἐπικούρω μέλει] Σημιοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἔπιοι q).

l) παρὰ τοῖς κεκτημένοις] „παρὰ τοῖς κεκτημένοις edita.“

m) ἀντιτίθης] „Ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.“ Ego potius ἀντιτίθης scripsi, utpote legitimam formam, et restitui τῆς ἐνεργ. nescio qua de causa a Solano mutatum. Omnino etiam distinctionem loci emendavi, vulgo maxime depravatam. *Lehm.*

n) κατὰ] „τὸν edebatur ante. Mutavit Solanus.“

o) σεσυλημένοι] Sic Editi habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *Solan.*

p) ὑποστάσεως] „non aderat in Editis, sed ex Cod. supplevit Solanus.“

q) μελήσουσι δέ μοι ἔπιοι] *Hom. Il. B 228. μελήσουσι δ' ἔμολ.* Sed *Eustath.* idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi his ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauerit, et mox etiam duce eodem ῥ in Edd. abiena ante ἀνὰ inserui. *Roitz.*

εὐθεία γὰρ οὐ γενικῇ συνετάξει τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντα-
σται, σπουδῆς ἡξίωται. V.

Pag. 111. l. 6. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθά-
νοντες] Γὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορι-
σμοῦ χάριν βίου τοῖς κειτημένοις μεταχειρίζονται. V.

Pag. 116. l. 9. πολὺ κρατοῦσαν] ἀντὶ τοῦ περιττῶς
καὶ διαφερόντως. G.

Ibid. σχολῇ δηλον] Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ
γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

Pag. 118. l. 7. φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν δια-
σῶρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν
τῷ ὄν r) καὶ ἀπειρον. εἰπωδ... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοι-
αύτην δόξαν... τρέπε διὰ συλλογισμῶν s) γενναίων ἐν τῇ φυ-
σικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογμάτων t), καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην,
εἶδος u), στέρησιν x)... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη
αἰεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν· ἀφ' y) εἶδους γὰρ
ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ
ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ... βι-
βλίῳ z). ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον,
ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους... διότι τὰ αὐ-
τῶν βιβλία ἐπέγραψαν a) φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς Θεο-
λόγους. V.

Pag. 119. l. 6. ὡς ἔοικεν ἐν b) παρασέτοις] Τὸ

r) τὸ ὄν] „Τὸ ὄλον Editā. At in V. lacuna est. Τὸ δ' C.“

s) συλλογισμῶν] Sic conjicio. In V. erat συλλογ... unde συλ-
λογῆν fecerat Clericus. Solan.

t) δογμάτων] Sic edita... διγμάτων V. unde, et ex C. liquet
fuisse παραδειγμάτων et mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. Solan.

u) ...Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, et paucula quaedam de
materia et forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis.
Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt
lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod librarius
Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic pessime
erant scripta. Cler.

x) στέρησιν] Hoc recte monente Clerico recepit Solanus ex C.
quae sic: Quin et ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audi-
mus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέ-
ρησις.“

y) ἀφ'] Delenda haec vox. Solan. Saltem δ'α' scribendum fuisset,
ni rursus aliquid exciderit. Reitz.

z) βιβλία] Adde πρώτῃ. Solan. Praemisit Schmiederus, uncis in-
clusum, Lehm.

a) ἐπέγραψαν] Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικά pro φυσικούς; Reitz.

b) ἔοικεν ἐν] Ἐοικε tantum sine praepositione legebatur; jam ad
Lucianum adcommodavi. Reitz. Legerat, ni fallor, Scholiastes,
ut est in Gori, ἔοικε παρὰ σοι, ejus verissimae lectionis vestigium
cernas in depravatis Scholii verbis, ὡς ἔοικε παρὰ σοι. Lehm.

ἐξῆς, οὐδὲ εἰσιν; ὡς τοῖσιν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *Solan.*

Pag. 122. l. 3. ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] ἥς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων c) περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

Pag. 124. l. 12. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἀπαγε, κατάρτατε, οἰνοποσία καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διαφθορῶς d) καὶ κρεώδης ἐκκεκρωγῶς, δόξει θυμοειδὴς τις εἶναι· οὐ μέντοι καὶ ἐσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ καταπεφορτισθαι καὶ κατεῤῥαστῶνευσθαι e) τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδειχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρώτην τοῦ πολέμου βοήν φρονδὸς ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχυτάτον ὑπομείνας τάλαιπορίαν. οὐ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Ἀηλίου — ἀλλ' αὐτὸς τε, ἃ — ὧν κατελάμβρα — καὶ ἄλλους ὑπεκρέων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετωδής, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

Pag. 125. l. 4. λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο παθόντα f) V. ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

Pag. 126. l. 7. ἐντεῖχ' ἰδιοῖ] ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

Pag. 127. l. 1. ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους λέγει g), Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

Ead. l. 17. φεύγων ἐντεῦθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάρτατε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλει. V.

Pag. 135. l. 7. ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. V.

Pag. 137. l. 5. ἀντιθήγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρῦχῆσται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρνήσεται αἰξ h); τοῦτό μοι λέγε. V.

c) τῶν Λακεδαιμονίων] „τοὺς Λακεδαιμονίους male V.“

d) διαφθορῶς] Διαφθείρονται editum ante, et κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum scholion ex V. correxit *Solanus*, quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lecti. Mss. fuere. *Reitz.*

e) κατεῤῥαστῶνευσθαι] In prioribus Edd. inveni. κατεραστῶνευσθαι, corruptam manifesto vocem; unde finxi, quam nunc habes; quae descendit a ῥαστῶνεύειν, significatque, mollitie et segnitie vitas depravatum esse. *Lehm.*

f) παθόντα] Recte pro eo quod fecit et quod illi accidit. Sic *Liban.* Epist. 731. f. aliique passim. Vid. not. *Hemsterh.* ad Prometh. p. 36. T. 1. *Reitz.*

g) λέγει] „Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solanus* adscripsitque, addendum etiam videtur, quod tamen etiam deesse fatetur in C.“

h) αἰξ] Ἀῖγα V. pro quo αἰξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solan.*

Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχῆσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀνταρνήσθαι. G.

Ead. l. 15. δόξης καταφρονουῦντα] Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, αἰὶ τῷ βομβόρῳ πλαττομένοι. V. (κυλινδούμενοι i). C.)

Pag. 138. l. 15. καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] οἶον ὅτε μισθός k). V.

Pag. 142. l. 8. οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐτελοὺς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἐποίηται l) γραφήν; V.

Ead. l. 16. φαρμάκῳ m)] ὡς Σωκράτης. V.

Ead. l. 17. καταπρησθέντας τὸ σῶμα] ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

Pag. 143. l. 1. φθινύσαντας n)] ὡς Ἀντισθένης.

Ibid. φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum et lacunae nota apposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; et in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. Solan.

Pag. 144. l. 9. τοῦτου προεσθλοντος] Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγενομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἰδεσμάτων. V.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 148. l. 5. κυλινδούμενοι] ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

Pag. 156. l. 16. ὑπώπια] Ἰπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς πελώματα, ἧ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὥπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

i) κυλινδούμενοι] In prioribus κυλινδοῦμενοι, prave. *Lehm.*

k) μισθός] Mallem μισθοφόρος. *Schmied.* Imo μισθός retinendum, ut Scholion illud ipsum, quod in textum irrepperat. *Lehm.*

l) ἐποίηται] Sic, monente *Solano*, jam edidit *Schmied.* pro vulg. ἀπολαται. *Lehm.*

m) φαρμάκῳ] „Antea sic legebatur: Τοῦς δὲ καταπρησθέντας] φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit *Solanus*, quia indicium tantum sunt scholii, quod tamen non sequebatur.“

n) φθινύσαντας] Φορηθέντας ante editum prave; quum V. tamen φθορήσαντας, etiam mendese. Sed quia *Solanus* indicabat φθινύσαντας esse in C. idque cum *Luciani* textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.*

Pag. 162. l. 2. καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ] Ἑλληπὴς ο) ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. ὅλον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μὴ-δὲν δυσχερῶς p) ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς πρᾶξις ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς q), ὅς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι r) μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἐλλεῖται s) γὰρ τὸ σκόπει, ἔν' ἣ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' εἰθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἀνωθεν i) τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλε-πῶς ἔχοντα τοῦτο u) νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπλη-ροῦμενον. V.

Pag. 165. l. 8. φόνου] ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ x) βουλῇ φόνου ἐδίδαξεν ἡ τραυμάτος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μὴδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον (Actor. XVII, 19.), οὐ χρὴ θαυμάζειν ἡ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθι-σταίην γ) ἡ τοῖς ἐπισκεπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκαθῆτο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσημαρτυρεῖται. M.

o) Ἑλληπὴς] Ἑλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit Solanus, addens in C. haec praemissi: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξῃς x. v. δ. α. ε. λ.

p) δυσχερῶς] „δυσχερὲς Edita. Mutavit Solanus.“

q) προσέξῃς] Προσέξῃς correxerat Solanus. Non repugno, quia et sic paullo post eodem hoc scholio legitur, et in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξῃς est, et in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enun- tiare, dum illa Luciani exponit. Reitz.

r) ἂν σοι] „αὐτοῖς Edita. Mutavit Solanus.“

s) Ἐλλεῖται] Ἀγέεται Clericus ediderat, quod mutavit Solanus, ne- scio unde. Obscurandavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz.

t) οὐν ἀνωθεν] „δ' οὐν ἀνω lectum antea. Emendavit Solanus.“

u) τοῦτο] Τοῦτόν M. Sed eodem versu ἑλλειποῦς iterum editum, quod facile in ἑλλειποῦς converti. Reitz.

x) Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptura inveni, nec Solanus quidquam no- tarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctum. Reitz. Er- rorem scribendi vulgatum, quem religiosius justo servavit Reitzius, jam correxit Schmiederus. Lehm.

y) καθίσταται] Non quidem praestabo acui me tetigisse gramma- tici manus. Sed hoc saltem mihi hquebat, barbaram vocem vul- gatam καθίσταται stare non amplius debuisse. Lehm.

Pag. 176. l. 3. ἀθέρας] τὰ τοῦ ἀστάχους κέντρα. M.

Pag. 178. l. 3. χαλκούν, περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ σφαῖρα γὰρ σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

Ead. l. 4. ὁ χανον] ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

Pag. 183. l. 9. καὶ σάγαρις καὶ γέρον] Γέρον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο σκῦθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι x). φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σηματομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιγράμῳ μὲν γὰρ γερόαιναξία a) καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδάλων b). Αἰκμᾶν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένους δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν c), καὶ τῶν περιφραγμάτων, οἷον d) καὶ τὰ γέρον ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ e) κατὰ τὸ Πηλοῦσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ἀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν, ἐν οἷς f) παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλῶ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν g). V.

Pag. 185. l. 7. ἀκινάκη] Ἀκινάκης, ἡ βομφαλα ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

Pag. 187. l. 8. τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρός. G.

2) ἐσκεπασμένον] „Σκεπα μ. V. Σκεπασμένοι M.“

a) μὲν γὰρ γερόαιναξία] „In editis erat μὲν γερό ξία γὰρ εἴρηται. Cod. Abb. vero γερόαιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ — γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερόαιναξία.“

b) αἰδάλων] „In V. — δόλων. Sed in margine recens manus αἰδάλων adscripsit.“

c) σκηνῶν] „o. Abb. σκηνωμάτων, et M. in fine Scholii (Tu item lege Suidam.“)

d) οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit Solanus. Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. Reitz.

e) τὸ] „τὰ Editā. Mutavit Solanus.“

f) ἐν οἷς] „ἐν φ V.“

g) Huius quidem loci sensum suppeditabant Harpocratio, Etymologicum Magnum et Phavorinus in voce Γέρον, similia enim habent. Sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide et Festum in voce *Gerrae*, eiusque Interpretes *Scaligerum* et *Dacerrum*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis *Gerrhorum* Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem *Gerrhorum* meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet *Cler*.

τὴν λέξιν] „M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ καὶ τὸ ἐν τ' ἀγρῷ Φερσινάτους, γέροντος ἀποστεινόμενον.“

IN DE LUCTU.

Pag. 200. l. 4. φέροντες ὀβολόν] Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal. G.*

Pag. 206. l. 1. αὐλόν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικομένων, ὡς δῆλον α) καὶ ἀπὸ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου. V.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ] Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη α) τὸν ὀνοματολόγον ἀποτευνόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγῳ β) παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα γ), καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνῳ ἄμφω, Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αυτοκράτορος. V.

ΠΗΤΟΡ.] Taxat Rhetores sui temperis ut luxuriosos nugacesque, et plenos ostentationis et ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque et illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

Ead. l. 2. σοφιστής] Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενοῦνται. Πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετῴων τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρωνόμασται δ), καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται. Θεὸν

α) ὡς δῆλον] „Posteriora haec verba desunt in C.“ Locum dicit Scholiastes *Matth. Evang.* IX, 23. et quae eandem rem tradunt, parallela. *Lehm.*

α) Πολυδεύκη] Notam Clerici huic nomini subjectam vide Tom. V. p. 328. ubi idem Scholion paucis mutatis invenies adscriptum fronti *Lexiphanis*. Et hae ipsae variationes, quantumvis parvi illae momenti, moverunt me, ut h. l. repeterem Scholion ipsum. *Lehm.*

β) λόγῳ] Ita dedit *Solanus* nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. *Hemsterhusius* in Praef. ad *Poll.* p. 31. pr. ἢ λόγον corregebat, quod praefecerat cui libet. *Reitz.* Cf. Schol. ad *Lexiph.* ibique notulam. *Lehm.*

γ) ὑφιστάντα] Συνιστάντα, corradentem, pro ὑφιστάντα corrigi jubet *Hemsterhusius* l. d. et pro ἀδιάκριτον, ἀδιακρίτων maluit; licet — οὐ, non damnes. Ego quoque — οὐ praeferre. Sed συνιστάντα et ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissem correctionem, si ex Cod. firmeretur. *Reitz.*

δ) παρωνόμασται] In prioribus παρονόμ. Sub finem post οὐν interpunctionem omittit *Schm.* nescio an fortuito, et certe contra mentem Scholiastae. *Lehm.*

κατὰ τὸ δυνατόν. Καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσιν αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφισζόμενον τὴν ἀλήθειαν Cod. Par. 2954.

Pag. 215. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας] Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρεῖναι Ἀμαλθεϊαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρῦειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀσφόνως ἔχειν· ἀπὸ τοῦτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Cod. Par. 3011.

Pag. 218. l. 15. τῇ ῥοπῇ] τῇ βάσει. V. Inverte.

Pag. 219. l. 10. Ὀλυμπιάδας] Πόλις ἦν ἐν Ἡλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπιτελεῖτο παγκόσμιος τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἑναυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσάρων γὰρ ἔτων μετξὺ διαρρέοντιον, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. Καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν Κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις Cod. 2954.

Pag. 220. l. 3. μαχαιροποιοῦ υἱὸν] Δημοσθένην λέγει. G.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου τινὸς γραμμ.] Αἰσχίνην λέγει.

Ead. l. 9. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι] Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις, ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ ε) νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ, μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια πρῶεisin, οἷον, ἀλλὰ σε κελεύει μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο ποιεῖ, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμματα κέεται. V.

Pag. 221. l. 9. Ἀγάθων α] Ἀγάθων τραγωδίας ποιητής, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

Pag. 223. l. 14. ὦ μέλημα] ἀντὶ τοῦ, φρόνισμα. οἶονεἰ ὑπὲρ οὗ f) μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

Pag. 224. l. 12. ἃ μὲν—ἃ δὲ] Ἄ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἶπης· ἀλλὰ, τινὰ μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα εἴτε παλίων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμάς, ὧ δὲ μίαν,

e) καὶ „Non aderat in editis. Addidit Solanus.“ Ab initio priores ediderant συνῆθες, perverso accentu. Omnino autem huic Scholiastae praeccepto contradicit L. Bos Ellipsis. p. 625. Schäf. Ed. Lehm.

f) ὑπὲρ οὗ] „Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου.“ Lucian. Vol. VII.

ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοσοφιστῇ g) αὐτοῦ. V.

Pag. 225. l. 8. πολυσχιδές] Πολυσχιδές, τὸ νῦν στρικτὸν h). ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλιγία. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πῖλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν i) τοῖς λευκοῖς, ὅγ' k) οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

Pag. 227. l. 11. τὰ παλαιὰ] Δριμέως l) ἄγαν ὁ βῶμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λουδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσε τοῦ δὲ τὸ γοργὸν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκαψε τοῦ δὲ τὸ ἄφαιτόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχειρίστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Pag. 228. l. 12. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῳ ἱστοροῦνται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Λατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ἣ ὁ Καλλιμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστήκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθῶ διόρυξις, ἣν ἡ θάλασσα εἰςρυεῖσα πλωτῶν ἀπεργάσατο m) τὸν ἱσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

Pag. 229. l. 11. καὶ μὴρὸς πατασέσθω] Οὐκ ᾄμνη τουτὶ n) τὸ μισρὸν καὶ κατὰπτυστον ἔργον τὸ τὸν μὴρὸν πατασσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

Ibid. κελάρυξε] λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero Foss. hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε] Λαρυγγίζειν τὸ

g) Ψευδοσοφιστῇ]. Ψευδολοικιστῇ] Lege Ψευδοσοφιστῇ, et sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. Solan. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blanch. At in aliis Thomae exemplaribus male legi ψευδολογιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare et Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολογιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. Reitz. Vestigia etiam exstant lectionis Σολοικιστῇ, quae eodem prorsus redit, ac Ψευδοσοφιστῇ. quam Solani emendationem Schmiederus est secutus. Lehm.

h) στρικτόν] Strictum Latinorum, de quo Suid. s. h. v. Consulto autem mutavi accentum, quem priores in penultima minus recte posuerant. Lehm.

i) ἐπιπρέπειν] In Impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendam et hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. et Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. Solan.

k) ὁ γ'] „H edita. Correxuit Solanus.“

l) δριμέως] In prioribus δρυμέως. Lehm.

m) ἀπεργάσατο] „In editis ἀπεργάσα. Mutavit Solanus.“

n) τουτὶ] Sic correxi vulgatum ταυτὶ. Lehm.

πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτεθεύειν περιεργότερον ο) τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequebantur ibidem quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. pertinentia, quae eo retulimus.

Pag. 234. l. 16. ὃ φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυσομένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μικρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὡς περ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε p) νῦν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπεβοήσατο. V.

Pag. 235. l. 3. ἀλλ' ἤδη τοῖς Διδῶς] Ἐντεῦθεν ἀναντιρρήτον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἶγε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ὃ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

Pag. 236. l. 7. ἢ τὴν πάνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην φησὶ. ὁμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προσηγασμένην q) αἰσχρολογία τῆς γλαυκῆς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέες. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρνοι, ὃ μμεισθαι καὶ αὐτὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

Ead. l. 8. καὶ χάριν] Γράφεται, καὶ χάριν οὐ σμικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 4. οὐδὲν πρὸς ἔπος] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμην r).

Ead. l. 11. περὶ πολλοῦ] ἀντὶ τοῦ, περὶ πλεονος. G.

Pag. 240. l. 1. εἶγε τὸ χεῖριστον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνειν s) ἅμα ταῦτα διεξιῶν. V.

Ead. l. 18. καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλόμηλα t) καὶ Καλλιστώ. ἢ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρεα μεταβληθεῖσαι. V.

Pag. 241. l. 14. ταῦτα Κορολβου τινός] Ὁ μὲν Κόροιβος μωρὸς τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος u) μὴ ἂν ἐλεῖσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ,

ο) περιεργότερον] In prioribus περιεργώτερον. *Lehm.*

p) ἀνευφήμησε] „Ita pro vulgato ἀνεφήμοις dedit *Solanus*.“

q) προσηγασμένην] Non dubitavi cum eodem ita edere pro vulgato προσηγασμένην, quod nihili erat. *Reitz.*

r) ἠρόμην] „Sic dedit *Solanus* pro edito εἰρόμην.“

s) κόνειν] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solan.*

t) Φιλόμηλα] Editum vulgo Φιλομήλα et hic, et paullo post *Lehm.*

u) ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex *Exc.* et *G.* ac *G.* pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.*

διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον· καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης x), τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

Pag. 243. l. 17. πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ] Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς κατοικῶν αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξαρκῶν. V.

Pag. 244. l. 17. καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ πεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαίρεσσεως, [αἰδεσίμους ἅπαντας] Haec V. Forsan ut restitueret integritati textum; Scholii vero nihil. Solan.

Pag. 246. l. 18. κατεγνωκότες μου] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 248. l. 10. καὶ ἧλψ — τὸν ἧλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥς περ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται, τῷ λίγῳ λίγον συναπτεις. V.

Pag. 251. l. 15. δυνατόν πιστεῦσαι] Γρ.α δυνατόν γλῆγεσθαι. G.

Pag. 252. l. 8. καρβατίνας] Καρβατίναις γ) τὰ τραχέα καὶ ποιμηνικά ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

Ed. l. 15. Δημαινέτου] Γράφεται καὶ Δημίου. V.

Pag. 257. l. 16. Πολυκλείτῳ γὰρ] Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος, ὥς περ καὶ ὁ Εὐφράνωρ. καὶ πῶς ἀγαματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

Pag. 258. l. 10. ἠπιάλου] Ἡπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

Pag. 259. l. 12. ἀλλὰ τῶν Δαίδαλου τεχνημάτων z)] Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπεὶ πρῶτος a) Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκελές, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότη b) τῷ ποδὲ ἀποτελούντων παρέσχε φη-

x) σκηψαμένης] Apud Graevium ἦψ — vid. not. Solan.

y) Καρβατίναις] Et hic, et modo in fronte Scholii, vulgo scriptum inveni καρβαν — quam formam quum pro fortuito errore potius, quam pro varia tectus ipsius lectione, haberem, corrigendam duxi. Lehm.

z) τῶν — τεχνημάτων] „Τὰ τεχνήματα ante edebatur.“

a) πρῶτος] Πάντων est in V. quo forsan Πανός voluit. In Im-pressis sic mutatum est. Solan.

b) συμβεβληκότη] Συμβεβηκότη Kusterus legi jubet. Solan. Deinceps scriptum invenieram ποδὲ et πάρεσχε, accentibus perversa. Lehm.

μην, ὡς τὰ c) τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα d). V.

Pag. 262. l. 8. ἡμισταδιαία ν] πενήκοντα ὀργυιῶν. V.

Ead. l. 13. περιέκειτο] Γράφεται, καθέτω. V.

Pag. 264. l. 16. ἀκριβῶς ἑώρακα] Γράφεται, ἰα-
νῶς ἑωράκει e). V.

Pag. 265 l. 2. ἐπιμετρήσαντος] ἀντὶ τοῦ, προσθέντος.
V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος] Γρῆς ἐπιμετρήσαντος.

Pag. 269. l. 5. Θεὸν ἀπὸ f) μηχανῆς] Ἐπὶ τῶν
θεάτρων, ἥνικα τι παράδοξον g) ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον
ἔχειν πίστεως h), ἀνωθιν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης
τοῦ θεάτρου θύρας, αὐταὶ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
πλευρὰν ἀνέωγαν, οὐ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δὲ μη-
χανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας
ἐνεφάνιζε παρενθῦ, ὥσπερ λύσιν φέροντας τῶν ἀμυγμένων, καὶ
τουτοῦ παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρη ἀπιστεῖν τοῖς δρωμένοις,
ἐπεὶ Θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ᾧ μὴδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ
τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν i) καὶ συμφερόν-
τως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

Pag. 272. l. 14. ἑωλος] Τὸ ἑωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ
τοῦ χθασινού, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. V.

Pag. 274. l. 2. ἐσθῆτι μελαίνῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς
οἱ παλαιοὶ μελαίναῖς στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

Ead. l. 15. ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου,
ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικομένην Ὅσιριν τὸν υἱὸν k) ἀναζη-
τεῖν; μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἐαν-
τῆς l) ἐκκόψαι, παρ' ᾧ καὶ κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἐδεί-

c) τὰ] „non aderat in editis. Adjecit Solanus.“

d) αὐτόματα] Idem habet *Palaephatus* de *Incredibilibus* c. XXII.
et *Tzetzes* *Chil.* l. c. 19. *Clar.*

e) ἰωράκει] Sic etiam *Exc. G.* Lege *ἰωράκειν*, vel *ἰώρακα*. *Solan.*

f) Θεὸν ἀπὸ] „Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in se-
dem suam retractum est.“ Omnino cf. *Schol.* ad *Hermot.* c. 86.
Tom. IV. p. 353. *Lehm.*

g) τὸ παράδοξον] Lege *τι*. In C. enim est (*παράδοξον quid.*) Nisi
malis παρὰ δόξαν *τι*. *Solan.*

h) ἔχειν πίστεως] Lacuna pro his erat in *Edd.* in V. et G. quam
ex C. supplevit *Solanus*. Addiditque: „Eaedem in *Exc. G.* quae
in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat integrum in C.
unde supplevimus.“ Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. *Ἐχον* legit
J. J. Wetsten. Reitz.

i) προσδοκίαν] Sic V. *προσδοκίας* *Exc. G.*“

k) υἱὸν] πόσω corrigit *Belinus. Lehm.*

l) τὴν αὐτῆς] „Alterum hoc τὴν in editis non comparens inseruit
Solanus.“

κνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τε τριγῶν πληθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι m). V.

Pag. 279. l. 8. ἐν Μαλλῷ] Ἀμφίλοχος θεσπίζει m) περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. τῶν σοφῶν ἐκείνους] Ὡς καὶ Φωκυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

Pag. 284. l. 2. καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὡν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα, ἀπερ' ἀπηώρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκοθεν. εἰς ἀνατίλαντος τοῦ ἡλίου, καὶ ο) προσβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθιρε τὰς νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

Pag. 285. l. 12. περὶ νουία] τέχνη μηχανική. V.

Pag. 289. l. 9. ἀφ' ὁδῶν] Ἀφροδοξὸς ὁ ἀπόπατος. V.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 7. σκοπῶν p)] τῶν κατασκοπῶν. G.

Pag. 292. l. 5. ἀγροίκους νεανίσκους] Εἶδος Σατύρων, G.

Ead. l. 6. κόρδακα q)] Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχυρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίᾳ τῇ πυρρίχῃ r). V.

Ead. l. 10. μέτρα] Μίτρα ἡ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

m) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecis tradere, Cler.

n) θεσπίζει] Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere. Reitz.

o) καὶ] „τοῦ legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

p) σκοπῶν] Titulus horum scholiorum in Editis erat Προλαλιά ὁ Διόνυσος. In C. vero Προλαλιά ἡ Διόνυσος. Reitz.

q) κόρδακα] Κύρδακος Editā male, quod ad Lucianum accommodavi. Reitz.

r) τῇ πυρρίχῃ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset πυρρίχης, et sine articulo. In eodem C. autem additur: ὅν φασιν ἰδιωτικῶς κύρδακ. Reitz.

Ead. l. 12. Τρ. πρεσβύτην] Εἶδος Ἰκαρίου s). V.

Ibid. προγάστορα] μεγαλοκόλιον. V.

Pag. l. 2. ἕτερον δὲ τεράστιον] Εἶδος Πανός. V.

Pag. 294. l. 9. ἐπισάξαντες] στρώσαντες t). V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

Pag. 295. l. 2. Σειληνός u)] Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγούς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἶδους εἰκάσαι x), τὸν Ἰκαρίον ἔδειξε, καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταυτὸν οἶεται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (Cur de Icario somniaret, nihil erat: quod et ipse sui interpres optimus Lucianus hic ostendit. Solan.)

Pag. 296. l. 1. κορυβαντιᾶν] μαίνεσθαι. V.

Ead. l. 12. τεθορυβημένοι] ἐκπλαγέντες. V.

Pag. 299. l. 2. δύοντος y) ἡλίου] Πᾶν ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. Abb. δύναντος erat, quod non placet. Solan.)

IN HERCULEM.

Pag. 301. l. 3. ταῦτά γε z)] ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταῦτα. V.

Pag. 303. l. 8. τὸ δὲ γήρας] Εὐροπίδης. V.

Pag. 305. l. 9. ὦ Τήϊε ποιητᾶ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγε τὸν λυρικόν. V.

Ibid. l. 11. Ἰπποκλείδης] Παραομία, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδης a), ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐνκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Pag. 306. l. 7. ἐπιγουνίδα] Ἐπιγονὴς ἢ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐξίαν σὰρξ τῷ γόνати. G.

a) εἶδος Ἰκαρίου] Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Unde et Scholion 2. ubi veram et genuinam scripturam habemus; et q. ubi Scholiasten errasse patebit. Solan.

t) στρώσαντες] „Τρώσαντες Ed. Cler. Mutavit. Solanus.“

u) Σειληνός] „Ad alia verba relatum hoc scholion huc recte retraxit Solanus.“

x) εἰκάσαι] „Εἰκάσθαι legebatur, quod correxit Solanus.“

y) δύοντος] In Luciano δύντος. Sed quia et δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, adparet cum δύντος quoque voluisse. Reitz.

z) ταῦτά γε] Titulus horum Scholiorum in V. erat Προλαλία, ὁ Ἡρακλῆς. In C. Προκλαλία ἢ Ἡρακλῆς. Reitz.

a) Ἰπποκλείδης] In V. Ἰπποκλείδου prave; sed in Impressis recte emendatum est. Solan.

IN DE ELECTRO.

Pag. 310. l. 18. ἀλλὰ μαρτύρομαι] ἀντὶ τοῦ, βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet c.)

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 2. ἐμπίσι] Ἐτερον b) κώνωψ ἐμπίδος. καί τοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός τ' αὐτὸν αἰσὶ κώνωπα c) καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἶόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τὰς d) ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγον. G.) In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι] Ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου

Pag. 314. l. 7. κοτυληθόνη] Κοτυληθόνες αἱ τοῦ πολυπόδος πλεκτάνας. V.

Pag. 315. l. 16. ἰσχὺν] Γραμμὴν ἀλκὴν. G.

Pag. 317. l. 12. ἀθάνατος] Ἐρῶς ἐς μνίας, βωμολόχε. G.

Ead. l. 14. πέτεσθαι τὴν μνίαν ποιεῖ] Ὡς περ ἡ περὶ τοῦ e) τοῖς ἐγκωμίοις περισσεφομένη μνία οὐκ ἀφίσταται τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βωμολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μνίας f). V.

Pag. 319. l. 1. ἐρεσχελοῦσα] Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔριον ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

Ead. l. 19. ταρβεῖν] φοβεῖσθαι. V.

b) ἔτερον] Ἐτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz.

c) κώνωπα] „Κώνωπας καὶ ἐμπίδας Edita. Mutavit Solanus.“

d) τὰς] In prioribus erat τοὺς. Locus est Nubb. v. 157. ed. Reis. Lehm.

e) περὶ τοῦ] Lego ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan.

f) ἐς μνίας] Quid exciderit, facile ex scholio praemisso perspicies. Solan.

ADNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forsan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. οὐδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus sit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma post ἄνοδος tollendum. Nec displicet. Nam ἄνοδος tum substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2. f. variatur in τῆς ἀνόδου et τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ. Alia tentamina legeris in Varr. Lett. Mihi vero nihil videtur corrupti in loco vulgato inesse. Ἄνοδος dicitur ἡ ἀκρόπολις ἡ τοῦ Λιδὸς convenienter cum versu illo Homérico accommodato: ἐνθα μὲν οὐρε βοῶν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα. Vid. infra cap. 22. Nec opus erat ἂν, quod haud raro *Lucianus* supplendum lectoris menti relinquit. Formulam sequentem, maxime quod ad vocabulum εὐζωος attinet, repetit *Fritzschi*us Quæst. p. 170. e *Thucyd.* II, 97. nec non locum similem *Rhetor.* Praec. c. 5. Ceterum idem *Fritzschi*us in ipsa *Icaromenippi* editione, quae nunc demum, postquam magna jam hujus Tomi pars absoluta est, in manus meas venit, *Solani* conjecturam secutus est; quod ut mihi non placet, ita laetor, quod de auctore libelli paene ad verbum mecum consentit. LEHM.

Ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάσαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, εἰ δὲ τὰ φορτικά ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim jamdudum te sequens audio soles et lunas, et ridicula illa, stadia quaedam et parasangas tanquam peregrinum jactantem. Vulgo legitur σταθμούς, mansiones. Sed στάδιοι et παρασάγγαι rectius junguntur, quam σταθμοὶ et παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινὰς καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πάνυ *Graevius* adnotavit, rectius jungi σταδίους et παρασάγγας. Moveret me viri eruditissimi aucto-

ritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμούς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud Xenoph. in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. (c. 24.) τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεῦδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. Sed praeter haec, inquit, fuerunt parasanga et stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere etc. Haec in Observatt. Crit. pag. 66. L. Bos.

Ead. l. 10. Διὰ τρία) Conf. supra De Saltat. c. 42. f. SOLAN.

Ead. l. 13. Καθάπερ οἱ Φοῖνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynosura Phaenom. v. 40. τῇ δ' ἄρα Φοῖνικες πίπυνοι περὶ ὡσι θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἐθύνετα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

Pag. 3. l. 2. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6. f. SOLAN.

Ead. l. 2. Ὀνειρον γάρ, ὡ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. REITZ.

Ibid. Ὡ τὰν) Habebat Par. Ed. cum Pl. J. H. S. etc. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66. Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ et ibid. 377. Ὡ τὰν ἐγὼ σοι ταῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi et longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. Ed. Hag. et Aesop. F. IX. REITZ. Vid. supra Scholiast. ad Gall. c. 27. ibique nott. LEBM.

Ead. l. 5. Διονετῆς) Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9. διῶνετῆς idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. II, 174. etc. REITZ.

Ibid. Διονετῆς — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, et ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgata sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124. Equidem hanc styli abundantiam ex ipso Luciano aliisque cujuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV. c. 18. qui ad honestatem aliud

adjungant, quod ex eodem genere non sit. *Min. Fel. Oct. c. 16.* Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex *Dione Chrys. Or. VII. p. 18.* μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἰδοῦναι, περὶ τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θανάτουμεν. Adde *Div. Paul. I. Cor. IV, 47.* (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊνός. (Sic etiam ibi editum; at in *Epist. Pauli* legas χαϊνός) Plura exempla Latina vid. ap. eund. *Wopk. ad L. I. de Divinat. cap. 33. p. observatt. 258.* Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum, adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in *Luciano* mutandum: nam et supra *Imag. I. c. c. 9.* ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διῖπερές, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. *Dial. proximo Gall. c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι*, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκα καὶ κατέρχομαι, ob quod *Aristophanes Ran. 1187. Aeschylum* traducit. Sed *Scholias* defendit. *Reitz.* Διοπετής, epitheton regum et heroum Homericum, quum h. l. opponatur sequentibus γεννητὸς καὶ ἐπιγεῖος: nec cum *Davisio* in verbis ἐξ οὐρανοῦ de glossemate, neque adeo cum *Wopkensio*, vel *Reitzio*, de pleonasmō cogitandum. *LEHM.*

Ead. l. 14. Οὐρανώϊοναν) Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer. Il. A, 570.* et passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. *Reitz.*

Pag. 5. l. 4. Ἀκέραια ἦν τὰ πτερὰ) *Benedictus:* celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque *Erasmus:* citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent alas vel pennae volatiles. Sic mox cap. 10. Πρὸς ἄκροις τοῖς πτερύγεσσι λαβὰς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte summis pennis. Vide ad 1. *Ver. Hist. c. 13. Gron.* In *Icaromenippo* inducit *Lucianus Menippum* narrantem, quamadmodum iter per nubes et sidera fecerit, et ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδηλίαν: rogantique, num non terruerit exemplum *Icari*, At, inquit, *Icarus*, quippe qui alas cera allitas gesserit, si-

mulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῶν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alas erant non ceratae? Ad id non est ἀκήρωτος, quippe quod a κηρώω, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alas quasi inviolatae, satisque firmas. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώω, cera illino: inde κηρωτός, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρωτα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, et tota antithesi, quam facit Menippus suas inter et Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probetur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. JENS. Ἀκήρωτα recte Ven. utraque; reliquae omnes ἀκήρωτα, mendose. SOLAN. Ἀκήρωτα optime JENS. conjecerat, et paruissem sic emendanti, etsi vel in nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia J. et V. 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem JENS. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος distinguit, dicens: ἀκήρωτος, ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηρῶν. Vid. illum v. Ἀκην. Nec jam dubitabis, quia vox sit proba. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀλειμι) Mirabar, nullam edd. διέξειμι habere, quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ. Cf. certe Necyom. c. 3. IENH.

Ead. l. 11. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Jov. Trag. cap. 4. REITZ.

Ead. l. 13. Με περὶ ὧν) Usam talium formularum in precibus declaramus ad Philopatr. c. 3. pr. GESN.

Ead. l. 14. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρημένον) Const. Porphy. de Leone Armenio l. 15. ὡς σκιὰ τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥστερ τι κεραιμῶν ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium Epist. 559. ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέματος τῶν ἀγγέλων (leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοὺς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὲ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

Pag. 6. l. 2. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde *Tox. c. 45. et Diod. Sic. I. cap. 71. καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον. REITZ.*

Ead. l. 3. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt *Erasmus et Salmuriensis* interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύνπειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, et ad universi naturum suspicere sum conatus.* Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adjecto animo ad ea, quae sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, et earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, et universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur et abducitur a negotio et re quadam. GRAEV.

Ead. l. 4. Σπουδαίων) Forsan *χυδαίων*. GUYET. Quid *Guyetus* sibi velit, *χυδαίων* futilium corrigens, non intelligo: nam cum paullo ante de futilibus dixerit *Lucianus*, jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. *Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλειψέμεν* sed et de rebus bonis, et magni momenti, i. e. cura nostra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani V, 4, 15. ἑκατονταρχῶν — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων*. Rursus *Isocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε*. Ut sexcenta alia exempla omittam REITZ.

Ead. l. 6. Καὶ μοι ἐνταῦθα — ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ) In his verbis *Dan. Wytttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 255.* imitationem invenit *Xenophontis Memorabb. I, 1, 11.* Callidius multo ac verius *Wielandius* monet universam hanc narrationem e Menippi maxime τοῦ σπουδογέλου, non ex ipsius *Luciani*, persona et ingenio esse judicandam. LEM.

Ead. l. 11. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. *Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.*

Pag. 7. l. 5. Σκυθρωπότης) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab *Luciano* exagitari philosophos, vid. si lubet, *J. Elsner. Observatt. ad Ev. Matth. VI, 16.* ubi hoc aliaque *Luciani* advocat. REITZ.

Ead. l. 6. Ὑπαγόρας) *Hom.* Od. A, 385. SOLAN.

Ead. l. 10. Μετεωρολέσχης) *Aristoph.* in *Nubibus* passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, v. 225. eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον et paullo post, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα etc. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφένικας ejus sectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 8. l. 5. Τὰ αὐτὰ) *Xenoph.* Ἀπομν. I. pag. 413. 35. οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλους. Utitur eodem argumento et *Lactantius* III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibi quae saepe contraria disserentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) SOLAN.

Ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) *Hom.* Il. E, 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. SOLAN. *Gesnerus* ἐρπομένων legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

Ead. l. 16. Σταδίοι) Quia Latinis *stadium*, an ὁπόσα στάδια quaesivit *Solanus*? cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X, 4. etc. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis et ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Evang. Luc.* XXIV, 13. *Joan.* VI, 19. et passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. *Nostrum* supra 1. Ver. Hist. c. 3. pr. σταδίους τρεῖς. Et 31. f. στάδιοι διακοσίους etc. REITZ. In recenti memoria, si opus fuit, esse poterat exemplum statim ab initio hujus libelli, τριεχλίοι στάδιοι. LEHM.

Pag. 9. l. 10. Μύδρον) Vide *Plutarch.* 295. 1. et 1639. 2. *Anaxagoras* ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. SOLAN.

Ead. l. 11. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. et Ed. *Flor. Bip.*

Ead. l. 13. Τὸ ποτόν) Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata laud inepta, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐν γειτόνων) Intellige οἰκούς. GUYET. Adscripserat margini *Bas.* vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis *Accus.* c. 10. pr. et 31. f. Recte cepit ellipsin *Guyet.* et eodem reddit, γῶρα an οἶκον, aut simile quid intelligas. Ita ἐς *Κλονιδῶν* vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ ὕματα. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z, 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. REITZ. Cf. *Conviv.* s. *Lapith.* c. 22. *Philops.* c. 25. Omnino vid. *L. Bos Ellips.* p. 342. *Schäff.* LEHM.

Pag. 11. l. 1. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγλυπώσκον) Interpres: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est *Lucianus*, uti semper accurate et emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν· quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, *Brasium*, quem sequitur *Benedictus*, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

Ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum *Gronov.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, et falsam interim semper retinere? REITZ.

Ead. l. 3. Πόλεμον) De hoc fusius ad Quom. Hist. Conscr. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὅπου) Pro *cum, quandoquidem*, Nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad Amor. c. 20. f. Tim. §. 2. Deor. Dial. XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde *Herodian.* II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, ubi pro *quandoquidem.* *Horat.* 2. Od. XIII, 33. Quid mirum? *UBI* illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures. Et ap. *Terent.* crebro. REITZ.

Eadem. l. 5. Κυνῶν) *Socrates*; vide Vit. Auct. c. 16. et quae ibi annotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐπόμυντο) Conf. Vit. Auct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 15. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. et B. 2. In reliquis οἱ prae legitur. SOLAN.

Pag. 12. l. 2. Οὐδὲν γὰρ ὄτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότες etc.) Sic etiam infra Quom. Hist. Conscr. (c. 4.) *μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερομένη.* In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, et Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, et cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros liberos, servos, mulierculas inducit loquentes, et ideo *Plautus* in *Amphitryone* *Mercurium* sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia,

Reges quo veniant et Di, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,

Faciám, ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, et illud *καταχρηστικῶς* Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe

inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*; licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos Obs. Crit. p. 67.* Hujus igitur verba subjungam: „*Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse *Lucianum* κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum etc. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, et tandem censet, *Lucianum* hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Ael. Hist. An.* aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Elegantur autem dicit *Lucianus*, philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes et videntes omnia, quae ab hominibus peragantur.“ Haec ille. Sed habuimus κωμικόν δορυφόρημα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad *Spanh.* remisimus, qui ad *Aristoph. Ran. 944.* multis id agit. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑγνείσις) Alibi ἐγνείσις scribitur, ut *Jov. Trag. c. 26.* quod et hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra *Jov. Conf. (imo Trag.) c. 26. m.* aliter scribatur, hic tamen ἡγν. servo, quia Homericum aequae ac ὑψιβρ. V. II. Σ, 318. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐτερος δὲ με θυμός) *Homer. Od. I, 302.* SOLAN.

Ead. l. 17. Αἰώνος) Hinc liquido patet, ignotam *Luciano* fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a *Planude* conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae et scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud *Aesopum* nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud *Aesopum*, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc *Luciani* loco, tum ex *Avieno* et *Babria* exstitisse satis constat. Vid. *Avieni Fab. 8., Babriae 34.* Add et *Scholiastae* testimonium eandem laudantis. SOLAN. Adpinxerat orae *Hemsterh.* videndum *Aristophan. Pac. 128.* et *Kusteri* not. Ms. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis

inseruerit, *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, et linguam non spectante, volo. REITZ.

Ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Eip.* v. 128. seqq. ubi Trygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. GEN3. Quod vulgatam scribendi rationem ἀιτοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις, commate modo transposito, sic refingere placuit: ἀιτοῖς καὶ κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις: nemo id temere moleste feret, qui contulerit, quae ad Charon. c. 15. monui Töm. III. p. 461. Vult Icaromenippus noster: *aquilis et scarabaeis, et*, (quod magis etiam mireris) *nonnunquam etiam camelis*. Et sic fere verterunt *Belinus* et *Wielandius*, sive sensu quodam suo ducti, sive *Erasmii* interpretationem, quae et ipsa veram sententiam reddiderat, secuti. LEHM.

Pag. 13. l. 10. Τηρητῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑνε-
ρεῖτων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ. Dignus, qui cum toto hoc loco conferatur, est ille *Xenophon-
tis* Anab. I, 5, 3. LEHM.

Ead. l. 11. Χαμαιπετῶς) Vid. supra *Hermot.* c. 5. A. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατεπτόμην) Ed. Basil. κατεπτῶμην. Infra (cap. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτῶμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, et infra ἀνε-
πτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτουτο apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι etc. GUYET. Κατε-
πτόμην) Sed et κατεπτῶμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, et illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid *Lucianus* praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ. Consule *Graevium* ad *Soloecist.* c. 8. *Struv.* Lectt. *Luciani*: in *Friedemannii* et *Seebodii* *Miscell. Crit.* Vol. II. Part. II. p. 235. denique *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 581. LEHM.

Pag. 14. l. 6. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur cibo pastus. Recte emendavit *Gesnerus* *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad *Dial.* proxime praemissum *Galli* c. 16. REITZ.

Ead. l. 9. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit *Erasmus*: plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere

Lucian. Vol. VII.

A a

avertere. Forte legendum ἀναπιάς, hoc est, quod volebat Erasmus: cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμαυτὸν ἀνεπιόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere: cum plurimum e nubibus attraxissem, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum judicio XX. c. 5. Mercurius, Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, et alium ex Dialog. Marin. XX. Thetidis et Doridis c. 1, opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, et in Dearum judicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, et ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domo c. 12. καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum jam plurimum a nubibus recesseram. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας est omnino, jam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed et locus in Dearum judicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, jam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) et longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἔσμεν, et prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ se, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita et abstrahere sumit Cicero III. de Or. 36. Repente quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, itque in altum a conspectu paens omnium abstraxit. JENS.

Ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit *Steph.* in *Thes.* hac significatione notatu digna attulit *Hemsterh.* ad *Deor. Dial. XX.* (Vol. II. p. 356. sq. h. Ed.) ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, et versio *Gesneri* verum sensum *Luciani* est adsecuta. *Solan.* adscripserat, conferendum infra *De Dom. c. 12.* Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin. XII.* Et *Contempl. cap. 21.* REITZ.

Ead. l. 14. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex *Iliad. v.* BOURD. Ἴπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. ГУГЕТ. Ἴπποπόλων Ὀμηκῶν) Ex *Iliad. N. v. 4.* non ἵπποπόλων, ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex *Homero*, et *Nostro* ipso Quoin. *Hist. Conscr. c. 49.* veram scripturam restitimus. SOLAN. *Hom. II. N. 4.* Νόσφιν ἵπποπόλων Ὀμηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultima in *Edd.* male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen *Homerum* consuluit. REITZ.

Ibid. τὴν Ὀμηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past. L. 2. p. 63.* (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἐαυτῶν. Adde *Wessel.* ad *Diod. Sic. II, 3, 6.* Et *L. Bos* de *Ellipsi.* REITZ.

Pag. 15. l. 12. Δόκει) Haud immerito *FL.* contulit *Noster.* Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsitan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et *Parisinae* interpretes *Erasmus* dedit pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde conjicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum *Gesner.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit. c. 2. pr.* αὐτὴν αἰεταὶ εἶναι δόκει et *cap. 1. μὴ δόκει τοῦτο* etc. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret (- aret), dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum εἰς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inve-

niantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro *δόκει* legitur *ἰδόνου*. BIP. Itidem in *Bas.* 3. Verum nec magna est harum per se solarum auctoritas, et facile quavis mutatione superscedetur. LEMM.

Pag. 16 l. 1. *Ῥοδίων κολοσσόν*) Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 23. Ver. Hist. I. c. 18. et Jov. Trag. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ῥοστίλβων*) *Ῥοστίλβων* O. et Ed. H. ut Bis Acc. c. 1. Sed nihil mutō. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. *τῶν ἀκτίων ἀποστίλβων*. Et alibi non semel; unde conjicias, et hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

Ead. l. 9. *Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεώργ.*) Jam aliquando sine interpositio *καὶ* haec eleganter *ἀσυνδέτως* enunciat, ut mox, *τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία*. Et *Asin.* cap. 16. med. Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde *Eurip.* *Iher.* 700. et 722. Et *Long.* Past. II. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum *καὶ* amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: *ἐσπίρτων, ἐσύρτων, ἥδον*. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα*) Passim *Homerus*. *BOURD.* *Homer.* Od. A, 508. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα*) Parodia HomERICA. Frequentius est tamen apud *Homerum* *φέρει ζ. α.* ut Od. (lib. IX.) 357. SOLAN.

Pag. 17. l. 9. *Σοφός*) *Φυσικός* O. etiam hic habet. De *Empedocle* vid. Diall. Mort. XX. et notas. SOLAN.

Ead. l. 15. *Οὔτις τοι* etc.) *Homer.* *Odyss.* II, 187. SOLAN.

Ead. l. 15. *Φέρων ἐνέβαλόν*) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae *Hemst.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui jam tum eo remissem lectorem. REITZ.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ*) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsam *Emped.* Vid. *Diogen.* *Laërt.* p. 231. C. SOLAN.

Pag. 18. l. 2. *Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας*) Sic in *Hercule Gallico*. *BOURD.*

Ead. 1. 5. *Καταπτῶμαι*) Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Guyetum*, et suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *J.* legendum. Sed quia et *πετάομαι* — *ῶμαι* pro *volare* acque dicitur ac *πέτομαι*, numerum Edd. potiore sum secutus. Eruunt, qui *πετῶμαι* et *πτῶμαι* poeticum potius dicant, et *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* expando, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poetas τῷ *πετῶμαι* et *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex *Diod.* et *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* *πετόμενος* ait, non *πεταόμενος*, de *Animal.* incessu cap. 10. pr. iterum f. et c. praeced item *πέισθαι*, ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV, 7. *ἀετῶ πετωμένων* et VIII, 13. *ἀγγέλου πετωμένου* etc. REITZ. Scribendum sane cum Ed. *Junt.* et Cod. *Poli* *κατάπτωμαι*, i. e. forma syncopata pro *καταπέτωμαι*. Male infra cap. 19, vulgo *ἀνέπτωμην* scribebatur pro eo, quod Cod. 3011, suppeditat, *ἀνέπτωμην*. Cf. supra c. 11. in *κατεπτῶμην*, et quae ibi sunt dicta in *Adnot. LEHM.*

Ead. 1. 6. *Καρυδοχῆς*) *Καρυδοχῆς* *Thi Mag.* male. SOLAN. At vide omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 307. LEHM.

Ead. 1. 10. *Μὰ Δι'*) Legendum videtur, *ὃν μὰ Δι'*. *GUYET.* *Jens.* ad *Abdic.* cap. 2. sub *μὰ Δι'* saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui et nos ad *Gall.* c. 11. (ubi exemplis, in quibus *μὰ* adfirmat, addere potuissem ejusdem *Gall.* cap. 29.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciph.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; et sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δι'* jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum *Guyeto* *οὐ* insero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἢ μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi (est) domine?* IMMO apud *libertum Discum.* Eun. III, 5, 6. REITZ.

Ibid. *Τὴν ἀχλὺν*) *Serv.* ad finem 2. *Aeneid.* v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* *Sept. adv. Theb.* p. 80. *Apul.* lib. 1. *Flor.* (locus est Il. E, 127.) *Bourd.* Cf. etiam *Charon.* c. 7. ubi idem *Homeri* locus simili ratione perstringitur. LEHM.

Ead. l. 13. *Δέηση*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δεήσεις* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δεόμαι*; utrum autem *δεήση* retineas. Supra de Salt. cap. 3. pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει*. Infra Dial. Mer. 2. a. m. *οὐδὲν δεήσεις*. Sed Tim. c. 48. *οὐδὲν δεήση τῶν λόγων*. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

Pag. 19. l. 4. *Καὶ τοῦτό ἐστιν*) Forsan καὶ τούτω. GUYET. Non rejicerem τούτω, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τούτω per διὰ τοῦτο, prosus ita, ut est in 2. Vet. Hist. c. 19. *εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικοῖται*. Alciph. III. pag. 392. *τὸ χρυσίον ἀποδρύνπτεσθαι*, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit insertam, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc *Luciani* autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic. L. II. c. 55. 68. καταπλαγόντες τὸ μήκος τοῦ πέλγους*. Eurip. Androm. v. 211. — *ταῦτά σοι ἔχθαι πόσις*, ob haec te odit maritus. Ibid. 217. *Ἐκτενας ἂν τὰδ*; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum; non ut vulgo factum, an occideres istas? Confer mox cap. 25. *στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια*. Alia similia vid. ap. L. Boe de Ellipsi, p. 266. Ed. Franek. REITZ.

Pag. 20. l. 4. *Τοὺς κανόνας ἀνευθύνοντας*) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo *Theod. Marcil. ad Pers.* BOURD.

Ead. l. 12. *Προλεμαῖον*) Euergeten intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. SOLAN.

Ead. l. 12. *Αυσιμάχῳ*) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam De Salt. c. 58. nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insinulatum interemissem traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

Ead. l. 14. *Στρατονίκη*) Pessime hic, et Calumn. non esse Cred. c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit *Lucianus*. Quid enim a persona juvenis illius longius absuit, quam natus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat *Lucianus*, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a juniore *Luciano* scripta putes. Vide, quae alia

occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narratum, a me observata sunt ad Pisc. cap. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut his eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

Ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17. de Imag. et Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. *Plut. Julian.* Imper. *Val. Max.* Similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 1. BOURD.

Ead. l. 15. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos et gener. *Plut.* Pelopida extr. p. 297. — 8. πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST. Adiri jubent *Wielandius Diodor. Sic.* XV, 80. *Belinus Photii Bibl. Excerpt.* Conon. narrat. 50. p. 456. Quod autem hic Alexander plus quinquaginta annis major fuerit iis, qui modo commemorabantur, tribus regibus, id *Wielandius* monet in tali fictione non magis offendere debere, quam quod in cubiculum Ptolemaei introspicere potuerit Menippus. Similia per egregiam illam, quam idem Noster in Charone pinxit, vitae humanae tabulam de rebus historicis et geographicis notarunt passim docti commentatores *Hemsterhusius, Palmerius, Solanus.* LEHM.

Ead. l. 16. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ etc.) Vellem nos docuisset *Lucianus*, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, et Attalus ille a filio veneno sublati. Nam cum fuerint plures Antigoni, et plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem et filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam aetate duxerat, et ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. *Plut.* Demetrio p. 895. A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρᾶσφύτεραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι etc. quod *Luciano* suspicionem praebere potuit. Non obstat ac-
tas potuit enim Antiocho jam cognita fuisse, cum esset ju-

nior: et quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho juvencula videri. I. I. WETST.

Ead. l. 16. Ἀντάλφ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. *Strab.* XIII. *Appian.* SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita allerat, nescio. SOLAN.

Ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

Ead. l. 3. Σπαρτίνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἑρμόδωρον) Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonio assignatum. Vid. *Eunuch.* cap. 3. et *Notas.* SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀγαθουλεία) Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a *Nostro* memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur *Demonact.* c. 29. SOLAN.

Ead. l. 14. Κλενίαν) Ignotus hic mihi, uti et sequens *Herophilus.* SOLAN.

Pag. 22. l. 2. Ἀπαιτοῦντας) Forsan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN. Voluit posteriore loco haud dubie ἐπαιτοῦντας idque et mihi, ut cum loco *Charonis.* c. 15. in. maxime conveniens, valde probaretur, si vel variarent h. l. in aliquam partem libri nostri, vel omnino necessitas corrigendi urgeret. Quod tamen non ita est. Nam bene apud Athenienses, qui per hunc librum potissimum respiciuntur, conjuncti fingi poterant οἱ δανείζοντες, foeneratores, et οἱ ἀπαιτοῦντες, exactores locatarum pecuniarum. Cf. *Hermot.* cap. 18. Non tamen hoc satisfacit *Fritzsche*, qui, omnino cum *Solano* faciens, e loco *Charonis* προσαίτουντας conjicit in *Praefat.* ad *Ed. Alex.* etc. p. XXX. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra *Eun.* cap. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et *Pisc.* cap. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi et alia addidimus. Addi etiam posset *Alciphr.* III. *Epist.* 59. οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

Ead. l. 10. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας) *Erasmus*: ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

Ibid. Εἰλαπίνας) *Homer.* II. 2, 94. SOLAN. Imo est versus 491. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8. pr. REITZ.

Pag. 23. l. 2. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide *Anachars.* cap. 58. etc. et *Demonact.* c. 46. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. ἄχρῃς ἄν) Th. Mag. *Thucydidem* semper ἄχρῃ, non ἄχρῃς dicere notat. Improbatur ἄχρῃς pro donec etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπείδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ. Vix digna, quae respiciatur, conjectura. Ἀπείδοντες h. l. necessarium erat vel ob illam, quam modo legeramus, vitae humanae ἀναρμοστίαν, et ob ea quae deinceps sequebantur, τὰ ἀπρόδα. Eleganter etiam adhibitum verbum de iis, qui confusam et incompositam cantilenam decantant ita, ut voces inter se vel maxime dissonent. LEHM.

Ead. l. 2. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βλου. GUYET.

Ead. l. 9. Οἰνόν) Ad Marathonem [urbs. *Meurs.* SOLAN.

Ead. l. 10. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλεῖστα κεκτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus Edd. hio de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV, 56. V. etiam *Gron.* not. SOLAN.

Pag. 25. l. 1. Εἴτα τὴν Κυνοῦριαν etc.) Prima verba interpretatur *Erasmus* supine et aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis et nondum ad culmen eruditionis evector, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare et legere *Κυνοῦριαν*, quae fuit regio inter Argivos et Laconas semper controversa *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤξιουν διλῆς ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοῦριαν γῆς, ἧς αἰὶ πέρὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus et Laconum cecidit, historia nota est ex *Strabone* lib. VIII. ex *Herodoto* lib. I. *Plutarcho* in parallelis, et aliis. PALM. *Κυνοῦριαν*) Recte emendasse *Palmerium* *Κυνοῦριαν*, adfirmat *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 56. Et sic quoque emendandum esse *Scholiasten Luciani*, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd.* *Κυνοῦριαν* edi curavit, cum alii haberent *Κυνοῦριαν*, alii *Κυνοῦριαν*, Quare et hic vulgatum ejeci. REITZ.

Ead. l. 3. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V, 40. et seqq. V. etiam *Charon.* c. 24. SOLAN. Vide potius *Herodot.* I, 82. et quos alios hujus rei testes collegerunt *Commentatores* ad *Charon.* c. 24. Tom. III. p. 477. sq. Hoc *Thucydidis* loco leviuscule inspecto erravit graviter *Solanus* de Mantineensi pugna cogitans, siquidem eam volebat, in qua *Epaminondas* cecidit. Turpius etiam hunc errorem repetiit *Gehrichius.* LEHM.

Ead. l. 6. *Ἄν ἰγέλων*) Vertitur vulgo *ridebam*: mallet *risissem*. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia *ἄν* additur, tum quia optativus *εἰ τίνα ἰδοίμ* praemittitur; denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo *εἰ τίνα ἰδοίμ* est, *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam risissae, versionem non attigi. REITZ. Hallucinatur *Reitzius*. *Ἄν ἰγέλων* — quae vera est lectio: cf. Somn. c. 2. Ver. Hist. II, 20. ibiq. not. — est, *ridebam* (notione repetitae actionis) et *εἰ τίνα εἶποιμ*, *si quem videbam*, h. e. *quoties videbam*. Totusque locus, syntactice spectatus, simillimus est illi c. 6 *καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαμι, πολεμοῦντας ἄν ἐώρων τοὺς Γέρας. ὅτε δὲ* etc. Cernere autem hos annulos, quin etiam numerare, potuit Menippus non minus certe, quam omnia ea, quae supra capp. 15. et 16. idem sibi visa tradidit. Nihil ineptius, quam talia ad amussim metiri. In Codicibus autem particulam *ἄν* facile nec raro cum sequente verbo compositam reperiri, acute inter alios *Jacobsius* vidit ad Hermot. c. 3. et 29. LEHM.

Ead. l. 6. *Πάγγαιον*) V. *Xenoph.* p. 324. 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur *Παγκαλῶ*. *Eurip.* PH. p. 477. C. et *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.

Ibid. *Αὐτοῖς μετάλλοις*) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26. et infra cap. 27. REITZ.

Pag. 26. l. 3. *Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐψέκ.*) Scribe *ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐψέκσαν*. Nam *μυρμηκία* est ἡ *μυρμήκων* ὀπή, et mox *ἀνεπτόμεν δάματ* εἰς *Ἀγώχοιο Διός*. GRAEV.

Ead. l. 9. *Διασεισας ἐμαντόν*) Et pro *concutere, agitare*, et pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi *μηδένα διασεισητε* hoc *Luciani* aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀνεπτόμεν*) *Ἀνεπτόμεν*. *Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμεν, κατεπτόμεν* supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13. et 11. REITZ.

Ead. l. 10. *Δώματα*) *Hesiod.* 1. Oper. BOURD. *Homer.* *Iliad.* A, 222. SOLAN.

Pag. 27. l. 6. *Φιλοσόφων*) Lege omnino *Plut.* de Luna, 1696. 1727, SOLAN.

Ead. l. 9. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, *dividua*, aut *utrinque turgida*, i. e. *aequa portione divisa*; aut *major dimidia*, minor plena. SOLAN.

Ead. l. 13. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Caetera HomERICA sunt. BOURD.

Ead. l. 14. Παρά γὰρ ἡλίου) Παρά γούν ἡλίου. MARCIL.

Ead. l. 15. Προαιρουμένος) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

Ead. l. 17. Αἶθρον) V. Xen. Ed. Bas. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V. 238, 2. Diog. Laërt. pag. 35. A. Schol. Pind. ad Ol. I. p. m. 13. B. et Suid. SOLAN.

Pag. 28. l. 6. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysost. Ὁμ. κ', Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἰδοῦναι βασιλεῖα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in aperto*: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, et intus turpis. GESN. *Erasmii* versionem nollem norma esse lectionum conjectandarum, utpote nimium passim juvenilem. Mox enim idem verba, οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, reddens: *At illis pro nihilo est*, cogitavit, ni fallor, de voce ἀνιῶσι. neque necesse est suspicari, sic cum vere legisset. Et h. l. ille sensum quendam suum, non auctoris mentem, videtur secutus, vertisse. Nec male ipse Gesnerus vulgatum defendit. Simillimam vide comparisonem Necyom. c. 16. LEHM.

Pag. 29. l. 3. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae Ed. Graev. Hemsterhusius, adeundem Ez. Spanh. ad Aristoph. Ranas v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐνυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλλίοις μικροῖς, concisis disputationibus, et verbis minutis. Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re.“ Ubi Scholiastes: περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. et P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατος pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαί ἐν περιπάτῳ dicuntur, et Academia additur. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρὸς αὐτῶν*) Non opus esse παρ' cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9. f. ibid. c. 5. 15. et 25. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἔσται ταῦτα*) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22. f. ἔσται πάντα, ὅπῃ ταν ἐθέλῃσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I. Ep. 32. μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐρασιού. Ubi εἴη pro fiat, contingat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, et est festinandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐνθα μὲν*) Homer. Od. K, 98. SOLAN. *Ἐνθα μὲν*) Quia μὲν in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad sensum in Luciano convenientius duco, si pro μὲν substituatur; non addatur, quod versus respueret. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐθύς εἶσω παριέναι*) Benedictus: mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus. Quanto rectius et elegantius Erasmus: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire. Notissima formula tam Gracca, quam Latina. GRON.

Pag. 30. l. 3. *Ἐκoptov—τὴν θύραν*) In *Act. Apost.* XII, 13. est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet J. Elsner. Observ. T. I. p. 411. Plura Graev. ad Solocicistam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum januas extrorsum versas, et exeuntem aequē pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „Cumveris Ms. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν ὕφ' ὧφει δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτᾷ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401. κόψω τὴν θύραν. In Concione vero 982. κρούσης τὴν θύραν, pulsabis januam.“ REITZ.

Ead. l. 7. *Ἄμα*) Μὲν hic male esse in Ed. Par. notat Solan. falso. Nam et haec ἄμα cum cett. habet, aequē ac O. REITZ. Reitzii suspicor, non Solani, esse errorem. Ille enim, quod hic ad praecedentem paginam, ad verba quidem, καὶ ἄμα πρὸς τὸ ἀναγτες ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ notaverat, pro vulg. τὴν in Par. esse μὲν, ad hunc plane alienum locum festinando traxisse videtur. LEHM.

Ibid. *Ἱππετάραιτε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους*) Vide ineptias interpretum, haec verba, Ἱππετάραιτε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus et inopinatus adventus meus, et quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem

alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, et ὅσον οὐνω, eleganti idiotismo Graecis significare jam jam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, et quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

Ead. l. 8. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1. Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

Ead. l. 11. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

Ead. l. 11. Εἰς ἐμὲ ἀνιῶν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. 8. VI. de Artic. p. m. 93. ὡς ὅτε εἰσω ἐξέπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1. Ver. Hist. cap. 26. εἰς τὸ κάτωτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κό- νις. REITZ.

Ead. l. 12. Τίς πόθεν etc.) Homer. Odys. A, 170. etc. SOLAN. Imo vide Od. A, 170. Solani errorem, ut sit, repertierunt recentiores. LEHM.

Ead. l. 13. Μικροῦ) Pro μικροῦ δύν. Sic fere Aesop. Fab. V. ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

Ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐμβρονημένος) Ἐμβρόντητος, καὶ ἐμβρονημένοι, a Graecis κυρίως adpellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβρονημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντητε, εἰτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus

Vivit, et est vitae nescius ipse suae.

Xenoph. Αναβασ. γ. et Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 31. l. 6. Ὄρου — Ἐπώλου etc.) Homer. X. Odys. A, 307. et seqq. SOLAN. Cf. Charon. c. 1. et quae ibi Hemsterhusius de his Aloidis disserit Tom. III. p. 430. sq. Mox ἐπὶ ξενίᾳ legitur consentientibus omnibus libris, ut Ver. Hist. I, 29. ubi tamen duo Codd. Pariss. male ἐπὶ ξενίας, et Ver. Hist. II, 36. ubi vulgatam lectionem ἐπὶ ξενίαν, vestigia Co-

dicum Pariss. secutus, qui ἐνὶ ξενίᾳ exhibent, ad *Luciani* morem scribendi revocavi. Vid. ibi adnot. et praeterea *L. Bos Ellipss.* p. 493. ibique potissimum *Schäfer.* qui contra *Bosium* monet, ξενία a Substantivo ξένια, non ab Adjectivo ξένιος, suppleto τραπέζῃ, esse repetendum. LEHM.

Ead. l. 14. ἤμῶν) Lege ἡμῶν) narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN. ἤμῶν vel ob variationem narrationis praefereendum. Omnino de hoc orationis habitu subtiliter agit *Fritzschi* Qu aestat. p. 140. et de h. l. pag. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. SOLAN.

Ead. l. 17. τὰ Διῶσια) Conf. supra Tim. cap. 7. ibique notata ab *Solano* et ab *Hemsterhusio.* REITZ.

Pag. 32. l. 1. τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet, GUYET. Aegre γὰρ potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβελιδιον, *Anubis templum*, τὸ Ἀνάκειον *Castoris et Pollucis*; de quo vid. *Hemsterh.* ad Timon. c. 10. REITZ.

Ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce *Meurs.* Athen. Att. I, 60. etc. (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. et *Plin.* XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον et Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum. *Liv.* XL, 20. SOLAN. *Livii* locus est libri XLI. cap. 20. LEHM.

Ead. l. 2. Ἀπὸ δῶν) Neque quando, hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

Ead. l. 6. Πάλξεις ἔχων) Πάλξεις ἐκὼν inveniebam in *Par.* quod *Solanus* non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciph.* I. Epist. 1. f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. *Noster.* Tox. c. 45. δὸς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. *Hesiod.* Ἔργ. v. 42. Κρίναντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποιος. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, suspensio pede irem in mutando; nam et sic in *Liban* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. πάλξεις ἐκὼν, sponte ludis. REITZ. De voce ἔχων vid. *Ruhnken.* ad Tim. p. 258.

Gregor. Cor. p. 146. Ed. Schäf. et interpr. et Benj. Waisk
Pleonasm. Gr. p. 106. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Φιλόκαινον) Schol. Coll. et *Fl.* Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgatum φιλονεικόν. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονεικίᾳ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλονεικίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim levitatem. GESN.

Ead. l. 8. Πάντα ὅλως ἦν ἐγώ) Exempla hujus locutionis, quae etiam est in I. Epist. ad Corinth. XV, 28. dedit J. Elsner. Observ. T. II. p. m. 126. REITZ.

Ead. l. 9. Μεταὶ δὲ Διός) *Arat. v. 2.* SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀνατόν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

Ead. l. 14. Ἐν Περγάμῳ) Vide *Pausan. p. 160. 16.* SOLAN.

Ead. l. 15. Βενόιδειον) Dea Thracia Bendis; vide Jov. Trag. c. 8. *Hesychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab. IX. X. pag. 471. et Procl. in Tim. l. de festis ejus.* Athenis etiam colebatur. *Xen. Ἑλλ. β'. p. 277. 14.* SOLAN.

Ead. l. 16. Ἀνουβειδίων) Nihil variare Edd. notat Solanus quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβειδίων etiam supra *Tox. c. 28. REITZ.* At illic jam correctum, ut par erat, Ἀνουβίδειον. Vid. *Lobeck. ad Phryni. p. 372. et quos laudat Jacob. ad Toxar. p. 101. LEHM.*

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties ejus lectio consentit cum *Fl.*, suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petatum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae his idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐκατόμβας παριστάειν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus J. Elsner. ad *Rom. XII, 1.* Ubi hujus Lucianei non est oblitus. REITZ.

Ead. l. 3. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad *De Sacriff. c. 11.* SOLAN.

Ead. l. 6. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia et alterum Nostro frequentatur. Vid. supra *Tim. c. 28. Imag. c. 15. Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. etc.* REITZ.

Ead. l. 10. Καθίσας οὐκ ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum

vox posterior non possit alio referri, quam ad *θυρίδα*, opinor longe melius intellexisse *Erasmus*: cum ad primam consedisset, quam *Benedictum*: quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

Ead. l. 15. *Φύνας*) Facile nunc renuntio ei, quam in Ad-
dendis ad Tom. IV. Hermot. c. 63. et 65. et Scyth. c. 4.
minus circumspecte contra *Guil. Dindorfii* emendationes tueri
conatus eram, scripturae *δύνας* et *διεκδύνας*, quippe tum pri-
vatis literis ab ipso *Dindorfio* acerbius, quam ex re erat,
notatus, tum a *Schäfero* palam in Comment. ad *Demosth.*
Tom. I. p. 238. ea, quae huic viro prope singularis est, hu-
manitate, nec tamen eo minus graviter, monitus. Ceterum
constanter in omnibus libris, ut h. l., ita etiam *Lexiph.* c. 25.
δύνας et Pro Imagg. c. 16. *ἀναδύνας* scriptum reperitur. LERN.

Pag. 34. l. 2. *Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.*) Iterum pro *στεφθῆ-
ναι διὰ τὰ Ὀλύμπια* Conf. supra cap. 14. *καὶ τοῦτό ἐστι βα-
σιλεύς*. Adde hic *Aristoph.* Ed. 644. *Ἐἴτ' ἐστεφάνουν μ' ἐὺαγγέλια*, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod
Kusterus ad *Plut.* 765. et Scholiast. ad hunc vers. Equit.
clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam *Spanhem.* qui
et illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne
ἐὺαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem
ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur
vertisse, cum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit:
ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen
patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad Equit. et
Kustero ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit con-
structio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim
Aristoph. *Plut.* 764. — *πᾶγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλια
σ' ἐν κριβνωτοῖν ὄρμαθῳ*. Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα, ibique
ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλαντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum
recte monet *Spanh.* REITZ. Coronari *Olympia* dixit ad hanc
formam *Horat.* Epist. I, 1, 50. Quis magna coronari con-
temnat *Olympia*. GESN.

Ead. l. 7. *Ἄλλ' ἔτερον*) *Homer.* II. II, 250. SOLAN.

Ead. l. 16. *Ὡςπερ ὁ Πυρρῶν*) *Gell.* L. XI. cap. 5. de
Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.*
De his *Cic.* in *Lucull.* COGN. De hoc ejusque dubitatione
vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. REITZ.

Pag. 35. l. 2. *Ἐρμόδωρον*) Vide supra c. 16. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἄ δὲ ποιεῖν*) Non absurde Ms. *προσε-
τατε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ ποιεῖν*. Vulgati
ποιεῖν. Praecepit ventis et tempestatibus, in quibus esset

elaborandum. GRAEV. *Tempestates* interpretatus est *Wielandius*, ac si essent coeli (Gewitter), quum sint anni. Latina scilicet inspexerat, non Graeca. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. et notam *Solani*. Sed confer not. *Hemst.* qui et Ἀττην scribi contendit. Ego Ἀττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. et Edd. omnes. Item infra Ἀττις Eccl. cap. 9. pr. et alibi. REITZ. Mihi satius videbatur Oxoniensem sequi Codicem, qui Ἀττην exhibet, convenienter cum loco Dial. Deor. XII, 1. ubi meam de hujus nominis scriptura sententiam protuli. LEHM.

Ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. *Bochar.* Chan. I, 18. et *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Deor. Conc. c. 9. SOLAN.

Pag. 36. l. 1. Ἀριον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis et Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud *Terentii*: *Sine Cerere et Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Ead. l. 2. Ἡρακλῆς κρεία) Voracem fuisse Herculem et supra visum est Amor. c. 4. et multa ejus nomina prodant. V. *Plut.* 1187. 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*: μύρα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviiis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7, 25. et ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam *Wesseling.* Obs. p. 51. — 2. scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύροις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV. Deipnos. c. 18. et 19. Haec ille, et adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in *Luciano* μύρον, cum verterent *myrtum*, sed μύρα baccas *myrti*, sive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρα adnumerat *Long.* Past. II. p. 35. Ed. *Moll.* REITZ.*

Ead. l. 3. Μαιρίδα) Non adeo lautas, quippe quibus
Lucian. Vol. VII. Bb

vescebatur sutor Micyllus Gall. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

Ead. l. 7. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοί, οἷς Ὅμηρος πον λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰντι τῷ θεαμένῳ, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε etc. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque etc.* En interpretis somnia! Verte: *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, et ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque etc.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. JENS. Cf. Varr. Lectt. Verborum, quae proxime praecedunt, ἐγέχει μοι φέρον, falso a Gesnero redditurum: *infusas mihi ferebat*, genuinam vim corrigendo expressi, monitus a Fritschio praestantissimae *Hemsterhusii* observationis ad Diall. Mortt. VI, 3. Ed. meae maj. Vol. II. p. 500. sq. LEHM.

Ead. l. 9. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν etc.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθονα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus *Homeri* est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθονα οἶνον quem addo, ut adpareat, quam probe *Guyetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda; jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, et pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* *Lucianum*, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

Ead. l. 12. Ἀντὶ νύκτῃ) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere piget. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, *Lucianum* scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias* canebant. Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰδῶ cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος, accipi; maxime quia non omnem *Hesiodi* plus mille versuum *Theogoniam*, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero *Hesiodi* carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων

τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰδεῖν
 τινός probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus
 ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός
 μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque
 panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique et hoc diffi-
 cultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία
 singul. num., non Θεογονίας plur. Verum haec minor est
 priore, quia, cum plurimum Deorum complectatur nativitatem,
 nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio
 ad Graevii sententiam est adcommodata. REITZ. Nec non
 Erasmi et Wielandii. Neque mihi dubium est, quin τὰς
 Θεογονίας in plurali scripserit auctor, i. e. singulas quasdam
 theogoniae Hesiodeae partes, singularum quarumdam gentium
 divinarum origines et necessitudines. LEHM.

Ead. l. 3. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an
 τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut
 revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis, aliisque scri-
 ptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat,
 ut hoc ipso cap. jam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω,
 et Gall. c. 2. τὰ Ὅμηρον ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὴν
 Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, et c. 8. κα-
 τὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ. Cf.
 Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 5. Ἄλλοι — Εὐδον etc.) Ex Homeri Il. B. v. 1.
 ex quo corrige ἔχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exi-
 git. JENS.

Ead. l. 6. Ἐχε) Recte emendarunt B. 2. et Par. edito-
 res illud ἔχε, quod in reliquis impressis et Ms. Ox. in εἶχε
 mutatum fuerat: ita enim et apud Homerum legitur, et po-
 stulat carminis ratio. SOLAN. Sola Par. hic sapuit ἔχε ex-
 hibendo. Solanus ἔχε etiam in B. 2. esse addiderat. Sed fe-
 stine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero
 facilis erat emendatio, quam Jens. ante Solanum dudum in-
 dicavit, quamque inde haurire potuit; ut video in aliis fe-
 cisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo,
 si meminero. REITZ. Tertia est Basileensis, in qua legitur
 ἔχε. Hanc igitur Solanus cum secunda confudisse videtur.
 LEHM.

Ead. l. 14. Κοινώσασθαι) Ita et supra Jov. Trag. cap.
 5. f. μὴ κοινοῦμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Parisi-
 nae lectionem repudiavi, etsi uno Cod. fultam. REITZ.

Pag. 38. l. 6. Ἐτώσιον etc.) Iliad. Σ, 104. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγων λαβυρίνθους) Sic Conviv. cap. 6. Αλ-
 φίλος ὁ Λαβύρινθος ἐπέκλιν. BOURD.

Ead. l. 9. Ὀνομάσασιν) Τὸ ἐαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἐαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominiis additione, quia et alibi omittitur ἐαυτοὺς et αὐτοὺς. Vid. ad 1. Ver. Hist. c. 30. ἀπορρίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi et potuisssem addere *Aristid.* Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν etc. Ubi αὐτόν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἐαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω etc. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam *Jens.* dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὀνομάσασιν id nondum observavi; quare ἐαυτοὺς jam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

Ead. l. 10. Πολλῷ γελιοτέρα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. πολλῷ χαλεπώτερον, et centies apud quosvis. REITZ.

Pag. 39. l. 5. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι) Conf. Gall. c. 11. et Peregr. cap. 3. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane caedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad II. A. pag. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum et palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt, quam labiis et dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GERN. Formulam *lingere opes*, περιλείχειν τὰ χρήματα, recte explicat *Fritzscheius* Quaestat. Lucian. p. 99. de homine coacervatas in arca opes frivolis oculis spectante, collato loco Gall. c. 14. ubi non male, opinor, idem *Luciani* familiaris τὸ τρύβλιον a περιλείγων separans ad verba ὁ τὸ τρύβλιον mente intelligit ὑφέλων, et ad περιλείχειν cogitat τὰ χρήματα. LERN.

Ead. l. 13. Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ) *Hom.* II. B. 246. SOLAN.

Temere hunc *Solani* numerum omnes recentiores descripserunt. Est autem versus 202. LEHM.

Ead. l. 16. Ἐκμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

Ibid. Λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. et L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. Λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius, quam *Scholias*tae *Aristophanis*, credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* et auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam et ita praeter *Aristophanem* *Aesopus* activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. *Hist.* XIV, 26. In *Evang.* *Joan.* IX, 28. ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν. *Actor.* XXIII, 4. et alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γιωργός, et vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII, 8. ἐλοιδόρησαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu *Noster.* supra Gall. c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII, 2. At cum dativo tamen et activum 2 *Macc.* 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς et τοὺς, nihil in *Luciano* desinio. Qui malit Ὀνειδίζουσι recipere, ex O. et P. faciat. Sed faciliior est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra *Asin.* cap. 6. REITZ.

Ead. l. 8. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. *S. Clarke* ad *Hom.* II. *A.* 37. — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et *Dial.* seq. Bis Accus. c. 3. κέκραγαι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. *Ibid.* cap. 11. ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κερράζονται *Evang.* *Luc.* XIX, 40. sit loco futuri ordinarii. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀνυπόδετος) Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. REITZ. Nec non quae dicta sunt ad *Catapl.* c. 15. Vol. III. p. 614. LEHM.

Ead. l. 14. Ἠμῖν) Sic *Ed. Fl.* In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Error in his. Cf. Varr. Lectt. Lectio ἡμῶν est in A. 1. 2. B. 1. et 3. LEHM.

Pag. 41. l. 4. Πῖσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad *Athen.* XV, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante et hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GERN. Ita supra Tim. §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῦς ἐκ τοῦ βίου, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20. et 33. Ac. Gall. c. 5. pr. REITZ.

Ead. l. 9. Ἡμῶν ἀσφαλέστατα) Etsi *Par.* quoque haberet ὑμῶν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *J.* emendarat. Et licet ὑμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, et ἡμῶν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀντὶ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

Ead. l. 15. Ἱερομηνία — τετάρων) Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has *ferias Dukerus* in *Addendis* ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ιερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praecclare jam explicaverat ad III, 56. itemque ad V, 54. Porro *ἐπεχειρῶν* *justitium* vertere, quam *inducias*, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciiis sermo sit. GERN. *Belinus* hanc *ιερομηνίαν* intelligit quatuor deinceps a Decembri menses, in quos Athenis plurima tum

Attica, tum Romana, inciderint festa, citatque eam in rem Scholiasten *Pindari* ad *Nem.* III, 4. unde tamen nihil probatur, nisi hoc, *Munychionem* mensem, et hunc quidem solum, ab *Atheniensibus* e populi scito dictum fuisse *ἱερομηνίαν*. Rectius haud dubie cum *Gesnero* et *Wielandio* de continuo festo quadrimestri capitur, quales fuerunt supplicationes. Neque tamen illud in historia illius aetatis quaerendum, sed consulto ab auctore fictum putandum, cum allusione quadam ad iustitium nescio quod, et quam ob causam publico tum *Athenis* decretum. LEHM.

Ead. l. 17. *Ἐς νέωτα*) Habuimus supra *Hermot.* cap. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, *ἀνὶ γεωργός εἰς νέωτα πλούσιος*. Adderem *Alciph.* III. Ep. 23. p. 328. et 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. REITZ.

Pag. 42. l. 1. *Ἡ, καὶ πνανήσιν*) *Hom.* II. A, 528. SOLAN.

Ead. l. 7. *Κεραμεικόν*). *Athenis* itaque scriptus hic *Dialogus*. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 43. l. 22. *ZETZ* etc.) *B.* 1. et 2. (nec non 3.) *Ζηνός, Ἐρμού* etc. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod et factum ab *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

Ead. l. 26. *ZETZ*) In omnibus deerat nomen *Jovis* loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes *Dialogi* personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed *Catalogo* finito, non repetit. SOLAN.

Ibid. *Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν*) *Senarii* duo e quopiam poeta *Comico* desumpti. Sic autem legendi videntur;

Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνοις

Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a *Luciano*, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

Pag. 44. l. 3. *Τυφλῶ*) *Homerum* a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* et *Plutarch.* *ὄμηρον* enim coecum appellant *Cumani.* COGN. De *Homeri* coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. REITZ.

Ibid. *Μάκαρας*) *Iliad.* A, 127. etc. SOLAN.

Ead. l. 8. *Κνήσασθαι τὸ οὐς*) *Paroemia.* BOURD. Ms. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὐς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὐς, φασί, σχολὴν ἄγων. Non

tantum olii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀ-
γαίω et ἀλαλνω est *invenio*. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic Edd.
Addiderat *Solan.* conferend. Rhet. Praec. c. 11. Ibi habemus,
τῷ θακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat,
κνᾶσθαι *scalpere* significare? Interim ad stabiliendam vulgatam
aliquid confert. REITZ.

Ead. 1. 12. ᾠρῶ) Illud ᾠρῶ natum suspicetur quis α
repetito ex sequente ἀπό. Alius contra ᾠρῶ amisisse α prae-
dicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ᾠρῶ prae-
fero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; et ᾠρῶ sal-
tem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod
Edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. (et 3.) Nam si neutrum
plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ᾠώρια.
REITZ.

Ead. 1. 14. Ἐκκεκώφωται) Sic V. 2. B. 2. Salm. et Amst.
In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

Pag. 45. l. 1. Κολοφῶνα) De hoc oraculo *Potterus* silet.
Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud
Tacit. A. II, 54. Lolliæ quoque Paulinae, apud eundem A.
XII, 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis
Imperatoris Claudii consulnisset. *Strabo*, qui circa Augusti
tempora scripsit, loquitur de illo oraculo: quasi sua aetate
fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ
τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαν-
τείῳ ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post
ejus tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam
suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic
tantum *Lucianus*, sed et *Philostratus* Vit. Apollon. IV, 1. et
Porphyrus, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Aegypt.
§. III. cap. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt:
εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγίγῃ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν
προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic.
p. 210. habet, qui illud ut et Branchidarum in Mileto ἱερὸν
suo tempore non ἐξαιργασμένα *absoluta* ait: quod firmat con-
jecturam nostram, inquit *Olearius*, (ex quo haec desumpta ad
Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam
Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo col-
legit *Schol. Apollonii Argon.* I. v. 308. Cave autem, quia
Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur,
cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi
fuisse credo, cum Colophonium oraculum in *Luciani* Pseu-
domanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic
sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendas. Hic

enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit et alibi *Noster*. Vide *Jov. Trag.* cap. 30. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ξάνθου*) Oraculum Pataraeum tangit; de quo *Virg. Aen.* IV, 143.

*Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.*

SOLAN.

Ead. l. 5. *Δασευσμένη*) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur, nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σελομαι* pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. *Ὁ δὲ ἔχων, τὸ θείαιον δὲ ἰστέον.* Quem significatum Wolfius in *Ed. nupera* ex *Cresollii Theatr. Rhet.* probat. Nisi et hic potius *ἐστέον* sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ πείρᾳ*) Servavi lectionem *Edd.* potiorum. Etsi *ἐπὶ πείρᾳ* non damno. *Ἐπὶ* enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1. Ver. Hist. 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. *ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, se id utilitatis eorum causa facere.* Adi etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* est, ea conditione, ut liberi essent. Aliud est *ἐπὶ τῆς πείρας*. *E. c. Aristid.* Or. pro *Rhet.* T. 2. *Ed. Jeb.* p. 2. *ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσι, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀρνεῖα κρία καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔφοντες*) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Jove *Tragedo*. GRAEV. *Herodotum* vide. Passim alibi tangit *Noster*. V. *Jov. Conf.* c. 14. et *Jov. Trag.* c. 30. SOLAN

Ibid. *Χελώνας*) Supra *Jov. Trag.* c. 30. *χελώνης* ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan et hic *χελώνης* legendum. REITZ.

Ead. l. 11. *Ὁ Αὐδὸς*) *Midas*. GUYET. *Guyetus* ait τὸν *Αὐδὸν Midam* esse; sed *Croesus* est. REITZ.

Ead. l. 13. *Τὸ δὲ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος*) *Senarius luxatus*. GUYET.

Ead. l. 14. *Ὁρῇ τε etc.*) *Senarii* duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: *Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδίων, Ἐπ' ἀλλοτρίοις τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται.* Praecedens autem *senarius* sic stare posset — *Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἀσχελὴς ἐνοχλούμενος etc.* GUYET. *Hippocratis* verba sunt, a *Tragico*, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo, a *Kustero* monitus, *Tzetz.* Phil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata *Hippocratis*

verba περί φυσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — θιγγάνει — ἀλλοτρίησι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed et συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus jam indicavit. REITZ. De συμφοραῖσιν, vel ξυμφορῇσιν, ne nunc quidem cogitandum videtur, quum revera Codex 3011. hanc posteriorem formam exhibeat. Nempe mensurae, nec solum dialecti, est ratio habenda. Igitur Guyetum potissimum in his versibus restituendis sequendum putabam. Sed primum illum, vere sane luxatum ac pacne absurdum, ipsi Guyeto relinquebam. Vocabulum autem λύπας, pro Jambo positum, neque per se insolens, neque h. l. admodum ineptum, pro argumenti quidem ac rei lepore. LEMM.

Pag. 46. l. 1. Φυτιουργούντας) Fortassis scripserat φυσοργ —; quod quia novum est, malim φυσσώντας. SOLAN. At vide Lobeckium ad Sophocl. Ajac. v. 559. p. 305. LEMM.

Ead. l. 3. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis deus sit Somnus et Somnium, vid. 2. Iliad. et Virg. VI. Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odys. XIX. COGN.

Ead. l. 9. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN. Est illic πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος. quod rursus conferri potest cum illo, πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, Diall. Deor. XXIV, 1. LEMM.

Ibid. Δηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra Tox. cap. 9. f. ἃ δηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V. §. 2. τὸν κλῆρον — δηρημένοι. Diod. Sic. L. 2. cap. 41. δηρημένης πολιτείας, divisae Reip. Sed Tox. c. 40. et 55. δηρμένος recte, sublatus. Sic ἐπηρμένους, elatos, Diod. Sic. 2, 34. pag. 147. f. Hoc enim a διαίρω et ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Ead. l. 11. Βλακύνωσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus et negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

Pag. 47. l. 1. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστράπας αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαιμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλ. — cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, et fulguribus administratis, cu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους

προϋτίδες sunt *specialis curae*, quae singulis sunt impendendae, et opponuntur τοῖς κεφαλαίοις (τῆς) διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua ista mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi et gubernavi, levatus et solutus sum curis his particularibus. GRAEV.

Ead. l. 4. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN. Argum enim illum, non quos Scholiastes artificiosius finxit, pastores istius regionis Herculis aequales, a Jove significari, vel Singularis numerus cum Articulo, ὁ βουκόλος, evincit. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βασ.) Hinc ego conjicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, et de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

Ead. l. 11. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νῆδυμος ὕπνος GUYET. Hom. II. B, 1. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀληθείης) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Pag. 48. l. 2. Ἀκαλλίεργα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET. Non sine voluptate comparaveris simillimam ejusdem patris Deorum querelam ac desperationem in Jov. Trag. c. 18. nunc maxime verba huc pertinentia, ἄθνητα καὶ ἀγέραςια, καὶ αἶμα (vel αἰμμητα) ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς etc. Et quod ad illud πάντα attinet, cf. eandem dictionis formam Jov. Trag. c. 30. extr. καὶ ὅλως, κατόχιμα πάντα, καὶ φοικώδη, καὶ μυστικά. et quae alia sunt ejusdem generis alibi exempla. Nihilominus placet in Jove affectus pleno sententia sic praecise expressa, ut etiam abesse malim πάντα, vel tale quid, quam adesse. LEHM.

Ead. l. 5. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42. et Tox. 4. REITZ.

Ead. l. 6. Μερμηρίζω) Cur in omnibus Edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. II. B. v. 3. Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. REITZ.

Ead. l. 9. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium hujus Dial. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. *Κεράσαι*) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Ead. l. 10. *Πάνυ*) *Πάντες* P. et L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

Ead. l. 12. *Συγκυφότες*) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc. XIII, 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα*. Ubi J. *Elsner*. hoc *Luciani*, et aliud ex *Appiano* adfert. REITZ.

Ibid. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

Pag. 50. l. 7. *Τὴν μὲν Δίην*) Scribe *Δίην*. GUYET. I. e. majusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer ejusdem *Guyeti* notam sequentem. REITZ.

Ead. l. 11. *Σὺ δέ, ὦ θύγατερ*) *Phurnatus* Jovem justitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps et imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut justa et aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto *historiarum Arriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. *Ὡς θύγατερ*) I. e. *Δίκη*. GUYET.

Ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) *Harpocratio* scribit, Athenienses vocare Erinnyes *σεμνὰς θεάς*, quasi dicas, Deas castas et incorruptas. *Pausan.* in *Corinthiac.* ait, *Semnas* a *Sicyoniis*, *Eumenides* dici ab *Atticis*: in *Attica* tamen etiam *Deas Semnas* vocari. Has vocat *Hesiod.* in *Theogon* *Erinnyes*, *Semnis* *Deis* oves praegnantibus immolabant et melicratum. COGN. *Τὰς σεμνὰς θεάς*) I. e. *τὰς Εὐμενίδος*. *Hesych.* *Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐν εὐφημοῖσι*. GUYET. Consule *Hesych.* SOLAN. Firmat, quae monet *Scholiastes* de templo *Eumenidum*, *Pausanias* in *Areopagi* descriptione, s. *Attic.* p. 52, 21. 'Omnia copiose illustravit *Meurs.* *Areopago* c. 2. GESN.

Ead. l. 12. *Ἀποκλήρον τὰς δίκας*) De sortitione judicium permulta *Scholiast.* *Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac Ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 51. l. 8. *Ἀλετρινόνα τῷ Ἀσκληπιῷ*) Cum *Dracone* etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin et *Socrates* apud *Platonem* moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o *Crito*. COGN. De cultu *Aesculapii* vid. etiam *Ovid.* *Met.* XV. fab. L. Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso insimulatum *Socratem*, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 35. ex *Xenoph.* Memorab. quem etiam ad partes vocat *Anonymus* in *Bibl.*

Raisonnée an. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo ostendat, *Lucianum* in *Demonacte* non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, et quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35. scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate et Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum caeremoniae et consuetudinis causa id potuit facere, quod adfirmanti *Xenophonti* negare non ausim. REITZ. Mox in verbis, *τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφούντες* haesit J. Seagerus Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. sq. et maluit *παρὰ τ. Ἀδ.* reddens: *contraria dogmata ab Injustitia suppeditata philosophantes.* At salva est vulgata. Contraria Socratis accusatores statuebant de Injustitia, ac Socrates ipse, tribuentes scilicet Injustitiae, quod Socrates Justitiae; quam quidem modo vidimus a Sophronisci filio magnopere laudatam et pro maximo bono declaratam fuisse. Nimirum has laudes sophistae isti in *ἀδικον λόγον* transferebant, notissimum illam ex *Aristophanis* Nubibus. Ergo *τὰναντία (τοῖς Σαρκράτους λόγοις) ἐφιλοσόφουν περὶ τῆς Ἀδικίας.* LEHM.

Ead. l. 13. *Μέλιτον*) Prave hic etiam in omnibus legebatur *Μέλιτον*. Vide Not. ad Jov. Conf. c. 16. SOLAN.

Ibid. *Τὸ δὲ νῦν εἶναι*) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties et tam acriter eos insectatur. SOLAN.

Ead. l. 17. *Κατὰ ἵλας*) Lego κατ' ἵλας. B. 2. κατὰ ἵλας. Reliquae κατὰ ἵλας. SOLAN.

Pag. 52. l. 3. *Ἐπὶ τὴν πῆραν αἵξαντες*) Adleverat Solan. vid. infra *Περ.* 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν est in J. Sed cum aliae ἦσαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἀντοσχίδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται*) Ms. *περινοστοῦσιν*. *Philosophi extemporanei ex coriariis et fabris facti oberrant.* GRAEV.

Ead. l. 5. *Περιέρχονται*) *Περινοστοῦσι* P. etiam agnoscit. Sed nihil muto SOLAN. *Περινοστοῦσιν* verum esse puto, quia *περιέρχονται* usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* *Plut.* 121. — *προσπταίοντα περινοστεῖν ἐφ.*

Noster hoc Dial. cap. 27. *δοξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν*. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ. Familiare Luciano verbum *περινοστεῖν* probabit Index. Interim consulas Jacobi ad Toxar. p. 149. industriam, qui et ipse h. l. cum *Schmiedero* praeferendum duxit *περινοστοῦσι*, quod omnes paene Codd. collati tuentur. LEHM.

Pag. 53. l. 3. *Ἀπλωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τηγετὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι*) Athenarum hoc loco *τοποθέσιαν* describit, et tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, et Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, et Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Ead. l. 8. *Σελῶνες, καὶ Πιτυονάμπται*) Vid. supra notata ad Prometh. (in Verbb.) vers. fin. REITZ.

Ead. l. 15. *Ἀγοραῖος*) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Jov. Trag. c. 33.) qui et *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. *Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων*) Lucas Holstenius in notis ad *Steph.* de urbis in *ἈΠΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ* hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum*, aut *super campo*. ALMEL.

Ead. l. 3. *Σούνιον*) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

Ead. l. 6. *Καθῆσθαι*) Ms. *Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθῃσο, tu vero hic in colle consideto*: male in editis *καθῆσθαι*. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. *Κάθῃσο*) Sic etiam L. quod et recepimus, pro *καθῆσθαι*, quod in impr. est. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὁ κεραιφόρος*) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

Ibid. *Ὁ τὴν σύριγγα*) Ecce iterum *ἔχων* intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc. Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X. *ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα*, (scil. *ἔχων*) et Catapl. c. 4. pr. *ὁ τὸ ξύλον*. *Ibid.* c. 13. et vel centies alibi. REITZ.

Ead. l. 12. *Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.*) De phrasi v. Bacch. c. 2 De Syr. Dea c. 24. et Deor. Conc. c. 4. Mercurius autem

filium non dicit, quia talis monstri pudebat V. Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡκεῖ μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit *Pausanias*. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs*, Athen. Attic. II. 8. GERN.

Ead. l. 15. Δάτιδος) V. *Herod.* VI, 231. et *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Deor. Diall. XXII. SOLAN.

Ead. l. 16. Μαραθῶναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *Salm.* exhibebat, veluti οἰκάδε et similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

Pag. 56. l. 2. Σηήλυγα) Μακρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath. Att. II, 105. et 108. V. not. ad Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 3. Πελασγικοῦ) Adpinxerat *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 17. Ibi *Thucyd.* ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique *Wass.* notat videndum *Hesych.* voce Πελαργικοί, et *Schol.* in *Lucian.* *Strabon.* p. 221. *Schol. Aristophan.* Ὀρν. 833. *Dukerus* vero, in *Schol.* et *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam moneat *Scholiast.* *Luciani* h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γὰρ φησὶ τὸν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρῶνῶν κατασκαφὴν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοι τινές, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, αἷς ἐφόρουν. Verosimilius *Strabo* L. 2. pag. 339. docet, Atticos scriptores ita *Pelagorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, et eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, *Pelargos* appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, *Πελασγικοῦ* et *Πελαργικοῦ* posse scribi; se *Πελασγικοῦ* hic verius. REITZ.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocraton* voc. μετοίκιον. GERN.

Ead. l. 4. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti jam ante legendum videram; ut *Icarom.* c. 8. et 16. et hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro in *vicinia*, quod vide p. 226. et Em. p. 85. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1. W. quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solono* et *Lucianae* consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque

reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσκειται conjungi potest: quin et ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. *Alciph.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* et *Aristaen.* I. Ep. 5. et 19. plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex *Lys. εἰς γειτόνων.* At vel in *Alciph.* et *Arist.* ἐν mallet, nisi viderem et sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ἐν E. c. *Heliod.* Aeth. VII. pag. 319. καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακροῦ, de virgine, quae diu domi est adservata. REITZ.

Ead. l. 6. *ΕΡΜ.* καὶ ... *ΔΙΚ.*) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl. ΕΡΜ.* καὶ *ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. *SOLAN.* At vid. *Varr. Lectt. ΙΕΗΜ.*

Pag. 57. l. 6. *Τράγον ἑνορχιν θύουσι μοι*) Supra *Deor. Dial.* IV. §. 1. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. REITZ.

Ead. l. 14. *Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμολοῦς ἐμοὶ*) *Τοὺς τὸ γένειον ὁμολοῦς ἐμοὶ*, ut mox καὶ ἡνώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωντος ὁμοιότητι. Pan idem, qui et nunc loquitur. *MARCIL.* Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμολοῦς est, ut in *Salm.* et *Amst.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐχ. Sed P. recte omisit οὐχ. *SOLAN.* Negationem ante ὁμολοῦς in Edd. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. REITZ.

Pag. 58. l. 7. *Ἀρετὴν τινα*) Supra *Gall.* c. 11. et hujus *Dial.* c. 21. a. m. ac saepe alibi. *SOLAN.*

Ead. l. 11. *Τὸ ὀρθιον*) *Εἰς τὸν ὀρθιον νόμον* interpretare, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὀρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* Ed. haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus et Gellius meminit in Arione.* I. et L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. REITZ.

Pag. 59. l. 1. *Αὐλὸν*) V. *Longin.* *SOLAN.*

Ead. l. 2. *Ἐπισκοπούμενον*) Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *Par.* et *Hag.* utraque, et suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte

esse in *J. B.* 1. *Salm.* cunque *Gesner.* id' etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dēdi, quod sensus postulat. REITZ.

Ead. 1. 4. Ἀπεξεσμένοι) Conf. *Somn.* §. 2. et *Hermot.* cap. 62. SOLAN.

Ead. 1. 7. Τεθῆπασιν) Conf. supra *Scyth.* c. 8. et 9. et *Alex.* cap. 13. REITZ.

Ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, inprimis, quibus nihil rerum necessariorum curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περί. ασχολεῖ, praecepit quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

Ibid. Ὀπόσους) Ὀπόσος. GUYET. Non credo. Nam ασχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ασχολεῖ ἢ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

Ead. 1. 8. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus *Luciano*, quae nondum in *Lexicis* adnotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, constructione passim uti *Herodotum*, *Lexica* docent? GESN. Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περί. ασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video *Graev.* idem jam praecepisse. REITZ.

Ead. 1. 9. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur et quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένος, quod verbum, *Luciano* minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere; sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit *Solanus*, qui in versione posuit obstupefacti. GESN. Optime olfecit *Gesn.* κεκλημένοι legendum, et sic *Solan.* voluisse; quare unius literulae additione *Luciano* nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

Ead. 1. 11. Δημοφιλές τι) Bene sic mendarat *Gesn.* cum in *Hag.* sua δημοφιλές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *Par.* Non veteres, nec *Salm.* et *Amst.* REITZ.

Pag. 60. 1. 3. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, *Erasmus.* *Gesnerus* rectius: absque dissimulatione. Ita in *Act. Apost.* XX, 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμεν τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr.* *Aesch.* aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adferentem. Adde *Nostrum* supra *Amor.* cap. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῇ τόνῳ. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐνὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. et G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset Hermot cap. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, et Zeux. c. 4. quod posterius testimonium Solanus jam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis adnotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque Bas. At cum J. Fr. Par. Salm. habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1. Alex. c. 14. et 38. Rursus infra hoc Dial. Bis, Accus. c. 22. f. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux. Onomast. VIII. 5. τριώβολιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data iudici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu stusero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic et patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ κἄν ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρήγῃναι ἔτοιμοι, sunt multi, qui vel trioboli gratia disrupti parati sunt. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac judiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, et Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam iudicis triobolaris, sed duplicem, ex Aristophane docet. REITZ. Vid. Scholiast. ad Aristoph. Equitt. v. 253. et L. Bos Ellipss. p. 496. Schäf. LEHM.

Pag. 61. l. 10. Ὡς τὴν Ἠχὴ εἶωθα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Λόγων τοῖν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμε, ὁσημέρας τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his constructio, et corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

Ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμε, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. SOLAN.

Ibid. Ἄλις ἔχοιμε — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes et scribentes jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subijuncti c. 1. vel cujuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἰκέτην in οἰκέτην mutatum etc. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Parasit. princ. καὶ γὰρ

οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει
 ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὼ, *difficile nobis est persuade-
 dere.* Inprimis refertur hic juvat principium orationis primæ
 Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ
 ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε εἶμι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχουμι περὶ
 τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπει-
 ρος δοκῶ (vel δοκῶν servato; et intellecto εἶμι) ἔγωγε· δεινῶς
 δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione,
 qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξίοντι ἀναγκαιῶς
 ἔχει οἷς ἡκιστα ἔχου ἔν διαφορᾷ κατασιῆνας. *GESN.* (Ἐμοίγε)
 En medicinam, quam *Gesnerus* desiderabat; quamque conje-
 ctura adsecutus est; ex libris confirmatam. *REITZ.* Quomodo
 hæc cum præcedente *Gesneri* nota conveniant, viderit ipse
Reitzius. *LEHM.*

Ead. l. 15. (Ὡςπερ οἱ σφῆκας περιβομβοῦντες) *Alciph.* II.
 pag. 262. δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντῃ
 με περιβομβεῖν· ubi *Bergler.* pristinum *Luciani* interpretem
 merito reprehendit, quod hæc verterit, ut *vespæ circumstre-
 pentes verticem*, cum *arceæ* debuisset; id quod *Gesnerus* noster
 sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugna-
 cissimos; ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid.
 apud modo laudatum *Bergler.* *REITZ.*

Pag. 62. l. 6. Οἶσθα ὃ δρᾶσομεν) Attici vulgo οἶσθ' ὃ, τί
 δρᾶσον. *V. Muret.* Var. Lect. III, 12. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Κληρωμέν) De cæsis forte producendis vide
AG. V. 2091. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἐπηγγεμέναι) Ἐπημέναι notatum erat in
 marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum
 cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. *REITZ.*

Ead. l. 11. Μέθη κατὰ τῆς etc.) l. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ
 τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὕσα. Ὑπὲρ
 Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de *Polemone*; super *Pole-
 monæ*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα: Ἀνδραποδισ-
 µοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισµοῦ. Et sic de cett. *GUYET.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: pro
Polemone. *Guyetius*: de; super. Verum est, ὑπὲρ τίνος signi-
 ficare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententiâ;
 Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡµῶν, τίς καθ' ἡµῶν; Noster hoc *Dial.* cap. 6:
 καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; et omnes pro te philo-
 sophantur. Et c. 14. bis, ter c. 15. Idem Quom. *Hist.* c. 12:
 ὑπὲρ ἐµοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτου ὑπὲρ τῶν
 φίλων. *Amor.* cap. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἁλλήλων — θέλουσιν.
Aristid. T. II: pag. 110. Ed. *Jebb.* ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν.
 pro viris honestis dicere. Interim bene *Guyetius* monet; recte

hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1. Ep. ad *Corinth.* XI, 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, recte *veritas, pro nobis*, (et sic centies in N. T.) sed et *propter nos*, ibi eodem redibit et multis in locis. *Long. Past.* IV, 132. (140.) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod et ibi parum discriminiis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subjectum, de quo ambigunt; confer c. 23. et seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores *pro* aliqua re dicentes, ut *Demosth. περὶ στεφάνου*, *Demosth. pro corona*: nam et ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro an de malis*. Apud *Lucian.* autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

Ead. l. 12. Ἀνδραποδισμού). V. not. ad c. 17. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὖσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod *Prosopopoeiae* magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit *Ciceroni*, *Senecae*, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi *Cicero* et *Horatius*. GFSN.

Ead. l. 15. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

Ead. l. 17. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν etc. GUYET.

Ead. l. 19. Ἀργυραμοιβική) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκῃ τοῦ Διογένη γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένη, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβική hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholias*. tamen ἀργυρομοιβική, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, atque ac manet in χρυσαμοιβός, ἱεράμοιβος etc. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Πύρρωνος λειποταξίου) *Diog. Laërt.* initio vitae ejus. BOUND.

Ead. l. 6. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεικνύσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpretes, *prius dirimamus: hae autem postea judicabuntur*. Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet *Ms. lectio*, in quo

παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, sc. *causās*. GRAEV.

Ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, et * pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere, dijudicare*. Ita simplex λύειν, pro *dissolvere dubium*, ex *Alciph.* II, 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive *Epistolam Artaxerxis ad Hippocr.* quae est numero prima, λύε ταῦτα, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus*. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα *Thucyd.* I, c. 140. Et IV, c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἀνευ πολέμου. *Herodian.* VI, 5, 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello*. *Dion. Hal.* VIII, p. 517. f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* *Lys.* 569. Alia *Lexicogr.* jam deder. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ Atqui, revera addicunt plures Codd. quos vide in Varr. *Lectt.* Ergo inutilis omnino ac superflua fuit tota *Reitzii* disputatio. LEHM.

Ead. l. 9. Νταρόν) Μὴ παλαιόν P. sed solus; et glossema merum est. *SOLAN.* Imo rectius *Belinus νταρόν* pro glossema habere videtur ejus lectionis, quam praeter *Poli Codicem* — erravit enim *Belinus* de *Ed. Par.* cogitans — etiam duo alii Codd. suppeditant. LEHM.

Ead. l. 11. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; *GUYET.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur; ut enim Latine dicitur *gratificari alicui, et gratificari alicui quid*, ita et Graece χαρίζεσθαι τιτι. Exempli in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum praefanis. *Act.* V, H. XII, 1. vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δέησει fere malle, quod hic elegantius. *REITZ.* Χαρίζεσθαι τὸ ex ipso *Luciano*, si opus esset, abunde probari posset. Sed cur h. l. Dativus elegantior videri possit, equidem non video. Est ἡ δέησις h. l. res, quam quis est precatus. Quare malle vertisset *Gesnerus* gratificari preces, quam precibus; nos dicimus eine Bitte willfahren. LEHM.

Ead. l. 14. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατέ. *GUYET.*

Ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus *Justitiae* responderet. *SOLAN.*

Pag. 64. l. 5. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Ms. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *GRAEV.*

Ibid. Ὡς πορεύσας) Subaudi δλγας. GUYET.

Ead. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἔνδεκα) Sic Ms. *verumtamen sortire decem*. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum jubet S. *Petitius* ad Legg. Att. p. 323. *Ita ut ἀποκλήρου ἔνδεκα τοσοῦτους ἑκατέρω τῶν δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. *Nam judicia reddenda erant eodem die, tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet judicia.* Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adjuvaret. REITZ.

Ead. l. 11. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

Ead. l. 12. Τὸ ὕδωρ ἔγχε) Conf. Abdic. c. 8. f. SOLAN, Immo et mox c. 16. f. atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 16. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. et Hemst. ad Jud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II. c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc adparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. et Par. Sed J. μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

Ibid. Ἐστῆκα) Ἐστῆκεν, quod bene monuit marg. A. 1. W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus, REITZ.

Pag. 65. l. 1. Δεινῶν) P. L. et Edd. omnes, exceptis Fl. et Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN. In Ald. quidem utraque inveni δεινῶν, non κοινῶν. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδεὶς ἐθέλησεν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ) Nemo certe vellet ebrietati palam patrocinari, Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐθεὶς ἐθέλησεν ἐν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

Ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur, GUYET.

Ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθέλησεν γὰρ absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet, cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

Ead. l. 5. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurreret sic rursus Dial. seq. c. 12, pr. atque alibi, REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

Ead. l. 15. Τὸ γὰρ γυνὴ δέον) I, c. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae) KUSTER. Vertebatur in Graeviana: quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum reliqui, recte monuit L. Bos de Ellips.

p. 176. Ed. Francq. Monuit idem *Guyetus*. REITZ. Cf. c. 15. in. et ad Pisc. c. 11. Schol. et adnot. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀνδράποδον — εὐνουν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi *Jac. Elsner*. bene monet, εὐνουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

Pag. 66. l. 1. ὦν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. ὄ*. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν etc. *Long. Past. L. 2. p. 43. ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς οἴδην. Herodian. II, 1. 2. δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς.* REITZ.

Ead. l. 3. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἑωθεν ἀποπνέων. BOURN.

Ead. l. 4. Στεφάνοις διηνηθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu *Liv. et Sallust. in tabernaculam abducere*, et sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen *Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. §. 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur*, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se, sive seducere.* REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN. Hanc sagacissimi *Solani* conjecturam, si quam aliam, admittendam haud cunctanter censui: nam sine articulo vehementer profecto claudicaret oratio. LEHM.

Pag. 67. l. 1. Πικνός) Macilentus. Vide nos ad *Jamblichum*. KUSTER.

Ead. l. 7. Ἐμοὶ ῥενσάτω) Vertebatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. REITZ.

Ead. l. 14. Πικνύκτα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret. Tu sic potius: non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati.* L. Bos.

Ead. l. 15. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Ms. προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens*

adoleſcentem etiam tunc et valde tenerum. Pro quo cap. 26. dicit, πρὸς λαυτὸν περιέπασε, et statim, προάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσσα. Sed recepta melior et sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse etc. GESN.

Pag. 68. l. 6. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I. c. 11. f. SOLAN.

Ead. l. 8. Παρ' ἐμὲ) Meminit et Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1. Xenocratem vocat; uti et Diag Laërt. IV. p. 100. C. et Eus. Chrou. Harat. 2. Sat. 3, 254. — faciesne quod olim Mutatus Polemon? SOLAN.

Ead. l. 10. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἱταίων). Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patientibus foribus de virtute et temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἱταίων. i. e. secundum interpretem, apud amicos praesentes. Sed pro apud amicos rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἱταίρους et ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

Ead. l. 13. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιπαράξας τῇ βοῇ) Interpres: perturbare nos tentabat, conventum clamore inturbando. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιπαράξας τῇ βοῇ. Et vortenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferations. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. REITZ.

Pag. 69. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis ἀνεγειρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; sed quia ad Par. haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, et alibi Noster sic solet, ut modò Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 9. Πρὸς ἐμὸν) Cur hic Edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, quomodo adfectus sit erga me. Erasmus enim (vel potius Micrillus. Lehm.) ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto Ἀ Μ Ε immutatus atque affectus sit, διάνειμαι passively accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive dispositus sum dicas, et pro passivo habeas, sive jaceo, et neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis et

passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21. f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη*. Tim. §. 9. f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (*ἡμᾶς* ante lectum.) Sed ibidem §. 5. et 25. *πρὸς* cum genit. pro *ὑπό*. Item §. 15. *ὥς μὴ ὠφθείην πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διάκειμαι πρὸς τινα* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10. *οἱ ἄνθρωποι ἐγγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα*. Isocr. ad Nicool. *ὥς χρη πρὸς ἀρχοντας διακείσθαι*, qualia bene multa jam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII. c. 77. *ὁρᾶτε — ὥς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου*, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, et, ut modo vidimus, *πρὸς* cum genitivo valeat saepe *ὑπό*, videretur et hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga magistram; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare *πρὸς ἐμὲ* legere etiam malim; etsi *πρὸς μητρός*, *respectu matris*, Alciphron I. Ep. 19. p. 74. et *πρὸς* accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I. c. 8. f. *ἡ γὰρ θεωρευτική — ἡ δὲ χρησθαι πρὸς τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν*. Verum ibi alia ratio est: nam *ἀνθρώπων* est genitiv. partitivus pendens ab *ὅσοι*, et ellipsis simul, cum intelligatur *πρὸς τοὺτους* ante *ἀνθρώπων*. REITZ. Non Ebrietatem advocari jubet Academia, sed Polemonem. Caussam interserit, iudices allocuta, *ὅπως καταμάθητε, ὅν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ*: quae verba, re denuo perpensa, jam sic de Erasmi (Micylli) sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera jam) *affectus sit*, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

Ead. l. 13. *Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα*) Junguntur etiam *κόσμιος* et *σώφρων* in Epist. I. ad Timoth. c. 3. v. 2. Sed ordine contrario; unde conjiceret, plus esse *κόσμιος*, quam *σώφρων*. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89. quod J. Elsner. ad l. d. adfert, *ὥς τοὺς δικαίους καὶ σοφούς, καὶ κομίους*, videretur sic *κόσμιος* plus etiam esse, quam *δικαίος* et *σοφός*, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales et

pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis et compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elkner.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, et κόσμιον praemittere. REITZ.

Ead. l. 14. Χάριν οἶδεν) Supra *Tox.* c. 53. Catapl. fin. et alibi saepe hac phrasi utitur aequae ac *Alciph.* Et *Liban.* *Soph.* Ep. 13. χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item *Homer.* *Ilad.* ε, 235. — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδῶ χάριν ἥματα πάντα. REITZ.

Pag. 70. l. 1. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μᾶλλον sequitur, nihil tamen opus est *Florentinae* lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in *Thes.* Sic φέρε apud *Aristid.* p. m. 415. T. I. in Or. *Leuctr.* 1. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus, pro agite Cic.* pro *Leg. Man.* c. 14. pr. *Age vero — considerate.* REITZ.

Ead. l. 2. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam et sic. c. seq. δίκην ἰδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24. δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui jus, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. existimavi. REITZ.

Ead. l. 3. Πάσαις — κρατεῖ) Ψῆφοις subaudiri, pluribus docet *L. Bos* de *Ellips.* p. 207. — 8. REITZ.

Ead. l. 4. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον et hic intelligi docet idem *L. Bos* de *Ellips.* p. 206. REITZ.

Ead. l. 6. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

Ead. l. 7. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide *Diall. Mortt.* X. cap. 4. et alia, quae ibi indicantur, exempla. *SOLAN.* Conf. etiam de hac ellipsi c. 9. et *Gall.* cap. 14, *Guyetus* rem quidem exposuit, ellipsin minus adcurate adsecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, et res est notissima. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐν χοῳ κέκαρμαι) V. *Theophr.* *Char. Μικρολ.* p. 34, et *Nostrum Vit.* *Auct.* c. 20. *Hermot.* c. 18. cum notis. *SOLAN.*

Ead. l. 16. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoici hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B, qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferen-

tia ponere desiit. SOLAN. Unde ὁ μεταθέμενος dictus, de quo saepius Cicero, ut Tusc. II, 25. De Fin. V, 31. c. a. LEM.

Pag. 71. l. 2. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ἰμῶν) Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia sensus omnino requirit, et millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner, sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Erasmo (Micyllo) Benedictus accepit quasi quaedam soror praesentis causae est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὡς αἰ τις ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali et simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τὸ καὶ τοῦτα εἴκεν εἶναι. GRON.

Ead. l. 11. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc dolori simul et labori communem fecerint, Tusc. II, 14, in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac et sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod labor inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

Ead. l. 14. Τῇ αὖ) An εἰ οὐκ αὖ; GUYET, Si praemissum καὶ τοις quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inserere. At si veritas atqui, ut c. 21. med. καὶ τοις αὖ κριτῆς, atqui quis iudex etc. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei caussa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9. pr. REITZ.

Pag. 72. l. 5. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους αὖ οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησεῖα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem et Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον

inserere Ms. ἐκείνᾳ γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾷτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσθέντες in illo, ut et Anglicano, scribi πεισθέντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem 'Prodiciū apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

Ead. l. 7. Ἡμέτερον) Solan. Juntinae adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deletο η, ὑμ. edi voluit, et huic adsentior. Thesea vestrum enim melius procedit, quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. REITZ. Ego vero non solum Gesneri versionem retinui, sed etiam restitui lectionem, quae illi subest, ὑμέτερον. Nam ἡμέτερον vel propterea non commode Stoa poterat dicere Thesea, quod sic iudices nihil facile impediabantur, quo minus hunc patriae suae conditorem pro Stoico haberent, quod ne joci quidem causa iis in mentem venire debuit. LEMM.

Ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. εἰ πεισθέντες. BOURN.

Ead. l. 10. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogatiunculis, et quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3. pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis. Porro hanc esse altercationem, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. et 28. m. ubi διούλλαβα et κομματικὰ proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

Ead. l. 12. Τὸ μηδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. REITZ.

Ead. l. 13. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορκα) Jusjurandum religiose servandum decernite. GUYET.

Ead. l. 16. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεὺς id quod S. Clarke ad Il. A, 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti et ap. Homer. Il. Γ, 275. et seqq. Ἡελίως θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἑπακούεις, καὶ ποταμοὶ —

μαρτυροῖ ἔσται. Ubi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro ᾧ ἦέλιε positum ait. Adde *Nostrum* infra cap. 33. pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 73. l. 4. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ ἦν φησι κεφαλαιὸν τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Ex quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, et apud *Thucyd.* ἐν κεφαλαίῳ, est uno verbo, quod et Latinis, denique, aut, ut *Cicero*, quid quaeris? nolī quaerere. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, et labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, et quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens. GRAEV. Sinistre interpretando proditor *Graevius* ipse factus optimae lectionis, quam cum ipsius Codice etiam duo alii tuentur. Κεφάλαιον τῶν πόνων h. l. adversarius cavillans idem dicit, quod supra Icarom. c. 5. med. κεφάλαιον τῆς σοφίας dicebatur. Pro: *summa*, i. e. summo gradu, fastigio, laborum (sapientiae scilicet) *Stoici* profitentur advenire felicitatem, pretium laboriosae vitae ajunt esse felicitatem omnino cum h. l. conferendus ille Icaromenippi. Simul apparet, verbo παραγίγνεσθαι ad sententiam completam omnino opus esse. LEMM.

Ead. l. 10. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd., inspicienti, GUYER. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, et lubens illud παραγίγνεσθαι cum Guyeto ejicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile adparet. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπορρίψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακόψας) Ita P. et L. In vulgatis ἀπορρίψας, pro quo scriptum fuisse ἀπορρήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. SOLAN.

Ead. l. 14. Πόνον — πονηρόν, ἡδέϊαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiae frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρόν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρόν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris

notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum *למזל*, Graeca *πονηρός* et *μοχθηρός*, item *πανούργος*, *ράδιουργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* etc. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitiale vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster *πόνον* de morbo Dionysii adhibet. GESN.

Ead. l. 15. *Ἀποκλείειν ἐχρήν*) Interrogative pronuntian- dum, usque ad *εὐδαιμονίῃσιν μετὰ τὸν βλον*. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

Pag. 74, l. 2. *Ἐς τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόνον*; GESN.

Ibid. *Ἐκδοτον*) In *Act. Apost.* cap. 2, 23. *ἔκδοτον λαβόν- τες*. Ubi saepe laudatus Elsner, hoc *Luciani* aliisque veterum testimoniis *ἐκδοτον* exponit, qui *hostibus et adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Epist. 4. et 5. REITZ.

Ead. l. 3. *Ὡςπερ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα*) Sic rectius Ms. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit*. Editi, *φεύγοντα*: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

Ibid. *Ἰκέτην*) Etsi *οἰκέτην* legerat, tamen *supplicem* verterat *Obsop.* in *Paris.* Ed. quod indicium est, cum verum vidisse. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἀρετὴν — ἰδρῶτι*) *Hesiod.* *Ἔργ.* 288, *Γῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθικαν*. *Πολυθρύλλητον* autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. 11. Item *huj. Dial.* c. 11. etc. REITZ. Cf. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. LENX.

Ead. l. 7. *Μετὰ τὸν βλον*) Vid. *Hermot.* c. 78. cum nota nostra, et *Plut.* in *M. Catone* 641. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δοκιμασθέν*) Editiones plurimae *δοκιμάσας*. BOURD.

Ead. l. 13. *Δέ*) Delendum omnino censeo illud *δέ*, nisi malis cum *Fl. ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους* etc. immo sic etiam melius aberit. SOLAN. Sensus liberioris styli non tam repudiat h. l. particulam *δέ*, quam potius flagitat. LENX.

Ead. l. 13. *Τοῦ λόγου*) *Basil.* *τούτου*. BOURD. *Μέν τοῦ λόγου* B. P. et L. nisi quod in P. solo est *μέν*. *Par.* Ed. recte mutavit; in reliquis *τούτου* est, nihil aliud. SOLAN.

Pag. 75. l. 3. *Ἐμπεπλεγμένους*) Jam rursus sine *μ*. At *ἀνεμπεπλεγμένη* *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov.* Conf. c. 46.

Amor. c. 8. et 24. etc. *Solanus* alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ. In Amor. c. 24. fuerat olim vitiosa forma ἐμπίπλατο, quae jam in genuinam ἐμπίμπλατο mutata est. Omnino scriptor noster promiscue utraque forma usus esse deprehenditur. Ad Amorum et Iocaromenippi loca accedunt et alia ejusdem generis, ut ἐνενίμπλατο infra c. 31. Alex. c. 14. ὑποπιμπλάμενος ibid. c. 12. e. a. LEHM.

Ead. l. 4. Τύγου) Conf. Paras. c. 58. et Navig. c. 40. SOLAN. Fabulam ipsam narrant *Herodot.* I, 8. sq. et *Justin.* I, 7, Cf. etiam *Cic. Offic.* III, 9. LEHM.

Ead. l. 5. Ἄιδος κυνέην) Ex II. E, 845. Adde *Schottä* adag. 13. et *Plut.* 136. f. *Aristophan.* Ἀχ. 390. s. *Suid.* *Apol.* I. pag. 58. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Μακρὰ χαλρεν) Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. et J. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde, si vis, *Asin.* c. 46. et *Gall.* c. 13. REITZ. Est potius locus Jov. Tragoed. c. 32. et adnotatio indicata legitur *Tom.* V. p. 595. sq. Cf. etiam *Varr.* *Lectt.* ad *Pro Laps.* c. 2. *Tom.* III. p. 306. LEHM.

Ead. l. 15. Λόγοισι) Ex *Euripide* hoc *Phoen.* 363. *Amphis* autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κίσας καὶ τὸν νοῦν ἔχει. *Steph.* γινώμ. 13. SOLAN.

Pag. 76. l. 10. Τί διαφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — et ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, π. διαφ. SOLAN.

Ead. l. 14. Δισύλλαβα) Nihil variare Edd. adlevit *Solanus* noster. At mox c. 28. κομματικά ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα *Lucianus* intelligit, quales modo praemisera, et eodem redit κομματικά ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

Ead. l. 17. Τρίτῳ) Vid. *Aristot.* *Anal.* πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen Vit. Auct. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter *Apulejum* de habit. doct. Plat. s. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc *Porticus*: quod jam quaerere non vacabat, et cui temere est tantum a re sua otii? GEN3.

Pag. 77. l. 3. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed et cum eo; vid. ad Alex. cap. 14. et 38. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forsan Ἀρετῇ etc. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

Ead. l. 15. Καὶ οὗτος etc.) Versus senarius. GUYET.

Ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. (μισθώμα melius Schäferus ibid. p. 496. *Lehm.*) Conf. supra c. 12. ὁ μισθός, τριώβολον ἐκείνης δόξης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus conjecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα· non tamen adsentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν jam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subjecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos iussit in eo, minime id ejectionem velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum dicit, *grande illud* scilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, *gravis illa mercis triobolus*; verum lusit forsitan in oppositione τοῦ δικαστικόν et ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ. Aliter prorsus hunc locum interpungendum et explicandum esse, quam a Guyeto et Reitzio factum, primus vidit Seagerus, de quo adeunda ad Vit. Auct. c. 19. adnotatio Tom. III. p. 522., et post illum inter alios etiam Fritschius Quaest. p. 30. LEHM.

Ead. l. 6. Δικάσετε) Sicut conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat jam interpres. SOLAN.

Ead. l. 10. Δρασμῷ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Ead. l. 16. Ἐπίκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti et incogniti. GESN. In I. Epist. ad Corinth. VI, 4. βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια εἰν ἔχητε, i. e. iudicia ad res hujus vitae pertinentia. Ubi J. Elsner. et hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095. δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

Ead. l. 3. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent*. Est enim, *ipsum condemnens, quia non obierit vadimonium*. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est *vadimonii deserti reum esse*. Pollux VIII; 8. Ἐρήμην λύειν est *deserti vadimonii absolvere*, et iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

Ead. l. 4. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. l. V. c. 12. et 22. Pomp. Mela L. I. COGN.

Ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Ead. l. 16. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex *Demosthenis* de Corona oratione desumptum, p. m. 141. sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet: aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod et ipsa oratio et notae satis ostendunt. SOLAN.

Pag. 80 l. 4. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia jam eiusdem *Demosthenis* oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὄγρε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse; inde est, quod deficiente jam *Demosthene*, αὐτοπροσώπως Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Ead. l. 12. Τοῦτον) Etai τὸ μετράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plur. τέττα ἀναβοῶντες. Idque et Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Mea Glycerium*. REITZ. Non vidit itaque *Reitzius*, τοῦτον non arctius esse cum μετράκιον jungendum, sed cum ὄντα, μετράκιον autem esse Praedicatum: hunc, qui erat μετράκιον. De Synesi igitur generis hoc quidem loco neutiquam cogitandum. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) *Th. Mag. v. ἐνδεδυκώς* haec eodem modo profert. REITZ.

Ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt; et ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, et huic operi praefigenda. SOLAN.

Pag. 81. l. 2. Ἐπειδὴ) Ox. et *Thomas Mag. ἐπεὶ* SOLAN.

Lucian. Vol. VII.

D d

Ead. 1. 3. *Εὐμαθῆς*) Et haec *Thom. Mag.* habere voce *Εὐμ.* recte notavit *Solan.* REITZ.

Ead. 1. 8. *Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους*) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censi non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Εἰς τοὺς φυλάτας*) Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, ejus plura exempla sunt apud *Philostratum*; v. g. in *Hippia* 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura *Olearius*, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. GERN. Recte monet *Solanus*, errare *Olearium* ad *Philostratum* in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad *Philostr.* V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat *Gesnerus*, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βαρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε*. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si cum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

Ibid. *Παρενέγραψα*) Cave, hoc cum clarissimo *Philostrati* interprete (ad pag. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic *Hippias* contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 82. 1. 1. *Περιστέλλουσα*) *Complectens*. GUYET. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

Ead. 1. 3. *Ἰόνιον*) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit *Solanus* noster: nam ita scribitur *ἰόλιος*; *Ἰόνιος* apud *Thucyd.* *Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in *Perieg.* v. 91. Sed *Ἰώνια*, *Ἰώνες* et *Ἰωνίως*; secundam habent longam. REITZ. Amplexus et ego castigationem scribendi rationem, licet non varient h. l. libri, ut

alibi, e. g. Toxar. c. 19. Phalar. II, 4. Hermot. c. 28. licet adeo Amor. c. 6. ob librorum consensum retinuerim Ἰωνίω ἀόλω. Vid. adnot. ad Hermotimi locum Tom. IV. p. 412. LEHM.

Ead. l. 4. Κελτικῆς) Vide Pro Merc. Cond. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

Ead. l. 9. Μέγα φρονήσας) O. et P. optime. In impressa. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis XXVIII, 1. "Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ. Quod Apost. ad Rom. XII, 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ προσοῦντες. Contra μεγαλόφρων, qui est extelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aequae in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. jam notavit. (Licet in meliorem partem Joseph. Ant. XIX, 7, 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος) Quin et μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. Prov. XXI, 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceret. Idem Antiq. VIII. p. 550. a. m. Οὐλόουσκοι — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεισι πολλαῖς οὖσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, et facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτὸν δέ) Ms. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. et P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81. A. B. et not. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Κομικὰ) In impressa. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κομικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομωτικὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικὰ ἐρωτήματα) Conf. c. 22. δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, et hic κομματικὰ rectius esse, quam κομικὰ,

et mox sequens συλλαβίζων declarat διούλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiu- culas, et per positiones crebris commatibus sectās, disputandi et argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit J. J. Wetstenius. Hieronymus prolog. in prophetas: HOSEAS COMMATICUS est, et quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, et quae commatice pro singentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media et sequentia, et nectat sibi universa, quae scripta sunt. REITZ. Vox κομματικὸς ut, ad significatio- nem quod attinet, bene cum Luciani mente convenit, ita for- mam et usum ejus si spectes, adeo mihi pariter ac Solano ab auctoris hujus aetate et stylo aliena esse videtur, ut vix possis, quin de emendatione cogites. Atqui conjectura Solani πομωτικά, in quam facile quis familiaris Luciani incidere potuit, cum natura Dialogi, qualem quidem Rhetorica h. l. describit, conciliari nullo pacto potest. Ergo quid dubitemus certissimam Codicum trium lectionem κωμικά recipere? Illud enim ipsum est, quod mox Dialogus in Syro vituperat, quod philosophici sermonis gravitatem indigna quadam ratione ad comicam humanitatem ac levitatem detraxerit. Vid. infra c. 33. med. κωμικὸν δὲ ἄλλο (προσωπεῖον) καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι etc. et mox c. 34. ipsius auctoris professionem, quam ean- dem etiam legas in Prometheo in Verbb. c. 5. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβάς συνείρων κυ- ρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

Ead. l. 5. Ἐπιστῆτας) Aliter plaudebant Sophistis, maxi- moque cum strepitu. Plin. Sec. V... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI. — non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116. et nos ad Scyth. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ὀρων) An ἐντὸς τῶν ὠτῶν; Persius: Et manus auriculas imitata est mobilis albas. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum conje- cturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas et exsibilacionis gestus describit poeta. Ait enim: O Jane, a tergo quem nulla cico- nia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas. Nec linguae, quantum sitiit canis Appula, tantae. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simu- latio, adeoque contentus maximi publica testatio. Talia autem

si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausas oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, enim non amplius capere, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complusiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam a Luciano indutam: et vide, anne explosio ac sanna intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Guyeti* erit optima, et μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes et ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐν τῷ τῶν ὄρων retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio: nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum; magna, derisionis. *REITZ.*

Ead. l. 10. **Ενοχος* τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. *Pollux* Onom. lib. III, 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως: et ineptissime ab interprete Latino κακοῦν et κάκωσις, affligere, et afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in *Polluce*, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή et ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν et κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, et sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad *Soloeicistam*. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, et pupillos. Vide *Harpocratonis* Lexicon. *GRAEV.* Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam *Kuhnus* ad *Poll.* 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente *Fabio* VII, 3, 11. Ex cujus Decl. VIII, 6. discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsatam faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. *Spanhem.* ad *Aristoph. Nep.* 1528. *GESN.* Mulier marito scribit ap. *Alciph.* I. Epist. 6. f. ἴσθε μὲ παρὰ τὸν πατέρα οἰκησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόψεται: καὶ σὲ γράφεται πικρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

Unde adparet, *κάκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Berglerus* et hoc *Luciani*, et aliud ex *Diog. Laërtio* adfert. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐπιγράφονται*) Conf. supra *Scyth.* c. 10. *ἐπιγραφάμενος προστάτας*. Ubi al. *συγγραψ*. Sed infra *Peregr.* §. 11. *προστάτην ἐπέγραφον*. Quae loca indicante *Solano* contuli. REITZ.

Ibid. *Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάταιν ἑαυτῶν*) Rarius *Ed. Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτῶν* dedisse, et ex *Ald. ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, et *Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* (quid enim ceteras moror iu re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph. Oed. Tyr.* "Ὡστ' οὐ Κρίοντος προστάτου γεγράφομαι. Ad quae verba ait: Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίον, de qua *Harpocraton.* Ejuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεισθαι, ἀπογράφεισθαι, ἐπιγράφεισθαι, et συγγράφεισθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, *Luciani* interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in *Scyth.* (c. 10. ubi id jam monui, *Gesnerus* autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina facta sunt, suique velut praesidem scriptis testantur. Itaque id satis bene. *Gesnerus* hic antestitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia presso pede *Gracca* sequi solet; sed cur ab *ἐπιγράφονται* igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. *Ἐπιγράφεισθαι* Graecis pro adsciscere sibi etiam aliis in rebus usitatum: hinc *Theophilus Instit.* L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότῃν, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud jus patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, patronamque suam profitentur. *GESN. in Addend.*

Pag. 84. l. 1. *Κόπτουσιν — τὴν θύραν*) Conf. *Graev.* ad *Soloecist.* cap. 10. et *Elsner.* Obs. ad N. T. 2. p. 445. *Apocal.* III, 20. REITZ.

Ead. l. 9. *Μὴν μὴ ἐπιτρέπτε*) Ex O. est vocula μὲν, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. *SOLAN.*

Ibid. ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. *Th. Mag.* v. *Εὐγν.* Sed operae erit ejus verba addere. *Εὐγνῶμον*, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον· ἄγνωμον δέ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ etc. uti hic legantur. Sed *εὐγνῶμον οἰκίδιον* habuimus tamen Asin. c. 2. f. et alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit et sic *Stephan.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse *Magistrum*. REITZ.

Ead. l. 11. Οὕτως ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat *Gesnerus*. Ac labens ita edidisset, si varietatem invenissem. REITZ. Gravissime erravit *Gesnerus*, tum οὕτως corrigens, tum omnino omnem locum ad falsam sententiam, ab ipso confictam, contorquens. Vertit enim: *Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse.* (rectius: *neque enim grati est animi, illum in me acuire meum gladium*) Deinde: *contra amasium autem suum, Dialogum, sic causam dicat, si potuerit.* Imo κατὰ cum accusativo est secundum normam, quod mox dicitur κατὰ τὸ σῆμα τοῦ Διαλόγου, et respondent sententiae sic ad se invicem relatae: mea ratione (rhetorice) nolite concedere, ut ille causam dicat; sed ad amasii sui rationem (dialogicam) componat iste defensionem, si quidem possit. Bene *Belinus* hos errores vidit et vitavit; temere autem secutus *Gesneri* vestigia *Wielandius*. LEHM.

Ead. l. 15. ΣΤΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

Ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 85. l. 12. Παιανιεύς) Demosthenes. V. *Rhet. Praec.* cap. 21. et passim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. SOLAN.

Ead. l. 13. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἀττικώτερον esse docet *Thom. Mag.* quam ψιμνυθούσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut et viri effeminati. *Noster.* Dial. *Meretr.* τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογεγραμμένη. De *Medis Xenoph.* II. I, 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. *Idem* de *Cyro* L. 8. ὑποχρεῖσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσέετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχρωότεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

Pag. 86. l. 6. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

Ead. l. 8. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

Ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. et 16. REITZ.

Ead. l. 12. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lu-

cianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

Ead. l. 14. Δικαστὰς) Et orator et Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Pro Merc. Cond. c. ult. SOLAN.

Ibid. Τῷ. κατηγ. καὶ ἄρ. ἐπαινους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in De Merc. Cond. cap. 35. de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11. optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐπαινους ἐκφυγόντι) Qui attendere vult, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendam sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: mode legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsis quidam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN. Quatuor consentientibus Codicibus haud dubie cedendum; praesertim quum e commodiore sit genere haec syllepsis. Conjecturam autem Gesneri ἐκφυγόντα ex optato confirmat Codex Gori. LEHM.

Ibid. Ἔς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βέλτιστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων etc. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento: ἡμέρα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαινῶν καὶ κρότου οὐ δεομένους, πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes et plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infutabitur. GRAEV.

Pag. 87. l. 7. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc jam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

Ead. l. 8. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. supra c. 20. f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed et hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. judd. iutelligendum esse. REITZ.

Ead. l. 9. Διπλάσιον) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendas est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. FL. Ed. διπλάσιον οἷς —. SOLAN. Non capio hanc Solani notam censoriam. Certe constitutum non potest dici illud, quod c. 14. f. Mercurius jocosius quam verius dixerat, simulans

quippe, sordidiori parsimoniae se hoc tribuere Iustitiae, quod duas caussas ab iisdem iudicibus disceptari vellet. Istis sordibus jam h. l. tacite se purgat integerrima dea. LEHM.

Pag. 88. l. 3. Ἄνω πον etc.) *Plat. Phaedr.* 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* v. 225. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον et *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετεωρολόχην vocat eundem *Dial.* praeced. REITZ.

Ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster *Pisc.* c. 22. et *Rhet. Praec.* c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαλόντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Ms. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est, *supra nubes*. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 1. et *Herm.* c. 61. SOLAN.

Ead. l. 10. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem *Hag.* Editioni adscripserat *Gesnerus*. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Ms. Reg. 3011. illud exulare iussimus. BIP.

Ead. l. 12. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio *Nostro* frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη et Διογένην. Δημοσθένην infra *Demosth. Enc.* c. 2. et 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρην exhibet, ubi cett. Ἀρην. De Salt. c. 21. Adde *Gall.* c. 3. REITZ. Ver. Hist. II, 23. minus recte *Reitzius* et recentiores plerique Διομήδην prae-tulerant veteri lectioni Διομήδη. Ceterum observat *Aug. Meineccius* Quaestst. Scenn. Spec. I. p. 39. haec verba — hunc enim vult locum errabundus citans *Jovem Accusatum* — spectare ad Socratis irrisionem, cujus indicia sint *Pisc.* cap. 25. LEHM.

Ead. l. 14. Μένιππον) De quo supra multis ad *Diall.* Mortt. I. SOLAN. Μένιππὸν τινα) Juniolem altero; vid. *Olear.* ad *Philostr.* pag. 164. a. 5. REITZ.

Ead. l. 15. Κάραρον) Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* cap. 35. *Quom. Hist.* c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

Ead. l. 16. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malivolos sublesta lingua, qui, ut ait *Plautus*,

*Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.*

De quibus vide *Casaub.* ad *Characteres Theoph.* περί εἰρωνείας. *Pisid.* *Cosmogr.*

Ποιῶ δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀθλοῦς κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνουν ἡπειγμένους.

BOURD.

Pag. 89. l. 2. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. διαλείμενος. SOLAN.

Ead. l. 5. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, et nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, continuis interrogationibus prae fractus, sed exilis, exsiccatus, jejunos, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Ms. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. et L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit *Gesnerus.* Conf. supra pro *Imag.* cap. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥς περ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Ead. l. 6. Ἰπποκентаύρου δίκην) (Eadem comparatione de iisdem operibus suis jocose usus est ipse auctor *Prometh.* in *Verbb.* c. 5. LEHM.

Pag. 90. l. 1. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo aspectu videtur esse τὸ ἀνῶνον marginis *Ald. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. REITZ.

Ead. l. 8. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν μικρολογεῖν) Quod tenuia illa et exilia cum ipso sedens arguari non soleo. Ms. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, et pro καθήμενος μικρολογεῖν, legit, κάθημαι μικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, et vercor, ne ego quoque μικρολογεῖν, qui haec annotem. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. et Phaedon. 381. A. SOLAN.

Ead. l. 10. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερστου καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτὰ ἐχούσης οὐσας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος etc. Ed. Bas. p. 478. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

Ead. l. 12. Ῥῆς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμυγῆς, sed ἀμερίστος καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτὰ ἐχούσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν θατέρου γῆσιν δύσμικτον appellat: ubi et partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

Ead. l. 12. Τὰ πάντα) Articulam restituimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 13. Πολιτικῆς μορίου εἰδωλον) Vide Plat. Georg. 287. E. F. et Quintilian. II, 15. pag. 105. quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25. ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

Pag. 91. 2. Αἰπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Αἰπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non male Guyet. conjecit, et facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatum servare cogor, et ἀποβλέπειν accipere pro oculis avertere quoque, i. e. ad quaecvis remotiora, et sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam adparet, major tamen et convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, et ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ. Conjungo ἀποβλέπει arctius cum proximo praecedentibus. Circumspicit, quacrens alas istas a

Syro ipsi contractas (cf. τὰ πτερὰ συντρίψας supra c. 35. med.) LEMM.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) *Plat.* Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπλημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετραπλημένοι in judiciis condemnatorii. *Aeschines* contra *Timarchum*, et plane pleneque *Scholiastes* *Demosthenis* *Ulpianus* in orationem ejus contra *Timocratem*. MARCIL.

Ead. l. 16. Τὴν τετραπλημένην) *Calculus* condemnationis. De his calculis copiose *Scholiast.* *Aristophan.* et *Flor. Christian.* ad *Vesp.* BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 14. ΤΤΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) *Inscriptio* Editionis *Bas.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis *Edd.* personae non additae in titulo, sed in ipso tamen *Dialogo.* REITZ.

Ead. l. 15. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

Ead. l. 17. Καὶ ἄλλοι χρήσιμοι) *Plato* in *Epist.* ad *Arch.* Tarent. ἀλλὰ κακείνο δεῖ σε ἐνθυμείσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

Pag. 94. l. 4. Μουσικὴν) *Antiquitus* nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud *Comicos*, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. *Musica* et *Arithmetica* primum instituebantur juvenes *Athenis.* *Lucian.* in *Gymnas.* COGN. Vid. *Plutarch.* de *Musica*, et *Comment.* ad praefat. *Corn. Nep.* REITZ.

Ead. l. 13. Δόκει) Sic mox c. 2. et supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν.* Falso, si *Florentinam* innuit: nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 95. l. 15. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

Pag. 96. l. 10. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de *Parasito*, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo

esse, sed et universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2. *Ἐγωγε. εἰ δὲ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπιστάσθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.* Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens p. 240. Ed. *Amst.* τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post *δοκῶ* posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberaes.* Quoniam nempe insaniam omnem culpam secus factorum sola et una habeat; ut sequitur, *φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) εἶναι.* Patet, haec omnia ad *μανίαν* esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque *Simon* (id nomen est *Parasito*) plane non dissimulat se *Parasitum*, *Ubi ergo*, inquit *Tychiades*, *opus erit te alicui. qui te non norit, significare, appellabimas te Parasitum.* Respondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἐχαιρε τοῦ Διὸς.* Planum est, haec verba esse mutila, et excidisse tale quid, quale interpret, qui hiatum sensit, addidit: sive *χαρίσασθε ἂν*, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, *καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, *πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* JENS. Deam *Insaniam* ad exemplum *Πενίας* Platonicae a Nostro jocose fictam, et ipsum vocabulum τῆς δαίμονος Platonici esse usus, scite observavit *Wielandius* ad h. l. Ceterum in sequentibus τοῖς ἐχούσι redditum erat *se habentibus*, fortuito, ni fallor, errore. Nam *se* certe alienum erat, ex praecedente voce *esse*, si recte conjicio, temere repetitum. Deam *Insaniam* inveneris etiam apud *Ovidium*. *Metam.* IV, 484. *Tisiphones* comitem simul cum *Pavore* et *Terrore*. LEHM.

Ead. 1. 13. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino παρέρα recipiendum ex P. Et *Obsopoeus*, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ. Valde displicet παρέρα de dea, quae multo facilius διδάσκαλος et vero παιδαγωγός dici potuit. LXXIII.

Pag. 97. 1. 6. Τῷ) Abjeci accentum cum FL. ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, et ne mea repetam, vid. *Hemst.* ad Prometh. c. 7. REITZ.

Ead. 1. 8. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσαστε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus possit, γνωρίσαστε. GESN.

Ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, τμήσατε, aut simile. GUYET. Vid. *Jensii* notam praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἄν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producimus* etc. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφιγγόντες pro σφιγγέτωσαν et simil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Jov. Trag. c. 12. Adde *Maitt.* de Dialect. p. 66. et 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. οἶσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis adferre liceret, si tempus sineret; sed *Luciani* hoc aequae ac *Epicteti* revera pro imperativo et subj. exponi possunt simpliciore multo elliptici, quam si χαρίσασθε ἄν suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστω. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si et nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I, 121. f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τεμνομένοι τοὺς ἐχθρούς, quod *Scholias.* notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in par-

ticipio poni millies; id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ. Paucioribus acutius rem tetigit *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀγαματοποιόν) Vid. *Jens*. De Jove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

Ead. l. 11. Προϊσταί) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσθαι, προεῖσαι, προεῖσθαι, προῖσθαι, An ab οἶσθαι, οἶσθας, missile? Placet Τὸ εἶω, ἱμῖ triplex videtur: εἶω, ὄω, οἶω. Ab ὄω, ὠκα, ἔωκα, ἀφῶκα etc. GUYET. Frustra se torquet *Guyetus*. Nec felicius fuit *Conr. Reitzius*, qui in Indice hanc formam a προεῖν s. προφέρειν, derivat. Nam debebat illa tum sonare προῖσθαι, aut πρόφσθαι. Nec προφέρειν γέλωτα phrasis est ullo modo probabilis. Quid multa? Unice recte correxit *Jacobstus* in *Porsen. Adverss.* πρόωσθαι (a προωθεῖν) ostenditque pro sua scientiae elegantia et peritia, verbum οἶεῖν etiam alibi varie esse depravatam. LEHM.

Pag. 98. l. 1. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus, *Suid. Philostr.* et *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. COEN. Vide *Cogn.* Not. et *Mev.* c. 17. (Significat, ni fallor, locum De Mort. Peregr. c. 18. ubi vid. *Schol.* LEHM.) Perlecta *Platonis* epistola septima, facile, credo, necum, senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse. SOLAN. Mihi nec *Platonicus*, nec *Cynicus*, ille *Dion*, de quo agitur, fuisse videtur, sed ignotus quidam, atque adeo ignobilis, *Luciani* aequalis, vanus haud dubie nominis philosophi captator. Prope eandem video esse *Wielandii* sententiam. LEHM.

Ead. l. 11. Ὅπως οἶσθης) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male veritas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum *Bened.* verius, etiam quod sentio, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsitan ὧς quaesivit *Guyetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. et 32. Et notam *Solani* ad *Tim.* §. 48. REITZ.

Ead. l. 13. Οὐδὲν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυχ. et Παρ. SOLAN; Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, et dedisse *Lucianum* arbitror εἰνέ, quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. GESN. Non valde repugnavi *Solano* οὐθέν rescribenti, quia vix aliter solet *Noster*: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit

probare. Sed quia *Phryn.* p. 76. negat, οὐθεις recte dici pro οὐδεis, aliique οὐθεις Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in quibus οὐθέν, μηθέν et οὐθεις invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472, 16. atque alibi passim. Οὐθεις *Diod. Sic.* II. c. 19. v. 36. Οὐθέν idem III. c. 57. v. 65. Μηθέν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἄτελές ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐθέν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11. post med. ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος. c. 12. σκυροτάμος δ' οὐθεις, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐθέν rursum L. 2. c. 3. et μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I. c. 5. med. διαφέρει δὲ γε οὐθέν, et sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. et in *Analys.* quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐθέν et οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἐν, alterum ex οὐρε ἐν sic conflatum, nam et οὐδὲ εἰς, ad majorem forsitan emphasin, scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long.* Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεις rursum *Diod. Sic.* I. c. 21. pr. et IV. c. 44. pr. οὐθεις καλῶσαι, et saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ὅρος οὐθεις ἐστιν. Lenius *Schol.* *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδεis elegantius esse, quam οὐθεis. Unum οὐθεis adfert hic ex *Gen.* XXXI, 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae *Hoessel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. et *Athen.* profert. *REITZ.* Vid. inprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 181. sq. LEHM.

Ead. l. 13. TTX.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπιστάσας. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

Ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *FL.* Ed. et *P.* nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex conjectura. In impressis enim legebatur, οὐθέν. TTX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In *P.* vero οὐθέν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. et 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοὶ ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde *Belinus* conjicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἰποῖς, ἀληθῆ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours. BIR.

Ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 99. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασκευή

*. τ. 2. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse *μετέχουεν*. Quod verbum in *μετέχοιμεν* mutarunt, qui illud conformare verbo *ἐπακολουθήσαιμεν* vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

Ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

Ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν οὐσίτημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex Ed. Flor. partim ex Ms. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. Ubi est in Graeco consentientes? Deinde quid Latinis sint coexercitatae, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem*. Sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOUND. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. Ed. et Salm. c. 6. et 8. In reliquis enim ἔγκαταλήψεων ἐ— uti et in P. et C. Vid. Quintil. II, 17. p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic et apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 183. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, et ubi separari ἢ ἐν possit, legi ἔγκαταλήψεων vel ἔγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἔγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἔγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. et Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317, Interpretatio, quam damus, est Quintilianī II, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admisi pro praeceptionibus, quae libros Fabii obsederunt, et quas ei reliquiasse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox οὐσίτημα explicatur Fabto, quod consentientes sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, compages

Lucian. Vol. VII.

E c

forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. corpus. GESN. Mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἔγκαι. quare et hic ita restitui. In marg. A. 1. IV. additum etiam erat, legendum ἐκ καταλήψεων. vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. ubi per delinitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77. contra Graevium notavit: Carpi Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, et coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II. c. 18. (leg. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitis ad finem utilem vitae; ubi in marg. Ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγυγμνασμένων (alii ἐν καταλήψεων συγγυγμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3. et Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 100. l. 4. Αἱ ποθηταὶ χύτρας) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III. — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non cocta fidelia limo. Et rursus in Sat. V. — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet et pictae tectoria linguae. COEN.

Ead. l. 5. Μὴ σαθρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρόν. BOURN. Σαθρόν) Plut. L. II. p. 64. (Ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρόν legentis pro σαθρόν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτόν — διακρούοντα εἰτε ὑγιές εἴτε σαθρόν φθίγγεται. SOLAN. Cum σαθρόν sit apud Platonem et Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694. extr. Graec. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρόν, pars affecta etc. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαθρόν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρά. etiam σαθρά dici queant. De negatione, quae hic abundat, jam dixit Schol. GESN. Cf. Diall. Mortt. XI, 4. τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων, ubi Codex Paris. τὰ σαθρά. LBNH.

Ead. l. 7. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi, quod hic Ἄ. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἔγκ. —. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὅτι) Sic P. et L. recte. In impr. οὐτ.

SOLAN.

Ibid. Μεταγνοίη) Sic *Salm.* et *Amst.* quibuscum consentit Ms. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίος, male. BIR. Vertendo: quique praeberē sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam, invertit *Gesnerus* auctoris sententiam. Scilicet in μεταγνοίη Subjectum est parasitus, cujus ars in eo ponitur, quod semel delecto sibi mensae domino, nunquam ipsum (parasitum) hujus consilii poeniteat. IENH.

Ead. l. 10. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor et mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius et trapezita. COGN.

Ibid. Ἐπερ ἐπίστατο διαγιγνώσκειν) Ἦπερ ἔ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem* — *qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

Ead. l. 12. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque simplicum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inacribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira impre-
cari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κιβδηλον appellant, et κιβδηλὴν corruptelam. COGN.

Ead. l. 13. Καὶ ταῦτα, ὥςπερ τῶν νομ) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥςπερ. Patet oraculo *Euripidis* sequente, et post illa, verbis *Luciani* pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥςπερ) *Marcilii* conjecturam secutus sum. SOLAN. Ὡςπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥςπερ, quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινού. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem et nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥςπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Per multa sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* *Androm.* v. 80. Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν, *senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat*; sive, *senior est, quam ut etc.* Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δευτερον οἱ καθιστηκότες, ἥκιστα μεράκια, πάντων δὲ μάλιστα

παῖδια, i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt*. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit *L. Bos* de Ellips. p. 331. — 2. REITZ. Maxime differant sententiae, quas festinando confudit *Reitzius*: Mores hominum aequae ac numi difficulter explorantur, et: Mores hominum non aequae ac numi difficulter explorantur. In hac enim posteriore sententia hoc inest, numerorum naturam magis, quam animorum humanorum, in oculos incurrere, adeoque minus fere fallacem esse illorum, quam horum, probationem. Atqui hanc sententiam velle nostram parasitam, ut inde pateat, etiam majorem esse parasiticam artem, quam numulariam, vel e voculis καὶ ταῦτα colligi potest, omnino vero e toto loci ingenio et colore. Ergo sane acute *Marcilius* vidit, non ὥσπερ, sed οὐχ ὥσπερ requiri ad hanc parasiti mentem exprimendam. Nec temere profecto *Solanus* egit, quod negationem inseruit, licet nusquam in libris exaratam. Subaudiri enim illam h. l. posse omissam, nemini facile persuaserit *Reitzius*. ΛΕΗΜ.

Pag. 101. l. 1. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURN.

Ead. l. 2. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὡ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλός ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὠπασας σαφῆ etc. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀνδρῶν etc.) *Eurip.* Med. 518. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3. παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3. λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. l. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidiimus. Cumque ad Gall. c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI, 10. ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc.* IV, 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuctur *Eckhard.* in *Observ.* ex *Aristoph.* *Plut.* p. 2. REITZ.

Ead. l. 13. Παντός ἀπῆλθε) Ἀν διὰ παντός, i. e. *perpetuo*, ubique, quaesivit *Solanus*? nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντός cum *Gesnero* noster mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in *Ael.* V, 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδαιοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μᾶλλον. Sed et possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim et *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — οὓς παντός μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis

certe est ap. eund. X, 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

Ead. l. 16. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

Pag. 102. l. 5. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. Ed. Bas. 83. A. SOLAN.

Ead. l. 13. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen Lucianus non ita solēt. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idē quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing? REITZ.

Ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῷσι legere: nihil tamen mutavi; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ. Quum εἶεν vere, ut Guyetus voluerat, in duobus Codd. legatur, dubitari plane non potest, quin sic rescribendum, et ἀπόλλουσιν mutato accentu in ἀπολλῷσιν sit mutandum; quam emendationem praeivit jam Schmiederus. LEHM.

Ead. l. 15. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in Par. in aliis non. Conf. c. 40. f. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Ὅν, οὐδὲ ζῆν etc.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed malletum tum etiam illud ὄν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. 1. W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρησιότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὢν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ. Ἄνευ tamen nimium videbatur ab ὢν remotum esse. Fortassis ὢν per errorem ex ὄν natum erat; unde illa variatio. LEHM.

Ead. l. 7. *Δύναμιν δέ τινα*) Nempe hic removel τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis etc. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e Scholiis ineditis ad *Dionysium Thracem*, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur et ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. et tandem etiam ἀτεχνία. *GESN.*

Ead. l. 14. *Δυνήσεται σώζειν*) Consequentia orationis et nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, *δυνήσεται*, imperitia quadam immutasse videtur in *δυνήσεται*. Vidit hoc etiam primus interpretes *Vinc. Obsopoeus*, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae jungi posse, translaticium est. *GESN.* *Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν*) Cum *δυνήσεται* antea editum legerem, conjiciebam, legendum *δυνήσῃ* vel *δυνήσαιο*, ut fiat secundae personae, et praemissae interrogationi, *αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ* respondeat. Immo sic legi voluisse *Obsopoeum* crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia *Gesnerus* tantum delebat, ut *δυνήσεται* legas, idque facillimum et optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, et quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, jam etiam in *σάουτὸν* mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster *σὺ σεαυτῷ*. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id adsertum vid. ad *Asin.* cap. 13. pro *σεαυτὸν* in *Apolog.* pro *Merc.* c. 2. pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep.* ad *Galat.* V, 14. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. *Evang. Matth.* XXVI, 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X, 12. et passim. *Epict.* Man. pag. 58. f. *Ael.* I, 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in *Glossar. vetere in Biblioth. Coisl.* pag. 233. ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀρτικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? *Lucianum* sic saepe habere, bene proficitur *Sol.* ad *Apol.* l. d. Et patebit ex *Indice.* *REITZ.* Translaticium hanc esse rem, monuerat *Gesnerus*. Ego vero moneo, etiam supervacaneam omnino et alienam ab h. l. omnem hanc esse vel *Reitzii* disputationem, vel *Gesneri* emendationem. Recte enim omnino habet vulgaris lectio *δυνήσεται*, quum in duobus *Codd.* pro *εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ* scriptum legatur et

ἐπ. τις ἐαυτῷ (quamquam *Belinus* tantum τις refert de Cod. 3011.) et mox ad eandem legem in Górl. σωθεῖν αὐ. Et hanc loci formam equidem tanto lubentius sum amplexus, quanto acgrius Ionismum in *θυνησαι* ferebam. Omnino cum hac sententia mea conspirare video *Struvium* Lectt. Luciann. P. I. p. 249. nisi quod etiam ἐπιτρέψαι pro ἐπιτρέψας rescribendum censet, quae quidem correctio et mihi prope necessaria esse videtur. LEMM.

Pag. 104. l. 11. Τοιούτων) Pleonasmus, qualis ille *Pausan.* p. 22. ἐς δὲ τὸν γὰρ, ὃν Παρθενῶνα ὀνομαζουσιν, ἐς τοῦτον ἐξιοῦσι, quem cum aliis simil. adfert *Maill.* de Dialectt. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. post med. τῷ δὲ Λοπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

Ead. l. 15. Ἄλλ' ἐκείνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

Ibid. (Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. *Timon.* cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est, §. 48.) SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Λεκτίων) Λεκτίων. MARCIL. Λεκτίων) Additum: oportuit καὶ πρακτίων. SOLAN. Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *Par. Salm. Ald. J. Fl.* etc. Aliis igitur Edd. usus fuit. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erant corruptissimi. BOURD. Inspecto *Homeri* loco, (qui est *Odyss.* IX, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse *Lucianus*, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγε τι φημι τέλος χαριώτερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται αἰοῦδου ἡμενοὶ ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τραπέζαι Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἶνοχόος etc. Hunc *Homeri* locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris, (*Grot. Ed.* p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώποντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὡδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζωνται. SOLAN. Utitur eodem loco etiam *Maximus Tyrius* Disserit. VII, 3. ubi *Reiskius* δὲ κρητῆρος non minus, quam hoc *Luciani* loco, δ' ἐκ κρητ. scribi jussit. Ceterum *Belinus* verba HomERICA, quae post ἅπαντα vulgo omittuntur: Δαιτυμόνες — ἐξείης propterea supplenda censet, quod infra capite extr. eadem tanquam semel jam recitata commemorarentur. At non videtur haec repetitio nimium urgenda esse, sed pertinere magis ad loci et sententiae, quam ad ipsorum verborum, memoriam. LEMM.

Ibid. Τέλος χαριώτερον εἶμεναι) Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, et sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριώτερον ἄλλο.

Sed *εἶναι* retinendum esse constat ex *Hom. Odys. IX. v. 5* unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum *πλήθους τράπεζαι*, ut et exstat in *Flor. GRAEV.*

Ibid. Εἶναι) *Hom. L. Fl. V. 2.* et *Par.* In reliquis erat *ἔμμεναι*, prave. In P. ut et G. *ἔμ* — *ἄλλο*, quod melius, si *φῆσθαι* retineatur. SOLAN. *Εἶναι* legendum pro *ἔμμεναι*, etiam adscripsit *Guyet.* Item paullo post *εὐφροσύνη* pro vulgata *εὐφροσύνην*. REITZ.

Ead. l. 13. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes *εὐφροσύνην*. Ego ex *Homero* ipso emaculavi. SOLAN.

Ibid. "Εχῆ κατὰ" *ἔχει κατὰ* scribendum videtur, pro *κατέχει*. GUYET. Non plane opus est cum *Guyeto* *κατὰ* per anastrophe scribere; neque sic est in *meis Homeri* Edd. Nam etsi per *imesin* pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis *Od. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει*, et *ἔχω* etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut *εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον* ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De *ἔχῃ* vero in *ἔχει* mutando non adeo repugno; cum lectio inter *ἔχῃ* et *ἔχει* etiam variet in *Homeri* libris *Odysseae*, quem *Solanus* indicavit. *ἔχω* autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciph. Ml. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει*. Idem I, 1. *τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν*. *Long. Past. I. p. 24. Ed. Jung. (18. Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνύσα τὸ γάλα* (male *πηγνύσα* *Ed. Jung.*) Idem IV, 113. *περὶ θῆραν εἶχε λαγῶν*. *Ael. XIII, 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαρχεῖαν εἶχεν*. Et III, 42. *καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον*. Sed *ἔχει κατὰ* rursus *Hom. Od. A, 491. Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε*, *senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structuræ patet *imesin* esse, qua in aliis verbis etiam utitur *millies milliesque*; nec tamen ideo *κατὰ* scribi necesse, quia *præpos. præcedit casum suum*. REITZ. In *Soloecismum ἔχει* incidit, opinor, *Guyetus*, quod apud *Homero* sane libri quidam *ἔχει*, ac deinde etiam *ἀκούζονται*, habent. Sed *Reitzio* certe hoc vitium minime erat excusandum, quo turpius vix aliud esse potuit. Jam vero *κατὰ*, quidquid excurtatio *Reitzius* ad tuendum *κατὰ*, etiam *Wolffius* in ipso *Homero* edidit, bene intelligens, *κατὰ δῆμον* in hoc nexu nihili esse. LEHM.

Pag. 106. l. 4. Τοῦτο τί μοι) *Hom. Odys. IX. v. 11. SOLAN.*

Ead. l. 7. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. *τῶν ὅλων*. BOUND. *Ἑλλήνων*) Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; et omnino proba est. In plerisque impr. et ipso P. *ὅλων*. In *Fl. λόγων*. SOLAN.

Ead. l. 9. "Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus*. Sed vide *Philostr.* p. 703. et qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. SOLAN.

Ibid. Φιλοκτήτην) Est apud *Philostr.* in Heroic. et *Homer.* in catalogo navium. COGN. In catalogo quidem navium *Iliad.* II, 721. sq. illud, quod *Solanus* quaerit, non reperitur; nisi quod innuit ibi poeta, desiderium aliquando *Philoctetae* in Graecorum exercitu excitatum iri. Verum nec opus erat, ut ipse *Homerus* diserte *Philocteten* narraret ab *Ulysse* ad *Trojam* esse abductum. Fabulam secutus est *Lucianus*, quae nulla per totam antiquitatem alia vel latius fuit divulgata, vel amplius ornata ac celebrata. An quis ignoret *Sophoclis* *Philocteten*? Nec *Ovidius* *Metamm.* XIII, 313. sq. et v. 329. sq. hanc rem aliter tangit, quam ut vulgo notam. Ergo putidior est scrupulus, quem *Solanus* his *Parasiti* verbis injicere conatur; in quibus equidem nihil invenio, nisi hanc sententiam: Quodsi voluisset *Homerus* hanc orationem (χαριέστερον τέλος) secundum *Stoicorum* rationes *Ulyssi* tribuere, poterat facile illud momentum temporis eligere, quo *Philocteten* abduceret e *Lemna*. Atqui non fecit. Ergo — ΛΕΗΝ.

Ead. l. 11. Ἕλληνας — κατέσχευ) *Hom.* II. A. τὸν δ' ἀγαυοῖς ἐπέσσειν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem *Cognatus* profert, est in II. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B, 165. ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐαντὸν μαστιγώσας) *Hom.* Od. A, 244. SOLAN.

Ead. l. 15. Τῇ Καλυπῶϊ) *Hom.* Od. E. 14. et passim. REITZ.

Ead. l. 17. Αἰτίας) Τελείας L. SOLAN.

Pag. 107. l. 3. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere et percipere. VITRING.

Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν *Solanus* nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. *Gesnerus* etiam recte vertit intelligere. *Obsopoeus*: neque enim ad satietatem AUDIUI possunt, nisi saepius repetantur; minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. I. Gr. pag. 565. duobus testimoniis, quorum posterius

tantum repetam. Ἀπλοῦν δέ, ait, ὅταν εἶπω, ῥάδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. Cor. XIV, 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 51. τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει· quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut audietur. Quid si igitur ἀκούσει optandi modo legas? vel ἀκούων. REITZ.

Ead. l. 5. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Jens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. et Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen et Alciph. IV. Ep. 55. pag. 410. plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. et haec Luciani adfert, et ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laert. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόχλησιν dicentem, et ἀνοχλησιν Diog. Laert. II. Segm. 87. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπικούρος forte. Sic interpretes. GUYET.

Pag. 108. l. 8. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss N, 79. 92. Vox σχερίδης, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phacacorum, (Od. E, 34. et 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat conjectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voleit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Cum vero et ἐπὶ σχερίδης Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, et veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

Ead. l. 9. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. REITZ. Quae sequuntur, non recte ceperat Gesnerus, reddens: Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens. In suspensio relinquit parasitus, quo jure nomen Sapientis solus omnium Epicurus sibi ipse arrogaverit. Cf. Cic. Finib. II, 3. qui (Epicurus) se

unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Et Tuscc. V, 26. in. qui tantummodo induit personam philosophi, et sibi ipse hoc nomen inscripsit. Formulam loquendi illustravit *Fritzsch*. Quaestst. p. 194. et quos ibi laudat. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεις) Forsan quis οὐ ante ζήσεις omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo et recte id addi inter- dum; ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται, REITZ.

Pag. 109. l. 6. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, et nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

Ead. l. 7. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν, quod in *Par.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. REITZ. Παρέχειν h. l. vim habet verbi παρτίνας, ut ἔχειν verbi εἶναι. Neque omnino tentandum videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. *Ei* B. 2. *Par.* et *Amst.* quod et agnoscit L. sed abest ἡ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam *De Merc.* Cond. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τούτου, adscripserat *Gesnerus*. REITZ. Siquidem ab hoc (scil. confecti cibi) cum *Gesnero* reddas, sic sane erat corrigendum. At παρὰ τοῦτο esse ob hanc causam, recte monuit *Fritzschius* loco in *Varr.* Lectt. laudato. LEHM.

Pag. 110. l. 3. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr. Ipsa pater veri doctus Epicurus in arte jussit, et hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lusit pro jussit, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. BOUND.

Ead. l. 5. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est etc. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀτοπον. Lege ex *Ms.* ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde

confirmatur *Graevii* emendatio. In impr. omnibus ἀπολογεῖ-
μενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰ-
κίας vel οἰκονομίας legendum esse arbitror. SOLAN. Cum coquo
sane melius conjungeretur hic dispensator, ut ὅφιο praeced.
ubi utrique dicebatur dominus μάχεσθαι, quod h. l. diceretur
χαλεπῆναι. Nihilominus genuina puto nos habere verba, in
quibus promiscue recenseantur molestiae, quibus careat para-
situs, non accurate pensitatis singulorum verborum rationibus
et vinculis. Ἀργύρια autem vasa argentea esse, non, ut
Gesnerus reddidit, pecunias, jam monuerat *Belinus*. LEHM.

Ead. l. 7. ἔκτεινος) ἔκτεινος malim. Et *Solanus Florenti-*
nam etiam ἔκτεινος male habere, *Juntinas* adleverat. Nam et si
singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius
pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est,
ceteri omnes debent esse isti malo expositi, et ὅν ἐκτεινος
tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, qui-
bus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ. Quin
ἀνάγκη illud ipsum, quod sequitur, et in vett. Edd. sine jota
subscripto editum legitur, acrius cum ἐκτεινος conjungendum.
Sic demum veram habes loci formam et indolem; quod vidit
etiam *Fritzscheius*. LEHM.

Ead. l. 12. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις le-
gendum videtur. GUYET. Haud male quidem *Guyeti* con-
jectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dati-
vus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic. L. II. c.*
28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi et αὐτῷ dicere potuisset.
Idem *IV. cap. 44. τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον*. Sic
ἑρὸς τιῇ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.*
*c. 28. οὐπερ ἑρὸς εἰμι. Aesop. F. 2. τούτου ἑρὸς εἶναι λέγε-
ται. Evang. Joan. XIX, 36. ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ*.
Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; et si in loco parallelo *Exod.*
XII, 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic
ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic. l. in Verr. 18. insula Deo-
rum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in *Lectt. Luc. p. 285.*
addiditque deinde *Justin. XVIII, 7. decimas Herculis ferre.*
Et *XI, 5. duodecim aras Deorum statuit*. Alia hujus generis
dedit *Wopkens* in *Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell.*
Britann. mens. Aug. 1736. pag. 210. REITZ. „Caecutiit hic
vir perspicax (*Gesner. in interpr. Lat.*) nec minus (quod non
tam mirabile) *Reitzius*, ut ex nota ejus manifestum est. Con-
structio est: ἀνάγκη γὰρ (ἔστι) μάθῃσιν πάσης τέχνης προσ-
ἄγειν (τῷ μανθάνοντι) πόνον, φόβον, πληγὰς.“ Sic *J. Seager.*
in *Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 319.* LEHM.

Pag. 111. l. 2. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν δι-

δασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐν τῶν διδασκάλων. Graev. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνῶν ποτὲ ἀπηλθε κλειῶν, ὥσπερ τινὰς ἐν τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior et elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρέβουσιν οἱ διδασκάλους, puta, σχολῇς vel δασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholiis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶς loquendi formam. Sic ἐς δασκάλου Noster in Hermotimo c. 82. f. εἰς μουσικοῦ ποικῶν, in Amoribus c. 64. f. Ἐξ Ἰλιά- τωνος iterum in Hermotimo, et passim. Adde, quae ad Tom. I. notavimus. JENA. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. Ed. Ven. Reliqui vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, δασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Jena. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, et vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84. ἐκ Παροικλέους γὰρ ἔρχομαι, et simil. quae cum praepos. ἐς juncta, ipse addulit Jenaensis. REITZ. Scilicet ἀπὸ τῶν διδασκάλων est e schola; et sic, si velis, defendatur aliquo modo illud Somnii c. 2. quod in Codd. nonnullis legitur, ὁπότε ἀφ' ὧν ἀπὸ (vulg. ὑπὸ) τῶν διδασκάλων, quoties e schola dimittebar; quod tamen illic par est quotidie factum cogitari debere. LEMM.

Ead. l. 4. Εἰς δασκαλείῃ ποικῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

Ead. l. 15. Πολλή) Consulto mutavit. textum Hesiodi, qui ita habet Βρυ. 290. μακρὸς — ἐν αὐτῇ, in P. Fl. Ed. et Salm. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλή — αὐτό) Notarat Solanus noster solum Par. quae male πολλοὶ haberet. Sed et alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim et πολλή male forsan ab interpret. cum οἶμος conjunctum; dum reddant multa est via, ad quod Pl. aliaque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omit- tentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, et non πολλός poëtica pro πολὺς, rescribendum) for- san ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus ha- bet, μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐν αὐτῇ. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam re- ferre, ut longa et ardua dicatur. Verum isthoc ipsam vo- luit Gesnerus aequae ac priores interpret. et ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere pos-

semus, si adjectiv. ad sequens *ὁλμος* aptemus: nam quid opus aliud *vias* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter *ὁδός* et *ὁλμος* esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. *Αὐτὸ* vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fessellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuer. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλὴ refertur ad τέχνην, et αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GERN. Ad τέχνην referri πολλὴ vel propterea nequit, quod de artibus pluribus agitur, non de una. Mireris omnino, tantopere a vero aberrare potuisse viros haud sane stupidissimos. Πολλὴ dicit parasitus, de ὁδός cogitans, sed meminit statim versus Hesiodi longe celeberrimi, et applicat eum paullo liberius, sed tanto cum voce πολλὴ convenientiorem, quoniam ὁλμος ad analogiam vocis ὁδός etiam feminino genere dictum sit. Cf. Eurip. Alcest. v. 845. Herm. ὁρθὴν παρ' ὁλμον. Αὐτὸ autem intellige τὸ ὑποκείμενον τοῦτο. Αὐτὰς, quod duo Codd. praebent, non equidem praetulerim cum Belino. Maxime sic claudicet sententia. Ceterum et alibi noster, et varia quidem ratione, hunc Hesiodi locum in usum suum convertit, ut Hermot. c. 2. Necyom. c. 4. LXXII.

Ead. l. 17. Εὐθὺς ἀνδράνεις τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum et sincerum priorum Editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paullo post iterum τῷ degeneravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut jam vidit et monuit Graevius. JENS.

Pag. 112. l. 1. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. et Par. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

Ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν) Obsop. reddiderat, quantocius in quaestu est. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Ead. l. 4. ἅμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. ἅμα τῷ ἀρξασθαι est σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

Ead. l. 11. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Judaeis et Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanote et caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant et septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instilluenda: εὐφραίνόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν, Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4. pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχωριοὶ περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum trajectio est apud *Callim. Hymn. I. v. 10. 'Εν δὲ σε Παρῶσιν Πελὴ τέκεν. Long. Past. III. pag. 110. ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν αἰκασιν ἓνα τὸν κάλλιστον αἶτος ἤρπασε.* Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεις vel frequentioribus et intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* et *Rutgers.* ad *Horat.* compluribus in locis egit *Th. Wopkens* in *Lectt. Tullian.* REITZ.

Ead. l. 7. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ etc.) Non αὐτῇ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21. pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκῶσι μοι ταύτης ἐκιδυμεῖν· αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας· non, ut vulgo, αὐτῇ. JENS. Αὐτῇ Jensi emendatio. SOLAN. Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ· quare nullus dubitavi, monentibus Jensio et Solano parere. REITZ.

Ead. l. 13. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione. 145. B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, *Gall. 3.* atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic et alibi, et perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt. Σωκράτη* praefert, *T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. etc.* Sed Ἀριστοφάνην *p. 103. et T. II. p. 585. etc.* Σωκράτην etiam *ibid. p. 586.* REITZ. Variant praeterea apud Nostrum Διομήδην et Διομήδη *Ver. Hist. II, 23. Διογένην et Διογένη Demon. c. 62. Ἀριστοφάνην et Ἀριστοφάνη supra Bis Accus. c. 53. Sed Διομήδην infra cap. 44. sine variatione legitur. LEHM.*

Pag. 114. l. 2. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17. αὐτῇ in αὐτῇ mutavimus, ita et hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτῇ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ. Nihilominus Schmiederus edidit αὐτῇ, idque tacite, tanquam re aut per se certa, aut minoris momenti. LEHM.

Ead. l. 3. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex

sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyllaba jungere. Sic *Noster* mox cap. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατώτερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ; εἰ οὐ ἐστίν. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀλλότρια) *Athen.* l. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

Ead. l. 8. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpretes. BOURD.

Pag. 115. l. 4. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatus. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantis Gallis *Aelian.* II. 28. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀνήρωτα) Ante *Bas.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. IX, 108. SOLAN. Similiter accommodatum hunc locum Homericum videbis ad hoc ipsum hominum genus De Merc. Cond. c. 3. ad sacerdotes Delphicos *Phalar.* II, 8. LEHM.

Pag. 116. l. 6. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὥς διὰ γενναιότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὥς διὰ γ. Sic paullo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τέχνων διαφέρει. MARCIL.

Ead. l. 10. Ναυσικάα) *Homer.* Odyss. Z, 101. SOLAN.

Ead. l. 12. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam et constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, et his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit *Fabius*; nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir.* Math. VIII, 186. et ibi *Fabric.* GESN.

Pag. 117. l. 9. Τεκμαρθεῖσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN. Simplicius longe egit *Seagerus*, e δηλονότι faciens δῆλον ὅ,τι. Sic optima evadit et aptissima sententia. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀρχὴν γὰρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχήν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim principio, ut vertunt; nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχήν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque *Fabrum* male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχήν ἑώρας αὐτοῦς vertisse primo congressu, accurate observat *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. Ed. *Amst.* (i. e. in Tim.

circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*, dum in *Miscellaneis* cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in *Boeoticis*, de tauris apud *Aethiops*, ὅτι σφίον ἐπ' ἄκρα τῇ ὀνί, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud *Pausanias*, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. JENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. Et *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πότε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Guyetus*: quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ. Ego vero ad *Gesneri* rationem composui textum; quo factō non opus erit *Guyeti* emendatione. LENN.

Pag. 118. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, et postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est; Infectiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis et in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam et mediae videntur, et earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, et caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet *Ed. Flor. Nempe*, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἀξίός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) pla-

ne omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. et vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, miendo. JENS. Vid. JENS. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60. ibique adlegatis, item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7. sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὲ οὐχ οὐ τὰ. Ibid. c. 10. p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin et sex, ut in Tim. §. 16. αὖν; οὐ οὐ γε, ὦ Zeῦ. Sic et Liban. Ep. 29. καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31. οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33. δὲ τὸ μὲν τι τῆς, et passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. cap. 6. ἐν δὲ τοῦ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἐστὼ γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ αὖν ἢ οὐκ αὖν εἴη. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo Diod. Sic. III. c. 62. p. 231. τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed im-peditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τε κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ.τ.λ. GREN.

Ibid. Εἰ καὶ τε — τις συγγνώμης ἀξιώσας) Quamquam earum ratione et postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

Ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex Fl. Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξίός ἐστι etc. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

Ibid. Τίς συγγνώμης ἀξίός ἐστιν) Ita recte Fl. nisi, quod prave τί pro τίς habet. In reliquis pro ἀξίός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; et mox post ἀμεταπτῶτοι, προσδεκτέον ἂν εἴη.

quod *Fl.* non agnoscit, et nos ut supervacaneum et uerum glossema omisimus. SOLAN.

Ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

Ead. l. 6. Προςδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προςδεκτέος in προςδεκτέον sit mutandum, cum jungi possit praemisso τις. REITZ.

Ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

Ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorum esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὥς ἀναγκαίαν, ut scriberem. REITZ. Totum locum sic putat Seagerus legendum esse: κατὰ μὲν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις, συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προςδεκτέον ἂν εἴη φιλοσοφίαν δὲ τις ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργανικῶν; et constructionem dicit hanc esse: Προςδεκτέον ἂν εἴη, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ (εἰ) παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας. Μέσας esse vult usibus vitae communibus subservientes. ὥς ἀναγκαίαν, quasi sit vitae communi necessaria, ideoque indulgentia vel venia digna. ὀργανικῶν, artibus mechanicis, quae instrumentis, ὀργανοῖς, utantur. Quam explicationem et emendationem magnopere vereor, ut cuiquam omni ex parte probare possit. Quamquam non nego, et mihi hunc locum non una ex parte laborare videri. LEHM.

Ead. l. 13. Φορᾶς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad *S. Empir.* Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ τὴν ἀρχὴν*) *Point du tout*, i. e. nullo modo. GUYET. Recte *Guyetum* monere, vide ad hujus Dial. c. 27. ubi *Jensius* idem notat. REITZ.

Pag. 119. l. 5. *Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Hag. Fl. Par. Fr. Ald. Salm.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. jam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ. Fortasse scripsit auctor, ἄλλως μὲν τοὺς, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. quemadmodum *Xenoph.* *Memorr.* III, 1, 8. *ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὐτῶν ὠθῶνται.* quem locum caute quidem, pro more suo, sed tamen sine idonea caussa, tentavit magnus noster *Frid. Volg. Reitzius* in praeclarissimo libello de Prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 13. sq. Ed. Wolf. Non enim insolitam esse hanc articuli collocationem, ipse postea vidit ejusd. lib. p. 68. sq. et *Wolfius* ibid. confirmat. LEHM.

Pag. 120. l. 6. *Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης*) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡςπερ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

Ibid. *Κατὰ τινός*) *Καί τινος* legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ βίους*) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a *Diogene* factum? SOLAN.

Ead. l. 13. *Νῆ τὸν Ἡρακλέα*) De hoc Parasitico sacramento *Jo. Meursius*. Jurabant etiam Parasiti νῆ τοὺς ἄλλας. *Liban.* *Paras.* BOURD.

Ead. l. 16. *Ὡν ἐγὼ δοκῶ*) Videtur leg. ὡς. GESN. *Gesnerus* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀπλοῦς, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; et pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

Ead. l. 17. *Αἰσχύνης*) Vid. *Imagg.* c. 17. et hoc ipso op. c. 43. et *Plut.* in *Vit. Aristid.* et π. πόλακ. *Bentlejus*, *Diog. Laërt.* II, 61. p. 48. C. D. et *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diag.* l. c. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet Solan. ad hujus Dial. c. 9. et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, et εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam facite innuisse Guyet. ad c. 3. hujus Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. et 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἡδ' ὅς pro ἐπεὶ οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43. Lexiph. c. 2. 4. et singulis fere seqq. Sed et alibi, ut Aesop. Fab. 91. καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περισσότεραι — ἐξήλασαν (κολοιὸν) παλιν. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαυῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήθεϊεν etc. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; et hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ. Operam h. l. perdere Reitzium recte notat Seagerus. Nec plus profecit Abresch. Animadvv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 390. conferendo dissimillimam rationem ap. Sophoclem Antigou. v. 371. (Herm.) Nihilominus dubito Seagerum sequi satis confidenter suadentem γνωσθῆναι pro γνωσθῆναι. Est potius hoc exemplum mancae orationis, cujus generis et alibi nonnulla deprehendas. Γνωσθῆναι proxime ad δύναιτο referendum. Quae autem sic desideratur sententia ad ὅπως pertinens, τύχοι τούτου aut γένοιτο οὕτως, menti legentis, vel potius, audientis, facile se praebet supplendum. LEHM.

Ead. l. 3. Ὑπόδοκμηκεῖναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκμηκεῖναι) Admissum augmentum ἡῦδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Jungermannii Manibus δοκησάσσοφος videar, nihil mutavi; et cum mox §. seq. rur-

sum *εὐδοκίμει*, consentientibus vet. Edd. habeamus, (quod similiter in *ἡδονίμει* mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus *εὐ* maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. (22.) Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi, REITZ. Non *Reitzium*, sed *Solanum*, in hac caussa audiendum esse, probasse mihi videor Tom. II. p. 456. LENN.

Ead. l. 5. *Ἀριστιππος*) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem, et vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Ep. L. I. COGN.

Ead. l. 10. *Αὐτὸς εὐδοκίμει*) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod *Guyet.* scribit *εὐδοκίμει*, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17. f. et Gall. 18. etc. Nihil tamen definio. REITZ.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Vid. *Plat.* Dion. 283. — (Sed suspectum mihi illud *ὑμῶν*.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. et prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui et ipse Parasiticae, et Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. *Δευτέρῳ στόλῳ*) In priore venierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἀριστόξενος*) Musicus dictus fuit a patre, musicae praeceptuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse partria Tarentinum. De hoc *Cic.* et *Gell.* COGN. *Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν*) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἡκουσμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἴσμεν ἀναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγυπτίῳ βασιλείας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παρασίτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) et Aristotelis eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: *Ἀριστόξενος υἱὸς Μηθίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τύραντος τῆς Ἰταλίας, διατρέψας δὲ ἐν*

Μαντινέλα φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡσυχῇ ἀκουστικῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis; et tandem addit, *συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα.* Ex his patet, eundem esse, de quo hic *Lucianus*. PALM. *Ἀριστοῦξενος* — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae caussa landat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, et seq. *Palmer.* notam vid. et eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV, 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. SOLAN.

Ead. 1. 7. *Ἀηλέως*) De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) COGN.

Ead. 1. 8. *Εὐριπίδης* — *παρεσίτει*) Hoc abunde *Suid.* et *Gell.* L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri et vita et studium perspecta sint. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Ἀνάξαρχος*) Legendus *Laërtius*. COGN.

Ead. 1. 11. *Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν. παρασ. σπουδ.*) Fortean *φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχών, παρασ. σπ.* Nisi accipi *Lucianus* voluit, *ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἔστιν, sive, ut res se habet.* MARCIL. Tentat hic aliquid *Marcilius* p. 255. Ed. *Amst.* Sed, ut et ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit *παρεσιτεῖν* idque ita esse, demonstravi. JENS.

Ibid. *Ὡσπερ ἦν*) I. e. *ἔφην.* Cui ignota illa Platonica *ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς;* Possis etiam *ὥσπερ ἦν* interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. GESN. Utramque explicationem contorsit h. l. *Gesnerus*, qui vertit: *ut dicebam.* Unice recte de formula satis nota cogitavit *Jensius*; quem secutus correxi interpretationem Latinam. LENH.

Ibid. *Παρασιτία*) *Fr. et Par. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία.* Suspicio scriptum fuisse *παρεσιτιῶν*, vel *παρεσιτεῖν*, ut cap. 31. ubi etiam cum *σπουδάω* conjunctum vides; ut opponatur *τῷ φιλοσοφεῖν ἐθέλησαντα*, quod mox sequitur. SOLAN. *Παρασιτία*) Haud adeo leve est animadvertisse, hocine cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi *παρεσίτια*, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniantur adjective) nam *σπουδάω* etiam accus. jun-

gitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum et usitatum est. REITZ.

Pag. 123. l. 9. *Μάλιστα χρησιμώτατοι*) Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII, 2. pr. *ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα.* REITZ.

Ead. l. 18. *Περιορᾶν ἔξω*) Subaudi *τῆς πόλεως.* GUYET.

Pag. 124. l. 10. *Μὴ γελοῖον*) Subaudi *τὸ ὄρα*, aut simile quid, *ὄρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν* videtur. GUYET. Si cum *Salm.* interrogandi signum addas, quod feci, *μὴ* interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis *ὅπως μὴ*, locum habet. At jubet *μὴ* acui *Budaeus*, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in *Luciani* aliorumve auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX, 14. scribitur *μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ*; interrogative. *Aristoph.* *Plut.* *μὴ τ' ἀγαθὰ*; *Aelian.* XII, 22. f. *μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῶν ἕτερον ἐσπεύρας*; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum *Guyeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ. Ad libidinem haec referri minime debent: neque enim sensus eodem redit. *Μὴ γελοῖόν ἐστι*; foret: *ridiculumne est?* es ist doch wohl nicht lächerlich? Contrariam sententiam profert: *μὴ γελοῖον ἢ*; Nonne *ridiculum sit?* es sollte nicht lächerlich seyn? Vides alteri interrogationi inesse negationem, alteri affirmationem. In sequentibus verba, *τινὸς δεομένους ἀναλήψεως* reddiderat *Gesnerus*: *re quadam indigentes*; nescio qua vi et qua de caussa. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. Ceterum *Schmiederus* hunc locum sibi suspectum esse profitetur. LEHM.

Ead. l. 14. *Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικί)* Vide *Is. Caesaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. *ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω.* BOURD.

Ead. l. 15. *Ὅποῖον ἡμεῖς*) Sic *Ter. Eun.* II. Sc. II, 10. et seqq. *Viden' me* etc. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Ead. l. 19. *Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα*) Unde pendet *εἰκάζειν*; Scribe ex Ms. *ἀλλὰ τί δέϊ ταῦτα εἰκάζειν*; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. *Δεῖ Ven.* utraque. In reliquis impr. *δὴ*, mendose. SOLAN.

Pag. 125. l. 3. *Εἰ δέ τις* etc.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, et extra muros prodire. *Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν*, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime *παρετάξατο*. Si quis vero in acie co-

getur stare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Πα-
ρετάττετο Ven. utraque. In reliquis παρεδίξατο. SOLAN.

Ead. l. 6. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁμῶς) Nullus dubito, quin haec
ita resingenda sint, ut exhibet margo A. W. TTX. ὡς θαν-
μάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγω δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ.
τῶν μὲν etc. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione per-
legerit. REITZ.

Ead. l. 7. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, ae-
tate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil.
L. I. Plut. in Phocion. COGN.

Ead. l. 9. Φωνήν) Locus subobscurus, mihiq̄ suspectus.
Utut sit, ἰσχνόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.
Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Δημάδης) Meminit et infra Demosth. Encom. c. 15.
SOLAN.

Ead. l. 13. Ὡς εἶπε τις) Sic interpres legisse videtur:
ὥστ' εἶγέ τις. GUYET. Ὡς εἶπε — κατ' αὐτά) FL. ὡς — καὶ
ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem
orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medici-
nam huic facere velit. SOLAN.

Ead. l. 14. Κατ' αὐτά) κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

Pag. 126. l. 1. Ἐν αὐτοῖς) Ἄν αὐτοῖς. GUYET.

Ead. l. 2. Ἀνδριότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. Salm.
et Amst. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

Ead. l. 8. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

Ead. l. 10. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m.
70, B. est ὀλεθρος Μακεδόνων. SOLAN. Corrigendum non cen-
seo Lucianum. Sive enim ad Demosthenis locum respicias,
paullo liberius verba ex memoria pronunciari cogita, qui mos
est nostro sollemnis, et hoc quoque loco in ceteris verbis con-
spicitur: sive linguae rationes spectes, non video, quid ne-
cesse sit τὸν Μακεδόνων ὀλεθρον cum Belino interpretari
Macedonum pestem, quum aequae facile intelligi possit sceler-
atissimus Macedonum. Ὅθεν male olim redditum, a quo,
jam a Guyeto video recte explicatum. LEHM.

Ibid. Ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Ead. l. 13. Πίπας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo
litteris aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη· attamen cum ad pu-
gnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi
probrio daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ
πάλιν μαχήσεται. Cetera hujus Dialogi desumpta ex Iliad. et
Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λεπτοταξίου γρα-
φὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. et ibid. passim. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Θερραῖ) De Philippo an Demosthene di-

catur hoc *κάθαρμα*, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discas, quem ad *Sonn.* c. 7. descripsi. Videbis ei ab *Aeschine* objectum, quod ex *Barbara* natus esset. SOLAN.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida Δημοσθένους* ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit *Demosthenis* Thracis Grammatici. An utrumque confudit *Lucianus*, seu potius parasitus? GUYET.

Ead. l. 8. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. SOLAN.

Ead. l. 14. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe *Platonem* tradunt ter militasse, Vide *Diogen. Laërt.* III. pag. 72. A. SOLAN.

Ibid. Αἰσχίνης) Conf. supra *Imag.* c. 17. SOLAN.

Ead. l. 15. Ὀμιλος) Sic supra *Asiu.* c. 37. αὐλητῆς Ὀμιλος. SOLAN.

Ead. l. 16. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia *Socratis* in *Platonis* *Apol.* p. m. 363. Ἐν ᾧτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμῖς εἰσεθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνεον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam *Lucianus*, deridet et mendacii *Platonem* accusat, *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a *Casaubono*; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in *Alcib.* p. 355. H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, et servatum in proelio *Alcibiadem*, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit *Socrates*. GESN.

Ead. l. 16. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide *Suidam.* Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc locum emendasse: at mendum est, et manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua *Socratis* affuit? et quis *Deorum* *Parnethen* montem a *Boeotiae* finibus in *Athenas* ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua *Socrates* ἡρρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul et ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra *Bocotos* facta fuit, et quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ. ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, et

Socratis in ea strenuitate loquuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Ἀλλῶ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ πορήλασεν ἰδὼν etc. Vide et *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, et ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιω παλαίστραν. Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ αὐτὸ καθῆσθαι. PALM. Vid. *Xenoph.* p. 253, 32. et *Thucyd.* IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeensis*, de qua *Plato* et *Plut.* diserte: ἰσχυρῶς δὲ γενομένης μάχης, ἡρίστηθεις ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet et Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in *Apol.* apud *Platonem* Ed. Bas. p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus *Athenaei* iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. et legi vult, τῇ Ἀμφιπόλει (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit *Lucianus*. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Ποτιδαιᾷ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* *Nep.* 522. et his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit

Wasse in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque *Parnes* extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam discrete *Thucydides* l. c. et *Plutarchus* de *Dæmon.* Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad *Delium* contra *Thebanos* pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus palaestrae *Taureae*? Ponamus illam in via e *Parnethe* *Athenas* ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit *Parasitus*, h. e. *Lucianus*, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit *Socrates*. *GESN.*

Pag. 128. l. 1. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. *Plat.* in *Charmide* statim ab initio 235. C. *SOLAN.* Ibiq̃ue *Heindorf.* Mihi quidem non liquet, quatenus vel fides historica ab ipso *Parasito* sit laesa, vel librarii, maxime in verbis τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην describendis, ab auctoris manu declinaverint. Quare in re tam dubia malui textum ad librorum fidem exactum reddere, quam committere aërae. *LEHM.*

Ead. l. 2. Πολὺ γὰρ αὐτῷ etc.) De *Socrate*, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστεϊώτερον ἐδύκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὠραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, et secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, *Socratem* se ornasse, aut pueros ornari in palaestra; ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὠραΐζειν non significare se ornare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραΐζειν legere παίζειν, ludere cum pueris, nam sic et alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ὁρῶντιν sed scribendum ὁαρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua *Socrati* exprobrat oblique παιδευαστίαν. Nam ὁαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. *Homerus* *Iliad.* Z, εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἢ ὁαρίζε γυναικί· quando jam erat Digressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et *Iliad.* X. Τῷ ὁαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἡθῆός τε. Παρθένος ἡθῆος τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque. Virgo et adolescens confabulantur inter se. Hinc ὁαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poeta de cestu *Veneris*: Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ὁαριστὺς Πάρφασις· Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus interpres ὁαριστὺς πάρφασις conjungit, et Etymologicum ma-

gnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod prae-
parat, hoc est, animum ad amandum et consuescendum inci-
tat., Idem: ὄαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἰονεὶ ὁμοαροὶ τινες
οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηροῦσθαι. ἐξ αὐ-
τοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide
sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de
virtute disputasse cum ephēbis, sed colloquia habuisse plena
amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

Ead. l. 3. Ὠραῖζεν) *Faire le beau*. GUYET. Parum abest,
quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis cer-
tum, quid *Lucianus* reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio
minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus*.
Et in versione eo adlusit, REITZ. Non video prorsus, quid
relinquatur dubitationis, quin unice vera sit Graevii conje-
ctura. Cf. Alexandri oraculum supra Tom. V. p. 110. cap. 54.
Νυκτιπλάνοις ὄαροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρ-
τῷ. Thebani enim et Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. sati.
Fabula nota. Vid. Nostrum Philops. c. 3. KUSTER. Adde Eur.
Ἰκ. (pag. 330. A. 344. AB.) et Ἡρ. μ. (pag. 719. A.) et Nostr.
De Salt. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὡςτε οὐδὲν το etc.) I. e. vera dicis, non ca-
lamniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco *Be-
neditum*, dum quae nimia attulit *Obsopoeus*, amputare cona-
tur; sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus ne-
quivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui
sic interpretatur, quibus per Jovem nequaquam voluntas erat
haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum
gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contu-
meliis afficiendo. Ex his omittens *Benedictus* illa sicut tibi,
sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare
videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod
in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo
testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis et fide dignis,
nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus.
Hinc certe et in nostra periodo assentitur parasito, contra
quam interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc
sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae
arti, in illis viris mentiri. GRON.

Ead. l. 10. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet
tamen hoc loco καὶ ejicere cum *Gesnero*, qui in marg. notarat
hoc forsitan delendum. Nam nexus φέρε καὶ οὐ λέγε melior est,
quam φέρε καὶ οὐ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante jam ad
nauseam commentati sumus antea. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου). Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. *Marcilius* hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* JENS. Mallem ἀνηκοῦς. SOLAN. Minime probo *Marcilii* commaculationem, quae forsitan hinc orta, quod crederet, duas negationes et hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιός Graecis aequae est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis *Ael. V. H. IV, 18. Συνακούσας ἄνδρα χαρῶντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαιδευτον.* Et οὐκ ἀπαιδευτοὶ ἱατρικῆς, I, 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ. Cf. Varr. Lectt. Non puto necessario corrigendum esse, quum eadem vocis οὐτως ellipsis h. l. statui possit, quae satis frequens est ante ὥστε, de qua etiam in *Bossiano* libro agitur Ed. Schäf. p. 777. sq. licet nec plene, nec satis accurate. LEHM.

Pag. 129. l. 1. Νέστορ) *Hom. II. A, 249.* SOLAN.

Ead. l. 3. Ὅσπερ ἰδόντες) Ὡσπερ ἰδόντες. MARCIL. *Solanus* contra, cum ὥσπερ legeretur in J. id in ὅσπερ mutavit, cui adsentior, etsi et alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optinae Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

Ead. l. 6. Δέμα Διάντας) *Hom. II. B, 371.* SOLAN.

Ead. l. 9. Ἰδομενία — παρσίστεον) *Hom. II. Δ, 256.* SOLAN.

Ibid. Ἐγγονον) Quamvis consensiant libri, et apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔγγονον videtur. SOLAN. Non filius Jovis, sed nepos, vel potius pronepos, fuisse traditur Idomeneus. Vid. *Homer. Odys. XIX, 181.* et *Hygin. f. 97.* qui Deucalionis Cretensis filium narrant. Quamquam mox c. 47. *Lucianus* ipse Jovis filium facit Idomeneum, vel errans ibi, vel latiore sensu vocem vidēs accipiens. Sic certe secundum vulgare Grammaticorum praeceptum h. l. magis convenit ἔγγονος, qui est e posteris, quam ἔγγονος, filius. Quamquam facile largior *Solano*, crebrum horum vocabulorum, et crebriorem etiam, quam forsitan suspiceris, per libros veterum exstitisse permutationem; ut *Eurip. Hecub. v. 941.* Pors. LEHM.

Pag. 130. l. 1. Πλείον) Ex *Homero II. Δ, 262.* reposuimus pro πλείον. SOLAN. Πλείον) Verum est, in *Homero* l. d. πλείον legi, ut versus mere spondaicus, *Homero* rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιμόν πλώσειν, σὺν δὲ πλείον δέπας αἶψα. Sed quia

in hemistichio, quod *Lucianus* profert, *σὸν δὲ πλεόν* etiam verum, et magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum *Homeri* adfectata spondeorum dimensio studio etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis et rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam *πλεόν* et hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ. Nihili est haec tota disputatio. Graecae aures sonis Homericis adsuetae vix tulerint hanc justa ratione carentem numeri mutationem. Legendum haud dubie *πλεόν*. *Πλέον* ex sequente prosa huc delatum. LEHM.

Ead. l. 5. *Δὲ ὄλον*) Ita *V.* 2. et *Par.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur *διόλον*, absurde. SOLAN.

Ead. l. 9. *Εἰς Ἀγαμέμνονα*) *Homer.* Il. H, 312. SOLAN.

Ibid. *Ἄγον*) Sic apud *Homerum* et in *Ed. Fl.* legitur: reliqua *Lucianea* sunt. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὡς αὐτὸς φησὶ*) Ubi hoc dicat *Homerus*, nescio; certe Il. B, 405. vocat ad coenam Nestora et Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis *Agamemnonis* ab eo supra allatis (*Iliad.* Δ, 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse *Agamemnonis* mensae, nescio. SOLAN. Junctum utrumque *Homeri* locum in suum usum torquet *Parasitus*. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐπὶ Καινέως*) *Locus Homeri*, unde hoc conjiat, est *Iliad.* A, 264. SOLAN.

Pag. 131. l. 10. *Ἐκτορα*) *Hom.* Il. II, 278. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρωτεσίλαου*) *Iliad.* II, 293. SOLAN.

Ead. l. 15. *Σαρπηδόνα*) *Iliad.* II, 480. De sequentibus vid. etiam *ead.* Il. II, 788. et 819. SOLAN.

Pag. 132. l. 2. *Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι*) *Apollo, Hector*, et ejus auriga, seu armiger. GUYET.

Ead. l. 2. *Καὶ τελευτῶν etc.*) *Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναιότατος Ἐκτωρ, προσκρίπτων τὸν Ἀχιλλεῖα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. TTX. Τίνας δὲ ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν etc.* Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait *Parasitus*, *Patroclum* morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem *Hector*, suppliciter orans *Achillem*, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae *Parasito* fuerit digna. Rogat *Tychiades*, quae demum ea vox fuerit? Respondet *Parasitus* id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert *Homerus*. JENS.

Ead. l. 3. *Ἐκτωρ προσκρίπτων*) *Hom.* Il. X, 337. SOLAN. In *Homero* est *λίσσομαι*, non *προσκρίπτων*. Sed an et *προσκρίπτω* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mu-

tandus? legendumque, Ἐκτὼρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλεῖα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum et Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ. Ibid. 737. — πότρεα προσπίσω γόνυ; deinde Androm. v. 537. Τί με προσπίπτεις, ἄλιαν πέτραν, Ἡ κύμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic et προσπιπτοῦς ἔμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43. πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripait, de hoc casu nihil. REITZ.

Ead. l. 7. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. Il. II, 847. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur α' αἰνότη. SOLAN. Imo vero in Homero ἄν mutandum erat in α', quod etiam recentiore aeo factum. Ceterum in Bas. 1. et 3. scriptum invenī καὶνότη, jota perperam subscripto. LENX.

Ead. l. 16. Μῆ ἔμα) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

Ibid. Τιθήμενας) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in Salm. In omnibus antea prave scriptum τιθέμενας Socrates apud Xenophontem Achilles amicum fuisse probat, non amasium; qua de re ad Ἐρ. c. 32. B. SOLAN. Xenophon-tis locus est Sympos. VIII, 31. sed in sequentibus quem dicat Solanus, quamve ipsius notam, non video. Nam ille Luciani locus, quem habet Amor. c. 54. quique potissimum cum hoc nostro conferendus est, vix poterat nunc Solano obversari; praesertim quum illic nihil ipse de hac re monuisse deprehendatur. LENX.

Pag. 133. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89. ἔνθα. SOLAN.

Ead. l. 9. Μηριόνη τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δουρικλυτός tantum audit; Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246. θεράπων audit; et 295. Θουῶ ἀτάλαντος Ἀργί, et mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογιγός Ἀργ; πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής ἔσπετο — τοιοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἦσαν εἰς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Aenea manum conserens (v. 500.) ἀτάλαντος Ἀργί dicuntur et ipse et Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero

ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurræ dedit. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀριστογείτων) Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit et plebejum contra *Thucydidis* mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ὄρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀσπίων μέσος πολίτης ἐραστὴς ὧν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur *Lucianus* receptam de iis opinionem. Quod *Thucydidēs* autem de statu is reticet, minus mirabuntur, qui meminere, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii et Aristogitonis statuæ conflatae sunt, apud *Philostr.* 900. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡςπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum *Hemsterh.* oras adleverit *Thucyd.* VI. p. 411. v. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operat. REITZ. Vid. ergo *Thucyd.* Vol. IV. Ed. Bip. pag. Annot. 401. ad verba μέσος πολίτης. BIR.

Pag. 134. l. 5. Ἀφείλετο) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, et privationi bonorum et honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minimæ incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud *Aelian.* XI, 6. ἀφείλοντο οὖν αὐτόν οἱ ἐταῖροι. REITZ.

Ibid. Ἐστῆκε χαλκοῦς) Sic *Lexiph.* c. 11. De *Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciph.* l. Epist. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. REITZ.

Ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν etc.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἐξείσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, et forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte: *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum et Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, et quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homerō* ll. T, 160. Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθε θοῆς ἐπὶ

Lucian. Vol. VII.

G g

νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ αἰκμή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμῆος εἰ-
 τοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. *Sed vasci jube velocibus in na-
 ribus Achivos Pane et vino: hoc enim robur est et fortitudo.*
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi
poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theo-
criti ad I. v. 51. οἱ μέλλοντες πολέμειν, πρῶτας ἐτι εὐσης, ὀλί-
γον τινα ἥσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἐπιον, ὡς θαρροὶ
ᾧσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturi,
summo mane, parum panis comedebant, et meracum bibabant,
quo calidi et minime meticulosi forent; quod et ἀκρατισμὸν
appellarant. JENS.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ' Id est, non enim hoc solum faciet,
 sed etiam etc. Exemplum quaerenda. GUYET. Jensus transpo-
 nendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post
 ἐστιῶσσι, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae
 sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne*
ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet
prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.
 PERIZ. ad Aelian. V. II. VIII, 12. Vid. *Homer. Iliad. T, 162.*
 et 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus
 pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καὶ. SOLAN.
 Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter
 et multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe
 asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio,
 quasi tu dicas, *non est aliter: sed.* Et videtur haec supplendi
 ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis
 diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet *Devarius.*
 Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus,
 verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro
 καὶ εὐθύς legamus κᾶν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pu-
 gnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam
 si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus
 non est. Huc pertinet apud *Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. λ.*
 GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. *Fab.*
Ep. L. 2. f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Jens. ad Vit. Auct.
s. 6. REITZ.

Ibid. Ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur.
 GUYET. Et ego mallet abesse; tum enim minus perplexa erit
 oratio. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego κᾶν εὐθύς. GUYET. Idque omni-
 no reciperem. si vel una Ed. praeciret. Et parum abfuit, quin
 vel iis invitis sic dedissem. REITZ. Corrigendum esse liquet.

Ergo simplicissimam ego elegi correctionem *κτλ*, a qua non multum differt illa, quam *Perizonius* supra suadet. *LEHM.*

Pag. 135. l. 1. *Ὡςπερ ὁ Αἴας*) *Hom.* II. Θ, 272. *SOLAN.*

Ead. l. 7. *Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν*) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, et non potius *Lucianum* intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur et dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. *GRON.*

Ibid. *Ἀξιόν γε*) *Εὐρωπικῶς* dictum videtur, *κατ' ἀντίφρασιν.* *GUYET.*

Ead. l. 10. *ῥησπιδιτὰς*) Forsan *ὑπερασπ*—. *Anon.* *SOLAN.*

Pag. 137. l. 6. *Ἐν δὲ δὴ*) *Amant δὲ et δὴ* etiam sic jungere *Alciph.* et *Longus.* Vid. hunc *Past.* II. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. et alibi. *REITZ.* Quorsum talis lectionis ostentatio? si ne memineris quidem, praecedente capite in. legisse: *Ἐὶ δὲ δὴ καὶ* etc. et sic centies alibi. *LEHM.*

Ead. l. 6. *Τίς ἂν καὶ*) Et *καὶ* ita post *ἂν* *Phalar.* Epist. 38. *ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπελθῇ.* Ne plura ex Nostro addam. *REITZ.*

Ead. l. 14. *Ἐκτείνω*) *Ἐκτείνων* conjiciebat *Gesner.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit *ἐκτείνων* ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρασκήτου praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum *ἐκτείνω* scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit *Gesnerus*, vulgatam minus recte habere; et nisi *Junt.* succurrisset, *ἐκτείνων* scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. *REITZ.*

Ead. l. 16. *Οἶονται. περὶ ῥήτορας*) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονται περὶ αὐτοῦ. *Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ.* Sed in viam me reducere, quae deinde sequuntur, *εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη.* *GESN.* Itaque non debebat *Schmiederus* denuo aberrare persuadendo sibi, περὶ delendum esse; idque tanto minus, quum cap. 53 in. vidisset pro περὶ τούτοις recte in Cod. Par. legi περὶ τούτους. Neque fuit, quod *Seagerus* *Diar. Class.* Vol. XLX. p. 24. pro οἶοντας mallet ὀρέγονται, „Ita, inquit, τὸ δόξης καταφρονούντα ex adverso staret τῷ, ὑπὸ τύφον καὶ δόξης τριβέντας, et τὸ, οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι ὀρέγονται, τῷ, ὑπ' ἀργυρίου τριβέντας.“ Nam neque clara satis et distincta haec foret oppositio, neque facilis aut commoda; neque omnino opus est ulla emendatione in loco per se sanissimo et indoli parasiti aptissimo. *LEHM.*

Ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

Pag. 138. l. 4. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφιδῶν. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμεν. Liban. Paras. BOURD. Mox comparationem auri cum igne repete cum Wielandio e Pindari loco celeberrimo Ol. 1, 1. sq. et confer simillimum Luciani Somn. s. Gall. c. 7. Belinus prorsus absurde sub igne cogitavit carbonēs. LEMM.

Ead. l. 8. Ὡστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐπτόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην ὄρωις ἐπ' αὐτῇ ἔαλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in Ed. Basileensi,* et versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere? qui scilicet in foro et causis habitant, quod philosophus non promittit, et ideo absurdus sit, quod dicet) alius quidem in causa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero etc. GRON.

1 *Ibid.* Φιλοσόφων* περὶ) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sumi secutus, abundantia commata delendo, et interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰσπραττέται) Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρόσιον εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λειοπότων τῇ τάξιν. Alciph. III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπραττασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττέται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam et sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσπρατταν τοὺς Μιτυληναίους, Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Halic. X p. m. 640. pr. Ἀππίος — τὸ Σαβινῶν ἔθνος εἰσπραττῶν ἀρχὴν καὶ κράτος, Appius — Sabinorum genti imperium et dominatum vindicans. REITZ.

Ead. l. 13. Εἴ τι) Sic Ed. J. Reliquae εἴ. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἴ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Demon. Vit. c. 31. et quae ibi sunt annotata. SOLAN. Scitissime monitum. Sed tam verba καὶ οὐκ αἰσχύνεται arctius sunt cum sequentibus nectenda, et manifestum est in voce εἴ latere vitium, quod Belinus, quum ἤδη substituit, minime satis expunxisse videtur. Melius multo hoc negotium successit Jacobsio conjicienti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, εἴτι προεβύτης ἀνὴρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν. et

Fritzsche Quaestst. p. 165. corrigenti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλ' ἐτι πο. et quae vulgo sequuntur. Nihilominus simpliciore etiamnum habeo, quam dudum notaveram, emendationem, qua legas ὅτι pro ἐτι quum praesertim simile quid, scilicet εἰ τε, jam exhibeat *Juntina*, cum qua etiam consentit *margo A. 1. W. LEHM.*

Pag. 139. l. 12. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum est πᾶσα, *Luciani* stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot. c. 27. f. ac 39. pr.* Nec non hoc *Dial. Paras. c. 12. et 39. m. etc.* Item *Epict. Man. c. 29.* alii-que. Sed quia et alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.*

Ead. l. 13. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. *SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.*

Pag. 140. l. 16. Οὐκ ἂν δὴ πον εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὠπλισμένους) *Philosophos*, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πον, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πον sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὠπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in *Obs. Crit. pag. 78.* Quare commatibus additis, quae in *Edd.* aberant, lectori succurrere non dubitavi. *Gesnerus* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. *REITZ.*

Pag. 141. l. 2. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quae- siisse, nihil emendasse *Solanum*, cum δεδιώτες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας et ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare *Edd.* excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. *Florentina* eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in *Mss.* similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *REITZ. Bas.* tamen 3. vere habet δεδιώτας *LEHM.*

Pag. 142. l. 5. Ἀπολογία) *Socratis* Apologiam scripsere inter alios *Plato* et *Xenophon.* Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Τις) *Τίνα* adscrips. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ἐπὶ τινός, quando adiungitur ejusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro de *Ambigg. Tit. Dativ.* Nam scriptum, dictum est mihi, pro a me, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς πα-

ράσιον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic. IV, 1. εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis etc. Herodian. I, 2, 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκεῖνα πέπρακται ἀνδρεῖα. Nostrum Jov. Trag. c. 7. pr. ἄριστα κεκήρυκται σοι*, et similia ubique obvia. REITZ.

Ead. I. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in Ed. Reitz. quem reposuimus ex Edd. *Salm. B. 4. et Ms. Reg. 3011. BIP.*

Ead. I. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθάνοντας) Amant et Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph. Pl. v. 65. — ἀπὸ σὶ ὁλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. Alciphr. III. Epist. 28. f κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. etc. Ne quid plura in re nota. REITZ.*

Ead. I. 16. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

Ead. I. 17. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat *Lucianus*. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν s. exsilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt. 9, 15. etiam Athenagoras apol. c. 27. pag. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινύσαντας, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN. Voce καταπρησθέντας etiam Peregrinum Protea significari, cujus mores et mortem in singulari libello narravit *Lucianus*, recte monet *Belinus. LEHM.**

Ead. I. 17. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐκσχεθέντων. GESN. Cic. Tusc. II, 19. tormina et stranguria tribuuntur Epicuro; et gravissimo hoc morbo eum mortuum esse, ipsius testatur ad Hermarchum (sic enim hoc nomen scribendum) epistola, quam Latine redditam servavit idem *Cicero De Finib. II, 30. LEHM.**

Pag. 143. l. 1. Φθινύσαντας) Sic etiam *FF.* cum cett. *Gesnerus* emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινίω ignoro, et nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniatur. REITZ.

Quidni potius φθινάω subesse putes, quam φθινέω; Certe Substantiva φθινάς, φθίνασμα, c. a. facilius ad α vocalem radicalem ducunt, quam ad ε. Et quod verbum *Gesnerus* h. l. vindicare cupit, φθινύθειν, vereor, ne pro hujus orationis indole nimis sit poeticum. LEHM.

Ibid. Φυγόντας) Aristotelem et alios GUYET.

Ead. l. 12. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Bis Acc. c. 21. de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; et vid. Diall. Mortt. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo adludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum ejus magicum, probat *Belinus*, adducto *Archilochi* versu, Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει etc. adeoque vulgatam contra *Solanum*, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus *Archilochi* leguntur apud *Steph.* in Poët. Lyr. min. p. 246. Ed. 1586. Bip. Nec ignotum *Solano* illud esse debebat *Anacreonticum* (Od. XV. in.) Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγω, τοῦ Σαρδέων ἀνακτος. LEHM.

Pag. 144. l. 6. Δορυφορίας) Ad satellites regiones respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragicio, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Αἰσχρόν) Malletem αἰσχρόν; ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Ead. l. 16. Παραπλεῖν) In univcrsum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum Insus inest. Illic etiam παρα praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam et superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παραπλεῖν appellatione jungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepsit, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorum etiam illi Solonis παράσιτος, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeterjaculari, ultra jaculari, adscripsit Guyet. Omississem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adjaculari, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compo-

sitis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle; melius atque utilius esse *juxta*, i. e. cum alio coenare, quia id fit alterius sumptu, quam coenare apud se; adeoque et utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod et hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρανοήσας eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut Horat. canit I. Od. VIII, 11. — saepe disco, saepe trans sinem jaculo nobilis expedito. Adeo παραστεισθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex στείσθαι. Si vero et hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. §. 52. ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ ὦ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo REITZ.

Pag. 146. l. 5. Ἐθ' ἐλοιο) Ken. utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Ead. l. 9. Σὺ δὲ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod FL. habet, locum invenire, quod hortantis est, et quasi pleonastice in hujusmodi praecipienda formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4. φυλάττει μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. et Arr. IV. p. 180. pr. σὺ δὲ μὴδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, tu dignus es me docere, nihil immutarem. REITZ.

Ead. l. 10. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericī versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6. Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 147. l. 1. *ANAXAPEIΣ*) De Anacharsi et Solone vide, quae supra annotata sunt ad Scyth. cap. 5. et *Plut.* in Sol. SOLAN.

Ead. l. 2. *ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ*) Gesn. vertit DE EXERCITATIONIBUS, quod hic retinui. At cum de *Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interpret., ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, et lectores huic inscriptioni adsueta minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

Pag. 148. l. 2. *Ταῦτα δὲ ὑμῖν*) Hanc paginam interpreto ad lib. X. *Heliodor.* BOURD.

Ead. l. 6. *Αἶλα*) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. *Dio-gen. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 7. *ἄτερος τὸν ἕτερον*) Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, et quia ἄτερος tam prope praetermissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialectt. pag. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm XCI. — οὗς ἔσχεν ἄτερος δαλμων, ubi *Bentleyus* etiam ex Epigramm. ἄτερος *Ἡρακλῆς* adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. et Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video, quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ. Mendum *Juntinae* est τὸν ἄτερον. nam ἄτερος extra crasin pro simplici ἕτερος Atticis fuisse dictum, vix probabitur. Doribus hunc usum tribuit *Gregor. Cor.* p. 138. Quod statim de μετὰ δέ, formula absoluta, *Augustus Pauly* monet, rariorem ejus apud Atticos fuisse usum, frequentiore apud Ionicos scriptores, interponam saltem *Luciani* nostri loca aliquot, unde judicium illud paullulum corrigatur: *Diall. Mortt.* IX, 2. *Vit. Auct.* c. 9. De Sacriff. c. 8. *Eunuch.* c. 12. De *Astrol.* c. 5. *Icarom.* c. 10. Alia plura nondum mihi notata dabit Index. LENM.

Ead. l. 8. *Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες*) Huc pertinet illud ipsius *Anacharsidis* apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἐλατον μανίας φάρμακον εἶλε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

Ead. l. 10. *Καὶ ἦν ἰδοὺ*) *Kal nu idou.* MARCIL. Vid. *Xenoph.* ἀναβ. *Aristoph.* et *Nostrum.* *Piscat.* c. 51. SOLAN. Non

quidem ita edidimus in Pisc. c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae Edd. et P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοὺ et ibi legi, REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult *Belinus*. BR. „Ah! par bleu!“ reddit illud commentum suum *Belinus*. At ἦν ἰδοὺ et h. l. legendum, et Piscatoris loco, quem ego jam post *Reitzium* expleri curavi. Cf. Diall. Mort. X, 10. *Gesnerus* h. l. ἦν pro εἶν' capiens totum locum reddendo corruptit, et sic, ni fallor, fraudi fuit *Belino*. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ τῶν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐκ βλας ἀλούσα. *Soph.* Aj. 27. — πατημασιμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, *Asin.* c. 23. Et ibid. cap. 45. ἐμὲ δὲ ἀράμενος ἐκ τῶν ποδῶν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατῆσας ἐκ τῶν κρατῶν. REITZ. Vide, si opus sit, *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Vol. IV. p. 120. LEHM.

Pag. 149. l. 1. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra De Merc. Coml. cap. 17. et *Jov. Trag.* 33. SOLAN.

Ead. l. 7. Οἱ ἐγγέλεις) Vid. supr. *Tim.* 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλεις. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε ετο.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. Sic. Ms. non ταράττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspargunt. Paullo post dicit ἐπισπάττειν τὴν κόριν. Haphen intelligit, de qua *Mart.* VII. Ep. 67. et *flavesce hæphe*. Sed de hac et aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jam pridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum *P. Fabrum* in *Agonistico* II. 2. et 5. et 22. GRAEV.

Ead. l. 10. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσι τε — πάττουσι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui *Agonist.* 2, 1. δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, et, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam *Fabro* assentior, ὀρυγμα fuisse locum depressionem, effossum; dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδῶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercerentur, non licet; verbo, ipsam caveam. *Gesn.* Πάττουσι τε) Probe etiam vidit *Gesn.* vulgatum ταράττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit conjectatum a *Fabro*, prae-

scirendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi *παρὰ* paragogenicum abesse possit. Cumque mox *ἐπαμῶνται* quoque ex 2. Codd. receperim, (nam *πατρους* jam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque adcommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, et — spargunt*; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἀφυκτότεροι*) Conf. Diall. Deor. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 12. *τὸν ὀλισθόν*) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adjective accipiatur, et *lubricum, lubricitatem* significet: ita compositum *ἐνὸλισθος* adjective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθόν attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὀλισθος, πῶσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὀλισθος, — ὁ ὄλος κατακλίπων. REITZ.

Ead. l. 14. *Ὀρθοστάθην*) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, et cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui et Romani uti sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. et ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII. c. 26. Propert. L. III. Cogn.

Ead. l. 16. *Ἀποπτύσειν*) Ita W. Reliqui libri *ἀποπτύειν*. SOLAN.

Pag. 150. l. 2. *Παραχθέντος*) Adscripsit frater: Recte *παταχθέντος*. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura *παταχθέντος* postulare mihi videtur. Jam et mihi. REITZ. in *Addend.* Obsecutum *Schmiederum* recte castigarunt *Pauly* et *Fritsch*. Quaeestst. p. 173. ille conferri etiam jubens *Popponem* ad *Thucyd.* Vol. I. p. 120. LEHM.

Ead. l. 6. *Ἐγκοινοῦσι*) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat. Spanh. ad *Aristoph.* Plut. 255. GERN.

Ead. l. 9. *Μανία*) *Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους*. *Diogenes Laërt.* Anachar. pag. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 17. *Δόξαντα*) *Lege, meo periculo, δόξοντα*. SOLAN. Hoc Solani periculum ne subirent, prudenter caverunt recentiores Editores. LEHM.

Pag. 151. l. 9. *Τμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ αἰφύλιμα καὶ τερπνὰ* ἡμεῖς δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθήσῃ, εἰσεταίς ὡς οὐ μά

την διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) *Ista ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέντις τινά τι, non est, aliquid proponere alicui: sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25. τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8. σὺ με χεῖρον διέδηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατιθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciph'r. l. p. 200. τί με διαθήσῃ, et quae Bergl ibi notat. Et Wessel. ad Diod. Sic. l. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38. qui hoc multis jam egit. REITZ. Eodem h. l. legebatur vulgo διεζώσμεθα, quod etsi ut fortius quid satis se probaverit Dorvillio ad Charit. p. 533. Lips. tamen dubitavi retinere contra proborum Codd. et Florentinas Edd. auctoritatem; praesertim quum infra cap. 54. eundem in modum dictum reperitur ἀκινάκην παρεζῶσθαι, et quae in διαθείη modo praecessit, praepositio facili casu in hoc verbum transferri potuerit. LEHM.*

Ead. l. 15. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN. Vid. imprimis Creuzer. Symbol. II. p. 132. sq. Ed. II. De simulacro autem Apollinis Lycii Beck Archaeol. p. 156. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίτοιγος, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

Ead. l. 17. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

Pag. 152. l. 1. Ἀνακλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὄντων ἀναδόνμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita commentatur: — Ἀνακλῆν hic non est, quod Vossius et Portius putarunt, frangere, verum sursum attolendo convellere et educere. Suidas et Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thucyd. II, 76. et alii apud Lipsium. V. Pokorc. 8. Ἀνακλῆν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis injectis eam attollunt, et avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi significationem habet. Aristaenet. I. Ep. 3. ὡς ἀνακλῆν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αἰχένα πρὸς θεῖαν τῶν κυλῶ συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272. (i. e. hoc loco) ἡ διεξία ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς

ἀνακλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπὶ γμῖνα γραμματεῖα tabellae plicabiles ap. Herodian. I. c. 17. pr. Sed κατακλωμένω de saltatore; Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus tamen reddidit frangenti.) Ita ἐπικλωμένον inflexum signif. pro Imag. c. 13. et Deor. Dial. XI. Sed et fractum. Tox. c. 20. Est autem ubi multum differat, red-dasne per frangere, an attollere, sursum flectere; nam e. g. crus, brachium, cervicem frangere, aut flectere, quanti inter-sit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλῶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi refractiones recte vocant radiorum lucis in-flexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris arie-tem frangere, pro avertere. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐκλινῶ) Nihil mutare Fl. adpinxerat Solan. An ergo ἐκείνω quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, et vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

Ead. l. 5. Παγκρατιάσειν) Alij et rectius Aristoteles Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ὀλίπτεν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, πυλαιστικός· ὁ δὲ ὠσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός (legen-dum, ut in rec. Edd. fit, πυκτικός) ὁ δ' ἀμφοτέροις τοῦτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philo-strati locum ad Demonact. c. 49. supra adductum. SOLAN.

Ead. l. 6. Πυγμῆς) Oratio non satis perspicua: si enim alia loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur et hoc inter ea recenset, quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24. ubi distinguit. SOLAN. Conf. Tim. c. 50. et 53. f. ubi πυξ —. REITZ.

Ead. l. 11. Στέφανος) Confer infra c. 16. et 36. KUSTER.

Ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V, 18. hoc verum esse probat, quod et sic infra Neron. c. 8. oc-currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

Ead. l. 12. Σέλιων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3. deinde in gratiam Herculis et ad Nemeorum exemplum ex apio fac-tas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203. f. ἐκ δὲ Νε-μέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ἄνθος ὡς ἐπεισῆλθε δι' Ἡρα-κλέα, καὶ κρατήσας ἡμαυρώσεν ἐκείνον, ὡς [λεποίσιν οὖν] ἐπιμή-δειον. Perite ergo et erudite haec Lucianus V. Pott. SOLAN.

Pro ἐκ οὐλῶν. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

Ead. l. 12. Πυθοῖ δὲ μήλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit *Vinc. Obsopoeus*; *poma sacerdotes Apollinis proponere consueverunt*; nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est *sacer*, non a ἱερεὺς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma Deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μήλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut et apud *Max. Tyrium*. sermone 37. et in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhæus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κιρρᾶς ψιλὸν ἐστὶν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae et pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ πατρὸς ἀγῶνος γίνεταί στεφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλέα δὲ αὐθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Itaque hoc loco non male μήλα *poma* intelliguntur, μῆλέα tamen pomum arborem, non fructum, significat, et videtur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum *Luciano* concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, et quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἐπεὶ ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στεφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἔμοι δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῇ Λαδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἢ φήμη. Aliam vero ejus rei causam refert *Aelian*, Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpit, et Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore *Luciani* et *Libanii*, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto et recepto, laurea manente pro praemio cursoribus et antiquorum certaminum athleticis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cur-

scribis palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in *Arcadicis*, pag. 276. et *Plutarch.* *Symp.* VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad *Dionem* per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonius* etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μηλα*. Tamen jure videtur arguere *Ausonius*, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μηλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μηλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *PALM.* Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. *SOLAN.* *Lucianum* fructus arborum, *μηλα* dicere, non ramos, puto. Non primum *Anthologias* epigramma laudo, ubi *κότινος, μηλα, σέλινον, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane *Panathenaicorum* praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc *Dialogo* injieit, injieit autem aliquoties, *μηλα* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίκυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adjiceret, si par erat ratio? *GESN.*

Ead. l. 13. *Παραθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορλας*) Quid hoc sit, docet *Meursius* *Panath.* *Olearum* nempe genus juxta *Academiam*, quae Deo sacrae erant; *Schol. Aristoph. Neq.* Accipiebant autem ureum totum, (idem *Schol.*) et exportare solis licebat. *SOLAN.* Adleverat marg. *Hemsterhusius*, videndum *P. Burman.* *Z. Καταβ.* Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. *Ed. iteratae: Oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, et Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, et Apostolius proverb. Cent. XIII. 28. Ut et Lucian. in Anaeh. T. 2. pag. 173. Ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11. et Plin. XIII, 1. Panathenaeum oleum vocatur, quod optimas notas erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4. ex his μορλοις fuit. (sic legitur, pro μορλας.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III. c. 3. duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut *Green* apud *Eurip. Ion. V.**

1433. Cetera vid. ib. De *μορία* autem Commentt. ad Poll. seq. 242. ἢ δὲ ἰσθὰ ἰλαία, *μορία*. *Hesych.* verò ibid. adductus: *Μορίας ἰλαῖαι ἰσθαὶ τῆς Ἀθηνᾶς*. Confer et *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκ τῆς *μορίας*) *Hesych.* *Μορίας, ἰλαῖαι, ἰσθαὶ τῆς Ἀθηνᾶς*. GUYET.

Pag. 153. l. 4. Πρὸς ἀλλήλων) Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam aliqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπαλῶν. REITZ.

Pag. 154. l. 15. Τῷ) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine J. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita jam nihil mutato, quia supra cap. 9. in πρὸς consentiant Edd. et Codd. Idque verbis passivis frequenter adjungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. et 25. Adde *Icar.* 15. et *Bis Accus.* c. 5. pr. Sexcentis similibus idem probaturi ex solo *Luciano*, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

Pag. 155. l. 2. Θουμάτιον) M. et Fl. *Θουμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. *Menand.* p. 105. SOLAN.

Pag. 156. l. 4. Ἐμπειρίας δεινὰς) Interpretatus *Belinus*: *l'adresse singulière*, in notula-subjecta exclamat: „Qui ne riroit de voir dans la traduction latine: *horribiles peritias*,” non profecto risurus adeo stulte *Gesneri* *ἐμπειρίαν δεινὴν*, si recte cognitam levissimus homo habuisset veram Latini vocabuli *horribilis* (non Francogallici *horrible*) potestatem, quam vel ex *Ciceronis* ipsius ad *Attic.* VIII, 9. fin. verbis: „Sed hoc „τέρας horribili vigilantia, celeritate, diligentia est,” discere potuit. LEHM.

Ead. l. 16. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. *Navig.* c. 12. pro πάχος, μέγεθος repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit *Solano*. At neque μέγεθος semper ingens quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo parvo opponatur a *Polluce* III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque et de re vel minima praedicari potest. Neque plurale μέγεθη ad procerum athletarum corpus spectare puto, (quod

ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV, 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματος. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V. c. 10. med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαρῶν μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et sic iterum ibid. c. 11. pr. Et. c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de statura parva etiam *Poll.* V, 68. de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et sic de *mensura* s. *dimensione* μέγεθος dici, non est quod pluribus demonstram. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ. Habuit certe *Paulum*, qui recte τὰ μεγέθη tuetur, nihil curans ineptissimam *Reitzii* disputatiunculam. Scilicet abstracta haec τὰ κάλλη et τὰ μεγέθη eleganter significant corporum tum formae pulchritudinem, tum staturae proceritatem, aut, si malis, membrorum torositatem. De dictione τὰ κάλλη paucis egit *Hemsterh.* ad *Diall. Mortt.* XVIII, 1. Editionis nostrae maj. Tom. II. p. 591. LEHM.

Ead. l. 16. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. *Paulus* in I. ad Corinth. IX, 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, et hoc *Luciani*, adfert *L. Bos* in *Obs. Philol.* p. 142. probatque ὑπόπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* et *Aret.* frequens. REITZ.

Pag. 157. l. 9. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. μηδέποτε. SOLAN.

Ead. l. 12. Οἰκηθεῖν) Ita M. et Ed. Fl. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 158. l. 8. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potior arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas compo-

suit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam rejicere, religio fuit REITZ. Νόμοι τινές, leges quaedam, non sunt aliquot numero, quae sane nimis jejuna foret sententia, sed quaedam, ipsi loquenti adhuc ignotae, quemadmodum deinde dicitur πολιτεία τις. Minor Paulum lectionem τινὰ procul dubio veram judicare potuisse. LEHM.

Ead. l. 14. Τι) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τε. Idem Anonymum conjecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

Pag. 159. l. 4. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διέξιμι SOLAN.

Ead. l. 11. Πρόκειται ἄγων) Sic τὸν προκειμενον ἡμῖν ἄγωνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1. ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100 pag. 239. D. et Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 160. l. 5. ὀπόταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὀπόταν aequae cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

Ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰσθμοῖ) Sic et infra recte Ner. c. 8. Ἰσθμοὶ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V. 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2. med. REITZ. Cf. quae propiora erant, supra capp. 9. et 11. LEHM.

Ead. l. 14. Οὕτως) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, et ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως Μαν etc. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX. Numer. XXXVI, 5. οὕτως φυλή ac 2. Reg. XVIII, 14. οὕτως μὲν. Diod. Sic. III. c. 8. οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. ejusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntianda σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ. Cf. supra Paras. c. 8. Hermot. c. 31. et quae ad eundem Hermot. cap. 27. monuimus Tom IV. p. 409. LEHM.

Pag. 161. l. 4. Πῶλον) Hand suo loco vox οἶκοθεν sita est, sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, ma-

tatum deinceps. Atheniensium morem ex *Philostrato* discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεῖν, si cum *L. Bos* de Ellipsis. p. 216. verb. Ἀνιέναι, exposneris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεῖν ἀνιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ. Accuratus *Schäferus* ad *Bosii* librum p. 586. monet, notionem τοῦ ἀνιέναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latere involutam adverbio οἰκοθεῖν, quod sit pro ἀπ' οἴκου. comparato loco *Homer.* II. VIII, 53. sq. et laudato *Fischero* Ind. Theophrast. s. v. ἀπό. Vertit autem ad hunc modum *Schäferus*: *Pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Paulo liberius et brevius, neque eo minus recte, *Gesnerus.* LEHM.

Ead. l. 6. Ὀρινεῖ) Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. REITZ. Recepit vere *Pauly*, idque fortasse, quod aegre fero, confirmatus etiam mea quadam confidentiore annotatione ad *Somn.* c. 17. Tom. I. p. 207., cui nunc, quatenus ad hunc quidem locum pertinet, facile renuntio, lectis, quae subtiliter de hac dictione nuper disseruit *Fritsch.* Quaestst. p. 33. sq. imprimis p. 37. quamquam non omnibus ac singulis, quae illic profusa legeris, subscribas. Verterat h. l. *Gesnerus*: *Tempus autem anni, quae fervidissima est pars astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, et — reddentis; quam interpretationem sane inficetam nunc ego mutavi ad Fritschii rationes saniores.* Paulo aliter *Seagerus*: *Anni vero tempus ardor est ipse ferventissimus illius sideris.* LEHM.

Ead. l. 6. Ἀστέρως — πάντα καταπλέγωντος) Canis sidus, quae et canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti Kalendas est. *Plin.* L. II. c. 47. L. XVIII, 28. COGN.

Ead. l. 15. Αἱ ὑπαιθριος) M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως etc. GUYET. Vid. ad *Timon.* 28. SOLAN. (At ex divisione *Hemst.* jam est §. 48.)

Ead. l. 3. Προσέξεις) *Miror*, qui *Solanus* noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξεις ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις, subjunctivus est melior. In *Tim.* cap. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia *Hemsterh.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus καὶ

ὅπως μὴ κατηγορήσης. Et sic *Eurip.* quem adducit; itidem cum subjunct. Immo vel simplex μὴ et ὡς μὴ subjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epist. 26. μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18. f. ὡς μὴ περιπλέξης etc. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ. Vid. *Hermann.* ad *Sophocl.* Ajac. v. 557. et qui alii illic laudantur. H. 1. *Schmiederi* rationem, qui conjunctivum praetulit, recte improbat *Jacobus* ad *Toxar.* c. 35. p. 113. nec secutus illam *Pauly.* LERN.

Ead. l. 10. Ὅσα) W. et L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phalar.* II. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσα intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; et sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδὲν — ἀποκρυσσάμεν αὐτήν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύνεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel *Lexicogr.* ex *Plut.* et *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύντω τι ἀπὸ τινός construi solet. REITZ.

Pag. 163. l. 1. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci herōes fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, *Pausan.* in *Attic.* et *Demosth.* ἐν ἐπιγραφῇ consulat. COGN.

Ibid. Ἀναγεγράφθω) M. et editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφῆσθω. SOLAN.

Ead. l. 2. Χαλκοῦν αὐτόν) Conf. *Lexiph.* c. 11. *Paras.* c. 48. et passim. REITZ. De formulis dicendi ἀναγράφεσθαι εὐεργέτην et στήσαι, vel ἀναστῆσαι, χαλκοῦν, χρυσοῦν, plura se ad h. l. et ad *Lexiphanem* c. 11. dicturum pollicitus tum ad *Charon.* extr. tum ad *Timon.* c. 51. *Hemsterhusius* promisso stare non potuit; quia ad neutrius libelli fines pertinuit egregii viri cura. Quod detrimentum ex parte resartum a *Valcken.* ad *Herodot.* VIII, 85. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. Lips. Ceterum vitium satis grave, teste *Paulyo*, suboluit h. l. *Odofr. Müller* in *Erschii* et *Gruberi* *Encyclop.* T. VI. p. 250. sq. Vix enim ferenda videntur παρὰ τοὺς ἐπώνυμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν, vel propterea, quod heroum dictorum statuae in Ceramico, ergo in urbe, Minervae vero simulacrum in arce positum fuit. Sed quae assertur per se quidem satis

ingeniosa medicina, ἥ ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, non omnino mihi placet, quum πόλις h. l. pro ἀκρόπολις durius haud dubie sit dictum, nec probetur iis, quae *Pauly* ad hunc finem sedulo conguessit. Quidni potius conjicias ἥ ἐν ἀκροπόλει παρὰ τ. Ἀθ. quemadmodum legitur *Timon*. c. 51. aut, quod multo mallet, παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει, ἥ παρὰ τὴν Ἀθ. (i. e. in arce) quam emendationem vix me continui, quin meo periculo reciperem. LEHM.

Ead. 1. 3. Τοὺς ἐπωνύμους) *Hesych.* Ἐπωνύμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπωνύμοι Ἡρώες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate hujus vocis vid. *Hemst.* ad *Dial. Mar.* IX, 1. et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 20. REITZ.

Ead. 1. 3. Ἐπωνύμους) Duplices hi *Meursio*; primo X numero, a quorum statutis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuæ in Ceramico erant. SOLAN.

Ead. 1. 11. Αὐτόχθονας ἀνδρας) *Thucydides* in proöm. histor. *Aristid.* in Panathen. *Aristophan.* ἰππεν. Tzetz. ad *Lycoph.* Vide virum clar. *Jo. Savar.* ad *Sidon.* *Apoll.* Epist. 6. lib. 8. BOURD. Adde *Spohn.* ad *Isocrat.* Paneg. c. 4. LEHM.

Ead. 1. 15. Οἰκοῖτο), Conf. supra c. 14. sub init. SOLAN.

Pag. 164. 1. 3. Συνηγεφῆ) *M. Salm.* et *Amst.* Reliquae συνευρεφῆ, mendose. SOLAN.

Pag. 165. 1. 3. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatio quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἀν θρέψης, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. REITZ. Non incommodi solum h. l. plurimum habet absolutus Conjunctivus, sed etiam vitium turpiusculum, siquidem eam, quam *Reitzius*, velis sententiam inesse. Correxī itaque confidenter, etiam antequam videram διακόψεις vere legi in B. 3. LEHM.

Ead. 1. 4. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18. pr. REITZ. Cf. infra c. 21. LEHM.

Ead. 1. 5. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra De Dom. cap. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *Salm.* et B. 4. quas secuti sumus. BIR. Typographicum hoc est vitium unius *Reitzianae* Ed. LEHM.

Ead. 1. 8. Φόνου) Subaudi δίκη. GUYET.

Ead. 1. 10. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16. f. vel deinceps, suo

ordine, ut *Diod. Sic. H. c. 34. f.* Ubi plura testimonia profert *Wesseling. No. 80.* Et *Hemst. ad Dial. Mort. XII.* ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω, docet *per vices* significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

Ibid. Διόκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, et actorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. *reum*; vid. tamen exempla pluscula adferentem *Jac. Elsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44.* ubi et *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διόκων, μήτε φεύγων in *Antonin. de reb. suis III, 7.* frustra mancum pronuntiat. REITZ.

Ead. l. 13. Ἦν δέ τις ἡ προοίμιον εἶπη) Apud *Areopagitas* oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicium animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil. L. II, c. 17.* Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. COGN.

Pag. 166. l. 1. Περιπέττειν) Περιελλίττειν legit interpr. GUYET. *Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις)* De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra *Herod. c. 5.* REITZ. Comparat *Pauly Aristophan. Plut. v. 159. ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν,* et *Horat. Sat. II, 7, 41.* „verbisque decoris Obvolvas vitium.“ LEHM.

Ead. l. 2. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέπουσιν) Divus *Paul. ad Hebr. IV, 13. καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ* etc. ubi alia similia dedit *J. Elsnr.* neque haec *Luciani* praetermisit. REITZ.

Pag. 167. l. 8. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ. Cum hoc *Reitzio* pugnat is, qui in *Varr. Lectt. iudicium tulit. Pauly* tnetur ἡμῖν, appositive, ut ait, jungens cum ἐκάστῳ, et provocans ad *Matthias* Gr. Gr. §. 301. At illic *Matthias* usum illustrat frequentem et vulgarem, h. l. certe ad appositionis legem vix revocaveris verba. Nihilominus contendam nihil esse in vulgatis mutandum, haec autem sic intelligenda: *quale quid in nobis unicuique est anima; i. e. quale quid in se unusquisque nostrum habet animam.* Solam ἡμῖν ad ἐν referendum, ἐκάστῳ autem ad ἐστὶ. LEHM.

Pag. 168. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυνῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνυντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνυντο, vel μετακοσμοῖντο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paullo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρὸς γαῖαν καὶ νῆπιάν ἐστι, σίπουνσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτουντο ὑπὸ τῶν πνυνμάτων. Et hic haud dubie βλάπτουντο legendum, praecessi

enim *ἐστὶ*. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud *Nostrum* in Dial. Mortuor. XIII. §. 1. ὁμοία ἐλέγοντο· et in Parasito c. 53. ταῦτα ἀπόλλυνται· in eodem hoc libello cap. 24. σώματα γίνονται· et alibi *λερῆια θνήσκουσι*. Sic et apud *Aelianum*, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, et *δρομικώτατά εἰσι*, pluraque talia. JENS. *Τφ' ὦν* M. et FL. Ed. melius, mea quidem sententia, quam *ἄφ'*, quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum *ἄφ'* defendam, tamen facile hoc *Solano* et adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic et *Evang Luc. XI, 7. ἤκουσε δὲ Ἡρώδης—τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV. XI. 5. χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιεῖτο*. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam *ἄφ' ὦν* — γίνονται defendendam adferrem *Long. Past. II. p. 61. Ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciph. I, 29. pag. 120. βουλούμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65. in Ἐπιμνθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. II. VII, 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστατιόμενα—δράσαι. Ev. Luc. VII, 35. καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων*. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. 427. Quae tamen minime eo adfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ et ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (et melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. *Evang. Luc. IX, 45. ἣν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν* legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἶρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἶρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur mea opera. Sic et *ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ*, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, *δοθήσεται ἀπ' et ὑπ' ἐμοῦ*· ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

Ead. l. 15. Γίνονται) Vide JENS. in omnibus libris nostris mendose γίνονται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίνονται) Facile largior JENSIO ac SOLANO, γίνονται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, et *Lucianum* forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse JENSIO recte monuit, et exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessel. ad *Diod. Sic. V.*

c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο; καὶ—
 ὑπήκουον, jam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinuius editum,
 licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in *Oryb.* p. 174. qui
 ταῦτα μὲν οὖν εἶσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. εὐτονώτερα
 γίνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίνονται iterum. Sed
 c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίνονται. At si
 quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖο scri-
 berem, quia γίνονται dedita opera in plur videtur constitui-
 se, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βελτίον γίνονται
 dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34.
 πολὺ ἄμεινον χρῆσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argu-
 mento invicto non yenditem, cum possit etiam βελτίω inde-
 clinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, vel-
 uti *Diodor.* Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat
Wessel. ad L. I. c. 92. pr. Et ut *Lucian.* etiam *Asin.* c. 10.
 πληγὰς ἐτι πλείω λάβης. Immo et βελτίω, μείζω, καλλίω ex
Aristaen. dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum et singularis
 cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Li-
 ban.* Ep. 394. pag. 200. f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλ-
 θες; ibid. pag. 202. φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην
 οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV. ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior
 transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI, 1. ὑμεῖς κα-
 ταριζετε τὸν τοιοῦτον — σκοποῖν σεαυτὸν. Sed aliud ejusmodi
 vidimus in *Zeux.* c. 7. περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde *Ev.
 Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et *Aelian.* I, 4. ubi
 unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύ-
 πτοντες. *REITZ.* Etiam *Pauly* intercedit mutationi utriusque
 loci propositae, et tum γίνονται, tum βλέποντο servari vult,
 ad similem provocans, quae dicit, negligentiam *Homeri* *Odysa.*
 XII, 43. — τῷ δ' οὔτε γυνή καὶ νῆπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι
 παρίσταται, οὐδὲ γάννυται. et ad observationes *Davis.* ad *Cic.*
Nat. Deor. I, 19. *Bischof* ad *Weller.* III. b) p. 61. *Heindorf.*
 ad *Plat.* *Gorg.* sect. 75. et *Hermann.* ad *Viger.* p. 898. *LEHM.*

Pag. 169. l. 5. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disci-
 plinas, primo loco Musicam discebant, quam et *Epaminondas*
 et alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut
 admonet interpretes *Aristoph.* in *Equit.* et *Athen.* L. XIV. *Cogn.*
 Videndus ea de re *Plato* *Pol.* et *Strabo* I. *SOLAN.* Adiri etiam
Pauly jubet *Orellium* in commentatione inscripta „*Aristoteles*
Paedagogik in *Philolog.* *Beytr.* von *Bremi* u. *Doederl.* I. p.
 99. sq. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra *Diall.* *Marr.* V. §. 2.
 ibique de hoc verbo notata ab *Hemst.* Adde 2. *Ver. Hist.*
 §. 36. *REITZ.*

Pag. 170. l. 1. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εἰαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paras. c. 8. et ipse fatetur *Lucianum* sic saepe solere, ita et pro ἔμαυτῷ 1. Ver. Hist. cap. 6. Asin. c. 13. etc. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

Ead. l. 12: Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12, p. SOLAN.

Ead. l. 17. Οἱ δημοσίᾳ etc.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae majusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In Ed. Flor. legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms. vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omhino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeceunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ. Praeterea notat haec *Pauly*: „Nempe leges in tabulis, quas „ἄξονες vocabant, conscriptae asservabantur vel in arce, vel „in prytaneo. Cf. *Plut.* Solon. Posterius tradit *Pollux* Onomast. VIII, 10. *Potter.* Archaeol. I. p. 294. sqq. De aliis tabulis κύρβεις dictis vid. *Schneider.* in Lex. Sitas eas fuisse „in Βουλευτηρίῳ probabile est. At forsán h. l. sermo est de „legum apographis parieti τῆς στοᾶς τῆς βασιλείου appictis „(*Fischer.* ad *Plat.* Eutyphron. c. 1. *Schneider.* ad *Vitruv.* T. II. p. 311.) quae omnibus essent in conspectu. *Andocid.* de „myster. IV. p. 41. Ed. *Reisk.* Licet enim apographa ista triginta tyrannorum aetatem excedere non videantur (*Potter* l. c. „p. 297.) hand tamen ita religiosum fuisse perhibeo *Lucianum*, „ut temporum rationem paullo migrare veritas esset. Idem „fecisse videtur supra de signo Apollinis Lycii, §. 7.“ LENN.

Pag. 171. l. 5. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex *Platone* potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, et virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis et sapientiae magister et exemplum. COGN.

Ibid. Φιλόσοφος) Solonis aetate nondum inventum erat philosophi nomen. Res notior est, quam ut diutius im-

morer. SOLAN. Nihilo magis corrigendus cum *Belino* anachronismus satis ille vel tolerabilis, vel prope necessarius h. l. Conferri *Pauly* jubet *Juvenal.* Sat. VII, 167. ibique *Rupert.* Paulo ante formula ἐκ τοῦ ἰσοῦ ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι minus recte a *Gesnero* reddita: ex aequo capessere rempublicam, monente *Wielandio*, corrigenda videbatur. LEHM.

Ead. l. 7. Κωμ.—τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Thespin ideo agere et docere vetuit. Vide *Diog. Laërt.* p. 15. A. et *Plut.* Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Arcopagita Comoediam scriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Exstat *Aristidis* oratio de non agendis Comoediis. At *Gorgias* aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec scire ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. *Plat.* 47. CD. SOLAN.

Pag. 172. l. 2. Κράνη — κειμήλια παμμέγετες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN. Adde De Saltat. c. 27. Nigrin. c. 11. ibique *Cler.* LEHM.

Ead. l. 13. 'Ρήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

Pag. 173. l. 8. Γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιτο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta. Quare et hic constantem Edd. lectionem non muto. REITZ.

Ead. l. 15. 'Ομοίε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς) Reddidit *Gesnerus*: excipere e proximo plagas; Obsopneus; ut pariter ictuum declinandorum periti evadant. Multo rectius *Wieland.* ihrem Gegner zu Leibe gehen; *Belinus*: s' avancer courageusement au — devant des coups. Militaris scilicet propria formula est ὁμοίε ἵεναι, ἔλθεῖν, χωρεῖν τινι de iis, qui in pugnam cum adversario cominus ineundam congregiuntur. Cf. *Pseudol.* c. 18. et Quom. Hist. Conscr. c. 29. et *Rudolph.* in Ind. s. ὁμοίε Πληγαὶ autem h. l. sunt plagae castus ope adversario illatae. LEHM.

Pag. 174. l. 2. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose συνευκότες. SOLAN. Idem mendum eodem modo emendatum sub initium hujus libelli. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἀρχεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετώντες) Sustulit punctum, quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, et nominativus adeo absolutus, qui jam, ut *Gesnerus* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἶσι, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, et *Aretaei* Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1. Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long.

Past. III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, et Bergl. ad *Alciplhr.* l. Ep. 32. p. 132. REITZ.

Ead. l. 8. Σώματα γίνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώ-
τερα γίνονται. REITZ.

Pag. 175. l. 3. Ἀργόν) Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργός, et *Lucian.* Musc. Encom. cap. 8. ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἰδρωτί τε — ρέοντα) Supra ad 1. Ver. Hist. c. 7. ubi ποταμῶ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτω (ὁμοιωτάτω editum culpa operarum) haec verba adserens scripsi ρέοντα, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ρέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nunc τὰ ρέοντα magis obvium, quam ρέοντα. Est tamen apud *Homer.* II, Ψ, 367. χαῖται δ' ἐρῶοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἐκινούντο, ἐσειοντο cumque *Stephan.* etiam ex *Galeno* adsciat ἰδρωτί ρέομενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum et supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud *LXX.* *Exod.* III, 8. et 17. et XIII, 5. ac *XXXIII*, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1. Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῶ ὁμοιοτάτω ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἶος ὁ Χῖος ἐστίν, ut *Gesnerus* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῶ ρέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον etc. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat *Solanus* ρέοντα, infra vero intactum sinat c. 38. ubi αἵματι ρεομένους quoque habemus, et sine varietate. Ideoque et hic esto intactum. REITZ. Cf. ρέομενον ἰδρωτί *Diall.* *Deor.* XV. 1. et αἵματι *Diall.* *Mortt.* XIV, 5. Sed res jam nimis est nota. LEHM.

Ead. l. 6. Ρέοντα) Venetae. In M. et Edd. reliquis ρέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ver. Hist. l. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad *Gall.* c. 6. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰς χεῖρας ἰλθεῖν) Phrasis apud Historicos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantes. Contra in mitiorem etiam partem *Long.* Past. II. pag. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμεν

οὐν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι et ἵνα de proeliantibus habuimus 1. Ver. Hist. cap. 17. et Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. AI. I. p. 57. m. REITZ. Formulam εἰς χεῖρας ἔλθειν vide apud Nostrum Diall. Mortt. XIV, 2. extr. Ἐντὸς βέλους γενέσθαι in simillimo loco iterum occurrit Bacch. c. 4. oppositum dictioni ἔξω βέλους s. βέλων εἶναι, quae fere proverbii vice in his libris fungitur, ut Diall. Deor. XIII, 2. Diall. Marr. II, 1. Conviv. c. 2. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in *J.* neque aliam varietatem adscriptam ab *Solano*, nisi quod ἔμψυχον in *M.* legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum ἐνψ — probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, et vulgatam prae lectione *Junt.* servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo aspectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque et alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in *W.* possis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29. στιλπνότερον ποιῇ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? Iupus ait cani bene pasto apud *Phaedr.* III, 7. Sed in illo *Luciani* loco στιλπνὸς adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ. Qui *Reitzii* conjecturam ἀπολάμποντος cum reliqua oratione concilies, vix ipse dixerit, nisi de ἀπολαμπύσης forte cogitaverit. Sed missa utraque ineptia, *Pauli* probandam suscepit Wittiani Codicis lectionem ἀπολάμποντες, „Ne dicam, inquit, veri esse similis, ἀπολαύοντες corruptum esse ex ἀπολάμποντες, quam ex illo hoc; frigidius certe „h. l. videtur illud ἀπολαύοντες. Non infrequens est ἀπολάμπειν s. ἀπολάμπεσθαι τινος apud ipsum adeo Nostrum. Syria „D. §. 30. ὁ νηὸς χρυσοῦ πολλοῦ ἀπολάμπεται.“ At ut largiar, quod tamen locus ille non omnino probat, ἀπολάμπειν εὐεξίας per se *Lucianum*, salvis linguae rationibus, scribere potuisse; sententia certe hujus loci vehementer repugnat novae lectioni: nam splendidus, s. nitidus, corporis habitus, quum nonnisi in obesam et pinguem cadat naturam, manifesto iis adversatur, quae mox sequuntur, οὔτε περιπληθεὶς ἐς βάρος, et, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν καὶ περιττὸν etc. Nec frigidam videri potest ἀπολαύειν τοσαύτης εὐεξίας, ubi cogites, hunc boni ha-

bitus fructum maxime cerni in bonae valetudinis robustaeque indolis sensu, voluptatis illo purissimae tum auctore, tum comite, certissimo. Nescio quo casu accidit, ut et *Obsopoeus*, et *Wielandius* haec, de quibus agitur, verba omnino omiserint interpretari. Praeterea non minus probabile est, ex ἀπολαύοντες potuisse per errorem oriri ἀπολάμποντες, quam Diall. Mortt. IV. 2. ἀπολαύοιμι in aliquot Codd. corrumpendo in ἀπολάβοιμι abiisse reperitur. Cf. illic not. in Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 176. l. 4. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. cap. 68. pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνιάς, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71. et 73. pr. item 75. etc. *Dion. Hal.* Περὶ συνθέσε. ὄνομ. cap. 30. p. m. 21. f. τότε κακείνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Herimot. c. 7. διευκρινηθέν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσχεύοντα invitis Edd. REITZ Si πρὸς, non πρὸ, composito huic inest, de quo vix ambigas; recte sane judicavit *Reitzius*, duplex σ requiri, recteque fecit *Pauly*, quod rectiorem formam prae ambigua, vel potius falsa, recepit. Ad eandem severiorem legem revocavi προσσχόντες Ver. Hist. II, 35. et I, 6. contra librorum fidem, qui vulgo ediderant προσχόντες. Vid. notam ad posteriorem locum. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27. et 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra cap. 34. med. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VI, fin. Toxar. c. 18. Vellem nunc etiam *Demon. Vit.* c. 1. sic una voce ἐπιμήκιστον edidissem. LEHM.

Pag. 177. l. 5. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν antiquae posset formari δῶν, δοῦσα, δούν, aequae ac διδοῦς, οὔσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ. Vid. *Buttmann.* Gramm. Gr. maj. p. 518. Ceterum interpretationem horum verborum Latinam: Si quid vero etiam cedit laboribus, quia non percepit *Belinus*, vituperat pro more suo aequae arroganter atque imperite, is qui *Gesneri* potius discipulum, quam censorem, se gerere debuisset. Sic in proxime sequentibus etiam complura gravi fronte, eaque omnia injuria, improbat, praeter unum illud, quod ἐπιπλέοντος *Gesnerus* non sane recte reddiderat propemodum. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. JENS.

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scamina. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina Ed. et Ms. sed et in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Ms. Gr. W. et Edd. *Pl.* V. 2. et *Par.* In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant jam Edd. plurimae. REITZ.

Pag. 178. l. 1. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. ἀλκτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλκτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus hand dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic *Luciani* locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione, post tergum rejiciebant, ne se scilicet degtavarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem *Pl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. et *Lexiph.* c. 5. Ego et hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ. Formam μολυβδίδας, fidis auctoritatibus h. l. firmatam, quam etiam *Hesychius* alique agnoverunt, vid. *Wassium* ad *Thucyd.* I, 93. jure suo receperunt *Schmiederus* et *Pauly*, *Schneidero* etiam in *Lex.* prabante. LEHM.

Ead. l. 3. Χαλκοῦν) Disci haec elegans et suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad II. B. Βαρεῖς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen observat inter discum et σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an et alibi reperiat, nescio. *Homeri* utique locum respicit II. Ψ, 826. ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄνω — πόρρω) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

Ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia et ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουμεν. Et L. V. cap. 103. ἀναρρίπτουσιν. REITZ. Cf. ἀπορρίπτουντες *Timon.* c. 12. *Phal.*

I, 6. *διπτούμενον*, ubi tamen Gorl. *διπτόμενον*, frustra, me quidem arbitro. LEHM.

Ead. l. 11. τοῖς ἄκροις) De brachiis nescio quomodo cogitavit *Obsopoeus*. *Artus* vertit *Gesnerus*, secutus, nisi fallor, *Arnaldi* conjecturam τοῖς ἄρθροις, propositam illam in *Miscell. Observv.* Vol. V. Tom. II. p. 278. qui tamen etiam τοῖς ἐπικαλροις scribi posse suspicatur, i. e. partibus corporis *potissimis*; nisi forte *Gesnerus* sententiam *Dorvillii* respexerit, qui ad *Charit.* p. 337. et p. 398. sq. τὰ ἄκρα et τὰ ἄρθρα docet vī sua parum inter se differre. At sub ἄκροις, sive sint τὰ ἄκρα (int. μέρη. *L. Bos* Ellipsa. p. 287. *Schäsf.*) sive οἱ ἄκροι (int. δακτύλοι) rectius aut digitos manuum simul et pedum, ut placuit *Wielandio*, aut, quod mihi potius cum *Paulo* videtur, solos *pedum digitos* intelligendos esse tum usus loquendi, tum loci hujus natura, evincit. Nota est formula ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βαλεῖν, summis pedibus incedere, *Diall. Deor.* XI, 2, pro qua alibi dicitur ἄκροις τοῖς ποσὶ, *Diall. Marr.* XV, 3., alibi una voce ἀκροποδηεῖ, in nostro quidem scriptore frequentius, denique etiam ellipsi huc potissimum spectante, ἐπ' ἄκρων, i. e. δακτύλων, ut *Sophocl.*, quem locum affert *Paulus*, *Ajac.* v. 1209. *Herm.* ὑψηλ' ἐκόμεναις, καὶ ἐπ' (i. e. ἐπ', non ἀπ') ἄκρων αἰδοιπόροις. Cf. unum verbum ἀκροβατεῖν. Hoc autem loco tanto magis de pedum digitis agi videtur, quum, ut *Pauli* verbis utar, in ipso jactationis summaeque omnium virium contentionis momento totum corpus in extrema pedis parte positum, quam in planta, subsistat. Vid. *Discobolum* ap. *Winkelmaznum* *Gesch. d. Kunst*, ed. *Mayer et Schulze*. *Opp.* T. VI. p. 64. nott. 369. et 375. tab. aen III. fig. A. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2. et scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsitan et πλείω in πλείων esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. et ad *Abdicat.* c. 16. pr. et hoc *Dial.* cap. 20. fin. REITZ.

Pag. 179. l. 4. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra *Nigr.* §. 19. ac de *Merc. cond.* c. 3. f. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Κόνις) *Plut.* π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. *Plin.* et

Theophr. Char. ubi *Casaubon.* observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποσμά) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* et *Solan.* qui *Juntinas* ibi adscripserat ἀποσμάμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμάμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλη ἀποπλύναι etc. GUYET. Ἀποπλύνας necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ. Quidquid sit, certe, quod *Pauly* legendum censet, ἀποπλυνάμενον, nulla ex parte placere potest. Nec omnino videtur emendatione opus esse, quum non videam, quid impediatur, quo minus ἀποπλύναι arctius cum ἔλη jungas. LEHM.

Ead. l. 12. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24. ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitatissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiam condensatum habens corpus. Habet enim cogendi et colligendi significatum, apud *Herodianum* frequenter. Sed et componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, *Herodian.* V, 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui et συγκροτημένον legere possis, i. e. robustum, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτίσις οὔτε ὕπνος — συγκροτεῖ τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ. At videndus omnino *Dorvill.* ad *Charit.* p. 251. Lips. LEHM.

Ead. l. 13. Λευκὸν) Miror, ni *Lucianus* λευκὸς scripsit, addit frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ. Cf. *Fritzsch.* Quaestat. p. 104. LEHM.

Pag. 181. l. 8. Ἔστι — ὁπόταν) Ita W. et Fl. Reliquae Edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

Ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo et hinc adesse passus sum. REITZ. Aegre passi sunt *Schmied.* et *Paul.* uncis notatum verbum, ut puto, genuinum. Cape: illud licet dicere, quando etc. Formulas ἔστιν εἰπεῖν, ἀκούειν, et ejus generis alias, quis ignoret? Hoc autem loco venustius simpliciori praefendum arbitraber. LEHM.

Ead. l. 16. Περιπλέξῃτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 182. l. 7. Πηδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξετε. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὰς πανοπλίας) Propria esse gravem armatu-

ram, pluribus probat *L. Bos* in Ep. ad Ephes. VI, 13. ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente *Hemsterhusio*. De apparatu autem illo theatrari confer, si lubet, *Tox.* c. 9. *REITZ.*

Pag. 183. l. 5. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. *GUYET.* Idem et mihi venerat in mentem, et ad marg. notaram, ante inspectam *Guyeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοῦς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *REITZ.* *Pauly* quoque vix sibi scribit temperare potuisse, quin ἀφέντες invititis libris omnibus reciperet. Longe facilius ego mihi temperabam, qui intelligerem aptius cogitari juvenes missa facere oleum ac pulverem, quam eorum praesides, sentiremque praeterea paullo exquisitiorem esse loci structuram, si ἀφέντας legas. *LEHM.*

Pag. 185. l. 3. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias et ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *REITZ.*

Ead. l. 7. Παρεξῶσθαι) Ita *W.* et *Fl.* In impress. περιεξῶσθαι. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Ὅστις ἐν ἅσπερ σιδηροφοροίῃ) Simile jus Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* *Parad.* 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. *Novell.* 85. *Legend.* *Synes.* *Epistol.* 107. *BOURD.*

Ead. l. 9. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita *Noster* *Jov.* Conf. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. *Alciph.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* II. c. 8. f. etc. *REITZ.*

Ead. l. 12. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen *Tox.* cap. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt *W.* et *Ed.* *Fl.* Quin et *Cod. W.* ξυμπολιτευομένων habet. *SOLAN.* Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. *GESN.* Audacius *Pauly*, quasi re certa, intrusit καὶ τὸ ante αὐθ. Sed certius, aut longe saltem probabilius est, Codicem *Witt.* servasse genuinam lectionem ξυμπολιτευομένων — nam sic, credo, non ξυμπολιτευμένων, in *Varr.* *Lectt.* *Reitzius* notare voluit, cf. *Adnot.* idque convenienter cum marg. A. 1. *W.* Redderant autem *Obsorvovs*: Ipsa quoque mutua infidelitas, et quod legibus nequaquam coerciti unam remp. incolitis; et *Gesnerus*: Etiam mutua inter vos diffidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis.

Hanc ego jam interpretationem restitutae lectioni accommo-
davi. LEHM.

Pag. 186. l. 4. *Φειδεσθε*) In M. et impr. *φειδεσθαι*, quod
mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN. Imo
recte *Fritzschi*us Quaestst. p. 132. Infinitivum tuetur, intel-
lecta e *περιτιόν ἐστι* formula opposita *ἀναγκαῖόν ἐστι*. Quod
autem *φειδεσθε* idem *Fritzschi*us *Gesneri* quoque auctoritati
tribuit, errat tanto gravius, quanto clarius ex ejus interpre-
tatione patet, vulgatam lectionem ab eo tum recte captam,
tum tacite retentam fuisse. LEHM.

Ead. l. 9. *Ταμεινόμενοι* — *τὰς ἀλκὰς*) Eodem modo uti-
tur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus
docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu
effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ. Addatur, monente
Paulyo, *Schneiderus* ad *Xenoph.* Anab. II, 5, 18. LEHM.

Ead. l. 16. *Ὅσῳ τις*) Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite re-
petendum. Vid. quae de hac Ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

Pag. 187. l. 1. *Τῆς Ἰθρᾶς μῦθον*) Est ubi multum inter-
sit, addasne in hac phrasi *περὶ*, an omittas. Nam *fabula Ae-*
sopi erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem,
ea e. c. quam *Phaedrus* reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*.
Sed *fabula-vulpis, hydrae* etc. idem quod *de vulpe, de hydra*;
quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mu-
tavi; at si plures Codd. haberent, τὸ *περὶ* reciperem. Ceterum
illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, pu-
tidum foret exemplis docere. Vid. tamen de *Salt.* cap. 46., τὰ
περὶ Ὁρίστην δράματα. Sed et negligitur vel cum nominibus
personarum, non *a* sed *de* quibus *fabula* est composita, apud
Long. *Past.* I. haud longe a *ῥη. ἀρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λά-*
μωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) *ἤρξατο αὐτῇ μυθολογῶν*
τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet *Steph.* ex *Apoll. Rhod.*
μῦθος Αἰθαιλίδου, vertitque, quae vulgo *de Aethalide* dicuntur.
Sed et sic *Aristot.* de Poët. c. 14. *Οἰδιποδὸς μῦθον*, *fabulam*
s. *tragoediam de Oedipode*, (etsi male *τῶν μῦθον* habet Ed. *Lae-*
marii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores
hanc differentiam accuratius observarent. REITZ. Vid. *Schaefer.*
ad *Sophocl.* *Antig.* v. 11. et quem illic laudat, *Dorvillium* ad
Charit. p. 592. Ed. pr. LEHM.

Ead. l. 5. *Ἐνὶ πυρὸς καὶ λύχρου*) Quia video, tetrum
errorem ex *Salmuriensi* Ed. in hanc propagari, putavi monen-
dum, male in Latinis legi, *ut in igne et ligno usu venit*: quem
si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non suf-
ficit versio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ὁλμαι τῆς ὀλῆς ἀν-
φύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice*

productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥῆζα autem τοῦ φωτός τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore et frutice. GRON.

Pag. 188. l. 5. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. Vol. IV. pag. 286. REITZ. Cf. supra ad cap. 30. LEHM.

Ead. l. 8. τοσούτους) W. et Fl. In reliquis τούτους. SOLAN.

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενος) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἑδπηε, paullo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1. notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos praedituros. τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ. Mutavi tamen ego, ne auctor et interpretes inter se, etsi non gravissima in re, discrepare videantur. LEHM.

Ead. l. 10. ἀπεργάζεσαι) Ego scribendum putaram ἀπεργάσσεαι, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Ead. l. 12. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra *Harmon.* c. 1. med. REITZ. Omnino vide *Commentatt.* ad *Somn.* c. 11. Praeterea conferas etiam Herodot. c. 2. Tom. IV. p. 122. et lepidam *Ciceronis* de *Demosthenis* levicula ambitione narrationunculam *Tusc.* V, 36. LEHM.

Pag. 189. l. 6. Τί ἂν πάθοις) Etsi supra non semel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. adde *Liban.* Epist. 730. f. μὴ σὺ τι πάθης ἀβέλτερον, ne *quid committas illiberalius*, (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolfio*; Epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, id est, *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, γέλῳσθι δηλονότι, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. REITZ.

Ead. l. 7. Ὁρτύγων) Certaminis gallorum meminit *Potterus*, laudatque *Aelian.* Var. H. II, 28. a *Miltiade* post *Marathoniam* pugnam institutum docentem. Videntur autem *Tana-graei* galli caeteris antecelluisse; Gall. c. 4. Adde *Xenoph.* Συμπ.

p. 514. l. 40. Edit. *Steph.* De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus ad Epictet.* SOLAN.

Ibid. Ἀλεκτρούων) *Plinius* scribit, Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemni-ter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id et Athenis factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. s. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. II, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavet sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vaser alioqui *Lucianus*, ut scilicet neque in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. GESN.

Ead. l. 14. Μηδὲ προαπαγορεύειν) Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύειν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύειν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante διαπυκνύνοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Etc. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV. E proxime praecedentibus Comparativis et τῶν ἀλεκτρούων satis, opinor, facile et clare elicitur cogitatio ea, quam *Gesnerus* Latine expressit. LEHM.

Pag. 190 l. 6. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET. Intel-ligitur σφαίρομαχία, sive, quod prope idem fuisse videtur, ἀρπαστόν, quod lusum pilae genus praeter *Pollucem Onomast.* IX, 7, 105. ut laboriosum et contentiosum describit *Forcellini* Lex. s. *Harpastum*. Omnino de variis pilae lusibus veterum egit, quem *Wielandius* laudat, *Burette* in commentatione in-scripta: de la Sphéristique des Anciens in Memoires de l'Academy des belles lettres. Vol. I. p. 226. *Wyttenbachii* conjecturam in Varr. Lectt. a nobis relata, σφαίρας περιδινόμενοι pro σφαίρας πέρι ut per se non damnare, ita nec commendare prae lectione vulgata, ullo modo ausim. LEHM.

Ead. l. 11. Συνωθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET. Caussam ego non plane assequor. LEHM.

Ead. l. 13. Ὅρᾳς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. ser. Nostrum Demonact. c. 46. et *Icarom.* c. 16. SOLAN.

Ibid. Μαστιγουμένου) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. Cic. 2. Tusc. (c. 14.) *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. COGN.

Ead. l. 14. *Αἵματι βρομένους*) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδῶντι βρομένα, in c. 25. huj. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

Pag. 191. l. 2. *Ἐπαπέθανον*) Exemplum hujus rei in ludis illustre vise apud *Pausan.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius*. De eodem vid. etiam *Philostr. s ix.* p. 817. in *Arrich.* qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημάλων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud *Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀνασταθέντας*) M. et Venetae editiones L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

Ead. l. 8. *Διατιθέντων*) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpres, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminuentibus*. Sed *Gesn.* illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam *Guyet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. cap. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτως intelligere, si presse ad litteram velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ. Nihilominus διατιθέντων male habuit *Paulyun.* ratum deesse prorsus non posse istud οὕτως. At quem is laudat, *Hemsterhusius* nequitiam hoc ad *Nigr. c.* 38. probavit, nec probare voluit. Et quod loca illic collecta ejus generis sunt, ut nullum in illis exemplum absoluti verbi διατεθῆναι reperiatur, consulto id fecit vir elegantissimus, i. e. ad illius loci consilium apte. Sed hoc nostro loco neque οὕτως, nec τὸ αὐτὸ, nec aliud simile, opus erat addi, non magis certe, quam in praecedente βιαζομένου. Nam acque h. l. patet, qualis haec sit διάθεσις, atque Amorum c. 27. quis ὁ διαθείς. LEHM.

Ead. l. 9. *Λυκοῦργος*) Cave credas, de *Lycurgo* hoc, ut vivo *Solonis* tempore, a *Luciano* dictum. SOLAN.

Pag. 192. l. 1. *Ὡς πρότερος*) Frater optimus C. C. conjicit ὅς pro ὡς reponendum. REITZ. Debat saltem πρότερος πρότερος ἀπ. jubente lingua, sed invitis auribus. Quas quum et ipsas consulendas duxisset auctor, haud dubie scripsit ὡς, ita fere, ut pro ὅπως accipi vellet, subjecto e voce τὸν πύλοντα repetito: *Certans cum flagellante, ut prior* (scil. ille) *viribus deficeret*. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐφ' ἡλικίας*) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur proveciori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyran-*

nic. c. 17. Adde *Olympiodor.* in vit. Plat. adnexa T. II. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV, 1. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V. c. 20. τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) *Obsop.* misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte *Gesnerus*, aetatem certaminis jam egressus, dedit. Testimonia ex *Luciani* *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in *Thea.* Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 8α. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus, adhibetur. REITZ.

Pag. 193. l. 6. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis *Luciani* Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, et sic etiam derivatum ἐλεβορίζω *Herm.* f. et 2. V. *Hist.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet et *Cod. O.* sic habeat infra, *Navig.* c. 45. et supra in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, et quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine *Codd.* *Luciani* manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) *M.* et *Fl.* Ed. Sed in *Ma.* litura est, in priori voce. In *L.* etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένος ἐν τούτοις. *Solan.* Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* arripui, quia etiam ex *Cod.* probatur, et *Noster* sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ etc. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένος ἔοικας vitiosam esse, cum et sic in *Ael.* V. H. XIII, 21. legam, καὶ εἴκει κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long.* *Past.* L. II. p. 68. (αἱ Νύμφαι) εἴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, similis erat furenti, an, videbatur furens. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etiam minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις *Scholiastae* stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, *Florentinae* lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν (imo ἀρέσκεσθαι. *Lehm.*) ἐν τινὶ Graecum non esse, qui et γελᾶν ἐν τινὶ, et similia, supra probavi; nec barbarum facio illud *Novi Foederis* *Matth.* III, 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in *Evang.* et *Epist.* occurrit. REITZ. Cf. *Vit.*

Auct. c. 15. ὁ δὲ τινὰ ἔοικε πένθῳ, et quae ibi sunt dicta; praeterea etiam *Fritsch*. Quaest. p. 182. Nihilominus auctoritatem optimi Codicis et principis Editionum lubenter sequor. LEHM.

Pag. 194. l. 5. Παταχθήσαι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 196. l. 6. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἡ ἀγράμματος. Lege *Cic. VII. Verr. COGN*.

Ibid. Ομήρου) De Homero fabularum patre vide Menippi et Aeaci Dialogum. COGN.

Ead. l. 9. Αἶδην) Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus et ejus comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis et campis Elysiis scripsit accurate *Virgil*. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, et de inferorum poenis, *Coel. I. VI, 9*. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a τατραπίειν. COGN.

Ead. l. 12. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde Philopseus, c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat *J. Elsner*. ad *Evang. Luc. XVI, 26*. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστῆρικται habemus; quem vide plura ibi adferentem. REITZ.

Ead. l. 14. Πλούτῳ) Inde et Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic. de Nat. D. II. Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui dives, ut apud Graecos Πλούτων, quia et recidunt omnia in terras et oriantur e terris; et Lact. I, 14. SOLAN*.

Ead. l. 16. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferebat. In *Fl. αὐτῷ* est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ. Παρ' αὐτῶν si legeretur, sensus esset vel ab h. l. alienus, vel potius nullus. Αὐτῶν in Juntinam venit e Florentinae scriptura αὐτῷ. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia et saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον*. *Tox. cap. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐν τῷ γάμῳ*. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 53. τὸ τοιοῦτον ὁμοιον αὖ εἶναι*. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial. c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλήθος* ubi plura dedi. Adde *D. Sic*.

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν αἰτιῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τοῖς Ἡρακλίου τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, causam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* judicat Quaestst. Spec. I. p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit, ὁ τοιοῦτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime Luciano, fuisse. LEHM.

Pag. 197. l. 2. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. Deor. Dial. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 6. Κωκυτοὶ) Κωκυτὸς a luctu et ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, *Odyss. K*, ex Styge manat, de quo *Seneca* *Hercul. fur.* et *Virg.* VI. Aen. COGN.

Ead. l. 7. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, quodque est gravissimum, praejacet *Acherusia palus*. Sic interpretes. Sed scribendum ut Ms. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet*. GRAEV. Genuinum est πρόκειται. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron*, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. et VI. Aen. COGN.

Ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προσκ —. Edd. προῦκ —. J. et V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδελφιδούς τοῦ βασιλέως Διάκος ἐστὶ) Jam notaverat *Cognatus*, *Aeacum* esse Jovis filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus* est regis *patruelis*, nec *Aeacum* et *Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

Ead. l. 13. Διάκος) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg.* VI. Aen. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* et *Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae*. COGN.

Ead. l. 14. *Κύνων τρικέφαλος*) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Ibid. *Κάρχαρος*) *Asper. καρχαρόδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. cap. 53. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. v. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* REITZ.

Pag. 198. l. 1. *Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιπτόμενος*) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deteneantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu vel hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

Ead. l. 3. *Ἀσφοδέλω*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. COGN. Vid. *Homer.* Odyss. XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. c. 22. et *Necyom.* c. 11. LEHM.

Ead. l. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

Ead. l. 5. *Ὀνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *Ὀνόμασται* Florentina recte, et, ὡς in contextu deletο, ὃ reposituerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsā id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *Ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἀληστεις*) Confer *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰνῆν. *Paras.* c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, infra de *Dom.* c. 17. f. et supra 1. *Ver. Hist.* c. 7. etc. *Alciph.* III. p. 372. *ἔμοι δοκεῖν*, *Θερταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει*. Et sic *Plut.* The-mist. pag. m. 115. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17. atque alibi. REITZ. Vide quae notavimus ad *Somn.* c. 16. *Tom.* l. p. 206. additis quae *Fritzschius* docet *Quaestst.* p. 26. sq. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐριννύες*) Male vertunt *Ἐριννύες, ποινὰς*, *Furiae poenae*. Cum sit, *Erinnyes, Furiae*. GRAEV.

Ead. l. 13. *Φόβοι*) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, *Poenas* extrudentem, vix est,

quod moneam. Veruntamen *Metum* simul cum *Eumenidibus* in Orci limine versantem vide ap. *Virgil.* Aen. VI, 276 sq. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 14. *Αἰεῖ*) Licet *αἰεῖ* pro *αἰεῖ* potius poeticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita *εἴνεκα* pro *ἐνεκα* vid. ad Amor. c. 49. et mox ad c. 15. REITZ. Cf. *Porpo* ad Diall. Deor. I, 2. ΛΕΗΜ.

Pag. 199. l. 1. *Συναλισθῶσι*) Conf. infra Philops. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 4. **Ἔς* — *χωρὸν ἐκπέμπουσι*) Non quidem vitiosum, quod J. habet *ἐκπέμπουσι*, error tamen operarum, aut forsitan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79. f. *ἐς ὄλμον ἐκχέας*. Ita *εἰς* et *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπει* habuimus apud Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26. et 53. Nigr. §. 4. Imag. 1. et 2. Quom. Hist. c. 42. *πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες*. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20. etc. *Alciph.* III. p. 450. Verum et eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. §. 25. *ἐκλειοιπὸς ἐκ τοῦ βίου*. Gall. 31. *ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων*. Quom. Hist. cap. 4. m. *πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα*. *Thucyd.* VII, 51. *πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον*, et c. 50. pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λιβύης* Long. Past. III, 117. *εἰς κόλπον εἰσῆλασαν*. REITZ. In *ἐκπέμπουσι* consentit cum J. Codicis Aug. auctoritas, quam tanto lubentius secutus sum, quum tales earundem praepositionum iterationes noster quam creberime usurpet. De qua re vid. ad Toxar. c. 37. monita Tom. VI. p. 489. sq. Exemplis illic collectis adde nunc etiam Toxar. c. 50. *εἰς τὸ κερὸν — εἰσελθόντες*. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 7. *Καυόμενος*) Quis? vide not. ad Necyom. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 7. **Τὸ γυνῶν — Τάντ.*) *Homer.* Od. A, 581. SOLAN. **Ἔσταός' ἐν λίμνῃ* habet *Homerus*. Neque tamen propterea *ἐπὶ* in nostro loco mutandum, aut articulus abijciendus, vel h. l., ubi plane id fieri non potest, vel Diall. Mortt. XVII. in. in verbis *ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς*, siquidem omnino ista verba genuina sunt. Solet enim *Lucianus* imprimis *Homerica* ex memoria et ad sententias tantum suis interponere. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 8. **Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*) *Tantalus in ipsa palude stat*. Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. **Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui mediis sitiebat in

undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀνός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

Ead. l. 10. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Id est, cum *Benedictus* dedisset *medias vitas*, *Guyetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par. Ed.* jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, stata etiam quodam inter felicitatem et cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: jam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

Ead. l. 14. Χοαῖς) Ea de re jam supra ad *Charon.* cap. 22. et mox hic c. 19. Vide et *Philostratum* p. 32. SOLAN.

Ibid. Καθαγίζομένοις) Conf. *Charon.* cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et *Wess.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. REITZ.

Pag. 200. l. 4. Ὀβολόν) Alludunt ad hunc morem cum *Noster* alibi, tum alii multi. *Juv.* III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Ead. l. 6. Νομίζεας) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

Ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de *Idiot.* p. 170. Et *F. Guyet.* *s'il passe, s'il court.* REITZ.

Ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato *προχωρεῖν* copiose vindicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 769. b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

Ead. l. 9. Πορθμία) Πορθμεῖα. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud *Nostrum* πορθμῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμῖα. Et *Dial.* XXII. pr. ἀπόδος — τὰ πορθμῖα etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. et *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν, et alibi. Conser omnino, quae *Hemst.* de differentia inter πορθμῖον et πορθμεῖον dedit in *Ed. Lucian.* minore p. 18. quae cum vel omiserit in *ed. majore*, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, aiti apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria pon, solet. Dein dissensum Grammaticorum, *Hesychii*, *Eustathii*. *Suidas*, et *Etymologici* circa haec vocabula tradit. REITZ, *Hemsterhusii* notam ex minore *Ed.* in hanc nostram receptam videbis *Tom.* II. p. 616. sq. LEHM.

Ead. l. 11. Λούσαντες αὐτούς) Lavabant *Ethnici* olim se-

pulturae danda corpora. *Eurip.* in *Hecuba*, ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

Ead. l. 14. *Βιαζόμενον*) Mallem *βιαζομένην*, ut ad *δυωδῖαν* referatur. SOLAN. *Juntinas* margini adscripserat *Solan.* noster, Forſan *βιαζομένην*. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ. Falli *Solanum*, bene, ut par erat, probavit *Fritzschius* Quacstat. p. 197. provocans etiam ad *Schaeferum* ad *L. Bos* de Ellipsa. p. 612. sq. Neque adeo ego nunc vellem in suspicionem vocassem integerrimam hujus loci lectionem *βιαζόμενον* ad *Diall. Mortt.* XXX, 2. Tom. II. p. 658. LENH.

Pag. 201. l. 4. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi *Wesseling.* etiam hoc *Luciani* testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. REITZ.

Ead. l. 5. *Καλινδοῦνται*) Hoc praetuli, quis est in Edd. potioribus, et quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis nolum arbitror. *Epict. Sent.* 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδοῦμενον νοσεῖν. *Ael.* XI, 15. γράψαι ἵππον καλινδοῦμενον, ubi *Periz.* id aliis duobus *Luciani* testimoniis probat. Sed *καλινδοῦμένοις* λίθοις *Herodian.* I, 12, 18. Et *καλινδεταί* *Aristoph.* *Vesp.* 490. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 14. *Εἰ λάβοι φωνήν*) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (202.) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

Ead. l. 14. *Φῆσαι*) *Φησὶν* interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi *Flor.* lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum *φησεῖ*, etiam consentiente illic eadem *Florentina.* REITZ.

Ead. l. 16. *Οἶχῃ μοι*) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciph.* p. 172. GERN.

Pag. 202. l. 13. *ἔινεκα*) Cum nihil varietatis notatum esset, in *Par.* tamen usitatiorem orthographiam *ἐννεκα* invenirem, in *J.* *εἶνεκα*, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque et alias ita scriptum apud *Nostrum* invenerim, id servare non dubitavi. REITZ.

Pag. 203. l. 1. *Ἐμβόση*) Obiter vindicavimus hoc verbum *Luciano* supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. *ἐμβόσαντας δὲ ἀθρόον* et *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. REITZ. Emendavi

Reitzii iudicium ad Amor. c. 13. opitulantibus Codd. et advocato usq. *Luciani*, vel potius vulgari, Tom. V. p. 582. LEHM.

Ead. l. 2. *Αὐτοῦ*) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque *ἐαυτοῦ*. SOLAN. Nullo modo corrigenda talia esse, saepissime jam monitum. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐθ' ὃ, τι πέπονθεν*) Male iterum in vulgatis legitur *ὅτι*. Neque scientem, quid filio suo evenierit. JENS.

Ead. l. 11. *Μαραιάζοντα*) Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe *μαραίζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, *ματαζ* — legendum fuit. SOLAN. Verba *Suidae*, ad quae in var. lectt. hic respicitur, sunt: *ὁμοίως εὐρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαίζω*. At unicum tantum hoc *Luciani* testimonium ad probandum τὸ *ματαιάζω* adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio, num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 12. *Παῦσαι τλλόμενος τὴν κόμην*) *Th. Mag.* v. *τῖλλον* haec eodem modo habet. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἡ τί*) Sequor Venetas, ἡ *τι* numquid, pro ἡ aut, scribens. REITZ. Ter hoc capite peccatum a *Reitzio* et *Solano*, quorum rationem et recentt. Editores contra librorum plerorumque auctoritatem secuti sunt. Cf. supra *Anach.* c. 9. et not. LEHM.

Pag. 204. l. 1. *Ἡ δίοτε*) *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἡ δ. *Ven.* 2. et hic et supra ἡ, quod magis probo. Sed hic J. quae prius ἡ etiam habebat, *ἡ δ' ὅτι* habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

Ead. l. 4. *Τριακάδας*) Sic *Rhet. Praec.* c. 9. οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

Ead. l. 7. *Παρά*) Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae *περὶ*. Quae de re jam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. et quae *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan recte *περὶ τὸν βίον* reliquimus in *Piscat.* cap. 25, cum et ibi *παρὰ* tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* cap. 9. ubi *παρὰ τὸν βίον* ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam et sic κατὰ τὸν βίον sine varietate *ibid.* c. ult. REITZ.

Ibid. *Τοὺς πότους*) Nihil variari in hac scriptura, notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* cap. 12. et *Icar.* 7. f. REITZ.

Ead. l. 10. *Διψῆν — πεινῆν*) *Διψᾶν* et *πεινᾶν* Attica forma postulare videretur; verum *διψῆν*, *πεινῆν*, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristophan.*

Nub. 440. Παρέχω τύπτειν, πινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18. Πινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi et hic, et Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέψει est avertere, abducere; διαστρέψει distorquere, corrumpere. GRAEV.

Ibid. Παρατρέψει) An παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. atteret te, consumet; conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque hujus causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic vehe, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δειπνου, ac δόρνου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶω notio non tam ad dissipationem et dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprio spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare et coire cogere. Puto igitur σπαθῆν vel σπαθαῖσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, et in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Ex. Spanhem. ad Aristoph. Nep. 55. Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις insuper: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectina. GERN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placet tamen magis conjectura Guyeti et Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ. Διαστρέψει, cui lectioni Codices favent, ego non facile concoquo, idque propterea, quod ejus generis homines libidinosi et voluptarii, quales h. l. significantur, valde dubito, num Thersitarum instar distorto corpore, διάστροφοι τὸ σῶμα (Advers. Indoct. c. 7.) fingi ullo modo potuerint. Effecta, quae Lucianus h. l. consuetudini cum mulieribus frequentatae tribuit, in interio-

ribus corporis viribus fractis, non in distortis membris, ponenda videntur. Unice probatur mihi *Guyeti* praestantissima conjectura παρατρέψει, quam praeter *Gesnerum* etiam *Boissonadius* amplexus est; ex qua genuina voce facili lapsu primum παρατρέψει, dehinc aliae sive aberrationes, sive castigationes, ἀνατρέψει et ἀναστρέψει, διατρέψει et διαστρέψει, quin etiam διαστρέψας, orta esse videntur. Minus mihi liquet de sequentibus verbis, οὐδὲ σταθῆσαι ἐπὶ τοῦτο etc. Acquiesco tamen in vulgatis et *Gesneriana* interpretatione, quamquam suspicor et aliud nescio quid h. l. in verbo σταθῆναι cogitasse auctorem, quod non tetigerit *Gesnerus*; et ἐπὶ τοῦτο non accipio pro *insuper*, sed *hunc in finem*. *Jacobsii* conjecturam, οὐδὲ σταθεύσαι σε τὸ λουτρόν, neque torrebit te lavacrum, etsi elegantissimam, ut omnia, quae ex hoc ingenio nascuntur, tamen ut cautus *Luciani* librarius admittere verebar, quippe audaciorem paullo et artificiosiore. LEHM.

Ead. l. 3. Σταθῆσαι ἐπὶ) l. e. *insuper*, pro *fuse*, his aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. GUYET.

Ead. l. 8. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

Ead. l. 9. Καταλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, et sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, et quod forsitan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

Ead. l. 12. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 206. l. 3. Ἐστεφανώμενος) Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonus dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίας pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

Ead. l. 6. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

Ead. l. 7. Νοστιμώτατον) Conf. supra De Merc. Cond. c. 39. SOLAN. Unde patet, id quod omnino notissimum est, falso *Gesnerum* reddidisse τὸ νοστιμώτατον, quae facillime fugiunt. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. LEHM.

Ead. l. 13. Μεταστελλώμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde, petamus. GUYET.

Ead. l. 17. Ὡς ἄρα etc.) *Hom.* II. II, 502. et 855. SOLAN.

Pag. 207. l. 3. Καὶ μεταστειλάμενοι τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, et lugubro carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est *συνειληχότα συμφοράς*; Pejus id in Ed. *Amsl.* ubi *συρειληχότα*. *Συνειληχότα* est ab *συνελεγχάνω*, sive *συνλήγω*. Atqui id locum hic non habet. Emendo *συνειλοχότα*, quod Attico dicitur pro *συνειλεχότα*, ab *συνλέγω*, colligo, corrodo. *Demosthenes* in *Midian*, πολλὰ μὲν τείνυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥςπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχα ὕβρις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας etc. Expone itaque *Luciani* verba, *arcessentes luctus aliquam artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, et in quovis funere idemtidem repetat.* JENS.

Ead. l. 3. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem *Homerus* θρήνων ἔξαρχον vocat, II. Q, 721. Alii aliter. SOLAN.

Ibid. Συνειληχότα) Immo *συνειλεχότα*, a *συνλέγω*. GUYET. *Συνειλοχότα* voluit *Solanus*. Sed cum alii aequè conjici posse dixerint *συνειληφότα*, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; *Jensii* tamen conjectura magis placet. REITZ. Confirmatur etiam illa Codice Aug. Nec facile jam dubitationi relinquitur locus, quin unice sit vera. De forma vid. *Fischer.* ad *Weller.* T. II. p. 368. sq. LEHM.

Ead. l. 5. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jensius* in *Lecti.* Luc. p. 333. Vid. et nos ad *Asin.* c. 52. REITZ.

Ead. l. 8. Ἑλλήν ἐκαυσεν) *Homer.* in funere *Patrocli* docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio *Macrobi* tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. *Meurs.* AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. *Brachmanis* etiam mos ille, seu *Gymnosophistis* solemnis erat. Vid. *De Mort.* Peregr. c. 25. SOLAN.

Ead. l. 9. Πέρσης ἔθαψεν) *Persas* cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit *Cic.* quod et *Asiniis* attribuitur. *Strabo* etiam sola, inquit, sepeliunt corpora *Persae* cera obli-
nentes. COGN.

Ibid. Ὁ δὲ Ἴνδός ὑάλῳ περιχρεῖ) Lege ὑάλῳ περιχρεῖ, seu potius περιχύει, id est, vitro incrustat. *Indos* mortuos incrustasse, testantur *Herodotus* et *Diodorus Siculus*. Pessime interpres, *adipe suillo oblini*. MENAG. Τάλος magis *Atticum*

esse, quam *ὑελος*, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit: nam *ὑελος* *Diod. Sic.* fere ubique; vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Magist.* *ὑαλος* dixere Attici, *ὑελος* communiter Graeci. *Περιχύει* autem vel *περιχέει* pro *περιχρίει* malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis et condiendis loquens saepe et constanter verbo *περιχρίσθαι* utitur, ut l. c. de Aethiopiis ait: *ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχρίσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλων* ac deinde ibid. *αὐτοὺς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὑέλων μὴ περιχρίσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι.* Iterum deinde, *περὶ τὴν εἰκόνα χρίσθαι τὴν ὑέλων* nec non III. c. 9, etc. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori* No. 45. monet *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod *Cesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani* *περιχρίει* aequè satisfaciet, ac *περιχύει*. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, et frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore quidum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. RERTZ.

Ibid. *Ἰνδός*) Inungebant cadavera pollinctores et libitinarii, quae in pyra mox cremarent. *Virg. COGN.*

Ibid. *Τάλα*) Vide *Gatak.* ad M. Aur. IV, 48. *Aelianus* V: H. XIII, 3. narrat, in sepulcro Beli repertam *πύελον ὑέλινην ἐνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἑλάτῳ.* Sic in vitrea theca assertatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad *Diall. Mortt.* XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, et eos domi servant; Persae etiam cera circumfultos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* *Cic. Tusc.* I, 45. et *Herod.* I, 140. *Fl. ὑέλῳ.* SOLAN. *Suillum* adipem interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi *περιχρίει* notione. *Hesychius* non tantum *ὑαλὴν* et *ὑαλὸν λαμπρὸν* interpretatur ac *διαφανές*, sed ipsum etiam *ὑαλόν.* Et quid similis vitro, quam illa accepta a Scribis, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? et variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori*

Lucian. Vol. VII.

K k

Kerckringii invento; qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat *Morhof. Polyh.* 2, 2, 2, 37, 3. *GESN.* Non adeo certa mihi visa est eruditissimorum hominum, in quibus jam etiam *Wielandius* est, emendatio *περιχέει* (sic enim, non *περιχέει*, scripsisse putandus *Lucianus*, siquidem rem eam voluit) ut eam mihi recipiendam contra librorum consensum ducerem, licet admodum speciosam. Quid? si consulto auctor usus sit verbo ad rem illudendam absurdiorum. Ita certe haud ineptum fuerit *περιχέειν*. *LEHM.*

Ead. l. 10. *Ταριχέει* etc.) *Sext. Empir.* III. *Pyrrhon.* Hypotyp. 24. p. 184. (monente *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f.) *Αιγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκρούς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι.* Adde not. *Hemsterh.* ad *Nostri Necyom.* c. 15. *REITZ.*

Ead. l. 11. *Αἶψα δὲ ἰδὼν* Aegyptiorum mortui tempore *Luciani* adhuc condiebantur. *GUYET.* Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. *Pro Merc. Cond.*) cum antea illic fuisse non constet. *SOLAN.*

Ead. l. 12. *Διομένω χρημάτων* etc.) *Herodot.* II. et *Diod.* I. §. 1. *SOLAN.* Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: *νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείων τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὀνειδὸς τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν σιέρησις ταφῆς.* Ubi *Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob. Sermon.* 38, *Herodot.* II, 136. aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adfert. *REITZ.*

Pag. 208. l. 3. *Ἀγῶνας*) Vide *Demon. Vit.* cap. 33. et alibi passim. *SOLAN.*

Ead. l. 16. *Καὶ γὰρ*) *Homer.* II. Ω, 602. *SOLAN.*

Pag. 209. l. 1. *Γαστέρι δ' οὕτως*) *Iliad.* T, 225. *SOLAN.*

Ead. l. 5. *Ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα*) *Levinsculum* est, sed tamen notandum, in his me correxisse *Gesneri* versionem: quae in luctu fiunt: nec aliter *Erasmus*, et ceteri; quasi scripserit auctor τὰ ἐν τ. π. γιγνόμενα. Imo conjunge εὐροι γιγνόμενα (sine articulo) inveniat fieri. Ceterum eundem, quem in extremis auctor tangit, vulgi errorem sua ratione et pro loco suo tollere studet *Cicero* singulari disputatione *Tusculana prima*. *LEHM.*

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ*) Scriptus videtur *Dialogus* in *Julium Pollucem*, cujus exstat *Onomasticum*. Hinc illud (p. 453.) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήνης etc.

Sic infra Dial. Pseudolog. in Polycnetum Sophistam (p. 814.) MARCIL. In *J. Pollucem* scriptum hunc libellum, ajunt *Schoaastes* et *Marcilius*, eum sc. cujus hodieque *Ῥομῆστακὸν* exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24. ut recte conjecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse *Palmerius* inde elicit, quod pater (eodem c. 24.) servisse dicitur. Naukratites autem Pollux. *Philostr.* 592. quamquam *Ἀρδουέννας σοφιστῆς* aliquando audit. Vid. *Suid.* *Πολύδ.* et *Ναυκρατ.* In alia sententia est *Hemsterhusius* in praef. et ad c. 1. *Pollucis*, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAM. Ejusdem plane cum *Hemsterhusio* sententiae sunt *Gesner.* in adnot. ad verba c. 11. *βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις*, et *Wieland.* in limine vers. Germ. Vol. VI. p. 3. Sed *Belinius* Tom. IV. p. 143. sq. graves illas, quibus *Hemsterhusius* Scholiastae et *Marcilii* opinionem impugnavit, rationes levissimis argumentationibus diluere studet, postremum exclamans: „Adeone improbable esse, Lucianum eundem locum praeceptoris Commodi juvenis petiisse, quem nactus est Jul. Pollux, et vindictam a feliciore competitore sumsisse nota ei per hunc libellum inurenda?“ Adeone, sic contra mihi licebit exclamare, adeone facile fieri potuisse, ut Luciani nomen contra omnem fidem historicam ab ipso interprete et familiari levissime commacularetur? Scilicet nihil mihi quidem levius, nihil viro erudito indignius, esse videtur, quam ratio eorum, qui conjecturas alias aliis superstruendo novas modo sententias in medium proferre et laudatis viris se opponere gestiunt, parum curantes, quid inde vel lucri vel damni in ipsam historiam sit tandem redundaturum. LEXM.

Ead. l. 9. *Ἐρωτᾶς* etc.) *Ἐρωτᾶς*, ὃ μὲν ἄνθρωπος, ὅπως ἂν ῥῆτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. *Sciscitaris*, adolescens, quo pacto *Rhetor* evadere, et venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen *Sophista* ipse censeri possis. Sic interpretes. Sed in Ms. est πάντιμον ὄνομα, vertendum, illud et quod ab omnibus collitur nomen. GRAEV.

Ibid. Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, et latet certe aliud, quod ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in *Philopseude* quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, et quidem in hac ipsa materia, in *Rhetorum* praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

Ead. l. 10. Πάντιμον) Ita Ms. Gr. L. et Ed. J. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr.

πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venus πάνδημος; quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praeferit, ex J. et V. 2. Ceterasque male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd. potiorē sequor, et sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημος sibi factus videatur, et conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. No. 85. KUSTER. Platonis aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, Ἰερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ. Rursus infra Adv. Ind. c. 25. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλῇ. Long. Past. IV. pr. ὁ παράδεισος παγκαλὸν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3. σοφὸν τι χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Plura Commentit. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

Ead. l. 4. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἄκουε ἐκ' ἐμοὶ junxit Birckheimer. vertens, audi ex me: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18. ubi ἐπὶ σοί, quem tibi commisi. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τογε ἐκ' ἐμοὶ jungit, pro κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. REITZ.

Ead. l. 5. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60. quem et alibi eorum auctorem nominat; De Salt. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint: ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetoricum illum futurum promittit, et cap. 10. quo loco ταχῆα εὐδὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός, et τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνείδαι itidem habemus. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Ἰδρωτός μεστήν) Hesiod. Ἔργ. 290. GUYER.

Ead. l. 3. Ἐπεὶ οὐδέν) L. Bos de Ellips. p. 108. vertit, alioqui — differremus; cum ante versum esset, siquidem differimus. Sed Gesnerus jam sua sponte emendavit. REITZ.

Ead. 1. 8. Ἰππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem et acclivem reddiderat Birckheimerus: cum deberet, equitabilem ac declivem, vel pronam. Hemst. illud equitabilem superscripserat, quod Gesnerus per circuitiorem dedit. REITZ.*

Ead. 1. 11. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

Ibid. Καὶ, ἢ Δι', εὐωχῆση κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἐτέραν ἐπράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic *Lucianus* quempiam, qui faciliiori et breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat et extollit hic δαδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, et commoditatem; ita ut sine ullo sudore et molestia ad summum pervenire discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficultibus et lubricis rupibus, aegre adscendentes, et subinàs in caput devolutos etc. *Marcilius* legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆση κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, et solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὅποσοι etc. est nimis rotunda, et *Luciano* nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in *Hippias* initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔργον φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι etc. et eandem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι etc. ac passim. JENS.

Ead. 1. 12. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, et id genus alia. Sic paucis interjectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440. ἀπονητὶ. MARCIL. Ἐκείνους) Ante *Benedictum* jam *Fl.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοος, ὅποσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνοος est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo, ἀνhelus. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, et deinde ἀνέροντας κ. τ. λ. GRÆC. Fallitur *Gesnerus*, quum ἔκπνόος, quod cogitavit, nec possit, nec soleat, scribi ἔκπνοος, accentu prave deflexo. Ἐκπνοος foret ἔκπνοος Facile igitur sequor *Jensii*, *Solani*, aliorum, iudicium et *Reitzii* textum; sed propter hanc ipsam causam etiam vocem ἀνhelantes in *Gesneri* interpretatione, ut par est, muto ad vocem Graecam. LEHM.

Pag. 213. 1. 6. Πρὸς Φιλίου Διός) Etsi supra *Tim.* c. 1. αὖ Ζεῦ φῖλῳ necessario additur; hic tamen Διός cum *Fl.* omit-

tere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam et alibi solet sine Jovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11. fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; et alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet Ζεύς. *Aristoph.* *Acharn.* 730. γαὶ τὸν Φίλιον, quod cum *Scholias.* ibi exponat γῆ τὸν φίλιον *Ala*, facile ex simili glossa illud Διὸς huc irrepserit. REITZ. Non igitur viderunt *Reitzius* et quibus haecce ejus adnotatio fraudi fuit, ubi Φίλιος sine Ζεύς dicatur, non item omitti solere, nec facile posse, articulum. Nec movet me locus *Herod.* c. 7. *Tom.* IV. p. 126. ut h. l. a sententia mea recedam LEHM.

Ead. l. 8. Εἰ γὰρ) **H γὰρ*, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ. Εἰ γὰρ **Helethos* — ῥήτορα δὲ etc. est schema, ut omnino hand raro obvium, ita frequentissime apud nostrum scriptorem. Vid. ad *Hermot.* c. 27. et *Fritzsche*, *Quaestst.* p. 45. sq. LEHM.

Ibid. **Hoiodos* μὲν ὀλίγα φύλλα) **Hesiod.* *Θεογ.* 30. SOLAN.

Ead. l. 12. **Adύνατον*) Subaudi εἶναι, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

Ead. l. 14. **Sidonίου*) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon.* vita c. 14. SOLAN.

Ead. l. 15. **Hδη*) Conf. supra *Scyth.* c. ult. versus fin. SOLAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἤδη saepius occurrit, ut *Quom. Hist.* c. 1. *Ἀνσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος.* Ne plura. REITZ.

Pag. 214 l. 5. **Ελάσαντας*) **Ελαύνειν γῆν* pro *vagari*, *peragrar* regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide et *Gall.* c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

Ead. l. 6. **Διανύσαντας*) Sic *J.* et *V.* 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

Ead. l. 12. **Ἀντίκα μάλα*) Si veram narrat historiam *Lucianus*, merito fides non est habita homini vano ab *Alexandro*, quem alia omnia edocere nempe poterant mentores sui. Inter fines occidentales Persidis et orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx. mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam *Luciani*, demonstrandumque

τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

Pag. 215. l. 2. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit; discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἐβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2. et Suid. Sed praeter πίνακα nihil exstat. COGN. *Cyzicenum* et h. l. et De Merc. Cond. c. 42. Cebetem hunc fuisse voluit J. J. Garnier in Memoires de Litterat. de l'Acad. des Inscrip. et Belles Lettres Tom. 47. Par. 1808. 4. in peculiari commentatione de Cebetis tabula. Audacissimaque conjectura verba ὁ Κέβης ἐκείνος in Κυζικηνός utroque in loco mutanda esse statuit; in qua sententia mihi quidem nihil probabile inesse videtur. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti solio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de solio intelligunt: et ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλόν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa singitur morari, et in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista καθήσθαι ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόσθεν δὲ αὐτοῦ ἐρασιγῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὲ ὀτιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, quae quidem ἄκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia GRON.

Ead. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Jovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea et Isda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea: eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος: hujus alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet. Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN.

Ead. l. 12. Εἴ που) Ut Quom. Hist. Conser. c. 23. εἶναι παῖδι εἴ που Ἐρωτα etc. Ven. utraque ἤπου, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed adsidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) hujus Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo

insidet. Hanc aliter ac *circumstantes* etiam *pueros* praefert *statua Nili* Vaticana; et ejusdem fluvii, uti a *Diodoro* alicubi (l. 9.) dicitur *πολυγώνου*, effigies apud *Philostratum* (Icon. l. p. 737. Ed. postr. p. 769) traditur, quos alias in *Aegyptiis* *Nili* picturis familiares notavit *Heliodorus*. (l. IX.) Adde, quod de dedicata a *Vespasiano* in templo *Pacis* insigni quadam *Nili* e bisalte *statua* docet *Plinius*; ac ubi simul tangit, quid *liberi illi Nili simulacris addi soliti*, et quos alibi *Νάυους τοῦ Νεῖλου* dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento Nili* XVI. *LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS*, per quos totidem *CUBITA summi incrementi augentis se amnis intelliguntur*) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam et res ipsa inde luculenter confirmatur, et simul vocis *πήγεις*, quae apud *Philostr.* etiam occurrit, ratio manifeste aperitur: Vide omnino *Philostratum* l. c. et 525. ubi eo alludit. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἐν αὐτῷ*) Id est, in *Nili* fluminis descriptione, sive pictura, iconē. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN. Etiam mihi suspecta sunt: nec enim satisfacit *Gesneri* interpretatio, nec placet omnino *Jacobsii* emendatio *ἐναργῶς*. Rectius, credo, habebuntur pro repetitione oscitantis librarii, qui scribendo priorum adhuc male memor esset. LENX.

Ead. l. 15. *Πήγεις*) Amores dicti *πήγεις* a *statura*. *Philostrat.* *tabula Nili*, *περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήγεις ἀθύρουσι, παῖδια ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. BOORD. Si quis inspicere velit *Philostrati* *Icona* 1, 5. et quae ibi dedit ὁ πᾶν *Olearius*, nihil ad explanationem hujus loci desiderabit. Caeterum *Πήγεις* ibi in versione Latina reliquit, *Peches*; *Olearius*; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos* vocare non resugerint *Cicero* de *Nat. Deor.* III, 16. atque *Arnobius* III. pag. 124. sq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de *Digitis* docet *Pollux* 2, 156. *Cubitos*. *Philostratus* l. c. *παῖδια* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod *Noster* de *Aegyptiis* dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* ἰσθῆς *σπαριτῶς*, *Cadmeos* fratres, diximus ad de *Salt.* c. 41. GESN.

Pag. 216. l. 2. *Πρόξι*) *Aides*. GUYET.

Ead. l. 3. *Ὅτι τάχιστα* etc.) Adfert haec *Th. Mag.* verbo *βούλομαι* p. m. 31. ubi cum ὅτι τάχιστα recte se jungitur, uti et in *Ed. Lucian. Hag.* et ego sic dedi, cum ὅτι τάχιστα junctim exaratum invenirem in edd. *Par. J. Salm.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15. *γωνήν ὅτι μεγίστην*. *Aesop.* *Fab.* 128. *ὅτι πλείστος χροσός*. Adde *Bud. Comment.*

L. Gr. p. 688. Et *ὡς ὄτε μάλιστα* sive *καλλίστα*, apud *Aelian* V. H. II, 13. versus fin. ibique *Periz*. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἡ Ἀορνός*) Confer *Philostr.* L. II. vit. *Apoll.* p. 58. ibique *Olear.* No. 2. et 4. docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri petram Plutarch.* vocat in vita *Alexandri*, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde *Curt.* VIII. c. 11. pr. narrantem, qua ratione haec petra ab *Hercule* frustra obsessa, tamen a *Macedonibus* occupata fuerit, ibique *Cellarium*, docentem, *Ἀορνός* et *Ἀορνίς*, scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, *Dial. Mort.* XIV. f. ubi jam demum video idem de diversa orthogr. jam traditum a *Hemsterh.* *Ἀορνός* etiam scribitur *Herm.* c. 4. REITZ.

Ead. l. 15. *Ἠλίοδος*) *Hesiod.* l. *Ἔργ.* ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc *Pythagorae* litera, de qua *Virg. Cogn. Hesiod.* *Ἔργ.* 290. SOLAN.

Ead. l. 16. *Εὐνδορός*) Sic jam constanter Edd. ut supra quoque 1. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter *εὐνδορός* et *ἐνδορός*, alibi vidimus. Variatur et in *Diod.* Sic. V. c. 2. p. 332. pr. REITZ.

Pag. 217. l. 2. *Τὸ γὰρ τοσοῦτό γε*) An pro *τοσοῦτό γε* positum est? *τὸ, τοσοῦτό γε* magis hic placeret. *Guyet.* *Τοσοῦτον*, quod *Par.* habet, fere usitatus est. *Phal.* Ep. 28. *τοσοῦτον ἀνέχω.* Item 42. et alibi. *Epict.* Sent. 78. *μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε.* *Ael.* V. H. I, 8. *τοσοῦτον κακόν.* Noster fere ubique: Sic *παρὰ τοσοῦτον* 2. Ver. H. c. 26. ubi plura in nott. Item in *Tim.* §. 41. *χρυσόν τοσοῦτον.* Et hoc ipsum *τὸ γὰρ τοσοῦτον* in eodem *Tim.* §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione *Guyeti*; nisi quis forte et cum *Par.* addere velit, nihil veritus *κακοφωρίαν*, cum et *π* sequatur illic, *τὸ γὰρ τοσοῦτον πανόραυμῆσθαι* enim legitur. Et sic *τοιοῦτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιοῦτό*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιοῦτον* et *τοσοῦτον*, pro *τοιοῦτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc *Dial.* cap. 13. REITZ.

Ead. l. 8. *Τὸν ποιητὴν ἐνείκον*) *Hesiod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν*) *Ἐπὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν.* MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit *Marcilius*. Sed *ἐπὶ* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἐπειτ' οὖν* legendum putem, aut dicam, *τὴν εἰς* esse glossam *τῆς ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. *GESN.* *Ἐπὶ δ' οὖν* etc.) *Ἐπὶ* jam habebant Edd. nostrae; sed quod *Marcil.* et *εἰ* scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum *Gesnero* malim *ἐπειτ'* pro *ἐπειτα* et paullo post *αὖ* re-

ceperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ. *Marcilii* ei accipio pro *ei*, accentu per errorem omisso. Divinasse enim videtur veram lectionem, quam unice vidit *Jacobus*, ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, quando primum adveneris. Varias scripturas genuit et dictionis et collocationis verborum insolentia. LEHM.

Ead. l. 12. Ὡς οὖν) Ὡς οὖν L. In omnibus etiam, excepta J. οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur etc. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954. Ὡς οὖν, non male. BIP. Et sic *Schmiederus*. Sed vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 218. l. 5. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: ἑμαυτὸν legisse videtur *Bilibaldus*. Quod inde conjecit, quia priscus hujus Dialogi interpres Latinus *Bilibaldus* dedit, me ipsum. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. REITZ. Restitui αὐτὸν, quod etiam in Gorg. reperitur. Nam vel solum αὐτὸν significat ipsum me, majore vi posita in oppositione discipuli et ipsius magistri. LEHM.

Ead. l. 3. Ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα) *Homer.* Od. I, 109. SOLAN. Sed ἄσπαρτα apud *Homer.* est et sic apud Nostrum jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad 2. Phal. cap. 8. Adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἄσπαρτα ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνδρωίδης τὸ βᾶδιμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione *Hemsterhusii* jam est §. 54. REITZ.

Ead. l. 12. Φήσῃ) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελύσει, et iterum sequens φήσῃ post ἀπαρτίητα conferet. REITZ.

Ead. l. 17. Εἰτά σε κελύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἔοιλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾶδιον μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, *Hegesii*, *Cratetis*, *Nesiolae*. Primum vertendum *Hegesias*. Ἡγησίου enim *Magnesius* intelligitur ille orator, qui ut *Cicero* de eo ait in *Bruto* de claris oratoribus, *Charisii* voluit similis esse, ac se ita putavit *Atticum*, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit *Cic.* quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? in *Oratore* dicit, eum *Lysiam* voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, et concidisse, non

minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. *Strabo* XIV. Geograph. tradit, eum principem fuisse styli Asiatici, et corruptissè receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem *Strabo* lib. IX. Ὅρῳ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαινῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκείνο Ἀεωνόροισιν τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἐν ἑκαστον. *Videò arcem, et, quod in illa est, tridentis signum. Videò Eleusinem, et sacrorum eum mystes. Ibi est Leocorium, hic Thesæum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros *Diogenes Laërtius*, lib. IV. in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessaliis, et unus ex triginta tyrannis. *Cic.* de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huius, inquit, aetati supparos Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex *Thucydidis* scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum brevæ, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide *Philostratum* lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quæ κατ' ἔξοχὴν νήσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, et principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide *Philostratum* lib. I. de Sophistis, et *Plutarchum* in vitis Rhetorum. GRAEV.

Pag. 219. l. 2. Παλαῖς ἐργασίας) Sic infra Hipp. c. 5. f. SOLAN.

Ead. l. 3. Κρίταν) Ita L. etiam, quod probò. In impr. Κράτητα. Vide omnino *Philops.* c. 18. Quo loco rite perpende patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

Ead. l. 3. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus hæc dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui *Philops.* c. 18. νησιώτης iterum vocatur, et inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud *Plinium* inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXXIV, 19. pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV. circiter ccc. nostras urbis anno. Quo eodem tempore aemuli ejus fuere Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum resingi vult *Belinus*: Ὑλον, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα ἢ Νεστοκλή. Critiam

certe pro *Cratete* etiam habet Ms. Reg. 2954. Br. Mireris, h. l., ubi de rhetoribus agitur, opinionem, oriri potuisse de sculptoribus antiquis. Sed favit mirae huic opinioni duplex casus; et primum quidem illud, quod infra Philops. c. 18. inter clariores antiquioris aetatis sculptores etiam *Κριτλου καὶ Νησιώτου* mentio injicitur; unde *Solano* in mentem h. l. venire potuit conjectura *Κριτλαν Νησιώτην* (abjecta copula), aut quidni potius *Κρ. τὸν Νησ.*? Deinde similitudo quaedam nominum, quae forte exhibet *Plinii* locus laudatus, *Hegiae*, *Critiae* et *Nestoclis* statuariorum, *Phidiae* aemulorum, *Belinum* sane ita potuit capere, ut serio nomina illa h. l. corrupta putaret tanquam ad *Plinii* normam restituenda esse. Accedit, quod dictio *παλαιᾶς ἐργασίας* similiter infra Hipp. c. 5. de arte statuararia occurrit. At vero haec omnia nonnisi speciem quandam veri habent. Revera h. l. recensentur oratores antiquae disciplinae; ac primum quidem non minus bene *παλαιὰ ἐργασία* h. l. de disciplina artis rhetoricae adhiberi potuit, quam infra c. 15. *Ταραντινὴ ἐργασία* de genere quodam vestimentorum tenuiore; et in Epigr. XV. ap. *Schmieder*. Tom. II p. 694. ἄλλης ἄλλῃ ἀπ' ἐργασίης, de artibus nescio quibus obscoenioribus. Tum vero magis etiam, quam illud, quod antea dixi, acciderit necesse est hoc, quod quae vulgo h. l. leguntur, vel ab optimis certe libris comprobantur, nomina apprime cum testimoniis veterum, imprimis *Ciceronis*, conveniunt, et quod etiam eandem illam perversam concinnitatis consecrationem, quae h. l. in *Hegesia*, *Critia* et *Gorgia* carpitur, in iisdem oratoribus a *Cicerone*, callentissimo ejus artis censore, reprehendi invenias, ut in *Hegesia* Bruti c. 83. et saepius; in *Critia* De Orat. II, 23., in *Gorgia* denique Orat. c. 49. Nam *Κριτλαν* h. l. e tribus vel, nisi fallor, quatuor Codd. pro *Κράτηα* rescribendum esse pro explorato habeo; habuisse etiam videtur *Guil. Langius* Dissert. I. p. 26. Et sub *Νησιώτη* aequae h. l. atque apud *Athenasum* L. II. p. 70. intelligendum esse *Gorgiam* *Leontinum* *Siculum*, non *Hecataeum* quendam, quod *Casaubonus* haecitans suspicatur, facile credo *Toupio* ad *Longin.* sect. 3. p. 278. nec non *Graevio*, *Kustero*, *Wielandio* ad h. l. Ceterum pro *παραιθεῖς* in antecedentibus verbis parum astitit, quin maluissem *προτιθεῖς*, ut cap. seq. in. et ubique fere de eadem re; praesertim quum et interpretes ad unum omnes substituissent verbum *proponere*. At *παραιθέναί*, *apponere*, tropice h. l. dictam, desumta proxime metaphora a cibis obsoletis (*έώλος*) adeoque marcidis. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα*) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

Ead. l. 5. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατόποσιν, καὶ τὸ ἀλιπαρές, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpret: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, et squalorem, haec omnia necessaria et inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρές, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.*

Ead. l. 6. Λιπαρές) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim ἀλιπαρές legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1. λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, *febri continua, s. magna, ubi et ex Abdic. c. 4. προθυμίας λιπαρεῖ adduxi, quod Gesnerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placuisse. Jam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρές, τὸ θεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παμῆναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ. Simillimum locum vide Hermot. c. 24: ubi res jam, credo, profligata in adnot. Tom. IV. p. 402. sq. LEMM.*

Ead. l. 10. Τριακάδας) Conf. supra de Luct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτείνειν, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod et pristinus interpret sensil, *expetet mercedem reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, ejus versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.*

Pag. 220. l. 1. Κρονικός ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad *Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.*

Ead. l. 3. Μαχαιροποιῦ υἱὸν) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad *Somn. cap. 7. SOLAN.*

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat *La Croze.*) Aeschinem, de cujus patre multa *Demosthenes* in oratione de Corona cap. 40. p. m. 170. et seqq. quae cum leges, memento tamen paullo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum ejus nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. *Philostr. p. 506, SOLAN. Vid.*

Toup. apud *Schaefer.* in Ed. *Demosth.* Tom. II. Adnott. p. 196. LEHM.

Ibid. Γραμματιστοῦ) Supra De Merc. Cond. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτομοικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETTER.

Ead. l. 10. Ἐκτραχηλλοῦ) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

Ead. l. 13. Ἰσθι) Edd. et Ox. Ms. ἰσθι, mendose. Vide etiam Adv. Indoct. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 14. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter sequentem consonam quaesivit *Solan.* quia sic tum scribi amat, ut de Salt. c. 21. et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

Ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἰσθι λέγειν. GUYET. Jam vero invento ἰσθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν, ἀναβαλνεν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, jam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει ἀναβαλνεν etc. REITZ.

Pag. 221. l. 3. Μέν) Ex Ms. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

Ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum hujus opusculi indicavit. SOLAN.

Ead. l. 4. Πάγκαλον — διασ. — ἐπεκελ. etc. Jam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13. μάθῃσιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καὶ. REITZ.

Ibid. Διασεσλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33. f. διασεσλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

Ead. l. 7. Τακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde *J. Arntzen.* de tinct. et colore comar. REITZ.

Ead. l. 8. Κινύραν) *Pindar.* in Nemeis et *Plat.* L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item *Suidas* in dict. καταγρηάσκω. COEN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀγάθωνα) Agathonis poetae tragici splendidi et liberalis meminit *Aristoph.* in Thesmoph. cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt *Suidas* et *Plato.* COEN. De hoc consule eruditissimi *Bentleji* Dissertationem de Epist. Eur. et *Philostr.* pag. 493. cum not. Vid. etiam *Lil. Gyr.* 199. f. *Aristoph.* p. 766. *Athen.* XIII. c. 4. II, 21. Varia eius vitia taxat *Arist.* de Poëtic. c. 16. et Schol. *Aristoph.* Vide et *Vossium* de Poëtis Gr. SOLAN.

Ead. 1. 15. Ἀφούρης καρπὸν ἔδομεν) *Hom. Il. Z*, 142. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Σταυρὸν) Florentinam male *ἐαυτὸν* habere, adleverat *Solan*. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad. *Paras. c. 8*. *Asin. 13*. et modo ad *c. 8*, hujus Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

Ead. 1. 4. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) *Julium Pollucem*, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit *Hemsterhusius*, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de *τεθρίπποις τοῦ λόγου*, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet *Lucianus*. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam *Lucianus* reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GERN. Cf. primam omnium ad hunc libellum adnotationem. De formula autem βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, admonet hujus loci *Aug. Meineke* Quaest. Scenicarum Spec. I. p. 30. LEHM.

Ead. 1. 9. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδέ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκτεῖνο) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, et tenerum illud ac jucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? *Theod. Marcellius* legit ἀσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet et comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior et comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in *Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα* dicitur, qui barbam comit et expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὁπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Ms. αὐτὸς θαΐδα. GRAEV.

Ead. 1. 10. Ἀσπασάμενος) Ἀναψησάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. et L. In im. r. ἀσπ — nisi quod *Fl. ἔσπ.* — mendose habet. Conf. *Jov. Trac. cap. 16*. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. *Quintil. II, 3, 158*. In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspirationes sollicitudinem fateri etc. Retineo autem ἀσπᾶσθαι, et refero ad primam et propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat *Eustath. ad Odys. Γ, 36. χειρὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ*

ἐπισπαῖντο καὶ ἔλκον δια δεξιῶσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T. pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At jam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ — nemo me temeritatis arguet ex iis adsummasse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ — accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praefere debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam et secundam esse arbitror. GESN. in Aldend.

Ead. l. 12. Αὐτοθαῖδα) Conf. supra Tim. c. 54. ubi Ἀποφορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀ' ρὺν) Ms. O. τοίνυν. Ven. utraque mendose δ' οὐ. SOLAN.

Pag. 223. l. 2. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42. D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκείνο δὴ τὸ περιφορόμενον, Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus oraculi meminit et Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiastes observat ad Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψευδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius verba haec Scholiastae ad Diog. Laërt. p. 56. D. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Ead. l. 8. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

Ibid. Ἀλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus etc. GUYET.

Ibid. Ὄρος) V. Charon. c. 3. cum Schol. et Odyss. loco hic in margine citato. SOLAN.

Ibid. Ὄρος ἢ Ἐπιάτης) Homer. Od. A, 507. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani Edd. Ὄρος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

Ead. l. 12. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola J. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 145. B. SOLAN.

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicantes.

ἑνδοσίμων auspicatus, ἀρχὴ τῆς οὔτης. GUYET. Versum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo *ἐνδιδόναι* etiam illa concedendi et remittendi nōtio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. *Xenoph.* *Cyrop.* I, 3. Unde deinde *ἐκδιδόναι* et *ἐπιτείνειν* opponuntur apud *Plut.* de discr. adul. p. 95. fin. *H. Steph.* 8. Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ *ἐνδοσίμων*, late a *Budaeo* explicatum. Nempe *ἐνδιδόναι* dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum est. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparisonis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad *Salt.* c. 10. Adde *Alex.* c. 19. ubi bis τὸ *ἐνδοσίμων* λαβὴν eod. modo. *Hemsterh.* orae *Graevianae* adpinxerat, adeundum *L. Bos Obs. Crit.* pag. 78. Hujus igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, et chori eos, qui remisse canunt, habet interpretes. Significat quidem *ἐνδιδόναι* remittere; sed quando de cantione et choro sermo est, dicitur *ἐνδιδόναι* et *ἐνδοσίμων* διδόναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. *Exempla passim occurrunt.* Malim itaque verba *Luciani* reddere: et chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri et chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem *ἐνδοσίμων* remissum, ubi reidenda erat incentivum, ut apud *Artemidorum* ἄσμα ἐνδοτικὸν (vel *ἐνδοσίμων*) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva et hortatoria ad opera. *Perperam* ibi *Cornarius*, remissa. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκου μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quas dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o *Clytii* deliciae, qui curae cordique eris *Clytio*. Sic et φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. *Clytius* est rhetoris nomen. GRAEV.

Ibid. Ὡς κλητίου μέλημα) An κλήτιος *Mercurii*, aut *Dei cuiuspiam* nomen, ut ξένιος, φύξιος, et simil.? Interpres κλητίον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, jam observavit *Casaubon.* ad *Ath.* 845. Mea cura. V. *Eurip.* *Or.* 478. et 481. κήδευμι ἑμὸν, σιύγημι ἑμὸν. Vid. etiam *Eur.* *Iph.* A. p. 309. A. *Anacr.* *Od.* εἰς πόδον.

Lucian. Vol. VII.

L I

ρόδον ἕαρος μέλημα. *Pind.* *Pyth.* X. ἐν τε παλαιότεροις Νευσίν τε παρθένοις μέλημα. Κέλτων μ — legere jubet *Kuhnii* praef. ad *Pollucem*; quod *Hemsterhusio* non placet praef. ad *Poll.* pag. 26. *SOLAN.* Κλητίου om. *Ms. Reg.* 2954. *Br.* Omitunt hoc nomen etiam alii *Codd.* Nihilominus consultius duxi illud cum *Bip.* servare, quam extrudere cum *Schm.* Utcunque enim corruptum videatur nomen — corruptum autem et ego puto — latere certe in eo potest allusio ad ejus rhetoris nomen; qui per hunc locum perstringitur; vel aliud quid, quod nec scio nunc, nec conjicio. *LEHM.*

Pag. 224. l. 5. Δεήση) Hoc praefero; licet et alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. *Vid.* ad *Imag.* c. 5. et hic c. 18. *REITZ.* Temere *Reitzius* ad locum c. 18. provocat, qui contrarium doceat. Paulo majore cum specie provocasset ad c. 7. ubi tamen nunc correctum. Vellem jam etiam *Imag.* c. 5. corrēxissem. Quae enim illic monui, non videntur omnino satisfacere. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ἀνέπτοις τοῖς ποσὶν) *Erasm.* *Paroemiogr.* *BOURD.* Latini, *illotis manibus.* Sed ἀνέπτοις γε ποσὶ habuimus etiam supra *Demon.* §. 4. pr. *REITZ.*

Ead. l. 8. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. *MARCIL.* (Idem praecipunt schedae *Guyeti.*) Παρὰ *Ed. Fl.* uti conjecerat *Marcil.* *Ms. Ox.* etiam παρὰ, et πάντα omittit. *Impr.* περὶ. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Ἄ μὲν — ἃ δέ) *Th. Mag.* *Lit. A.* p. 1. Ἄ μὲν, ἃ δέ, μὴ εἴπῃς etc. totidem verbis habet ea, quae *Scholiastes* noster. Sed *vid.* *Tim.* c. 57. ubi cum nemo *Th. Magistro* objecerit, et alios ita quoque solere, paucis id videamus. *Ev. Matth.* XXI, 35. ὃν μὲν — ὃν δέ — ὃν δέ. *Diod. Sic.* IV, 31. οὓς μὲν et οὓς δέ. Item cap. 50. No. 85. ubi *Wessel.* aeque ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum *Herodian.* VIII, 1, 8. ἃ μὲν ἐκπορήσαντας, ἃ δέ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11. οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δέ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12. ὃν μὲν ἐπιστολαῖς προκομίζων — οἷς δέ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non joci caussa sic scripsit *Lucianus*; si non prorsus *Attice*, at κοινῶς, et usitate. *REITZ.*

Ead. l. 16. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Fugit.* c. 12.) ubi pariter *Sophistas* et *declamatores* exagitat. *KUSTER.*

Pag. 225. l. 1. Τούτω καὶ) Ita *Codex Ox.* In *Fl.* *Ed.* τούτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. *SOLAN.* Equidem secus ac *Schmiederus* religioni ducebam in mutilae lectionis gratiam renunciare sanae et integrae. *Gesnerus* reddiderat καὶ ἄλλως δέ, et praesertim, casune, an consulto, nescio; certe falso. Quare emendavi. *LEHM.*

Ead. l. 7. *Τῆς Ταραντίνης ἔργασίας*) Sic Dial. Mer. VII. commendat *Ταραντινίδιον*. Est autem *Ταραντινίδιον*, ὕφασμα διαφανές καὶ λεπτόν τῶν *Ταραντίνων* περιφανέστερον τοῦτο κατὰσκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. *Pollux* VII, 77. τὸ *Ταραντινίδιον* διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνόμασμένον ἀπὸ τῆς *Ταραντίνων* χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad *Aristaen.* l, 25. qui alia ibi *Luciani*, *Alciphronis*, *Philostrati* loca adhibuit. GESN.

Ead. l. 7. *Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα*) Dixi de his vestibus ad illud *Petronii*: *Palam prostare nudam in nebula lineæ.* BOURD. Similiter *Anacreon* Ode 28. *Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἐπὶ πορφυροῖσι πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον.* Plura similia conguessit in *Animadv.* ad *Anacr.* pag. 81. non omisso hoc *Luciani* loco, L. BOS.

Ead. l. 8. *Τὸ πολυσχιδές*) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo *Pollux* VII, 85. *Σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον.* Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἑμβὰς *Σικυωνία* κ. τ. λ. *Κρηπίδα* et *ἑμβάδας* uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἑμβὰς legendum puto ἦ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit *Pollux*, et, quem is laudat, *Plato*. Adscribamus verba VII, 171. *Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς* (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) *λέγων, λευκοὺς* (ut hic) *ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ* (sub fin. p. m. 535. B.) — *ἐπιλεγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρναιδας.* GESN. Cf. etiam *Athenaeum* Lib. VI. p. 259. C. LEXM.

Ead. l. 9. *Ἑμβὰς Σικυωνία*) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Diall. Merett. XIV. et *Leopard.* 7. SOLAN.

Ead. l. 14. *Σκορακίῃ*) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat *Bergler.* ad *Alciph.* pag. 177. GESN. *Alciph.* l. Ep. 38. *τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκιον;* vid. *Bergl.* p. 177. Sed video *Gesnerum* eodem jam remisisse. REITZ.

Pag. 226. l. 6. *Ἄττα*) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit *Themistius* Or. I. Vide plura eam in rem collecta a *Cressolio* Theat. Rhet. III. pag. 335. et de *ἁῶσι*, *Philostr.* p. 497. cum notis. SOLAN. *Ἄττα* et *ἄττα* habuimus *Lexiph.* c. 21. Sed et *ἄττα* ibid. c. 5. Nec alibi abstinet *Λυ-*

cianus, ἄλλα etiam utens Tim. cap. 28. Imag. 13. Icar. 25. etc. Ἄλλα vero Amor. cap. 17. Hermot. 30. f. Lexiph. 14. 21. ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I. pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. jam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I. pag. 497. No. 6. quae Solanus ei sublegit REITZ.

Ead. l. 8. Ἐπιπαττε) Supra Reviv. cap. 22. f. ἐπιπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπαρδὰ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύμφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX. et alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύμφηλον legisse videri potest, Tusc. III. in Latina interpretatione illius loci Homericī. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον et ἀσύμφηλον, neque Cicero ἀσύμφηλον magis, quam ἀσύμφηλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος et ἀσύμφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφηλος, et poetica, necessitate carminis ἀσύμφηλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῇ φύλει αὐτοῦ, qui extra gentem suam sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφηλα καὶ ἀπαρδὰ, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit ἀσύμφηλον et ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύμφηλον, aut ἀσύμφηλον, quia, ut praemonui, ἀσύμφηλον non nauci vox, ἀσύμφηλον poetica. Hesychius tamen ἀσύμφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδεὶος ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφηλος. Etiam illud Iliadis XXIV. Ἄλλ' οὐπω σοι ἀποισε πακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύμφηλον, rectius legeris, οὐδ' ἀσύμφηλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi extraneam, aut quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet locum ipsum inspectanti: et illud Iliad. IX. ἀσύμφηλον μ' ἔρεξε, melius ἀσύμφηλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi de gente mea ejectum, aut exsulem. Vetus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφηλος et ἀσύμφηλος sed etiam Saturniae Lemae veteres sunt MARCIL. Ἀσύμφηλα) Lubens edoceri me passus sum a viri doctis ad Quom. Hist. Conscr. cap. 11. ἀσύμφηλον et illic et hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum. GESS.

Ead. l. 9. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda, GUYER. Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum respicit, et ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθῆτα περιπόρφυρον. Absurdam nempe hujus praeceptoris orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de

levidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe *σιούρας* nomen non satis definitam habet notionem, et ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.* Nub. 10. attulit *Spanhemius*, et antiquus Schol. ad ejusdem Ran. 1507. GERN. Metaphoricam esse hujus loci rationem, non pervidit *Guil. Langius* Dissert. acad. supra laud. p. 26. alioquin abstinuisset a consilio, omnem hunc locum, ἡ πορφύρα — ἡ πρὸς τὰς προηγουμένας τῆς ἀναβολῆς rejiciendi, quod, ut etiam ipse sensit, vel vox μόνον impedit. LEHM.

Ead. l. 10. Σιούρα) Gl. Mss. σιούρα χιτῶν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Rusticorum indumentum. Sic *Long.* lib. 11. σιούρας ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis consarcinata, de qua *Casaubon.* ad *Apol. Apul. Jungerm.* ad *Long.* Dicitur etiam σιούρας, et σιούρα, *Tzet.* ad *Lycophron.* *BOURD.* Quae statim sequuntur verba, ita distingui vult *Fritzsche.* Quaest. p. 199. sq. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα καὶ σπανιαὶς ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα; καὶ ταῦτα ξυμπορήσας ἀποτόξευε etc. et καὶ ταῦτα referri jubet ad Ἀττικά ὀνόματα c. 16. Quod quī fieri possit, non capio. Tertium hoc praeceptum spectat ad vocabula ἀπόρρητα καὶ ξένα, distincta illa, ut consentaneum est, ab Atticis, de quibus in secundo agebatur praecepto. Ergo καὶ ταῦτα, i. e. de quibus proxime dictum, non Atticae sunt voces, sed peregrinae, quarum nonnulla mox recensentur exempla. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis aetate proba, usurpari jam desierat. SOLAN. Habet, verum est, hoc verbum *Pollux* VII, 179. illud vero alterum ἀποξύσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo nihil contra *Hemsterhusianam* disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur, in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa, voces damnatas, possit forte etiam efflingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis judicet *Lucianus*. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset destrigilari, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum et *Hippocratis* verbum esse, *Foesiana* ostendit oeconomia) solicalere, προτίμιον propretium, ἀχρονεφές summicrepusculum, εὐλεξὴν benedictum, σοφόνουν doctanimum, χειρόσοφον manudoctum. GERN.

Pag. 227. l. 2. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Ms. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἢ, et προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex *Suida*, et *Hesychio*. Videtur tempore *Luciani* a male lo-

quentibus acceptum esse pro ἀράβων, quod tamen a politionibus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, et ἐπικτημῶν pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτιμῶν dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante justum pretium. GRAEV.

Ead. l. 4. Ὀνοματοθέτης) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

Ead. l. 6. Χειρίσοφος) Ita Edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρός vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositi usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII. c. 9. p. notat. 322. docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θυλασσοκόπος, et similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus χορακῖνος, non χορεκῖνος, ut et ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13. et 24. ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita o praefecerunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, et reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγός et simil. aliud est. Βιβλιαφόρος et βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Ead. l. 8. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucyd. VI, 38. WETST.

Ead. l. 15. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recto habere, nec opus esse καὶ χρήσασθαι legere, facile est visu: nam et malus usus, et nimius, eodem hic redit; ut Latini abuti pro multum uti, ita et hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

Pag. 228. l. 2. Ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ) Editi, quorum inspicendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, jam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic exsistere bonam, et huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῆ ob similitudinem maximam excidisse ἀποεὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo,

quod nondum totum *κατὰ γὰρ καλὴν*, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens *ἐκφραλισθῶν*. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de se dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. *Μελλήσας* an ullo modo huc conveniat, valde dubito; *μελλήσας* aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui *καὶ* in *γε* mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit *καὶ* post *καὶ*, proximae voci adjectum, orationi addere? Denique *ὅμως* esse nominativum casum, et ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae propositi, in contextum orationis *Luciani* referre; sic non metuo, ne redux ab inferis *Samosatenus* noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. *GESN.* Scite *Gesnerus* egit, ut solet; at confidentius h. l. quam solet. De inserendo *εὐχορῇ* vix cuiquam persuaserit; praesertim quum omnino non opus sit hujus dictionis mutatione. In *λέγισθω* eadem est vis, quae modo in *λέγεις*, vis scil. verba faciendi, et *ἐκφραλισθῶν*, extenuare, significat h. l. speciem prae se ferre, simulare vultu, gestu, sono, se agere de re pusilla et nullius operae. Sententia igitur haec est: *De materia qualicunque, quam proposuerint tibi, etsi vel maximae sit difficultatis, audacter age, et extenua eam, tanquam levidensem et omnino viro indignam, i. e. puerilem.* Sic fere etiam *Guil. Langius* judicasse videtur *Dissers. laud. p. 26.* Deinde recte quidem ἐλομένων a sequentibus avulsum cum praecedentibus jungit *Gesnerus*. Sed rectius, haud dubie et facilius e vulgatis δὲ μὴ sit μηδὲ, quam καὶ μὴ, praesertim quum μηδὲν in nonnullis libris reperiat. De *μελλήσας* pro *μελλήσας* substituendo nemo dubitabit, qui praesertim contulerit locum *Abdic. c. 5.* ibique notata. Denique vero in sequentibus verbis formandis non, credo, adeo se torsisset *Gesnerus*, si memor fuisset loci *Quom. Hist. Conscr. c. 32.* ubi idem proverbium eademque prope cum variatione librorum legitur, et ipse *Gesnerus* de voce insolentiore ἀκαιρίμην satis sana monet. Sed vide omnino illic notata. Ceterum etiam *Belinus* in vers. hoc proverbium ad locum modo laudatum refingendum putavit. *LEHM.*

Ead. l. 3. 'Ελομένων) 'Ελόμενος legiase videtur interpret. *GUYET.*

Ead. l. 4. *Μὴ μελήσας*) Vide notam nostram ad *Abdio.* c. 5. Ms. O. *μηδὲν ἐπιμελήσας*. Impr. omnes hic *μελήσας*, quod in alio illo supra laudato loco a *Benedicto* recte mutatum fuerat SOLAN.

Ibid. "Οὔτινεν etc.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET Vid. Not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 12. *Μαραθῶν*) Vid. Not. ad Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Λεωνίδα*) Non male *Λεωνίδης* marg. A. 2. quia idem est, credo, qui *Deliano* III, 25. memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse: *Λεωνίδης* eidem ibi, c. 14. dux Byzantium audit. Sed *Λεωνίδα* praepositus educando Alexandro scribitur *Plutarcho* in Al. pag. 667. B. Item Ag. et Cleom. p. 797. A. et ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

Ead. l. 1. *Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα*) *Plutarch.* in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra Charon. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 3. *Αἱ Πλαταιαὶ*) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί* nobis sane, hoc nomen aliter efferri; non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diplithongus *αι* permutatur in *ε*, et contra, quemadmodum in *ἔταρος*, et *ἐταῖρος* etc. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti et ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes *Theocriti* ad *Eid.* l. v. 12. pro γαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγειον, κατώγειον etc. E contrario ap. *Hesychium* legas *Φαιναικίς*, *Φαιναικισθεῖς*, *Φαιναικισμός* ubi tamen *Φεναικίζω* etc. solet vulgo dici. (In *Luciani* tamen *Amoribus* legitur *φαιναικίζονται*, at in Ms. *Willii* exstat *φεναικίζοντας*) JENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat *Jensius*. Reliqui corrupte *Πλαταιαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad *C. Nep.* *Pausan.* c. 1. §. 1. REITZ.

Ead. l. 4. *Τὰ ὀλγα*) *Pl.* et *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

Ibid. *Ἐτεῖνα ὀνόματα*) Supra dicta illa ἄττα, κῆττα, μῶν etc. GUYET.

Ead. l. 6. *Μηδὲν*) Sic Ms. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) Solan. *μηδὲν* ex Ox. recipi voluit, et recte credo; sic enim solet *Noster* aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδὲν* et *μηδὲν*. Ut modo c. 14. *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεῖσθαι*. Tim. c. 48. *οὐδὲν δεῖσθαι* etc. Icar. c. 14. *οὐδὲν γε — ἐμοῦ δεῖσθαι*. Infra *Dial.* Meretr. 2. a. m. *οὐδὲν δεῖσθαι*. *Alciph.* III. Ep. 56. pr. *ἐπαλρεῖς σεαυτὸν, οὐδὲν δεῖον*. At *μηδαμοῦ* proprie est nusquam, ut *Epict.* Man. cap. 42. pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν*

ἐπιπλεῖν φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

Ead. l. 11. Ὀμηρὸς παρὰ σοφίᾳ) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123. Femur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, et usitatum est etc. GERN.

Ibid. λαρυγγεῖς) Vrd. Demosth. p. m. 195. BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini objicit Demosthenes pro Coron. c. 90. repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγεῖς, qui inum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandam adhibet, et inde tanquam ex ἡχείων quodam augere modulationemque reddere aequum studet. GERN.

Ead. l. 17. τὸ πλῆθος) Interpretes ad unam omnes perperunt de vulgo. At non agitur de partitione auditorum, sed de rerum, quae admirationi esse possint, diversitate. In θαυμάσιω subjecto sunt omnes auditores cujuscunque loci et ordinis, ac post ea demum distinguuntur, οἱ μὲν συνέετες, et οἱ δὲ πολλοί. Igitur τὸ πλῆθος τῶν λόγων, conjungendum et intelligenda copia et ubertas rerum, de quibus verba fiunt; distincta illa ab orationis colore, et forma, de qua in praecedentibus agebatur. Sic fere etiam Fritzscheius judicasse videtur Quaest. p. 200. LAM.

Pag. 230. l. 9. ἀπιστοῦντες μὴ οὐκ) Adleverat Hemsterh. ad eundem Duber. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔχειν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eandem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κολύω, ἀρνέομαι, et εἰργάζομαι Stephanum ad Corinth. artic. 8. et 43. Adde, etiam praemissa negatione post ἀπαρνέομαι sequi negationem, ut Soph. Aj. 96. οὐκ ἀπαρνέομαι τὸ μὴ, nōn nego me fecisse. At in Dialecto communi adest μὴ, ut ὅν πάλαι ἠρῶντο εἰδέναι, apud LXX. in libro Sap. XII, 27. et passim. REITZ.

Ead. l. 11. Σμικρὰν) Etsi eodem credit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibi quoque Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν Edd. pariter et Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

Ead. l. 16. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX. Quid quod laudationibus crebris sustententur, et memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

Ead. l. 17. τῶν ἐπαιτῶν διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131. Illud artificium dissimu-

landi haecitationem tanto felicius procedebat nonnumquam, quod solebant interdum oratores ejus notae, quam describit noster, *resistere subito, et laudem silentio pascere*, ut ait *Fabius* l. c. s. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo *Fabio*, e quo etiam illud *καταρτισμός* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9. *assurgendi exsultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes et fraudes persequi longum fuerit, in quo juvare volentem poterit *Cressolius* in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam hujus libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium parastatorum est *Plin. Epist. II, 14. GERN.*

Pag. 231. l. 4. Διαλαμπύροντα For. *διαλύοντα*. SOLAN. Cogito *διαλαμπύροντα* esse h. l. *subtilius distinguendo explicare* rem, de qua modo verba fecerat rhetor. Quamquam nec mihi satis liquet. LEM.

Ead. l. 6. 'Ο Πλάτωνος) Quid per hanc diotionem sit intelligendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui *Platonem* intelligit, et fortasse recte, cum *Πλάτωνος* tribus quaedam Atheniensis fuerit. COX. *Gibb. Cognatus* commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, *Demosthenem* debere intelligi. *Plutarchus* in vitis decem Rhetorum et in *Demosthene* nos docet, plebiscita a *Demosthene* promulgata semper ita vocasse: *Ἀριστοθένης Ἀριστοθένης Πλάτωνος τὰς εἰνεν*, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paeonius haec dixit*. PALM. *Demosthenem* intelligendum jam supra monuit *Solan*. Bis Accus. c. 31. REITZ.

Ibid. Καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum *Gesnero*, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

Ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudabant solum, et in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

Ead. l. 16. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅλα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπιστολῆς — τὴν χεῖρα) Supra Bis Accus. cap. 28. et *Scyth. c. ult.* SOLAN.

Pag. 232. l. 3. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon hujus nominis, et rem ipsam praeclare explicat *Epictetus* Enchir. cap. 65. *Πάν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ.* Sed potest hic quidem *ἀμφιλαφῆς* simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. GERN. Cf. *Schäfer. Melett. p. 49. LEM.*

Ead. l. 4. Τοῖς συνεπαυτινοῖς) *Leg. Plutarch.* de curios. Cogn.

Ead. l. 13. 'Τὸ τῶν γυναικῶν ἀναυδάσκειν) Vid. si tanti est, *Bergl.* ad *Alciph.* l. pag. 120. similes phrases adferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς ἀναυδάσκειν dicendum, non ἀνὸ, ut in *Alciph.* editum. *REITZ.*

Pag. 233. l. 1. Τὸ δῆνα) Scilicet τὸ παλαιεῖσθαι. *GUYET.* De formula τὸ δῆνα vid. ad *Vit. Auct.* c. 19. adnot. Tom. III, p. 522. et *Fritsch.* Quæstat. p. 50. sq. qui *Gesneri* interpretationem hujus loci perversam corrigit, ignorans, aut id. quod longe minus veracis est *Critici*, ignorare se simulans ea, quæ de hac formula *Luciano* familiarissima jam a me vel a *Seagero* acta erant. *LEHM.*

Ead. l. 2. Αἰδοθεῖς) *Lege αἰδοθῆς.* *GUYET.* *Αἰδοθῆς* *Ox. L.* et *Ven.* utraque. In reliquis *αἰδοθείς.* *SOLAN.*

Ead. l. 6. Πλείων ἢ ἀναισχυρία καὶ θράσος) *Buchanani* de concionatore *Franciscano*: *Neo mihi displiceat primo muliebria pasceus Flore ævi, hinc effrons audacia.* etc. *GUYET.*

Ead. l. 7. Ὡς καλίστεροι αἱ γυναῖκες) *Libani.* *BOURD.*

Ibid. *Καλίστεροι*) *Mulier animal natura loquax.* *Plaut.* in *Aulul.* *Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem* in *Cistel.* *Largiloquæ extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est.* *Eurip.* in *Phoeniss.* *Ουλόψρον δὲ χοῖρα θεληῶν ἐστὶν, Σικρὰς δ' ἀφορμὰς ἦν λίσσασθαι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφύρουσιν ἥδονή δὲ τις ἴναισι, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλων λέγειν.* *COGN.*

Ead. l. 9. Πάσχοις) *Cod. Ox.* In reliquis *πύσχοις.* *Dein* addit *Fl.* καὶ καταπύσχει. *Legendum* καὶ κατὰ ταυτίη. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Περτυθεῖς) *Qui mos hodieque in Oriente obtinet.* *Factitant enim id sedulo in balneis plerique.* *Qua de re jam aliquid ad De Merc. Cond. c. 33. dictum est.* *SOLAN.*

Pag. 234. l. 1. 'Τροτελεῖν) *Fellare, obscœne significatio.* *GUYET.*

Ead. l. 2. Ἐρωτας) *Ἐρωτας* legit interpret. *GUYET.*

Ead. l. 3. Γονιμωτέρον) Τὸ τὴν γονὴν λαμβάνειν scil. *GUYET.* Non est nostrum, hæc ἀπόρρητα et ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud *Longinum* s. 31. γόνιμος esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit *Petræcius*, cum *nativam* reddidit, *fecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam.* *GESN.*

Ead. l. 11. 'Τῆρ ἑοῖν καὶ Θμουῖν) *Ex hoc loco patet, Lucianum* traducere quendam rhetorem *Aegyptium*: sunt enim *Xois* et *Thmuïs* urbium nomina in inferiore *Aegypto*, unde nomi duo *ἑοῖνης* et *Θμουῖνης* nominabantur. *PALM.* *ἑοῖν καὶ Θμουῖν*) *Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους.* *GUYET.* *ἑοῖς* ut

his nomen apud *Plut.* 656, 1. supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. *SOLAN.*

Ibid. Μητρός δὲ ἀνιστράς ἐν' ἀμφόδῳ τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Deim ἀμφοδός et ἀμφοδόν est διόδος, bivium, non ἀμφοδόν. Sed moror. Leg. ut Ms. ἀνιστράς ἐπαμφόδιον τινός, quas fuit satrix hominis venusti. *GRAEV.* Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui *Pisc.* c. 19. fecit ἐν' Εὐφρατιδίων pro ἐνευφρατιδίων. Certo enim vulgata non satis bene se habent, quas quidem fient optima, si legas ἀνιστράς ἐπαμφόδιον τινός. Nam *Lucianus* gaudet quoque commentis talium vocum. Sic et initio *Herculis Gallici* agnoscit ἑνὸς ἀνιστράτους, licet hi apud poetas praecipuos quoque exstant. Sed maxime minor, cur mox illa σὺν τῷ παμφόδιον καὶ γλίσσῳ ἐραστῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, cum certissime talis sit insuavis, et putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugare possunt. *GAOY.* Secutus sum Codicem *Graevii*, non interpretationem ejusdem. Ipsa enim mater dicitur ἐπαμφόδιος τις cum nota quadam ignominiosa, quae innuat quaestum ejus subsecivum. Ceterum facile quis videat, eodem disere etiam reliquarum quoque, quae notantur, variarum lectionum vestigia, ut mittere jam liceat vulgatam, sive ἐν' ἀμφοδίῳ, sive cum *Gronovio* ἐπαμφόδιον eam scripsit. *LAM.*

Ead. l. 12. Ἀδόκιμος) Forsan et supra, *Parasit.* c. 5. praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοὶ δοκεῖ, ubi πολυπραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla *Ed.* praecipbat, et quia tolerabilior erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adjungi queat; vid. *Jensii* notata ad *Prometh.* sive *Lectt. Lucian.* p. 71. — 73. At hic si accusativum admitteria, ad ὧρας pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes *Dial. Mart.* XVI, 2. ὥστε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. Bis Accus. c. 2. f. μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖ etc. Accusativum *Paras.* c. 5. δοκεῖ σοὶ εἶναι πολυπραγμοσύνην. *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. *Dion. Hal. Ant.* VII. pag. 473, 10. δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, αὐτῇ αὐτουργὸς καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. *REITZ.*

Ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus et hic fuit interpres, qui vertit ob victus penuriam, cum potius sit nudi vel solius victus gratia. *VITRINO.*

Ead. l. 14. Ἰλλοχρῶν) Vertunt suavi: Redde, tenaci, parco.
GUYET.

Pag. 235. l. 2. Οὐκ ἔτι Ποσειδῶς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀήδας παισὶν ὁμώνυμος γέγενηται) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδῶν, (sic enim legendum, non ποσειδῶν) deinde Διὸς-κούρου, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse: PALM. Primo Phœtinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed jam sub init. dictum, contra Pollucem hæc non scripta. REITZ.

Ead. l. 3. Διὸς καὶ Ἀήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, quia Naucratis erat, atque adeo Aegyptina. V. *Suid. Ναυκρατικά.* Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313. A. SOLANJ

Ead. l. 5. Ἐγαστρίδωμν) Vertunt, laute accipiebar, cum sit, in ventrem casdebar, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum ajunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφισθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφισθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse ajunt, et prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Merett. Dial. Chelid. et Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; plusculæ autem sint apud ipsam parentem Atticismi Aristophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 275. et, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc jam Eustathius, et contradixisse videtur vulgo, ad Od. T. p. 720, 1. Bas. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐφύθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτι καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ. p. 656, 21. τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλήξαι. Nec alterius significationis, quam hujus, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GREN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciph. III. Ep. 45. f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι παλεύοντων, αἰνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· et ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subjungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδοίτες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime adsentior Guyeto, pristinam

versionem rejicienti. REITZ. Vid. omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 94. sq. LEHM.

Ead. l. 8. Τὸν ἄθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

Ead. l. 14. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, et in judiciis contendo: mallet, in judiciis versor. Sic loquitur *Corn. Nep.* in *Themistocle.* VITRINO. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. Pro Merc. Cond. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in *Paris.* versum esset *me ostento.* Contra, cum *Bened.* dederit *contendo*, *Vitringa* vult *versor.* Tu vide, an *Gesnerus* melius rem tetigerit. REITZ. Cf. ἐξετάζεσθαι ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλλαις De Merc. Cond. in. et quod proxime ad nostram phrasin accedit, ἐξετάζεσθαι ἐν δικαστηρίοις *Diall. Mortt.* XXIII, 2. h. e. in judiciis versari, nihil aliud. Nimis ad verbum reddidit *Gesnerus*, minus ad formulae usum. LEHM.

Ead. l. 16. Οἱ φοβίνες δέ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis et corona, ut apud *Juvenal.* Sat. 7. Ut tibi *lasso.* Pigantur virides scalarum gloria, palmae. Et *Martial.* Epig. 27. lib. 7. Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, *Escolat et geminas plurima palma fores.* Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit *Arrianus* Epicteti cap. 12. lib. 3. BOURD. De palmis ad januas Rhetorum et causidicorum *Casaub.* ad *Sueton.* Domit. 23. ubi ex hoc ipso loco lucem affundit *Juvenali* VII, 138. Caeterum *dogitabam*, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GREN.

Pag. 236. l. 4. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ παροῦς verba, ἔπληθμον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum audiere. Nescio, cur maluerit *Birckheimerus*, *morum pravitate* longe prius quam *sermonum esse insignem.* GREN.

Ibid. Δεικνύσθαι τῷ θαυνύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut *Harmon.* pr. *Gymn.* c. 36. etc. REITZ.

Ead. l. 7. Νῆ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1. hujus *Dial.* ubi paucis disquiritur, sitne et ibi sic legendum, an πάντημον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; et respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῆ vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum supra ad *Icar.* c. 14. Adde *Gall.* c. 11. Etsi μὰ

quoque interdum adfirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque locis, supra jam indicatis. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐλεν*) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, s. Clytii, *Lucianus. Plato* de Rep. I. p. 419. E. *Ἐγὼ δὲ σοὶ ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραφαῖς τοὺς μύθους λεγούσαις, ἔλεν ἔρῳ καὶ κατανέυσσαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. *Catapli.* GESN.

Ead. l. 11. *Ὅσπερ ἐξαρχῆς* etc.) *Th. Mag. v. Βούλομαι* SOLAN.

Ead. l. 16. *Πτηνὸν ἄρμα*) Supra Pisc. c. 22. Bis Accus. 33. *Plat. Phaed.* 544. G. H. SOLAN.

Ibid. *Ἐλαύνοντα*) Sic forte legendum: *ἐλαύνοντι σοὶ μᾶλλον* etc. GUYET. Omnino non opus est. LEHM.

Pag. 237. l. 1. *Φέρεσθαι*) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33: *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται*, sed et hic *φέρεσθαι* ad sensum requiritur: construendum enim, *ὥς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκείνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα*. Jam age omittas *φέρεσθαι*, non habebit, unde pendeat accusativus *ἐλαύνοντα*. REITZ.

Ead. l. 3. *Παύσομαι*) Haec *Lucianus* Rhetoricae jam valedicens. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐπιπολάξ.*) *Ἐπιπλάζων* forsitan legendum: GUYET. Nemo assentiat, qui quidem *Luciano* sit paulle familiarior. LEHM.

Ibid. *Ἀσύμβολος*) Ita *P.* 2. recte. In reliquis *ἀσύμβουλος*. SOLAN. Versionem *Gesneri* ad vulgatum *ἀσύμβουλος* esse factam, quilibet videt: nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, jam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. *Ἀσύμβολος* enim a *συμβάλλομαι* conjicio, hic est, qui conjectura adsequi nequit; et licet *ἀσύμβουλος* quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud adsequor, quo modo cum *πρὸς αὐτὴν* et *ὑμέτερα* construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. *Ἀσύμβουλος* tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat *Lucianus*. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud *Pollucem* legitur, illud videtur potius esse *ἀσύμβολος*. GESN. Reddiderat *Gesnerus*: qui consiliis ad eam obtinendam vestris uti non possim. Quod vel propterea mutandum erat, quod non conveniebat cum *Reitsiano* *ἀσύμβολος*. Ego igitur hanc unice veram lectionem non solum amplexus, sed etiam interpretatus sum, idque ad eam

rationem, quam *Seagerus* praecepit, qui alludi sarcastice dicit ad ista c. 23. καὶ τὸ δεῖνα δὲ, μὴ αἰδεσθῆς etc. et conferri jubet Diall. Merett. XII. in. et alium *Luciani* locum, quem frustra quaesivi, praeterea vero *Plutarch.* Coriolan. p. 393. Ed. *Steph.* et Pompej. p. 1135. Sic patet, *Gulii Langii* rationem, qui in Dissert. laud. p. 27. αὐτὴν delcri, et quae relinquuntur, verti vult: quippe qui inutilis (ἀσύμβολος) sum ad haec, quae vos agitis (da ich mich zu eurem Wesen nicht schicke) nullo modo esse admittendam. I.ERM.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 2. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud *Juvenalem*: quid enim salvus infamia nummis? Orest. in Elect. *Sophoclis*, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν χέρδει κακόν. COGN.

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOUND.

Ead. l. 9. Ὀδυσσεύς — ἀρνύμ.) *Hom.* Od. A, 5. SOLAN.

Ead. l. 11. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram *Solanus*? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod et *Scholias* videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex *Liv.* VII, 8. adfert *Jens.* in Obs. styli Lat. quas adjecit repetitis *Collectan.* pur. et impur. Latin. pag. 38. *Multiplex quam pro numero damnum est*; ad quae *Livii* verba plura similia indicant *Dukerus* ac *Drakenb.* Addo ex *Ev. Matth.* XVIII, 9. καλόν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi p. 327. v. μᾶλλον. Et nos ad *Quom.* Hist. cap. 17. f. Ac *Gall.* c. 18. *Eurip.* *Androm.* v. 80. Γέρων ἐστίνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν. *Senex est iste*, pro senior, quam ut te juvare possit praesens. Sed quid si περὶ cum *Eustath.* accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo jam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, superatis pugnando, *Homero* frequens, vid. *Eustath.* ad Il. A. p. 95, 47. Et Il. A. p. 369, 9. ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, supra omnes, Il. I, 38. iterum 53. ne jam nota illa περὶ πολλοῦ et πλείστου ποιῆσθαι huc traham, quorum exempla *Taylor* in *Lysia* dedit, vel ut *Diod.* Sic. XI. cap. 29. οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvant. IERM in Addend. Nihil certe juvant ejus generis exempla, in quibus, ut in *Diodori Sic.*, περὶ πλείονος invenitur; cf. *Quom.*

Hist. Consor. c. 39. τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· quoniam vere in his adest comparativus, qui in hoc nostro loco desideratur: et aegre quidem desideratur, etsi bene scias comparationem nonnunquam sine comparativo occurrere. Quare et ego humani aliquid hic loci accidisse suspicans, aut puto τῆς ἀλήθειας e marginali nota huc devenisse, aut pro περὶ πολλοῦ cum lectissimo *Jacobsio* scribendum esse πρὸ πολλοῦ, de qua metathesi nonnihil monuit *Schaefer*. ad *Lamb. Bos Ellipas*. p. 174. Interim tamen contra librorum omnium consensum nihil volebam, nec, credo, debebam mutare. LEMM.

Ead. l. 13. Τούτους οὐκ ἐθέλω) *Theophr.* Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων τεθάρμακα, τί ποτε βούλονται λογοποιῶντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλαίττουςι. SOLAN.

Pag. 240. l. 5. Ἐλαχίστας) Hoc exemplum *Jens.* ad Tyrann. c. 12. adlegat, quo probet, hoc particip. activum, aequae ac ἀλούς, valere passive. Recte; et quidem perpetuo apud alios etiam; vid. *Bud.* Comment. L. Gr. et *Scheidii* Indicem *Herodiani*, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam apud LXX. in *Jerem.* L. 2. et LI, 31. Quare plura in re, quam et ipse *Jensius* fatetur notissimam, non addam, nisi et activum προσκρούσας, itidem passive accipi ap. *Aesop.* Fab. 128. προσκρούσας οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείας. REITZ.

Ead. l. 9. Τὸν Ἡρόδοτον) *Herodotum* verius mendaciorum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de *Xerxis* expeditione et transitu mendaciis quoque admistis praedicata sunt. Idem *Lucian.* L. 2. Ver. Hist. inter mendaces *Ctesiam* *Cnidium* et *Herodotum* ponit. COGN. Notam *Cognati* ita exhibeo, ut in *Ed. Par.* et *Graev.* erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum haec habebat) quid autem desit, facile est conjicere. *Herodotus* vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem adhibere. REITZ. Quae deerant in *Reitz.* Ed. verba *Cognati*: „mendaciis quoque admistis praedicata sunt,“ supplevi ex *Ed. B. 3.* LEMM.

Ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic conjuncti legantur, discrimen est. *Herodotus* enim, sicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: *Ctesias* vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin falsa et vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

Pag. 241. l. 4. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμῶ, οὗς, s. μορμών, ὄνος, laryam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde μορμολύττειν est, et μορμολύκειον, pervulgatum

Lucian. Vol. VII.

M m

est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paullo disertius adnotandum, quod jam indicavit ad *Aristoph.* Equ. 690. Scholiastes, illa verba μορμὸ τοῦ θρύπου sic esse accipienda, ut ὠνομαστοποιημένη exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat locus jam laudatus ad *Aristophanem*, *Casaubono*, ex dulcissimo *Theocriti* Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40. ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὸ, δάκνει ἱππος. Hic certe, ut in illo *Aristophanis*, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quasso capite et turbato vultu proferendus. GZSN.

Ead. l. 7. Διὸς τάφον) Vide, quae ad *Tim.* c. 4. observata sunt. Non videtur credere *Lucianus*. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐπιθόδιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud *Orig.* c. *Cels.* videas l. VIII. effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. et *Lactant.* I, 17. Fabulam tetigit *Noster* De Salt. c. 39. SOLAN.

Ead. l. 9. Τοὺς πρώτους) Rectius Ms. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpretes in Attica. Τῆς absorpserat γῆς. GRAEV. Imo γῆς in Cod. Graev. e priore versu in hunc locum aberraverat. LEHM.

Ead. l. 11. Σπαρτῶν τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι) Sativos quosdam progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eodem acque ac ab Graecis Spartos appellatos fuisse, discimus ex fragmento *Varronis*, et ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem et propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

Ead. l. 14. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. Κοροίβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευθῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεῦεν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est caussa, cur haec interpretemur. Apud *Eustathium* in *Odys.* K. p. 413. Ed. Bas. eadem historia legitur, sed tribuitur *Margitae*. GRAEV. Cf. Scholion supra editum cum nott. LEHM.

Ead. l. 14. Μαργίτου) Conf. supra *Hermot.* c. 17. SOLAN.

Ibid. Τριπτόλ) Adi *Somn.* c. 9. (l. e. §. 15.) SOLAN.

— *Edd. l. 25. Πάρα*) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. Cogn. In Jove Tragoedo. Long. lib. 3. Bourd. Confer Diall. Deor. XXII. versus fin. et Bis Accus. cap. 9. SOLAN.

Pag. 242. l. 15. Εὐκράτους τοῦ παυῦ) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dionis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Gall. (c. 7.) infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore et infamia audirent? SOLAN.

Pag. 243. l. 3. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur *διεξιόντες*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin. SOLAN. *Διεξιόντες*) Primo intuitu *διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐρινύες* pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *διεξιόντες* absolute positum; neque quicquam de populo Nostrium expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit *Cicero*, recte et *Noster* indignationem et aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. *Διεξιόντες* ad *Ἐρινύες* referri salva Grammatica non potest. GERN. Retulit tamen etiam Thom. *Morus* in interpretatione Latina, LAM.

— *Edd. l. 4. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγων καθεμίνος*) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, et eo nomine traducitur ab *Aristophane* in Comicionantibus, dum inducit mulierem barbatam factitiam afferentem et dicentem, *Κέρω γ' Εὐκράτους οὐκ ἄλλα καλλίονα*. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς θαύματα κωμωδεῖται, ἦν δὲ δῆτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μίαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακισφόρος. Ergo si quendam *Eucratem* proluxa et ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, et in nomine, et in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis et cum *Eucrate* disserentem *Cleodemum Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* et *Eucratem* vixit. PALM.

— *Edd. l. 12. Παραστησάμενος τὰ παῖδιά*) *Jac. Elsp.* ad *Evang. Matth. XXVII. 25.* ubi legitur, τὸ εἶμα αὐτοῦ ἔφ.

ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec *Luciani* ita exponit: Eucrates illē ὁ φιλοπενδής, ut dictis majorem fidem conciliaret, jurare solebat παρασθησάμενος τὰ παῖδ'α, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in corp. Atheniensium consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravius criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devo- veret, si falso accusasset. REITZ.

Ead. l. 15. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄνος ὑπὸ λεοντῇ, alterum πύθης ἥρωος προσωπτεῖον περιθέμενος. Lucu- lenter rem firmat locus in *Piscatore*, ubi similiter conjungit utrumque, sed paullo clarius. (v. c. 32.) *Olearius* ad *Philostr.* p. 432. Idem *Lucianus* in eodem opusculo *Piscat.* c. 37. pro- verbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πύθης. SOLAN.

Pag. 244. l. 7. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse invisere aegros, hoc *Luciani* testimonio, aliisque docet *Jac. Elmer.* ad *Evang. Matth. XXV, 36.* ubi habemus, ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

Ead. l. 12. Κλεόδημος) V. de eodem, *Sympos.* c. 6. SOLAN.

Ead. l. 12. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἰων) Plura de eodem vid. *Sympos.* c. 7. etc. SOLAN.

Ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, *La Cross* id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habebant al. Edd. REITZ.

Pag. 245. l. 8. Τὶ μεταξὺ εἰς τῶν ἐπ' ἡκούον) Sic rursus in- fra hoc *Dial.* c. 29. med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπ' ἡμ. — nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vide ibi dicen- da. REITZ.

Ibid. Καγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ φάνασμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte *Basileensis*, πεφυλαγμένος. Et ego studiosè cavens, ne pedes ejus attingerem. JENS. Πεφυλαγμέ- νως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat *Aelianus* H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam persaepe non mo- do adverbialia ex particip. praeterit. formantur, ut ἰγρηγόρας, (de quo frustra dubitavi *Hermot.* c. 1. quandoquidem et *Al- ciph.* III. p. 356. id habet) aliaque similia passim occurren- tia, ut πεπλανημένος, πεπλασμένος, πεπληροφορημένος etc. Sed et adverbialia ponuntur, ubi adjectivo locus esset, ut apud *Phalar.* Ep. 34. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνεύς, omnia mise-

riarum plena videns. Liban. Epist. 28. pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκῆσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29. ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum.* Ita et ἴσα adverbii more, pro adj. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6. οὐχ ἀρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰὲ χρόνος, ἡ πάντων τροφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16. dictum, ad verba τὴν πρὶν αἰσροχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum usum, in ὅλος et ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Jens. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed et vicissim adjectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locus est; ut Diod. Sic. V, 13. f. φυομένων τούτων θαυσιλῶν pro θαυσιλῶς, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἡρέμα καὶ πεφτισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες. nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως esse sanum adfirmo, propter illico adjunctum ἀπολογησάμενος, licet ad postremum ἐκαθεξῆς referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ. Haec temere conjecta nihil probant nisi fluctuantem Reitzii animum. Etsi non sola B. 2. sed cum hac etiam B. 1. et 3. πεφυλαγμένως habent, confidenter tamen vulgatum Adverbium servavi, non solum quia Lucianus noster, sed omnino Attici omnino omnes, ejus generis Adverbia, ex Participiis Praeteritorum Passivorum formata, ubicunque id fieri posset, frequentarunt; quod neminem fugere potest, nisi qui plane sit in istis antiquitatis monumentis hospes. Nec structura hujus loci adversatur, imo maxime favet, Adverbio. LEHM.

Ead. l. 15. Κλειόδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

Pag. 246. l. 10. Χρηναί — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρηναί, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferrī. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δὲν ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ. Parum aberat, ut has vel pueriles, vel aniles, nugas expungerem. Sed juverit confidentiae levioris ac festinantioris errores nosse, ut ipse tibi ab illis caveas. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀμύει) Confer supra Quom. Hist. Conscr. cap. 29. m. SOLAN.

Ead. l. 18. Καταγνώκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοσίαν) Eadem rursus infra c. 32. pr. REITZ.

Pag. 247. l. 6. Τραϊρεῖν τοῦ τόπου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum et carnes, sic etiam circa res veneretas, quorsum τόπον hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream adludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, et hinc ad ambulationem et cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio insert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOUVR.

Pag. 248. l. 10. Ἥλαρ — ἐκτρούεις τὸν ἥλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 249. l. 7. Ἦνια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *ontrent de Beurstiidt*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορὰς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036. a. No. 4. qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084. καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρῳ τετελεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25. s. 30. GESN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suasit Hemsterh.) VIII. cap. 92. pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ αὐτ, ibique Dukerus: Suidas περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην τότε γὰρ μέγιστα πληθεῖ ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, et in Philostr. vit. Apollonii II, 36. ὁπότε ἀγορὰ πληθεῖ et VII, 29. περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορά· ὥρῃ τρίτῃ ἡεροβολίζοντα περὶ

πληθούσαν ἀγοράν. *Herald. l. Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII. V. Hist. 30. et Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, et περί πληθούσαν ἀγοράν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caussidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV. Miscell. 33. satis adcurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI. cap. 20. p. m. 292. qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, et πρὶν ἀγοράν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.*

Ead. l. 13. Ὑπὸ ἐχιδνῆς δηχθέντα — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90. quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4. εἶδον οἱ βαρβαροὶ κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 250. l. 9. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio, LA CROZE. Cf. Matth. IX, 2. sq. et Marc. II, 3. sq. quam narrationem sacram vide quatenus auctor potuerit h. l. respicere; deinde etiam quae mox narrantur mirabilia magi et Hyperborei facta quomodo se habeant ad similia in libris nostris sacris tradita; cf. c. 16. LEHM.

Ead. l. 13. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάντῃ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

Ead. l. 14. Θείῳ καὶ δαδὶ καθάγνισας) Vide C. Barthii Advers. L. VII. c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero et faeces fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, et se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7. ibique notas. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐξ τρις) Vid. de hac locutione fratris consulti, G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. l. 25. REITZ.

Pag. 251. l. 2. Κεράσαι) Vid. De Dipss. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui piscem vocat. De ἀνονταῖς idem VI, 18. SOLAN.

Ead. l. 7. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duxi-

mus, ut De Luct. cap. 7. Vid. *Kuster. Not. ad Jambli. No. 58.* Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit *Aelian.* de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione *Solani* non solum facit, quod et supra de Luct. §. 7. legas, *ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί*, sed quia *συνηλ* — a *συναλίσσμαι*, *commoror*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συνηλῆθησαν* daretur a *συναυλοῦμαι*, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Ead. l. 15. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum *Gal.* uno Codice deerant posteriores duae voces, et pro *γίγνεσθαι, πιστεῦσαι* erat. Ego *πιστεῦσαι* prorsus ejiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 252. l. 13. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glanciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit se *ἄγειν ἱκάνον μάγον πρὸς αὐτόν*, et quod tum hic dicitur *βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρῶν τινὶ τῆς οἰκίας* nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis *ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν καὶ εἰσελθοῦσα* versata est cum Glaucia. Itaque *ἐν Γλαυκίου* nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum *ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους*. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium *Ἀλεξικλέους*, mox ab Luciano scribi faciunt; quasi patrem habuerit *Ἀναξικλέα*; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus GRON. Sic infra c. 38. *ἐν Ἀμφιλόχου*, quod videat, cui opus est. REITZ.

Ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra *Ἀναξ* — legendum; aut illic *Ἀλεξ* — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. *Ἀλεξικλέους*) *Solan.* in nott. nihil definit. In *J.* vero *Ἀλεξ* — deleta, *Ἀναξ* — rescripserat. Ego *Ἀλεξικλέα στρατηγόν* invenio apud *Thucyd.* VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem? BIR. His *Bipontinus* editor *Belini* sententiam refert, quam, dum alterutra nominis forma Codicum auctoritate prae altera firmata fuerit, tenere licebit. LEHM.

Pag. 253. l. 1. Ἀνέλλε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logiceam docerentur,

quae maturum jam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio et ultimo videntur Logicam docuisse. Vide *Diog. Laërt.* pag. 173. D. quamquam idem (174. A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Ead. l. 8. Βόθρον τε ὀρυζόμενος) *Heliod.* lib. 6. ΒΟΥΡΟ. *Lucian.* *Necyom.* c. 9. ibique *Hemsterhus.* LEHM.

Ead. l. 15. Τυναικίαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GERN.

Pag. 254. l. 4. Ἐμμανιότατα) Supra Ver. Hist. Ἐμμανὼς ἀγαπῶσα. Infra *Pseudolog.* c. 21. Ἐμμανιότερα. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ λυκαυγὲς) I. e. τὸ λυκόφως. Et λυγὸς seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυγόφως, λυγαυγὲς. GUYET.

Ead. l. 10. Εὐ λέγεις) Parnissem hio margini *Aldinae*, personae novae nomen praemittere iubentis, quam Edd. omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo jubet, et conjectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem Edd. et nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspecta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud inquam ego, inquit ille, additur. Ita *Cicero* e contrario evitaturus illa repetita inquam et inquit, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de *Amicit.* c. 1. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, et, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur. Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. RAITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὁ δὲ τεττάρων μινών, πάντῃ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεσθαι) Interpres, Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Merae nugae. Ad historiam de amore Glauciae (qui nimirum *Chrysidem* quandam amans, ea potius dicitur esse ope *Magi* ejusdam, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, et integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae *Chrysidem* conciliasset) respondet *Tychiades* inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, et insuper integris talentis ab eis donari, tamen quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem, *Chrysidem* nempe. JENS.

Ead. l. 9. *Δαιμονῶντας*) Vid. *Plut. Symp.* VIII, 5. p. 2257. SOLAN. *L. Bos* (de quo adeundo *Hemst.* in marg. admonuit) in *Evang. Joan.* VII, 20. plura similia adfert, quibus demonstret, *δαίμονῶν* et *κακοδαίμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαίμόνων ἔχον.* REITZ. De voce *ἐξάδου* vid. *Dan. Wyttenbach.* ad *Plat. Phaed.* p. 193. LEHM.

Ead. l. 12. τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum o Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iia enim, ut dominus Christus praedixerat, subjecta erant daemonia, et talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM. *Belinus*, cum de aspectu quodam eorum, qui de uno ex Apostolorum discipulis cogitarent, de ipso Christo hunc totum locum intellexit, levissime quippe pervolatum. Alioqui non neglexisset illud, quod Ion ipse se talis miraculi, ab Syro illo patrati, testem fuisse asseverat. Cautius certe et gravius *Wielandius*, et quorum sententiae in sequentibus notis traduntur, *Solanus* ac *Gesnerus*, LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐνὶ τούτων σοφιστῶν*) Florentinum τούτῳ minus placet. *Ἐνὶ* enim cum secundo casu hic notat eum, qui praestet, praepositus est illi negotio, ut in *Evang. Luc.* XII, 42. ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐν τῇ θρανίᾳ αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, *Joseph.* Ant. XII, 1. ὁ ἐνὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum *Tox.* c. 29. pr. ὁ ἐνὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi et alia dedimus. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπως ἀνίστησι, καὶ ἀπονέμει ἀγρίους, ἐν μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δειῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat *Palmerius*) qui eos, qui ad lunam conciderent, oculos distortquentes, et os spuma impleti, tamen erigeret, sanoque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀγρίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀπονέμει ἀγρίους, οὐκ ἐν μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δειῶν. JENS. *Ἐνὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui *gratis* miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, *Orig.* c. Cels. p. 53, 2. quo in loco Aegyptios videbis et ipsos talia a se patrata jactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate *χαρίματα* illa sua etiam *gratis* dedisse, satis constat: nec unquam objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in

mentem venerit *Jensien* ad non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi et Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exornatas non Christianos. GERN. De phrasi egimus supra 1. Veri Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem *Jensii*, cui insaerentis, et si de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi mutatur; magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo jam exemplo confirmatam ire censeri potest. REITZ. Verba *ἐν μυστῶν πύλας* *Helinus* ironica habet et explicat *gratis*, de Jesu scilicet haec omnia capiens. LAMX.

Page 256. l. 1. *Ὅθεν αὖ αὐτός*) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. *Bellum* de op. daemonum, de daemone Armenice loquente, LA CROZE. Qui nobilissimi *Crosii* notas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicaret, eum non bene adaequatum *Crosii* manum, clariorum virum *J. Oddé* consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576. et ann. 1615. notis illustratum a *Gilb. Gaulminio*, recensumque Graeco ac Latine in forma minore. REITZ. Loos *Pselii* habetur p. 102. sq. Ed. Kilo. 1688. 12. GERN.

Ead. l. 5. *Ὁ μύη*) Sic supra Demonact. Vit. c. 30. f. SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἐν τῶν σκαυῶν*) Cave et hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspensorum adipi, et cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Christianismi luce hujusmodi etiamquam superstitiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

Page 257. l. 4. *Φαινόμενον*) In omnibus libris erat *φανρόμενον*. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. *Φαινόμενον*) Etsi *φανρόμενον* non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia *τὸ φαινόμενον* quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenomena* philosophi ponere solent; et sic *τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος* nihil habebit incommodi. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἀμνηστίου*) *Ἀλεπεκῆθεν* oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τῆς ἀφίσταως*) Leg. *Casaub.* ad l. 1. *Athan.* BOURD.

Ead. l. 11. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante et vibratura intellige. De ὀκλάζω vide Zeux. c. 4. SOLAN. Fuerunt igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, et iaculantis viri. Sed non satis placet hæc δισκοφόρος, cum ad certamina ejusmodi non admissæ videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος possit esse via et quasi linea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere et superare conari signa aliorum, qui ante ipsum projicere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος est via, qua commentat ὁ λεως, sic δισκοφόρον posse vocari viam, et lineam, ad quam discus dirigitur. GERN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse Solanum, dixerō; nam intellecto χεῖρα sensus est facilis. Id autem substantivi sæpe intelligi, satis ipse novit. V. Bos. de Ell. p. 184. vel 247. Ed. Schoetg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν absurdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probor: quæ si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissem, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GERN. in Addend.

Ead. l. 13. Μύρωνος — δισκοβ.) Hujus ipsius statuæ meminit Quintilianus II, 13. Quid tam distortum et elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis? SOLAN.

Ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής. REITZ.

Ead. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiasten Ms. notare, Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt: Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ εἰσὸς οὗτος ὁ Πολυκλείτος. Veram quis nescit Polycletam Sicyonium Angeladae discipulum, et ejus Canonem, et tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8. et de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis et Platonis decretis, et in primo de temperamentis. Euphranor et pictor et fitor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fitor et revera ἀγαματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III. de

Oratore; *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus.* Idem Plutarcho in Symposio audit πλάσσης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio §. 9. et in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris; loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut et opera ejus ab auctoribus celebrata, diligenter congescit Junius in artificum Catalogo. Quid quod et Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. JENS. Vid. Jens. Et Davis. not. ad pag. 4. Tusc. SOLAN.

Pag. 258. l. 1. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Rhet. Praec. c. 9. memoratur. SOLAN. At vid. illic Adnott. LHM. Ead. l. 3. Φαλαγγίαν) Supra Tim. §. 47. ἀναφαλλαντίας, recalcavaster, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

Ead. l. 5. Αὐτοανθρώπων ὁμοίον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. §. 52. ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. verus et ipsissimus boreas, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevидit, hanc sibi facultatem ereptum, et successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοίον ἀνθρώπου πλάσμα dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit ipse homo. Talia autem praeter philosophorum αὐτοπαρμή, αὐτοσοφία, etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπαις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος, fur pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis Autolyco derives, an ab ipso λύκος, quia et prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313. Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere adsuerat patrias non degener artis. REITZ.

Ead. l. 6. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29. ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN. Vulgo illic Πέλλικον legebatur. Sed e Codd. jam restitutum Πέλλιχον, et sic etiam h. l. Βελίνο legendum est visum; quod ego quidem contra nostrorum Codd. auctoritatem non censeo faciendum. LHM.

Ead. l. 8. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἠπιάλιν) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9 ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 259. l. 8. Τάλως) V. De Salt, c. 49. et Platon. Minos versus fin. p. m. 510. ὁ γὰρ Τάλως τρις περιήει τοῦ ἐνιαυ-

τοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκῷς γραμματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη. *Athenaeus*, ex *Ibyco*, amatorem *Rhadamanthi* fuisse ait, 603. D. SOLAN. 'Ο τοῦ *Μίνωος* reddiderat *Gesperus* *Minos* filius. Sed correxi: *famulus*, monente *Bruckio* ad *Apollon. Rhod.* IV, 1643. cuius verba repetiit *Schäferus* ad *L. Bos.* *Ellipas.* p. 118. LEHM.

Ead. l. 9. Τῆς Κρήτης περίπαλος) Habuimus de Salt. c. 49. et 2. Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. l. 10. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Pro Imagg. cap. 23. SOLAN.

Pag. 260. l. 2. Κηρῶ) V. *Jani Rutg.* Var. Lect. V. p. 461. SOLAN.

Ead. l. 4. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usitate dici, ostendit *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* IV, 38. Sed et ἐχόμενος πυρετῶ *Lucianum* dixisse refert. At verbo simplici ἐχεσθαι *Hippocrates* ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχόμενος, Sect. IV. aph. 34. et 35. etc. Aliisque locis, ab *Foësius* in *Oecon. Hippocr.* v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed et sine ea, ἀνὴρ νοσῶν εἴχετο, idem ex V. *Epidem.* p. 535. Nolim plura adcumulare in re nimis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 1. Ἀλωπεκῆθεν) Ut *Tox.* c. 27. et *Diall. Merett.* II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scriptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte *Solan.* restituit, quia non solum si amat scribi locis ab eo indicatis, sed et ap. alios, ut ex *Alciph.* demonstravi ad *Tox.* c. 27. Adde *Suid.* Ἀλωπεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐδεδίειν) Lege ἰδεδίειν αὐτῷ. LA CROZE. Non opus. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀγανακτεῖ etc.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢ μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tempore eximtis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus et vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiantur. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae et eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλει ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ βέβαια *Homero* est, hoc *Thucydidi* ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur et ἱερῆα, hostiae: inde ἱερῆα sunt quaevis animalia, quae mactantur. *Polyb.* lib. II. ὕψα ἱερῆα caro suilla: *Athen.* lib. I. τροφή τῶν νεογνῶν ἰπῶν, caro tenerarum pecudum. Sic et ἱερύνειν et θύειν non

tantum est sacrificare, sed et mactare. Sic et *sacrificare* apud *Plinium* lib. XXVIII, 19. *GRAEV.*

Ead. l. 13. 'Εφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. et *Timon.* c. 5; Reliquae ἀφ', nisi quod *Fz.* habet ἐφ'. *SOLAN.* Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen *Graev.* dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δεινῶν, et similia, quae *Stephan.* notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, uno impetu, *Thucyd.* VII, 71, f. et ἐφ' ἐνὸς κελύεματος *Diod. Sic.* III, 15, 67. ubi plura *Wessel.* non esset adeo contra analogiam ἐπεισθῆναι ἀπὸ λέγων, quando ἀπὸ id significaret, unde excipere; sed quia δεινῶν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, et ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clarius, praetuli: ac tricari amplius nolim. *REITZ.*

Pag. 262. l. 14. 'Επειραμένους) Conf. supra *Quom. Hist. Conscr.* c. 29. med. *Infra* *De Dipss.* c. 6. m. et *Navig.* a. 2. f. *SOLAN.* Etsi in locis ab *Solano* indicatis non ἐπειρ — sed περιπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam et versionem valent: nam a σπειράσαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo *Th. Morus* interpres *Parisinae* Ed. sparsis dedit, quasi ἐπαρμένους a σπείρω legisset. Sed *Gesnerus* id sponte ad Graeca rectius composuit. *REITZ.*

Ead. l. 16. Πᾶσιν) De emendatione cogitarem; sed trajectio est, quamvis duriuscula, *Luciano* tamen familiaris; Neque adhuc dum aderant *Eucratis* filii. Vid. c. 27. *SOLAN.* Ego comma adjeci, ut ad ἰδὲκνεν referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tandiu in evolvendo *Luciano* est versatus. Nos dedimus aliquot supra, *Parasit.* §. 16. Addimus hinc *Imag.* c. 11. f. ἀλλ' οἷς προεῖπόν ἐκείνοις. *Rhet. Praec.* cap. 18. ὅτι μὲν ἐπὶ καὶ ὅμα γλώτταν ἐλθῇ. *Bis. Acous.* 34. πάντα γούν μᾶλλον ἀνῆλπισα τὸν διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶπεν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis jam addere non vacat. *REITZ.* Nec horum vides omnino certa. Exime certe locum *Rhet. Praec.* *LEHM.*

Pag. 263. l. 10. 'Ελεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim *Indici* *Elephantum* *Africis* praestant, teste *Livio* XXXVII, 59. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Πινναρᾷ) Ita *V.* 2. Reliquae πινναρᾷ. *SOLAN.*

Ead. l. 14. 'Εκάτη) Videnda hic vita *Marini* a *Proclo* scripta p. 68. φάσμασι μὲν ἑκατικοῖς φωτοειδῶν αὐτοπρομεινοῖς ὁμίλησεν. *SOLAN.*

Pag. 264. l. 7. Κατὰ φύλα κ. φρ.) *Homer.* II. B, 362. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἰερῶ Ἰθαίων) *Plat.* κ. φρ. *SOLAN.*

Ead. l. 13. *Εἰκάζων*) Forsan *εἰκάζων*. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur *εἶδον* ex praemisso *εἶδες*, mutatione non opus erit. REITZ.

Ead. l. 15. *Πρὸς φίλους*) *Lucilius*: homini amico non est mentiri meum. *Lact.* VI, 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 265. l. 2. *Ἐπιμετρήσαντος*) Quod proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V.* Plutonis et Mercur. §. 1. ἐπὶ τοῖς ἐν-
πνεύματι εἶπω, ἃ βεβίωκον, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur jocosae usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam *ἐπιμαρτυρήσαντος*. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος*) *Benedictus*: *Febria*, o qualis! incendio certe vehementior. *Μα* ὁ δὲ πυρετός, οἷον καύσωνος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ. De hoc vocis οἷος usu vid. *L. Bos Ellips.* p. 419. sq. *Schäff.* LEHM.

Ead. l. 13. *Χάσματος*) *Conf.* supra de *Luct.* c. 2. REITZ.

Pag. 266. l. 1. *Δουτὶ*) Mallet *δοκεῖν*. SOLAN. Verum est, *μοι δοκεῖν* hic locum habere. Vid. supra notata de *Luct.* c. 5. At non plane opus est mutatione, quia et *μοι δοκεῖ*, intellecto εἰς, non incommodum sensum exhibet. REITZ. Vid. *Fritsch.* *Quaestst.* p. 25. sq. LEHM.

Ead. l. 1. *Ἐπιλεγόμενος*) *Th. Mag.* v. *ἀναλέγομαι* haec eod. modo adfert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in *Ed. Blanchardi*, dum dedit, *Δουκιανὸς ἐν τῷ φιλο-
ψευδῆς ἡ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος*, quasi ἡ ἀπιστῶν pertineret ad verba *Luciani*. Quare punctum, quod post *φιλοψευδῆς* est, post *ἀπιστῶν* collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

Ead. l. 5. *Οὐκὰν πεπλήρωται, φησι, τὸ πνεῦμα*) *Divus Augustinus* cap. 12. De cura pro mortuis. *Caesarius Monachus* historiar. memorabil. cap. 42. lib. XII. MARCIL.

Pag. 267. l. 1. *Ἐπιμενέδην*) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos. perpetuos dormisse fama est; *Plut.* 1403. f. Vid. *Timon*, cap. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. *Τίτων*) Sic pro *υἱῶν* etiam paullo post et alibi ascriptum invenio. Alios amare *υἱῶν*, qui dubitat, adeat *Herodian.* III, 14, 17. *Ev. Matth.* XX, 20. *Luc.* I, 16. etc. REITZ.

Ibid. *Οὕτως ὄναμην—τούτων*) Formula bene precandi et adfirmandi. *Alciph.* III. Ep. 19. pr. *κοινωνικός ὢν καὶ φιλέ-
ταισος ἄνατο, σουτοῦ*—bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc *Luciani*, dedit peritissimus Graeci idiomatis *Berglerus*. Sed in malam partem, per ironiam, idem hahimus *Asin.* c. 36. f. *ὄνατο τούτων τῶν καλῶν γάμων*.

Τούτων autem pertinere ad *υἱέων*, monuit *Jac. Elen.* in *Epist. ad Philem.* I, 20. ubi legimus, *καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὄναλμην ἐν Κυρίῳ*. Ad quae ille alia etiam similia adfert, *Μαζυμης* merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Ead. I, 15. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra *Musc. Enc.* c. 7. SOLAN.

Pag. 268. I, 10. *Κυνίδιον — Μεταίων*) Vid. supra De *Merc.* Cond. c. 34. et infra *Conviv.* c. 19. SOLAN.

Ead. I, 15. *Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παλεσθαί*) De puerili, item servili et contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet *Gatiker.* in *Cinno* c. 19. med. REITZ.

Ead. I, 18. *Ἀργυνωτός*) De hoc nihil invenio. SOLAN. Fictum hoc nomen putat *Belinus* ad *Arignotes* *Pythagoreae* nomen, quae *Samia* et *Theamus*, celeberrimae *Pythagorae* filiae, discipula fuit. De qua vid. *Suid.* LEHM.

Pag. 269. I, 3. *Πέλεκυν*) Confer *Conviv.* c. 6. *ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν*. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic *Demosthenes*, teste *Plutarcho* *Vit. Phocion.* p. 303. Ed. *Reisk.* cum ad dicendum surgere videret *Phocionem*, ad amicos dicere solebat, *ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν*. Monuit hoc *Belinus*. Idem vir doctiss. conferendum jussit *Xenoph.* *Cyrop.* IV, 2. *μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πᾶμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέφυρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἡκεῖν νομιζόντων*. BIR.

Ead. I, 5. *Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς*) Proverb. BOURN.

Ibid. *Ἐπεισκευθῆναι*) *Ἐπεισκευθῆναι* legendum videtur. GUYET. *Ἐπεισκευθῆναι*) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe *ἐπεισκευθ* —. Sed certa est *Kusteri* emendatio. Vid. *Conc. Deor.* c. 9. ubi recte habet *FL.* [*Legō ἐπεισκευθῆναι*, aderat enim invocatus et inexpectatus. *Aristoph.* *Thesmoph.* v. 772. *εἴσω τις ὥς τάχιστα μ' εἰσκευθίσαιτω*. KUSTER.] *Ἐπεισκευθῆναι μοι*) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa *Fortuna* advocatus venisse dicatur *Arignotus*? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi *Kusteri* conjectura, qui ad *Aristoph.* *Θεσμοφορ.* 774. suspicatur legendum *ἐπεισκευθῆναι*. Probaverat jam ad v. 102. *εἰσκευκτεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua *θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς*, in scenam descendentes de caelo *Dii*, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus *Codex* addiceret in verbo paullo reconditiore, et captum

librariorum superante, non dubitarem; sic; ut jubet *Kusterus*, reponere. *GESN.*

Ead. l. 10. Ἐπήκουσα) Forsan ὑπήκουσα legendum, adscripserat *Solan.* Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam habuimus τι μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde et *Prometh.* §. 20. μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de *Salt.* c. 64. μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων. Et jam tanto minus de mutatione sollicitus erit. *REITZ.* Adde *Charon.* c. 11. et 14. *LEHM.*

Pag. 270. l. 7. Συνεσιῶτα ὁρᾶσθαι) Συνεῖναι etiam deinde c. 32. med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑπεστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνέσταται vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata *Budaeo* verbi notio, sed exemplis, quod soiam, nondum firmata. *GESN.*

Ead. l. 15. Κράνειον) Sic scribitur etiam *Diall. Mortt.* l. ubi vid. not. *SOLAN.* Κράνειον praeserendum esse vid. ad *Quom. Hist.* c. 3. et ultimum ibid. *REITZ.*

Ead. l. 16. Τίβριον) Vid. supra *Timon.* c. 14. (jam c. 22.) *SOLAN.*

Pag. 271. l. 1. Ἀνορύξας) *L. Fl.* et *Salm.* cum *Amst.* Reliquae ἀνοίξας, absurde. *SOLAN.*

Ead. l. 3. Αἰκήντος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) *C. Plinius* *Epist.* 27. l. VII. Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. *Antoninus* Archiepisc. *Florentin.* T. II. c. 9. Tit. 12. paragr. 8. *MARGIL.*

Pag. 272. l. 9. Καθαράν) *Diod. Sic.* II. cap. 39. pr. καθαράν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. *Plutarch.* *Thes.* p. m. 3. C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. Α καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. *REITZ.*

Pag. 273. l. 2. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici significato; cum et pro valde sapiens, et quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, *Aristoph.* *Plut.* v. 675. Adde *Helian.* V. H. II, 4. ἐσπουδακῶς δαιμονίως. Et *Spanh.* ad *Aristoph.* l. d. *REITZ.*

Ead. l. 16. Μνήμα) *V. Diog. Laërt.* p. 246. F. et *Herych.* π. σοφῶν. Sed pro ὥστε hic apud Nostrum lege ὥστε. *SOLAN.*

Pag. 274. l. 2. Στειλόμενοι νεκρικῶς) Adde ista verba στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholias-tes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολαῖς ἐμ-

φίλνους et ad sequentia, *μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς*, haec ad-
jecit: *ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ᾗτο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ*
σώματα. GRAEV.

Ead. l. 3. Καὶ προσηνεύεις ἐς τὰ πρόνια μεμνημένος
In *Salm.* Ed. simul et in hac ipsa vitiose edi video in La-
tinis, ac *personis in capitis adfectis*, ignorans, utrum sic
praeses ejus et editionis et versionis de industria scripserit,
ac interpolare voluerit *Th. Mori* versionem, an eam ipsam
retinere, quae est in *capita*, ut sit typorum error. Certe
neutram placet. Neque enim Graeca id modo volunt, ad-
summissee eos personas vel larvas in capita, sed clare summissee
larvas tales, quae in speciem simul et formam cranii vel cal-
variae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Ead. l. 12. Τάχῃ) L. et *Ven.* utraque *ταχὺ*, quod non
placet. SOLAN.

Ead. l. 15. Κοιτῶν) Hinc *Coptiva* lingua. Inde terrestri
jam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse dixi-
mus ad *Toxar. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356. Spanh. SOLAN.*

Ead. l. 16. Μένονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico
etiam visus apud *Tac. A. 11, 61.* Sed hic noster *ἐπιμνησκόμενος*,
cum voces sibi ait prolatas etc. Vid. et *Tox. c. 27. Adde Phi-*
lostr. p. 232. et Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepi-
tumque audit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut
credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo,
qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei,
quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. pag.
816. Audi etiam, si lubet, *Pausaniam*, (p. 40, 26.) *Strabonem*
judicio longe inferiorem, SOLAN. *Hemsterh.* adscripserat: vid.
Strab. XVII. pag. 1170. ubi *Casaub.* utitur hoc loco. Verba
autem *Strabonis* sunt: *τὸ Μενόνιον — Πενιόεντας δ' ὄντι*
ἀναξ καὶ ἡμέραν ἐκαστην πόρος — ἀποτελείται. Ad quas
laudatus *Casaub. Plinius ait*, quotidiano solis ortu contactum
radiis crepare, *Lib. XXXVI. c. 7. et ita Corn. quoque Tacitus*
L. II. c. 61. Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc
Memnonis saxeam effigiem; (meminit et *Eusebius in Chronicis*,
et *Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum An-*
ιστοῶν pag. 349. T. 2. Ed. Amst.) Adde *Scalig. Animadv. ad*
Euseb. p. 25. Meminit et Juvenal. Sat. XIV, 5. Dimidio Ma-
gicas resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait:
Memnonis ex aere statua, citharam tonens, certis horis ca-
nebat. Hanc Cambyses rex jussit aperiri, existimans mecha-
nici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen
aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum
reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id est, aperto et diviso. REITZ.

Pag. 275. 1. 3. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτὰ ἐπτα) Pro-
sus eadem locutio est in Evang. *Matth.* XIII, 35. ἀνοίξω τὸ
στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem *Evang.* V, 2. ubi ἀνοίξας
τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, *J. Elsner.* phrasin ἀνοίγειν
τὸ στόμα firmat ex *Aeschylō* aliisque. De pleonasmo autem
τῆς ἐν, vid. supra ad *Herod.* c. 5. Adde huc propius conve-
nientem *Long. Past.* II. p. 81. σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμ-
πνεομένη. Et *Alciph.* I, 31. pag. 158. ἀμυνοῦμαι αὐτάς, οὐκ
ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Permulta alia non absi-
milia adferre liceret, ut ex *Homar.* *Batrach.* ante med. κοσμή-
σαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοιαι. *Diod. Sic.* V. cap. 57. pr. ἐν παι-
δείᾳ διήνεγκαν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυ-
μαζόμενος Δαίδαλος. Item ex *Nostro*, *Phalar.* I. c. 5. ἐν
ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi et alia jam dedi; nec non *Amor.* 29. pr.
ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. *Timon.* c. 15. ἐν θύραις καταλείων.
Ev. Matth. V, 13. ἐν τίνι ἀλωθήσεται; sed satis esto. REITZ.

Ead. 1. 5. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμά-
σιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scri-*
bis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit et alibi
scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Pro-
phetis eos conjungit, et Apul. Metam. 11. Tunc ex his unus,
quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, costu-
pastophorum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in
concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui
reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus
sacris fungebantur. Sic et in libro de *Macrobiis* cap. 4. re-
censet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repu-
dio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur ἱερογραμματέων,
sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum
esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admi-
rabili sacrarum literarum sapientiā praeditus. Sacras literas
vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non-
nisi initiatis tradebatur, et circumsectis, magiam scilicet, et
literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud *Herodotum*,
Diodorum Siculum, *Clementem Alexandrinum*, aliosque ha-
bentur. GRAEV. Infra *Macrob.* c. 4. pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ
καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde et supra *Vit. Auct.* c. 14.
Quare et hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelli-
gi autem eis vel eis, in vulgus notum, et monuimus alibi, ex
Aristophan. *Plut.* εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

Ead. 1. 7. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγύ-
πτιον non modo *Fl.* et *Fr.* sed et *J. Hag. Par. B.* 1. etc. Et
recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος
bene connectitur. REITZ. Hoc quidem et *Solanus* viderit.

Quod igitur nihilominus maluit *Αἰγυπτίων*, causa non potuit alia esse, quam quod in genere vocis *Αἰγυπτίων* offendit: sane enim *Αἰγυπτίαν* scribere debuit auctor, ut supra *Αἰγυπτίαι* c. 51. idem scripserat. *Τῶν Αἰγυπτίων* vult Jacobus in Bibl. Crit. Hildes. a. 1821. P. 1. Fasc. 1. p. 106. LEMM.

Ead. l. 8. *Ἀδύτοις*) Conf. supra Gall. c. 18. SOLAN.

Pag. 276. l. 13. *Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν*) *Th.* *Mag.* sic: *ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ* καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ *Φιλοψευδῆς*, ἡ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

Pag. 277. l. 2. *Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς*) Sic et *Th. Mag.* v. ὑφλοταμαι. SOLAN.

Ead. l. 15. *Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι*) Articulum *οι*, qui in omnibus Edd. adhuc legebatur ante *διάκονοι*, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954. Bip. Restitui articulum, cujus vim si intellexisset *Belinus*, non certe ut expungeretur suavisset. Saltem tale iudicium non temere *Bip.* et *Schm.* sequi debuerunt. „Ex uno illo, qui ante fuerat, jam duo facti sunt ministri.“ LEMM.

Pag. 278. l. 6. *Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἶκον ἐπανιλουμένην*) Et quae venustas in hoc Luciani *ἐπιμυθῶ*, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo *ἐπικλυσθῆναι*. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi et inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, *Gronovii* emendatio, rescribentis *ἐπικλυσθῆναι*. Id namque verbi hic requiritur. Noster in *Timone* §. 18. *φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσῶν, ἐπικλύσω αὐτόν*. JENS. *Ἐπικλυσθῆναι*) Secuti sumus emendationem *Gronovii* omnino necessariam. SOLAN. *Ἐπικλυσθῆναι* legendum etiam probe monuit *Wess.* ad *Died.* Sic. IV. c. 51. No. 59. Quare tot viris eruditis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 279. l. 3. *Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθίγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπιστα δοῶ περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχίσθαι*) *Benedictus*: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἀπιστα Ms. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus*

signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, et jactare. GRAY.

Ead. l. 7. Ἀμφιλόχου) V. Alex. c. 19. et not. etc. 29. et Paus. Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. Ἐν Πλαυκίου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Ead. l. 8. ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox et mihi suspecta. SOLAN. Cl. Belinus vertit: où la statue de ce héros a réellement causé avec moi, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὑπὲρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII. T. V. p. 317. BIR.

Ead. l. 12. Τὸ ἐν Μάλλῳ — ἀληθές.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἱμῶν etc. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐγγυάσας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Alex. c. 19. A Jove Heliopolitano etiam factum tradit Macrobius I, 23. SOLAN.

Pag. 280. l. 3. Δουεῖν οἰηθεὶς δεῖν) Florentinae lectio concinnior et facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δουεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰηθεὶς οὐ δεῖν δουεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπανιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praeber) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, ejecto alterutro vel δουεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκμαίους δεῖν μόνος etc. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7. χρῆναι εἶναι) J. J. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ: De Nominativo μόνος, qui cum δεῖν pugnare videri potest, vid. Fritsch. Quaestat. p. 102. sq. LEHM.

Pag. 281. l. 3. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in plerisque impr. ego distinxi, suadente FL. Ed. lacuna, B. 2. et Salm. SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionis personam PHIL. et mox ΤΥΣΗ. inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, et ἀπέλαυσεν quoque dedissem, si vel nulla Ed. praecisset. REITZ. In B. 3. in utroque loco personarum notatio reperitur, in B. 1. superioris tantum Philoclis. LEHM.

Ibid. Ἀπέλαυσεν) Ita FL. Ed. recte. In rel. ἀπῆλυσεν. SOLAN.

Ead. l. 4. Λυτῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὖτις μόνος λυσσῶσιν. At λυτῶντων συνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 11. ΤΤΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

Ead. l. 13. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum adsentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20. οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχ— ἀγνοοῦσιν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προβλήαι, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (et ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi yir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsitan respiciat Herod. c. 3. ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

Pag. 283. l. 4. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. l. 10. Κρήτες τοξοῦναι ἀγαθοί, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοήν exhibentem, et fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Ead. l. 6. Τῶν πάλαι) Male omissum in Fl. articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21. τῶν ὑστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura adferendo lectori gravis non ero. REITZ.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurien-sis. Sed per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non quod temere et furiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

Ead. l. 15. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo iusula aedificavit, de quo Strabo L. XVII. Plin. L. XXXVI. cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist.

scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de Ptolemaeo et Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, et quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, et de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, et quo imperante et sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit filium Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, et ad audacia facinora promptus, et qui, cum natu major filiorum Ptolemaei I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse; in qua obsesus a fratre jam regnante fuit, et captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patrē adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, et regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset et captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum et Argaeum (quorum hic ultimas ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux major affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo; non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, et ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an ipse aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. Τριήρεις) Combustas ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in * — suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exerens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros

nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastam de lapide *πεγγλην* legere me memini, qua de re ad Alex. c. 21. dictum est. *Lactantius* autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10. p. m. 630. C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in du-^ossimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium *Lucianus* dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a *Plutarch.* in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ. De speculis Archimedis ustoriis docte et scite expositum legitur in diario inscripto: *Allgemeiner Anzeiger der Deutschen* a. 1820. No. 311. et a. 1821. N. 114. LEHM.

Ead. l. 3. *Θαλῆς δὲ* etc.) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Gesn.* locum jam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ὃ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ βέλθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Ead. l. 4. *Ἄβροχον διαβεβάσειν*) Cautè narrat *Herodotus* I, 75. et ita ut fidem se adjungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Diogenem Laërtium* I, 38. plene sine ulla dubitatione Schol. ad *Aristoph.* Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat *Herodotus*, *ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθύν ὀρύσσειν, ἄγοντα μνησιδεία, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότον λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, ii 1) non dicebant *ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen *Herodotum* patrem fabularum vulgo appellamus: et noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paullo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

Ead. l. 5. *Οὐ μηχανικὸς*) Atqui Mechanicum hinc probat *Aristoph.* Scholiastes. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium et saqacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἰππλον*) Nemone de hoc quidquam? Conf. *Voss.* de Mathem. Caeterum cave, hunc cum Platonis *Hippiā*

confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim *Luciani* aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνιστάμεν) Spuria haec videntur et insititia. GUYAT. At vide notas inferiores. LΞHM.

Ibid. 'Προσχέσεις) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque ὑποθέσεις, ut non ita multo post, νομῇ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, et major quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione adsequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non exspectat exempla aliena: ipse sibi et aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GΞSN. Speciem sane habet *Gesneri* emendatio; nec tamen sequor. 'Προσχέσεις, quam vocem consulto auctor repetisse videtur, significat res, quae tractantur, quatenus quis eas proficitur; ergo idem fere, de quo cogitavit *Gesnerus*. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 27. ubi ἄλλα ὑπόσχεσις est altera rerum, quae ab auctore agebantur, c. 6. promissarum sectio a, caput alterum. Ceterum optime suum *Lucianum* percepit *Gesnerus*. Vid. infra. Unum vitupero hoc, quod verbum συνέιναι his male interpretatus est, tum in verbis συνέιναι πιθανώτατος c. 2. ubi reddidit: in sermone vehementer probabilis; tum paullo post in verbis ὅτις συνέιναι, in disputando acutus. Immemor scilicet erat, συνέιναι h. l. esse a συνέιναι, nec resperaxerat vocem cognatam σύνειναι, mox c. 4. et ipsam obviam. Errorem hunc *Gesneri* ex parte etiam *Belinus* notavit. LΞHM.

Ead. l. 15. Ὑπὸ ὑγῆσαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum majorem illarum, quae ἡν — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3. et c. 19. f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6. pr. ubi et εὐπρέπιστο, non ἡν —. Adde dicta ad Gall. cap. 3. f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28. atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26. ac passim. REITZ. Cf. De Merc. Cond. c. 12. et adnot. ad Diall. Marr. XIII, 1. LΞHM.

Ibid. Κατὰ δέ) Mathesin minime cultam fuisse a *Luciano*, alibi docuimus. V. Pro Laps. c. 5, et Hermot. c. 74. Hic autem vides et iniquum rerum earum aestimatorem et imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum

artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a soite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui *Luciani* intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hiace in rebus *Luciani* et imperitia et iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat, primo dele illud *δδ*, deinde lege *συμμετρεῖν*. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam *Belini*, simul ad defendendum *Lucianum* contra *Solanum*, et ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, et si estimée des anciens. En vain Dutoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74. où il blâme la définition vulgaire des points et des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223. et par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623. Ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote et Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes et points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur et profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: et si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, et purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons-nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, et qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est *εὐδελος*, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de *δεξιόνος*, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot *εὐδελος* n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot *γχαμνῆ* est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Not.*

Crit. pro *συνοταμένον* reponi jubebat *συνοτάμενον*. BIR. Mihi vero secus videtur. Facio omnino cum *Gesnero*, et hunc in modum explico: Hippiae aequum est mentionem injicere, viri ut scientia conspicui, ita operibus artis praestantissimi, qui nunquam desit artis suae professioni. Jam quae sequuntur, non sunt superflua aut apuria, ut *Guyeto* visum. Faciunt enim ad imaginem artificis perficiendam, quamquam paullo laxiore nexu proposita. Vult enim auctor, Hippiam non acquiescere in aliorum vestigiis premendis, nec satisfacere sibi imitantem aliena, sed datis alienis tanquam fundamento superstruere sua diligenter vel excogitata, vel composita. Hanc affirmativam sententiam exprimit per proverbium; quod bene vidit *Guyetus*, et *Solanus* quoque videre potuisset, si accuratius vocem *φασὶν* respexisset. Sic autem sonat hoc proverbium: ἐνὶ τῇ δοθείᾳ εὐθείᾳ τὸ τρίγωνον συνοτάτας, in data linea recta triangulum construit, i. e. ut recte dicit *Gesnerus*, non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea (recta) ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere; ergo non exspectat aliena exempla: ipse sibi et aliis exemplum est. Sic jam prorsus inepta est h. l. *Solani* quaestio de *Luciani* peritia an imperitia geometriae. Sic porro patet, minime cum *Belino* expungendam videri posse vocem *εὐθείας*, quum de eo, quod Hippias adeo ea, quae fieri non possint, praestet, ne cogitari quidem facile possit. Denique sic non est, quod dubites, quin *συνοταμένον* non minus recte, quam *παρεχομένον* etc. ad Hippiam referatur. LXXIII.

Ead. l. 16. Ἐνὶ τῇ δοθείᾳ, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 285. l. 3. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἐν δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν etc.) De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. *Philostr.* l. I. Vit. Soph. XI. ibique *Olearium*, qui ex *Platone*, et *Luciano* plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex *Plat.* in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. et lege *Philostratum*, opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. *Mureti*, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscunque linguae, vel nihil etiam significantia,

aemul audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, et quomodocunque jusseris. De arte autem mnemonica, de qua *Lamb. Th. Schenkeli*us ac *Buno* in *Idea* hist. universalis alique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. *REITZ* Ergone fieri potuit, ut *Reitzius*, etsi bis a *Solano* monitus, tamen ab *Oleario*, nisi fallor, *Philostrati* commentatore, seductus, hunc *Hippiam*, *Luciani* aequalem, cum *Platonico* confuderit? *LEHM.*

Ead. l. 14. Ὁν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, et recte. Nempe κατὰ θάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit *Lucianus* ample satis, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἀπαντὶ τοῦ ἔργου βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφαλῆαν ἐμπειδωσάμενος. Id describendi genus cum *Salmurii* proximum tantologiae existimaretur, vide qui compegerit et contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his *Obsopoeus* aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione substruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido et merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus *Hippias* planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, et fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. *Crepidinis* firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, et extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. *GRON.*

Pag. 285. l. 14. θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit; *SOLAN.*

Pag. 286. l. 1. Ὑψηλὸς — καταρυνάμενος) Et haec insititia videntur. Guyet. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur; sed de montium jugis circumpositis, quae porta quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et, quatenus opus erat, accommodando. Gesn. Adscripserat Solan. conferend. *Alex.* p. 236. id est, *Διακρίτη*. s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα περὶόμενον quod non video quid hac faciat, nec quidquam juvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adjectivum substitueris. Nam etsi ὕψηλός — καταρυνάμενος non intelligo, et ἀψίς hac ratione melius conveniret, non tamen adsequor, quid ἀποτόμοις, proprium celi hoc praerupti epitheton tum faciat. Quare in *Gesneri* expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod jam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendū extrorsum adjectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψίδι ἀποτόμοις. Reitz. Ἀψίς, sic enim scribendum, placuit etiam *Wielandio*, quamquam monenti, ne sic quidem satisfacere ipsi locum; cuius quidem rei causam in eo dicit quaerendam esse, quod *Lucianus* describat rem, cuius non satis fuerit peritus. *Belinus*, servata lectione vulgari, recedens a *Gesneri* interpretatione, quam intelligere se negat, sub ὕψηλῳ πάντῳ ἀποτόμοις intelligit pilas transversarias, des éperons que l'on applique aux murs de terrasse. Mihi quidem non liquet. Hoc autem certum habeo, omnino verba ὕψηλός — καταρυνάμενος non esse cum *Guyeto* pro insititiis habenda. *Lenx.*

Ead. l. 5. Πυλῶν μὲν ὑψηλός) Consuetudo fere et sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt vestibulum: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanam vestibulum? et maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλός, et ἀναβάσεις ἔχων, et ὑπτιος μᾶλλον ἢ ὀρθίος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν αἰριοτερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφήν παρασκευασμένων δίκημάτων (βαλανεῖον δ' οὖν καὶ ταῦτα προηδίστατα) χαλίσσαι καὶ παντὶ πύλλῳ καταλαμπόμεναι ὑποκαθήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe et haec balneo aptissima) venusti et multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc δίκηματα non vertimus aedículas, (ut inepte interpretes, et jam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab *Luciano* in hac descri-

ptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit, (et quæso quot ab illis domus hic supponuntur? sed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod et ipsum passim non observatur. Denique cum dicit *αἰόνες λίθου λευκοῦ*, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmoreas imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum *Ὀβσπορο*, ex albo lapide. GROS.

Ead. l. 7. *Εἰσιόντα δὲ τοῦτο*) Intellige *ἄνθρωπον*. *Ἀνθρώπων εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος* etc. GUYET.

Ead. l. 8. *Οἶκος*) *Oecos* Plinius etiam et *Vitruvius* vocant. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 224. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν ἀριστερᾷ δὲ*) *Oecus* ille, (vid. *Noster* περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, *οἰκηματῖα* et *ὑποχωρήσεις*, quæ non recte distinxit doctissimus *Gronovius*, bene alioqui de hoc loco meritis. GROS. Satisfecit mihi omnino *Gesnerus*, nisi quod in vocabulo *πυλῶν* reddendo non obsecutus, quem jure laudat, *Gronovio* usus est voce *vestibulum*, nimis profecto illa ab h. l. aliena. Vid. omnino quæ de hac voce dixi Tom. III. p. 400. sq. LEHM.

Ead. l. 9. *Τῶν ἐς*) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφήν παρεσκευασμένα οἰκηματῖα. GUYET. Adsentior *Guyeto*, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατρυφήν, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia *διατρυβή* non satis convenit alteri huius membro. REITZ. Audi *Gesnerum*. LEHM.

Pag. 287. l. 2. *Τῆς ἀρχαίας ἰσγ.*) Sic supr. *Rhet. Praec.* c. 9. SOLAN.

Ead. l. 3. *Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται*) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono *ἐξελθόντας*. *Exeuntes* ex oeco adhuc descripto *excipit* etc. Si hoc non placeat, certe *εἰσελθόντας* significare debet, *progressos* ad interiora: et hoc secuti sumus. GROS. Nihil varietatis invenio: nam si *ἐξελθ* — reperirem, lubentissime id cum *Gesnero* reciperem; quod enim paullo ante dixit *εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται*, alia ratio est. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐν τούτῳ*) *Supra hanc*. Post. GUYET. I. e. *Benedictus* dederat, *supra hanc*, quod *Noster* recte corrigit;

post hanc, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat *Homer.* II. II, 163. — 64. 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὥρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεύς — et 367. Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐγκυλίουσθαι) Non jacebant tantum nudi, sed et volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, et quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi; nunc Hagae comitum (ahn. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam et post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato et curiosa exspectanda sunt, quibus et veterum scriptis lux magna accedat, et artes historiaeque recentiorum saeculorum excolantur. SOLAN.

Ead. l. 13. Νομάδι λίθῳ διακέκολλημένος) Sic vertit *Obsoepus*: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακέκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrusted* dixisset. PALM.

Ead. l. 15. Πυέλους) Conf. supra Ver. Hist. II. c. 11. f. SOLAN.

Pag. 288. l. 6. Ἀρχομένους ἔργου) *Pindar.* Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in Ed. *Steph.* lego — ἀρχομένου δ' ἔργου etc. quod ideo addo, ut adpareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo jam addas δ'; ex quo male picto, in *Luciani* quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνιαντός, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente *Steph.*) interpretatur *Cicero*. Cui addo *Theogn.* v. 586. Ποῖ σήσκει μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad γρήγελatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate *Lucianeorum* Codicum immutarim. REITZ.

Ead. l. 7. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, et non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice majusculis literis scripto, et illic confuso characterē *T* et *Γ*. GRON. Ubi legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φόγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit *Gronovius* corrigendum esse

αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet Ed. Fl. Sequitur continuo, καὶ τῶν παταγωγῶν· corrige παταγωγῶν, ut itidem recte Flor. Post paullo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρὰν προχωρηκότα ἐποίησεν, reponere βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem et βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in boream spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28. εἰς ἀνεμὸν βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. JENS.

Ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

Ead. l. 8. Παταγωγῶν) Quod JENS. monet sic scribendum, id praeter Fl. etiam recte habebat J. Hag. Par. aliaeque. REITZ.

Ead. l. 10. Βορέαν) JENS. Prave antea in omnibus βορρὰν legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis Edd. mutarem. Βορρὰ enim esca est. Long. Past. II. pag. 74. ἀλλ' ὑμᾶς βορρὰν ἰχθύων θήσω. Vel opsonia, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8. med. REITZ.

Ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GERN.

Pag. 289. l. 9. Ἀφόδων) Fl. Ed. et Schol. ἀφόδων. Mox L. et B. 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσὶν. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκάλων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκάλων δυσὶν ἀναχωρήσεις· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. Bivium, quod adhuc dederunt, plane ἀπὸςδιόνωσον. Circuitus forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis et naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, et quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσὶν, quod libros occupavit. GERN. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκάλων· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi dejectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88. p. 134. καὶ τὴν τῶν ἀναγκάλων ποιήσαντα, ἀποκρίναι ἐκείνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV. p. 297. pr. χρεῖα ἀναγκάλα, ubi Wess. et illa Epicteti addidit. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec verba, ut credidit Benedictus, nullis januarum egressibus munitum, (et quaeso, quid est muniri egressibus janua-

Lucian. Vol. VII.

O O

rum? sed ut recte *Obsopoeus*, multarumque januarum egressibus patens. GRON.

Ead. l. 10. *Τεθυρωμένον*) *Pervium*. GUYET. Bene; nam θυρώων est januam vel januas facio. *Aristoph.* Av. 614. — οὐδὲ θυρώσαι χουσαῖσι θύραις. REITZ.

Ibid. Ὀρῶν) Corrige ὠρῶν GUYET. Idem *Jens.* quoque monet in *Lectt.* *Lucian.* p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὠρῶν — *μυκήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere *Vitruvius* IX, 9. ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter caetera etiam buccinae canunt, qui est ipse *μυκηθμός*, bubulae vocis imitatio. GESN.

Ead. l. 11. *Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος*) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his adnotavi. Quare videat curiosus lector *Pancirolo*. memorab. ab *H. Salmuth* conversa, T. 2. Tit. X. de horologiis, figurasque clepsydram antiquarum ap. *Peralium* in *Vitruv.* Gallico. Item *Casaub.* ad *Athen.* IV. c. 17. pag. 294. *Philip. Carol.* animadv. 2. in *A. Gell.* III. c. 3. *Salmas.* ad *Solin.* a p. 417. ad 458. atque alibi; aliosque, quos indicat *Pinellus* in additamentis T. IX. *Thesauri Graev.* insertis p. 514. f. et seq. De horolog. Solari Romae in foro, *Memoir.* de *Literat.* T. II. pag. 271. ac *Bargaeum* de obeliscis, *Thes. Graev.* T. IV. p. 1905. et potissimum p. 1922. Et interpretes *Petron.* ad Sat. 26. fin. et 71. fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum *Pancirolo* Tit. X. de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 290. l. 1. *Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι* etc.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit *Belinus*, intellecto ὑμῶν post παράσχοι rectius quam *Gesnerus*, qui — ut lavare quandoque hic possim. Bre. Temerariam hanc *Gesneri* interpretationem temere *Wielandius* secutus, non est veritus ipsum *Lucianum* cum hac male capta sententia risui exponere. At in παράσχοι nec μοι, nec cum *Belino* ὑμῶν, ita cogitandum, ut excludantur alii omnes. Sed omnino accipienda sententia de omnibus, quibus haec copia quandoque dari possit. Θεὸς παρέχει λούσασθαι est: per deum licet jam lavari, copia jam est lavacro utendi. Sic fere etiam *Fritsch.* Quaestst. p. 200. sq. quamquam paullo confusius disserens, hanc rem proponit. LEMM.

Ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in *Fl.* esse omissa, testatur *Luciani* consuetudo. Conf. supra *Philops.* c. 19. ubi et καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾷτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in *Rhet. Praec.* cap. 11. ipso init. ac saepe alibi. Item in *Tab. Cebet.* statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 14. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod *Solan.* vult, usitatus, tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, et περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque et hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad *Gall.* c. 18. med. Quin et *Homer.* ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, *Iliad.* Z, 524. — "Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἶσχε' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad *Gall.* l. d. adlegata, non longe quoque ab hoc *Epicteti* p. 149. Ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, et ita eund. sensum haec *Luciani* admittunt. REITZ. Infra c. 5. ὁ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. Verum res non potest amplius incerta esse. LEHM.

Pag. 292. l. 2. Ἀσίδηρα) Contra *Diod. Sicul.* III. c. 64. ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

Ead. l. 4. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Ead. l. 5. Νεανίσκου) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

Ead. l. 6. Οὐράς ἔχοντας κεράστας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra *Conc. Deor.* cap. 4. f. de iisdem Satyris, κεράσται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide *De Dips.* c. 3. ὑμερόπτερον δέ, οἷα ταῖς — νυκτερίαι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam *Marcilius* hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα et ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας jungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur

ad *χέαρα*, quae in *καρώστας* latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime judicat *Gesnerus*, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad *χέαρα* intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. *Cic.* vel durius ad *Fam.* XII, 1. *Ut ego quidem et urbi et otio diffiderem urbano; sed ita compressa est, ut videamur — tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. *Philostr.* I. XXV. pag. 536 pr. Πατρίς Ἡράκλεια — ἐπαινούμενος, *Noster* *Tim.* c. 9. ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde *Hemst.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Nos ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. ubi πλοῖα κολοκύνθωνα sequente αὐτήν. Pro *Imag.* c. 9. Et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 93. No. 4. et XI, 25. No. 65. Ac mirare *Stephanum* et *Rhodom.* talia corrigentes. REITZ. Cf. ad *Hermot.* c. 45. *Tom.* IV. p. 429. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφύρῳ) Fieri non potuit, quin, dum haec sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφύρῳ, et verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste.* GRON.

Ead. l. 11. Ἐν πορφύρῳ) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum.* Verte: *in veste purpurea et aureo cothurno.* GUYET.

Ead. l. 12. Βραχὺν προσφύτην) *Sileni* imaginem et descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, *Perizonias* ad *Aelian.* V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paullo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui *Tacitum*, *Curtium* ac *Caesarem* legerit? quare unum hoc tantum ex *Caes.* 2. B. Gall. c. 30. adferam: quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatem nostra contemptui est) tanti oneris turrin in muros sese collocare considerent? Ubi et Graecus interpret priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνθρωποι. Sic *τεῖχος βραχὺ* *Thucyd.* VII. c. 29. REITZ.

Ead. l. 12. Προσφύτην) Σελήνῳ. GUYET.

Ibid. Ὡς μεγάλα etc.) *Cauda* non instruxit hunc *Bacchi* nutritorem *Lucianus*, quod tamen facit *Diod. Sic.* III. cap. 71. ubi id observat *Wess.* eumque rarius conspici in nummis et gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non adparet.

Ceterum formae Sileui, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4. et 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

Pag. 293. l. 2. *Ἀπιθανόν*) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. *Πιθανόν*) Lubens dedissem *ἀπιθανόν*, si ullus Cod. aut Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo aegrius ita accipiam, quia primum ducem aperte contemtum inducit, adeoque et alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ. Quid igitur impedit, quo minus intelligas *probabilem, dignum, congruum, convenientem* summi ducis, qualem jam novimus, personae ducem inferiorem? Et sic *Belinus*. LEHM.

Ibid. "Ετερον δὲ) Τὸν Πᾶνα. GUYET.

Ibid. Τεράστιον ἄνθρωπον) Sic infra Conc. Deor. c. 5. γελοίους θεούς καὶ τεράστιους. SOLAN.

Ead. l. 4. *Κέρατα*) Cornua Pani ab antiquis afflicta putat *Polyaenus*, quia is cornuum in exercitu inventor, *Strat.* I. pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. *Diod. Sic.* I. III. aliquoties. REITZ.

Ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane *Theocr.* I, 17. ἐντὶς μικρὸς, καὶ οἱ αἱ δριμύτια χολὰ ποτὶ ὄνι κάθηται. GESN.

Ead. l. 8. *Εὐοὶ — δεσπότην*) Omissa viris summis *Bochart* atque *Huetio* observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas conjecturas, quas proponunt, ille in *Canaan* I, 18. hic *Demonstr. Evang. Prop.* 4, 4, 3 Nempe ipsum nomen *עווי* hic latere dicerent, tetragrammatum et ipsum, solis vocalibus et spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes *κύριος*. Qui dividerunt hanc vocem, et *εὐ οἱ*, vel *εὐ οἱ*, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *עווי* — conveniret, quod in *Judaica* illa thyrsophoria (*Βακχίαν* et hanc vocat *Plutarchus* *Sympos.* 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. *Εὐ οἱ*) Vid. *Redi* in notis ad *Dithyramb.* p. 17. LA CROZE. Junctim h. l. haud dubie scribendum erat *εὐοἱ*, non, ut vulgo factum, disjunctim *εὐ οἱ*, aut utcumque malis, quia de nomine imperatoris cogitaverant Indi, quod ita esse non posset, si faustam haberemus acclamationem duarum vocum. LEHM.

Ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari confice, cum non moneat vel jubeat auctor, sed narret, speculatores conjicere ita vocari earum dominum. GRON.

Ead. l. 14. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἤπερ. GUYET. Imo εἶπερ.

Et εἴπερ ἄρα. est celebris illa ellipsis, quam bene h. l. in interpretatione explevit Gesnerus, LEHM.

Ead. l. 13. Θηλύμειτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine Θηλύμειτρος leg. pro Θηλύμητρος. Conf. Conc. Deor. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Jarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215. Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus. — REITZ. In Suida pro vulg. Θηλύμητρος non Θηλύμειτρος, sed transpositis vocalibus Θηλυμειτρος, corrigendum Solani enim vox, etsi h. l. confirmari videatur, mere est barbara. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 294. l. 9. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 295. l. 5. Τύμπανα ἐπαταγέτω) Alibi πλαταγέτω dicitur; vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9. l. I. pag. 48. seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles et Bacchi utebantur: et sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit REITZ.

Ead. l. 7. Τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11. ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia et μέλος potest intelligi, et saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

Ead. l. 7. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendam comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2. σάλπιγγιν οὐ χρωῶνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομένης ἐμπερές. SOLAN.

Pag. 296. l. 4. Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae ista est connexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, αἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo αἰώμας, pro αἰώ, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, et meam, qui pauca nimis adnotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causas

est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN. At nimia profecto haec est raritas, tanta adeo in Luciano, ut ipsum activum αἶω, quod facilius ferri possit, nonnisi in poeticiis quibusdam locis, ab auctore insertis, occurrat. Ceterum minus Gesnerus, quam par erat, respexisse videtur discrimen verborum οἰεσθαι et πεπιστευκέναι, quod ejusmodi est, ut propter incertam nec omnino probam conjecturam non videatur vulgata lectio rejicienda esse. LSHM.

Ead. l. 6. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6. vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ. Ἀκούεσθαι vel propterea minus h. l. aptum, quod, ut e seqq. patet, comprehenduntur hac sententia etiam ii, qui deinceps commemorantur, qui scilicet plane non veniunt audituri. LSHM.

Ead. l. 6. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia jam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι etc. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. JENS.

Ead. l. 7. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, alii ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, saltem scripisset ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, alii omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28. fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν περᾶσθαι ἤξλου. GRON.

Ead. l. 9. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

Ead. l. 11. Ἐπαιεῖν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? laudarene an redire? Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum

se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαυεῖν levi discrimine ἐπανείναι, vel ἐπανείναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανείν, quod vix apice distaret ab ἐπαυεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπανείν, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN. Nec ego plane illud ἐπανείν concoquo. Nihilominus ἐπανείναι — hoc enim unum e tribus illis vocibus commendari aliquo jure potuit — pro certo aut probabilissimo omnium recipere dubitabam. LXXIII.

Pag. 297. l. 6. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conjeceram, Cod. L et Bas. Reliquae corrupte οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio et ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum jam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) nec de Athenaso dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites et opera pertineat. GESN.

Ead. l. 7. Οὐδ' ὧν ποιούμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδο) Οὐδ' ὧν ποιούμεν ἄλλ. ἐν Ἰνδο. Patescit narratione sequenti. MARCH.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. §. 5. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosus adiri Diocl. Sic. non uno loco. REITZ.

Ibid. Τοῖς Μαχλαοῖς) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 298. l. 9 Τορὸν) Percant. GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διάτορον eodem modo. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτόν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Jov. Trag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 13. Νιφάδεσσιν) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

Ead. l. 15. Τεττιγῶδες τι etc.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon et Antenor Homer. Il. Γ, 151. Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγισσὶν εἰσικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 300. l. 6. "Οἰμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμω sulco. Sic *Aelian.* V. H. IV, 8. p. 320. τὸ Ὄχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. *Coel. Rhodig.* L. VI. pag. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocola. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ. *Toupius* Opp. Critt. Tom. II. p. 263. Lhrs. maluit ὁμόγμιον, deum gentilitium atque adeo cognatum, bene refutatus a *Belino* in vera. Tom. IV. p. 241. LΞHM.

Ead. l. 2. Εἶδος — γραφονος) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, et ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae *Benedictini* l, 1. pag. 7. et commode huc referunt locum ex *Catonis* originum secundo, laudatum *Charisio* l. II. p. 181. extr. *Putsch.* Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, et argute loqui. GESN.

Ead. l. 7. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra *Deor.* Dial. XVIII, 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ὁικῶς ἢ σοί. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuvias sit indutus, bene interpretes. Nec rejicio hanc scripturam. Nam et sic alibi loquitur *Lucianus*. Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνῆται. Nam sicut apud *Homerum* est εἶται indutus est, sic et ἐνῆται hic accepit, si haec ejus manus est, *Lucianus*. Nam poetice verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

Pag. 301. l. 3. Ὅλως Ἡρακλῆς) Junt. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστὶ. At supra Dial. Mort. XVI. §. 1. ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, et *Necyom.* 1. Μενίππους ὅλους. Adeoque et hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, et utrumque sanum, ut, quidnam praefendum, non liqueat. *Liban.* Epist. 113. pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit *Wolf*. Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbii uti Graecos aequae ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9. ὅλος περιλαμπόμενος, ubi multae Edd. ὅλως. Adde supra *Philops.* cap. 6. ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένος, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi *Hermot.* §. 2. ubi similiter in ὅλος et ὅλως variatur, et utrumque probum esse *Jensius* docet. REITZ.

Ead. l. 4. Ἑλληνίων) Miror, nullam Ed. habere Ἑλληνίων, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At

vulgatum recte habet. *Aelian.* V. H. XII. 1. ante med. Θεούς πάντας ἐκάλει Ἕλληνας καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς. atque alibi; quare plura non addam, nisi quod et Ἕλλάμιος Ζεὺς erat. V. *Aristoph.* Eq. 1250. REITZ.

Pag. 302. l. 7. Ταῖς σιραις) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σιραις. Sed plurali numero ante extulit: et potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

Pag. 303. l. 5. Λόγος ἐν γῆρα) Huc facit locus *Plutarchi*, laudatus a *Belino*, (imo *Toupio* l. 1). Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς εἰσινε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. *Plut.* El apud Delph. Opp. T. VII. p. 522. Ed. *Reisk.* Bip.

Ead. l. 6. Ὅτι μὲν etc.) *Hom.* II, Γ, 108. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) *Eurip.* Phoen. 553. SOLAN. Immo si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in *Par.* in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edi curavimus. REITZ.

Ead. l. 10. Νέστορος — γλώττης) *Hom.* II. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

Ead. l. 11. Λειριόεσσαν) Respicit ad II. Γ, 152. ubi, quod ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon et Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε παρ' ὕλην Λένδρα ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic *Eustathius*, εἶδος ἄνθους, et speciatim *lilium*. GESN.

Pag. 304. l. 1. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττη. GUYET

Ead. l. 3. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοιςιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. etc. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοιςιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

Ead. l. 4. Ἡ γλώττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Ead. l. 10. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48. εὐδοκμοῦντα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse aditum, vid. *Diod.* Sic. III. c. 20. et XI. c. 12. pr. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, et verbo δόξαίμιν, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex II. Θ, 103. seq.

laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud *Homerum* ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπά-
ζει. Usus sum horum versiculorum versione *Obsopoeiana*,
qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

Pag. 305. l. 1. Σὴ δὲ βλή λέλυται etc.) *Hom. Il. Θ.* 103.

SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat
Belinus, vertendo, pour railler mes cheveux blancs. BIR.

Ead. l. 9. Εἰσιδῶν. με) Ἀν εἰσιδῶν μου ὑποπόλιον γένειον.
Vel sic potius, εἰσιδῶν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod
glossema videtur, ejiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata
non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quae-
sisset mutationem *Guyetus*; planior enim foret sententia, κατὰ
intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente
articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi inveni-
rem. REITZ.

Ead. l. 9. Χρυσοφαίνων) Senarius ex *Anacreonte* aut
alio quodam poeta. Χρυσῶ φαίνων εἰ βεβούληται περὶων.
Sed a *Luciano* interpolatus videtur. GUYET. *Anacreontis* esse
satis indicat, cum *Tejum* poetam vocat, sed nullibi apud eum
in iis, quae supersunt, reperio. Vid. *Eur.* (pag. 230. A. B.)
Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφάνης. SOLAN. Χρυσο-
φαίνων — περὶων) Non apparet, quomodo hic locus sit
genitivo. Fuit, credo, apud *Anacreontem* περὶωνοι χρυσο-
φαίνων: sic enim respondet dativus dativo αἰετοῖς. GESN.
Non legitur in carminibus *Anacreontis*, sed ad fragmenta
retulit doctiss. *Anacreontis* editor *J. C. de Pauw*, legendum-
que suspicatur χρυσοφαίνουις πτέρυξι, quod et ego malim, ac
reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαίνουις cum
Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro
αἰήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque pro ἡ αἰετοῖς
quoque legendum αἰήριος, nondum video. Florentinae χρυσο-
φαίων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si
certum esset, versum referri ab *Luciano*, quod minus credi-
bile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ. Χρυσοφάνης pro-
bissima vox, occurrit *Eurip.* *Hecub.* c. 633. et saepius. Ni-
hilominus abstinni me a mutando hoc loco poetico, quia non
liquet, quantum servaverit *Lucianus* ipsa poetae verba, quan-
tum mutaverit. Proverbium de *Hippoclido* vide etiam in fine
Apolog. pro merc. Cond. I. 211.

Ead. l. 15. Αὐτῶ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 306. l. 7. Οἷον ἐκ) *Homer. Odys.* Σ, 73. SOLAN.
Aliter hic versus apud ipsum *Homerum* explicandus, quam
hic fit a nostro scriptore. vid. *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellipsis.

p. 253. Melius hoc negotium *Schäfero* cessisse, quam *Luciano*, mirari quem posse dicit *Fritsch*. Praef. ad Ed. Alex. p. XXV. Mihi vero nemo mirari illud posse videtur, qui quidem utrumque recte norit. LEHM.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 307. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΥ ΚΥΚΝΟΥ. Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in his accusato. Proptereaue orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes et dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, et pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, et concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῶς ἑλπίσαντες, ὁρᾶτε etc. unum, ut ὥστε ὅρα etc. ἑλπίσας etc. πάντων. Judiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἡδὲ οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ etc. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγγέας, sed ἐκχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προσλαλῶ caeteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GESN.

Ead. l. 10. Ἠλέκτρον. Vide *Herodot.* III. pag. 128. f. et *Plin.* XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, *Olear.* ad *Philostr.* Icon. l. p. 780. REITZ.

Ibid. Ἡμᾶς. Ita L. et *Ven.* utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque *Par.* tamen ejus interpres Obsop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ. Verum non esse potest ἡμᾶς, vel propter oppositionem sequentium ἀμέλει καὶ αὐτὸς, quam patet nullam fore aut omni vi carentem, si ἡμᾶς legatur. Quod quum bene monuisset *Belinus*, restituit *Schmiederus*, quod unice verum est. LEHM.

Ead. l. 14. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον. Confer supra *Deor.* Dial. XXV. f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλέκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum et mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem

modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, et ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6. med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses *Plinium* 37, 3. et alia te docuisset. Quin tuum consulisses *Herodotum*, qui 2, 115. jam monuerat, esse qui dicant, Ἡριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβαρῶν ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod jam quaerere non vacat. Caeterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit *Pausanias* Eliac. I. p. 159, 39. ut videri possit ipse quoque hujus erroris, cujus se accusat *Lucianus*, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. *Act. Erud. Lips.* 1733. p. 109. seqq. *GESN.* Fabulam, μῦθον, a se narrari, ipse satis clare profitetur auctor. Non hujus igitur, sed *Gesneri*, culpa factum est, ut docendum putaret *Gesnerus* eum, qui hac doctrina vixdum opus haberet. Sic fere *Wielandius* vindicat *Lucianum*. LEHM.

Pag. 508. l. 3. Ἦκων) In omnibus libris nostris antea ἦκον legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN. Distinctione mutata, quomodo praescribit *Fritzschi* Quaestat. p. 21. sq. jam alia nulla opus erit mutatione. LEHM.

Ead. l. 4. Αἰγείρους) *Populos* nigras etiam recte vertitur in *Diodor.* Sic. V. cap. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen et ipse contemnit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, adpinxerat *Solanus* noster. At quis dixerat adeo male omissum? nam quia satis ante jam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, et ἀποστάζειν, forsitan id jam per ellipain vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14. ὁ τὰ πινυρά. Bis Accus. c. 9. et 20. ἡ τὰ ποινίλα. notasque ad *Mort. Dial.* X. §. 4. REITZ. Etsi per se haec non male sunt observata,

praesertim quum Codex Gorl. cum Ed. *Fl.* consentiat: tamen directa haec interrogatio, cui nihil ejusmodi in confabulatione ista praecessit, requirit, si recte sentio, necessario participium vulgatum. Alioqui nimis obscure τὰς τὸ ἤλεκτρον ad nautas istos dictum fuisset. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡμῖν) Ita L. et Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad §. 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN. Neque hoc loco cum Solano et Reitzio facio, licet hic Schmiederum videam hos secutum esse auctores. Recta est oratio, quod declarat vox ἔφην. Et ἡμεῖς δὲ etc. c. 3. in. refertur ad παρ' ὑμῖν, ad ἡμῖν non facile potest.

Pag. 309. l. 5. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in *Diod. Sic.* XI. c. 9. p. 410. f. τοῦτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν πόδι δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano et Rhodomano docet Wessel. ex Plutarch. Apophth. p. 225. iisdem plane verbis utente. Adde Thucyd. IV. c. 2. εἶπον δὲ τοῦτοις— παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391. σοι παραδίδωμι.—ἰέναι λαβόντα, tum et hoc Luciani adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεσσι, et ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter conjunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι (an πλουτοῦσι; Lehm.). Idque patet itidem ex hoc *Lysias* pro Corinth. Sociis, p. Ed. Lond. 28. Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκεῖνον μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας etc. Merentur interim talia observari, quia et continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. REITZ.

Ead. l. 17. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. *Ovid.* Met. II, 367. et *Virgil.* Aen. X, 186. Vid. *Plat.* Phaed. p. 387. g. et *Stob.* serm. CXIX. p. 607. *Cic.* Tusc. I, 30. et Davis. not. SOLAN.

Ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit *Ge. Arnaldus*, forte c. 5. aut 25. GESN.

Pag. 310. l. 12. Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra *Paras.* §. 17. οὐτε γὰρ αὐλεῖν ἐν. *Aristoph.* *Plut.* 348. ἐν γὰρ τὰς ἐν κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex *Demosth.* aliis—

que idem adfert, quem etiam ad partes vocat *J. Elen.* ad *Galat.* III, 28. οὐκ ἐν Ἰουδαίῳς — οὐκ ἐν δούλοις etc. Adde *Theogn.* v. 1000. — ἐν προμάχοισιν ἐν, et frequenter alibi. Ita ἐν pro ἐνεσι vel ἔξεσι *Ael.* V. H. XII, 21. Item *Diod. Sic. Athen.* et *Plato*, quos adlegat *Periz.* in Addend. ad *Ael.* pag. 981. Ed. minor. REITZ.

Pag. 311. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ᾗδῃ πρόσκειται) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, et a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Haec est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμουσος pro ἄμυθος, quod magis probo, et verto, *mea videtis oratio quam sit simplex et inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, et *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ᾗδῃ. Ut *Crassus* apud *Cic.* III. de orat. de *C. Carbone*: *Profluens quiddam habuit Carbo, et canorum.* Et *Gellius* de eodem in *Bruto* de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, et volubilem etc. fuisse dicebat.* Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. *Plutarchus* de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελῆς τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεισιν ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac molitiae et modulationibus edulcare.* Μῦθος pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam tamen *Sophistae* suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

Ead. l. 9. Σκιας — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλὰ tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides*, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλὸν autem et ἐμφασις hic pariter et *Heliodorus Larissaeus* dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* XXXVI, 26. f. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus lapis, umbram* vocat, et magis discrete *Isidor.* Orig. XVI, 4. *imaginum umbras.* GERN.

Ead. l. 11. Ἐγκύβητος τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret *Marcilius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Jam subjicit, se hac ingenua de se

professione; velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, et nudum se praebere spectandum. GERN.

IN MUSCAE ENCOMIUM:

Pag. 312. l. 7. *Ἐντομα καὶ κίττα*) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus *κύνιπας* Aegyptiorum reddit, muscis adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, et *Lesumenhoeckio* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset *Lucianus*, v. g. in oculorum numero et admirabili structura, in proboscide. GERN.

Ead. l. 9. *Ἐντέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπαραγώθεν κομῶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ἀνυπέρτοις χρησθῆναι*) Non accuratus satis fuit interpret in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceteras volucres, quarum alias pennas in toto habent corpore, alias pernicibus alis utuntur. Posteriorum verborum hic est sensus: ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur. Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64. f. et 65. REITZ.*

Ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male Fl. omisisse τὰ, patet ex cap. 5. ubi et ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἑλέφας. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὡς τοῖς μὲν — χρησθῆναι*) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

Ead. l. 11. *Κατὰ τὰς ἀκρίδας*) Confer *Nostrum* infra *Dipss. cap. 3. KUSTER.*

Ead. l. 12. *Μελίσσας*) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum Fl. quod in reliquis odiose (otiose?) occurrit, et sensum perturbat. SOLAN.

Ibid. Ἐστὶ μὲν) Recte abesse μὲν in Fl. adlevit Solan. idque in J. delebat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque et alibi implendae orationis gratia abundet, et vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV. p. 147. (vere 139.) Ed. Moll. *Αἰγὶ καὶ ἄρῳ μὲν παυδίον ὑπέθησαν, καὶ θυγατρίον γερόμενον δεύτερον.* Neque

opus esse, ut *de* semper sequatur, patet etiam ex *Aristophan.* Pl. 58. *ἐγὼ μὲν οἰμῶμαι λέγω σοι* — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc *Diod. Sic.* XI. cap. 59. *τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλευσάντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τευχίζειν τὴν πόλιν* etc. ubi *de* quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud *μὲν* pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII, 21. *ἔδεα μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης*, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo *κερδήσαι* mox adjuncto. *Herodian.* l. 4, 2. *ἔχθεσθαι μὲν ὑμᾶς* — *θαυμαστὸν οὐδέν*, et sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter *μὲν* pro adseverationis nota poni, notum arbitror ex *Ael.* V. H. IV, 10. *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ*. Quin et *μὲν* praemisso *μὲν* habuimus haud semel, ut *Paras.* c. 15. et 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel* major est, *vel* centies, et simil. Ita et apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit *Sanctius* L. III. pag. 514. f. quem permultis testimoniis probe refutavit *Perizon.* REITZ.

Pag. 313. l. 8. *Ἀπηνῶς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἶα*. Legebatur enim in omnibus *ἀπηνῶς*. SOLAN. Etiam si *ἀπηνῶς*, quod nullo modo corruptum est, tueris, tamen vel sic scribendum *οἶα*, non *οἶα*. refertur enim ad *ᾤδη*. Cf. *Fritsch.* Quaest. p. 173. LEMM.

Ead. l. 13. *Ὁὐ συμπεφυκῖα ὡς κερ ἢ τῶν ἀνθρώπων*) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Luciano nullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, et sic possit converti alia parte corporis immota et quieta. Paulo post etiam potuit vocem *φελιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, et laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum et *οὐ κατὰ τὸ ὀρθονύγιον* reddidit inscite, non *aculeo*, quasi vocis hujus significatio et discrimen, quod inter muscam et alia insecta notat auctor, respiceret formam, et non potius locum, ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis et apibus. GRON.

Pag. 314. l. 8. *Ὀδοῦς*) Florentinam recte *ὀδοῦς* habere, adpinxit *Solan.* nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novare-

mus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec *τριόδους* de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus et proboscidea muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita et vertebram primam colli *ὀδόντα* vocari *Hippocrati*, monet *Poll. L. 2. S. 131.* quem tamen refellit *Foës.* in *Oecon. Hipp.* secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam *ὀδόντα* quoque adspirate habet *Ms.* unum *Pollucis*, editores id recte spreverunt. Apud *LXX. 1 Sam. 13, 21.* *ὀδόντες* adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (*Lutherus* omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebræo, quam recte, non inquirō. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Καὶ ἀποικτεὶ σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Ead. l. 9. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur.* Verte, negotiatur. GUYET. Idem addit, *ὑπέπτηχε* subsidit esse vertendum, ac dein pro contractae, *subsidentes.* REITZ.

Ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam *πᾶσι τοῖς κομωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν* etc. nempe quia turbat eis somnum morsu et cantu. Sed dici potest, generationi accepto muscae nomine, et muscas et culices contineri, et somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

Ead. l. 11. Ἀτρεμεῖ) Supra *Prometh. §. 7.* (jam §. 11.) SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀνδρῶν) Si *Rhodomanno* credimus in *Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρῶν* semper scribendum, et sic *Diod. Sic. XI. c. 4.* Sed cum *ibid. cap. 6.* bis legatur *ἀνδρῶν*, atque alibi frequenter, nihil et hic in orthographia mutandum. *Ἀνδρῶν* *Herodianus* ubique, item *ol LXX. Aelian. Epict. Thucyd.* etiam plerumque; sed et *ἀνδρῶν* idem *III. c. 82.* Ac Noster de *Salt. cap. 12.* ubi *ἀνδρῶν* quoque ex *Edd. optimis* servavimus. Ut igitur frustra *Rhodomannus* contendit, *ἀνδρῶν* semper scribendum, ita jam minus etiam certam habeo observationem *Stephani* contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρῶν* tamen multo frequentius. REITZ. Vid. *Varr. Lectt. ad Heriot. c. 7. Tom. IV. p. 13.* adde etiam *De Salt. c. 12. f. LXX.*

Ead. l. 16. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὀρφρος) *Ἰππολόικον* fuisset etiam *ἀλλὰ τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν*

ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ etc. Ὀλλοσθημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat *Homerus*, ne cum *Luciano* erres, non Achillem; quod *Barnesium*, ibi de *Luciano* aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. allata verba pro his affert, et apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc *Homeri* locum a *Luciano* allusum. SOLAN.

Pag. 316. l. 1. Τῷ θάρσει τῆς μύλας) *Edm.* II. P. 570. SOLAN.

Ead. l. 2. Οὐδὲ γὰρ θάρσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam *Lucianus* discrimen inter θάρσος et θαρσός, idque ait antiquissimum esse, et *Homero* jam observatum II. P. 570. ubi Menelao Minerva μύλας θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν, π. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad *Euripidis* *Alcestin* 604. observat *Barnesius*, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehensionem veteris Scholiastæ ad *Medeas* v. 469. ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ; θάρσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia *Eustath.* ad II. E. 3. ubi *Dionysii* Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος it. ad *Od.* E. pag. 547. 28. *Bas.* et *Pollux* III, 135. atque *Ammonius* h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θαρσός, huc pertinet etiam auctor περὶ ἐρμηνείας, vulgo *Demetrius Phal.* s. 114. ubi παράκειται, ait, παῦλά τινα ἀστέλους τισὶν οἶον θάρσος μὲν τῷ θάρσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῦ. Observavit hoc discrimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσει ἀπλοτῶ ἐπαλγεσθαι dicat, *fallaci audacia*, et nobile illud II, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄπλον φέρει. contra ea VI, 68. θάρσος παρασχέει de honesta fiducia. Observavit *Aristophanes*, et, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paullo copiosius non ad lucem modo *Luciani*, sed ad emendandum *Plutarchum*, apud quem in comparatione *Periclis* et *Fabii Maximi* prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima *Briani* Ed. pag. 414. Μία γὰρ ὡς εἰκὼν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, et eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum *Hippocrates* in *Νόμῳ* extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλῆς τε καὶ θρασυτήτος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. *Wolffius* apud *Liban.* Ep. 1036. b. No. 4. in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid

supersit apud *Plutarchum* dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita *Fabii*. De *Minucio* ejusque insolentia ait p. 321. extr. *H. Steph.* ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνιμνέας. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν τε μεγαλυχίας ἀμείρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπληκούς. Denique p. 328, extr. αὐτοῦ τε τοῦ *Μινουκίου* τὸ θράσος κατεκέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332. extr. τοῦτο τοῖς *Καρχηδονίοις* ἰδοῦσι θάρρος παρέσθῃ. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia *Gesn.* Vid. *Diod. Sic.* V. c. 29. ubi *Wessel.* etiam profert distinguentem inter θράσος et θάρρος *Gregor. Naz. Or.* IV. pag. 113. qui ait: ὅτι θάρρος καὶ θράσος, καὶ εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζει, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει πεχωρίσται — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τελευτήτοις θαρρῆς ἀνδρείας ἐστίν. — οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοῖα χωρεῖν καὶ ὠθεῖσθαι — θράσους. Sed quia *Gesn.* hoc diligenter egit, plura non addo. *REITZ.*

Ead. l. 6. Οὐχ ἄπαξ — μέμνηται etc.) II. B, 469. II, 641. A, 130. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀδινῶς προσειπὼν.) *Hom.* II, B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio hujus epitheti. *Eustath.* Od. Ψ, 326. p. 817, 35. *Bas.* ad verba ποῖται Σιρῆων ἀδινῶν, Ἐθαφασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινῶν ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ᾠδικῶς. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσῶν ἀδινῶν. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναγῆσαι. ἡδιον, ἤγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σιρῆων ἀδινῶν. πυκνὸν καὶ ἰαχνόν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνεγείκατο φωνήσιν τε. Inter haec ipse *Eustathius* ad locum, quem tractat *Lucianus*, nempe II. B, 469. p. 194, 48. *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad *Luciani* mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cujus etiam est densare ordines. *Gesn.*

Pag. 317. l. 5. Ἀποτμηθεῖσα) *Papilionem* memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae *Aelianus* de testudinis marinae capite similia profert de *Anim.* IV, 28. SOLAN.

Ead. l. 9. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam *Aelian.* de *Anim.* L. II, 29. Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλους τὴν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίου ἀγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. *Cretae* inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius hu-

mor exsicceatur; alioqui et sine hac inspersione id contingit ad solem et fornacem. Sed fors. et τὸ τέχρον legendum. Nisi ex *Genes.* 23, 4. prius probes. REITZ.

Ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulam hoc in *Epist. ad Tit.* III, 5. occurrens, hoc *Luciani* alioque *Josephi* testimonio probantem vid. *J. Elsnerum* in *Obs. Phil.* ad N. T. T. 2. pag. 327. Adderem, si quid opus, *Long. Past.* III. p. 94. ἐν θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐρμολίμου) De eo *Plin.* VII, 52. et *Plut.* 1051, 2: ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet *Apollonius Dyscolus* cap. 3. et *Orig.* c. Cels. p. 129. f. SOLAN. De hoc, et aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad *Plin.* VII, 52. a. 53. dedit *Harduinus*: copiose inprimis id jam egit *Huetius* demonstr. *Evang. Prop.* 9. c. 142. GERN.

Pag. 318. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN. Nihil est, quod *Piersonus* ad *Moerid.* p. 281., vulgato καὶ immanens, reddit: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Imo certissima mihi quidem videtur esse *Solani* emendatio. De Superlativo autem loco Comparativi posito complures egerunt, quos enumeratos vide ap. *Spohn.* ad *Isocrat.* *Paneg.* c. 7. LERN.

Ead. l. 10. Ἐπαρηρημένη) An ἐπαρηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηγμένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX. in *Syr.* XVI, 10. et ἐξηγμένος elatus *Diod. Sic.* II. c. 34. p. 147. f. et 1. *Maccab.* 8, 5; Contra ἀφηρημένα ab ἀφαίρω, in 1. *Reg.* V, 4. Et ἀφηρημένος, *Esai.* XVI, 2. Quid multis? simplex αἰδέομαι facit ἡρημένος, vid. *Herodian.* V, 5, 3. et VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἥρωμαι, ἡμέρος, vid. *Aslian.* VI, 1. Ceterum ἐναρκαῖσθαι φίλλαν habuimus etiam in *Tox.* c. 8. at hoc aliud quid est. REITZ. *Suscipere* est in utroque loco. Cf. etiam *Bis Acc.* c. 1. Neque itaque mutatione, licet facillima, opus erit. LERN.

Ead. l. 16. Ἀνταρσθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

Pag. 319. l. 10. Ποιήτρια) De *Myia* poëtria et hoc ipso loco *Luciani* vid. *Olear.* *Diss.* de poëtriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, *Jo. Christ. Wolffo*, qui etiam cum *Menagii* libello de mulieribus philosophis *Muscae* *Pythagoricae* vitam reddidit, non ille quidem cineribus adspersis, quod de vulgaribus muscis *Lucianus* modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μῦ. ἔδωκεν αὐτὸν ἄχρη καρδίας. GERN.

Auctorem hujus versus *Belinus* facit *Aristophanem*, non tamen allato ipso Comici loco. Quod dum factum fuerit, incertus maneat et auctor, et versus forma, quamquam Gesnerus satis felix fuisse videtur in ea definienda LEHM.

Ead. l. 17. *Δεινόν*) *Eurip.* haec sapere videntur. SOLAN.

Pag. 320. l. 1. *Μυίας τῆς Πυθαγ.*) *Pythagorae* haec filia, de qua consule *Menag.* de mul. Phil. et *Phot.* Cod. CCXLIX. Meminit *Jamblichus* in catalogo p. 218. C. *Milonis* uxor. *Porphyr.* etiam No. 4. et *Anonym.* No. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab *Aeliano* traditur de Anim. V, 17. supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν τῷ μέρε*) Pro *vicissim*, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam *Hemst.* p. 45. Ed. *Luciani* minoris, qui et aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic Ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1. οὐκ οὖν ἐν μέρε ἐνάρητος εἰνάρω. RABT. Legitur nota illa cum additis nonnullis hujus Ed. Tom. II. p. 551. sq. LEHM.